

14251
6501

சிவாசாரமாலா

ஸங்க்யா-க.

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
TIRUVANMIYUR - 1 MADRAS 49.

சித்தாந்தசிகாமணி.

செவ்வாய்	1- 30
திருவள்ளூர் சிவசுந்தரம்	1- 30
திருவள்ளூர் சிவசுந்தரம்	1- 26
திருவள்ளூர் சிவசுந்தரம்	1- 344

செ. நாகசெட்டி.

உ
சிவமயம்.

கருவந்திரஸாதவன்னலர்

எ ல ல ம்

— மகா 1 அல்லது நூல் —

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

உருளிச்செய்த

சித்தாந்தசிகாமணி.

இது

செ. நாகசெட்டி

செ.
நாகசெட்டி

எழுதிய

உரையுடன்

குருபசவ அண்டு கம்பனியாரால்

பச்சை.

கலாரத்தாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பப்பட்டது

சுத்தாந்தம் நூல் நூல் 1வது

1910.

விலை ரூபாய் 2-4-0.

All rights reserved.

சிவமயம்.

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

- க. உரிமையுரை
- உ. பூநீமுகம்
- ங. அபிப்பிராயங்கள்
- ச. சிறப்புப்பாயிரம்
- ரு. சாத்துகவிகள்
- க். உபோத்தாதம்
- எ. சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு
- அ. திருவுருப்படங்கள்
- க. தென்தேசத்து வீரசைவசமயாசார்யர்துதி
- க௦. செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி
- கக. ஸ்த்தல விஷய அட்டவணை
- கஉ. ஸ்த்தல விஷய சூசனம்
- கங. பிழை திருத்தம்
- கச. சித்தாந்தசிகாமணி மூலமும் உரையும்
- கரு. அங்கலிங்கோத்பவம்
- கக். வீரசைவசமயவிசாரம்
- கஎ. லிங்கலக்ஷணம்
- குக. அங்கலிங்கஸம்பந்தம்
- கக. வாழ்த்துக்கவி
- உ௦. சித்தாந்தசிகாமணியில் காணும் புராணசரித்திரம்

சிவமயம்.

ஸ்ரீமத் ஜ்ஞாந ராஜதாநியான

பொம்மையபானையத்து பெரியமடம்

ஸ்ரீவக்ஞ்சி மயூராசல நிவாஸ யதீஸ்வர

கர்த்தரான

மயிலம் தேவஸ்தாநம்

ஆதினபரம்பரை தர்மகர்த்தத்வம்

சிவஞானபாஸ்யசுவாமிகள்

அங்கீகாரத்தின்படி

மஹாஸந்நிதாநத்துக்கு

ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

திருக்கோவலூராதீன ஞானியார் மடாலயத்து

ஸ்ரீ ஐஸ்ரீ

சிவசண்முகமெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள்

அனுகீரகித்த

ஸ்ரீ முகம்.

பரவுதற் துரித்தாம் பத்திப் பெருமையிர் !

சச்சிதானந்த சற்குருவின் திருவருட்பிரசாத விசேஷத்தானே சிவஞானச் செல்வ முதலிய எந்நலனும் நன்னர் வாய்க்க.

தென்றமிழ்நாட்டு வீரசைவ சமயத்தினர் வாதமாறு நன்முத்தியைத் தரும் வீரசைவ வுண்மைகளை யறிந்துய்தலொன்றே கருதித் தவப்பிரகாச சிவப்பிரகாச எம்மடிகள் மொழிபெயர்த்தருளிய சித்தாந்த சிகாமணிக்கு ஆன்றோர் முறையை யறிந்து வெளிப்படுக்கும் தகைசால் தங்கள் சால்புறம் உரையில் சிற்சில இடத்தைக் கண்ணுற்றும், மலமகன் றமலன் மாணுறு சேவடி யுளங்கொளுமச்சீர் வளமெனக் கருதினார் அறியவேண்டிவனவாகிய அங்கவிலக்கணங்களும் இலிங்கவிலக்கணங்களும் சம்பிரதாய விரோதமின்றிச் செவ்வன் விளக்கப்பட்டிள்ளன. இத்தகைய நூல் ஒவ்வொரு வீரசைவரிடத்தும் அவசியம் இருக்கவேண்டிவதே. அன்றியும் பற்பல மதங்களின் பண்பெலா முணர்தல் பாரிய வறிவினர் பகுதியாம். ஆதலின் ஏனைய மதத் தறிஞர்களும் இதுபெற்று மகிழவேண்டிவ தவசியமே.

குருநாதன் திருவருள் மருவிவாழ் குகவே.

இங்கனம்,

சாதாரணவரு ததூர்ரவி உவ }
திருக்கோவலூராதீனம்.

ஸ்ரீவஷண-ஐவஜே ர நசிவாஹரஸூரி.

உ.
சிவமயம்.

அபிப்பிராயங்கள்.

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

மஹாமஹோபாத்யாயர்

உ. வெ. சாமிநாதய்யரவர்கள்

எழுதியது.

தமிழ்வாணர்களுடைய கருத்தைவிட்டகலாத துறைமங்கலம் - ஸ்ரீசிவப் பிரகாசசுவாமிகள் இயற்றியவற்றுள், வீரசைவசித்தாந்தத்தை நன்கு தெரிவிப்பதாகிய சித்தாந்தசிகாமணியும் அதனுரையும் அடங்கிய அச்சுப்புத்தகத்தின் காட்சி மிகுந்த இன்பத்தை விளைவிக்கின்றது. ம-ந-புரீ செ. நாகி செட்டியாரவர்கள் வடமொழியில், 'ஸ்ரீசிவயோகிராட்' என்பவரியற்றிய இதன் முதலூலையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் வடமொழி தென்மொழியில் வல்ல பண்டிதர்களைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வித்துத் தாமும் மிக உழைத்து ஒழுங்குபடுத்திப் பதித்து வெளிப்படுத்தியதாகத் தெரிகலின், இப் புத்தகம், வீரசைவசித்தாந்தங்களை அறிந்துகொள்ளும் விருப்பமுடையவர்களுக்கும் மற்ற வித்தியா விநோதர்களுக்கும் மிக்க பயனளிக்குமென்று நம்புகிறேன்.

ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ

மருவூர் - கணேச சாவ்ந்திரியாரவர்கள்

எழுதியது.

ம-ந-புரீ செ. நாகிசெட்டியாரவர்களால் தென்மொழியில் உரையெழுதிப் பதிப்பிக்கப்பட்ட சித்தாந்தசிகாமணி யெனும் அரிய பெருங்கிரந்தத்தைப் படித்தேன். ஸ்ரீசிவப்பிரகாசசுவாமிகளால் செய்யுள் வடிவமாய் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலுக்கு முன்னால் வடமொழியிலுள்ள சித்தாந்தசிகாமணி யென்பதே. இதற்கு வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள வியாக்கியானத்தை யனுசரித்தே இவ்வரை யெழுதப்பட்டுள்ளது. பக்தி வைராக்கிய ஞானங்களுக்குப் பரமஸாதனமாகிய இந்நூலுக்கு இவர் எழுதிய உரையானது வடமொழியில் அவ்வளவாகப் பரிசயமில்லாது தென்மொழிப் பரிசயமுடையவர்களான ஆஸ்திகரணைவர்க்கும் அளவிற்ற உபகாரமாகும் என்பது நிச்சயமே. அரிய அர்த்த ரஹஸ்யங்களை எடுத்துக் காட்டிய இவ் வித்வானது பேருபகாரசிந்தை முதலிய பெருமைகள் இப் புத்தகம் படிப்பவர்க்கு இனிது விளங்கும். ஆதலின், கற்றறிந்த பெரியோர்களும் கனதனவான்களும் இத் தகைய பேருபகாரத்தைச் செய்த நாகிசெட்டியாரவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பது எனது திடமாகிய அபிப்பிராயம்.

OPINIONS.

K. P. PUTTANNA CHETTY, Esq., *Senior Councillor to H. H. the Maharajah of Mysore*, writes :—

I have heard of Saint Sivaprakāṣa Swāmigaḷ and you tell me that his work is a translation in Tamil of the Sanskrit work Siddhānta Sikhāmaṇi. If this be so, I can say that the book ought to command a wide sale not among the Virasaivās in the Tamil Districts, but also among the Saivite brothers. It is the recognized Text-book dealing with Virasaivism in the Sanskrit language. I wish your book every success.

V. V. RAMANA SASTRIN, Esq., M.A., F.Z.S. (*Lond.*); O.M.D.S.F.V. (*Berlin*); M.O.S.M.F. (*Paris*); M.C.S.G.B.I. (*Manchester*); C.M.M.S. (*Lond.*); F.I.A.Sc.; F.A.S.; F.T.S.; &c., &c., Editor, "*The Siddhānta Dipikā and Agamic Review*," Madras, writes :—

This Tamil metrical version, by Tuṛaimaṅgalam Sivaprakāṣa Swamin, of the far-famed Vira-maheśvara Sanskrit Text-book of mystic dogmatics, the Siddhānta-Sikhāmaṇi, is a philosophic classic, and issued for the first time, with an original commentary in Tamil prose, by Mr. S. C. Nagi Chettiyar of Salem, an enterprising Vira-maheśvara scholar who has, for sometime past, been making a special study of the standard Tamil works on the Vira-maheśvara doctrine. As regards the merits of the Tamil metrical version, there can be but one opinion, to wit, that it reflects the strength, grace and music of the Sanskrit original, in a remarkably impeccable manner. The name of Tuṛaimaṅgalam Sivaprakāṣa Swamin, who flourished about three hundred years ago near Pondicherry, is itself a guarantee, in the world of Tamil letters, for flawless diction and refined expression. The Sanskrit original is by Reṇuka-Sivayogirat, and forms the substance of the dialogues of the greatest Vira-maheśvara Apostle, Reṇukacharya, who, in a series of sermons, instructs Saint Agastya, the ancient Aryan sage, who gave the Tamils their language, religion, arts and sciences. These dialogues bear on the most vital verities of Vira-maheśvara mysticism, which are calculated to bring man face to face with God, whilst he is in the flesh. The Tamil commentary which Mr. S. C. Nagi Chettiyar has added to Tuṛaimaṅgalam Sivaprakāṣa Swamin's verse, has fully availed itself of all the help to be found in published Vira-maheśvara literature

in Sanskrit, Kanarese and Tamil, more especially in the Sanskrit of Maritṇṭadārya's authoritative commentary on the Sanskrit Siddhanta-Sikhamāṇi, and may consequently claim to have left nothing⁴ unsaid which needs to be said, in order to render the teachings of Vira-maheśvara mysticism as illuminative as possible. It is no exaggeration to say that the Siddhanta-Sikhamāṇi is a casket of mystic gems, every one of which is worth wearing for a lifetime, here and beyond, next to man's heart. So soul-stirring and convincing are its teachings that the book bears on its very face the stamp of inspiration, which he who runs may read. I congratulate Mr. S. C. Nāgi Chettiyar upon his present publication, the first fruits of his self-sacrificing and God-loving labours, and I may say the service he has hereby rendered to his brother-Vira-maheśvaras in particular, and to the students of Indian religions in general, ought to prove enduringly useful.

.....

திருப்போரூர்

ஸ்ரீகந்தஸ்வாமியார் தேவஸ்தான தர்மகர்த்தரும்

மடாதிபதியுமாய் விளங்கிய

ஸ்ரீமத் - சிதம்பரஸ்வாமிகளாதீனத்துப்

பதினொராவது பட்டத்ததிபரான

திருமழிசை - சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிகள்

இயற்றியருளிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

இணைத்துளாசிரியப்பா.

வாழிய பெரிதே வாழிய பெரிதே
மாமணி துதைந்த காமரு தண்கடல்
சுலவுமிஞ் ஞாலத் திலகியெஞ் ஞான்றும்
வாழிய பெரிதே வாழிய பெரிதே

௩.

யாரெனின்

மாங்குயின் மடவார் தேங்குர லின்னிசை
கற்கென முகிழ்த்த பொற்புறு செங்கேழ்
தண்டளிர் பொதுளிய விண்டட வெகினத்
துற்றுப் பன்முறை கற்றினி தகவுறுஉ

௧௦.

மன்றலங் காவயி னின்றபஃ றருக்க
ளின்றலை மரீஇய வன்றலர் மலர்க
ளகம்புற மிரண்டினுஞ் சகம்புகழ் பரசிவ
னுருவள ரிஷிங்க மருவுறப் பெற்றே
விராவிட வெண்ணில் சராசரப் பிரபஞ்

௧௩.

சங்கனா மெனைத்துமி லிங்கதா ரணத்த
தெனுமறை யுண்மை யினையறி வுறுத்துங்
காட்சியிற் கிளர்தரு மாட்சிமிக் கொளிருஞ்
சேலமா நகரின் பாலதாஞ் செவ்வாய்ப்
பேட்டையின் மேவிய நாட்டதி காரன்

௨௦.

அதாஅன்று

நிகமாக மோக்த மகாவீர சைவ
சிவாசா ரத்தன் றவாக்கரு னடத்தன்

- தாவரு நோன்மையி ரேவண கோத்திரத்
துற்பவ முற்றொளி ரற்புத விற்பனன்
௨௫. திசைபுகழ் சென்ன பஸவநா மேந்தர்
னருந்தவப் புதல்வன் றிருந்து முத்தமிழோ
டாங்கில முந்தேர்ந் தோங்குமிச் சென்னை
ஸெண்டறல் ஜெயில வரிஸ்டெண்ட் ஜெயில
ரென்னுமுத் யோக மன்னுமென் னண்ப
௩௦. னன்பரு ளீகை யென்பவோ ருருக்கொண்
டெய்திற் றென்ன வைதற் பொலிவுறு
வாகார்ந் திலங்கு நாகீந்தர் வள்ளல்
வாழிய பெரிதே வாழிய பெரிதே
யாழிசூ ழுலகில் வாழிய பெரிதே
௩௫. ஏனெனின்
அருட்டிகழ் ப்ரதம சிருட்டியா தியினில்
வேதியர் முதலா வோதுநாற் குலரொனாத்
தொக்க பசுசிருட் டிக்குட் படாஅது
மனாதிகட் கெட்டா வனாதி மலமுத்த
௪௦. சித்துரு வாம்பர வத்தெனும் பரம
பதிசிருட் டிக்கண் ணுதிசுவ குலராய்ப்
பெருங்கிரி வயினுறு கருங்கற் களையந்
திரமென வடித்துத் தரையிடை விற்குன
ருறுஞ்சிறு பயனிற் றெறுங்கதிர் முதற்சண்
௪௫. டேசரீராகப் பேசுமா வரண
தேவரை யருச்சித் தாவலி னவரைத்
தாமருச் சனைசெயக் காமுறும் பிரேத
விலிங்கத் தைக்ய மிலங்கப் புரிவித்
தேகபா வனையில நேககன் மாதிக்
௫௦. கிரியா விசேடத் திரியா வருச்சனைப்
பொற்புற வியற்றி யற்பப் பயனுறாஉம்
பற்பல சைவ ரைப்போ லாது
மேலோ தக்கிரிப் பாலார்ந் திலகு
மரதனக் கற்களைப் பரிவொடு மேற்றுச்
௫௫. சாணையிற் றீட்டி மாணுறு வித்தே
துன்னுறு மிகுபலன் மன்னுனர் போன்று
வேதாகம முணர் மேதா வியர்கள்
சிவசம் பந்தஞ் சைவமென் றியம்புஞ்
சொற்பொருட் கிலக்கா மற்புத நாடித்
௬௦. தூல மெழுவா யேலுமுத் தனுவிற்
பராவுறு மிஷ்டப் பிராண பாவமா

- மூவிலிங் கங்களு மாவலிற் பூண்டு
சுத்தவே தாகமத் துத்தர காண்டத்
தோதுபு முறைவழு வாதிய லற்பக்
௬௫. கிரியா வருச்சனைப் புரியா வனந்த
பலனுறு பவரா யிலகுஞ் சிவாமிச
ரங்குரு வருளாம் சாங்கோ பாங்கக்
கிரமசங் கீகப் பரமசாம் ராஜ்ய
ஏகவிம் சதியாம் யோகமா தீக்ஷா
௭௦. பரணரா யன்னோன் சரணோத் பவமார்
தசவித பாதோ தகசே வனரா
யண்டின ரெவருங் கண்டரு வருக்கு
மசுத்த நிலத்தை விசுத்தா லயமாக்
கோலிமா லிங்கம் வாலிதி னமைக்கி
௭௫. னத்தல மிகுபரி சுத்தத் தலனா
வாயின வாறெனத் தூயலிங் காங்க
சம்பந் திகளா வெம்பந் தமற்றே
மலஜல விஸர்ஜந மலர்முலை மடவார்
போக நுகர்ச்சி யாகுமெக் காலமு
௮௦. மேவு மசுசி பாவனை யிலரா
பஞ்சகு தகச்சார் புஞ்சிவ லிங்க
லோபமவ் விரத லோபமா தியன
வுற்றிழற் பிராண னற்றிட லன்றிச்
சுத்தப் பிராயச் சித்தம திலராய்த்
௮௫. தங்கிரி யாலய விலிங்க மலாம
லவாலினிற் பிறபல் சிவாலயங் களையு
நத்தமா லாதிய நித்த தேவரையும்
தங்குரு லிங்கத் துங்கபா தோதக
தீர்த்த மலாப்பிற தீர்த்தங் களையு
௯௦. மனமறு கனவிலு நினையா தவரா
யாரண விலிங்க தாரண மிகந்த
பவிபோ ஜனாகி நவையற் றவராய்த்
திதுறு பந்திபே தாதியா மாறந்
தரங்க பவித்துவ மொருங்கற் றவராய்த்
௯௫. தவநனி சிறந்த சிவமாவேஹஸ் வரரைக்
கண்டெழுன் முதலாக் கொண்டவேழ் முக்தி
சோபா னக்ரம மாபா ரத்தராய்ச்
சீராரி லிங்கா சாராகி யான
பஞ்சா சாரமு மெஞ்சா தவராய்த்
௧௦௦. தாசத்து வாதி யாசற் றிலங்குஞ்

சொற்பெறு மூவிரு சர்சன யுத்தராய்ப்
பூதிகண் டிகைமுத லோதெழிற் றுல்லிய
வட்டா வரண சிட்டா பரணராய்க்
கைவரு மற்றைச் சைவர்க் குரிய

க0௫.

கால தேசக் கோலக் கற்பித
சீலமெ னைத்தையுஞ் சாலவிட் டவராய்ச்
சிவஜீவ பேத மவையற் றவராய்ச்
சுத்தசித் தப்பிர சித்த ப்ரசாதம்
களைநுகர் நியதியி வினையா தவராய்ச்

கக0.

சிவார்ப்பித மலதுணை தவாற்புதத் தவராய்ச்
குருவின்க ஜங்கம மருவுபா தோதகஞ்
சிவாகமஞ் சிவசேஷத் திரஞ்சிவா சாரம்
பூதி ப்ராஸாத மேதகு கண்மணி
யாகிய வற்றை யேதிலர் பழிக்கின்

கக௫.

மனம்பொறு தவராய்க் கனபஞ்ச முத்திரை
யுற்றிலிங் கத்தாற் றத்துவ சுத்தியும்
காணுமச் சுத்தியா லாணவச் சுத்தியு
மேத்தறு மஃதா லாத்தும சுத்தியு
மெய்துறப் பெற்றே யைதிற் றிகழும்

கஉ0.

வயமார் சிவாநந் நியபாவ மேவி
தவாங்க மெனைத்துஞ் சிவாங்க மயமாய்த்
தினமுறு மாஹ்வா னவிஸர் ஜனங்க
ளின்றி முக்காலமு நன்றா கமநெறி
யிட்டலிங் கார்ச்சனை யிற்றவ ருராய்ப்

கஉ௫.

புடவியின் மருவிய திடவீர சைவ
ரிண்மத வுண்மைத் தன்மையை யெவரு
மங்கையி னெல்லி யங்கனி யென்னத்
தேக்தரு மாறிப் பார்புகழ் துறைமங்
சுலப்பதி வெங்கை நலப்பதி யொடுநல்

கக0.

காத்தூர் நிவாச னேத்துமா வீர
சைவா சாரியன் மைவாழ் சோண
மலைகுரு தேவ னலரடி மறவான்
எழுத்துச் சொற்பொருள் வழுத்தியாப் பணியெனு
மைந்திலக் கணமு மைங் காவியமு

கக௫.

மற்றுள கலைகளு முற்றவு ணர்ந்தே
யற்புதக் கற்பனைப் பொற்பலங் காரஞ்
சொற்சுவை பொருட்சுவை யிற்பொலிந் தோங்கு
முப்பா னிருதூற் பொற்புற வியற்றி

மகிதலத் தென்றும் புகழுடல் நிறீஇய
கசு0. சிவப்பிர காசத் தவப்பெருங் கவிஞன்
செந்தமிழ்ச் செய்யுளின் முந்துற வியற்றிய
வித்தாரணி புகழ் சித்தார் தசிகா
மணிநூற் புலவர்கண் மணிநூ லதற்கு

முன்னோர்

கசு௩. பற்பல மதத்தினு மற்புத மிக்க
தவாப் பெருஞ் சீர்சால் சிவாத் வைதமத
சித்தார் தக்கு ரித்தா மனதி
சைவராம் வீர சைவ மதக்கோட்
பாடறி யாம னுழைந் போன்றே

க௩0.

ஒருவர்

அகப்புறச் சமயப் பகுப்பினி லொன்ற
மைக்கிய வாதத் தயிக்கிய மெனவும்

அதா அன்று

க௩௩. சொல்லரு மாயையை வெல்லுநம் மல்லமர்
உருத்திரன் கூறென வுரைத்தன ரென்னோ

மற்றொருவர்

விங்கதா ரணத்தர் சங்கை யிலற்பப்
பலம்பெறு வாரெனப் புலம்பிய தன்றி
அதனைநா வரையர் விதக்கில ரெனவும்
கசு0. கூறுவ ரவர்தார் தேறுநா வரையர்
விடைக்குறி தரித்த தடக்கிய தென்னோ

பின்னோர்

பேசு நகுலேச பாசு பதத்தை
யம்மத மென்றே யமைத்ததிங் கென்னோ
கசு௩. இன்னோ ரெல்லாம் பன்முறை கற்றச்
சைவ மதத்தின் தெய்வத மேன்மையை
நன்கறிந் தினியப் புன்செயல் விடுத்தே
உள்ளவா றறிந்துத முள்ளங் களிக்கவும்
கற்றவர்க் கன்றி மற்றவர்க் கும்பொருள்
க௩0. தெள்ளிதின் விளங்கவும் வெள்ளிதிற் பதவுரை
யோடு விசேட நீடுறு முரையும்
சொற்பொரு ளிலகப் பற்பல குறிப்பும்
செந்தமிழ்க் கன்னட முந்தா ரியமுதற்
பற்பல பாஷையி னிற்பிர மாணமும்
க௩௩. வேதாக மங்களி னோதுறு காட்டிம்
வடநூற் பொருத்த மிடையத் திருத்தியும்

வேண்டுவ வமைத்தைங் காண்டுகை யுரையொன்
றியற்றியே யச்சிற் குயிற்றி யிப்புவிபுட்
பெரு குறு மாறு செய்தனன்

கஅ௦. திருகற் றெவருந் தெளிதரற் பொருட்டே

அதனால்

வாழிய வன்னேன் வாழிய பெரிதே
வாழிய வவன்குலம் வாழிய பெரிதே
வாழிய வந்துல் வாழிய பெரிதே
வாழிய கற்றோர் வாழிய பெரிதே
வாழிய கேட்டோர் வாழிய பெரிதே
வாழிய பெரிதே வாழிய பெரிதே
ஆழிசூ முலகில் வாழிய பெரிதே.

கஅ௧.

உ
சிவமயம்.

சா த் து க வி க ள்.

உடையார்பாளையம் மஹாகனம்பொருந்திய

ம-நா-புரீ சமஸ்தான வித்துவான்

கம்பராமாயணப்பிரசங்கம்

வீரசைவ. க. கனகசபைக்கவிராயரவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

—o—o—o—

எண்கீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறந்தம்.

முத்தாரந்த மடவார்கள் மயல்முழ் காமல்

முதியோர்க்கு விரிந்தநெஞ்ச மொப்த்து றுமல்
பத்தாரந்த விருவினையு மொருங்கு தேறும்

படிக்குமுத்திப் பயனெளிதற் பாங்காய்க் கொள்ளப்
புத்தாரந்த பல்சமய வாதி யோர்கள்

புகழ்தூல்கள் பலமணிபாய்ப் புகல மேலாஞ்
சித்தாரந்த சிகாமணிபென் றுரைக்கும் வண்ணஞ்
சிவப்பிரகா சப்பெருமான் செப்பி னானல்.

(க)

நன்னூலுங் காரிகையு மிகவு ணர்ந்து

நாவலர்க ணவின்றிட்ட நாலொன் பான்மேல்
சொன்னூலு மலந்துமிக்கும் நெறியுண் டேயோர்
துகளிலா யோகியர்கற் கத்தொடங்கும்

எந்தாலு மிந்துலுக் கினையோ வென்ன

வியம்பியது லுக்குரையை விரித் திசைத்துச்
செந்தூலாய் வீரசைவ நாகெனப் பேர்

திகழ்ந்தவே ள்ச்சிட்டிச் சிறப்பித் தானல்.

(உ)

—o—o—o—

சிதம்பரம் வீரசிம்மாசனத்துக் காரணகர்த்தராகிய

சென்னப்பநாயக்கன்பாளையம்

ஸ்ரீமத் - பச்சகந்தஸ்வாமிகள் மடம்

துரைசங்க பச்சகந்தஸ்வாமியாரவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

—o—o—o—

எழுகீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறந்தம்.

சீர்பெரு குலகிற் சைவநான் கதனிற் செப்பிடு வீரமுல் வகையை
ஏருடை பெருமான் மனதுவாக் கதனு லெழிலுறு வேதநான் கியம்பி
தேர்பெறு மதனில் மேலதாந் தெய்வந் தானென விளங்கியே தனது
ஆர்த்திடு மையர நாமதா வீருப தாகம மெட்டினி லெடுத்தே.

(க)

இயற்றிய வதனில் வீரசை வாசார மியல்பதர யுள்ளதை முன்னோர்
தெயற்சியாய் தெய்வ பாடையிற் செய்தார் தெள்ளுறு சித்தாந்த சிகாமணியை
செய்யநற் றமிழார் செய்தனன் நெய்வ சிவப்பிர காசப்பேர் மேலோன் [ச்
அய்யனும் நாக னதற்குநல் லுரையு மாக்கின னுலகுபே றடைய. (உ)

மஹாவித்வான் - காஞ்சீபுரம்

ராமாநந்தயோகிகள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழநேடிவடியாசிரியவந்தம்.

நீர்பூத்த முடிபூத்த நிமலனா ரடிக்கன்பு நிலவப் பூத்த
ஏர்பூத்த வுளம்பூத்த சிவப்பிரகா சப்பெரியோ னினிதினுய்ந்து
பேர்பூத்த தமிழ்மொழியிற் பிறங்கவருள் சித்தாந்த சிகாமணிப்பேர்
வார்பூத்த சாத்திரத்தை யெல்லாரு மினிதுணர மனத்துக் கொண்டே. (க)

வடமொழியி னுள்ளவதன் முதலுலையெய்தி மாண்பு சால்கள்
னடமொழியி னுள்ளபல நூலகத்துக் கரந்தவரு நலமுந் தோன்றத்
திடமொழியாந் தென்மொழியி னகல வுரை தீட்டியிவண் சிறப்பத் தந்தான்
மடமையொழிந் திடவறிஞ ருலகினுக்குச் செய்யுமுதவி வகையினோர்ந்தே. (உ)

வளஞ்சான்ற புகழ்சான்ற சேலநகர் சென்னவச வப்ப வேள்செய்
உளஞ்சான்ற தவப்பயனோ ருருக்கொண்ட தெனவறிஞ ருரைப்ப நின்றோன்
குளஞ்சான்ற நயனத்த னடியரடிக்க கன்புசெயும் குணமே மிக்கோன்
களஞ்சான்ற கறையவன்றன் பூசனையே பொருளென்னக் கருதுமேலோன்.

பரந்தியலுங் கலைக்கடலைத் தன்னறிவாஞ் சோங்குகொடு பரிந்துநீந்தி
நிரந்தரமுஞ் சாதுசங்கக் கரைமேவ நாடுமொரு நியதி கொண்டோன்
வரந்தருநல் வாய்மையொடு பொறையடக்க முதலாக வயங்கு மேலான்
தரந்தருமக் குணமெனைத்து மோருருவா வந்தவெனும் தகைமை சான்றோன்.

முன்னோர்கள் மொழிநூலைப் பொன்னேபோற் போற்றவெனு முதுமொழிக்
கெந்நாளும் குறியானோன் றுணுணரு மரும்பொருளை யெவருங்காண [கிங்
இந்நாளில் தெரித்திவிவான் பன்னூலும் வெளியிடுமோ ரிதயம் பூண்டோன்
மன்னுவ லவர்புகழு நாகிசெட்டிப் பெயர்வாய்ந்த மதிஞன்மாதோ. (இ)

சென்னை மாஜி இரத்தஜனபூஷணி பத்திராதிபரும்

எட்டயபுரம்

ஸம்ஸ்தான வித்வானுமாகிய

திருமயிலை. வி. சுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பூவேறு வீரசைவத் துறைசைசிவப் பிரகாசப் புனிதன் சொற்ற
பாவேறு சித்தாந்த சிகாமணியாஞ் சிவாத்வைத பாஷ்ய நூற்குக்
காவேறு சேலநகர்ச் செவ்வாய்ப் பேட்டைக்கதிபன் கலைநூ லாய்ந்த
நாவேறு நாகிசெட்டி யோர் விருத்தி யுரைசெய்து நல்கி னானல்.

சித்தாந்தசாரபம் - அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நம்புவனத் தினிற்கொறு நானிலத்து மினிதோங்கி ஞான்று மல்கும்
பம்புவன மொருங்குறவே மிகப்பெருகி நிறைதருநாற் பயனை யுற்று
வெம்பலிலா வரனடிய ரேத்துசுக வனநாதர் விழைவு வாய்ந்திங்
கிம்பரியா வரும்பரசுஞ் சேலம்செவ் வாய்ப்பேட்டை யெனுமோ றுரில். (க)

வீரசைவ மரபதனுக் கொருதிலக னெனத்துலங்கி மிக்க வுண்மைத்
தீரமிசு சோதிடனென் றெவரும்விம் மிதக்கொள்ளுந் திண்மை பூண்டு
வாரமுற வந்தடைந்தார்க் கருஞ்செல்வ நனிவழங்கும் வள்ள லான
மாரனிகர் சென்னவச வப்பவே ளருந்தவத்தில் வந்த புத்ரன். (உ)

செந்தமிழாங் கிலையங்கள் னடந்தெலுங்கு மொழியனைத்துஞ் செவ்வே தேர்
பந்தமுற மில்லறத்தி லேயிருந்தும் பற்றற்ற பண்பு மிக்கோன் [ந்தோன்
முந்தியநற் செல்வியருள் கருணைபொறை யீகைதயை முகம னுள்ளான்
எந்தையர னைக்கனவி னும்மறவா நாகிவே ளெனு மென் னண்பன். (ஈ)

தவஞான முனிவரர்குழ் பொம்மையபா ளயமடத்திற் சதுரிற் றங்கி
அவஞான மொழித்துத்தன் னடிமையென யாவரையு மாண்டு கொண்டு
துவஞான மாமவீர சைவநற் நீகைபுரி தாயோ னான
சிவஞான பாலையதே சிகழாந்திக் கட்டளையைச் சிரமேற் றுங்கி. (சு)

கற்பனைய லங்கார கவினொளிரக் சற்கண்டு கனிதே நென்னப்
பொற்பமைநற் கவிசொல்சிவப் பிரகாச முனிவரனார் புகன்ற ஞான
விற்பனமும் றுயர்வீர சைவக்க ளஞ்சியமாய் விளங்கா நின்ற
அற்புதசித் தாந்தசிகா மணியெனுமோர் பெருநூலை யன்பிற் சூழ்ந்து. (டு)

வடமொழியில் வழங்குமிதன் முதனூலை யுக்கண்டு மகிழ் வினயந்து
விடயமுர ணாகாத படியொத்திட் டாங்காங்கு விளங்கு பேத
முடனிகழி னனிதூக்கிச் செவ்வையுற வேதிருத்தி யூங்குக் காணும்
படர்சரித வாராய்ச்சி கன்னடமா தியமொழியிற் பரிந்து நோக்கி. (சு)

பிண்டமதாயி லகியவோர் பதவுரையு மேயியற்றிப் பெரும்விற்ப னன்னர்
கண்டகிச யிக்கதூந் றென்றநூந் தலங்கட்கும் கார ணத்தை
விண்டவவ தாரிகைவி சேடவுரை யுயர்நுணுக்கம் விரித்து ரைத்துத்
துண்டமதி யான்வீர சைவத்தை யாவருக்குந் துலக்கி னானால். (எ)

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த
சைவப்பிரசாரணர்

ஈக்காடு. இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்
இ ய ற் றி ய து.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறந்தம்.

ஒருக்கர வுகரங்கள் முதலு மீறா
ருடையானே கவர்பொருளா நாப்ப ணிற்பப்
பெருகருள்சேர் குரவனருள் சமுசை தன்னைப்
பிறங்கியவெண் பாவதனும் பேசி வீரந்
தருகருத லனைச்செந்தூர் நிரோட்ட கத்தாம்
முழத்தியா சாற்குக்கா ணிக்கை யாக்கி
வருகருணை நண்பனுக்கு நோய்கொண் டாலும்
வனிதைகொளே நென்றுரைத்தவ் வரம்பி னின்றோன். (க)

திருந்துதமிழ் மெனுங்கவியால் வெங்கைக் காளித்
தேரழித்து முருங்கைதனைக் காத்த சீலன்
வருந்திருக்காட் டிப்பள்ளி யுப்பு விற்ற
மங்கைக்குத் திருநோக்கான் ஞான மீந்தோன்
பொருந்தியவோர் மாங்கனிக்காத் துன்பு செய்த
பொழிற்காவ லனைப்போக்கு தெய்வ வாக்யன்
அருந்துறைமங் கலச்சிவப்ர காச தேவ
னருணூல்கள் சிறப்பொருவ ரறையற் பாற்றோ. (உ)

அன்னவற்றுட் சித்தாந்த சிகா மணிப்பே
 ரருநுலைப் பெருநுலை யறிஞர் போற்றிப்
 பன்னுறுவி ராகமத்தின் சாச மாகப்
 பல்குறுநா வினையெவரும் படித்துத் தேறச்
 சொன்னலமும் பொருணலமு மெடுத்துக் காட்டுந்
 துளங்கவளங் கொளங்கைநெல்லிக் கனியே போல
 நன்னரறி ஞர்களுவப்ப விருத்தி செய்து
 நவமாக்கி யவநீக்கி நல்கி னூலு.

(க)

சேலேகிகர் விழியுமைநா யகனைப் போற்றித்
 திகழ்குருளில் கஜங்கமபக் தியினின் மிக்கோன்
 சேலேதனைச் சேர்செவ்வாய்ப் பேட்டை வந்தோன்
 செல்வமிகு நாகிசெட்டி யபிதா னத்தோன்
 நூலையுணர்ந் ததற்கேற்ப வொழுக்கங் கொண்டோ
 னுண்ணறிவன் பல்சமயப் பிறநூல் தம்மான்
 மாலையொரு போதுமனங் கொள்ளா தோட்டு
 மாட்சியோன் தாழ்ச்சியிலா வாய்மை யோனே.

(ச)

சென்னை ஹிந்து தியராஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-நா-நா-ஸ்ரீ

கோ. வடிவேலுசெட்டியாரவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

சிந்தை மயக்குத் தீர்ந்தெவ ரும்முய
 வெந்தை யநக னியம்பிய வாரண
 நான்முறை பிறழாது நுண்ணிதி னோக்கி
 வான்பெற வாய்ந்து மனமா நெறிபோர்ந்

ரு. திங்கித ரிட்டை யியல்பா கப்பெற்
 றிங்கித மக்க ளெளிதிற் பெறுமா
 சிற் குணத்தர்சொல் சிவப்பிர காச
 நற்றவ ஞானி நவின்றிடு நூல்களு
 ளொன்றாய்ப் பெரும்புக முறுவீச சைவ

க0. நன்றாய் விளக்கு நவையறு நூலாஞ்
 சித்தாந்தங் காட்டுஞ் சித்தாந்த சிகாமணி
 சித்தாந் தத்தைத் தெள்ளிகி னுணரச்

சீர்சால் சேலஞ் செவ்வாய்ப் பேட்டைப்
 பேர்ரே வனாராத் ரியகுரு பீடம்
 கரு. சென்னவச வப்ப சிரேட்டிசெய் தவத்தி
 னன்னய மாவரு நாகி சிரேட்டியென்
 நெழில்பெறு புலவ னிணக்கமி லாத
 தொழின்மனம் வையாத் தூய னந்நூற்கு
 முன்னூல் பலவு முரணைக் கண்டு

உ௦. பன்னரு நல்லுரை பளகற வரைந்து
 கற்றவர் களிக்கக் கலைமக னாவக்க
 மற்றவர் தமக்கிது வாய்ப்பெனக் கொள்ள
 வீரசை வத்தின் மேம்பா டினர்த்திப்

உச. பேரணிச் சீர்த்தியாற் பிறங்கியுற் றனனே.

சென்னை - வேப்பேரி

எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

கா. நமச்சிவாயமுதலியாரவர்கள்

இ ய த் தி ய து.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தவம்பழுத்த துறவுடையான் தமிழ்ப்பழுத்த வுளமுடையான் தார ணிக்கே
 சிவம்பழுத்த வுண்மையினைப் பத்தியம் பலநாட்டிக் தெளிவு கூட்டி
 நவம்பழுத்த தமிழ்நூல்க ணல்குசிவப் பிரகாச நற்ற வத்தோன்
 பவம்பழுத்த வெம்மனே ருய்யும்வகை யினைநாடிப் பாக்க வன்றே. (க)

சொற்றதொரு சித்தாந்த சிகாமணியா மருநலைத் துலங்க யார்க்கும்
 உற்றவத னரும்பொருளைப் பல்லாற்றா னினிதுணர்ந்தோ ருரைவகுத்தான்
 கற்றதனாற் பயனிறைவ னடிதொழலு மவனடியார் கண்ட ருனும்
 மற்றவன்ன் புகழோது முதுநலை யாய்தலுமே மரபென் றோர்ந்தோன். (உ)

சேல்காட்டும் வயல்காட்டுஞ் சேலநகர் வயிற்றோன்று சிறப்பு மிக்கோன்
 பால்காட்டுந் தென்மொழியி னிலக்கியமு மிலக்கணமும் பரிவிற் றேர்ந்தோன்
 நீல்காட்டு மினத்தவரைக் கனவினுமே நாடகில்லான் நேர்மை மிக்கோன்
 மால்காட்டும் வசவேச னடிடரவு நாகிசெட்டி மகிபன் மாதோ. (ங)

உ
சிவமயம்.

உபோதீகாதம்.

ஈஸ்வர ஸ்ருஷ்டி யென்றும் ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டி யென்றும் ஸ்ருஷ்டியிரு வகைப்படும். அவற்றுள், ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்திரியாய் முதன் னால் வரலாறு. முதல் ஸ்ருஷ்டித்தல் ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டியாம். ப்ரஹ்மா ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டியைக்கண்டு அவனது ஆணையின்படி ஸ்ருஷ்டித்தல் * ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியாம். இவ்விருவகை ஸ்ருஷ்டிகளில் முத லாவதான ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டியில் தோன்றினவர்களில் ஸிவகணத்தலைவராவர் ஸ்ரீ ரேணுக தாருகர்கள். இவர்களில், † ஸ்ரீரேணுககணநாதர் என்பவர் பரமஸிவத்தி னது ஆணையின்படி வீரஸைவ தர்மப்ரதிஷ்ட்டார்த்தமாய், கொல்லீபாக்கத் தில் ‡ ஸ்ரீஸைலம் என்னும் திவ்யகேசுத்தரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸோமேஸலிங் கத்தில் உத்பவித்து திக்விஜயஞ் செய்யுங்காலையில், முதன்முதல் பொதிகை யடைந்து அகஸ்திய மஹர்ஷிக்கு வேதாகமோக்த ஷட்ஸத்தலரஹஸ்யத்தைப் போதிக்கும் ஜ்ஞாநஸாஸ்த்ரமாகிய இந்தச் சித்தாந்தசிகாமணியை உபதே சித்து, அவரை நோக்கி, “நீர் இது உலகில் எஞ்ஞான்றும் நடைபெறும் வண்ணம் பரிபாகிகளுக்குப் பதேஸிக்கக்கடவீர்” என ஆஞ்ஞாபித்தருளி, லங்காபுரியிற் சென்று, அப் புரிக்கதிபதியும் ஏ மாஹேஸ்வரஸிகாமணியுமா யிருந்த ராவணனது ஸஹோதரனாகிய லிபீஷணன் விருப்பத்தின்படி, ஒரே

* ப்ரபஞ்சோத்பத்தி:— பரமஸிவன் ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, அவனை நோக்கி “நீ உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிசெய்யக் கடவை” என ஆஞ்ஞாபிக்க; ப்ரஹ்மா, “ஸ்வாமிந்! ஸ்ருஷ்டித் தொழில் செய்வதியாங்ஙனம்? க்ருபைசெய்வீராக” என வணங்கிக் கேட்க, பரமஸிவன் முதன் முதல் அப்ராக்ருதர்களை ஸ்ருஷ்டித்தனன். ப்ரஹ்மா ஸ்வபாவமா யுள்ள பஞ்சபூதங்களினின்றும் ப்ராக்ருதர்களை ஸ்ருஷ்டித்தனன். இம் முறையானே வீர ஸைவர்கள் அப்ராக்ருதர்களும், ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக் குட்பட்டவர்கள் ப்ராக்ருதர்களுமாவர் கள். இவ் வரிய பெரிய விஷயங்கள் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமாதலான், ஸிவாகமவாரா ய்ச்சிபில் வல்லுநரைக் கொண்டு உண்மை யறித்து தெளிவாராக.

† இவரை ரேணுககணேஸ்வரர் எனவும், ரேவணலித்தேஸ்வரர் எனவும் வழங்குத லுண்டு.

‡ இந்த ஸ்த்தலம் கர்நூல் ஜில்லாவில் உள்ளது.

ஏ சித்தாந்தசிகாமணி.

தயாவீ ப்ராயுகுநீயம் செ கிவிஜ்ஜி மனேஸ்வர ।

ஸுகுதே வரிவஜ்ஜை ஹி ஸ்யம் விரிஜுகி வாஹித்ய ।

ராவணொ ஹி சிஹா.தா சோஹேஸ்வரஸிவாணீ ।

சுஜ்ஜிஸுத்யு-ஸாஸ்யாயம் ஸஸாஸ ஹி ஜமதய்யு ॥

முஹூர்த்தத்தில் மூன்றுகோடி லிங்கப்ரதிஷ்ட்டைசெய்து ஆஸீர்வதித்து, அவ்விடம்விட்டு வெளிப்பட்டு, காஞ்சீபுரமாதியான ஸத்தலங்களைச் சேர்ந்து, ஆங்காங்குப் பற்பல மஹிமைகள் புரிந்து, முடிவில் ஸ்ரீகுத்ரமுநீஸ்வர ஸ்வாமிகளுக்கு ஆசார்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தாம் உத்பலித்த ஸோமேஸ்வர ஸந்நிதியடைந்து, அம் மஹாலிங்கத்தில் அங்குர்த்தாநமாயினர். இவ்வாறு ஸ்ரீரேணுக விஜயம், வீரஸைவஸமயாசார்யபுராணம் ஸித்தேஸ்வரபுராணமாதியான க்ரந்தங்களில் நன்கு விளங்கும்.

இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ௬௦௦௦ வருஷங்களுக்குமுன் * ஸிவயோகி ராட் என்பவர் அந்த ரேணுகாஸ்த்யஸம்வாதத்தையே ஒதும் வடநா லாசிரி செய்தார். இவர் வரலாறு வடமொழியில் காணப்படுவதுபோல, இந்தத் தென்மொழி க்ரந்தத்திலும் காணலாகும்; ஆதலின் ஈண்டு விரித்தலம். யுகபேதங்களால் வீரஸைவ ஸமயாசார்யர்கள் ஸமயோத்தாரணத்தினிமித்தம் ப்ரத்யுகத்தில் வெவ்வேறுபெயரால் + திருவவதாரஞ் செய்வாராவர்.

* இவரை ரேணுகாசார்யயோகி, ஸிவயோகி, ஸிவயோகி ஸ்வரர் என்னும் பெயரால் வழங்குவது முன்பு. இவர் ரேணுககணநாதரது கடாஷத்தைப் பெற்ற வம்ஸபரம்பரையில் அவதரித்தவர். ராட் - ராஜன்.

† வீரஸைவ ஸமயாசார்யர்கள் உத்பத்தி: — பரமஸிவனது ஸத்யோஜாதாதியான பஞ்சமுகத்தினின்றும் முறையே ரேணுகாநாதிரி, மருளாநாதிரி, பண்டிதாநாதிரி, ஏகோராமாநாதிரி, விஸ்வாநாதிரி என்போர் உத்பவித்து வீரஸைவத்தைப் பரிபாலனம் செய்தார்கள்; ஒவ்வொருவரும் ப்ருங்கி, வீர, வ்ருஷ, ஸ்கந்த, ஹந்தி என்னும் கோதரங்களை முறையே யுண்டாக்கி, * ரம்பாபுரி, † உஜ்ஜயினி, ஸ்ரீஸைவம், ‡ பத்ரிசேதாரம், § வாராணஸி என்னும் ஸத்தலங்களில் லிம்ஹாஸங்களை ஸத்தாபித்தார்கள். அவைகள் இப்போதும் உள்ளன. அவ் வீரஸைவ ஸமயாசார்யர்களே த்ரேதாயுகத்தில் கண்டாகர்ணன், கஜகர்ணன், ரேணுகன், தாநுகன், விஸ்வகர்ணன் என்னும் பெயரால் திருவவதாரஞ் செய்தனரென்றுப் பாரமேஸ்வராகமம் கூறுகிறது. மேலும், ஸ்வாயம்ப்வாகமத்தின் கூவது படலத்திற்கூறிய மூலாசார்யர்களின் பெயர்களும் ஸுப்ரபோதாகமத்தின் கூறிய மூலாசார்யர்களின் பெயர்களும் பேதிக்கின்றன. எவ்வாறெனின், கண்டாகர்ணன், கஜகர்ணன், ரேணுகன், தாநுகன், விஸ்வகர்ணன் ஆகிய இவர்கள் மூலாசார்யர்களென்றும், இந்த ஸிவகணங்களே ப்ரத்யுகத்தில் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று அவதரிப்பார்களென்றும் ஸ்வாயம்ப்வாகமம் கூறுகிறது. ஆனால், ரேவணாநாதிரி, மருளாநாதிரி, பண்டிதாநாதிரி, ஏகோராமாநாதிரி, விஸ்வாநாதிரி ஆகிய இவர்கள் மூலாசார்யர்களென்று ஸுப்ரபோதாகமம் கூறுகிறது; இதனை, வீராகமத்தின் பாஸுபதநந்திரம் வற்புறுத்துகிறது. ஸ்வாயம்ப்வாகமத்தின் விதியை யங்கீகரிப்பதாயின், ஸுப்ரபோதாகமம் ஒதும் மூலாசார்யர்கள் அந்த மூலாசார்யர்களுக்கு வலிமைபெற்ற பரம்பரையார்களாவர்களென்பது பெறப்படுகிறது. எவ்வாறேனும், இரண்டாகமங்களும் ஒரே பெயருடைய ஆசார்யர்களைக் கூறுவதனால், மேற்கூறியவாறு அவர்கள் யுகபேதங்களில் வெவ்வேறு பெயரால் அவதரிப்பவர்களென்பது பெறப்படுகிறது. வீரஸைவ ஸமயாசார்யர்களான மூலாசார்யர்களை பஞ்சமுகோத்பவர்களென்றும், மூலாசார்யர்களின் பின்னோர்களைப் பஞ்சவக்த்ரகணதிஸ்

* பாளேஸ்வரர் அல்லது பாளேஸ்வரர் என்ப பொருள்படும்; இது கரீஜில்லாவில் உள்ளது. † இது பல்லாரி ஜில்லாவில் உள்ளது. ‡ இது இமயமலையில் உள்ளது. § இது காவீக்ஷேத்ரமென வழங்கும்.

வடமொழிச் சித்தாந்தசிகாமணியைத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசகவாழி
கள் தென்மொழியில் ௮௮௦ - செய்யுளாக வகுத்தருளினர்.

தென்னுலாசிரி
யர் வரலாறு.

இவர் வரலாறும் இதனுடன் அதுபந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதில் ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ள அரிய செய்யுள்களுக்கு
அனைவரும் எளிதிலறியுமாறு ஓர் சிற்றுவரையும் சேர்த்துள்ளோம்.

வடமொழி ஸ்லோகங்களையும் தென்மொழிச் செய்யுள்களையும் ஒத்திட்

டுக் கவனமாய்ப் பார்க்கும் கல்விபுலிவுடையவர்களுக்கு

சித்தாந்தசிகாம
ணிக்கு உரை எழு
திய விவரணம்.

வடமொழியினின்று தென்மொழிப் படுத்தும் அருமை

பெருமைகள் நன்கு புலப்படும். வடமொழியிலுள்ள விஷ

யங்கள் சற்றேனும் விடுபடாமலும், அபிப்பிராயங்கள் முறை

பிறழாமலும் தென்மொழியிற் காணப்படுகின்றன. அன்றியும், வடமொழிச்

சித்தாந்தசிகாமணியைத் தக்கபண்டிதரைக்கொண்டு தென்மொழிப்படுத்தி

பதவுரை, பொழிப்புரை, உபநிஷத் மேற்கோளாதியுடன் ஸித்தமாயுள்ளது.

இது அச்சேறி வெளிவரும். இவ் வடமொழிச் சித்தாந்தசிகாமணியின் ஆதார

ங்கொண்டு தென்மொழிச் சித்தாந்தசிகாமணிக்கு ஓர் உரை செய்யத் துணிந்

தது. இவ் வுரை வடமொழியின் கருத்தைத் தழுவிவிருப்பது மன்றி,

வடமொழியிலும் கன்னடத்திலுமுள்ள வீரசைவபாஷ்யம், வீரசைவாமருத

புராணம், ஏகோத்தர சதஸ்த்தல ஸாரஸங்கர்ஹம், ஷட்ஸ்த்தல சிந்தாரந்தம்,

தாகரந்தி, சேன்னபஸவபுராணமாதியான க்ரந்தங்களினின்றும் வேண்டிய

விஷயங்கள் திரட்டி ஆங்காங்குச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும், அங்கஸ்த்

தலம், லிங்கஸ்ததலம், இவற்றின் உட்பிரிவுகள், அங்கஸங்கோத்பவம், வீர

சைவஸமய விசாரம், லிங்கலக்ஷணம், அங்கலிங்காதிகள் முறையானே

வகுத்தும், முக்ய விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டும், ஸ்த்தலங்களுக்கு முற்றினும்

அவதாரிகை யெழுதியும், மூலபாடத்தில் ஆங்காங்கு அச்சிட்டவரால் நேர்ந்த

வழுக்களைக் களைந்தும் திருத்தியுள்ளோம். ஆதலின், வாசிப்பவர்கள்

ஸிவாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை இனிது அறியலாகும்.

வீரோத்பவர்கள் என்றும் வழங்கப்படும். மேலும், இவ்வாறாய் மூலாசார்யர்களையும் உபா
சார்யர்களையும் சிவகணத்தலைவர்களென்றும் அல்லது நித்யமூர்த்திகளென்றும், ப்ரக்ருதி
ஸம்பந்தமான யாதொரு மாசுபடித்தவரல்லரென்றும் முணர் க. தர்மப்ரதிஷ்ட்டார்த்தத்தின்
பொருட்டு ப்ரதிபுகத்தில் மூலாசார்யர்கள் திருவவதாரஞ் செய்வார்களெனவும், ப்ரமத
கணங்களின் அம்ஸபூதரான உபாசார்யர்களும் த்ரிகாலஜ்ஞாநிகளும் தர்மப்ரதிஷ்ட்டை
யின்பொருட்டேயன்றித் தர்மபரிபாலனத்தின்பொருட்டும் காலஜேஸு வர்த்தமானங்களினால்
யாதாமொரு இடையூறு நேரிட்டுக் குன்றமாயின் அவதாரஞ் செய்வார்களெனவும்
வீரசைவர்கள் அறிந்து இருக்கிறார்கள். ஆதலால், அல்லமப்ரபுதேவர் திருவவதாரஞ்செய்
தனரென்பதற்குத் திருவிளையாடற்புராணமென்னும் ப்ரபுலிங்கஸ்ததலம், மஹாபக்தபிரோ
மணிகளான நந்திதேவரின் அவதாரமாகிய ஜகத்குரு பஸுலேஸ்யாரும், சென்னடஸுலேஸு
வாரும், லக்ஷத்துத்தொண்ணூற்றாறாயிரம் சிவகணத்தலைவர்களும் அவதரித்தனரென்ப
தற்கு வருஷபேந்த்ரவிஜயமென்னும் பஸவபுராணமும் சென்னபஸவபுராணமும் சான்
ருகும். இதுவுமன்றி, * நீருக்ததநீத்யில் ஸ்ரீ ஸாரங்கதேவர் வீரசைவ ஸிம்ஹாஸநமும்
இன்றும் உளது. இதுவும் புராண குருபீடமாம். இதன் சரித்ரம் பெற முயல்கின்றோம்.

* இது கும்பகோணம் என்று வழங்கும்.

இந்த க்ரந்தத்தில் சில வைதிக படங்களை விதிப்படி அமைத்துபகரிக்க வேண்டிய தாவஸ்யகமென வெழுந்ததோர் பெருங்காத திருவுருப்படங் களை யமைத்தற்கு க் காரணம், லான், ஓவியத் துறையில் கைபோந்தவரால் வெகுநேரத் தியாய் எழுதப்பட்டு ஆப்டோனெடுத்த விலையுயர்ந்த நான்கு படங்கள் இதனுடன் சேர்த்துள்ளேம். அவற்றுள், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசகவாயிகள் * திருவுருப்படமுமொன்று.

ஸ்சிதாந்த ஸ்வரூபனுகிய பரமேஸ்வரன் ஸகல சராசரங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவரவரது கர்மத்திற் கேற்பப் பயனை யருளி, ப்ரபஞ்சத்தை நடாத்துகின்றன என்பது ஆஸ்திகரணை வருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததோர் விஷயமே. அநாதியாயுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ஜீவகோடிகள் தத்தம் கர்மங்களுக் கேற்பப் பயனைப் பற்பல வுலகங்களில் பற்பல தேஹங்களைக்கொண்டு அதுப விப்பனவேயாயினும், கர்மவயப்பட்ட பிறவிப்பிணியைப் பெற்றுமுலுதலை விட்டு ஸுகித்திருப்பதற்குமோர்வழியுண்டு. அவ் வழியை யடையச்செய்வது ஸாதுஸங்கஸேவை, ப்ரபல ஸ்ருதீலிசாரம், புருஷப்ரயத்நங்களேயாம்.

இனி, முக்தி யென்பது வீடு. அவ் வீடு கண்கூடாகக் காணக்கூடியதன்று. ஏனெனின், இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாயுள்ள பொருளே ப்ரத்யக்ஷமாம். முக்திநிலையோ வெனின், அது இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாவதன்று. ஆதலின், அதை விளக்குவதற்கென்றே ஸாஸ்த்ரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஈஸ்வரனது கருணைபைப் பெற்றவர்களுக்கே ஜ்ஞாநமும், அதனால் முக்தியும் உண்டாவன வென ஆன்றோர் கூறுவர். இனி, ஈஸ்வரன் யாவன்? ஜீவர்கள் யாவர்? பந் தம் யாது? என வினவி, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை யறிவோமாயின், முக்திநிலை இத் தன்மையதென நன்கறிதல் கூடும். இங்ஙனம் விவேகித்து அறிதற்குரிய கருவியாய் நின்றல் ஸாஸ்த்ரங்களாம். அந்த ஸாஸ்த்ரங்களோ அளவு கடந்தன. ஆயினும், தத்காலம் நம் இந்த்யா தேசத்தில் ஸாதாரண மாய் நடைபெற்றுவரும் ஸமயங்களோ மூவகைத்தாம். அவை சைவ வைஷ்ணவ ஸாக்தங்களாம். சைவர் தமது ஸாஸ்த்ரமே சிறப்புற்றதென்றும், அத னுற்றான் முக்தி யடைதல்வேண்டுமென்றும் கூறுவர். வைஷ்ணவரும் ஸாக் தரும் அம் முறையானே தத்தம் ஸாஸ்த்ரங்களே சிறப்புற்றனவென்பர். இனி, இவர்கள் ஸாஸ்த்ரங்களுக்குச் சிறப்பு யாதோ வெனின், வேதத்திற்கு முரணானது வேதநெறி நின்றலே வைதிகத்வ மென்பர். மேலும், இவர்கள் வேதத்திற் கொத்துரைப்பது † ஆகமமெனக் கூறுவர். சைவ ஸாஸ்த்ரம்

* இந்தத் திருவுருப்படத்தை நாடி பலவிடங்களில் யான் சஞ்சரித்ததும்பும் பயன் பெறாது வந்தே மீளுங்கால் திருவெங்கையிலும் நல்லாற்றாறிலும் கிடைத்தபிம்பம் இலே கிகப் படமுதலியவற்றி னைரவால் இஃது அமைக்கப்பட்டது.

† ஆகமம் - ஆ என்பது பாஸம் எனவும், க என்பது பஸம் எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுத்தி த்ரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை யுணர்த்து தூல் எனவும், ஜ்ஞாநம், க என்பது மோக்ஷம், ம என்பது மலநாஸம் எனவும் பொருள்படுத்தி ஆன்மாக்க ளுக்கு மலத்தை நாஸம்பண்ணி ஜ்ஞாநத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் தூல் எனவும் கூறுவர்.

* சிவாகமங்களாம். வைஷ்ணவ ஸாஸ்த்ரம் + விஷ்ணவாகமங்களாம். ஸக்தி ஸாஸ்த்ரம் † ஸாக்தாகமங்களாம். ஆயினும், அவர்கள் தத்தம் ஆகமங்களுக்கு அதுகூலமாகத் தோன்றும் ‡ இதிஹாஸ புராணங்களையும் ப்ரமாணங்களாய்க்

* சிவாகமம் இருபத்தெட்டு :—க. காமிகம், உ. யோகஜம், ஈ. சிந்த்யம், ச. காரணம், ஞ. அஜிதம் என்னும் ஐந்தாம் பரமசிவனது ஸத்யோஜாதமுகத்தினின்றும், சு. தீப்தம், எ. ஸுகுத்தம், அ. ஸஹஸ்ரம், கூ. அம்ஸமாந், கௌ. ஸப்ரபேதம் என்னும் ஐந்தாம் வாமதேவமுகத்தினின்றும், கக. விஜயம், கஉ. நிஸ்வாஸம், கங. ஸ்வாயம்புவம், கச. ஆக்நேயம், கரு. வீரம் என்னும் ஐந்தாம் அகோரமுகத்தினின்றும், கசு. ரௌரவம், கள. மருடம், கஅ. விமலம், ககூ. சந்த்ராஜ்ஞாநம், உௌ. முகபிம்பம் என்னும் ஐந்தாம் தத்புருஷமுகத்தினின்றும், உக. ப்ரோக்தீதம், உஉ. லளிதம், உங. லித்தம், உச. ஸந்தாநம், உரு. ஸர்வோக்தம், உசு. பாரமேஸ்வரம், உஎ. கிரணம், உஅ. வாதாளம் என்னும் எட்டாம் ஈஸாந்யமுகத்தினின்றும் தோன்றின. இவற்றுள், காரணம்—கரணம்; ஸஹஸ்ரம்—ஸாஹஸ்ரகம்; ஸப்ரபேதம்—ஸப்ரபம், ஸப்ரபோதம்; ஸ்வாயம்புவம்—ஸ்வயம்பூதம், ஸ்வாயம்பு, ஸ்வயம்பு; ஆக்நேயம்—ஆக்நேயகம், அநலம், அநிலம்; வீரம்—பத்ரம்; மருடம்—மாரூடம், முருடம்; சந்த்ராஜ்ஞாநம்—சந்த்ரஹாஸம்; முகபிம்பம்—பிம்பம், முகபுப்பிம்பம்; ப்ரோக்தீதம்—உக்தீதம்; லளிதம்—லலிதம்; ஸந்தாநம்—ஸாந்தம்; ஸர்வோக்தம்—நாரலிம்ஹம், ஸர்வோக்தம், ஸர்வோத்தரம்; பாரமேஸ்வரம்—பரமேஸ்வரம்; வாதாளம்—வாதூலம், வாதூலம், பரம், பாரதம் எனவும் சில ஆகமங்கள் பலபெயர்களால் வழங்கும்.

இவ் விருபத்தெட்டாகமங்களிலொன்றாகிய ரௌரவம் எங் படலங்களைபுடையது. இவற்றுட் பாபவிமோசனப் படலமென்பதொன்று. இதிலுள்ள ஸுத்தரங்களில் பன்னிரண்டு சிவஜ்ஞாநத்தை போதிப்பதாம். திருவெண்ணையல்லூர் மேய்கண்டதேவர் சிறுவயதிலேயே அவ் லூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரென்றும் விநாயகமூர்த்தியின் உபதேஸத்தால் அதன்பொருளை யறிந்து, தமிழில் சிவஞானபோதமெனப் பெயரிட்டுத் தம் சிஷ்யர்களுக்குபதேஸித்தன ரென்பர் ஒரு சாரார். வடமொழி சிவஜ்ஞாநபோதத்தின் பன்னிரண்டு ஸுத்தரங்களின் பொருள் சிவஜ்ஞாநபோதமாமென்று பன்னிரண்டாஞ்ஞாந்தரத்திலேயே கூறப்பட்டிருத்தலான் சிவஜ்ஞாநபோதமென்னும் க்ரந்தமானது ரௌரவாகமத்திலில்லைபென்பது பெறப்படுமெனவும், வடமொழிப் பன்னிரண்டு ஸுத்தரங்களையும் தமிழ்மொழிப் பன்னிரண்டு ஸுத்தரங்களையும் செவ்வனே ஒத்திட்டுப் பார்க்குமிடத்து மொழிபெயர்ப்பு முரணாகக் காணப்படுதலான் மேய்கண்டதேவர் சிவஜ்ஞாநபோதத்தை வடமொழியினின்று அவ்வாறு முரண்பட மொழிபெயர்த்தனர் என்பது இழுக்காருமெனவும், அதனால் அந்த சிவஜ்ஞாநபோதமானது வடமொழியினைத் தழுவாததோர் ஸாஸ்த்ரமாமெனத்தணிதப்பாலதெனவும், மேய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஜ்ஞாநபோதத்தினும் அருணந்திசிவாசாரியர் அருளிய சிவஜ்ஞாநலித்தியாரினும் வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்ததாகக் காணப்படவில்லைபெனவும் கூறுவர் மற்றொரு சாரார். தென்மொழி சிவஜ்ஞாநபோதத்தையே மொழிபெயர்த்து வடமொழியாகமத்துட் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதெனவும் செப்புவர் இன்னொரு சாரார். எவ்வாறாயினுமாக, உண்மையினை யாராய்ந்தறிதல் அறிஞர்க்கழகாம். ஈண்டு உதாஹரணமாக இரண்டு ஸுத்தரங்களை மட்டுமெடுத்துக் காட்டுவாம். அவை வருமாறு:—

† விஷ்ணவாகமம் இரண்டு:—பாஞ்சராத்த்ரம், வைகாணம்.

‡ ஸாக்தாகமம் ஒன்று :—வாமம்.

¶ இதிஹாஸம்:—பாரத சிவரஹஸ்யங்களாம். அன்றியும், பாரத ராமாயணங்களெனவும், பாரத ராமாயண சிவரஹஸ்யங்களெனவும் கூறுவாருமுனர்.

கொள்கின்றனர். சைவரீதியாகவர்கள் வேதத்தோடு முரணாகாமல் அதற்கு வ்யாக்க்யாநம்போஸ வேதப்பொருளையே விளக்கவந்தமையான் அவைகளே வைதிகமென்பர். அம் முறையனே, ஏனைய இருவரும் கூறுவர்.

“வேதம்” என்னும் பதம் “விஜ்ஜுகாதெ” என்னும் வடசொல் தாதுவுக்கு “ஸாஹஸ காதுவஞ்” என்னும் விகுதி சேர்ந்து “வெடி” என்னும் சொல் வந்தது. “வெடி”-தெ யஜோயுகாஜிரோகூர் ஜோயநெ சுமெந” (தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்கள் இதனால் அறியப்படுகின்றன வாதலின்) என்று வேதம் என்னும் பதத்திற்கு வடமொழி * வ்யாகரண விதிப்படி பொருள் கொள்ளப்பட்டிருத்தலான் தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களை விளக்குவதே வேதமென்றுணர்க.

ஸிவெவ்நகரீ மதஸிங் சடயீ நஸவ்யுதிசு .

சிறீரயாஜிஸஸுபுஷா ஸவதி ஸ்ரந-ஹகுதிராந ॥

அவனே தானே யாகிய வந்தெறி

யேக னாகியிறை பணிசிற்க

மலமாயை தன்னெடுவல் வினை யின்றே.

செவெகூபுராவஸுத வெஷாஹ் செவெகூஷா ஸிவாபயஸு .

ஸவம் விஷா ஸிவஜாநவொஃப செவாபயஸுந்ந-பயஸு ॥

செம்மலர் நோன்றான் சேர லொட்டா

வம்மலம் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ

மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு

மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

புராணம் பதினேட்டு : — க. ப்ரஹ்மம், உ. பத்மம், ஈ. வைஷ்ணவம், ச. ஸாரவம், டி. பாகவதம், சு. நாரதீயம், எ. மார்த்தண்டேயம், அ. ஆக்நேயம், க. பௌஷ்யம், கர. ப்ரஹ்மகைவர்த்தம், கக. ஸைங்க்யம், கஉ. வராஹம், கஈ. ஸ்சாந்தம், கச. வாமநம், கரு. கூர்மம், ககூ. மத்ஸ்யம், கஎ. காரடம், கஅ. ப்ரஹ்மாண்டம். இவற்றுள், நாரதீயம் பாகவதம் காரடம் வைஷ்ணவம் என்னும் நான்கும் விஷ்ணுபுராணமும், ப்ரஹ்மம் பத்மமென்னுமிரண்டும் ப்ரஹ்மபுராணமும், ப்ரஹ்மகைவர்த்தமென்பது ஸூர்யபுராணமும், ஆக்நேயமென்பது அக்ஷிபுராணமும், ஏனைய பத்தும் சிவபுராணமுமாம்.

உபபுராணம் பதினேட்டு : — க. ஸந்த்ருமாறம், உ. உஸநம், ஈ. நாரலிம்ஹம், ச. நந்தி, டி. சிவதர்மம், சு. துர்வாஸம், எ. நாரதீயம், அ. கபிலம், க. மாநவம், கர. ஆங்கிரம், கக. வாருணம், கஉ. காளி, கஈ. வாலிஷ்டஸைங்க்யம், கச. ஸாம்பவம், கரு. ஸௌரம், ககூ. பராஸரம், கஎ. மாரீசம், கஅ. பார்த்தவம். இவ்வாறன்றி, க. ஆதித்யம், உ. ஸ்சாந்தம், ஈ. ஸோமம், ச. கபிலம், டி. கௌஸிகம், சு. ஸாம்பம், எ. சிவதர்மம், அ. தெளர்வாதம், க. நாரலிம்ஹம், கர. நாரதீயம், கக. பராஸரீயம், கஉ. பார்த்தவம், கஈ. ப்ரஹ்மாண்டம், கச. மாரீசம், கரு. மாநவம், ககூ. வாலிஷ்டம், கஎ. வாய்வயம், கஅ. வாருணம் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

* வேதபாஷ்யம், யாஸ்காமாநிவச்செய்த நிருத்தம், சாணவ்யுதம், மாத்யந்தாஸாகாப்ரகாஸம் முதலியன.

வேதமானது ருக் யஜுஸ்-ஸாமம் அதர்வணமென * நான்கு வகைப்படும். பின்னும், அது பற்பல ஸாகைகளாய்ப் பேதப்பட்டிருக்கிறது. அது பரமேஸ்வரனால் ஓதப்பட்டதென பற்பல ப்ரமாணங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலின், அதன் உண்மையினை சற்றுராய்வாம்.

* அஜபா வேதம் சேர்ந்து ஐந்தெனவும் வழங்கும். பஞ்சாசாரீயர்கள் ஐந்து வேதங்களுக்கு முறையானே அதிகாரிகளாவர். இவர்களைப் பஞ்சமுகோத்பவர்களெனக் கூறுவர்.

உபவேதம் நான்து :—க. ஆயுர்வேதம், உ. அர்த்தவேதம், ந. ததர்வேதம், ச. கார்த்தர்வேதம்.

அங்கம் ஆறு :—க. சந்தஸ், உ. கல்பம், ந. வ்யாகரணம், ச. ஸிஷ்டா, நு. ஜ்யோதிஷம், சு. நிருக்தம்.

உபாங்கம் நான்து :—க. மீமாம்ஸா, உ. ந்யாயம், ந. புராணம், ச. ஸ்மருதி.

ஸ்மருதி பதினெட்டு :—க. மது, உ. அத்ரி, ந. விஷ்ணு, ச. யாஜ்ஞவல்க்யம், நு. உஸம், சு. ஆங்கிரஸம், எ. யமம், அ. ஆபஸ்தம்பம், க. ஸம்வர்த்தம், க0. காத்யாயனம், கக. ப்ரஹஸ்பதி, கட. பராஸரம், கந. வ்யாஸம், கச. ஸங்கலிதம், கரு. தக்ஷம், கசு. கௌதமம், கள. ஸாதாதபம், சஅ. வலிஷ்டம்.

ஸாஸ்த்ரம் ஆறு :—க. வேதாந்தம், உ. வைஸேஷிகம், ந. பாட்டம், ச. ப்ரபாகரம், நு. பூர்வமீமாம்ஸா, சு. உத்தரமீமாம்ஸா.

திருமுலர்.

வேதத்தை விட்ட வழமில்லை வேதத்தின்
ஒதத் தாகுமற மெல்லா முனதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே வீடுபெற்றாராகளே.

திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்
பெருநெறி யாய பிராணை நினைந்து
குருநெறி யாஞ்சிவ மாநெறி கூடும்
ஒருநெறி யொன்றாக வேதாந்த மோதுமே.

அஞ்சன மேனி யரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள வாகமம்
அஞ்சலி கூப்பி யறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தி லரும்பொருள் கேட்டதே.

அண்ண லருளா லருளுஞ் சிவாகமம்
எண்ணி லிருபத்தெண் கோடிதா றுயிரம்
விண்ணவ ரீசன் விழுப்ப முரைத்தனர்
எண்ணின் றப்பொரு ளேத்துவ னானே.

பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் பாடையுங்
கண்டவர் கூறுங் கருத்தறி வாரென்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலா னாற்சொன்ன வாறே.

ப்ரளயாந்த * கல்பந்தோதம் பரமேஸ்வரன் தன்னிடம் ஸஞ்சீமமா யொடுங்கிநின்ற வேதத்தை முந்தின கல்பத்திலுளதான பதவாக்ய முறை யானே பஞ்சாசார்ய திருவுருவந்தாங்கி முதன்முதல் சொல்லுகின்றனன். அதனைப் ப்ரஹ்மாதியருபதேஸம் பெற்றுப் பரவச்செய்கின்றனர். பண்டித ஸிரோமணிகளான காளிதாஸர் கம்பராதியோர் பூர்வமில்லாத நவீன வாக்யங்க ளோடு கூடின காவ்யகல்பநாலங்காரம் ஆக்கியது போன்று, பரமேஸ்வரன் வேதங்களை நவீனமாய் ஆக்கினவனல்லன். வேதம் எல்லாக் கல்பங்களினும் ஒரேவிதமான சொற்றொடர்களோடு கூடினவைகளாய்ப் பரமேஸ்வரனும் கல்பாதியில் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாற்றான், முற் கல்பத்து வேதமே பரமேஸ்வரனிடத்தினின்று கல்பாதியில் தோன்றுகின்றதென்பதும், வேத கர்த்தா பரமேஸ்வர னென்பதும், அநாதியென்பதும், நித்யனென்பதும், ஸ்வயம்பென்பதும் பெறப்படும்.

அண்ண லருளா லருளுந்திவ் யாகமம்
விண்ணி லமரர் தமக்கும் விளங்கரி
தெண்ணி லெழுபது கோடினா ருயிரம்
எண்ணிலு நீர்மே லெழுத்தது வாருமே.

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றும் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணங்கிபெற் ருனே.

பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிகம்
உற்றநல் வீர முயர்சிந்தம் வாகுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரங்
தூற்றந் சுப்பிரஞ் சொல்லு மருடமே.

அண்ண லருளா லருளுஞ் சிவாகமம்
எண்ணிலி கோடி தொகுத்திடு மாயினும்
அண்ணல ஹைந்தவ நிவநியா விடின்
எண்ணிலி கோடியு நீர்மே லெழுத்தே.

அவிழ்க்கின்ற வாறு மதுகட்டு மாறுஞ்
சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்ற வாறுங்
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் லெனுமில் விரண்டும்
உணர்த்து மவனை யுணரலு மாமே.

சதாசிவந் தத்தவ முத்தமிழ் வேத
மிதாசனி யாயிருந் தேநின் றகால
மிதாசனி யாயிருந் தேமன நீங்கி
யுதாசனி யாதுட னேயுணர்ந் தேமால்.

* ப்ரஹ்மாவின் ஆயுள்:—மதுவ்ய வருஷம் ௪௩௨௦௦௦௦ கொண்டது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு நாள். அப்படி ௩௬௦ நாள் கொண்டது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு வருஷம். அப்படி நூறு வருஷம் கொண்டது ப்ரஹ்மாவின் ஆயுள் அல்லது கல்பம். இதனுடன் லோகார்த்தமாம்.

இவ் வேதம் கர்மகாண்ட மெனவும் ஜ்ஞாநகாண்ட மெனவும் இருவகைப் படும். கர்மகாண்டத்தில் ஜ்ஞாநம் கூறப்பட்டிருப்பினும், அது சிறுபான்மையும் கர்மமே பெரும்பான்மையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அம் முறையானே, ஜ்ஞாநகாண்டத்தில் கர்மம் கூறப்பட்டிருப்பினும், அது சிறுபான்மையும் ஜ்ஞாநம் பெரும்பான்மையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் கூறும் கர்மத்தினால் ஈஸ்வர ப்ராஸாதமும், அதனால் சித்த ஸூக்தியுமேற்பட, ஜ்ஞாநத்தினால் முக்திநிலை நிலைக்கு மாதலான், கர்மம் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநமாதி ஜ்ஞாநகாண்டமே முக்யப்பொருளாதலன்றி ஜ்ஞாநம் கர்மத்திற்க்கங்கமாகா.

ஒவ்வொரு ஸமயத்தரும் வைதிகமென்பர். வைதிகமென்பது வேதத்தை யறுஸரித்தலெனப் பொருள்படும். எந்த ஸமயத்தரது ஸாஸ்த்ரம் வேதத்தை யறுஸரித்து அந் நெறி நிற்கின்றதோ, அது வைதிகமென்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்வர். இங்ஙனம், வேதத்தைக்கொண்டே உண்மையறியவேண்டியிருத்தலான், பரஸூரிவப்பொருள் வேதத்தினாலேயே யறியவேண்டியதென னும் * வேதவாக்யங்களோ எண்ணிறந்தன.

இவ்வாற்றானே, வேதம் முக்ய மெனவும், அதனற்றான் மெய்ஞ்ஞாந மடைய வேண்டிமெனவுமறிக. அங்ஙனமாயின், யாவரது ஆகமம் வேதநெறி நின்று வைதிகத்தன்மை பெற்றுளதோ வென்பதை நன்கு ஆராய்தல் ஆன் றோர்க்கழகாம்.

வேதத்தில் பந்த மோக்ஷங்களை விளக்கி முக்தியடையும் மார்க்கத்தைப் போதிப்பது ஜ்ஞாநகாண்டமே. அது வேதத்திறுதியாகி + வேதஸரிஸு எனவும், வேதாந்தம் எனவும், உபநிஷத் எனவும் பெயர்பெறும்.

இனி, ஜ்ஞாநநிலையைப் போதிப்பதாகிய உபநிஷத்துக்கள், ப்ராஹ்மமெனப் படும் ஸூரிமே ஸத்யமென்றும், பேதஜ்ஞாநத்தால் † த்ரிபதார்த்தங்களும் வெவ்வேறு வகைப்படக் காணப்படுவன வென்றும், அபேத ஜ்ஞாநத்தால் த்ரிபதார்த்தங்களும் பரஸூரிவப் பொருளே யென்றும், அபேத ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாந

வீரஸைவ ஸமயம் வைதிக மென்பது.

* கைவல்யோபநிஷத் :—அநேக வேதங்களால் யான்றியப்படுவோன். வேதத்தை வெளியிட்டவனும், ஆக்கினவனும், அறிந்தவனும் யானே.

முக்திகோபநிஷத் :—யான் வேதாந்தத்தில் நன்கு விளங்குகிறவன். வேதாந்தத்தைக் கைக்கொள்வாயாக.

வேதாந்தவிசாராந்த்யாயம் :—இவ் வேதாந்த மார்க்கத்தை விட்டு, ஏனைய மார்க்கத்தைக் கைக்கொள்பவன் கையிற் கிடைத்த பாயஸத்தை யிழந்து முழங்கையை நஞ்சுபவனான். வேதமார்க்கத்தாலன்றி ஏனைய மார்க்கத்தால் ஜீவர்கள் முக்தியடைவார்களாயின், இருட்டில் கடமாதியவற்றைப் பார்ப்பார்கள். ஆதலின், வேதத்தில் ஒதியுள்ள பொருள் ஸத்யம் ஸத்யம் என்றது.

† வேதத்திற்கு ஸரிஸு போன்றதா யிருப்பதனால் வேதஸரிஸு எனப்படும். வேதத்தின் அந்தத்திருப்பதனால் வேதாந்தம் எனப்படும். முழுக்ஷுக்கள் ஸத்விசாரஞ்செய்து, நிஷ்ட்டைகூடி, அஜ்ஞாநம் ஒழித்து, முக்தர்களாவதற்கு ஸர்வ ஸாதநமாயுள்ள ப்ராஹ்ம வித்யை யாதோ, அது உபநிஷத் எனப்படும்.

‡ பதி பஸு பாஸம்,

மென்றும், அப் பரஸிவத்தை யறிந்தவனே ப்ராஹ்மமென்றும் ஒதுகின்றன. இங்ஙனமோது முபரிஷத்வாக்யங்களால் வேதாந்தமென வழங்குவது ஸ்ரீவரத் வைத விரித்தாந்தத் துணையையெனத் தெளிதற்பாலதாம். ஆதலின், வேதா கமங்களுடன் முரணுறுது காணப்படும் ஸமயஸாஸ்தரங்கள் எவையோ, அவை வைதிகமெனக் கோடற்றகுதியுடைத் தென்பர் ஆன்றோர்.

திவ்யாகமங்களின் ஸாரமாகிய சிந்தாந்தசிகாமணி யென்னும் இவ் வுத்தம க்ரந்தத்தில் போதிக்கப்படும் முக்ய விஷயங்கள் மேற்கூறிய முறையானே உபரிஷத்வாக்ய விஷயங்களையே அநுஸரித்திருத்தலானும், வாக்யங்களும் பெரும்பான்மையும் உபரிஷத் வாக்யங்களாகவே அமைக்கப்பட்டிருத்தலா னும், வேதாந்தமென்னும் ஸ்ரீவரத்வைதத்தையே முறையுறப் போதித்தலா னும் இது வைதிகமென்பது இனிது விளங்குகிறது அவ்வாற்றான், அறிஞர் இவ்வுத்தமோத்தம க்ரந்தத்தை அங்கீகரிப்பரென்பதே துணிபு.

மேலும், ஸிவாகமங்களினும் * பலபேதங்கள் காணப்படுவனவாயினும், காமிகாதி வாதுளாந்தமாயுள்ள இருபத்தெட்டாகமங்களின் உத்தரகாண்ட மனைத்தினும் ஓதப்பட்டிருக்கும் வீரஸைவம் என்னும் ஸிவாத்வைதமே இந்ரசி சித்தாந்தசிகாமணியால் நன்கு போதிக்கப்படுமாதலின், இது இறைவன் அருளிய திவ்யாகமங்களுக்கு இணங்கியதாமென்றறிசு. இவ்வாறாய்வதனால் பெறப்படுவதியாதோவெனின், அதனைக்கூறுவாம். † வீரஸைவ ஸமயமானது மற்ற ஸமயங்களைப் போன்று ஏகதேசமுமுறுது ஸமஸ்தாகமங்களி னுத்தர காண்டங்களினும் சிறப்பாக விராகம வாதுளாகமாதிகளின் பூர்வோத்தர காண்டங்கண் முற்றினும் எடுத்தோதப்பட்டிருத்தலானும், இவ்வாகமங்களும் வேதப்பொருளினையே ஓதலானும், அநாதியாய் நின்றலானும், ஜ்ஞாநவான்க ளெல்லோராலும் தழுவுப்படுகலானும் வேதாகமோத்த ஸமயமாமென்பதே திண்ணம். இங் நூலில் கூறியுள்ளதாவது:—

“வேதமோ டாக மங்கள் வேறுபா டின்றி ஈல்குந்
தீதறு பொருளை யெல்லாந் திரிவற வுலகிற் காட்டு
மாதவ னனைய விந்நூல்.....”

* பாஷாணவாதஸைவம், ஸங்க்ரந்தவாதஸைவம், அவிகரவாதஸைவம், பரிமூம வாதஸைவம், ஸு-த்தஸைவம், பேதஸைவம் ஆகிய இவைமுதலியன.

† வீரஸைவஸமயம் வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் புராணங்களிலும் ஏனைய நூல் களிலும் கூறப்பட்டுளது:—

(க.) அடியில் வரும் சரித்தரம் காமிகாமத்தில் காணப்படுகிறது:— “அஜாமிளா வென்பவர் தம் மனைவியுடன் வழிப்ரயாணம் போகையில், இவர்களைச் சில திருடர்கள் எதிர்ப்பட்டுத் தாக்கினார்கள். அதுகண்ட அஜாமிளா வென்பவர் தம் மனைவியின் சூழ்ச்சி யைக்கொண்டு, உடனே தன்னிடத்திருந்த விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றி ஓர் வஸ்திரத்திலிட்டு லிங்கமாக முடிந்து, வீரஸைவராகத் தோன்றும்படிச் சுழுத்திற் றரித் துக்கொண்டனர். இவ் வுபாயத்தினால் அவர்கள் சேஷமமடைந்தனர். எவ்வாறெனின், அத் திருடர்குழாங்களுக்குத் தலைவனான மித்ரகுப்தன் பார்த்து, வீரஸைவர்களிடம் சிறந்த பக்திமானாதலான் அவர்களை வருத்தக் கூடாதென்னுஞ் சித்தம் பிறந்து, மற்றைத் திருடர் களை நோக்கி, அவர்களை உடனே விட்டு விடுமபடி உத்திரவளித்தனன். இதனால், வீர

இனி, இந்த க்ரந்தத்தில் ஸர்வாத்வைதநிரஸநஸ்த்தலம், அஷ்டபூர்த்தி நிரஸநஸ்த்தலம், ஸர்வதநிரஸநஸ்த்தலமாதியான அவாந்தரஸ்த்தலங்களில் வேதவாக்யங்களுக்கு விருத்தமாக த்வைதம் கூறப்பட்டிருத்தலான், வீரஸைவ ஸமயம் வைதிகமெனத்துணிகில் எவ்வாற்றானுவ்வுமோ வெனின், நன்கு ஒவ்வும். என்னே? கர்மமார்க்கத்திலேசெல்லும் வீரமாஹேஸ்வரர்களென்னும் அதிகாரிகளே நோக்கி உபாஸநாகூல்யமாக ஒதப்பட்டிருத்தலன்றி வேதத்திற்கு விருத்தமாக ஒதவந்ததன்றென்றுணர்க.

மேலும், கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் ஒன்றை யொன்றவானியிருத்தலான் அவ்வுபயஸ்த்தலத்தினையும் கைப்பற்றல் வேண்டியதென க்ரியாகமஸ்த்தலத்தில் ஒதப்பட்டுள்ளது. ஆகலின், மேற்போந்தஸ்த்தலங்களில் த்வைதத்தைக்

ஸைவமானது சாமிகத்திற்கு முற்பட்டிருந்ததென்பதும் அக்காலத்தில் திருடர்களும் வீரஸைவ ஸமயத்தில் ஓர் மதிப்பினை வைத்திருந்தனரென்பதும் பெறப்பட்டது.

(உ.) மஹாபாரதத்தில் அதுஸாஸந பர்வத்தில் தர்மராஜருக்கும் பீஷ்மருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையினால் அக்காலத்தில் வீரஸைவ ஸமய மிருந்ததாகத் தெரிய வருகிறது.

(ஈ.) வேதவ்யாஸரணிய ஸ்கந்தபுராணம் ஸங்கரஸம்ஹிதையில் ஸ்வேதன் குமாரனான பிங்கலனென்னுமோரந்தனன் ஸதாந்தமுநிவரால் வீரஸைவராயினர் என்பதோர் சரித்ரம் காணப்படுகிறது.

(ச.) ஸ்ரீபஸுவேஸ்வரரைப்போல ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யருடைய தாய்தந்தையரும் வெகு காலமாகப் பிள்ளை யில்லாதிருந்தார்கள். அவர்கள் ஸைவர்களாதலான், ஸிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்ய; பெருமான் கடாசுஷத்தினால் ஸங்கரர் பிறந்தனர். ஸங்கரர் தாயார் சிவபிரானை ஜங்கம ரூபமாகப்பாவித்து பூஜித்தது * ஸங்கரவிஜயம் த்விதீய ஸர்க்கத்தினால் தெரியவருகிறது. இதனால், அக்காலத்தில் ஜங்கமர்களைப்பற்றிய விஷயம் ஸங்கராசார்யரின் தாய்தந்தையருக்குத் தெரிந்திருந்ததென்றும் ஜங்கமர்களிடத்தில் இந்துக்களெல்லோரும் விஸ்வாஸமுள்ளவர்களாயிருந்தனரென்றும் கூறுவர்.

(ரு.) வீரஸைவஸமயத்திற் சேர்ந்தவர்கள்:— கி. பி. 12 - ம் நூற்றாண்டின் கன்னட பாஷையின் கல்வித்திறத்தைக் குறித்த சரித்ரத்தில் காணப்படுவதாவது:—

“கி. பி. 1165 - ம் ஆண்டில் த்ரிபுவந்தாதா வென்னுமோரந்தனர் வீரஸைவ பண்டிதரான பத்மராஜா என்பவரோடு ஸமயக்கொள்கை கல்வித்திறங்களைக் குறித்து வாத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்து வீரஸைவராகி அபுமையாயினர்.

கி. பி. 1195 - ம் ஆண்டில் சக்ரபாணிநங்கராதரென்னுமோர் வைஷ்ணவ பண்டிதர் கவிவாணரான பால்குருகி ஸோமநாதராத்ரியரோடு ஸமயக்கொள்கையைக் குறித்து வாத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்து வீரஸைவராயினர்.”

(சு.) பேர்பெற்ற ஆங்கில பண்டிதர்களான ப்ரொபஸர் உல்ஸன்துரை, ப்ரொபெஸர் உல்லியம்ஸ்துரை, ரெவரெண்ட் கிட்டஸ்துரை, ரெவரெண்ட் பார்த்துரை, மூர்துரை, டெஷ்பாண்டிதரை, காட்டிதரை, டாக்டர் பார்ஸ்துரை ஆகிய இவர்கள் வீரஸைவ ஸமயமானது புராதனமான தென்று தங்கள் தங்கள் வ்யாஸங்களிற் கூறியுள்ள.

* ஸங்கரவிஜயம்.

உதீரிகாபுராஹதஜீயவாயு-ஸிவாவாகுஷ ஐரோஸ்யாவம் ।

ததேவமாநோஹவிதாம-நாய வஹ ஸ்ரீராம ஜஹிராஹஸீஸ்ய ।

இனி, விங்கதாரணதியான விதி இந்த க்ரந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளனவே,

பது. கூறுவாம்.

* ஆகமாந்தவாக்யங்கள்.

உதிவம்வடிகாரொராயம் ஸிவயஜ்ஞஃஷ்ரீதிபுதம் ||

† திருமலை.

ஈசுவஞ் சிவாநந்தஞ் சாயுச் சியமே.

அன்றியும், இந்தக் க்ரந்தத்தில்

பங்கயற் கிறைவ னின்மேய் பவித்திர மெனவி ருக்கோன்
றிங்குரைப் பதனாற் றாய்தா விலங்குறுஞ் சிவலிங்கந் தான்
றங்குறத் தரிக்கத் தக்க தாகுமச் சைவ லிங்க
மங்கலம் புனித தீக்கை மருவுற னடைந்தி டானால், * என்னும்

ருக்வேத ப்ரமாணத்தானும்,

உன்றநு வகோர மாகி யுருத்ரபா வத்தி னீங்கு
மென்றேச ருரைத்த லாலே லிங்கதா ரகனாஞ் சைவன்
துன்றுபா வங்க ளெல்லாந் தோலைப்பவ னென்பர் மேலோர்
தேன்றலங் குன்றி னுற்ற சேஞ்சடை முனிவ ரேறே, என்னும்

யஜுர்வேத ப்ரமாணத்தானும்,

ஓ புத்ரனான ஷண்முக ! ஆசார்யனால் பூஜிக்கப்பட்டேத் தந்த யாதோரு
இஷ்டலிங்கத்தை ஹஸ்தம் என்னும் பீடத்தில் வைத்து, அம் மஹாலிங்
கத்தில் லயித்த மனமுள்ளவனாகி பாஷ்ய கிரியைகளில் பற்றற்று பூஜை
செய்கிறவனே வீரஸைவ னெனப்படுவன், என்னும்

ஸங்க்ரஸம்ஹிதா ப்ரமாணத்தானும்,

வீராகமம், வாதுளாகமம், பாரமேஸ்வராகமம், ஸ்வாயம்ப்வாகமம்,
ஸுப்ர போதாகமம், விஜயாகமம், மகுடாகமம், சந்த்ரஜ்ஞாகாகமம்,
ஸாந்தாகமம், வீரஸைவத்ரம்ஸீரோமணி, வீரஸைவ பாஷ்யங்கள், க்ரியா
ஸாரம், லிங்கதாரணசந்த்ரிகா என்னும்

ஸ்ருதிப்ரமாணங்களானும்,

லிங்கதாரணஞ்செய்தல் வேத கமவிதியாமென்றறிக. அவ்வாற்றானே
விபூதிதாரணமும், ருத்ராக்ஷதாரணமும், பஞ்சாக்ஷரஜபமுமாம்.

* சித்தாந்தசிகாமணி ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் தைத்திரீயோபநிஷத்வாக்யங்கள்.

வெஹஸாஹு வுராரணெஷு காரிகாஷ்யாஹெஷு ||

விஹஸாரணஸிஷ்யாதம் வீரஸைவஸு கியுயாசு ||

ஐயித்ராஹவவித்ருஹெ விதகம் ஹஹுணஸுஹெ ||

தஸுஹுவித்ருஹெ தஹுஹெ யாபுஹெ ஸைவ ஸிஷ்யா ||

ஹுஹெகி விஹஸிஷ்யாதம் ஹஹுணஸுவிதி ஸீஸுரஃ ||

வவித்ருஹெவிஷ்யாதம் தஹுஹெகாஹுஹுஹுஹு ||

கதஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ||

ஹிஷ்யாரஹிஹிஷ்யாரஹிஷ்யாரஹிஷ்யாரஹிஷ்யார ||

ஹெஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ||

ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ||

ஹெஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ||

யஜுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ||

இனி, ஸங்க்ரஹித்துக் கூறுமிடத்து, * வீரஸைவன் அதுஷ்டிக்க வேண் டிய முக்ய விதிகளாவன:—

- (க.) அஷ்டாவரணம். †
- (உ.) தபம் ; ஸரீரக்லேஸம்.
- (ங்.) வேள்வியின்றிய சிவபூஜை.
- (ச.) வேதாத்தயநம்.

ஆயினும், இவற்றுள் அஷ்டாவரணத்தைச் சிறப்பு விதியாகக் கொண் டுள்ள க்ரந்தமானது வீரஸைவதர்ம சிரோமணியாம்.

இவ்வாறு வேதாகம விதிப்படி நின்ற தேவாதியர்களும் லிங்கதாரணம் பெற்றவர்களென்பதைக் குறித்து,

வேதனோ டரிய ரன்சீர் லிண்முழு தாளி யாதி
மாதிர மன்ன ரீண்டு மனிதர்கந் தருவர் சித்தர்
தீதறு முனிவ ரெல்லாஞ் சிந்மய மாய கத்துட்
சோதிகோள் பரமா நந்த லிங்கமே துணிந்து காண்பார், எனவும்,
பனிமல ரயன்மா லாதிப் பண்ணவர் கோத மாதி
முனிவர ரனைவ ருந்தம் முடிமிசை யென்றுங் கோள்வர்
தனிவரு மிலிங்கம் வாட்கட் பொறிமுதற் சத்தி யெல்லாம்
புனைமல ரளக மீது பொருந்துத தரிப்பர் மன்னோ, எனவும்,

இந்த க்ரந்தத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற் சொல்லியபடி, ஜ்ஞாந ஸாஸ்தர ஸ்ரேஷ்ட்டமாகிய சிவாத்வைத ஸமயமே உண்மையாகிய நிலையை யடைதற்குரிய ஸம்மார்க்கமாகி, ஜ்ஞாந பாகத்தில் முற்றினும் வேதங்களாகிய உபநிஷத்துக்களையும், ஆசாரபாகத்தில் முற்றினும் சிவாகமங்களையுந்தழுவி, விபூதிருத்ராஷ்டலிங்கதாரணிகளின் விபிஷ்டங்களை நன்கு போதிக்கும்.

இந்தூல் அங்கஸ்த்தல † லிங்கஸ்த்தல லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறது*
வீரஸைவத்தவா அங்கஸ்த்தலமானது பக்தஸ்த்தலம், மாஹேஸ்வரஸத்
ர்த்த நிர்ணயம். தலம், ப்ராஸாதிஸ்த்தலம், ப்ராணலிங்கஸ்த்தலம், சரண
ஸ்த்தலம், ஐக்யஸ்த்தலம் என்னுமாறு முக்ய ஸ்த்தலங்களை

* நேபாளம் முதலாக பம்பாய் ராஜதானி வரையிலும் மத்யப்ரதேஸங்களிலும் வீரஸைவன் அல்லது லிங்காயிதன் எனவும், ஆந்த்ரதேஸங்களில் வீரஸைவன் அல்லது ஸீலவந்தன் எனவும், தென்தேஸங்களில் வீரஸைவன் அல்லது சிவாசாரன் எனவும், தமிழ்ப் பாகங்களில் சிலரை கன்னடியர் எனவும் பெயர் வழங்குவர்.

† க. குரு, உ. லிங்கம், ங். ஜங்கமம், ச. விபூதி, டு. ருத்ராஷ்டம், சு. பஞ்சா
ஷ்டம், எ. தீர்த்தம், அ. ப்ராஸாதம். ஆவரணம் - கோட்டை.

‡ ஸ்த்தலம்:—லிங்கம் அறுவகைப்படும் ; அங்கமும் அவ்வாறே ; ஒவ்வொரு லிங்கத்
துடன் ஒவ்வொரு அங்கம் ஐக்கப்படுதலே ஸ்த்தலமென்பதாம் ; அவஸரம் அல்லது
அவஸ்த்தா அல்லது ஸமயமெனினுமாம்.

புடையது. லிங்கஸ்த்தலமும் அம் முறையானே ஆசாரலிங்கஸ்த்தலம், குரு லிங்கஸ்த்தலம், சிவலிங்கஸ்த்தலம், ஜங்கமலிங்கஸ்த்தலம், ப்ரஸாதலிங்க ஸ்த்தலம், மஹாலிங்கஸ்த்தலம் என்னும் ஆறு முக்ய ஸ்த்தலங்களை யுடையது. இவற்றுள், முதலாவதான அங்கஸ்த்தலத்தைச் ச்மந்து விளக்குவாம்.

(க.) பக்தஸ்த்தலம் : — * பலகோடி ஜம்மங்களில் நற்குணம் நிறையப் பெற்று நற்செய்கை செய்யப்படுமாயின் ஆஸ்திகத்வமுண்டாம். அவ்வாஸ்திகத்வத்திற்கின்றியமையாத அடையாளமாயுள்ளது பக்தியாம். அந்தபக்தியோ ஸகல நன்மைகளுக்கு மூலமாயிருத்தலான் பக்தஸ்த்தலம் முற்கூறப்பட்டது.

(உ.) மாஹேஸ்வரஸ்த்தலம் : — இனி, பக்தியின் பயன் மஹேஸ்வரனை த்ருப்தி செய்தலாம். அவ்வாறு த்ருப்தி ஹேதுவாகிய கார்யங்களை பக்தனுக்கு மஹேஸ்வரன் விதிப்பவனாதலான் பக்தஸ்த்தலத்தின் பின் வைக்கப் பட்டது. †

* ஸ்ரீ மணிவாசகர்.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகித்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து
எல்லாப் பிறப்பும் பிறத்தினைத்தே னெம்பெருமான்.
பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க.

† மாஹேஸ்வர பூஜையாவது : — குரு லிங்க ஜங்கமர்களான மாஹேஸ்வரனுக்கும் சிவனுக்கும் யாதொரு பேதம் நினைக்காமல் அம் மாஹேஸ்வரனை வேதாகம விதிப்படி ஸர்வோபசாரத்துடன் பூஜித்து, பரமபவித்ரமான குருலிங்கப்ரஸாதத்தை ஸ்வீகரித்து, பவிகளல்லாத லிங்காங்கி ஸமூஹத்துடன் லிங்கார்ப்பணஞ் செய்தலாம்.

ஸர்வோபசாரமாவது : — ஆஸநம், பாத்த்யம், அர்க்யம், ஸ்நானம், வஸ்த்ரம், உபவஸ்த்ரம், கந்தம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், வைதேயம், மந்த்ரபூஷ்பம், அஷ்டாங்கமஸ்காரம்.

சிவநானதிபம்.

சூரியன லனலுமிழுங் கார்த்தந்தன்னுந் சுடவரிதாம் வேறாகிச் சூழும்பஞ்சைச்
சூருலவுங் கலுழலுந் தீப்போன்றன்னுந் தீராது விடமதுவும் வேறமாகி
லோரிலவை வேறவே ருதிநின்ற வுண்மைபோ லன்னியமா மொருமையாகு
லேரியலுங் குருலிங்க வேடமாகி நின்றயிர்கட் கருள்புரிய நிலைமைதானே.

சிவநானதித்தியார்.

அறிவியான் நனையறிய யாக்கையாக்கி யங்கங்கே யுயிர்க்குயிரா யறிவுகொடுத்தருளாற்
செறிதலினுந் திருவேடஞ் சிவனுருவேயாகுஞ் சிவோகம்பா விக்ருமத்தாற் சிவனுமாவர்
குறியதன லத்யத்தே யானைக்கூங்கி கொள்கையினு லானுவர் குறியொடுதாமழியு
நெறியதன லசிவமேயாய் நின்றிடுவ ரென்றானே சத்தாற்றொழுதிடுநீ பாசத்தார் விடவே.

உண்மைவிளக்கம்.

அப்பாலிம் முத்திக் கழியாத காரணந்தான்
செப்பா யருளாலே செப்பக்கே—எனாப்பில்
குருலிங்க வேடமெனக் கூறிலிவை கொண்டார்
கருவொன்றி நிலலார்கள் காண்.

(௩.) ப்ராஸாதிஸ்த்தலம்:—அங்கனம் விதித்த கர்மங்களைச் செய்வதாயின், அரசனது ஆணைக்குட்பட்டு அடங்கி நடப்பவர்களிடத்தில் ராஜாங்கத்தாருக்கு எவ்வாறு த்ருப்தி யுண்டாகுமோ, அவ்வாறே மஹேஸ்வரனுக்கு மாஹேஸ்வரனிடத்தில் த்ருப்தியுண்டாகும். அவ்வாறுண்டாகவே, மஹேஸ்வரனது ப்ராஸாதத்திற்குரியனாதலான் மாஹேஸ்வரஸ்த்தலத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(௪.) ப்ராணலிங்கிஸ்த்தலம்:—மஹேஸ்வரனது ப்ராஸாத மிராவிழன், மோக்ஷாபேகை யுண்டாகாது. அவனது ப்ராஸாதமே மோக்ஷ ஹேதுவாகும். ஆதலின், ப்ராஸாதத்தைப் பெற்ற பின்னர், அந்த ப்ராஸாதி துக்ககரமாகிய இந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தி னின்றும் விடுதலைப்பெறுத லெவ்வனம்? பந்தமாவது என்னை? மோக்ஷமாவது என்னை? என வினாவத் தொடங்கி, முழு முதல்தத்வ அகண்ட பரிபூர்ண ஸச்சிதாநந்த ஜ்யோதிர்மய சிவஸ்வரூபமான ப்ராஹ்மலிங்கமானது இத் தன்மைத்தென்று ஸாமான்யமா யறிதற்பொருட்டு விருப்பமுண்டாகு மாதலான் ப்ராஸாதிஸ்த்தலத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(௫.) சரணஸ்த்தலம்:—மேற் கூறிய ப்ராணலிங்கமாகிய சிவஸ்வரூபத்தைக் கேட்டறிந்தவுடனே, ப்ராபஞ்சம் துச்சமெனவும் சிவாநந்தமே பரமெனவும் காணும் புத்தியுதித்து, அந்த சிவத்திலேயே கற்புடைய நாயகியைப் போன்று முக்ய நாட்ட முற்றவனாகிய ப்ராஸாதியே சிவனைச் சரணமடைவா னாதலான் ப்ராணலிங்கிஸ்த்தலத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(௬.) ஐக்யஸ்த்தலம்:—இனி, இவ்வாறு சரணமடைந்து பரமாசார்யரின் உபதேஸத்தால் சிவஜ்ஞாநமுதிக்க, அஜ்ஞாந ராகத்வேஷாதிகள் நீங்கி, சிவாநந்தத்தை யடைவதாகிய சிவவக்யலாபம் கிடைக்குமாதலான் சரணஸ்த்தலத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு, ஸித்தியடைந்த அங்கஸ்த்தலஸம்பந்தன், இனி ஜீவன்முக்திப் பலம் கிடைக்கப்பெறுவான் பின்னும் மிகவுழைத்தல் வேண்டும். அவன், ஆதி யென்பதில்லாத ஸம்ஸாரத்திலேயே நெடுங்காலம் உழன்றுநின்றவனாத லானும், ஜ்ஞாநமுதிப்பினும் பலகாலம் ப்ராதிபந்திக்குமாதலானும், பின்னும் முன்போலவே பலகாலம் சிவத்திலேயே நாட்டமுற்று, உலகநன்மையை விரும்பி, தர்மாசாரங்களைக் கைப்பற்றி, ஜ்ஞாநத்திலேயே பேராசுவாகிப் பழகினுன்றி, ப்ராதிபந்தகம் நீங்கி, தடைபற்ற சிவாநுபவமுண்டாகி,

கற்ற மனம்போற் கசிந்துகசித் தேயுருகி
யுற்றசான் லிங்க முயர்வேடம்—பற்றாக
முத்தித் தலைவர் முழுமலத்தை மோசிக்கும்
பத்திதனி னின்றிவர்பார்.

சிவப்பிரகாசம்.

தொண்டர்க டாமும் வாணோர் தொழுந்திரு மேனி தானு
மண்டருங் கண்டி லாத வண்ணலே யெனவ ணங்கி
வெண்டர ளங்கள் சிந்த விழிமொழி குழற மெய்யே
கண்டுகொண் டிருப்பர் ஞானக் கடலமு தருந்தி னோரே.

ஜீவன் முக்தியடையப் பெறாதுதலான் அங்கஸ்த்தலங்களின் பின் முறையே லிங்கஸ்த்தலங்கள் வைக்கப்பட்டன.

இனி, லிங்கஸ்த்தலங்களினும் மேற்கூறிய முறையானே பல அரிய விஷயங்களை விளக்கி, ப்ரபஞ்சத்தை மறந்து, சிவாநந்தாநுபவ மாத்ரமாய் நிற்றலாகிய ஸமாதிலீலையின் ரஹஸ்யம் விஸேஷமாய் விதிப்படி உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ரஹஸ்யத்தை யறிந்து, அப்யாஸஞ்செய்து சிவாநந்தத்தை யநுபவித்துக்கொண்டுவரும் சிவயோகி, ப்ரதிபந்தங்கள் நீங்கி அநுபவமுதித்து ஜீவன்முக்தி நிகழுவே, நிகரில்லாத உபநிஷத்துக்க ளெடுத்தோதாநின்ற சிவாநந்தாமிர்த்தத்தை யருந்தி, ப்ரபஞ்சத்தை மறந்து, பதார்த்தத்தில் பேதஜ்ஞாநம் ஸபித்து, சித்த வ்ருத்தி யுதியாத வரிஷ்ட்டநிலை யென்னும் சிவாத்தவைதமாகிய * அங்கலிங்கைக்கயம் வலித்திக்கப் பெறுகின்றனா தலால் பாவாபாவலயஸ்த்தலம் ஜ்ஞாநஸூந்யஸ்த்தலம் என்பவை முடிவில் வைக்கப்பட்டன.

இந்த க்ரந்தத்தில் மேற்சொல்லிய அங்கஸ்த்தல லிங்கஸ்த்தலப் பகுப்புக்களே யன்றி, அங்கஸ்த்தலத்திற்கு நாற்பத்து நான்கும் லிங்கஸ்த்தலத்திற்கு ஐம்பத்தேழுமாகச் சேர்ந்து நூற்றொரு ஸ்த்தலங்கள் + வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு :—

பக்தஸ்த்தலம்	௧௫	ஆசாரலிங்கஸ்த்தலம்	௯
மாஹேஸ்வரஸ்த்தலம்	௯	குருலிங்கஸ்த்தலம்	௯
ப்ரஸாதிஸ்த்தலம்	௭	சிவலிங்கஸ்த்தலம்	௯
ப்ராணலிங்கிஸ்த்தலம்	௫	ஜங்கமலிங்கஸ்த்தலம்	௯
சரணஸ்த்தலம்	௪	ப்ரஸாதலிங்கஸ்த்தலம்	௧௨
ஐக்கயஸ்த்தலம்	௪	மஹாலிங்கஸ்த்தலம்	௯

ஆக ௪௪.

ஆக ௫௭.

இவற்றின் பெயர்களை விஷய அட்டவணையிற்காண்க.

அன்றியும், ஷட்ஸ்த்தல ஸம்பந்தமான அங்கஸ்த்தலத்தினும் லிங்கஸ்த்தலத்தினும் பூர்வார்த்தத்தில் க்ரியாஸம்பந்தமான ஆசரணைகளும் உத்தாரார்த்தத்தில் ஜ்ஞாநஸம்பந்தமான ஆசரணைகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இனி,

* ஷட்ஸ்த்தல ஸம்பந்தமான அங்கலிங்கைக்கயத்தை உபதேசிக்கும் ஆசுமாதிகளா வன:—வாதுளம், அதன் உபாகமங்களான உத்தரவாதுளம் அல்லது வாதுளோத்தராதந்தம், லைக்கய ஸைவ ஆதித்ய புராணங்கள், ஸ்காந்தத்தின் ஸங்கரஸம்ஹிதாதிகள்.

சிவஞானநீபம்.

எவ்வுயிரும் பராபரன்சர் நிதியதாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி லெவ்வுயிரி மெம்முயிர்போ லென்றுநோக்கி யிரங்காது கொன்றறந்து மிழிவினோரை வவ்வியமன் றாதாரூர் தண்டஞ்செய்து வல்லிரும்பை புருக்கியவர் வாயில்வார்த்து வெவ்வியநீ யெழுநரகில் வீழ்த்திமாறா வேதனைசெய் திடுவரென வோதுதுலே.

† இருநூற்றிரண்டு ஸ்த்தலங்களென்பாருமுளர் ; ஆயினும், அவ்வாறு கூறுதல் எவ்வாதாரங்கொண்டோ வறிந்திலம்,

அங்கஸ்த்தலத்திற்கும் விங்கஸ்த்தலத்திற்கும் பேதமென்ன? ஸம்பந்தமென்ன? எனின், ஷட்ஸ்த்தலமானது பக்திஜ்ஞாநவராக்யக்கிரியாயோகங்களினும் கூடிய ஆசாரவிஸிஷ்டமானதென்று போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவ்வாறாயின், மேனிகழ்தல் யாதோவெனின், அதையுங் கூறுவாம். அங்கஸ்த்தலத்தில் போதிக்கும் ஆசரணயினால் அங்கியாகி, தத்ஸம்பந்தவிங்கஸ்த்தலத்தில் போதிக்கும் ஆசரணயினால் விங்கியாகி, உபயாசரணயினால் அங்கவிங்கஸங்கியாதலே விதியாமென்றற்கு. இனி, ஆசாராதவிங்கஸ்த்தலங்களைப்பற்றிச் சற்று விளக்குவாம்.

(க.) பக்தஸ்த்தல ஆசரணயினால் ஸ்ரத்தாபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் ஆசாரலிங்கமே தானாதலும்,

(உ.) அந்த ஆசாரவிங்கமானவன் மாஹேஸ்வரஸ்த்தல ஆசரணயினால் நிஷ்டாபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் குருலிங்கமே தானாதலும்,

(ஈ.) அந்த குருவிங்கமானவன் ப்ராஸாதஸ்த்தல ஆசரணயினால் அவதாபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் சிவலிங்கமே தானாதலும்,

(ச.) அவ்வாறு சிவவிங்கமானவன் ப்ராணலிங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் அநுபவபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் ஐங்கமலிங்கமே தானாதலும்,

(ரு.) அங்ஙனம் ஜங்கமலிங்கமானவன் சரணஸ்த்தல ஆசரணயினால் ஆநந்தபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் ப்ராஸாதலிங்கமே தானாதலும்,

(கூ.) அந்த ப்ராஸாதவிங்கமானவன் ஐக்யஸ்த்தல ஆசரணயினால் ஸமாஸபக்தி ஸமேதனாகி தத்ஸம்பந்த விங்கஸ்த்தல ஆசரணயினால் * மஹாலிங்கமே தானாதலும்,

திவ்யாகமங்கள் ஒதுகின்றன.

* தீ நு ழ ல ி.

தன்மேனி தற்சிவ லிங்கமாய் நின்றிடுந்
தன்மேனி தானுஞ் சதாசிவ மாய்நிற்குந்
தன்மேனி தற்சிவன் றற்சிவா நந்தமாந்
தன்மேனி தானுஞ் தற்பரந் தானே.

அப்பினிற் கூர்மை யாதித்தன் வெம்மையால்
உப்பெனப் பேர்பெற் றுருச்செய்த தவ்வுரு
அப்பினிற் கூடிய தொன்றாகு மாறுபோற்
செப்பிழற் சிவன் சிவத்து ளடங்குமே.

ஒன்று மிரண்டு மிலதமா யொன்றாக
நின்று சமய நிராகார நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுந் சாற்றுகி லேனே.

நானென்றுந் தானென்று நாடினே னுடலு
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானு நினைப்பொழிந் தேனே.

உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ ஞானமே
உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவந் தெய்வமே
உய்யவல் லார்கட் கொடுக்கம் பிரணவம்
உய்யவல் லாரறிவுள்ளறிவாமே.

பரத்தலே யொன்றா யுள்ளாய்ப் புறமாகி
வரத்தினுண் மாயவ னாய அனிக்
தரத்தினுட் டான்பல தன்மைய அனிக்
கரத்தினு ணின்று கழிவுசெய் தானே.

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம நாதி
பதியினைச் சென்ற னுகாப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசநில் லாவே.

மாறுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்க
மாறுட ராக்கை வடிவு சிதம்பர
மாறுட ராக்கை வடிவு சதாசிவ
மாறுட ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே.

சீவ னெனச்சிவ னென்ன வேறில்லை
சீவனார் சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவனார் சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவனார் சிவ னாயிட்டுருப்பேரே.

வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப
நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி
போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டயிர்க்கியஞ்
சாதா ரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

சிவமான வேதாந்த சித்தாந்த மாசும்
அவமவ மாசு மவ்வவ் விரண்டுஞ்
சிவமாஞ் சதாசிவன் செய்ததொன் றானான்
நவமான வேதாந்த ஞானசித் தாந்தமே.

சித்தாந்தத் தேசீவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தம் காட்டுஞ் சிவனையே.

ஸ்ரீமணிவாசகர்.

நமச்சிவாய வாழ்க ! நாதன்றான் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் னுள்வாழ்க !
கோகழி ஆண்ட நுருமணிதன் னுள்வாழ்க !
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் னுள்வாழ்க !
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க !

தேவரு மறியாச் சிவனே காண்க !
பெண்ணு ணலியெனும் பெற்றியன் காண்க !
கண்ணுலி யானுங் கண்டேன் காண்க !
அருணனி சுரக்கு மமுதே காண்க !
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க !
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க !
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க !

இன்றெனக் கருளி யிருள்கழித் துள்ளத் தெழுக்கின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னியலாம் பிறிதும் தின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றார் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
ஒன்றுநீ யல்லே யன்றியொன் தில்லை யாருள்ளை யறியுகிற் பாரே?

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர் ?
அந்தமொன் தில்லா வாந்தம் பெற்றே னியாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால் ?
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே !
எந்தையே ! ஈசா ! உடலிடங் கொண்டா யானிதம் கிலனொர்கைம் மாறே.

பந்தவிகார குணங்கள்பறித்து மறித்திடுமாகாதே !
பாவனையாய கருத்தினில்வந்த பராவமுதாகாதே !
அந்தமிலாத வகண்டமுநம்மு ளகப்படுமாகாதே !
ஆதிமுதற்பர மாயபரஞ்சுட ரண்ணுவதாகாதே !
செந்துவரவாய்மட வாரிடரானவை சிந்திடுமாகாதே !
சேலன்கண்க ளவன்றிருமேனி தினைப்பனவாகாதே !
இந்திரஞால விடர்ப்பிறவித்துய ரேகுவதாகாதே !
என்னுடைநாயக னாகியன்ச னெதிர்ப்படுமாயிடிலே !

மண்ணினின்மாயை மதித்துவகுத்த மயக்கறுமாகாதே !
வானவரும்மறி யாமலர்ப்பாதம் வணங்குதுமாகாதே !
கண்ணிலிகால மனைத்தினும்வந்த கலக்கறுமாகாதே !
காதல்செயும்மடி யார்மனமின்று களித்திடுமாகாதே !
பெண்ணலியானென நாமெனவந்த பிணக்கறுமாகாதே !
பேரறியாத வநேகபவங்கள் பிழைத்தனவாகாதே !
எண்ணிலியாகிய சித்திகளவந்தெனை யெய்துவதாகாதே !
என்னையுடைப்பெரு மானருளீச னெழுந்தருளப்பெறிலே !

ஸ்ரீ தாயுமானவர்.

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத னாதமு மடங்கவெளி யாகவெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிரிவாக வறிவார்க ளறிவாக நின்றநிலையில்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவி ருத்திமேற் சிந்மயா நந்தவெள்ளர்
தேக்கித் தினைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ செய்சித்ர மிகநன்றுகான்

மேற்கூறியவாறு, ஷட்ஸ்த்தல ஸத்விசாரத்தால் ஜீவன்முக்தி லப்பமாகி
றது. ஆயினும், * சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள பேதமென்னும் ஸம்
யோக மிருத்தல்போன்று, † லிங்காங்கங்க ஸம்யோகங்கள் தன்னிடத்தே
நிகழ்வனவாம். இந்த பேதாபேதங்களை விட்டிருத்தலே ஐக்யமென்றுணர்க.

எந்தைவடபாற் பரம சூருவாழ்க ! வாழ்வரு ளியநந்தி மரபுவாழ்க !
என்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி பிரண்டில்லை யொன்றென்னவே
வந்தருரு வே ! வீறு சிவஞான சித்திரெறி * மௌனோப தேச சூருவே !
மந்த்ரசூரு வே ! யோக தந்த்ரசூரு வே ! மூலன் மரபில்வரு மௌன சூருவே !

வேதமுட னுகம புராணமிதி காசமுதல் வேறுமுள கலைகளெல்லா
மிக்கான வத்துவித துவிதமார் க் கத்தையே விரிவா யெடுத்துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை யுண்டுபணு ஞானமாகும்
ஊகமது பவவசந மூன்றுக்கு மொவ்வயீ துபயவா திகள்சம்மதம்
ஆதலி னென்கினிச் சரியையா திகள்போது மியாதொன்று பாவிக்கநான்
அதுவாத லாலுன்னே நானென்று பாவிக்கி னத்துவித மார்க்கமுறலாம்
ஏதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ யெந்தை நீ ! குறையுமுண்டோ !
இகபர பிரண்டினி ழு முயிரினுக் குயிராகி யெங்குநிறை கின்றபொருளே !

தீ ந ப் ப க த் த ம்.

ஐந்துபூதமு மாறுசமயமு மந்த்ரவேதபு ராணகலைகளு
மைம்பதோர்வித மானலிகளும் வெருருப
அண்டராதிச ராசரம்முயர் புண்டரீகனு மேகநிறவனு
மந்திபோலுரு வானுநிலவொடு வெயில்காயுந்
சந்த்ரசூரியர் தாமுமசபையும் விந்துநாதமு மேதுவடிவுமோர்
தன்சொருபம் தானிரிகழ்வது சிவயோகந்
தங்களாணவ மாயைகருமம் லங்கள்போயுப தேசபரசூரு
சம்ப்ரதாயமொ டேயுநெறியது பெறுவேனோ !

உண்மைவிளக்கம்.

ஆறாது தத்துவமே தானவமே தன்றேதான் †
மாறா வினையேது மற்றிவற்றின்—வேறுகா
நானேது நீயேது நாதனட மஞ்செழுத்துத்
தானேது தேசிகனே சாற்று.

* பேதவகையான், சொற்பொருள் போன்ற உபமாநங்கள் மற்றுமுள - அவை :—
சந்த்ரன் சந்த்ரிகை, ஆகாயம் வாயு, புஷ்பம் மணம், பனிக்கட்டி ஜலம்.

† லிங்காங்கஸம்யோகம், லிங்காங்கஸங்கம், லிங்காங்கஸாமரஸ்யம், நிவ்ருத்தி, அத்
வைதம், ஐக்யம், ஸாயுஜ்யம், விஸ்வரந்தி, பரமபதவி, பரமுக்தி, ஸுகப்ராப்தி என்
பன பன்மொழி யொருபொருள். இவற்றுள், முதன் மூன்று பதங்களின் பொருள் என்னை
யெனின், தத் என்பது லிங்கம்; த்வம் என்பது அங்கம்; இவ்விரண்டின் ஐக்யம் ஸம்
யோகம் அல்லது ஸாமரஸ்யமென்பதாம்; எனவே, தத்வமவமிஹாவாக்யமே லிங்காங்க
ஸம்யோக மென்றறிக.

* சிவஞானசித்திரெறி என்றது ஸீவோஹம்பாவநாநுபவ மார்க்கத்தை.

† அன்று என்றது ஸீவைக்யமுற்ற நானே.

ஒவ்வொரு ஸமயத்தரும் தத்தம் ஸமயத்தில் உண்மையுளதெனவும், பத முக்தியடையப் பெறுவதெனவும் முடிவுரைத்தலே * லித் தித்தாந்த சிகா மணியென்னும்பெ யர் புணந்திருத்த ந்குக் காரணம்.

தார்தமென்பதோர் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு வருகின் றது. அவ்வாறு கூறும் எல்லா ஸமயலித்தாந்தங்களுக்கும் ஸிரோரந்தமா யிருத்தலானும், இதற்கொத்ததோர் முடி வின்மையானும், பரமேஸ்வரன் அருளிய திவ்யாகமங்களின் உத்தரகாண்ட முற்றினும் போதிப்பது லித்தாந்தமென அவ்வவ்வாகமங் களில் ஒதப்பட்டிருத்தலானும், அதுவே ஆகமாந்தமெனக் கூறுதலானும், அவ்வாகமாந்தத்தினுட்கிடைப்பொருள்களையே இந்த க்ரந்தமானது நன்கு போதித்தலானும், இவ்வுத்தம ஜ்ஞாநஸாஸ்தரத்திற்குச் சித்தாந்தசிகாமணி யென்னும் பெயர் அமைந்ததென்றிக.

வேதாந்தம் ஆகியான † அத்தைவத ஸமயநூல்கள் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப லக்ஷணமட்டும் போதிக்கும். அதற்குரிய ந்யாய ஸாஸ்த் ரங்களும் வ்யாஸங்களும் அநேகமுள்ளன. ஆயினும், ஷட் ஸ்த்தல ஸம்பந்தமான ஸிவாத்வைத ஸாஸ்த்ரமானது பர

வாதுளாகமம் அதுபவ ஸகுத்தரம்.

ஸிவவணவஸ்யம்விம் ஶோதெவாஹம் ஹவெதவஹம் ।

தயொஸிவாத்ஹம் ஸிவ மெய்யமஸ்யமவணவஹி ।

விம்ஹம் ததூத ஶோஷாத ஶிம்ஹம் ததூத ஶிவம் ।

ஸ்யொயொமொதலிவவஹம் ஶ்ரோத ஶிவ்யொயொமவிம்ஹம் ।

திருமுலம்.

தொம்பதந் தம்பதந் தோன்று மசிபத

நம்பிய சேவன் பரஞ்சிவ னாய்நிற்கும்

அம்பத மேலைச் சொருபமா வாக்கியஞ்

செம்பொரு ளாண்டருள் சீர்நந்தி தானே.

* லித்தாந்தம் என்பதற்கு முடிவு அல்லது உண்மை அல்லது தீர்மானமெனப் பொருள் கொள்வர்.

ஆகமாந்தம் என்பது ராதாந்தம், ராத்யாந்தம், சித்தாந்தமென வழங்கி வருகிறது. இதையே வீரஸைவம், ஸக்திஸிஷ்டாதத்வைதம், ஸிவாத்வைத லித்தாந்தம், ஸுத்தாத் வைத ஸைவலித்தாந்தம், ஸிவலித்தாந்தம், ஸைவலித்தாந்தம், ஸைவதர்ஸனம், வைதிக மஹா பாஸூபதம், மந்த்ரம், தந்த்ரம், வீரமாத்மேஸைவம் என்னும் இவைபோன்ற பதங் களை வெவ்வேறு க்ரந்தகர்த்தர்கள் வெவ்வேறு பெயரால் ஆண்டு வருகிறார்கள்.

† ஸ்ரீ ஸங்கராசார்ய ஶ்ரூளிய க்ரந்தங்களின்படி ஸிவஹுடன் அத்தைவமாய்க் கலந் திருத்தல் மேலான பதவியெனத் தெரிகிறது. ஆனால், வீரஸைவஸமயமானது அத்நினும் மேலதாய் ஒரே ஜம்மத்தில் ஸிவாத்வைதமென்னும் அங்கலிங்கைக்யபலம் கிடைத்தலைப் போதிக்கும்; இதன் விசுவை ஸகுக்ஷமாகமம், எவது படலத்திற் காண்க.

வீரஸைவம் அகாதியென்பதும், சில தேவதாநவமாநவாதியோர்களுக்கு ஸ்த்தாவர லிங்கபூஜையும், ரேவனாராத்ரியர், மருளாராத்ரியர், ஏகோபமாநாத்ரியர், பண்டிதாராத் ரியர், ஸிஸ்வாராத்ரியர், மகாரி, காலாரி, புராரி, ஸ்மராரி, வேதாரி ஆகிய இவர்களுக்கு

ஏ ப்ராக்ருதம்—நாமரூப ப்ரபஞ்சத்தில் ராகம்.

ஸத்ருவை யடுத்து உபதேஸம்பெற்று, இந்த க்ரந்தத்தில் போதித்துள்ள தர்மாசாரங்களைக் கடைப்பிடித்து, வைதிகரீதியிலித்தாந்தத்தை யறிந்து, அவ்வைதிகநெறி நின்று, வேதஸிகைகளா லோதப்பபிம் ஸகல புருஷார்த்தங் களையும் பெற்றுய்தலே மாதுடப் பிறப்பிணையடைந்த நலனெனக் கொள்ளக் கடவர்.

யோகம் ஸாங்க்யம் ந்யாயம் வைசேஷிகம் பூர்வமீமாம்ஸா உத்தரமீ மாம்ஸா என்னும் ஷட்தர்ஸங்களில் வ்யாஸமுநிவரா லியற்றப்பட்ட உத்தரமீமாம்ஸாவுக்கு வேதாந்தமென்னும் உபநிஷத்துக்களே மூலமாம். இவ் வேதாந்த ஸகுந்தரங் களுக்கு * ஸ்ரீ நீலகண்டஸிவாசார்யர் ஸிவாத்வைத பர மாள பாஷ்யத்தைச் செய்தனர்; இதனை நீலகண்ட பாஷ்ய மெனக் கூறுவர். ஸ்ரீஸங்கராசார்யர் அதே ஸகுந்தரங்களுக்கு அத்வைத பரமான பாஷ்யத்தைச் செய்தனர்; இதனை ஸங்கரபாஷ்யமெனக் கூறுவர். ஸங்கரா சார்ய மதாவலம்பிகளிற் சில புலவர்கள் பஞ்சதஸி, ப்ருஹத்வாஸுதேவமநநம், லதவாஸுதேவமநநம், ப்ரஹ்மநாதீயம் ஆகியான அத்வைத ப்ரகரணங்களை ஏளிய நடைபில் செய்திருக்கின்றனர். அதன் பின்பு, த்ராவிடம், ஆந்த்ரம், மலை யாளம், மஹராஷ்ட்ரம் ஆகியான தேசங்களிலிருக்கும் அத்வைத மதஸ்த்த ரான வடதேசப்பண்டிதர்கள் அத்வைதமத ப்ரகரணத்தைத் தங்கள் தங்கள் தேசபாஷைகளிலியற்றி யுள்ளாரேனும், அத்வைத பரமான ஜ்ஞாநவாஸிஷ்ட டம் வேதாந்தகுளாமணி யாதியான நூல்களும் தென்மொழியில் வந்துள்ளன. மேலும், இந்திபாஷையினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அத்வைதநூல்களும் ந்யாயநூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இதுவுமன்றி, வீரஸைவபரமான ஸிவாத் வைதவிஷயமான நூல்களும் வடமொழியினின்றும் கன்னடத்தினின்றும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், உண்மையில் வீரஸைவ தத்வவிசாரம் செய்பவர் தென்தேசங்களில் † சிறுபாலாரேனும், அதனுண் மைப்பொருளைப் பெரும்பாலாருமறியவேண்டியது ஆவஸ்யகமே! ஏற்றே

* ஸ்ரீ நீலகண்டஸிவாசார்யரும் ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரும் ஓரே காலத்திலிருந்தவர் கள். இவர்களது காலம் ஏறக்குறைய கி.பி. ௭ - ம் நூற்றாண்டெனத் தெரியவருகிறது. இவ் வ்யாஸகுந்தரங்களுக்கே வீரஸைவ பரமான பாஷ்யங்கள் ஸ்ரீ ஸோமநாதாராத்ரி யராலும் ஸ்ரீகரராலும் செய்யப்பட்டு, ஸோமநாதபாஷ்யம் ஸ்ரீகரபாஷ்யமெனப் பெயர் பெறும். இதுவுமன்றி, வீரஸைவ பரமான பாஷ்யங்கள் அநேகமுள; ஸமயம் நேர்த்துழி யெடுத்துரைப்பாம். ஸ்ரீராமாநுஜர் விஸிஷ்டாத்வைத பரமான பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீமாத் வாசார்யர் த்வைத பரமான பாஷ்யத்தையும் செய்தனர்; ஸ்ரீவல்லபாசார்யரும் ஸ்ரீபாஸ் காரும் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

† இதர ஸமய வுத்தாந்தத்தை, ஓரே பாஷையிற் பயின்று அதிநுட்பமாகப் பூர்வ பகஷம் செய்வோர் சிலர்; பல ந்யாயங்களை யெடுத்துக்காட்டி வ்யாகக்காரஞ் செய்வோர் சிலர்; அநேக பாஷைகளிற் பயின்று ஸமாதாநம் கூறி உண்மை யுரைப்போர் சிலர்; இவ்வாறன்றி, தாம் கேள்விப்பட்டவாறும் அல்லது தமது புத்தியில் ந்யாயமென்றுதித்த வாறும் கூறுவோர் சிலர்; உண்மை யின்னதென்று அறிந்தும் தம் மதச்சார்பும் பிறமத த்வேஷமுங்கொண்டு விபீதமாகக் கூறுவோர் சிலர்; ஆயினும், இவ்வாறு விளக்குவது ஸோகோபகரமாதற்பற்றி யாவரும் நன்றி பாராட்டத்தக்கதேயாம். அன்றோர் அவ்வாறு

வெனின், வேதாகம ரஹஸ்யங்களை யுணர்ந்த ஸத்தருவை வரன்முறையானே கேட்டுணராத வீரஸைவர்களு மற்றுமுள்ள பேதைநீராரும் பிறர் வசங்களைக் கைக்கெண்டு, அவை பொய்யிலக்கணமென்றநிய மாட்டாராய் மயங்கி அவத்தொழிலி லீடர்ப்படாதகலுவா னென்றநிக.

வீரஸைவ * ஸமயமானது அத்வைத விசாரமட்டும் செய்து அதனால் ஸ்வரூபலக்ஷணத்தை மாத்ரம் உபதேசித்து ஈஸ்வரநிந்தைக்கிடமாக்காது, ஆசாரவாயிலாக ஸ்வஸ்வரூப சிவஜ்ஞாநபலம் வலித்திக்கச்செய்யும் வேதா

அன்பு கூர்ந்து இயற்றிய தூல்களில் வீரஸைவத்தைக்குறித்த சில விஷயங்கள் விரித்த மாகக் காணப்படுகின்றன. ஈண்டு அவைகளை உதஹரிப்பாம். மேதாவிகள் ஆராய்ந்துண்மை யறியக்கடவர்.

“பிரபுலிங்கலீலை—இது உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமதேவன் உணமயின் கூறும் விளங்கிய மாயையோடாடி மற்றவன் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாகேசுரர்களான சரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேசமருளிய வரலாறும் பிறவும் எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்யவாத சைவபுராணம்.

வைராக்யசதகம், வைராக்யதீபம், அவிரோதவுத்தி, சிவஞானதீபம், சித்தாந்த சிகாமணி, அத்துவிதவெண்பா வெண்பன ஐக்யவாதசைவக் கொள்கையைப் போதிப்பன. ஐக்யவாதசைவம் அகப்புறச் சமயத்தின்பாலதா யகச்சமயமாற்றம்குமயலாய் நிற்பதோர் சமயம்.

நிமித்தகாரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங்கூடி முதற்காரணமுமாய் பரிணமிப்பனென்பதே சிவாத்துவித சைவர் கொள்கையென்உ.”

“சைவ சமயிகளாய் ஓராகம விதிப்படி தீக்கைபெற்ற ஒழுக்கினருட்சிலர் சிவநேத்திரமாய கண்மணியை விடுத்து இலிங்கதாரணஞ்செய்து வருகின்றனர். அங்குனர் தரிப்பது குற்றமன்று. ஆயினும், அதனால் வரும்பலம் அற்பமென்றதனாலோ சுத் வித்தைகளிலொன்றாய் சூதசங்கிதையில் ‘மெய்திகழுஞ் சிவாகமத்து மேவுதீக்கையர் சில்லோரைதிலிங்கதாரணஞ் செய்வாரதுவுக்கடாது.”

“நகுலீச பாசபதமதம் † (வீரசைவம்).”

“பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வசவரென்பவர் வீரசைவமென்றும் இலிங்காயதமென்றஞ் சொல்லப்படும் ஒரு சைவமத விசேஷத்தைச் சிருஷ்டித்துவிட்டார்.”

* இது கடலினலைகள் போன்று முதன் முதல் உத்தராதிகையிலுள்ள காஸ்மீர தேஸுத்தில் ப்ரதிபிஜ்ஞரான அபிநவகுப்தர் என்பவரால் உத்தாரணத்தினிமித்தம் தொடங்கப்பட்டு, அவ்விடத்தினின்றும் மத்யப்ரதேஸுத்திற் சென்று, ப்ரதிபசவேஸ்வரீ என்பவரால் நன்கு வளர்த்துத் தழைத்தோங்கிப் பரவப்பெற்று, அவ்விடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, தென்தேஸுத்திற் குடிபுகுந்து திருவெண்ணையல்லூர் மெய்கண்டதேவர் என்பவரால் இறுதியில் நிலைநிறுத்தப்பட்டு விளங்கியதென்றும், ஸ்ரீ பஸவேஸ்வரவதாரமில்லை யாயின் இதுகாறும் இந்த தேஸுமுற்றினும் ஸைவஸமயமானது விளங்காது மழுங்கி சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள் அடர்ந்துபோயிருக்குமென்றும் டாக்டர் பார்ஸ்டுரைதம் வ்யாஸத்திற் கூறியுள்ளார்.

† இதனை லகுலீஸ அல்லது லகுலஸ பாஸுபதம் எனக் கூறுப.

கமோக்த ஸம்மார்க்கமாம். ஆதலின், வீரஸைஸமயத்தி னுண்மை யறிவது லோகோபகாரமாதல்பற்றி அதை விளக்கும் ஜ்ஞாநஸாதந ஸாஸ்த்ரங்கள் வெளிவரல்வேண்டுமென்னும் பேரவா நெடுநாளாயென்னைப் பற்றிக்கொண்டு இருந்தது. அது ஒருவாறு நிறைவேறுமாறு முதன் முதல் இந்தச் சித்தாந்த சிகாமணியை உரையுடன் வெளிப்படுத்தற்குத் திருவருள் கூட்டுவித்தது. இது தொடங்கி சுமார் மூன்று வருஷகாலமாயிற்று. இது ஸம்பூர்ணமாகாது கைசோர்ந்து போக இடையிடையில் ப்ரதிபந்தகங்கள் பற்பல நேர்ந்தன. இவை என் னண்பர் அனைவரும் அறிந்தனவே. ஆயினும், இது முடிவெய்துமாறு விடாமுயற்சி செய்யத் துணிய, யான் மனோ த்ருட மடை தற்குக் காரணமாயுள்ள குருஷிகஜங்கமர்களின் திருவருளை த்ரிகரணஸூத்தி யுடன் வழத்தி, மேலும் இத்தால் உலகில் நடைபெறச் சிந்தியாரின்றேன்.

கி. பி. 1160 - 1170 - ம் ஆண்டின் மத்யகாலத்தில் அதாவது இம்மைக்குச் சுமார் ௪௫0 வருஷங்களுக்கு முன்னர் வீரஸைஸ ஸமயோத்தாரணத்தினிமித்தம் த்விதீய ஸம்பு வான ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் * திருக்கல்யாணபுரியென்னுமோர் திவ்யகேஷத்ரத்தின்கண் லோக ரக்ஷகராகத் திருவவதாரஞ்செய்து ஸ்ரீ டஸகேஸ்வரரெனத் திருநாமம் பெற்றனர். இவர் பரமஸிவத்தைச் சந்த்ரேனும் விட்டகலாத பரமபக்தர். இதுபற்றியன்றே, நம்மித்தயா தேஸத்திலுள்ள ஸர்வ சிவாலயங்களிலும் சிவஸ்திதியில் நந்திகேஸ்வரர் வீற்றிருத்தலை நாம் காண்கிறோம். எனவே, நந்திகேஸ்வரரில்லாத சிவாலயமும் ஒருஷட்பவாஹந அதிகார நந்திவாஹந ஸேவைகளில் பக்திமயில்லாத மாக்களும் கிடையா. நந்திகேஸ்வரரிடத்தில் ஓர்விதமான பக்தி விபரிஷ்டங்கள் குழுகொண்டிருத்தலானன்றே, ஒவ்வொரு ப்ரதேஸம் களினுமுள்ள வீரஸைவர் இதுகாறும் அவரது திருநாமத்தினைத் தங்கள் ப்ராணன் போன்று போற்றி வழிபட்டுக்கொண்டு வருகின்றனர். டஸவபுராணம் இவரது திவ்ய சரிதரத்தை விரிவாயெடுத்தோதும். இவரது மான்மியம் ஸமயம் நேர்ந்துழி வெளிப் படுத்துவாம்.

ஸஸ்வரவாக்யம்.

ஸகாரொ மாராபாபவஹு ஸகாரொ விமலவஹு |

ஸகார ஸாராபவஹு த்ரி வ்யம் ஸஸவாஹுய்ய |

ஸகாரொ நாடிபாபவஹு ஸகாரொ விஷ்டாபாபவஹு |

ஸகாராபவம் ஸகாராஸ்யா த்ரி வணயம் ஸஸவாஹுய்ய |

ஹதிகேத விரகாஸ ஸஸவெதிக்ஷாதுய்ய |

ஸகாமகா ஜபெயாஹ வாவதாபொமிஸிஸ்ய |

வாதுளம்.

ஸுதிக்ஷுதீகிஹாஸெஸு சிவயாபாஸிஸு கெஃ |

கயாபெ சிவஸிஸாஹ தஹம் ஷட்புஸ்திணய்ய |

* இது பிஜாபூர் ஜில்லாவில் உள்ளது.

வீரஸைவமானது காலதேஸ வர்த்தமானங்களினால் இத் தென் தேஸ
ங்களில் பரவாதிருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. வீர

ஸைவ ஸமயத்தை விளக்கும் நூல்கள் வடமொழியிலும்
கன்னடத்திலும் இந்தியிலும் அநேகமுள். அவற்றுள், முக்யமானவைகளைச்
சேகரித்தும், இன்னும் சேகரிக்க முயன்று கொண்டும் வருகிறேன். இவைகள்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருமாயின் மிகவும் லோகோபகாரமாயிருக்கும்.
ஆதலால், அவைகளை ஒன்றன் பின்னொன்றாய்ப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்த
ஊக்கமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஈஸ்வரனாள் புரிவாராக. இவ்வமயம் இச்
சமயநூலுடையார் யாவரேனும் எந்த பாஷையிலிருப்பினும் அவைகளை
புதித்புரிவரேல், அவரிடம் யான் பெருநன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்ட
வனாயிருக்கிறேன்.

வீரஸைவ வலிம்ஹாஸநாதியான மடாதிபதிகளும், ஸமயாபிமாநிக
ளும், கனதனவாஸ்களும், மற்றுமுள்ள பக்தர்களும் இவ் விஷயத்தில் இயன்ற
வரையில் உபகரித்து, வீரஸைவஸமயம் உத்தாரணமாதற்கும் வீரஸைவ
கீர்த்தங்கள் அச்சேறி வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கும் சற்றுக் கவனிப்பரேல்,

ஸிவாமலேஸ்ஸிவானெஹை க ந ஹ ல்லஸ்யோவாராஜாபுருஷெஃ ।

கயுதெ ஸிவலிஹாந தஜ்ஞம் ஷட்ப்ஸுதநிணய்ய ॥

ஸுமெவெநுஸவநிஷ்டாநெக்யுஃ வுநாரானெநுஸூராயுருஷெஃ !

கயுதெ ஸிவலிஹாந தஜ்ஞம் ஷட்ப்ஸுதநிணய்ய ॥

மீதஸூரெஸுஸீரெஸூர வுநார தநிஷ்டாரிஷெஃ ।

கயுதெ ஸிவலிஹாந தஜ்ஞம் ஷட்ப்ஸுதநிணய்ய ॥

மநுரொக்யுஸூரமஹாநுதா உ தகூதஸூஸூரணதஃ ।

கயுதெ ஸிவலிஹாந தஜ்ஞம் ஷட்ப்ஸுதநிணய்ய ॥

மநுஸூரஸிவநிஷ்டேநாஃ ப்ரயாணாநீஷாஃ

நிரதீஸயக்யூவாவாஷ ப்ரஸாநாநுஹாநதா ।

வரவரநிஹஸ்யுஃ ஸ்ரீநாராயணஸிஷெநா

தூரவநதரஸுவாநாயுரு யுகூந்தியோக்யு ॥

வனதெஷாநெவஸவநாயுரு ஸாராநாராயஸாநாஸு

ஸிவொக்யு ஸிவலிஹாந தஜ்ஞம் வநெஷு ஸாரிஸதஃ ॥

உத்தரவாதுளம்.

ஸிவெநஸஹஸம்ஸம்ஸம் நெஸவநிஷ்டாநுதம்ஸுநெயெஃ ।

உஹயெஸஸவநிஷ்டாநா ஸூரெஸுஸூரநிஷ்டாநுத ॥

வேதவேதாந்தங்களும் சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டும் எடுத்தோதுவதும், அவ் வேதாகமநெறிநின்ற ஸகலதேவர்கள், ஸ்ரீ பஸவாதிப்ரமதகணங்கள், மஹர்ஷிபாதிபர்கள் போற்றுவதுமாகிய சிவாத்வைதஸமயம் முன்போலவே தழைத்தோங்கி நிலைபெறுதலேபன்றி, அவர்களும் சிவப்ராஸாதத்திற்குப் பாத்ரபூதராவார்களென்பது திண்ணம்.

பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த இந்தச் சித்தாந்தசிகாமணி யென்னும் ஸாஸ்த்ரத்தைச் சற்றும் அதிகாரியல்லாத யான் நாணிழுந்து என்சிற் வேண்டுகோள். நறிவுக்கெட்டியவரை ஓர் உரை எழுதத்துணிந்தது, யாவரும் எளிதில் ப்ரயோஜனமடையும்பொருட்டு அளவு கடந்தெழுந்த பேரவாவன்றி வேறன்று. ஆதலின், இந்தக் க்ரந்தத்தை வாசிக்கும் புண்யவான்கள்குற்றங்களைந்து குணங்கைக்கொண்டு அன்புகூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்வரென்பார்த்திக்கின்றனன். மேலும், இதில் இன்னும் வேறுமுக்ய விஷயங்கள் யாதேனும் விபெட்டிருப்பதாயறிந்து, அவைகளைத் தபைசெய்து தெரிவிப்பரேல், அவர்களுக்கு வந்தனமளித்து இரண்டாம் பதிப்பில் வெளிப்படுத்துவேன்.

இந்தச் சித்தாந்தசிகாமணி யானது முடிவெய்தும் வரையில் வடமொழியினும் இலக்கண விலக்கியங்களினும் நிகழ்ந்த ஸந்தேஹங்களைத் தெளிவித்து ஸ்ரீண ஸஹாயஞ்செய்த ஸ்ரீமத். மருவூர் - கணேசஸாஸ்த்ரியா ரவர்களுக்கும், மஹாவித்வான் காஞ்சி - ராமாநந்தயோகிகளுக்கும் மிகவும் க்ருதஜ்ஞையிருக்கிறேன்.

இந்தக் க்ரந்தமானது அச்சேறி முடிவெய்தும் வரையில் என் நண்பர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான் சித்தாந்தசாரபம் பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்களும் சென்னை வேப்பேரி எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் கா. ரா. நமச்சிவாயமுதலியா ரவர்களும் செய்த உதவியை மறக்கற்பாலதன்று. அன்றியும் இது வினாவில் வெளிவர அப்போதைக்கப்போது ஞாபகமூட்டித் தூண்டுகோலாயிருந்த ஸத்ஸங்க மஹான்களுக்கும் அன்பு பாராட்டா நின்றேன்.

ஜயஜீ-நிவ்யபு ஜந்ஹாகாய-ஸ்ரீவாமஜேய-ய-ஸ்ரீஸூரிஸா ।

உயவநி-நு-து ஸொரீய-ஹு-து உம்கொ-தூக்ய-து ஸகூ-ணா

உயநிரவாய ஸஜ-ஸஹாய ஜெநொ-ஹாகாய நிகு-தி ।

ஹ-ய ஸூவிவெக வெயாயகா ரெண-கசெஸிகபொயிநாயக ।

சிவமயம்.

தென்தேவத்து

வீரசைவசமயாசார்யர் துதி.

சிவப்பிரகாசகவாமிகள்.

எவர்க்குமெய்ஞ் ஞான சோதி யீயுமா ணிக்க மாகி
யுவப்பொடு வெறுப்பு மாகி யுற்றிடு விடயத் தெய்தும்
பவப்பெரும் புணரி நீந்தப் பாரதி யாகு மெங்கள்
சிவப்பிர காச தேவன் றிருவடி சென்னி சேர்ப்பாம்.

சாந்தலிங்ககவாமிகள்

போந்தெ முயிர்க்குயி, ராந்துணை யொத்த
சாந்தையர் தம்பத, மேந்து கருத்தே.
ஆய்ந்த வின்பம், வாய்ந்துள நிறையச்
சாந்தை யன்பதம், யாந்தொழு வோமே.

குமாரதேவகவாமிகள்.

ஐந்தொழிவி னுலகற்றி யறுக்கிரக மொன்று
மருளுடனே கொண்டிபர திருஞான வடிவாய்
வந்தருளித் தீவகத்தாற் பறவையகப் படுத்து
மாறதுபோ னுயேனை வழியடிமை கொண்டு
சிந்தைதனில் சிவஞானப் பேரொளியைக் காட்டித்
திரிமலவல் லிருடுமர்து சிற்சுகத்தே வைக்கு
நந்துலவு நதிபுடைசூழ் முதாகிரிவாழ் குமர
நாயகனைத் தூயவுளத் தேமிகவைத் திடுவாம்.

சிதம்பரகவாமிகள்.

நவகுண முக்கு றும்பு நவைகணம் றனேத்துந் தீர்ந்து
பவகுண சற்றுந் தாக்காப் பரமயோ கிசளாய் நின்ற
சிவகுணச் செல்வர் போற்றுஞ் சிதம்பர தேவா வென்ற
னவகுணம் போக்கி யாள்வ தையநின் சடன தாமால்.

சுகைநமச்சிவாயதேசிககவாமிகள்.

ஆன்னமயம் பிரானமய மனோமயம் விஜ்ஞான
மானந்த மயத்தினுட னைங்கோசமாய
வின்னன்மய நீங்கியமெய்ஞ் ஞானியுளங் குகைபா
வெப்பொழுது நீங்காம லிசைந்துமிக வாழ்வோன்
பன்னரிய விரிவுயரஞ் சமனதிக மிவைகள்
பகர்வரிதாய்ப் பிரமன்முதற் பண்ணவர்த முளத்து
முன்னரிய வோநமச்சி வாயகுரு ராய
னுபயசர னெமதுளத்து முச்சியினும் வைப்பாம்.

U 6 B 10 /

உ

சிவமயம்.

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அ		அரவணி ✓	கருசு	ஆ	
அகத்தினிற்	உகரு	அரங்குயர்	கஉரு	ஆகமசார	நகசு
அகத்துறுதி	சரு	அரியகூடத்த	உஉக	ஆகிய	உஎஎ
அகத்துறுப	கசுரு	அரியமாதவ	உகசு	ஆக்கை	உகசு
அகத்தையா	உருந	அரியவேதாகம	எஎ	ஆசறுசுத	ககக
அகமுறு	கசுஅ	அரியவேதார்த்த	உஎ	ஆசறுபிரா	கசுஉ
அகம்புறங்க	உருசு	அருகி	கக	ஆசறுமன	சசு
அகன்றிட	உஅசு	அருக்கிய	நகரு	ஆடக	ருசு
அகிலமுஞ்	கசுரு	அருட்குரு	கசுஎ	ஆடறல்	கசுசு
அகிலமும	உஎஎ	அருணிலை	க0க	ஆணவ	உசுசு
அக்கமா	அந	அருந்த	உந	ஆண்டரு	சக
அங்கண	கஎ	அருந்துயர்க்கி	உசுஎ	ஆதலால	கநஎ
அங்கத்தி	கஎசு	அருந்துயர்வழி	கசு	ஆதலாற்சிவமெ	அசு
அங்கலிங்க	கஅஅ	அருளி	ககரு	ஆதலாற்சிவயோ	கஉ0
அங்கலிங்கி	கஎஅ	அருள்செய	உருக	ஆதலான	ககரு
அச்சிவ	கநக	அலர்க்கிர்	கசு0	ஆதிதனி	நஉ
அஞ்செழுத்து	க0சு	அலையில்பே	உஅரு	ஆதிராயக	நசுஉ
அஞ்செழுத்தெ	அரு	அழிதரு	கஅக	ஆதியத்	சக
அணங்கறு	கருரு	அழிவற	ருஉ	ஆதியாகிய	உருஉ
அண்டமா	நகசு	அழைத்தரு	கந	ஆதியாயசி	நகஎ
அண்டபிண்ட	உகசு	அறத்தனி	கரு	ஆதியாய்ச்	கசுஎ
அண்டமொ	உருஅ	அறமெறிமு	உகசு	ஆதியிலநா	எஎ
அண்டர்க	கஉ	அறமொயி	சரு	ஆதிபிம்பெ	நகஎ
அண்ணலாகிய	உசுரு	அறமொயி	உநக	ஆயவிவ்	அசு
அண்ணலீ	ககசு	அறிவ	கருந	ஆயஞ்சு	உசு
அத்தட	கசுஅ	அறிவினர்	நரு	ஆரியனருளினால்	கசுக
அத்தல	உஅஉ	அறிவுமேனி	உஉஎ	ஆரியனருளினால்	உஅந
அத்தன	ககந	அறிவுருவாகி	உகந	ஆரியனருளு	உசுசு
அத்தனை	ருசு	அறிவுருவார்	கசுந	ஆரியனருளு	உஅஉ
அத்தனோ	கநசு	அறிவுருவார்	கசுஎ	ஆரியனருள	உருக
அத்துவா	உ0அ	அறிவெனா	ககக	ஆலயத்தினி	நசு0
அந்தணக்	அக	அறிவொரு	உஅசு	ஆலமாளி	கஉசு
அந்தணனா	ககந	அறைந்தனா	கசுசு	ஆவிமுன்	சக
அந்தரம்	உஎஅ	அறைந்தவ	நகந	ஆறெனார்	உ0க
அந்தரா	உகசு	அனைத்தினுக்	உசுஅ	ஆனகாலை	நசுக
அந்ததோ	க0சு	அனைத்தினும	உகஉ	இ	
அப்பரகா	உநஎ	அனைத்தினுமி	உஎசு	இங்குறு	உகக
அப்பரயோ	உஉசு	அணையர்	கசுஅ	இச்சகஞ்	கசுரு
அப்பெருஞ்	உஎந	அணையவர்	நரு	இத்தலத்திற	கஎஅ
அப்பெரும	உ0	அன்னபாவ	க0	இந்தயோகி	உசுசு
அயன்மு	உநக	அன்னமா	உகஎ	இந்தவஞ்செழுத்	அஅ
அரக்கர்	நகக	அன்னிய ✓	கக	இந்தவாயுநற்	உரு0
			க0உ	இந்தியங்கட	உசுஎ

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
இந்தியங்களா	உருச	உண்டெனா	உஎரு	எண்ணிலாகமம்	கூந
இந்தியங்களை	உருந	உத்தரம்	கூக	எண்ணிலாவகை	நசு0
இந்தியவழக்க	நு0உ	உத்தரதி	சுஅ	எண்ணில்	நகந
இந்திரனே	எஎ	உயிரில்	கூஎ	எம்முறை	கநஉ
இந்திரன்	கக	உயிரின்	நகக	எய்திய	கஅ
இந்நிலைமகேச	கசு0	உரம்பெறு	ருக	எழுமுறை	எரு
இந்நிலையோகி	உசுக	உருத்திரசி	கநஎ	எறிசுட	உநஉ
இப்பரிசுருளி	நகநச	உருத்திரன்	ககந	எனக்கு	நகந
இம்முறை	கஉந	உருத்திராக்க	கூஎ	என்றுதன்	உருக
இரத்தல்	ககஅ	உருவஞான	உஉந	என்றுநல்	கநச
இரவியாயி	கஅந	உரைத்தன்	கஉக	என்றுபெற்	க0உ
இருடருத்தம்	கஅக	உரைத்தனைம	கசுக	என்றுமெய்ச்சிவலி	க0ந
இருத்திடு	கநக	உரைத்தனைவி	உஅக	என்றுமெய்ச்சிவநா	உசுஉ
இருந்துள்	உக	உரைப்பதென்	கநந	என்றுரை	உஉ
இரும்பவ	உஎக	உரைமனமிறந்த	ககஎ	என்னிக	கக
இலகுறு	ககச	உரைமனமிறந்து	உஎந	என்னுரு	கஎ
இலக்கண	ரு0	உலககா	கூ	ஏ	
இலங்க	நு0எ	உலகஞான	நகஉ	ஏகமாகியே	நஉக
இலங்குழி	ரு0	உலகமுற்றிடு	உ0க	ஏகமாஞான	உநந
இலங்கை	நகஅ	உலகமெனா	உ0க	ஏகமாநினைவு	உஎரு
இலங்கொளி	ககந	உலகனைத்தினுக்	அரு	ஏகனுற்ற	உசு
இறப்ப	ககஅ	உலகனைத்தினுமோ	ககச	ஏனுற	க0அ
இறப்பினு	க0ரு	உலகிற	நகச	ஏத்துறு	உகக
இறைசிவ	ககஅ	உலகினிலு	உகஉ	ஏயுமா	க0ச
இறையவளிட	க0க	உலகினிலு	உகஎ	ஏழிரண்டு	அக
இறையவனிய	கநஉ	உலகினுக்	உஎ0	ஐ	
இறைவனை	கருரு	உலகினை	கஉந	ஐந்து	அஅ
இனையநாம	அஎ	உலகின்மலி	சு	ஐந்தொ	அ0
இனையநாஞ்ஞ	கஎஅ	உலகுரு	கரு0	ஐயநீக்குப	உகக
இனையவா	அக	உலகெலாந்த	கஎச	ஐ	
இனையவெந்	சஉ	உலகெலாந்தோ	கஎரு	ஒண்டளிர்	கநஅ
இன்பவெள்ள	உசுரு	உலகெலா மொ	உநஅ	ஒப்பறுக	ககக
இன்றுகாறு	நகச	உலகொரு	நு0ரு	ஒப்பறுப	உநந
இன்றுநான்	நகந	உள்ளத்தி	ருச	ஒப்பறுமொ	ககக
இன்றுநீ	நகந	உள்ளுறுஞ்சி	உசஎ	ஒருகண	ககஉ
இன்னனை	கஉ	உறுதிக்கொள்	கருந	ஒருதனி	ககச
இன்னவாற	உசு0	உற்றிடுபரனில்	உகந	ஒருபொரு	உஎஉ
ஈ		உற்றிடுமுடலு	நஅ	ஒழிந்து	உஉக
ஈங்கு	நஉஉ	உன்றறு	சுக	ஒழிவறு	உசுஉ
ஈசனோர்	நகரு	உன்னரும்	உஅஎ	ஒள்ளழ	உஉசு
ஈசனோமனி	உசுரு	ஊ		ஒன்றொரு	ககக
ஈண்டொளி	க0உ	ஊனமாம்	ருரு	ஓ	
உ		எ		ஓங்கிய	கக
உகந்துள்	ககக	எக்குரு	க0அ	ஓங்குபுகழ்	ந
உடம்பறு	உசுக	எக்கொ	ககக	ஓங்கும்	உசு
உடம்பினுக்கு	உரு0	எங்கணுநி	கநக	ஓங்குறு	கருக
உடம்பொரு	ககந	எங்கணுமொ	உஎ0	ஓங்கொளி	உகக
உடையி	நக	எங்கணெய்	உசஅ	ஓதியா	சுக
உடைத்திடு	உக0	எண்ணரும்	கஅ	ஓதமக்கா	அஅ
உட்புறம்	உஎ	எண்ணிகழந்த	ந	ஓதமண்ட	நகந

செய்யுளமுதற்குறப்பக்காதி.

௩௩

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
ஓதவாம	௨௫	குரவனல்கு	௨௬௧	சாருறு	௧௯௧
ஒடிது	௨௭௧	குரவனுற்	௧௮௬	சார்ந்த	௧௦௮
க		குரவனேபாத	௧௮௪	சாற்றரும்	௫௩
கடத்தினு	௨௬௯	குரவனேபரம	௨௮௦	சாற்றிய	௨௩௪
கடைக்க	௨௧௩	குருபரன்	௧௫௮	சாற்றின	௧௨௧
கணங்க	௩௪௨	குருவிவன்	௧௯௭	சாற்றுக்கார	௩௨௬
கண்டவர்	௧௬	குருவுரா	௧௯௮	சாற்றுமுறை	௭௩
கண்டன	௧௦௩	குருவை	௨௫௭	சாற்றுறுங்	௯
கண்டித	௨௧௫	குருவொடு	௧௫௨	சாற்றுறுபு	௧௪௧
கண்டு	௨௫௨	கூ		கீ	
கண்ணிலன்	௨௨௭	கூறருங்கு	௨௦௮	சிகையி	௮௦
கண்ணிலானெ	௨௩௧	கூறருந்த	௨௩௮	சிதம்பர	௨௦௦
கண்ணிலான்	௨௨௯	கூறுவனும்	௩௮	சித்த	௨௬
கண்ணுதல்கயிலை	௩௩௫	கோ		சித்தனை	௧௪௨
கண்ணுதல்பூசை	௧௦௦	கொண்டுறு	௧௨௮	சிரமதிலீ	௭௪
கண்ணுதற்பெருங்	௨௫	ச		சிரமொடு	௫௯
கதிர்க்க	௭௯	சகந்தனக்	௧௯௫	சிவபத்தி	௪
கயிற்றார	௧௩௯	சகமொற்	௩௦௩	சிவமய	௧௫௦
காசர	௧௪௬	சங்கரசம்	௪	சிவமுறு	௧௦௧
காணமொடுறு	௨௪௮	சங்கரபத்தி	௩௩௬	சிவமெனுந்	௮௬
கரிய	௯௬	சங்கரனாகு	௧௩௯	சிவமெனும்	௨௪௯
கருதநம்	௧௩	சங்கராணை	௮	சிவம்பெறு	௨௮௧
கருதுறு	௨௨௭	சங்கரனென	௨௩௪	சிவனை	௧௮௬
கருமம்	௨௫௬	சச்சிதநத்தமாகும்	௫௫	சிமந்தசச்சிதா	௨௧௯
கருமவேது	௧௩௨	சச்சிதநத்தமாந்	௨௯௩	சிமந்தவஞ்செழுத்	௯௩
கருமவோர்	௧௬௯	சதுமறை	௬௦	சிமப்புறு	௨௮௮
கருமவோன்	௯௨	சத்துடன்	௨௮௦	சிம்கலை	௧௩௩
கலயமுத	௭௩	சத்தையாற்	௧௬௪	சிம்கன	௧௦௪
கழிந்துள	௧௪	சந்திரகா	௪௯	கீ	
கனவிடைக்	௨௭௮	சந்திரசே	௧௫௨	சீடனக்குரு	௨௬௦
கா		சந்திரம	௭	சீடனதுயிரை	௫௦
காட்டுமோ	௯௦	சமதரிசு	௧௩௩	சீரணிசி	௨௨௮
காட்டுலர்	௭௩	சம்புபூ	௧௨௬	சீரணித	௧௪௫
காணுறு	௧௧௯	சம்புவி	௧௪௪	கீ	
காண்பன	௧௩௪	சரணடை	௧௮௬	சுத்தம	௪௦
காந்தனை	௧௭௯	சரத்தொடு	௧௦௯	சுத்தமா	௧௧௫
காயமிந்தியம்	௨௪௪	சாமுட	௫௩	சுத்தமெ	௩௬
காரணகாரி	௨௯௪	சலந	௨௫௫	சுத்தர்க	௧௪௦
காரிய	௧௩௫	சம்குரு	௧௪௨	சுரநரர்	௨௭௮
காலந்	௩௧௯	சா		சூ	
கீ		சாக்கிர	௩௧௩	சூனியம்பெறு	௩௨௫
கிரியைக	௩௦௨	சாங்கமோ	௯௯	சே	
கிரியைந	௨௨௫	சாங்கி	௨௪	செங்கண்மால்	௨௧
கிரியைந	௨௩௨	சாதமி	௧௫	செங்கதி	௨௯௮
கிரியைபா	௨௩௦	சாதமேவ	௩௦௭	செப்பிய	௧௦௧
கிரியையெ	௨௧௫	சாதியா	௩௭	செப்பும்	௨௬
கீ		சாத்திரப்பொ	௨௦௮	செயத்தகு	௨௪௪
கீட்சிந்தனை	௨௨௯	சாந்த	௧௨௦	செயலறு	௧௯௦
தூ		சாந்திரா	௨௩௭	செவ்வியகு	௧௦௯
கூடத்தினி	௨௯௫	சாந்தியா	௨௫௦	செவ்வியவா	௭௬

செய்யுள்முதலுறப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
சென்ற	௩௩௬	தன்னெறியொ ✓	௧0௨	தேவல	௨௬௬
சென்றுறு	௧௬௨	தன்னையே	௨௨௩	தோ	
சென்னி	௭௫	தன்னையோ	௨௭௧	தொலைந்த	௨0௬
சோ		தன்னொருச	௧௩௮	தோ	
சொற்பனந்த	௨௬௨	தன்னொருமா	௧0௭	தோன்மியிடு	௭௧
சொற்பனப்பொ	௨௪௬	தன்னொளி	௨௬௬	தோன்மபாவமு	௩௨௩
சோ		தா		ந	
சோகமெ	௬0	தாநமு	௧௧௭	நஞ்சுலம்	௩௩௭
சோகிமா	௧௮	தாமதநி	௧௮௮	நட்டுறுஞ்	௧௮௭
சோகியாம்	௨௩௬	தாமரை	௧௪௬	நண்ணுறு	௨௨0
சோகிலிங்கத	௨௧௬	தாவினாதுமா	௨௪௩	நந்துறுபேத	௧௬௧
சோகிலிங்கந	௧௨௮	தாவினாதுயர்	௧௨0	நந்துறுமரிய	௧௫0
சோகிலிங்கநி	௩0௬	தாவினாவ	௧௮௫	நந்தை	௭௨
சூ		தீ		நலங்கொள்	௬௫
சூனசிலமே	௩௨௧	திசுமுறும்	௩௧௮	நல்லிட	௨௭௪
சூனதேசி	௨௧௩	திங்களா	௪௬	நவின்றிமும்	௨௩0
சூனநல்	௧௭௫	திங்களு	௨௮௮	நவையில்	௩0௬
சூனம	௨௩௧	திங்கள்	௩௧௩	நற்குரு	௧௪௬
சூனமா	௨௪௨	திரம்பெறு	௫௭	நற்ப	௧௧௩
சூனமி	௨௪௩	திருத்தி	௧௨0	நம்பிரசாதி	௨௬௩
சூனவா	௨௮0	திருமறு	௧௪	நன்றுறு	௧௬௫
சூ		திரைறுரை	௩00	நா	
சூயமாக	௩௨௫	தீ		நாடுமா	௨௮௫
த		திங்கறு	௪௭	நான்முக	௮
தகுஞ்செய	௧௫	திண்டலான்	௮௨	நீ	
தகைபெறு	௫௧	தீதகற்று	௧௧௪	நீட்கள	௧௪௫
தக்க	௩௬	தீதகன்ற	௨௭	நித்தலு	௬௧
தணந்திமும்	௨௭௫	திதறு	௨௮௮	நித்தியகரும	௨௪0
தத்தம்	௨௪௬	திந்த	௨௨௧	நித்தியகா	௭௨
தத்துவங்க	௩௧௫	து		நித்தியந்திகழ்	௮௨
தத்துவசத்தியே	௧௪௩	துரியா	௩௧௩	நித்தியா	௪௩
தத்துவமாந்திரை	௧௬0	துன்ப	௨௨0	நிந்தனை	௧௨௫
தத்துவமுப்ப	௨௬௬	துன்னும்	௧௮0	நியமங்	௧௨௭
தம்பொரு	௫௬	துா		நிரஞ்சந	௨௬௫
தயங்குறு	௧௬௨	துயதாரு	௬௭	நிரந்தர	௨௨௬
தரங்கமா	௩0௩	துலகுக்கும	௨௧௮	நிரம்பியசிடாந	௨௬௧
தரிசந	௧௫௧	தே		நிரம்பியசிடவோக	௨௭௨
தலங்குலவு	௬	தெரிந்திடு	௨௩௧	நிருமலன்	௧௪௩
தலத்தொடு	௨௮	தெளிதரு	௧0	நிலமுத	௧௩௫
தலைவ	௬௬	தெள்ளசோ	௧௧	நிறைந்தவ	௧௩௬
தவநிகழ்	௧௬0	தெள்ளுறு	௨௬௫	நிறைந்திடு	௨௬௩
தனைந்துள	௧௬0	தே		நிறையுறுபாரந	௨௮௬
தறிபவ	௧௪	தேகிக	௨௬௮	நிறைவுறுமது	௩0௧
தனக்குறு	௧௪௧	தேசகாலமற்	௩௨௧	நிறைவொடு	௨௮௬
தனக்கென	௧௪௩	தேசிகற்	௧௧௬	நீ	
தனையடை	௧௫௭	தேசிகன	௨௬௭	நீங்கருங்	௧௮௫
தன்னுடைய	௭௬	தேசிகன்சி	௨௭௬	நீங்கியதோ	௭௮
தன்னுறு	௨௬௬	தேசிகன்றன	௨௫௮	நீங்கியவு	௩00
தன்னுள	௧௬௬	தேயந்து	௨௧௨	நீங்கு	௩௫௧
தன்னெறிதன்	௧0௬	தேவர்க	௮	நீடியர்	௧0௪

செய்யுள்முறைநகுற்ப்பகராத்

௩

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
நீரினீரும்	௩௨௪	பராபரன்	௧௩௨	பீடுமங்குரு	௨௩௯
நீறுக	௧௨௭	பரிதியு	௧௬௩	பீடுமங்குரு	௨௩௯
நீற்றினை	௭௩	பரித்திமிம்	௨௮௩		
நீற்றின்	௭௮	பரித்துட	௩௩௬	புகலென	௧௩௯
நீற்றொளி	௧௮	பரிந்து	௨௧௦	புகழ்தல்	௯௬
நூ		பலமொழி	௧௬௦	புகண் டுள	௧௬௭
நூனெறி	௩௯	பவப்பிணி ✓	௧௩௩	புண்ணியம்	௩௯
நெடியவான்	௨௬௩	பவமெனுங்	௧௮௦	புண்ணியமூ	௨௨
நெளிதிரை	௯௬	பழுதி	௭௬	புரக்குமீ	௧௭௬
ப		பற்பலகரும	௨௬௬	புரங்கள்	௭௬
பகர்ந்திடி	௨௬௪	பற்பலகலை	௨௨	புறத்தி	௨௧௬
பகர்ந்திமி	௧௭௬	பற்பலமொழி	௧௪௮	புறத்து	௩௪
பகவனாகிய	௨௧௩	பற்றறுஞ்	௧௨௬	புறந்திரியாது ✓	௧௩௮
பகுதியை	௨௩௩	பற்றுமம்	௧௮௭	புறந்திரிவதனம்	௧௬௬
பகுத்து	௩௩௩	பற்றெனுஞ்	௧௭௬	புறப்பொரு	௧௬௪
பங்கயமலரவ	௧௩௬	பனிமல	௬௦	புறமுற	௧௦௦
பங்கயம்	௬௦	பன்னரு	௨௨௩	புனலுறு	௧௬௪
பங்கயனாகிய	௧௨௪	பாகமாகிய	௩௮	புனிதமா	௪௬
பசுத்துவ	௧௯௧	பாகுபாடுறு	௩௨௨	புனிதனும்	௨௭௬
பண்டொ	௩௪	பாசமற்	௧௩௦	பூசனைசெ	௧௩௧
பண்ணிய	௧௩௭	பாசமோச	௮௭	பூசனைநி	௧௩௭
பத்தரோடு	௧௧௬	பாடுவர்	௧௨	பூதிதனை	௭௦
பத்தனை	௨௦௬	பாதமென்	௨௮௩	பூதியா	௮௨
பத்தனோ	௧௬௧	பாத்திர	௧௧௬	பூதியென	௭௧
பத்திகொண்ட	௧௧௨	பார்புன	௧௩௩	பூப்புறு	௧௦௩
பத்திரெறி	௩௩	பாவசு	௨௩௩	பூரண	௨௪௨
பத்திர	௧௪௪	பாவஞா	௨௧௬	பூருவா	௧௨௨
பத்தநாச	௨௬௨	பாவந	௨௩௭		
பந்தமோவிய	௩௨௩	பாவமா	௧௩௨	பெண்டெழு	௪௦
பந்தனையகன்று	௧௦௧	பாவமு	௨௯௧	பெரிதுயர்	௧௪௮
பந்தனைவினை	௧௩௪	பாவனை	௨௪௦	பெருகு	௯௭
பரசிவவங்கி	௨௪௦			பெருமல	௧௨௪
பரசிவனுயர்	௧௪௬			பெரும்பவ	௨௩௭
பரசிவாத்	௨௭௬	பிச்சை	௨௨௦	பெறலரு ✓	௧௩௭
பரந்தசொற்க	௯௩	பிரமநா	௨௭௩		
பரந்ததாடிய	௩௧௩	பிரமமே	௨௩௬	பேதமாகிய	௨௧௦
பரமசிவ	௩௩	பிரமமோ	௨௩	பேதமாறிய	௩௨௪
பரமஞானமற்	௩௭	பிறகட	௧௪௮	பேதமிலாத	௨௭௪
பரமஞானிக்	௨௬௦	பிறங்கொளி	௧௬௮	பேதவிச்சை	௨௩
பரமதூ	௩௩௩	பிறந்தவர்	௪௦	பேரறிவு	௧௬௧
பரமமெய்	௨௬௬	பிறப்பும	௧௮௪	பேரறிவு	௨௩௬
பரமலி	௧௨௭	பிறப்பெறி	௨௭௬		
பரமன	௧௨	பிறப்பெனு	௧௦௮	பொங்குசெங்	௨௧௨
பரமனுண்	௧௧௩	பிறர்	௧௨௩	பொங்குறும்	௧௧௩
பரமனையடை	௧௩௭	பிறவிந	௨௩௮	பொய்த்திடா	௪௧
பரமனையருச்	௧௦௩	பிறவிநா	௧௮௪	பொருந்தறு	௧௭௩
பரனிரு	௧௪௪	பிறவிநோ	௧௮௦	பொருப்பின்	௧௮௩
பராபரத்தினை	௩௨௪	பின்னரங்	௨௦	பொருளறு	௨௨௬
பராபரத்	௧௮௧	பின்னரந்	௧௭௭	பொருளுறு	௩௦௩

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
பொருளெ	கஉக	மனவன	க	முத்திகார	நஉசு
பொறிகளாறு	நகக	மனிதர்	கஉக	முத்தியை	உசஉ
பொறிகளின்	சச	மனுந்தல	கஅக	முந்துறுமெச்	நு
பொறிகளையா	உருச	மன்னிய	ககௌ	முந்தை	கநஉ
பொறிவிட	ககக	மா		முப்பொழுதி	எள
பொற்புறு	உகந	மாசுறுசுக	கஉஉ	முப்பொறி	கக
போ		மாசுறுஞானு	நஉக	முழுமை	நஉஉ
போதகஞ்	உஉக	மாசுறுநிகழ்	கஎச	முளையில்	கஅஅ
போதகத்	உஉக	மாசுறுமன	சக	முற்றுமே	கஅக
போதகா.	கசாந	மாகிராச	கஅஉ	முற்றுறுகா	கருந
போதமாகிய	நஉஅ	மாகிலா	கச	முற்றுறும	உசஅ
போதமாபலன்	உகக	மாட்சி	ருஅ	முனிவ	உந
போதமென்	ககக	மாதர்	கஅஎ	முன்புற	உஉரு
போதமேனி	நகக	மாதுரு	நஉஅ	முன்றொ	உஉஎ
போதிலொ	காந	மாயைகொ	நஎ	முன்னரோ	அரு
போத்துறு	உசக	மாயைத	நகக	முன்னர்நஞ்	கஉஉ
போற்றுறு	கஉஎ	மாயைபெ	உஉஉ	முன்னர்நன்	சஅ
ம		மாயையாத	நகக	முன்னர்மெ	கச
மழிவி	நக	மாயையால்	கருரு	முன்னிகழு	எக
மண்ணில	உகச	மாயையின்	கசச	முன்னுறு	உநக
மண்ணினிற்	கநஅ	மாயையெனு	உ	மு	
மண்ணெடு	ககக	மாயைவல்	உஅக	முடமாகி	கஅரு
மதிதனை	உசஅ	மாரிபெய்க	நசந	முர்த்த	நநஅ
மதியுறு	கந	மாலய	கஉச	மூலகாரணமாய்	ருஉ
மதியெனு	உஅச	மானசுந்தனை	உருரு	மூலகாரணனென	கஉஎ
மத்திமை	எக	மானமின்றி	உசஅ	மூலமாக	கஅந
மந்திரங்	ககக	மானிட	கக	மூலம்	கக
மந்திரஞ்	கக	மானிடர்	உஅஎ	மூலகை	சஎ
மந்திரமகர்	கருக	மீ		முன்றுகோடியா	நநக
மந்திரமதனை	சஎ	மிகுதி	நக	முன்றுகோடிவி	நநஅ
மந்திரமே	எந	மிக்ஞறுபா	உகக	மே	
மயக்குறு	உநரு	மிக்ஞறுபவ	ககஉ	மெய்த்த	அச
மயங்குமஞ்	ககக	மிக்ஞறுபாவ	கருந	மெய்ப்பரசிவ	கருக
மயலிலா	உஉச	மிடைந்திடு	கந	மெய்ப்பராசக	உஅஎ
மரங்கல்	உகச	மித்தையாகு	நகச	மெய்ம்மைசா	கஅஉ
மரமடுத்து	நகஅ	மித்தையாஞ்	உகக	மெய்ம்மையா	உருக
மரித்தல்	அஉ	மித்தையென்	உருக	மெய்யுட	உசரு
மருவுமாதா	ருந	மிறையறு	உஅ	மே	
மருவுமாதி	உகக	மின்னி	சஉ	மேவுநற்குண	உசக
மலசல	சந	மீ		மை	உசக
மலயச	கக	மீனெடு	சக	மைந்த	உசக
மலர்தலை	சச	முக்கணன	நநஉ	மொழிதரு	கருக
மலிதரு	கஅஅ	முக்கணனே	கருக	யா	
மறைநெறி	ச	முக்கிய	நஉச	யாகமாகிய	உகச
முறைப்புறு	ககக	முக்கியா	நஉஅ	யாண்டொரு	கருக
மறையவ	கருச	முக்குண	உகஅ	யாதினும்	உஉஎ
மறையுண	கச	முண்டக	எச	யாதினிலொ	உஎந
மறையுரை	உச	முத்தனுகி	அரு	யாதுதாரெரு	உருந
மறையொடு	கஎ	முத்தனுக்	நஉரு	யாதொரு	உஅச
மனமொழி	கருக				

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.

எ

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
யாவரோடு	கஅந	வானமே	நஉ0	வினைபல	உஅக
யாவர்க்கு	உஉஎ	வானின்	நகந	வினையிலி	உநஅ
யாவர்த	உகௌ			வினைவழி	நக
யாவனம்	கௌ	வி		வீ	
யாவன்வா	உக0	விடுத்தெ	கௌ	வீரசைவர்	கௌ
யோ		விடுத்தம	கஉௌ	வீவுறு	உஉஅ
யோகசாங்கிய	உச	விடுத்தள	உஅக	வே	
யோகம்	கௌ0	விடுத்தறு ✓	கருக	வெய்ய	கஅஉ
யோகிகண்	ந00	விட்டதே	உஉச	வெற்பெ	நரு
யோகினு	உசக	விண்ட	உசக	வே	
வ		வித்திடு	உஉச	வே	
வடிவு	உசௌ	விதிமுறை	எச	வேண்டுமா	உஉஉ
வந்துறு	க00	விதியிது	க	வேண்டுரு	நநரு
வந்தெதிர்	உ0	விதிவில	உஉஉ	வேதமா	ருஉ
வருண	கஉக	வித்தை	உௌ	வேதமோ	நசந
வருத்துறு	நநஉ	விர்தமு	உக	வேதனாதிய	கௌந
வரைந்துள	உஅச	விமலனா	கஉச	வேதனாதியா	அச
வளிமுத	சஉ	விமலனா	உநக	வேதனாரண	கசஅ
வன்னமா	அந	விரத	கூந	வேதனி	க0
வன்னமோ	ககச	விரவுறு	கௌரு	வேதனோ	ருரு
வா		விரிந்துள	உகச	வேதன்	உகச
வாகுவிற்ப	அ0	விரும்பொடு	ந0ச	வேதியர்	அக
வாசிக	கூஉ	விலகுறு	உஅ	வேதியன் ✓	கௌ
வாசிகா	கூஉ	விளங்குறு	கக	வேறறு	ந0ந
வாமஞ்	உரு	விளம்புமிந்	க0ச	வேறுபட்டிடு	நஉ0
வானமா	நஉரு	வினைதரு	உநச	வேறுபாடுறு	நகச

உ
சிவமயம்.

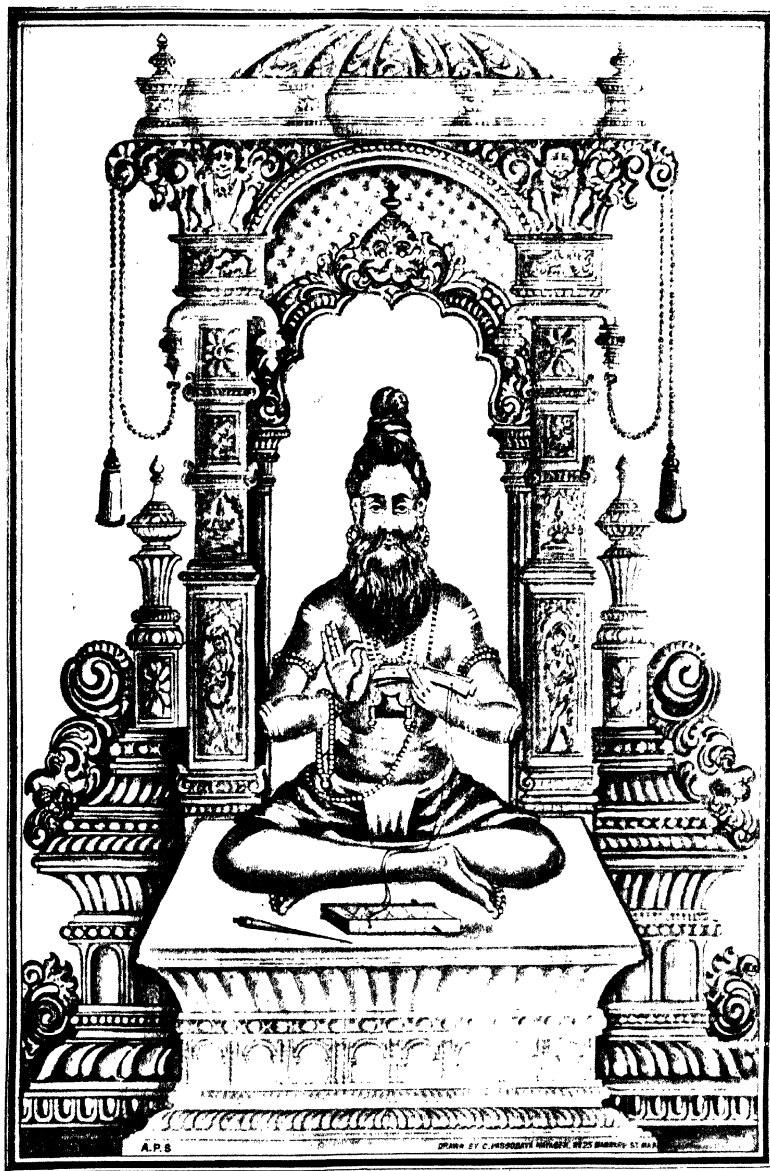
விஷய அட்டவணை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
பாயிரம்	க
இரேணுகர்காதை	...	எ
உபதேசம்	...	உரு
அங்கலிங்கோத்பவம்...	...	உரு
விரைசுவசமயவிசாரம்	...	உரு
லிங்கலக்ஷணம்	...	உரு
அங்கலிங்கஸம்பந்தம்	...	உரு
அந்தியகதை	...	உரு
வாழ்த்துகவிகள்	...	உரு
(க) அங்கஸத்தலம்.		
க - வது. பந்தத்தலம்.		
க	(க) பிண்டத்தலம்	ருசு
உ	(உ) பிண்டஞானத்தலம்	ருஅ
ரு	(ரு) சமுசாரரீக்கத்தலம்	சு0
சு	(சு) குருகாருணியத்தலம்	சுச
ரு	(ரு) இலிங்கதாரணத்தலம்	சுசு
சு	(சு) விபூதிதாரணத்தலம்	எ0
எ	(எ) உருத்திராக்கதாரணத்தலம்	எஅ
அ	(அ) பஞ்சாக்கரசெபத்தலம்	அரு
கூ	(கூ) பத்தித்தலம்	கூரு
க0	(க0) உபயத்தலம்	க0எ
கக	(கக) திரிவிதசம்பத்தித்தலம்	க0கூ
கஉ	(கஉ) சதுர்விதசாரத்தலம்	ககஉ
கரு	(கரு) உபாதிதாரணத்தலம்	ககசு
கசு	(கசு) நிருபாதிதாரணத்தலம்	ககஎ
கரு	(கரு) சகசதாரணத்தலம்	ககஅ
உ - வது. மாகேசத்தலம்.		
கசு	(க) மாகேச்சுரத்தலம்	கஉரு
கஎ	(உ) இலிங்கநிட்டைத்தலம்	கஉசு
கஅ	(ரு) பூருவாச்சிரயநிரசுரத்தலம்	கஉஅ
ககூ	(சு) அத்துவிதநிரசுரத்தலம்	கருக
உ0	(ரு) ஆக்குவாநநிரசுரத்தலம்	கருரு
உக	(சு) அட்டமூர்த்தநிரசுரத்தலம்	கருசு
உஉ	(எ) சர்வகதநிரசுரத்தலம்	கருசு
உரு	(அ) சிவஜகம்யத்தலம்	கருஎ
உசு	(கூ) பத்தேகிகதேவத்தலம்	கருகூ
ரு - வது. பிரசாதித்தலம்.		
உரு	(க) பிரசாதித்தலம்	கசுஉ
உசு	(உ) குருமான்மியத்தலம்	கசுரு
உஎ	(ரு) இலிங்கமான்மியத்தலம்	கசுஎ

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
உஅ	(ச) சங்கமமான்மியத்தலம்	கசுக
உக	(ரு) பத்தமான்மியத்தலம்	கருஉ
உ௦	(சு) சரணமான்மியத்தலம்	கருரு
உ௧	(எ) பிரசாதமான்மியத்தலம்	கருஅ
ச - வது. பிராணலிங்கத்தலம்.		
உ௨	(க) பிராணலிங்கத்தலம்	ககஉ
உ௩	(உ) பிராணலிங்கத்தலம்	ககரு
உ௪	(ங) சிவயோகசமாதித்தலம்	ககஎ
உ௫	(ச) இலிங்கநிசத்தலம்	ககங
உ௬	(ரு) அங்கலிங்கத்தலம்	ககரு
ரு - வது. சரணத்தலம்.		
உ௭	(க) சரணத்தலம்	ககக
உ௮	(உ) தாமசநிசத்தலம்	ககக
உ௯	(ங) நிர்ந்தேசத்தலம்	ககச
௪௦	(ச) சீலசம்பாநத்தலம்	ககசு
கூ - வது. அபிக்கியத்தலம்.		
௪௧	(க) அபிக்கியத்தலம்	ககரு
௪௨	(உ) ஆசாரசம்பத்தலம்	ககரு
௪௩	(ங) ஏகபாசநத்தலம்	ககரு
௪௪	(ச) ஈகபோசநத்தலம்	ககஎ
(உ) லிங்கவத்தலம்.		
க - வது. ஆசாரலிங்கத்தலம்.		
௪௫	(க) தக்ஷாகுருஸ்த்தலம்	உ௦எ
௪௬	(உ) சிக்ஷாகுருஸ்த்தலம்	உ௦க
௪௭	(ங) ஞானகுருஸ்த்தலம்	உ௦க
௪௮	(ச) கிரியாலிங்கத்தலம்	உ௦ங
௪௯	(ரு) பாவலிங்கத்தலம்	உ௦ரு
௫௦	(சு) ஞானலிங்கத்தலம்	உ௦எ
௫௧	(எ) சுயத்தலம்	உ௦க
௫௨	(அ) சரத்தலம்	உ௦க
௫௩	(க) பரத்தலம்	உ௦ரு
உ - வது. துரலிங்கத்தலம்.		
௫௪	(க) கிரியாகமத்தலம்	உ௦சு
௫௫	(உ) பாவாகமத்தலம்	உ௦அ
௫௬	(ங) ஞானாகமத்தலம்	உ௦௦
௫௭	(ச) சகாயத்தலம்	உ௦உ
௫௮	(ரு) அகாயத்தலம்	உ௦ச
௫௯	(சு) பரகாயத்தலம்	உ௦ரு
௬௦	(எ) தருமாசாரத்தலம்	உ௦எ
௬௧	(அ) பாவாசாரத்தலம்	உ௦க
௬௨	(க) ஞானாசாரத்தலம்	உ௦சு
ரு - வது. சிவலிங்கத்தலம்.		
௬௩	(க) காயாநுக்கிரகத்தலம்	உ௦சு
௬௪	(உ) இந்திரியாநுக்கிரகத்தலம்	உ௦சு

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
௬௫	(௩) பிராணநுகிரகத்தலம்	௨௪௯
௬௬	(௪) காயார்ப்பித்தலம்	௨௫௧
௬௭	(௫) கரணார்ப்பித்தலம்	௨௫௨
௬௮	(௬) பாவார்ப்பித்தலம்	௨௫௫
௬௯	(௭) சீடத்தலம்	௨௫௬
௭௦	(௮) சிசுருடைத்தலம்... ..	௨௫௭
௭௧	(௯) சேவியத்தலம்	௨௬௧
௪ - வது. ஜங்கமலங்கத்தலம்.		
௭௨	(௧) வான்மத்தலம்	௨௬௪
௭௩	(௨) ஆந்தரான்மத்தலம்	௨௬௭
௭௪	(௩) மரான்மத்தலம்	௨௬௯
௭௫	(௪) நிர்ந்தேதகாகமத்தலம்	௨௭௧
௭௬	(௫) நிர்ப்பாவாகமத்தலம்	௨௭௩
௭௭	(௬) கட்டாகமத்தலம்	௨௭௪
௭௮	(௭) ஆதிப்பிரகாதித்தலம்	௨௭௬
௭௯	(௮) அந்தியப்பிரகாதித்தலம்	௨௭௭
௮௦	(௯) சேவியப்பிரகாதித்தலம்	௨௭௯
௫ - வது. பிரகாதலங்கத்தலம்.		
௮௧	(௧) திக்ஷாபாதோதகஸ்த்தலம்	௨௮௨
௮௨	(௨) சிக்ஷாபாதோதகஸ்த்தலம்	௨௮௪
௮௩	(௩) ஞானபாதோதகத்தலம்	௨௮௫
௮௪	(௪) கிரியாநிப்பத்தித்தலம்	௨௮௭
௮௫	(௫) பாவநிப்பத்தித்தலம்	௨௯௦
௮௬	(௬) ஞானநிப்பத்தித்தலம்	௨௯௨
௮௭	(௭) பிண்டாகாசத்தலம்	௨௯௫
௮௮	(௮) விந்தாகாசத்தலம்	௨௯௭
௮௯	(௯) மகதாகாசத்தலம்	௨௯௯
௯௦	(௧௦) கிரியாப்பிரகாசத்தலம்	௩௦௧
௯௧	(௧௧) பாவப்பிரகாசத்தலம்	௩௦௩
௯௨	(௧௨) ஞானப்பிரகாசத்தலம்	௩௦௪
௬ - வது. மஹாலிங்கத்தலம்.		
௯௩	(௧) சலிகிருதப்பிரகாசத்தலம்	௩௦௮
௯௪	(௨) சிட்டுடாதலத்தலம்	௩௧௦
௯௫	(௩) சராசரலயத்தலம்	௩௧௨
௯௬	(௪) பாண்டத்தலம்	௩௧௪
௯௭	(௫) பாசுந்தலம்	௩௧௬
௯௮	(௬) அங்கலேபத்தலம்	௩௧௯
௯௯	(௭) சுபராஞ்ஞத்தலம்	௩௨௧
௧௦௦	(௮) பாவாபாவலயத்தலம்	௩௨௨
௧௦௧	(௯) ஞானஞ்ஞலயத்தலம்	௩௨௪

ಸಂಸ್ಕೃತ ವೀರಕೃತಿವಿದ್ವಾಂಸ ಶಿವಮೂರ್ತಿಸ್ತು ದ್ರಾವಿಡಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತರ್ಜುಮೆನೂಡಿಸಿ
ತುರೈಮಂಗಲ-ಶಿವಭಕ್ತಶಿಸಂಪಾದಕರು.

Gurus Banava & Co., Madras. ಶುಭರಾಜಕುಲ-ಶಿವಪ್ರೀತಕಾರಕವಾಮಿಗಳು.

Copyright.

Price One Anna.

14231
(6501)

உ
சிவமயம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

வரலாறு.

கடல் சூழ்ந்த இப் பூவுலகத்திலே, முற்காலத்திலே, வேதாகமங்கள் மறைய, இல்லற முதலிய நல்லறநெறிகள் குறைய, சமண முதலிய புறச்சமயங்கள் நிறைய, சைவசமயமும் அதற்குரிய விபூதி ருத்ராக்கூட சாதனங்களும் நாடோறுத் தேய்ந்தன. அதுகண்டு, சித்தர்களுக்கும் ருஷிகளும் ஒருங்கு சேர்ந்து, திருக்கலையிற்சென்று, திருநந்திதேவராமதிபெற்று, சந்நிதியை யடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, கைகளைச் சிரமேற்குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றார்கள். அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவர்மீது கருணை கூர்ந்து, “அன்பர்களே! உங்களுக்கு யாது குறை?” என்று வினாவியருள; அச் சித்தர்முதலியவர்கள் அடியற்ற மரம்போலே நிலத்திலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்று, “எம்பெருமானே! பூமியிலே வேதசிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவசமயத் தழைக்கவும், சமண முதலிய புறச்சமயங்கள் நசிக்கவும் திருவருள்செய்யவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே அநுக் கிரகிக்கப் பெற்று, தங்கள் தங்களிடத்தைச் சார்ந்து, சைவசமயத் தழைத் தோங்குங் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அது நிழ்க்.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஓர்நாள், நீர்வினையாடலை விரும்பி, திருக்கலாசமலையின் ஓர் பக்கத்தில் சண்பக முதலிய மரங்களடர்ந்த ஓர் சோலையையும் அதன் நடுவே நாற்புறமும் கோப்புவாய்ந்த ஓர் தடாகத்தையும் சிருட்டித்து, கணநாதராகிய சங்குகன்னரை யழைத்து, “யாம் நீராடி வரும் வரையில் ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதொழிக” என வற்புறுத்தி ஆஞ் ஞாபித்து, அவரை வாயிற்காவலராக நிறுத்தி, சரஸ்வதி லக்ஷ்மி முதலாகிய தெய்வப்பெண்களோடு பாங்கியரும் புடைசூழத் தடாகத்திலிறங்கி, நீர்வினையாடுகளில், திருக்கலாசமலைச் சாரலிலுள்ள சிறப்புக்களைக் கண்ணுற்று, அங்கெழுந்தருளிய சிவபெருமான் சோலையையும் அதனடுவிவுள்ள தடாகத்தையும் கண்டு அதிசயித்து, அத் தடாகத்தின் வாயிலை யடைந்து, அங்கு நின்ற சங்குகன்னர் ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாது, அஞ்சி வாளா நின்றமையால் உள்ளே செல்ல; நீர்வினையாடிக்கொண்டிருந்த உமாதேவியார் கண்டு வெள்கி, தெய்வமகளீரோடும் ஓர் பக்கத்திலொளித்தனர். எம்பெருமான் அதை உற்றுணர்ந்து, விரைந்து வாயிலையடைந்து, சங்குகன்னரை நோக்கி, “உமையினது நீர்வினையாடலை நமக்கு உணர்த்தாத குற்றத்தால் நீ பூமியிலே மனிதப்பிறப்பை அடைவாயாக” என்று சபிக்க; அதுகேட்ட

சங்குக்கன்னர் மனங்கலங்கி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “எம்பெருமான் றந்த இச் சாபம் நீங்குநாள் எந்நாள்” என்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, “நீ பூமியிலே பிறந்த வேதசிவாகமங்களை விளக்கி, சைவசமயத்தை விர்த்திசெய்து, எப்பொழுது நமது குமாராகிய சுப்பிரமணியனோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வாயோ, அப் பொழுதே இச் சாபம் நீங்கி, சின்னாளிலே நம்முருவத்தையும் பெறுவாய்” என்று அறுக்கிரகித்தனர்.

பின்பு, சங்குக்கன்னர் பூமியிலே யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாது, சிவந்த ஜடையையும், குண்டலம் பொருந்திய காதையும், கல்லாடையோடு விழுதி ருத்தராக்ஷம் சிவலிங்கம் விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சிந்முத்திரையோடு கூடிய வலக்கரத்தையும், விழுதிப்பையையும் மாத்திரைக்கோலையும் தாங்கிய இடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீரம் பொருந்திய திருவரையையும், திருப்புன்முறுவலோடுகூடிச் சிவாகமத்தை யுபதேசித்தருளும் செவ்வாயையும், அஞ்செழுத்தை அகலாதுச்சரிக்கும் நாவையும் பெற்று, பத்து வயதோடு விளங்கும் மாநாடத்திருமேனி தாங்கி, ஞானகுரியன்போல மயூரா சலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலே யுதித்து, அந்தச் சமுத்திர தீரத்திலே ஓராச்சிரமங் கண்டு, அதில் சில சித்துக்கள் விளங்க சிவயோக சமாதியோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தம்மிடத்து அன்பு பூண்டடைந்த சித்தர் முதலிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற் கூறப்படும் ஞான சித்திகளை யுபதேசித்து, சிலகாலம் வீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுக்கன்மலை முதலிய பல மலைகளினும் வனங்களினுஞ் சென்று, அங்குள்ள சித்தர்கள் முதலாயினோர்க்கும் அறுக்கிரகித்து, அச் சமுத்திரதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தார். பாலவயதோடு சமுத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லராயிருந்தமையால், இவருக்குப் பாலசித்தர் என்னுந் திருநாம முண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தர் அவ் வாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்கு நாளில், ஓர்நாள் சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையின்படி த்ரிலோகங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்ற நாரதமுனிவர் சித்தரிடம் வந்து, அவரார் செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அவரை நோக்கி, “இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையிலே மயூராசலம் என்று ஓர் திவ்யசேஷத்ர மிருக்கின்றது : அது, தன்னையடைந்த வர்கள் வேண்டிய வரங்களை வேண்டியவாறே பெறும்படி, மயூரமானது மலையுருக்கொண்டு முருகக்கடவுளை வழிபட்டு வாகனமாகப்பெற்றது” என்று குறிப்பால் விளக்க; சித்தர், “அச் சரித்திரத்தை விரித்துரைத்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முனிவர், “முன்னே முருகக் கடவுளது வேலாயுதத்தினுந் கிழிக்கப்பட்டு யுத்தத்திலே மயிலுருக்கொண்ட ஞானவன், பின்னே ஞானத்தை யடைந்து, அக் கடவுளை வணங்கி நின்று, ‘சுவாமீ, அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டருளவேண்டும்’ எனப் பிரார்த்திக்க; கடவுள், ‘நீ இப் பிறப்பிற் செய்த பாவங்கள் ஒழியும் வண்ணம் தொண்டைநாட்டிலே பெண்ணைநதிக்கும் மாவீந்தியபர்வதத்திற்கும் நடுவி

வள்ள ஸூரியிலே தவஞ்செய்து சுத்தனுபின், நாம் அவ்வாறே கொண்டருள் வோம்' என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதனால், அவன் அவ்விடஞ் சென்று, மயில்வடிவாயமைந்த மலேருபமாயிருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து ஒரு வருஷம் தவஞ்செய்ய; எம்பிரான் எழுந்தருளிவந்து, அவனை வாகனமாகக் கொண்டருளி, 'இன்னும் வேண்டும் வரம் கேள்' என்று கட்டளையிட்டனர். உடனே குரன் பணிந்து, 'அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டதன்றியும் இம் மலே என்னுடைய அம்ஸத்தால் மயூராசலமேன வழங்கவும், இதில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, கடவுள், 'இம் மலையின்கண்ணே பாலசித்தன் என்பவன் சிவபெருமானாற் றனக்குக் கிடைத்த சாபத்தை நீக்கிக் கொள்ளுமாறு நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வான்; யாம் அவனுக்கு அநுக் கிரகிக்கவேண்டி இம் மலையின்கண்ணே வந்து, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்க மின்றி வீற்றிருப்போம்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகையால், 'அதனை படைந்து அருந் தவமியற்றில் எண்ணிய கருமம் எளிதிற்கைகூடும்' என்றுணர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்பொழுதே மயூராசலத்தை யடைந்து, அம் மலையினுச்சியிலேறி, அங்குள்ள சுனையில் ஸ்நானஞ்சேப்து, விபூகி நுத்ராசுஷ் தரித்து, சிவபூஜை முடித்து, பத்மாசநமாக இருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து முப்பத் தைந்து வருஷம் தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்கிரமத்தியிலிருந்து சிலகாலம் கடுந்தவமும் புரிந்தும் கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினால், அவருடைய தேவியார்களைக்குறித்துப் பலநாள் தவஞ்செய்தார். அக்காலத்தில், வள்ளி நாயகி முருகக்கடவுளை நோக்கி, "நம்மைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ் செய்கின்ற பாலசித்தனிடஞ் சென்று அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" எனப்பிரார் த்திக்க; கடவுள் வள்ளிநாயகியைப் பார்த்து, "அந்தப் பாலசித்தன் சிவபராதி யாதலால் அவனுக்கு அருள்பாலித்தல் முறையன்று" எனக் கட்டளையிட் டும் மேலுமேலும் தேவியார் வேண்டல் கண்டு முனிந்து, "பெண்ணே! நீ சிவபராதியிடத்தில் இரக்கம் வைத்திருக்கின்ற யாகலின் நமதருகில் நில்லாது அகலுதி" என்று மேல்வினாவை நோக்கி மறுத்தருளினார். உடனே, தேவியாரிருவரும் சித்தகன்னிகைகளாக வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முன் வந்துநிற்க; அதுகண்ட சித்தர் முருகக்கடவுளுடைய தேவியார்களே நம்மை யாட்கொள்ள இவ் வுருக்கொண்டு எழுந்தருளினாரெனத் துணிந்து உபச ரித்து, "நீயிர் யாவர்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது?" என்று வினாவினர். அக் கன்னியர்கள், "இவ்விடத்தில் சித்தர்கள் இருப்பதை யறிந்து நாமும் வசிக்க விரும்பி வந்தோம்; நீர் எங்களைப் புத்திரிகளாகப் பாவித்து ஆதரிக்க வேண்டும்" என்று கூறி, அதற்கு அந்தச் சித்தர் மனமகிழ்ந்து உடன்பட் டமை கண்டு, தேவதச்சுனால் அம் மலையின்மேல் ஒரு மாளிகை சிருட்டிப் பித்து, அதிலே தாம் வீற்றிருந்துகொண்டு, "யாவர் வரினும் உள்ளே விடவேண்டுவதில்லை" என்று சித்தரை வாயிற்காவலராக நிறுத்தி, அவரால் தினமும் கொடுக்கப்பட்ட காய் கனி கிழங்கு முதலியவைகளை உண்டு வந்தார்கள்.

தேவிமார் இங்ஙனமிருக்குநாட்களில், ஓர்நாள் முருகக்கடவுள் திருவுளங் கலங்கி, இவர்களை எங்குந்தேடி இளைத்தவர் போல நடத்துக்கொண்டு, மயூரா சலத்தை யடைந்து, அம் மலையின்மேலேறி, அதன்மேல் அதிவிசித்ரமாக நவமணிகளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனு ள்ளேசென்று, தேவிமார்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால் ஓர் அரச குமாரவடிவங்கொண்டு, கையிலே வேல் வாள் வில் முதலியவற்றை யேந்தி, அம் மாளிகையின் வாயிலிலே நுழைப்பப் போக; அக் தருணத்தில், காவலராக நின்ற சித்தர் சிவபிரான் நந்த சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, “இராஜகுமாரனே ! இம் மாளிகையில் சித்தகன்னியர்கள் வசிக் கின்றார்கள்: நீயோ யுத்தசந்தந்தைய் வந்திருக்கின்றாய்: நின்னோடெதிர்த்துச் சமர்புரிவார் இங்கொருவருமில்லை: அன்றியும், மதுநீதி யறிந்த அரசர்களுக்கு ஒத்த வரசர்களோடன்றிச் சித்தர் முதலியவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் அற மன்று: ஆகையால், இதை விட்டு போவதே தகுதி” என்றார். இவ்வாறுரை த்தும் கேளாது, கடவுள் உள்ளே செல்லத்துணிதலை சித்தர் அறிந்து, உள்ளே யிருக்கும் தேவிமார்களைத் தியானித்து, அவர்களால் அத்திர சத்திர வித்தை யுபதேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தேர் முதலியவற்றையும் சிருட்டித்தரு ளப்பெற்று, அவர்களிருபையால் முருகக்கடவுளோடெதிர்த்து, அவரால் விடப்பட்ட ஆயுதங்களைத்தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர் விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமார் திபானபலத்தால் கைப்பற்றினர். அக்காலையில், கடவுள் மிகுதியும் கோபமுடையவர் போல வில்யுத்தத்தை விடுத்து, மல்ல யுத்தந்தொடங்கிச் சித்தரது மாப்பிலே யறைந்து கீழேதள்ளி, எலும்புகளொடி யும் வண்ணம் குற்ற; அதனால், சித்தர் மிகவும் சோபத்தை யடைந்தும், கடவு ளைப் பரிசிக்கப்பெற்றதால் விரைவில் வருத்தம் நீங்கி, இவர் முருகக்கடவுளே யென்று உணர்ந்தெழுந்து, நமஸ்கரித்துத் துதித்து, “சுவாமி ! அடியேன் செய்த இக் குற்றத்தைப் பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கி யருளல்வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

முருகக்கடவுளும் அவ்வாறே யருள்செய்து, உள்ளே யெழுந்தருளிச் சிங்காசனத்திலே வந்திருக்க; உடனே சித்தரும் தேவிமார்களை யலங்கரிப்பி த்து, அழைத்துவந்து, அவர்களோடும் வணங்கிநின்ற, “அடியேன் புத்திரிக ளாகப் பாவிக்கப்பட்ட இக் கன்னியர்களைத் தேவரீர் திருமணமுடித்து, இந்த ஸ்த்தலத்திலேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வேண்டும்” என்று, வேலாயு தத்தையும் சந்தியில் வைத்து விண்ணப்பித்தார். கடவுளும் அதற்கியைந்து, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் கணங்கள் சூழ எழுந்தருளும்படி தியா னிக்க; எம்பிரானும் அவ்வாறே தேவியாரோடு மெழுந்தருளி, மயன் வகுத்த மணமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தார். முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையால் பிரமதேவர் திருமணச்சடங்கு நடத்த, சித்தர் தத்தநீர் வார்க்க, கன்னியரிருவரையும் திருமணம்புரிந்தார். அவ்வயமத்தில், சிவபெருமான் சித்தரை நோக்கி, “நம்முடைய சாபத்தினின்று நீங்கிய நீ இந்த ஸ்த்த லத்தில் நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடு இன்னும் ஐந்தாறுவருடயி

ருந்து, உலகத்தில் சைவசமயத்தை விர்த்திசெய்து, பின் நம்மிடத்திற் கலப்பாயாக” என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட் குறியாகிய ஓர் சிவ லிங்கமும் அங்கே தோன்றும்படி அதுக்கிரகித்த எழுந்தருளினார்.

அவ்வாறே சித்தர் முருகக்கடவுளோடு மயூராஸவத்தி விருக்கும்போது, ஓர்நாள் கடவுள் சித்தரை நோக்கி, “நீ நம்பெருமான் ஆக்கினைப்படியே பூமியிற்சென்று பக்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரக்கடவை” என்று கட்டளையிட்டு, முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றையுங் கொடுத்த அனுப்பியருள; சித்தர் சிவிகையிலேறி, அடியார்கூட்டத்தோடும் பலதேசங்களினுஞ் சென்று, அங்கங்குள்ள அன்பர்களுக்கு வேதா கமங்களினுயர்ச்சியையும், அவற்றிற் கூறப்படும் சைவசமயத்தினருமைபையும், அதற்குரிய விபூகி ருத்ராஷ்ட பஞ்சாஷ்டாங்களின் பெருமைகளையும், இவற்றைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத்திப்பேறில்லையென்பதையும் உபதேசித்து, தம் முடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அங்கே பிரசன்னராக விளங்கும் முருகக் கடவுளை நமஸ்கரித்து நின்றனர். சிவஞானத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்து வந்தமையால் சித்தருக்கு சிவஞானபாலசித்தர் என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அவ்வேளையில், எம்பிரான் சித்தரை நோக்கி, “வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்” என்று கட்டளையிட; சிவஞானபாலசித்தர் நமஸ்கரித்து நின்று, “ஐயனே, அடியேனுண்டாக்கப்பட்ட இந்த மடத்திலே அடியேனுடைய சீஷன் ஆசார்யாபிஷேகம் பெற்று, மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம் புரிந்துகொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவித்தல்வெண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்.

முருகக்கடவுள், இதற்குமுன்னே *பச்சைக்கந்ததேசிகர் மரபிலே புத்திரப் பேறில்லாமல் வருந்திய அம்மவ்வை யென்பவள் பெருமுக்கன்மலையை யடைந்து பாலசித்தர் திருவுளப்பாங்கின்படியே தினந்தோறும் திருவாமது கொள்ளும்படி சதுரக்கள்ளிப்பாலைக் கறந்துகொடுத்துக்கொண்டிருக்க, ஓர்நாள் தயைகூர்ந்து அப் பாலசித்தர் அளித்தபாற்பிரசாதசேடத்தாலுதித்து, அருகே தொண்டிபூண்டொழுகி நிற்கும் புதல்வரை யழைத்து, சந்நியாசாச்சிரமம் தந்து, ஆசார்யாபிஷேகமும் ஞானோபதேசமும் புரிந்து, தமது அம்ஸத்திலே ஓரம்ஸம் அவரிடத்திலே பதியும்படிசெய்து, “நீ பாலை யுணவாகக்கொண்டு சீஷபரம்பரையோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக” என்று அதுக்கிரகித்து, மடத்திலிருத்தி, பின்பு சித்தரை நோக்கி, “பிரமரிலையுணர்ந்த நீ பாலவயதோடும் சிக்கலாகத் தங்கியிருந்தமையால் இவ் வாச்சிரமத்திற்கு † பிரம

* இவ் வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலே யவதரித்து, மல்லிகார்ஜுந பர்வதத்திலே சிலகாலம் தவம்புரிந்து, சிவாதுக்கிரகம் பெற்று, பின்னர் தென்றிசைநோக்கி வருங்கால், வழியிலே சோமேசர் கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனாரை யடைந்து, அங்கே சலத்திற் பதிந்துகிடந்த மரகதக் கடகமானது தானே வந்து தமது திருமேனியிலே பச்சையொளி பரப்பிப் பிரகாசிக்கும்படி அம்புதங் காட்டியருளி, அதுகண்ட அரசனால் யானேமுதலிய பலவிருதுகளுந்ந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து, தெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்தவர். பச்சைக்கந்தவுடையர் என்பதும் வழக்கம்.

† பிரமபுரம் என்பது பொம்மபுரமென்றாகி பொம்மையபாணையம் என மருவிற்று.

பூரம் எனவும் பூலசித்தர்மடம் எனவும் பெயர்வழங்குக” என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருடன் மயூராசலத்தை யடைந்து, முன்னர் சூரனுக்கருளிய வரத்தின்படியே தமது தேவிமார்களோடும் வீற்றிருந்தருளினார். சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருந்து மிதுனமாதத்தில் திருவாதிரை நகூத்தரத்திலே அம் முருகக்கடவுளுடைய சந்நிதிக்குத் தென்பக்கத்தில் விளங்கும் * சிவலிங்க மபமாயினார்.

சிவஞானதேசிகர் அதுகண்டு அற்புதமுடையராய், பலவாறு துதித்து, முருகக்கடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய நைமித்திகங்களைக் காலந்தோறும் வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் டோம்மபுரத்திலும் சிலகால மிருந்தனர். பின்பு காஞ்சீபுரத்தை யடைந்து, ஏகாம்பரநாதரைத் தரிசித்து, அன்பர்கட்கு அருள்பாலித்து இருக்கும்பொழுது, விஷந்திண்டியிறந்த ஒருவனை அன்பர் வேண்டுமோளின்படி உயிர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலே எக்காலமும் விஷவாதனையில்லாதிருக்கவும் அதுக்கிரகித்தனர். அதுகேட்டு அந் நாட்டையாளும் நபாபு வென்பவன், தன்மனைவிக்கு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித்துக்கொள்ளும் உத்தேசமுடையவனுய் சந்நிதியை யடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; அவனை நோக்கி, “ஏகாம்பரநாதர்சந்நிதி முதலியவற்றில் உன்னை குறைக்கப்பட்ட நித்திய நைமித்திகங்களை முன்போல நடத்துவையாயின் இந் நோய் நீங்கும்” என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் அந் நோயைத் தணித்து, ஆலயங்கட்கு முன்னையிலுமதிகமாக ரிபந்தனைகளை நடத்துவித்து, அங்கே அவனுல் வினோநில முதலியவை விடுத்தாக் கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் அடியார்களால் மாகேசுரபூஜை முதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள ஸ்த்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, சேய்யூரை† யடைந்து, அங்கே வேளாளநிற் சிலர் பரிசோதனையினிமித்தம் ஓர் புதுக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக் கொண்டுவந்த வெண்மணலைச் சருக்கரையாக்கி, யாவருக்குமளித்து, அவர்களால் நில முதலியவைவிடுத்துக் கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வதிந்திருந்து, பின்பு தகூணயாத்திரையை விரும்பி, சிதம்பரத்தை யடைந்து ஸ்ரீநகேசப்பெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினம் வசித்து நீங்கி, இடையிலுள்ள ஸ்த்தலங்களையும் தரிசித்து, மதுரையை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அக்காலையில், தையல்வேலை செய்பவனொருவன் புதல்வற்பேற்றை விரும்பி, அதுகாரணமாக மீனாகூதியம்மையின் சந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும் நெடுங்காலமாக தையலாற் சித்திரித்த ஓர் அரிய படாத்தை அந்த அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே சிவஞானதேசிகர் சந்நிதியில் வைத்து, மனைவிபுடன்வணங்கி, விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; உடனே அச் சித்திரபடாத்தை நோக்கி திருவுளமகிழ்ந்து,

* இச் சரித்திரவரிவை மயூராசலபுராணத்துட் காண்க.

† சேய்யூர் என்பது சேய்யூர் என வழங்குகின்றது.

அவ் விருவருக்கும் மூப்பை யகற்றி, இளமையைத் தந்து, புத்திரப்பேற்றையு மளித்து, அந்த ஸத்தலத்தினிங்கி, மற்றைய ஸத்தலங்களையும் தரிசித்து, விருத் தாசலத்தை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, சிலநாள் வாசஞ் செய்து, போம்மபுரியைச் சேர்ந்து, தெய்வீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஜீவகருணையால், அநேகருக்கு விபூதி யளித்துக் கூன் குருடு முட முதலிய அங்கவினங்களையும், குடர்நோய் வெப்பு நோய் காச முதலிய கொடிய வியாதிகளையும், மாந்திரிகர்களால் நீங்காது வரு த்திரின்ற வலிய பேப் முதலியவற்றையும் நீக்கியருளினார். இவற்றை அடுத்த கூனிமேட்டில் இருந்த ஓர் மாந்திரிகள் கண்டு, பொறுமைகொண்டு, செஞ்சீயை யடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக் கண்டு, “ஐயா! தங்களாளுகையிலமைந்த போம்மபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகர் என்பவர் மிகவும் சித்துடையவர் போல நடித்துச் சனங்களை வஞ்சிக்கின்றனர்; ஆகையால், அவரைப் பரீகூறித் து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி” என்றனர். அதுகேட்ட அரசன் உடனே இளமை தொடுத்து நரைமுதிர்ந்த கூந்தலையுடைய தன் பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரை யடைந்து, தன் கருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அப்பொழுதே திருநீற்றினால் அந் நரையை மாற்றுவித்தருளினார். அதுகண்ட மாந்திரிகள் இவரை ஓர்வகை யாக மருட்டி ஊரைவிட்டகற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசனை நோக்கி, “எங்களிருவரும் கடலினுள்ளே மூழ்கிக் கரையேறுபவர்களே சித்தியில் வல்லவர்கள்” என்று விண்வாதுஞ்செய்ய; அரசன் ஞானதேசிகர் அதுமதிபெற்று, அவர்களோடு தோணியேறிச்சென்று, அவ் விருவரும் கடலி னுள்ளே மூழ்கியவுடன் கரையை யடைந்து, அதற்கு முன்னமே அங்கு வந்து வீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகரைக் கண்டு, அதிசயித்து வணங்கி, அம் மாந்திரிகள் ஒரு மீனால் விழங்கப்பட்டதை அவ்வாசிரியரார் கேள்வியுற்று, மனம் வருந்தி, “ஐயனே! தேவரீருக்கு அபராதியாகிய அம் மாந்திரிகளை மீன்வாயினின்றும் வரவழைத்தருளல்வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனன். அவ் வரசன் வேண்டு கோளின்படியே அவனை யுயிர்ப்பித்து, நல்லறிவு போதித்து, அடிமையாக்கிக் கொண்டருளினார்.

அப்பொழுது, அரசன் மனமகிழ்ந்து போம்மபுரத்திலே ஒரு பெரிய திருமடம் கட்டிவித்து, அதிலே எவர்கள் எப்பொருளை விரும்பினும் ஈதற்கு வேண்டும் சில கிராமங்களைச் சர்வமானியமாகச் சிலாசாசனமெழுதி நிய மித்துவிட்டு, யானே முதலிய பற்பல விருதுகளையும் காணிக்கையாகக்கொண்டு ஞானதேசிகர் சந்திரியை யடைந்து, “எம்பெருமானே! இவற்றை அங்கீகரித்து அடியேங்களைச் சந்திபரம்பரையாக ஆட்கொண்டருள்வதுமல்லாமல், இப் பொழுது அடியேனுக்கு மிகுதியும் சத்துருக்களாயுள்ளவர்களை வெல்லும் ஆற்றலையும் தந்தளித்தல்வேண்டும்” என வணங்கிப் பிரார்த்திக்க; தேசிகர் அவ்வாறே வென்று அரசாரும்படி ஆசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து, * அணுக் கத்தொண்டராகக்கொண்டு, அவரால் சில திவ்யஸத்தலங்களில் அடியவர்கள்

ஆராதனையின் பொருட்டுத் திருமடங்கட்டுவித்து, மயூராசலத்திலும் போம்ம புரத்திலும் முருகக்கடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் மாகேசரபூஜை முதலியவற்றிற்கும் வேண்டும் ரிபந்தனைகளை யேற்படுத்தியருளினார். அன்றியும், நடுநாட்டிலே, சிலபாகத்தை யாண்டு கொண்டிருந்த சிதம்பரபூபதி யென்பவர், தமதரசரிமையை வேற்றரசன் கவர்ந்துகொண்டமையால், ஓர்வகை வெறுப்புத் தோன்றி, இனி பிச்சை யெடுத்துண்டு பெரியோர் பணியியற்றி யுய்தலே தகுதியெனத் துணிந்து, போம்மபுரத்தை யடைந்து, இயன்ற பணிகளை இயற்றிக்கொண்டிருக்க; ஓர் தினம் தேசிகர் திருவருள்கூர்ந்து, அவர் பக்கத்திலிருந்த சில சேனைகளைக்கொண்டே பகைவனை வென்று, அரசாநும்படியாசீர்வதித்துத் திருநீரளித்து, இவரையும் அடிமையாக்கக்கொண்டு, தாம் தம்மையடைந்த மாணக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம் புரிந்துகொண்டு சிவயோகசமாதியில் வீற்றிருந்தருளினார். இது நிகழ்.

காஞ்சீபுரத்திலே, ஏறக்குறைய முந்நாற்றுப்பத்து வருஷங்களுக்கு முன் தொண்டைமண்டல வேளாளர்க்குத் தீக்ஷாகுருவாகக் குமாரசுவாமியேசிகர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், திருக்கார்த்திகைத் தரிசனத்திற்காகத் திருவண்ணாமலை யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு, ஓர்நாள் வழியில் ஒரு நந்தநவந்திற் றங்கிச் சிவபூஜைமுடித்து, அன்று சாயங்காலமே தாங்குறித்த அந்த ஸத்தலத்தை யடைந்து, அங்குள்ள ஈசார்யதீர்த்தத்திலே அதுஷ்டாநஞ் செய்துகொண்டு, பூஜைப் * பேடகம் எங்கே? என்று பரிஜனர்களிடத்து வினாவ; அவர்கள், பகலிலே தங்கியிருந்த இடத்தில் வைத்து மறந்து வந்ததாக அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்டு, மிக மனக் கலக்கமுற்று, அப் பரிஜனர்களை பகற்றங்கியிருந்த நந்தநவநம் வரையும் பரிசோதித்து வரும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஓரிடத்திற் போய், நம்முடைய ஆன்மார்த்தமாகிய உடையவரை விட்டுப் பிரியும்படி நேரிட்டதே! என்னும் வருத்தத்தால் அன்றிரவு முழுதும் நித்திரையின்றிச் சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அத் தருணத்தில், அவரது சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், ஓர் ஜங்கமத் திருவுருவங்கொண்டு, அவரிடத்திற் கெழுந்தருளி, தம்மெதிர் வந்து தமக்கு ரிகழ்ந்த ஆபத்தைத் தெரிவித்து, அன்பொடு வணங்குகின்ற அவர்மீது கிருபாநோக்கஞ்செய்து, “நீர் அங்கம் வேறு இலிங்கம் வேறாக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி நேரிட்டது : இலிங்கங்கமப்பந்தி யாக விருந்தால் இவ் வண்ணம் நேரிடுதலையலாது : உமது பூஜைப்பேடகம் நாளை புதயத்தில் வந்துசேரும் : நீர் இதுமுதல் லிங்கதாரணஞ் செய்துகொள்ளும்” என்று அதுக்கிரகிக்க; அவர், இச் செய்கை தமது சீஷர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விசேஷமாக இருக்கும் என்பதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட சிவபெருமான், “அந்தச் சீஷர் முதலியோரார் பெறப்படும் பயன் சிறிதுமில்லை : நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலிங்கதாரணஞ்செய்து கொண்டால் உமக்கு மூன்று புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் பிறப்பார்கள் :

அவர்களால் இம்மை மறுமையின்பங்களும் முத்தியுஞ் சித்திக்கும். ஆதலால், இவ் வாலயத்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவரிடத்திலே தாரணதீகைடி செய்துகொள்ளும்” என்று வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, வீரசைவசமயாசார நெறிகளையும் போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

மறுநாட்காலையில், சிவபெருமானது திருவாக்கின்படியே பூஜைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவரால் அனுப்பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலயத்தை யடைந்து, குருதேவரைத் தரிசித்து, அவராலே தாரணதீகைடி செய்யப்பெற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதேவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சீபுரத்திற்கு வந்து, தமது அறுஷ்டாபப்படியே சீஷர்களுக்குத் தாரணதீகைடி செய்துகொண்டிருக்க; அக்காலத்திலே, அவருக்கு அண்ணாமலையார் அறுக்கிரகித்தபடியே மூன்று புத்திரர்களும் ஒரு புத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையராகிய குமாரசுவாமிதேசிகர், களிகூர்ந்து அவர்களுக்கு முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானம்பிகை என்று நாமகரணம் தரித்து, முதன் மூவரும் கல்வியிற் பயின்று வருங்காலத்தில் தாம் சிவலிங்கைக் கயமாயினர்.

பின்பு, மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தமது சகோதரர் முதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப் போய் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு, தமது கல்விமுயற்சியிற்றளராத வாழும் நாள்களுள், ஓர்நாள் அந்தச் சோணசைலத்தைப் பரதக்ஷிணஞ்செய்து வரும்போதே, சோணசைலமலை யெனப்பெயரிய தூறுசெய்யுள்களால் அதனைத் தோத்திரம் பண்ணினார். பின்னும், பேரிலக்கணங்களைப் பெரிதுங் கற்க விரும்பி, தமது சகோதரர்களுடனே தக்ஷிணதேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலிகண்டபுரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம் என்னும் நகரத்தைச் சார்ந்த ஒரு நத்தவநத்தில் சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அந்நாளிலே, துறைமங்கலத்திலே, பண்டிருலத்திலே, வல்லகோலாதிபதியென்னும் பட்டப்பெயர்பெற்று குறுநிலமன்னவராய் லிங்காரேட்டியார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார்.

அவர் கல்வியறிவு வொழுக்கங்களினும், குருலிங்கஜங்கம் பக்கியினும், வீரசைவாநுஷ்டாநத்தினும் மிகச் சிறப்புற்றவராய் வாழ்நாளில், ப்ரதோஷகாலத்திலே, சிவதரிசனஞ்செய்தே போஜனஞ் செய்யவேண்டு மென்னும் நியமமேற்கொண்டு, தமது நகரத்திற்கும் விருத்தாசலத்திற்கும் சுமார் நான்கு காவதமிருக்கவும், அந்த ஸ்த்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் பழமலையாதரிடத்தும் பெரியநாயகியம்மையாரிடத்தும் அத்தயந்த பக்கியுடையராய்ப் ப்ரதோஷகட்டளை யேற்படுத்தி, தமது அருந்தவத்தாலுதித்த அண்ணாமலையேட்டியார் என்னும் சம்புத்திரரோடு, அப் புண்ணியகாலந்தோறும் தவறாமற்சென்று தரிசனஞ்செய்துவந்தார்.

அக்காலத்திலே ஓர்நாள், ப்ரதோஷதினத்திலே, தரிசனத்தின்பொருட்டுத் தமது புத்திரரோடு புறப்பட்டுவருங்கால், பேராறு என்கிற வெள்ளாறு இருகரையினும் பெருகி, ஓடமுதலியவும் செல்லுதற்கு இடங்கொடாதிருப்பதை நோக்கி, லிங்காரேட்டியார் மனம் கைதலோடு, “யாங்கள் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டராயின் இங்ஙனம் வழிவிடிக; இன்றேல், இதிலிறப்பதே தகுதி” எனப் பிரதிக்கொஞ்செய்துகொண்டு, துணிவோடு அங்ஙனியிலிறங்கவும், அது சிவபெருமான் திருவருளால் வழிவிடக்கண்டு, “எளியேங்கலிடத்தும் எம்பெருமான்திருவருள் இருந்தவாறு என்னே!” என்று வியந்து, புத்திரரோடு சென்று, பழமலைநாதரையும் பெரியநாயகியம்மையாரையும் தரிசித்து, மனமுருகிப் பலவாறு துதித்து, தமக்குச் சிவபெருமான் பாலித்த திருவருளைச் சிந்திக்குந்தோறும் பேராந்தமுடையவராய், அந்த ஸ்த்தலத்திலேயே தங்கினார். அன்றிரவிலே, பழமலைநாதர் அவர்கள் சொப்பனத்திலே, ஒரு ஜங்கம்போலத் தோன்றி, “நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு கஷ்டத்தை யடைகின்றீர்கள்; யாம் உங்கள் ஆளுகையிலமைந்த திருவெங்கை நகரத்திலே இன்ன ஸ்தாநத்திலே திருவுருக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றோம்; ஆலயமமைத்து வழிபடுவீராக; அமைக்குங்கால், வடதேசத்திலிருந்து ஸ்ராமத்தினால் மெலிந்து சில சிற்பர்கள் வருவார்கள்; அவர்களாலே திருப்பணி பூர்த்தியாகும்” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

அவ் வாஞ்ஞையின்படியே திருவெங்கை நகரத்தை யடைந்து, குறிப்பித்த ஸ்தாநத்திலே பரிசோதிக்க; அங்கே பூமிக்குள், ஒரு சிவலிங்கமும், அம்பிகை முதலிய சில மூர்த்தங்களும் இருக்கக்கண்டு, அளவிடப்படாத ஆந்தசாகரத்தின் மூழ்கி, திருவருளைப் பரவி, அப்பொழுதே சுவாமிக்குப் பழமலைநாத ரெனவும், தேவிக்குப் பெரியநாயகியம்மை யெனவும் திருநாமம் தரித்து, சிறிய ஆலயம் அமைத்து, நித்யபூஜை ஏற்படுத்தினார். அந்நாளிலே, சிவாக்கியையின்படியே வடதேசத்திலிருந்து சில சிற்பர்கள் வர; அவர்களுடைய தூலுணர்ச்சி முதலிய உத்தமகுணங்களனைத்தையும் நோக்கி, அதிசயித்து, வேண்டும் பொருள்களை வெறுக்கக் கொடுத்து, அவர்களை அந்த ஸ்த்தலத்திற்குள்ளே குடியேற்றி, திருப்பணிகளை யியற்றிவருங்கால், லிங்காரேட்டியார் சிவலிங்கையமாய்விட்டமையால், அண்ணாமலைரேட்டியாரே தலைவராகவருந்து, அவரினும் மிகச் சிறப்பாக நடத்திவந்தார்.

ஒரு தினத்திலே, அச் சிற்பர்களுக்குத் தலைவனுனவன் கர்ப்பக்ருஹத்தின்கீழே கட்டப்பட்டிருக்கும் சாரத்தின்மேலிருந்துகொண்டு, வேலைக்காரனை வெற்றிலைமடித்துக் கொடுத்தற்பொருட்டு அழைக்க; அவன் அத்தருணம் அங்கில்லாமையால் அண்ணாமலைரேட்டியார் அவ் வேலை முட்டுப்படா வண்ணம் தாம் கீழிருந்து, மடித்துக்கொடுத்தனர். அச் சிற்பன் சாரத்தினது மறைப்பால் இன்னொருனத் தெளியாது, இடதுகரத்தால் வாங்கியுட்கொண்ட பின் உண்மை தெளிந்து, ஓஹோ! என்செய்தோமெனப் பெரிதும் இடரின் மூழ்கி, அபசாரஞ்செய்த அந்தக் கரத்தைத் துணிக்க எத்தனித்தலும்; ரேட்டியார் அவனை நோக்கி, “கரத்தைத் துணிப்பது தகுதியன்று; அக்

கரத்தைக்கொண்டு உனக்குத் தெரிந்துள்ள அரிய வேலைகளெல்லாம் அமைய இத் திருப்பணியைப் பூர்த்திசெய்யின், என்றும் நின் பெயர் நிலைபெறுவ தன்றியும், நினக்கு எப்துதற்கரிய சிவகதி பெறுதற்கும் இதுவே ஏதுவாகும்” என்று வற்புறுத்தினர், சிற்பனும் இவ் வுத்தமோத்தம உறுதிவாக்கியத்தைக் கேட்டு, பெருமகிழ் சிறந்து, முன்கட்டிய கர்ப்பக்ருஹத்தை முற்றும் பிரித்துவிட்டு, இத் திருப்பணிபோல யாண்டுமில்லையென யாவருங்கொண் டாட அதிவிசித்ரமாக அமைத்து முடித்தனன்: கண்டவர் கண்களிகூரப் பெற்றார்கள்.

அதுகண்ட அண்ணாமலைரேட்டியாரும் அகங்களிகூர்ந்து, அர்த்தமண்டப முதலிய திருப்பணிகளை ஒருவாறு முடித்து, * சாலிவாஹன சகாப்தம் கருசருஸ்ர ஆகிய உருத்திரோற்காரிஸ்ர வைகாசி மாசத்தில் பூர்வபக்ஷ துவாதசியும் ஹஸ்தாநக்ஷத்ரமும் கூடிய குருவார சுபதினத்திலே, ஆபதோத் தாரண சிவாசாரியார் குமாரர் பிழைபொறுத்தசிவாசாரியரால், விநாயகர் முதலிய சகலமூர்த்தங்களுடன் பழமலைநாதரையும் பெரியநாயகியம்மையாரை யும் ப்ரதிஷ்ட்டை செய்வித்து, சும்பாபிஷேகமும் நடத்துவித்து, பின்னும், வேண்டிய பெரும்பொருள் செலவிட்டு, மஹாமண்டபம் நிருத்தமண்டபம் இரண்டு பிராகாரம் கோபுரம் திருமகில் திருக்குள முதலிய திருப்பணிக ளைக் குறைவற இயற்றிக்கொண்டிருந்தனர். ரேட்டியார் சுவாமிகளுடைய அற்புத மகிமைகளைக் கேள்வியுற்று அங்கடைந்து, தரிசித்த மாத்நிரத்திலே அவர்களிடத்தே அறுக்கிரகம்பெற விரும்பி, அடிமைபூண்டு, “சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்தருள வேண்டும்” என்று பிராரத் தித்து, உடன்படுத்தி, தங்கள்குருவாகிய சேன்னவசவையர் மடத்திற்கு மேற் றிசையில் ஒரு திருமடங் கட்டி, அதில் சுவாமிகளை யெழுந்தருளுவித்து, அகோராத்தரம் † பிரிவின்றி அணுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருக்க; சுவாமிகள் அவருக்குச் சன்மார்க்கங்களைப் போதித்துக்கொண்டு, இரண்டு வருஷம் வரையில் அங்கே வீற்றிருந்தார்.

அதன்பின்பு, தாங் கொண்டகருத்தை நிறைவேற்ற விரும்பி, தகூறின தேசத்திற்குச் செல்லல்வேண்டு மென்பதை அவருக்கறிவுறுத்தித், திருநெல் வேலியை யடைந்து, தாமிரபர்ணி நகரீரத்தி லிருக்கின்ற சிந்தபூந்துறையில் தருமபுர வாழீனத்து வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள் இலக்கண விலக்கியங் களில் அதிவல்லவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்று, அவ் விடத்திற் சென்று சுவாமிகளைக் கண்டு, தாம் இலக்கணங் கற்கவேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அச் சுவாமிகள், சுவாமிகளுடைய

* இது மேற்படி அண்ணாமலைரேட்டியார் சந்ததியாராய்ச் சுமார் முப்பதுவருஷங் களுக்குமுன் சிவநேசமிக்க வீரத்தாசலரேட்டியார் முன்னிலையில் அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள சிலாசாசனத்திலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டது; ஆனால், அண்ணாமலை ரேட்டியாரே திருப்பணிமுடித்துக் சும்பாபிஷேகம் நடத்துவித்திருக்கவும், அவர் பிதா நடத்துவித்த தாக அச் சாசனத்திலிருப்பது அவர் முதலிலே திருப்பணி தொடங்கியமை நோக்கிங் குறிப்பித்திருக்கலாம். † அகோராத்தரம்=பகலிரவு.

இலக்கியப் பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, “சூ, என்பதை முதற்கொண்டு ஊருடையான் என்பதை இடைப்பெய்து, சூ, என்பதையே ஈற்றினுங் கொண்டு முடியும்படி ஒரு வெண்பாப் பாடுக” என்று கூற; சுவாமிகள்,

(க.) சூடக்கோடு வானேயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் றெவ்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ள
வாருடையா னென்னு முலகு.

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மேலேவெண்பாவினுள் வடக்கோடுதேருடையான் என்று அமைத்தமையை அச் சுவாமிகள் வியந்து பாராட்டி, சுவாமிகளைத் தழுவித் தம்மருகிருத்தி, சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய வேலையசுவாமிகள் கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் என்னும் இருவருக்கும் ஒரு பக்கத்துள் பஞ்சலக்ஷணங்களையும் பாட்டுஞ்சொல்லிமுடித்தார். அது கண்ட சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பேருவகையுற்று, அண்ணாமலைரெட்டியார் என்பவர் தங்களுக்கு வழிச்செலவிற்குபகரித்த முந்தாறு பொன்னையும் குருதக்ஷணையாகவைத்து உபசரிக்க; அச் சுவாமிகள், “இது நமக்குவேண்டு வதில்லை: நம்மைத்தாவித்தலையே இயல்பாகக்கொண்டு திருச்செந்தூரில் வசிக்கும் தமிழ்ப்புலவரொருவரைத் தங்கள்முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவர் வந்து நம்மை வணங்கும்படி செய்துகோடலே குருதக்ஷணையாகும்” என்று மறுத்தருளினார்.

அவர்கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடன்பட்டு, அவர் மாணுக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப் போய், முருகக்கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து, ப்ரதக்ஷிணம் வரும்போது; அச் சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர் எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை யாவரென்று அவருடன் வந்த மாணுக்கரிடத்திற் றானே வினாவி, மேற்படி சுவாமிகளிடத்திற் பாடங்கேட்ட சுவாமிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படியே தூவிக்கத்தலைப் பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகநேரிட; புலவர், சுவாமிகளை நூதனவகையாற்பாடி வெற்றிபெறுவோமெனத்துணிந்து, “நாமிருவரும் நிரோஷ்டகயமகம் பாடுவோம்: முன்னர்ப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதார் அடிமையாவோம்” என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங் கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே என்று கருதி, அதற்கிசைந் தருளி, அவரோடு பாடத்தொடங்கி, உடனே அந்த ஸ்த்தலத்து முருகக்கடவுண்மீது நிரோஷ்டகயமகவந்தாதித் தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்

(க.) இ - ன். சூடக்கு ஒழிவான் எயிறு கொண்டாற்கு - மேற்றிசையை நோக்கி யோடுகிறவனாகிய சூரியனது பற்களைத் தகர்த்தவருக்கு, கேழல் முடம் கோடு முன்னம் அணிவாற்கு - பன்றியினது வளைவாகிய கொம்பை முற்காலத்தில் அணிந்தவருக்கு, வடக்கு ஒடு தேர் உடையான் தெவ்வுக்கு - வடதிசையை நோக்கி யோடுகின்ற (தென்றலாகிய) தேரையுடையவனாகிய மன்மதனது பகைவருக்கு, தில்லை ஊர் - தில்லைநகரம் ஊராகும், தோல் உடை - யானைத்தோல் புலித்தோல்கள் வஸ்திரமாகும், மேல் கொள்ளல் ஆள் - ஊர்தல் இடபமாகும், என்னும் உலகு - என்று உலகத்தார் சொல்லுவர், எ-று.

களித்துறை பாடிமுடித்தருளினார். அதனைப் புலவர், தாம் ஒரு செய்யுளே னும் பாடிமுடியாமையை யுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “அடிமையாயினேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சுவாமிகள், தமதடி மையாயமைந்த அப் புலவரை ஆதீனத்திற்கழைத்துவந்து அச் சுவாமிகளுக்கு அடிமை யாக்கிவிட்டார். அச் சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து, “தாங்கள் பாடிய செய்யுளில் சிவபெருமானுக்குரிய ஸ்த்தலம் சிதம்பரமே யெனச்சுட்டிக் குறிப்பால் விளக்கினமையால், அந்த ஸ்த்தலத்திலே சிலகாலம் வாசஞ்செய்தருளுக” என்று விடைகொடுத்த னுப்பியருளினார்.

சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சிவஸ்த்தலங்கடோறுஞ்சென்று, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத்தைச் சார்ந்து, முன்போலவே அண் ணுமலைரேட்டியார் என்பவருக்குத் திருவருள்பாலித்து, அவரது வேண்டி கோளின்படி அவராளுகையிலமைந்த திருவேங்கைமா நகரத்திலே, தம் பொரு ட்டி அவரார் கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அந்த ஸ்த்த லத்தைச் சுட்டிக் தாமருளிச்செய்த திருவேங்கைக்கோவை திருவேங்கைக் கலம்பகம் திருவேங்கையுலா திருவேங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந் தங்களுள்ளே, உலாவில் (சுக) வது கண்ணிமுதல் (சுஎ) வது கண்ணி வரையும் அண்ணுமலைரேட்டியார் பெருமையையும் திருப்பணியி னருமை யையும் பாராட்டி யருளிளமையேயன்றி, கோவையினும் “வல்லகோலுக்கு வல்ல அண்ணுமலையார் கட்டு கோயில்” எனவும், “கருப்ப இல்லீர்கிணை யில்லை யென்னும் திருவெங்கை” எனவும் சிறப்பித்து, அப் பிரபந்தங்களைச் சந்தியிலரங்கேற்றி, சின்னஞ் வசிக்கிறுந்தார். அக்காலத்தில் ஓர்நாள், அவ் லூர்ப் பிடாரியாரது உற்சவ ரதத்தால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திரு மடத்தென்கிரிவருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தமை கண்டு, சுவாமிகள்,

(உ.) திருந்துதமிழ் இலக்கணவைந் திணைக்கோவை விருத்தகிரிச் செல்வற் கோதும்
பெருந்தகைமை யுடையம்யாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப் பிடாரி காண்க
விரும்புவியி லோருமுருங்கைக் கோம்போடியா மற்காத்திங் கிருக்கு நீநம்
முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென் றுவனக்கு முறைய தாமோ.

என்னும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்ரத்தே, அந்த ரதம் அழிந்து முருங்கைமரம் செழிக்க; தாம் சிலகால மங்கிருந்து, துறைமங்கலத்தை யடைந் தருளினார்.

(உ.) இ - ன். திருந்து தமிழ் இலக்கணம் ஐந்திணைக்கோவை - திருத்தமாகிய தமிழிலக்கணமடைந்த ஐந்திணைக்கோவையை, விருத்தகிரி செல்வற்கு ஓதும் - விருத்தா சலத்திலுள்ள சிவபெருமானிடையே பாடிய, பெரும் தகைமை உடையம் யாம் - பெருந் தன்மை யுடையோம் யாம், விரும்புவியி லோ - அனுப்பும் ஒலையை, வெங்கைநகர்ப் பிடாரி காண்க - வெங்கைநகர்ப் பிடாரி அறிவதாக, இரு புவியில் - பெரிதாகிய இவ் வுலகத்தில், ஒரு முருங்கைக்கொம்பு ஒடியாமல் காத்து - நீ வாழ்கின்ற முருங்கைமரத்தின் ஒரு கிளையும் ஒடியாமல் காத்து, இங்கு இருக்கும் நீ - இங்கே யிருக்கிற நீ, நம் முருங்கை தனை வேரோடும் களைந்தனை என்றால் - எமது முருங்கைமரத்தை வேருடன் களைந்தா யானால், உனக்கு முறை அது ஆமோ - உனக்கு அது (நல்ல) முறையாகுமோ, எ - டு.

அக்காலத்திலே, அண்ணாமலைரேட்டியார் என்பவர், சுவாமிகளை “தேவரீர் விவாகம்செய்துகொள்ளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள்,

(௩.) சேய்க்கொண்டா ருங்கமலச் சேம்மலுடையேயரவப்

பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டிச்சு ரத்தானே

நோய்கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்து

பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே, எனவும்,

(௪.) கிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பேரியோர்க ணிமலன் றுளைக்

கிட்டையிலே தோடேத்துமுத்தி பேறுமளவும் பேரியசுகங் கிடைக்குங் காம

வெட்டையிலே மதியமங்குஞ் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித் தாலி

கட்டையிலே தோடேத்துநடுக் கட்டையிலே கிட்டத்துமட்டுங் கவலை தானே,

எனவும், விடையளித்தருளினார். சுவாமிகள் கருத்துணர்ந்து, பின்பு வேலைய சுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க; அவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிஸ்தைய கட்டளை எவ்வாறுமோ என்னுங் கருத்தால் உடன்படல் மறுத்த லென்னும் இரண்டிமின்றி மௌனராயினார். பின்னர் யாத்திரையினின்றும் வந்த கருணப்பிரகாச சுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்த மாத்திரத்தில், அவர் அதற்குத்தரமாக,

(௫.) நாணி யென்பதை நாரியேன் றுரைத்திடு நசையால்

வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புருந்தது வென்றற்

காண லாவதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்

பூணு வார்மயல் காணாய ரென்பதும் புதிதோ.

என்னும் கவித்துறையைப்பாடித் தமது கருத்தை உள்ளபடி தெரிவித்தார்.

(௩.) இ - ன். சேய் கொண்டு ஆரும் - செந்நிறத்தைக் கொண்டிருக்கிற, கமலம் - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும், செம்மலுடனே - பெரியோனாகிய பிரமனுடன், அவரவ் பாய் கொண்டானும் - சர்ப்பசயந்தையுடையவனாகிய திருமாலும், பரவும் - துதிக்காநின்ற, பட்டிச்சுரத்தானே - பட்டிச்சுரம் என்னும் திருப்பதியி லெழுந்தருளினவனே, நோய்கொண்டாலும் கொளலாம் - நோய்கொள்ளப்பெற்றாலும் பெறலாம், நூறுவயது அளவு இருந்து - நூறுபிராயம் வரையிலும் உயிரோடிருந்துகொண்டு, பேய்கொண்டாலும் கொளலாம் - பேய்பிடிக்கப்பெற்றாலும் பெறலாம், பெண்கொள்ளல் ஆகாது - பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளலாகாது, எ - று.

(௪.) இ - ன். கிட்டையிலே இருந்து - யோகத்திலிருந்து, மனத்தறவு அடைந்த பேரியோர்கள் - நிமலன் தானே - நிர்மலனாகிய சிவபெருமானது திருவடியை, கிட்டையிலே தொடுத்து - அடுத்தகாலம் தொடங்கி, முத்திபெறும் அளவும் - மோக்ஷமடையுமளவும், பெரிய சுகம் கிடைக்கும் - (அவர்களுக்குப்) பேரின்பம் கிடைக்கும், காமவெட்டையிலே மதி மயங்கும் - காமசஞ்ஞட்டால் புத்தி மயங்குகிற, சிறுவருக்கு மணம் பேசி - சிறுவருக்குக் கலியாணம் பேசி, விரும்பி தாலி கட்டையிலே தொடுத்து - விரும்பித் தாலிகட்டியதழுதல், (இறந்தபின் சுடலையிற் கொண்டுபோய்த் தகனத்தின்பொருட்டுப் பரப்பிய) நடுகட்டையிலே கிட்டத்துமட்டும் - கட்டையின் மத்தியில் வளர்த்தும் வரையில், கவலைதான் - கவலையேயாகும், எ - று.

(௫.) இ - ன். நாணி என்பதை - நாணி என்னும் மொழியை, நாரி என்று - நாரியென்று, உரைத்திடும் நசையால் - சொல்லப்படுத லுளதாகிய விருப்பத்தால், வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புருந்தது என்றால் - மூங்கிலானது வளைந்துபோயிற்றென்றால்,

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம் பிள்ளேராகிய இருவர் கருத்தையும் உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தாம் துறவறம் பூண்டமையைத் தெரிவித்து, மணம் புரிவித்து, அத் தருணத்திலே யாவரும் பேருவகையுறம்படி விநோதமாக, பதினான்குசீர்விருத்தம்.

(சு.) ஐயரின் சென்னிமிசை யுறைகின்ற மடமங்கை

யாரென்ன வுமை வினவவு

மன்னதோரு மடமங்கை யன்றுவேண் டிரைகோழித்

தழகோழகு தண்புன லெனத்

தும்யவொளி யாநநங் கரியவிழி காதுவாய்

தோயத்தி லுண்டோ வெனச்

சொல்லருங் கமலமலர் காவிலலர் கோடிவள்ளை

தூயசெங் குமுத மென்னப்

பொய்யென நினைத்துநற் கொங்கையுங் கூந்தலும்

புனலினிடை யுண்டோ வெனப்

புற்புதஞ் சைவலம தேனவே மறுத்துப்

புகன்றிடுதி நங்கா யெனத்

தையலவ ளேனென்ன * நாணோடு வணங்கியென்

றன்பிழை பொறுத்தி டென்றே

சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழ்ந்தசிவ

சங்கரி யுமைக் காக்கவே,

எனவும்,

காணலாவது - காணக்கூடுவதாகிய, ஓர் உருவம் - ஒப்பற்ற உருவத்தையுடைய, மெய் நாரியைக் கண்டால் - உண்மையதாகிய நாரியைக் கண்டால், ஈனையர் - இளைஞர், மயல் பூணுவார் என்பதும் - மயல் கொள்ளுவாரென்பதும், புதிதோ - புதுமையோ, எ - து.

(சு.) இ - ன். ஐய - ஐயனே, நின் சென்னி மிசை - உன் சிரமீது, உறைகின்ற மட மங்கை - வசிக்கின்ற இளம்பெண், யார் என்ன - யார் என்று, உமை வினவவும் - உமா தேவி கேட்கவும், அன்னது - அப்படி உனக்குத் தோற்றுவது, ஒரு மடமங்கை அன்று - ஒரு இளம்பெண்ணல்லள், வெள் திரை கொழித்து - வெண்மையாகிய அலைகளை வீசி, அழகு ஒழுகு தன் புனல் என்ன - அழகொழுகாநின்ற குளிர்த்த நீரென்று சொல்ல, தும்ய ஒளி - பரிசுத்தமாகிய வொளியையுடைய, ஆமநம் - முகமும், கரிய விழி - கருங்கண்களும், காது - செவிகளும், வாய் - வாயும், தோயத்தில் உண்டோ என்ன - நீரினுண்டோவென்று கேட்க, (முக முதலியவாகத் தோற்றுவது) சொல் அரு - சொல்லுதற்கரிய, கமலமலர் - தாமரைமலரும், காவிலலர் - கருங்குலவாமலரும், கொடிவள்ளை - வள்ளைத்தன்மும், தூய செங்குமுதம் - பரிசுத்தமாகிய செவ்வல்லிமலருமேயாம், என்ன - என்று சொல்ல, பொய் என நினைத்து - பொய்யென்று நினைத்து, நல் கொங்கையும் கூந்தலும் - அழகிய தனங்களும் கூந்தலும், புனலினிடை உண்டோ என்ன - நீரினிடத்துண்டோவென்று கேட்க, (அப்படித்தோற்றுவது) புற்புதம் சைவலம் என்னவே மறுத்துப் புகன்றிடுதி - நீர்க்குமிழியும் பாசியுமா மென்றே மறுத்துச் சொல்வாய், நங்காய் என்ன - பெண்ணே

* “தையலவளையென்ன” எனப் பாடமோதி, புற்புதம் சைவலம். என்னவே மறுத்து - நீர்க்குமிழியும் பாசியுமா மென்றே (சொல்லித்) தழித்து, நங்காய் புகன்றிடுதி என்ன - உமையே! மேலே நீ வினுவத்தக்கதை வினாவுதி என்று சொல்ல, அவள் தையலே என்ன - அவள் (அப்படித்தோற்றுவது) பெண்ணே என்று கூறலும், எனப் பொருள் கொள்வர்.

- (எ.) அரனவ னிடத்திலே யைங்கரன் வந்துதா
 னையவேன் செவியை மிகவு
 மறுமுகன் கிள்ளினு னென்றே சிணுங்கிடவு
 மத்தனவே லவனை நோக்கி
 விரைவுடன் வினவவே யண்ணனென் சென்னியில்
 விளங்குகண் ணெண்ணின னென
 வெம்பிமே பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி
 விகடமேன் செய்தா யென
 மருவுமேன் கைநீள முழமளந் தானென்ன
 மயிலவ னகைத்து நிற்க
 மலையரைய னுதவவரு முமையவளை நோக்கினின்
 மைந்தரைப் பாரா யெனக்
 கருதரிய கடலாடை யுலகுபல வண்டங்
 கருப்பமாப் பெற்ற கன்னி
 கணபதியை யருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள்
 களிப்புட னுமைக் காக்கவே, எனவும்,
 (அ.) அம்பிகை யரன்றனை நோக்கியுன் னுபரண
 மரவமென வுமையை நோக்கி

யென்று சொல்ல, தையலவன் ஏன் என்ன - (தன்னை யழைத்தாயெண்ணி) அந்தக் கங்கையானவன் ஏனென்றலும், நானெழுதி வணங்கி - வெட்கத்தோடு பணிந்து, என்றன் பிழை பொறுத்திடு என்று - என் பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று, சங்கரன் உரைத்திட - சிவபெருமான் சொல்ல, திருவுள்ளம் மகிழ்ந்த - மனமகிழ்ந்த, சிவசங்கரி உமை காக்க - சிவசங்கரி உங்களைக் காக்கக்கடவன், எ -று.

(எ.) இ - ன். அரனவன் இடத்திலே - பரமசிவனிடத்தில், ஐங்கரன் வந்து - விநாயகன் வந்து, ஐய - ஐயனே, என் செவியை - என் காதுகளை, மிகவும் - மிகுதியாக, அறுமுகன் கிள்ளினான் என்று சிணுங்கிடவும் - முருகன் கிள்ளினானென்று சொல்லிச் சிணுங்குதலும், அத்தன் - பரமசிவன், அ வேலவனை - அம் முருகனை, நோக்கி - பார்த்து, வுடன் வினவவே - விரைவாகக் கேட்டலும், அண்ணன் - தமையன், என் சென்னியில் விளங்குகண் எண்ணினன் என்ன - என் தலையிலுள்ள கண்களைக் கணக்கிட்டானென்று சொல்ல, வெம்பிமே - வருந்துகின்ற, பிள்ளையைப் பார்த்து - நீ அப்படி. விகடம் ஏன் செய்தாய் - என்ன - என்று கேட்க, மருவும் - பொருந்திய, என் கை நீளம் - என் துறிக் கையின் நீளத்தை, முழம் அளந்தான் என்ன - முழம்போட்டானென்று சொல்ல, மயிலவன் - முருகன், நகைத்து நிற்க - சிறித்துக்கொண்டு நிற்க, மலையரையன் - பர்வத ராஜன், உதவ வரும் - பெற வந்த, உமையவளை நோக்கி - நின் மைந்தரைப் பாராய் என்ன - கருது அரிய - நினைத்தற்கரிய, கடல் ஆடை - கடலாகிய ஆடையைத் தரித்த, உலகு - உலகத்தையும், பல அண்டம் - பல அண்டங்களையும், கருப்பமாய்ப் பெற்ற - கருப்பமாகக் கொண்டு பெற்ற, கன்னி - உமாதேவியானவள், கணபதியை அருகு அழைத்து - அகமகிழ்வு கொண்டனள் - மனமகிழ்ச்சி கொண்டனள், (அவ் வுமாதேவியானவள்) களிப்புடன் உமை காக்க - எ -று.

(அ.) இ - ன். அம்பிகை - உமாதேவியானவள், அரன் தன்னை நோக்கி - பரமசிவனைப் பார்த்து, உன் ஆபரணம் அரவம் என்ன - உன் பூஷணமாயிருப்பது

யரியரவ சயந்தை யரவுருவ மானத்தை
யறியாய்கொல் சிறிது மென்ன
நம்மினை தொறுமிரந் துணுமாண்டி நீயென்ன
நான்ருத னறிவே னென
நவையுறும் பொய்புகன் றீரேனப் பாரத
நடந்ததே கரியா மென
வேம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென
விளங்கிழை யொருத்தி தாம்பால்
வீசினது சொல்லென்ன வெண்ணு யிரம்பெண்கண்
மிகுத்பை நீக்கினை யெனப்
பம்புகற் பினிலோ ரிரட்டிப்பு நீக்கினது
பதறும் னீகே ளெனப்
பரமருட னிவ்வாறு விளையாடு பச்சைப்
பசுங்கொடி யுமைக் காக்கவே, எனவும்,

(கூ.) அச்சுத னளிப்பனில முமதுநே யன்வித்தை
யருளுவன் பலபத் திர
னலமுதவு வன்சமன் பகடவ னந்தமக்
கானதோ ரேருது * முண்டே
முச்சிர வயிற்படையினைக் கொழுவ தாக்குவோ
மொயம்புட னிழுத் திறுக்க
முந்திய வடக்கயிற் றிடன்மற்று நமதன்பர்
முன்போ யிரந்து கொள்வோ

பாம்பென்று சொல்ல, (அதற்கு) நம்பி - சிவபெருமான், உமையை நோக்கி—, அரி - திருமால், அரவ சயந்தை - சர்ப்ப சயநமுடையதையும், அரவுருவம் ஆனத்தை - சர்ப்ப ரூபமானதையும், சிறிதும் அறியாய் கொல் என்ன—, நீ மனைதொறும் இரந்து உண்ணும் ஆண்டி என்ன—, நான்—, தாதன் - தாதனை, அறிவேன் என்ன—, நவை உறும்— குற்றமிகுந்த, பொய்புகன்றீர் என்ன—, பாரதம் நடந்ததே—, கரி ஆம் என்ன - சாக்ஷியென்று சொல்ல, வேம்பி - கோபித்து, ஒருவன் பிரம்பால் அடித்தான் என்ன—, விளங்கு இழை ஒருத்தி - பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்க்கூடியுடைய பெண்ணொருத்தி, தாம்பால் வீசினது சொல் என்ன - தாம்புக்கயிற்றால் அடித்ததைச் சொல்லென்று சொல்ல, எண்ணியிரம் பெண்கள் மிகு கற்பை நீக்கினை என்ன—, பம்பு கற்பினில் - மிகுந்த கற்பினில், ஓர் இரட்டிப்பு நீக்கினது —, பதறும் நீ கேள் என்ன —, பரமருடன் - பரமசிவனோடு, இவ்வாறு விளையாடு—, பச்சைப் பசுங்கொடி - உமாதேவியானவள், உமை காக்க—, எ - று.

(கூ.) ௫ - ன். அச்சுதன் - திருமால், நிலம் அளிப்பன் - (நாம் வேண்டும்) பூமியைக் கொடுப்பான், உமது நேயன் - உமது தோழனாகிய குபேரன், வித்தை அருளுவன் - விதையைக் கொடுப்பான், பலபத்திரன் அலம் உதவுவன் - பலராமன் கலப்பையை உதவி செய்வான், சமன் பகரி ஈவன் - யமன் எருமைக்கடாவைக் கொடுப்பான், நம் தமக்கு ஆனது ஓர் எருதும் உண்டே - நமக்காக விருக்கும் ஒரு எருதும் உளதே, முச்

* “ஆனதோரெருது” எனப் பாடமோதி, ஆளாயிருப்பதாகிய ஒரு எருதும், எனப் பொருள்கொள்வர்.

மிச்சையுடை நமதினாய தநயனா கியகந்த
 னினிமையோடு மாடு மேய்ப்பு
 னினியுழுது பயிரிடுத னன்றுநன் றிதைவிட்
 டிரந்துண்ப தீன மெனவே
 கச்சமுலை மாதுமை யுரைத்தீழ் புத்தியைக்
 கைக்கொண் டோத்தி லிதுநற்
 காரிய மெனக்கருதி மெத்தக் களித்திடுங்
 கண்ணுத லுமைக் காக்கவே,

எனவும்,

(க0.) கவுரிகம் லாயர னிரந்தசோ றுணவெனக் *
 கமலமெண் கண்டே னெனக்
 காளையோன் றேயரற் கெனமாடு மேய்த்ததைக்
 கட்டிடைய னாரோ வெனச்
 சிவனொருவர் தூதென்ன வந்துது சேன்றகதை
 சேப்பிலொரு பாரத மெனச்
 சேரோடு திருடினா னரனெனக் கட்டுண்ட
 சேய்திநா மறிவோ மென
 வவையினட மாடினா னரனென்ன வவ்வாட
 வரவமறி யாதோ வென
 வாலமதை யுண்டன னரனென்ன மண்ணுண்ட
 வதனையறி யாமோ வென

சிரம் அயில் படையின - முத் தலைச் சூலத்தை, கொழு ஆக்குவோம் - கொழுவாக்கிக் கொள்வோம், மொய்ப்புடன் இழுத்து இறுக்க - வலிமையோடு இழுத்திறுக்குதற்கு, முந்திய வடம் கயிற்றுடன் - முதன்மையாகிய வடக்கயிற்றோடு, மற்றும் - மற்றும் வேண்டுவன யாவும், நமது அன்பர்முன் போய் இரந்து கொள்வோம் - நமது அன்பரிடத் திற் சென்று யாசித்துக் கொள்வோம், இச்சை உடை - விருப்பத்தையுடைய, நமது இனைய தநயன் ஆகிய கத்தன் - நமது இனைய குமாரனாகிய முருகன், இனிமையோடு மாடு மேய்ப்பன் - இனிதாக மாடு மேய்ப்பான், இனி உழுது பயிரிடுதல் நன்று நன்று - இனி உழுது பயிரிடுதலே நல்லது நல்லது, இதை விட்டு - இதனை விட்டு, இரந்து உண்பது - யாசித் துண்பது, ஈனம் என்ன - இழிவென்று, கச்ச முலை மாத உமை உரைத்திரும் புத்தியை - கச்சணந்த தனங்கையுடைய உமாதேவி சொல்லும் புத்தியை, கைக்கொண்டு - ஏற்றுக்கொண்டு, உளத்தில் - மனத்தில், இது நல் காரியம் என்னக் கருதி - இது நல்ல காரிய மென்று நினைத்து, மெத்த களித்திரும் - மிகவும் மகிழ்கின்ற, கண்ணுதல் - நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவன், உமை காக்க - உங்களைக் காக்கக்கூடவன், எ - று. .

(க0.) இ - னா. கவுரி - உமாதேவியானவள், கமலாய் - திருமகளே, அரன் இரந்த சோறு உணவு என்ன - சிவன் யாசித்து வந்த அந்நம் உணவென்று சொல்ல, கமலை - திருமகளானவள், மண் கண்டேன் என்ன - மண்ணைத் தான் நான் கண்டேனென்று சொல்ல, அரற்கு காளே ஒன்றே என்ன - சிவனுக்கு எழுது ஒன்றே யென்று சொல்ல, மாடு மேய்த்து அதை கட்டு இடையன் ஆரோ என்ன - எருதை மேய்த்து அதைக் கட்டுகின்ற இடையன் யாரோ வென்று கேட்கு, சிவன் ஒருவர் தூது என்ன - சிவன் ஒருவனுக்குத் தூதுபோன

* “சோறிதுவென” என்று பாடமோதி, அந்நம் இது தானென்று, எனப் பொருள் கொள்வர்.

விவரமோடு மலைமகளு மலர்மகளு மிவ்வாறு

வினையோடு மிவர்க ழேனையா

மேவிவரு புத்ரமித் திரகளத் திரருடன்

மேன்மேலு மிக வாழியே,

எனவும்,

சில செய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினார்.

பின்பு, தம்மிடத்தன்பு பூண்ட அண்ணாமலைரோட்டியாரோடு சிதம்பரத் திற்கு எழுந்தருளி, அங்கே ஒரு திருமடங்கட்டுவித்து அதில் வீற்றிருந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதமணிமாலை, நால்வர்நான்மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்களைச் செய்துருளி, அந்த ஸ்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிற ஸ்தலங்களையும் வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும்போது, கல்வியறிவிற் சிறந்த ஒரு பெண் வீதியினிடத்தே உப்பு விற்பனைக் கண்டு, இரக்கமுற்றுத் சக்துதீசைக்கூப்பித்து, அவளது நல்லுழையும் பரிபக்குவத்தையும் உணர்ந்து, அவளுடைய புலமையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு,

(கக.) நிறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுவேம்

பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையும்

திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய் நீயிங்

கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு.

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாத்திரத்தே, அப் பெண், னென்று சொல்ல, அ துது சென்ற கதை செப்பில் ஒரு பாரதம் என்ன - அந்தத் துது போன கதையைச் சொன்னால் ஒரு பாரதமென்று சொல்ல, அரன் சேர் ஓடு திருடினான் என்ன - சிவன் தன்னிடத்தில் வைக்கப்பட்ட ஒட்டைத் திருடினானென்று சொல்ல, கட்டுண்ட செய்தி நாம் அறிவோம் என்ன - கட்டுண்ட சங்கதியை யாம் அறிவோ மென்று சொல்ல, அரன் அவையில் நடம் ஆடினான் என்ன - சிவன் சபையில் கூத்தாடினானென்று சொல்ல, அ ஆடல் அரவம் அறியாதோ என்ன - அந்த ஆட்டத்தைப் பாம்பு அறியாதோ என்று சொல்ல, அரன் ஆலமதை உண்டான் என்ன - சிவன் நஞ்சை யுண்டானென்று சொல்ல, மண் உண்ட அதனை அறியாமோ என்ன - மண்ணுண்டதை அறியாமோ என்று சொல்ல, விவரமோடு - விவரத்துடன், மலைமகளும் - மலையரையன் மகளாகிய பார்வதியும், மலர்மகளும் - திருமகளும், (ஆக) இவ்வாறு வினையாடும் இவர்கள் துணை ஆ - இப்படி வினையாடுவோர்களாகிய இவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு, மேவி வரு - பொருந்தி வருகின்ற, புத்ர மித்திர களத்திரருடன் - புத்ரமித்ரகளத்ரரோடு கூடி, மேல் மேலும் மிக வாழி - மேலும் மேலும் மிகுதியாய் வாழக்கடவீர், எ -று.

(கக.) இ - ன். பிறையை முடிக்கு அணிந்த பெம்மான் உறையும் - பிறைச்சங்கிர ணைச் சிரத்திலணிந்த சிவபெருமான் வாழ்கின்ற, திருக்காட்டுப்பள்ளி திரி பாவாய் - திருக் காட்டுப்பள்ளியில் திரிகின்ற பெண்ணே, நீ இங்கு இரு —, உப்பு அள்ளி எமக்குக் காட்டு —, நிறைய உளதோ —, வெளிதோ - வெண்மையாயிருக்கிறதோ, (நிறைவாயும் வெண்மையாயும் இருக்குமாயின்) கொளுவேம் - விலைக்கு வாங்குவோம், எ -று.

(கஉ.) தென்னோங்கு தில்லைச் சிவப்பிரகா சப்பெருமான்
பொன்னோங்கு சேவடியைப் போற்றினே - மன்னோன்
றிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந் தெண்டனிட்டுோன் தீராக்
கருக்கூட்டம் போக்கினோங் காண்.

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியி னெதிர்ப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி, மிக்க விரைவொடு விழந்து, நமஸ்கரித் தெழுந்து கூப்பிய கரத்தினளாய் நிற்சு; அப் பெண்ணிற்கு உண்மைஞான முண்டாகும் படி க்ருபானோக்கஞ் செய்தருளினார்.

அதன்பின், காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி, அண்ணாமலைரேட்டியா ரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழியிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக் கண்டு கலந்து களிகூர்ந்தபின், அவரை நோக்கித் “தாங்கள் பேரூர் என்னுந் திவ்ய ஸ்தலத்தினின்றும் எதை யுத்தேசித்து எழுந்தருளியது” என்று வினவ; அவர், “சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டு மென்னும் பெருங்காதலால் வந்தேன் என்றுரைத்தருளினர். பின்னர், பேருவகையற்றுப் போம்மையபானையத்துக்குச் சமீபமாகிய புத்துப்பட்டு என்னும் நகரத்தை யடைந்தவுடன், சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சுவாமிகளை நோக்கி, “நாமிருவரும் சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர்கண்மீது சிலதோத்திரங்கள் பாடுக” என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள், “நாம் நரஸ்துதி பண்ணுகிறதே யில்லை” என்று மறுத்துவிட்டு, சுவாமிகள் சாந்தலிங்கசுவாமிக ளோடு அவ் ஆரிலுள்ள ஐயனர்கோயிலின் புறம்பில் அன்றிரவு துயில்கொண் டார். அப்பொழுது, முருக்கடவுள் மயூரவாஹநாரூடராய் எழுந்தருளி ஒரு பாத்திரத்தில் விடுபுஷ்பங்களை வைத்து “இவற்றை மாலையாகத் தொடுத்து நமக்கு அணியக்கடவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்ததாகக் கனவு கண்டு சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்குத் தெரிவிக்க; அவர், “சிவஞானபாலையதேசிகர் முருக்கடவுளிடத்து அதிபத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்த லால், அதுபற்றியே அக் கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில் அத் தேசிகர் மகிமையை இவ்வாறாகப் புலப்படுத்தினார்” என்று வலியுறுத்தினார். அந்தத் தேசிகர் மீது தாலாட்டு, நெஞ்சுவிதோது என்னும் பிரபந்தங்ளைப் பாடி, சந்திதா நத்திலே அரங்கேற்றி, ஞானோபகேசம்பெற்று, அந்த ஞானோசாரியரது கட்ட னைப்படியே தமது தங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் * சாந்தலிங்கசுவாமி

(கஉ.) இ - ன். தென் † ஓங்கும் - தென்னமரங்கள் ஓங்கி வளர்கின்ற, தில்லை - சிதம் பரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும், சிவப்பிரகாசப்பெருமான் - சிவப்பிரகாசசுவாமிகளது, பொன் ‡ ஓங்கும் - அழகாகிய, சேவடியை - சிவந்த திருவடிகளை, போற்றினோம் - துதித் தோம், அன்னோன் - அவனது, திருக்கூட்டம் அத்தனைக்கும் தெண்டனிட்டுோம்—, (அவ்வாறு துதித்து வணங்கவே) தீராக் கருக் கூட்டம் - (என்றும் விட்டு) நீங்காத பிறவிக் கூட்டத்தை, போக்கினோம் - ஒழித்துக்கொண்டோம் (யாம்), எ - று.

* சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பின்னர்த் துறவு பெற்றமவர்.

† தென் ஓங்கும் - அழகு மிகுந்த வெண்ணுமாம்.

‡ பொன் ஓங்கும் - பொன்போலும் கிடைத்தற்கரிய வெண்ணுமாம்.

களுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு, தம்மை கெடுகளாகப் பிரியாத அத்தயந்த ப்ரீதியுடையராய் உடன்றொடர்ந்துவந்த அண்ணாமலைரோட்டியாரைத் துறைமங்கலத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, ஞானசாரியரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்திற்றானே இருந்தார்.

சிலகாலஞ் சென்றபின், ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சீ புரத்தை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, நீலகுண யோகி யென்பவரார் கன்னடபாஷையிற் செய்யப்பட்டிருந்த விவேகசிந்தாமணியின் ஓர் பாகமாகிய வேதாந்தபரிச்சேதத்துக்கு வேதாந்ததுடாமணி யெனப் பெயர் தந்து அதனையும், ரேணுகரென்னும் கணத்தலைவரால் அகஸ்த்ய மஹாமுனிவருக்கு உபதேசித்ததை வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்த சித்தாந்தசிகாமணியையும், அல்லம்பரபுகேவர் திருவினையாடற் சரித்ததை வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்த பிரபுலிங்கலீலையையும் தமிழிற் பாடியருளினி, ஞானசாரியரைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்னும் பேராசையால் அவர் மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, அங்ககன்று, இடையிலுள்ள ஸ்த்தலங்களைத் தரிசித்து, கூலம் என்னும் ஸ்த்தலத்தை யடைந்து, அங்குள்ள கேளாளர் முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி திருக்கூவப்புராணம் பாடி அரங்கேற்றி, ஞானசாரியரை யடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற்சொல்லிய பிரபந்தங்களினைத் தையும் சந்தியிலிரங்கேற்றி உடன் வசித்திருந்தனர். அந்நாளிலே ஓர்நாள், சாயங்கால அதுஷ்டாங்கமுடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷடஸ்த்தல லிங்காநுபவ முதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது எதிரெழுந்த சந்த்ரோதயத்தைக் கண்டு,

(கூட.) கடன்முரசு மார்ப்பக் கதிர்க்கயிற்று லேறி

யடைமதி விண்கழைநின் ருடக் - கொடைமருவு

மெங்கள் சிவஞான வேந்த லிறைத்தமணி

தங்கியவே தாரகைக டாம்.

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்தனர்.

பின்னர், ஞானசாரிய ரதுக்கிரகித்தபடியே விருத்தகிரியை யடைந்து, பழமலைநாதரையும் பெரியநாயகியம்மையாரையும் தரிசித்து வணங்கி, அவ் விடத்திலே தம்பொருட்டு ஒரு திருமடமமைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கி நிற்கும் சிதம்பரபூபதியைச் சிறப்பித்து,

(கூட.) ௫ - ன். கடல் முரசம் ஆர்ப்ப - கடலாகிய பேரிகை சத்திக்க, கதிர்க்கயிற்றுல் ஏறி - கிரணமாகிய கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு மேலே யேறி, அடைமதி - சேர்ந்த சந்திரனைவன், விண்கழை நின்று ஆட - ஆகாயமாகிய மூங்கிலில் நின்று (கழைக்) கூந்தாட, கொடை மருவும் - வள்ளற்றன்மை பொருந்திய, எங்கள் சிவஞான * ஏந்தல் - எங்களுடைய சிவஞான சுவாமிகள், இறைத்த மணி - (பரிசாகச்) சித்திய ரத்தங்கள், தங்கியவே - தங்கியிருத்தலேயாம், (அவை யாவை யெனின்) தாரகைகள் - நஞ்சுத்தங்கள், எ - று.

* ஏந்தல் - பெருமையிற் சிறந்தோன்.

(கச.) வெங்கைப் பழமலை யார்மீது கோவை வியந்துரைக்கு

மெங்கட் கீனிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு

திங்கட் பவனி யிருகான் முதகுன்றர் சேர்மறுகின்

மங்குற் சிதம்பர பூபதி நல்து மடமிதுவே.

என்னும் கட்டளைக்கவித்துறையைப் பாடியருளி, அத் திருமடத்தடைந்து வீற்றிருந்த, பழமலையந்தாதி, பிசுடாடநவமணிமாலே, கோச்சக்கலிப்பா, பெரியநாயகியம்மை நெடுங்கழிநெடிலாசிரியலிருத்தம், பெரியநாயகியம்மை கட்டளைக்கவித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஓர் நாள், மணிமுத்த நதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து வரும்பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையில் புறத்து வறிதே விழுந்துகிடந்த மாங்கனியைக் கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கருதி யெடுக்க; அதுகண்ட அச் சோலைக்காவலாளன், இவரது மகிமை யறியாது மடிபிடித்திழுத்து மனவருத்தஞ்செய்தான். சுவாமிகள், அவன் சிவாபராதியாயிருத்தனின், அவனைத் தண்டித்துச் சுத்தனாக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

(கரு.) அடுத்துவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா

லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானு—லேடுத்ததொரு

மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி

சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்.

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி, சூரியன் கய்யாராயி லுதயமானவுடன் உயிர் துறக்கும்படி சபித்து, அவனை நற்கதியிலடைவித்தருளினார்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகர் தமக்கு ஐந்தாறு வயது பூர்த்தியாயினமையால், உலகின்கணிருத்தலில் உவர்ப்புத் தோன்றி, அப் பொழுது சகல பற்றுக்களையும் ஒழித்து விளங்கும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்தவிரக்தியைத் தாமறிந்திருப்பதால், பரிபக்குவராகிய வேறோர் மாணக்கருக்கு ஆசார்யாபிஷேகஞ்செய்து, ஞானோபதேசம் புரிந்து, அவரைத் தமக்குப் பதிலாக நியமித்துவிட்டு, வைகாசிமாதத்தில் பெளர்ணிமைத்

(கச.) இ - ன். வெங்கைப் பழமலையார் மீது - திருவெங்கனூரில் எருந்தருளியிருக்கும் பழமலைநாதர் பேரில், கோவை வியந்து உரைக்கும் - ஓர் கோவையை அநிசயித்துப் பாடிய, எங்கட்கு - எங்களுக்கு, இனிய - இனியனாகிய, சிவஞானதேவன் இசைவு கொடு - சிவஞானசுவாமிகளின் சம்மதியைக்கொண்டு, திங்கள் பவனி இருகால் - மாதம் இரண்டுமுறை உலா வரும், முதகுன்றர் - பழமலைநாதர், சேர்மறுகின் - அடையும் வீதியில், மங்குல் சிதம்பரபூபதி நல்தும் மடம் இதுவே - (கைம்மாறு எதிர்நோக்காத) மேகம்போல் வழங்கும் சிதம்பரபூபதி யென்பவர் கொடுத்த திருமடம் இதுவேயாகும், எ - று.

(கரு.) இ - ன். அடுத்துவரும் தொண்டனுக்கு ஆ - ஆசிரயத்து வந்த அடியவனுக்காக, அந்தகனை - யமனை, தாளால் அடர்த்ததுவும் - திருவடியால் உதைத்ததுவும், சத்தியமே ஆனால் - சத்தியமேயாயின், எடுத்தது ஒரு மாங்கனிக்கு ஆ - எடுத்ததொரு மாம்பழத் தின்பொருட்டு, என்னை மடிபிடித்த மா பாவி - என்னை மடிபிடித்திழுத்த படுபாவியானவன், கன்னிக்கு ஆதித்தன் வர - கய்யாராயில் சூரியன் வர, சாம் - சாவான், எ - று.

திதியோடுகூடிய விசாக நஷ்டந்தந்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தியால் திருமேனியை விழுதிமயமாக்கியொடுக்கி, தாம் இஷ்டலங்க பரசிவத்திலே கலந்தருளினார். இகனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் மனம் சலங்கி, போம்முடிந்தையடைந்து, ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுட்கொண்டு, அடியற்ற மரம்போல விழுந்து, பலமுறை நமஸ்கரித்துத் துதித்து, “கருணாநிதியே! இக் கடையேனையும் விரைவிலே திருவடியிற்சேர்த்தருளுக” என்று பிரார்த்தித்து, தாமியற்றிய கலம்பகத்தையுஞ் சந்தியிலிரங்கேற்றி, அக் குகையுள்ளே ஞானசாரியரை பாவுநாடுபமாக வழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றாம் பட்டத்துச் சுவாமிகளோடு தங்கியிருந்தனர். ஓர்நாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திர தீரத்தை யடைந்து அங்குள்ள நறுமணப்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னெறி வெண்பா நாற்பதையும் எழுதிவரும்படி தம் பிள்ளோராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருப்பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்திரையுரிந்து வந்தனர். அக் காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவர் என்பவர் எதிர்ப்பட்டு ஏகமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய; உடனே, அக் கொள்கையை மறுத்து, ஏகமதநிராகரணம் எனப் பெயரிய ஓர் நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொரு ஸ்த்தலங்களையும் இவ்விரண்டு வெண்பாக்களாற் றேர்த்திரங்குஞ்செய்து முடித்து, நல்லாற்றாறையடைந்து, ஞானசாரியரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றுச்சென்ற கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் இஷ்டலங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்திபுராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி, சீகாளத்திருக்கம் வரையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளி, திருவேங்கைமாநகரத்தில், பதினெட்டாம் வயதில் சிவலிங்கைக்கய மாயினார். அதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் அவ்விடத்தே சென்று,

(கக.) முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டு கண்டசுவை

முதிர்ச்சி யாலே

தன்னியலை முழுதுமுரைத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து

தடங்கா ளத்தி

மன்னவனுண் டானேனது மாதவத்தின் வலிதீர

மண்ணின் மீதே

யென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச

னென்னுங் கோவே.

என்னும் விருத்தத்தைப் பாடி நிற்க; வேலையசுவாமிகள்,

(கக.) @ - ள். மண்ணின் மீது - மண்ணிலுள்ள மேல், என்னுடன் வந்து அவதரித்த - என்னோடுகூடப் பிறந்த, இளம் கருணைப்பிரகாசன் என்னும் கோவே - என் தம்பியாகிய கருணைப்பிரகாசனென்னும் இறைவனே, முன்னம் ஒரு தமிழ் புலவன் தன்னை - முற்காலத்தில் ஒரு தமிழ்ப்புலவனை (அப்பர்சுவாமிகளை), உண்டுகண்ட சுவை முதிர்ச்சியாலே - உண்டறிந்த சுவை மிகுதியால் (சிவலிங்கப்பெருமான் விழுங்கியதால்), தன் இயலை - தன் தன்மையை, முழுதும் உரைத்து அமையாமுன் - முழுதும் சொல்லி

(க௭.) ஆண்டதன லேனையோவ்வாய் வித்தையினிற் றமையனினு
மதிக மென்றே
பூண்டவுல கதனினுள்ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமென்ன
புதுமை தானே
காண்டுகண் மணியேநல் லிளங்கருணைப் பிரகாசக்
காளாய் நீதான்
மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்தரித்தேன் யானுமிகு
வன்னெஞ் சேனே.

என்னும் விருத்தத்தைப் பாடித் துக்கித்துக்கொண்டு, சுவாமிகளைப் பிரியலா
ற்றது வருந்தினின்றனர். அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம்
நல்லாற்றாரை யடைந்து, திருமடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும்,
இஷ்டலீங்க பெருமான்மீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழிநெடிலும், குறு
ங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சகமாலையும், கைத்தலமாலையும், சீகாளத்திபுராணத்தில்
கண்ணப்பச் சருக்கமும் நங்கீரச் சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வ
ராய்ச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாம் வயதில், கன்னிமதியில்,
பெளர்ணிமைத் திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தருளினார்.
அப்பொழுது வேலையசுவாமிகள்,

(க௮.) அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராய்ந் தறிகவிதை
சோல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான் - முல்லை
யரும்பிற் போலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கணுநிகர்த்தேன் காண்.

என்னும் வெண்பாவைப் பாடி, அளவிடப்படாத அருந் துயர்க் கடலின்
மூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசகவாமிகளது சமாதிதரிசனஞ்செய்து
யமையா முன்னமே, நின்னை கவர்ந்து - உன்னைப் பற்றி, தடம் காளத்தி மன்னவன் -
பெரிய காளத்திராதன், எனது மா தவத்தின் வலி தீர உண்டான் - என் பெருந்தவத்தின்
வலிமை நீங்கும்படி உண்டுவிட்டான், எ - று.

(க௭.) இ - ன். காண் தகு கண்மணியே - நோக்குதற் குரிய கண்மணியே, நல் - அழ
காகிய, இளம் - இளமைப் பருவமுள்ள, கருணைப்பிரகாசக் காளாய் - கருணைப்பிரகாசன்
என்னும் காளையே, நீதான்-நீ, ஆண்டு அதனால் என்னை ஒவ்வாய்-வயதினால் என்னை நிகர்க்
காய், வித்தையினில் தமையனினும் அதிகம் என்று - கல்வியில் தமையனாக் காட்டினும்
அதிகப்பட்டவனென்று, பூண்ட உலகதனில் உள்ளோர் - நிரம்பிய உலகத்திலுள்ளவர்கள்,
புகல்வது - சொல்லுவதை, (நான்) கேட்டிருந்தும்—, என்ன புதுமைதானே - இதைன்ன
ஆச்சரியமோ, (நீ) மாண்டனை என்று அறிந்திருந்தும்—, உயிர்தரித்தேன் - உயிர்தாங்கி
நின்றேன், யானும் மிகு வல் நெஞ்சேன் - நானும் மிக்க வலிய மனமுள்ளவன், எ - று.

(க௮.) இ - ன். முல்லை அரும்பின் - முல்லையரும்புபோல, பொலியும் - விளங்கு
கின்ற, அணி முறுவல் நல்லாய் - அழகிய பல்வரிசையை யுடைய பெண்ணே, அல்லிமலர்
பண்ணவனும் - அகவிதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தேவனும், ஆராய்
ந்து அறி - ஆராய்ந்தறித்தற்குரிய, கவிதை சொல்லும் - கவி பாடவல்ல, இருவர் இடை
தோன்றிய யான் - இருவருக்கிடையே பிறந்த நான், கரும்பில் கணு நிகர்த்தேன் - கரும்
பின் கண்ணுள்ள கணுவை நிகர்த்திருக்கின்றேன், எ - று.

கொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைத் தலமாலை, கும்பகோணச் சாரங்கதேவர் சரித்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய, பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களைச் செய்தருளி, சீகாளத்திபுராணத்தையு முடித்து, பெருமத்தூர் மடத்தில், எழுபத்திரண்டாம் வயதில் சிவலிங்கைக்கயமாயினார்.

அண்ணாமலைரேட்டியாரும் பிரிவாற்றாமையால் உடன்சென்று சிற்சபா நாயகரையும் சிவகாமியம்மையையும் தரிசித்து, அங்கே சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருந்தற்கு ஒரு திருமடங் கட்டிவித்து, சிலநாள் வாசஞ்செய்து, அது மதிபெற்றுச் சென்று, துறைமங்கலத்தில் இருந்துகொண்டு, சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் தரிசனத்தின்பொருட்டு எந்த ஸ்த்தலத்திற் கெழுந்தருளினும் தாமும் அந்த ஸ்த்தலங்கடோறும் சென்று தரிசித்து மீளுவர். அன்றியும், அன்பு மேலீட்டால் தாம் அங்கே ஒரு தூணிலமைத்துவைத்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவுருவத்திற்கு நித்ய பூஜையும், பழமலைநாதருக்கு நித்தியநைமித்திகங்களும் திருவிழாவும் நிகு சிறப்பாக நடத்துவித்து, காலந்தோறும் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருவருட்குப் பாத்திராகாசச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து சிவலிங்கைக்கயமாயினார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் முதலிய மூவர்களின் திருத்தந்தையாரான

குமாரசுவாமிகள் பாடியது.

கட்டளைக்கவித்துறை.

கயல்வாய்த்த கண்ணி யுலகீன்ற வல்லிங் காவுனது
செயல்வாய்த்த வன்பர்க்கு மல்லாத வர்க்குஞ் சிரிப்பல்லவோ
இயல்வாய்த்த வெந்தைக் கியான்வாய்த் ததுவுமிங் கேன்றனக்கு
வயல்வாய்த்த துமனை வாய்த்தது மைந்தர்கள் வாய்த்ததுமே.

இ - ள். கயல் வாய்த்த கண்ணி - செல்பான்ற கண்கள் யுடையனும், உலகுநன்ற வல்லி - உலகங்க ளொல்லாவற்றையும் பெற்ற கொடிபோல்பவளுமாகிய உமாதேவியை, பங்கா - ஒரு பாகத்தில் உடையவனே! இயல் வாய்த்த எந்தைக்கு யான் வாய்த்ததுவும் - இல்லறவியல் படைத்த என் தந்தைக்கு யான் உண்டானதும், இங்கு என்றனைக்கு - இவ்விடத்தில் எனக்கு, வயல் வாய்த்ததும் - வயல் கிடைத்ததும், மனை வாய்த்ததும் - மனைவி கிடைத்ததும், மைந்தர்கள் வாய்த்ததும் - புதல்வர் கிடைத்ததும், உனது செயல் வாய்த்த அன்பர்க்கும் - உன் திருவருள்பெற்ற அன்பர்க்கும், அல்லாதவர்க்கும் - மற்ற வர்க்கும், சிரிப்பு அல்லவா - ாகைப்பல்லவோ, எ - று.

முற்றுப்பெற்றது.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்திருவடிவாழ்க.

உ
சிவமயம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய

மூவருமருளிய பிரபந்தங்கள்.

இருபத்தெண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தெருள்சிவப்பிரகாசவடிகளருளிய நூல்கள் சீர்ச்சோணசைலமாலே
செந்திலந்தாதிவெங்கைக்கோவைவெங்கைக்கலம்பகம்வெங்கையினாலா
செப்பரியவெங்கையினலங்காரமேசிவப்பிரகாசநல்விசாசஞ்
சேர்தர்க்கபரிபாஷைநால்வாநான்மணிமாலேதிரிபிழ்சைதமணிமாலேயே
யருளுறுஞ்சிவஞானிநெஞ்சுவிடுதூதுதாலாட்டுபிள்ளைத்தமிழ்கலம்
பகமொழிம்பள்ளியினெழுச்சிகூவப்புராணம்பிரபுலிங்கலீலை
யமையும்வேதாந்தகுடாமணிசித்தாந்தசிகாமணிநல்பழமலையினங்
தாதிபிக்ஷாடநவமணிமாலையுடனறைகொச்சக்கலிப்பா
மருளதனைமாற்றுபெரியம்மைக்கலித்துறைவளர்நெடுவிருத்தம்எசு
மதநிராகரணநன்னெறியோடுசிவநாமமகிமைதலவெண்பாமுறை
வதியிஷ்டவிங்கவபிஷேகமாலையுநெடுங்கழிநெடில்குறுங்கழிநெடில்
மாநிரஞ்சநமாலையைத்தலமாலையாமற்றுவேலையர்நூல்கள்
வருளிலகைத்தலமாலேநல்லூர்ப்புராணமலர்விரிபாரிசாதலீலை
வீரசிங்காதனப்புராணமயிலாசலவிரட்டைமணிமாலையொடுலா
மிளிர்க்குகைநமச்சிவாயர்லீலைகருணைப்பிரகாசர்நூலிஷ்டவிங்க
விதியகவல்சீகாளத்திப்புராணந்தனைவிரித்தனரிம்மூவருமரோ.

ஆக நூல்கள் - ௪௨.

நூற்றொருவர்தலவிஷயகுசனம்.

- க. ஜனன மரணமுள்ள சமுசாரத்தில் சக்கிரம்போல சமுதம் ஜீவன் கர்மபரிபா கத்தினால் சத்திரிபாதம் பதிந்து சுத்தாந்தக்கரண மடையும் பக்தனாதலின் பிண்டனென்னும் மூர்த்திப் பரமம்பெயரடைதல்.
- உ. பக்தன் ஆத்மாக்கோவிட ஈஸ்வரன் பிரேரகனென்னும் ஞானமடைதல்.
- ங. பக்தன் சமுசாரங்களைத் துஷ்டமாகக்காணும் வைராக்ய புத்தியடைதல்.
- ச. பக்தன் ஸ்ரீஸுத்தரு ஈந்தியடைந்து பஞ்சப் பரம கலசாபிஷேகஞ் செய்யப் பட்டு இவ்வுட ப்ராண பாவாதிக்கை செய்யப்பெறுதல்.
- ரு. பக்தன் தனது ச்மருதயகமலத்திலிருக்கும் சிம்மர்த்தியே பரசிவலிங்கமா மென்று ஸத்தூல ஸத்திக்ஷம் காரண தேஹங்களில் ஸ்ரீஸுத்தருவானவர் விதிப் படி இவ்வுட ப்ராணபாவலிங்கங்களைத் தாரணஞ்செய்து அவைகளைப் பூஜித் தும் முறையை அவனுக்குபதேசிக்க, அதனால் தான் சிவபக்தனென்றறிதல்.
- சு. சிவபக்தன் பவத்தையொழித்து மஃமதைஸ்வர்யமளிக்கும் பரசிவத்தின் விபூதி தாரணஞ்செய்தல்.
- எ. சிவபக்தன் பரசிவத்தின் ஞானநேத்ருத்தினின்றுதித்த சிந்தாமணியாகிய ருத் தாணத்தைத் தாரணஞ்செய்தல்.
- டி. சிவபக்தன் சிவத்தவ் ப்ரகாஸமாகும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரத்தை ஸ்ருஷ்ட்யாதி க்ரமத்தை யறிந்து ஜபித்தல்.
- ஃ. சிவபக்தன் நவவிதபக்தியுடன் சிவபெருமானையே பூஜித்தலும், சூதகங்களை விடு தலும், குருலிங்கஜங்கமத்தில் பக்தி செலுத்துதலும், சகசதாநஞ்செய்தலு மாகிய பக்திமார்க்கத்தினையடைதல்.
- க0. சிவபக்தன் லிங்கஸ்வரூபமும் ஸ்ரீஸுத்தருவும் ஒருவரேயென்னும் புத்தியுடன் பூஜித்தல்.
- கக. சிவபக்தன் குருலிங்கஜங்கமர்களிடத்தில் ஒரேவிதமான புத்தியுடன் பூஜித்தல்.
- கஉ. சிவபக்தன் குருலிங்கஜங்கமபூஜையுடன் அவர்களின் ப்ரஸாதங்களையும் ஸ்வீ கரித்தல்.
- கங. சிவபக்தன் குருலிங்கஜங்கமர்களுக்குப் பலாபேகையினால் தாநஞ்செய்தல் அதமமென்றறிதல்.
- கசு. சிவபக்தன் குருலிங்கஜங்கமர்களுக்குப் பலாபேகையின் நி தாநஞ்செய்தல் மத்திமமென்றறிதல்.
- கரு. சிவபக்தன் குருலிங்கஜங்கமர்களுக்குத் தாநஞ்செய்கையில் கொடுப்பவனும் ஏற்பவனும் தாநப்பொருளும் சிவஸ்வரூபமென்றும் தான் கொடுக்கத்தக்கவ னென்றென்றும் எண்ணித் தாநஞ்செய்தல் உத்தமமென்றறிதல்.
- கக. சிவபக்தன் பரமசிவன் ஒருவனே மிகச்சிறந்தவனென்றறிந்து அவனிடத்தில் வைராக்ய புத்தி யுள்ளவனாதலின் மாஹேஸ்வரனென்னும் பிண்டப் பரமம்பெயரடைதல்.

௧௭. மாஹேஸ்வரன் சிவலிங்கபூஜையென்னும் மஹா வரதத்தை எஞ்ஞான்றும் கைவிடாதிருத்தல்.
௧௮. மாஹேஸ்வரன் ஜாதிசூஸம்பந்தத்தால் வரும் பூர்வதர்மங்களை யறவே கைவிடுதல்.
௧௯. மாஹேஸ்வரன் அத்தைதஞானத்தை விட்டு லிங்கமே பூஜ்யன் அங்கமே பூஜைகள் என்னும் தவைதஞானமடைதல்.
௨௦. மாஹேஸ்வரன் இஷ்டலிங்கத்தில் பூஜைக்குரிய ஆஹ்வாநஞ்செய்தலை விடுதல்.
௨௧. மாஹேஸ்வரன் அஷ்டமூர்த்தங்களை பசுக்களென்றும் சிவத்தினிடத்தில் அவைகள் ஏகத்வமடைந்தவைகளன்றென்றும் நின்று அவைகளின் பேதத்தையறவே விடுதல்.
௨௨. மாஹேஸ்வரன் பூஜாகார்யத்தினிமித்தம் சிவன் எவ்விடத்திலுமிராமல் இஷ்டலிங்கத்திலேயே நிலைத்திருப்பென்றறிதல்.
௨௩. மாஹேஸ்வரன் சிவன் ஸர்வ வ்யாபகனென்றறிதல்.
௨௪. மாஹேஸ்வரன் சிவபக்தர்களின் ஸ்மருதயசமஸ்தத்தில் சிவன் விசேஷமாய்ப் பிரகாசிப்பென்றறிதல்.
௨௫. மாஹேஸ்வரன் இஷ்டப்ராணபாவலிங்கங்களினிடத்தில் அர்ப்பிதமானபதார்த்தங்களுையே துக்கதலின் பிரசாதியென்னும் சுலாப்ரஹ்மப்பெயரடைதல்.
௨௬. பிரசாதி ஸகல சித்திகளைக்கொடுக்கும் பரிபுரண ஸாக்ஷாத் சிவமே ஸ்ரிஸத்திரு வென்றறிதல்.
௨௭. பிரசாதி ஜ்ஞாநஸ்வரூபமும் சர்வகாரணமும் ஸ்வப்ரகாஸமும் ஸர்வோத்த்ருஷ்டமூலமாக விளங்குதலே லிங்கமென்றறிதல்.
௨௮. பிரசாதி மண்ணையும் பொண்ணையும் ஒருபடித்தாய்க்காணும் சிவஞானமடைந்தவனே ஜங்கமென்றறிதல்.
௨௯. பிரசாதி குருலிங்க ஜங்கமர்களின் மஹிமைகளை யறிந்து காயத்தினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலுமாகிய கிரியைகளினால் லிங்கரூபமான மஹாதேவனைப் பூஜித்தல்.
௩௦. பிரசாதி பரமசிவனே மோக்ஷத்துக்குக் காரணனென்றறிந்து சரணடைதல்.
௩௧. பிரசாதி குரு லிங்கம் ஜங்கமன் சிவபக்தன் சரணன் இவர்களின் மஹிமாநுபலம் சிவப்பிரசாதத்தாலுண்டாவதென்றறிதல்.
௩௨. பிரசாதி தன் நாபிநிழங்கின் மத்தியிலிருந்து வெளிப்படும் ஜ்யோதியே பிராணலிங்கமென்றறிபவனாதலின் பிராணலிங்கியென்னும் ஆந்தப்ரஹ்மப்பெயரடைதல்.
௩௩. பிராணலிங்கி பாவநாபுஷ்பாதி ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான மானஸிக த்ரவ்யங்களினால் பூஜித்துப் ப்ராணலிங்க ஸம்பந்தமாதல்.
௩௪. பிராணலிங்கி சிவோகம்பாவநாநுஸந்தாநஞ்செய்தல்.
௩௫. பிராணலிங்கி லிங்கத்தின் அபரோக்ஷாநுபவமடைதல்.
௩௬. பிராணலிங்கி ஜீவாத்மாவில் லிங்கமும் லிங்கத்தில் ஜீவாத்மாவும் ஸமரஸமாயிருக்கும் ஞானமுண்டாதலின் அங்கலிங்கியாதல்.
௩௭. பிராணலிங்கி கற்புடைய மங்கைபோன்று ஸதிபதியின் ஸம்யோகத்தினாலுண்டாகும் சுகாநுபவமடைதலின் சரணென்னும் விஜ்ஞாநப்ரம்ஹமப்பெயரடைதல்.
௩௮. சரணன் தமோ ரஜோ குணங்களை விட்டு ஸத்வகுணங்களை யடைதல்.
௩௯. சரணன் தமோகுணங்களை நீக்கத்தக்க ஞானமடைதல்.

- ச௦. சரணன் பரதவத்தை யறியவேண்டுமென்னும் அபேகையையும் ப்ரத்யக்ஷாது பவமுமாகிய 'லங்கையடைதல்.
- ச௧. சரணன் சிவன் என்னும் லிங்கத்தில் ஏகத்வமடைதலின் ஐக்யனென்னும் ப்ரப்ரா உறம்பெயரடைதல்.
- ச௨. ஐக்யன் ஜாதி ஞாதகம் வர்ணம் முதலிய ஸ்வேச்சாசாரங்களில் ஸம்பந்தியா திருத்தல்.
- ச௩. ஐக்யன் தனக்கும் சிவனுக்கும் ஐகத்துக்கும் பேதமில்லாமல் எல்லாம் சிவமயமாகியே காணுதல்.
- ச௪. ஐக்யன் தான் வ்யாபகனாதலின் தன்னில் சிவனையும் குருவையும் லோகத்தையும் ஏகரூபமாய் ஸம்யோகஞ்செய்து பிரபஞ்சத்தின் பின்னபாவத்தைக்கெடுத்தல்.
- ச௫. ஐக்யன் சிறப்புற்ற சிவஞானத்தைக் கொடுப்பதும் மும்மலக்கட்டுகளை யறுப்பதுமாகிய தீக்ஷையைச் செய்பவனே தீக்ஷாகுருவென்றறிதல்.
- ச௬. ஐக்யன் தீக்ஷாகுருவே வினாவிடைவாயிலாக சீவனுக்கு ஸதாசாரங்களை விதிப்பவனாதலின் சிசுநாகுருவென்றறிதல்.
- ச௭. ஐக்யன் சிசுநாகுருவே சீவனுக்குச் சந்தேகங்களைநீக்கி ஜீவன் முக்திக்குத் தாயகமான சிவஞானத்தை யுண்டிட்டுண்ணுபவனாதலின் ஞானகுருவென்றறிதல்.
- ச௮. ஐக்யன் சீவனது ஸத்க்ரியைகளெல்லாம் லயமடையும் இஷ்டலிங்கமே க்ரியா லிங்கமென்றறிதல்.
- ச௯. ஐக்யன் சீவனது பாவங்களெல்லாம் லயமடையும் பிராணலிங்கமே பாவலிங்கமென்றறிதல்.
௫௦. ஐக்யன் சீவனது பிராணலிங்கத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும் ஞானம் லயமடைவதும், த்ரிமூர்த்திகளையும் முக்குணங்களையும் கடந்ததுமாக அறியப்பட்டுள்ள வஸ்துவே ஞானலிங்கமென்றறிதல்.
௫௧. ஐக்யன் சிவத்தத்துவப்பிரகாச ஞானம்பொருந்தி யொடுங்கு மெய்ஞ்ஞான மடைந்து உலகக் கூட்டுறவினின்று விடுபட்டவனாயிருப்பினும் கிரியை யுள்ளவருக்க் காணப்படுதலின் சுயன் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௨. சுயன் ஜ்ஞாஸ்வரூபமொன்றையே தரித்து ஸாக்ஷாத் சிவஸ்வரூபகைச் சஞ்சரிப்பவனாதலின் சரண் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௩. சரண் தண்ணைவிட வேறொருபதார்த்தமின்றென்பவனாதலின் பரண் என்னும் ஆசாரலிங்கப் பெயரடைதல்.
௫௪. பரண் விதிப்படி செய்யும் இஷ்டலிங்கபூனைக்குரிய கிரியைகளே லோகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாதலின் கிரியாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௫. கிரியாகமன் அகத்தும் புறத்தும் நோக்கும் சிவோஹம்பாவநாசின்னங்களே லோகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாதலின் பாவாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௬. பாவாகமன் சிவத்தைவிட வேறுபதார்த்தமின்று நானே சிவனாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானசின்னங்களே லோகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாதலின் ஞானாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௭. ஞானாகமன் கிரியாஞான பூனைகளுக்கு வேண்டியதாயிருக்கும் சரீரத்தை வைராக்யத்தினால் அழியாதிருக்கச் செய்தலின் சகாயன் என்னும் பெயரடைதல்.

தூற்றொருவஸ்த்தல விஷயஞ்சனம்.

௫௮. சகாயன் தான் தேஹஸுஹிதனாயிருப்பினும் மனிதனல்லன் தேவனல்லன் ராகுஷஸனல்லன் சிவனாயிருக்கிறேன் என்னும் உணர்ச்சியினால் தேஹவ்யவஹாரங்களில்லாதிருத்தலின் அகாயன் என்னும் பெயரடைதல்.
௫௯. அகாயன் ஜ்ஞாநாநந்தனாயிருப்பினும் சரீரியாயிருத்தலானும் சிவமென்னும் ப்ரஹமமேதானென்றறிதலானும் பரகாயன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௦. பரகாயன் தான் அனுஷ்டிக்கும் அஹிம்ஸை முதலிய தர்மாசாரங்களே உலகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாயிருத்தலின் தர்மாசாரன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௧. தர்மாசாரன் தான் செய்யும் ஸத்பாவமே உலகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாயிருத்தலின் பாவாசாரன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௨. பாவாசாரன் தான் சிவையத்தினால் கூடின ஞானசாரமே உலகத்தாருக்குச் சாஸ்திரமாயிருத்தலின் ஞானசாரன் என்னும் குருலிங்கப் பெயரடைதல்.
௬௩. ஞானசாரன் லோகாநுக்கிரகத்தினிமித்தம் தேஹதாரணஞ் செய்துகொண்டிருத்தலின் காயாநுக்கிரகன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௪. காயாநுக்கிரகன் லோகாநுக்கிரகத்தினிமித்தம் இந்த்ரியங்களுக்குரித்தாய ராகத்வேஷாதிகள் வெளிமுகஞ் செல்லாது உள்ளத்தில் சிவனிடம் லயிக்கச் செய்தலின் இந்த்ரியாநுக்கிரகன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௫. இந்த்ரியாநுக்கிரகன் லோகாநுக்கிரகத்தினிமித்தம் தன் பிராணவாயுவைத் தழிக்கச் சிவலிங்கம் தனக்குத் தரிசனமாதலின் பிராணாநுக்கிரகன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௬. பிராணாநுக்கிரகன் லிங்கபூஜா விஷயத்தில் தேஹாபிமானத்தை த்யாகஞ்செய்தலின் காயார்ப்பிதன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௭. காயார்ப்பிதன் கரணங்களெல்லாவற்றையும் சிவலிங்கத்தில் புணர்த்திடுதலின் கரணார்ப்பிதன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௮. கரணார்ப்பிதன் லிங்கத்திற்கு மனோவிசாரங்களான பாவங்களைச் சமர்ப்பணஞ் செய்தலின் பாவார்ப்பிதன் என்னும் பெயரடைதல்.
௬௯. பாவார்ப்பிதன் சிவயோகியினால் சிகிழ்க்கப்படுதற்கு யோக்யனாதலின் சீஷனென்னும் பெயரடைதல்.
௭௦. சீஷன் குருவைக்குறித்து நித்யம் யாது ? அநித்யம் யாது ? ஜீவன் யாவன் ? சிவன் யார் ? என்று வினாவுதலால் தன்னைச் சீஷன் என்றறிதல்.
௭௧. சீஷன் ஸ்ரீஸுத்தருபதேசத்தினால் சிவாத்வைதஞானத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவனாதலின் சேவியன் என்னும் சிவலிங்கப் பெயரடைதல்.
௭௨. சேவியன் ஜீவபாவனையை விட்டு பரதத்வத்தைப்பாவித்தலின் ஜீவாத்மா எனும் பெயரடைதல்.
௭௩. ஜீவாத்மா ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் ஜீவபாவத்தை நாசஞ்செய்தலின் அந்தராத்மா என்னும் பெயரடைதல்.
௭௪. அந்தராத்மா சிவாத்வைதஜ்ஞாநத்தினால் பரமாத்மாவினிடமுள்ள ஸாமரஸ்யம் ப்ராப்தமாதலின் பரமாத்மா என்னும் பெயரடைதல்.
௭௫. பரமாத்மா ஸத்தானாதி தேஹஸம்பந்தங்களை நீக்கி யிருத்தலின் நிர்த்தேஹாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.
௭௬. நிர்த்தேஹாகமன் இந்த்ரிய விகாரமில்லாத மனோவ்யாபார விர்த்தியடைந்திருத்தலின் நிர்ப்பாவாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.

- எ. நிர்ப்பாவாகமன் த்ரிபுழமயமான பிரபஞ்சம் சூனியமாய் பேதஞானம் நஷ்டமாதலின் நஷ்டாகமன் என்னும் பெயரடைதல்.
- எ.அ. நஷ்டாகமன் சிவன் அனைத்துக்கும் மூலகாரணனென்றறிந்து அவனது அநுக் கிரகத்தை யடைதலின் ஆதிப்பிரசாதி என்னும் பெயரடைதல்.
- எ.க. ஆதிப்பிரசாதி சகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸயஸ்த்தானமான பரசிவனே அனைத் துக்கும் அந்தியுற யிருப்பவனென்றறிந்து அவனது அநுக்கிரகத்தை யடை தலின் அந்தியப்பிரசாதி என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.ப. அந்தியப்பிரசாதி அனைத்துக்கும் சிவனே தேசிகனென்றறிந்து அவனது அநுக் கிரகத்தை யடைதலின் சேவியப்பிரசாதி என்னும் ஐங்கமலிங்கப்பெய ரடைதல்.
- அ.க. சேவியப்பிரசாதி சிவத்தைக்ஷணினால் த்வைதஞானம் நீங்கி குருசீஷர்களுக்கு அபேதஞானம் பிறந்து அதனுடன் ஆந்தரஸம் ஐக்கியமாயிருத்தலின் தீக்ஷா பாதோதகன் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.உ. தீக்ஷாபாதோதகன் சிக்ஷாபாதோதகத்தையடைய, அதனால் குருசீஷர்களின் அபேதஞானம் ஐங்கம லிங்கியைப் பிரேரேபிக்க, அதனால் சிக்ஷா ஞானம் களின் ஸாமரஸ்ய முண்டாக, அதனால் சுகாநுபவமடைதலின் சிக்ஷாபா தோதகன் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.ங. சிக்ஷாபாதோதகன் ஞானமந்தத்தை யடைதலின் ஞானபாதோதகன் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.ச. ஞானபாதோதகன் ரஜ்ஜ-விவிடத்தில் சர்ப்பப்ராந்தி யுண்டாவதுபோல க்ரியா ஜயமான பலன் தன்னேப்பற்றுகிறுத்தலின் கிரியாநிஷ்பத்திமான் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.ரு. கிரியாநிஷ்பத்திமான் சுத்திரஜை ந்யாயத்தைப்போல பாவசம்பந்த மிருத்த லானும், அக்ரியானது விற்றகு முதலானவற்றைத் தடுத்தவிட்டுத் தானும் நசித்துப்போவதுபோல துக்கத்தைவிட்டு சிவபாவனையும் நீங்குவனாதலின் பாவநிஷ்பத்திமான் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.சு. பாவநிஷ்பத்திமான் நான் அறியத்தக்கவன் இது அறியத்தக்கது என்னும் வ்யவஹாரங்களில்லா திருத்தலானும் கனாப்போல் ஞானமேற்படுதலானும் ஞானநிஷ்பத்திமான் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.எ. ஞானநிஷ்பத்திமான் அத்தைதலக்ஷணயுத்தனாகி, கடத்தில் தோன்றும் ஆகா சம்போல ஆத்மா தேஹோபாதியா யிருப்பினும் பரிபூர்ணனாவென்ற றிந்து தியானஞ்செய்தலின் பிண்டாகாசன் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.அ. பிண்டாகாசன் உலகில் எவர்க்கும் மேலாயுள்ள ஆகாசத்தை வ்யாபகமென் றறிவதுபோல ஆத்மா வ்யாபகனாயிருப்ப நென்றிதலின் விந்தாகாசன் என் னும் பெயரடைதல்.
- அ.க. விந்தாகாசன் பிரமாண்ட பிண்டாண்டங்களை யடைந்திருக்கும் ஆகாசம் பின்ன மாகா திருப்பதுபோல ஆத்மாவைப் பார்க்கினும் பரமாத்மா பின்னமாயிருப் பதின்றென்றறிதலின் மஹதாகாசன் என்னும் பெயரடைதல்.
- அ.ப. மஹதாகாசனான சிவயோகி சிவஸ்வரூபத்தை யறஸந்தாநஞ் செய்தலின் கிரி யாப்பிரகாசன் என்னும் பெயரடைதல்.

- சுக. கிரியாப்பிரகாசன் சமுத்திரத்திற் பிறந்த அலை முதலானவைகள் கடலினின்றும் வேறுகாததுபோல புத்தி முதலான பாவனைகள் ஆத்மாவின்னின்றும் வேறு யிருப்பனவன்றென்றதிதலின் பாவப்பிரகாசன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுஉ. பாவப்பிரகாசன் முக்யார்த்தமாகிய வாச்சார்த்தத்தில் பொருத்தமின்மையேற்படக் கூடுவதுவிருத்தியைப்படுத்துதலானும் அங்கம் விங்கம் என்னும் ஞானத்தையத்தை ஏகிபாவத்தினால் ஸம்யோகஞ்செய்தலானும் ஞானப்பிரகாசன் என்னும் பிரசாதலிங்கப் பெயரடைதல்.
- சுங. ஞானப்பிரகாசன் அங்கலிங்க ரூபமான ஸ்வேஸ்வரர்களின் பேதத்தை நாசஞ்செய்து அபரோக்த ஞானப்பிரகாசமுள்ளவனாகி சக்திதாந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்கும் சிவனிடத்தில் விஷயங்களை சமர்ப்பித்து ஞானப்பிரகாசத்தை சுவிகரிப்பவனாதலின் சுவிகிருதப்பிரசாதி என்னும் பெயரடைதல்.
- சுச. சுவிகிருதப் பிரசாதி எஞ்சிநின்ற மாயாதத்வமாகிய சகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்வஸ்வரூபத்தினால் கிரகித்துச் சகித்து மாயை கிங்கர்பாவத்தையடையச் செய்தலின் சிஷ்டோதனன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுகு. சிஷ்டோதனன் நானாவிதமான சராசரப்பஞ்சகங்களில் வ்யாபித்திருக்கும் சிவனில் ஐக்யத்வமடைந்து, உலகத்தோற்றமொழிந்து, சிவனைவிட வேறொன்றுமறியாதுதலின் சராசரையன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுகங. சராசரையனான சிவயோகி அநேககோடி பரஹ்மாண்டங்களின் ஸ்ருஷ்ட்யாதி களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பராசத்தி யென்னும் பாண்டத்தில் சமுத்திரத்தின் அலைபோன்று சக்திமுதல் பிருதிவி ஈராகவுள்ள சகல தத்வங்களை யுமுடையவனாகி பராஹ்மையைடைந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நித்பவ னாதலின் பாண்டன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுகங. பாண்டனான சிவயோகி வித்தில் மரமடங்கி யிருப்பதுபோல பரசிவன் என்னும் பிரமத்தில் நிலைப்பெற்றுள்ள விமரிசம் என்னும் பராசக்தியைத் தன்னிடம் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் சிவஸ்வரூபனாதலின் பாண்டன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுகஅ. பாண்டனாகிய சிவயோகி புகை முதலயவற்றால் ஆகாசமானது லிப்தமாயில்லாததுபோல புன்யபாபகர்மங்களினால் லிப்தமாகாமலும் விதிவிலக்கு சங்கல்ப விகல்பங்களில்லாமலும் எல்லாம் தன் ஸ்வரூபமாகக் காண்டலின் அங்கலேபன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுக. அங்கலேபனாகிய சிவயோகி ஸ்வகத ஸஜாத்ய விஜாத்ய பேத குணியமாகவும் சிதாந்த ஸ்வரூபமாகவுயிருக்கும் பரஹ்மத்தில் ஸாமரஸ்யத்தையடைந்து தன்னையாவது மற்றையாவது அறியாதுதலின் சுபராஜனன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுக00. சுபராஜனன் நான் தீ என்னும் தன்மையிலாது குணியம்போன்று சிதாகாசமாகிய சிவத்தில் சூக்யத்தையடைந்து எந்த வஸ்துவிலிடத்தினும் பாவமும் அபாவமுமில்லாதிருத்தலின் பாவாபாவலயன் என்னும் பெயரடைதல்.
- சுக0க. பாவாபாவலய ஸம்பந்தனான சிவயோகி தனக்குச் சிவனைவிட சர்வமும் குணியமாகி, பாவாபாவ விவேகம் பரஹ்மத்தை யணுகாததுபோல சித்ரூபமாயுள்ள ஜ்யோதிர்லங்கத்தில் தான் பின்னப்பொருளாகாது ஏகத்வமடைந்து, விருத்திரூபம் நசித்து, இரண்டாவதோர் வடிவமில்லாதி ஸ்வப்ரகாஸமுள்ள பரமுத்தனாதலின் ஞானகுணியஸம்பந்தனென்னும் மஹாலிங்கப் பெயரடைதல்.

உ
சிவமயம்.

பிழைத்திருத்தம்.

இந்நூலை வாசிக்கு முன்னரே பிழையைத் திருத்திக்கொள்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
நஉ	உஎ	லிங்கஸ்தலம்	அங்சஸ்தலம்
சுக	உஅ	பொய்த்துறது	பொய்த்திடாது
அக	கக	லிங்கத்திற்கு	லிங்கத்திற்கு
கஉ0	உஎ	நீர்க்குமருட்	நீர்க்குமருட்
கஉஉ	நந	வாகம்	க்குவாந
கஉஉ	நஎ	ஆவாகம்	என்று வருமிடங்கள்தோறும் ஆக்குவாகம் என்று திருத்தி க்கொள்க
கஉஉ	சுக	நிரஸுத்தலம், ஆவாகம்	நிரஸுத்தலம், ஆக்குவாகம்
கநந	நக	(தாபித்தல் எனினுமாம்.)	இதையுமுற்றிலும் அடித்துவிடுக
கசஅ	நஅ	பரவசிவ	பரசிவ
கசச	கச	ஓர்	ஓர்
உஉரு	ந0	குருலிங்கப்பராணி	குருலிங்கப்பராணி
உஉச	கஅ	ஒள்ளழ	ஒள்ளழ
உநந	கந	ஒப்பறு	ஒப்பறு
உருச	கச	சுழலும்	சுழலும்
உசஉ	கஉ	ஒழிவறு	ஒழிவறு
உசஉ	நரு	ஸுருவை	ஸுருவை.
உசந	நச		(பிராணலிங்கிக்குச்சேர்ந்த உட் பிரிவுகள்.) என்பதைச் சேர்த்து துக்கொள்க.
உஎஉ	எ	ஒருபொரு	ஒருபொரு
உஅந	க		ஆரியனோடு—, என்பதற்குமுன் ஏரியஸ்ஸுனிவ—, என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்க
ந0ச	ந0	தாமங்க	தர்மங்க
ந0க	கந	சிவயோகி	(சிவ) யோகி
நகக	உ0	ஸவருபனாகவும்	ஸவருபனாகவும்
நஉச	ச	ஸவபரஜஞாந	ஸவபரஜஞாந
நநச	உந	ஸிவபெருமான்	ஸிவபெருமான்
கஉரு	அ	பொருள்	பொருள்
கசஎ	ந	(க.)	(ந.)
உசஅ	கக	வாயுட	வாயுட
உசஅ	கச	சிவன்தான்—, ஆன்மாவாய்	சிவன்தான் ஆன்மா—, (அவன்) ஆகு
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வரலாறு.			
கச	ச	மத்தன்	மத்தன்
கச	உஎ	அ அம்	இவற்றை அடித்துவிடுக
உரு	கஎ	லிங்கைய	லிங்கைய
உச	கந	எச	ஏச

சித்தாந்தசிகாமணி

மூலமும் உரையும்.

பாமிரம்.

விநாயக வணக்கம்.

கவிவிருந்தம்.

மனவனத்தின் மதமெனும் யானையைச்
சினவி நிற்குந் திகழின வெண்மதி
புனைது தற்கட்ட புராரிய எரித்தரு
ணனைக வுட்களி நாகிள வேழமே.

(பதவுரை.)

திகழ் - விளங்குகின்ற, வெள் - வெள்ளிய, இளமதி - இளம்பிறையை, புனை - தரித்த, நுதல்கண் - நெற்றிக்கண்ணினையுடைய, புரம் அரி - திரிபுர சத்துருவாகிய சிவபெருமான், அளித்தருள் - ஈன்றருளின, நனை - மதநீரால் நனைந்த, கவுள் - கதுப்பினையுடைய, களி - களிப்போடு கூடிய, நாகு இளவேழம் - மிக்க இளமை பொருந்திய யானையானது, மனம் வனத்தில் - மனமாகிய காட்டில் சஞ்சரிக்கிற, மதம் என்னும் யானையை - மதமென்கிற யானையினை, சினவி நிற்கும் - கோபித்து நிற்கும், (என்றவாறு.)

(விசேடவுரை.)

ஆன்றோர் யாதானு மோர்நூல் செய்ய்புருங்கால் முதற்கண் விநாயக வணக்கம் கூறன் மரபாதலானும், அவருதலியின் நி எடுத்துக்கொண்ட நூலினிது முடிவுபெறு தாதலானும் இந்நூலாகிரியரும் விநாயக வணக்கம் கூறலாயினார். மதிப்புனையெனப் பாடமோதி மதியினு லலங்கரிக்கப்பெற்ற வெணிறுமாம். மனவனத்தின் மதமெனும் யானையென்பதும், புராரியளித்தருள் நனைகவுட்களி நனை வேழம் என்பதும்முறையே வநசரம் கிரிசரம் என்னும் யானை வகையினை யுணர்த்தின: வநசரம் - காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் யானை, கிரிசரம் - மலை மலைச்சாரல்களிற் சஞ்சரிக்கும் யானை. மதமெனும் யானை மனவனத்திற் சஞ்சரித்தலால் அதனை வநசரம் என்று பொருளும். புராரியளித்தருள் நனைகவுட்களி நாகிளவேழம் கிரிசரம் என்பது பொருள்துமா தென்னையெனின்,

“கார்கொண்ட கவுண்மதக் கடைவெள்ள முங்கட் கடைக்கடைக் கனலு மெல்லு

கடவாது தடவுக் குழைச்செவி முகந்தெறி கடைக்கா திரட்ட வெங்கோள்

போர்கொண்ட வெண்டோட்பொலங்குவடு பொதியும்வெண் பொடிதுடி யடித்து வைத்
புழுதியாட்டயராவொ ரயிரா வணத்துலவு போர்க்களினு” ஆதலினென்க. [துப்

இடையூறு புகாமைக் காப்பவன் கோவித்து நிற்கல் தகுதியென்பது தோன்ற னெவியென்றும், படுத்திருத்தல் காவற்காரற்குத் தகுதியன் மென்பது தோன்ற நிற்கும் என்றும் கூறினர். துவட்ட சிணையும் சிவந்தாணையுஞ் செய்யவல்லராகிய னுதற்கட் புராரியளித்தருள் நனைவுட்களி நாகிளவேழ மாதலால், தூல்கட் கிடையூறுசெய்யப்புகு மதயானையைச் சிசுதித்து தூல்செய்வோரை ரகஷிக்குமென்பது தெற்றென விளங்குமாறும் காண்க. நனைவுட்களி நாகிள வேழம் என்றதும் காக்குந் திறவுடைத்தென்பதை யினிது விளக்கிற்று. எல்லா வுறுப்புக்களினுஞ் சிறந்த வுறுப்பாகிய தலை யானைத்தலையாதலால் வேழமென்றே கூறினர். அன்றியும், மதமெனும் யானையென்றதும், னுதற்கட் புராரியளித்தருள் நனைவுட்களி நாகிளவேழம் என்றதும் முறையே தோல்வி வெல்வினை யுணர்ந்தும், வேழம் நிற்குமென முடித்துக்கொள்க. லிவிவஞ்சி யிப் பட்டி. னிறுத்தலாபிற்று.

பாசிவ வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடியடிபாசிரியவிருத்தம்.

உலகமெனும் மோவியங்க முகழ்த்துமொரு படமாகி யொளிக ளெல்லா மிலகுபர வொளியாகிச் சச்சிதா நந்தமா யேக மாகிப் பலகலைகள் பரப்பிரமம் பாசிவமா லீங்கமெனப் பகரா நின்ற திலகநுத லுமைகணவன் நிருவடித்தா மவைவணக்கஞ் செய்து வாழ்வாம்.

(ப - ணா.) உலகம் என்னும் ஓவியங்கள் - உலகங்களென்கிற சித்திரங்களை, திகழ்த்தும் - விளக்கச்செய்கின்ற, ஒரு படம் ஆகி - ஒரு படருபமாகி, ஒளிகள் எல்லாம் - சுடர்களெல்லாம், இலகு - விளங்குதற்குரிய, பரவொளி ஆகி - பாஞ்சுடராகி, சத்து சித்து ஆந்தம் ஆய் - சச்சிதாந்த ரூபமாகி, ஏகம் ஆகி - ஒன்றாகி, பல கலைகள் - பல கலைகளும், பரப்பிரமம் என - பரப்பிரமமென்றும், பாசிவம் என - பாசிவமென்றும், மாலிங்கம் என - மஹாலிங்கமென்றும், பகரா நின்ற - சொல்லாநின்ற, திலகம் - பொட்டணிந்த, துதல் - நெற்றியையுடைய, உமை கணவன் - உமாநாயகனது, நிருவடித்தா மரை - நிருவடியாகியதாமரை மலரை, வணக்கம்செய்து - வணங்கி, வாழ்வாம் - வாழ்வோம் (யாம்), எ-று.

(வி - ணா.) சுடர்கள் என்றது சோமசூரியாக்கிரிகளென்கிற முச்சுடர்களை, பாஞ்சுடர் - மேலானவொளி, சத்து - உண்மை, சித்து - அறிவு, ஆந்தம் - இன்பம். தாமரைத் திருவடியென்னது நிருவடித்தாமரையென்றதனால் நிருவடிச்சிறப்புச்சிறந்த நிற்கல் பெறப்பட்டது. வணக்கம்செய்து ஒருசொல். வாழ்வாம் உளப்பாட்டுத்தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. வாழ்வாம் என்னும் வினைக்கு வினைமுதலாகிய யாம் என்பது வருவித்துக் காக்கப்பட்டது. (க)

பராசத்தி வணக்கம்.

மாயையெனும் மணல்கொடு கெனுஞ்சிற்றி லிழைத்தாடும் வளமை யானை மூயமல விருளிரிக்குஞ் செழுஞ்சுடரை யுயிர்களெல்லா முன்னமீன்ற தூயையொரு பாசிவனைப் பெயராக்குஞ் சமவாய சத்தி தன்னைத் தூயவறி வானந்த வடிவானை மலைமகளைத் தொழுதல் செய்வாம்.

(ப - ணா.) மாயை என்னும் மணல் கொடு - மாயையென்கிற மணலினால், உலகு என்னும் - உலகமென்கிற, சிறு இல் இழைத்து - சிறுவீட்டைக்கட்டி, ஆடும் - (அதில்) விளையாடுகிற, வளமையானை - செல்வமுடையவனை, மூய - மொய்த்த, மலம் - மலமாகிய, இருள் இரிக்கும் - இருட்டையோட்டுகிற, செழுஞ்சுடரை - செழுமையாகிய சோதியை, உயிர்கள் எல்லாம் - எல்லா உயிர்களையும், முன்னம் ஈன்ற - முன்னரே பெற்ற, தாயை -

அன்னையை, ஒரு - ஒப்பற்ற, பரசிவனை - பரமசிவனை, பெயர் ஆக்கும் - தன்பெயரிட்டழைக்கச்செய்கிற, சமவாயசத்திதன்னை - சமவாய சத்தியை, ஆய - பரிசுத்தமாகிய, அறிவு ஆந்தவடிவான - ஞானந்த ரூபியை, மலைமகளை - பர்வதராஜகுமாரியை, தொழுதல் செய்வாம் - வணங்குவோம் (யாம்), எ - று.

(வி - னா.) மணல் கொடு என்பதில் கொடு மூன்றாவது சொல்வருபு. மலம் - மும்மலங்கள், அவை ஆனவம் மாயை காம்யம் என்பன. தன்பெயரிட்டழைத்தலாவது பரசிவன் என்றழைத்தல். சமவாயசத்தி - சம்பந்தமுடையவளாய் பிரியாகிருக்குஞ்சத்தி. இதனால் ஞானக்கிரியாருபங்களும் பெறப்பட்டன, தொழுதல் செய்வாம் ஒரு சொல். (உ)

வசவதேவ வணக்கம்.

எண்ணிகழ்ந்த வண்டமெல்லாம் வலம்புரிந்த தெனவுமைமா னீன்ற வேழந், தண்ணிகழ்ந்த நறுங்கொன்றைச் சடையொருவன் நனைச்சூழ்ந்த தகைமை போல, மண்ணிகழ்ந்த சிவசரணர் தமையெல்லாம் தொழுந்தகைமை வாய்ப்ப வெங்க, ஞண்ணிகழ்ந்த வசவனெனும் பெயருடையோன் நனைவணங்கியுவகை கூர்வாம்.

(ப - னா.) என் நிகழ்ந்த - மதிப்புப்பொருந்திய, அண்டம் எல்லாம் - எல்லா அண்டங்களையும், வலம் புரிந்தது என் - வலஞ்செய்ததென்னும்படி, உமை மான் ஈன்றவேழம் - உமாதேவியாகிய மான் பெற்ற யானையானது, தண் நிகழ்ந்த - குளிர்ச்சிபொருந்திய, நறு - நறுமணமுள்ள, கொன்றை - கொன்றை மலர்மாலையையணிந்த, சடை - சடையினையுடைய, ஒருவன் தன்னை - ஒப்பற்றவனாகிய சிவபிரானை, சூழ்ந்த - வலம்புரிந்த, தகைமை போல - தன்மைபோல, மண் நிகழ்ந்த - மண்ணில்கிடந்துள்ள, சிவசரணர்தம்மையெல்லாம் - சிவசரணரெல்லாரையும், தொழும் தகைமைவாய்ப்பவணங்கின்பெருமை வாய்க்கும்படி, எங்கள் உள் நிகழ்ந்த - எமதுள்ளத்தில் வாழ்கின்ற, வசவன் என்னும் - வசவதேவன் என்கிற, பெயர் உடையோன் தன்னை - பெயருடையவனை, வணங்கி - தொழுது, உவகைகூர்வாம் - களிப்பு மிகுவோம் (யாம்), எ - று.

(வி - ரை.) என் இகழ்ந்த அல்லது இகந்த எனப்பாட்டமோதி அளவுகடந்த என்றுரைப்பினுமாம். வலம்புரிதல் - ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல், உமை மான் ஈன்ற வேழம் என்றது விராயககா. மானீன்றவேழம் என்றது அதிசயோக்தி. கொன்றை - ஆகுபெயர். சிவசரணர் - சிவ மாறேஸ்வரர். (ங)

நூல்வரலாறு.

ஒங்குபுகழ்ச் சித்தரா மேசனென வொருகுரவ னுளன வன்சேய் தாங்குவிறற் சைவசிகா மணிமுத்தி தேவனவன் தநயன் மாயை நீங்குருணக் குன்றனைய சித்தரா தப்பெயரோ னிகழ்த்த வன்பால் வாங்குதினைக் கடற்கண்மதி போற்சுவயோ கிப்பெயரோன் வந்து தித்தான்.

(ப - னா.) ஒங்கு - உயர்ந்த, புகழ் - புகழினையுடைய, சித்தராமேசன் என - சித்தராமேசனென்னும்படி, ஒரு குரவன் உளன் - ஒரு தேசிகனுள்ள, அவன் சேய் - அவன் மகன், கிறல் தாங்கு - வெற்றியைத்திரிந்த, சைவசிகாமணி - சைவ ஞானாமணியாகிய, முத்தி தேவன் - முத்திதேவனென்போன், அவன் தநயன் - அவன் மகன், மாயை நீங்கு - மாயை யொழிந்த, குணக்குன்று அனைய - குணமலைபோன்ற, சித்தராதப்பெயரோன் - சித்தராதனென்னும் பெயருடையோன், நிகழ்த்து - சொல்லப்பட்ட, அவன் பால் - அவனிடத்தில், வாங்கு - வளைந்த, தினை - அலைகளையுடைய, கடல்கண் - கடலினிடத்து, மதி

போல் - சந்திரனுதித்தாற்போல், சிவயோகிப்பெயரோன் - சிவயோகியென்னும் பெயருடையவன், வந்து உதித்தான் - வந்துதோன்றினான், (எ - று.)

(வி - னா.) சைவசிகாமணியென்பது சைவசமயிக்குச் சிகாமணியென்றபடி. சிகாமணி, ஞானாமணியென்பன முடி. மணியையுணர்த்திற்று. நிகழ்த்தல் - சொல்லல். வாக் - வளைதல். மதிபோல் என்றதற்கேற்ப உதித்தான் என் னோர். (சு)

சிவபத்தி யெனுமமுத மொடுவிளங்குஞ் சிவஞானத் திங்க ளீனு
முவமிக்க வரியதிருப் பாற்கடலாஞ் சிவயோகி யுலக முய்ய
அவவுற்ற வுளத்தினொடு சாமிகமே முதலாய வாக மங்க
ணவையற்ற சிவபுரா ணங்களைனப் பட்டவெல்லா நயந்து பார்த்து.

(ப - னா.) சிவபத்தி என்னும் அமுதமொடு - சிவபத்தியென்கிற அம்ருதத்துடன், விளங்கும் - பிரகாசிக்கிற, சிவஞானத்திங்கள் - சிவஞானமாகிய சந்திரனை, ஈனும் - பெற்ற, உவமிக்க அரிய - உவமித்தற்கரிதாகிய, திருப்பாற்கடல் ஆம் - திருப்பாற்கடல் போன்ற, சிவயோகி - சிவயோகியென்பவன், உலகம் உய்ய - உலகமுய்யும்பொருட்டி, அவா உற்ற உள்ளத்தினொடும் - விருப்பமுற்ற மனத்தினோடும், காமிகம் முதலாய ஆக மங்கள் - காமிக முதலாகிய ஆகமங்களையும், நவை அற்று - குத்தமற்ற, சிவபுராணங்கள் என்னப்பட்ட எல்லாம் - சிவபுராணங்களென்று சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும், நயந்து பார்த்து - விரும்பி நோக்கி, எ - று.

(வி - னா.) உய்தல் - உஜ்ஜீவித்தல் (கடைத்தேதல்). காமிகம் முதலாய ஆகமங்களாவன:--காமிகம் முதல்வானுமாம் அருகவுள்ள இருபத்தெட்டுமாம். சிவபுராணங்களாவன:--சைவம் முதல் பிரமாண்டம் அருகவுள்ள பத்துமாம். அவா அவ்வெனக் குறுக்கல் பெற்றது. இச்செய்யுள் மேல்வரும் செய்யுட்களோடு முடிவதனால் குளகம் எனப்படும், “குளகம் பலபாட்டுடொருவின்கொள்ளும்” என்பதோத்தாமலின். எ - அசை. (ரு)

மறைநெறிகள் வழுவாம லபனெறிக டுமொற மதிஞ் சொல்லா
மறிவமைதி பெறவீர சைவநெறி யனைத்துமொருங் கமைந்து காண
நிறைவுதரு மாகமவே தங்கள்புரா ணங்கடொறு நெற்றி நாட்டத்
திறைவனுமை யொடுமுருகற் கருளியதா யறிஞருள மிசைவ தாகி.

(ப - னா.) மறைநெறிகள் - வேதமார்த்தங்கள், வழுவாமல் - தவறாமல், அயல்நெறிகள் - தடுமாற - வேதமார்த்தங்கள் தடுமாறவும், மதிஞர் எல்லாம் - அறிஞரெல்லாரும், அறிவு அமைதிபெற - ஞான நிறைவுபெறவும், வீரசைவநெறி அனைத்தும் - வீரசைவமார்த்தங்களாய்வும், ஒருங்கு அமைந்துகாண் - ஒருமிக்க அமைந்து தோன்றவும், நிறைவுதரும் - நிறைந்த, ஆகமவேதங்கள் புராணங்கள் தொறும் - ஆகமவேத புராணங்களி லெல்லாம், நெற்றி நாட்டத்து - நெற்றிக்கண்ணையுடைய, இறைவன் - சிவபெருமான், உமையொடு முருகற்கு அருளியதாய் - உமாதேவியொடு முருகனுக்கும் அருள்செய்ததாகி, அறிஞர் உள்ளம் இசைவது ஆகி - ஞானியர் மனத்திற் கிசைவதாகி, எ - று.

(வி - னா.) மறைநெறி - வைதிகமார்த்தம். தடுமாற, அமைதிபெற, அமைந்துகாண என்பவற்றிற் றில் என்னும்மைகள் தொக்கன. நாட்டம் - கண், தொழிலாகுபெயர். உமையொடு முருகற்கு என்றது உமைக்கும், முருகற்கும் என்றபடி. (சு)

சுங்கரசம் பிரதாய யைவிரே னுகன்முனிவர் தங்கட் கெல்லாம்
புங்கவனு கியகலய முனிக்குரைத்த தாகியிவண் பொருந்தி யொன்று

தங்கடலை யிட்டவொரு நூறு * தலம் புணர்வீர சைவ தூலை
யிங்குசொசெய் தன்னதனைத் தமிழ்ப்படுத்தி முறைபிறழா தியம்ப லுற்றேன்.

(ப - னா.) சங்கர சம்பிரதாயன் ஆய - சங்கர சம்பிரதாயஸ்தனை, இரோணுகன் - இரோணுகமுனிவன், முனிவர்தங்கட்கு எல்லாம் - முனிவர்கட்கெல்லாம், புங்கவன் ஆகிய - சிரோஷ்டாகிய, கலயமுனிக்கு - கும்பமுனிக்கு, உரைத்தது ஆகி - சொன்னதாகி, இவ ண்பொருந்தி - இவ்வுலகத்திற் பொருந்தி, ஒன்று - ஒன்றென்னு மெண்ணினே, தங்கள் தலையிட்ட - தங்களுக்கு முன்னேயிட்ட, ஒரு நூறுதலம்புணர் - ஒருநூறுதலங்கள் பொ ருந்தின, வீரசைவதூலை - வீரசைவதூலினே, இங்கு உரைசெய்தனன் - இவ்விடத்திற் சொ ல்லவைத்தனன், அதனை - அந்த நூலை, தமிழ் படுத்தி - தமிழ்மொழியில் அமைத்து, முறை பிறழாது - முறை தவறாமல், இயம்பல் உற்றேன் - சொல்லத் தொடங்கினேன் (யான்), எ - று.

(வி - னா.) கலயமுனி, கும்பமுனி யென்பன அகத்தியமுனிவர்க்கு நாமாந்தரங்கள். கலயம் கலசம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. எண் - இலக்கம். தலை - முன். ஒன்று தங்கள் தலையிட்ட வொருநூறு தலம் என்றது நூற்றொருதலம் என்றவாறு. தலம் - இன்னாலுந் பிரிவு. சங்கர சம்பிரதாயம் - ஈசுவர சிருஷ்டி. (எ)

நூற்பெயர்.

முந்துறுமெச் சைவதந்தி ரங்களுக்கும் விளங்குதனி முடியாய் வீர
தந்திரமுத் தரமாகித் தனக்குமே விலாமையினுற் சாற்று நாம
நந்துறுசித் தாந்தசிகா மணியாகுஞ் சிவாத்துவித ஞான வாழ்வைப்
பந்தமறத் தருமிதன்கட் டிகழ்வீர சைவர்மனம் பட்டு நிற்கும்.

(ப - னா.) முந்துறும் - எல்லாச்சமயங்களுக்கு முதன்மையாகிய, எச்சைவதந்திரங் களுக்கும் - எவ்வகைப்பட்ட சைவதூல்களுக்கும், விளங்கு - பிரகாசிக்கிற, தனி - ஒப்ப ற்ற, முடி ஆய் - சிரமாகி, வீரதந்திரம் - (இந்த) வீரசைவ தூலானது, உத்தரம் ஆகி - மேற் பட்டதாகி, தனக்குமேல் - தனக்குமேலே, இல்லாமையினால் - ஒன்றினை யுடைத்தாயி ராமையால், சாற்றும் - சொல்லப்பட்ட, நாமம் - பெயர், நந்துறு - (நாட்டு நான்) விருத் தியடைகிற, சித்தாந்த சிகாமணி ஆகும் - சித்தாந்த சிகாமணியென்று சொல்லப்படும், (இது) பந்தம் அற - பந்தம் ஒழிய, சிவாத்துவித ஞானவாழ்வைதரும் - சிவாத்தவைத ஞா னச்செல்வத்தைக் கொடுக்கும், இதன்கண் - இதனிடத்து, திகழ் - விளங்குகின்ற, வீரசை வர் மனம் - வீரசைவர் நெஞ்சானது, பட்டு நிற்கும் - பொருந்தியிருக்கும், எ - று.

(வி - னா.) தந்திரம் - சித்தாந்த நூல். வாழ்வு - செல்வம். நந்தல் - விருத்தியடை தல். எல்லாச் சித்தாந்த நூல்களுக்கு முடிமணியோன்று மேற்பட்டிருந்தலால், இதனை சித்தாந்த சிகாமணியென்றார். பந்தம் - பிறவிக்கட்டு. (அ)

* சச்சிதாநந்த லக்ஷண லக்ஷிதமான பரப்பரஹ்மம் மகத்தத்துவமுதவிய சமஸ்த தத் துவங்களுக்கு ஆஸரயமா யிருத்தலானும், அத்தத்துவங்களைத் தன்னிடத்தி லடக்கிக்கொண் டிருத்தலானும், ஸ்தலம் என்று சொல்லப்படும். “ஸ்த” என்னும் சப்தத்திற்கு ஸ்தானம் என்றும், “ல” என்னும் சப்தத்திற்கு இலயம் என்றும் பொருளாம். ஸ்தலசப்த வாச்சிய மான அப்பரப்பரஹ்மமே தன்னிடத்தில் இடையறாது வீதமாயிருக்கும் சிற்சத்தியின் ஸ்புர ணத்தினால் நிஸ்தரங்க சமுத்திரத்தில் வாயுசுவனத்தினால் ஹாகன் பிறப்பனபோல, அங்க லிங்கமென்று இரண்டுவிதமாய் பின்னமாயிற்று. அங்கஸ்தலம் உபாசகமாகவும், லிங்க ஸ்தலம் உபாசியமாகவும் ஏற்பட்டது. அந்த அங்கஸ்தலம் பக்தனாகிய அனுவிதமாக வும், லிங்கஸ்தலம் ஆசாரவிதமாகிய அனுவிதமாகவும் விபக்தமாயிற்று. ஒன்று இரண் டாகவும், இரண்டு பன்னிரண்டாகவும் விபக்த மானதுபோல, இத்தலம் நூற்றொருப் விபாகிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவையடக்கம்.

உலகின்மலி புகழ்ப்படைத்த சிவயோகி தனதுபே நுணர்வி னுலே
மலைவதற வருளியவிச் சித்தாந்த சிகாமணியின் மதிசெ லுத்திக்
கலைமுழுது முணர்ந்தவர்மு னியான்மொழியக் கருதலொரு கடுகு நாட்டி
யலைகடலைக் கடைந்துகவை யமுதெடுப்பக் கருதலொடொப் பாரு மன்றே.

(ப - ணா.) உலகில் - உலகின்கண், மலிபுகழ்ப்படைத்த - மிக்க புகழைப்படைத்த, சிவ
யோகி - சிவயோகியென்பவன், தனதுபேர் உணர்வினுலே - தன் பேரறிவினுலே, மலைவு
அற அருளிய - மயக்கமொழிய வருளிச்செய்த, இ சித்தாந்த சிகாமணியில் - இந்த சித்
தாந்த சிகாமணியென்னும் தூலில், மதிசெலுத்தி - அறிவைச்செலுத்தி, கலைமுழுதும்
உணர்ந்தவர்முன் - கலைகள் முற்றும் அறிந்தவர்க்கெதிரோ, யான் மொழியக்கருதல் - நான்
சொல்ல நினைத்தல், ஒருகடுகுநாட்டி - ஒருகடுகினை (தூணை) நிறுத்தி, அலைகடலை கடை
ந்து - அலைகளையுடைய கடலைக்கடைந்து, சுவை அமுது எடுப்ப - சுவையுள்ள அமிர்தத்
தை யெடுக்க, கருதலொடு - நினைத்தலோடு, ஒப்பு ஆகும் - இணையாகும், எ-று.

(வி - ணா.) மலிதல் - மிகுதல். கலை - தூல். நாட்டியென்பதற்கேற்ப தூணைவென்
பது வருவித் துணைக்கப்பட்டது. கலைமுழுது முணர்ந்தவர்முன் என்றதனால், யான் என்
பதற்கு அக்கலையுணர்ச்சி சிறிதுமில்லாத யான் என்றானாத்துக்கொள்க. (க)

ஆக்கியோன்பெயர்.

தலங்குலவு மலயமமர் கலயமுனிக்குரோணுகன்றன் ணளியா லீந்த
நலங்குலவு சித்தாந்த சிகாமணியைத் தமிழ்க்கவியா னன்கு செய்தா
னிலங்குதமிழ்க் கடலையொரு நாவாயாற் கடந்துலக மிறைஞ்சா நின்ற [னே.
பொலங்கழலெம் பெருந்தகையாஞ் சிவப்பிரகா சையனெனும் பொருவி லா

(ப - ணா.) தலம் - உலகத்தில், குலவும் - விளங்குகின்ற, மலயம் - பொதிகைமலை
யில், அமர் - அமர்ந்திருக்கிற, கலயமுனிக்கு - கும்பமுனிக்கு, இரோணுகன் - இரோணுக
முனிவன், தண்ணளியால் ஈந்த - பெருங்கருணையால் அருளிச்செய்த, நலம் குலவு - நன்
மைவிளங்குகின்ற, சித்தாந்த சிகாமணியை - சித்தாந்த சிகாமணியென்னு மிந்தூலை, தமிழ்
கவியால் - தமிழ்ப்பாடலால், நன்குசெய்தான் - நன்றாகச் செய்தருளினான், (அவன்யாவ
னெனின்,) இலங்கு - விளங்குகின்ற, தமிழ்கடலை - தமிழாகிய கடலினை, ஒருநாவாயால் -
ஒருமார்க்கலத்தினால், கடந்து - தாண்டி, உலகம் இறைஞ்சாநின்ற - உலகம் வணங்குகின்ற,
பொலம் கழல் - பொற்கழலணிந்த, என் பெருந்தகை ஆம் - எனது பெருந்தகையாகிய,
சிவப்பிரகாசையன் என்னும் - சிவப்பிரகாசையர் என்கின்ற, பொருவு இலான் - ஒப்பில்
லாதவன், எ-று.

(வி - ணா.) தமிழ்க்கவியால் நன்குசெய்தான் என்றதனால் இது வடமொழியில் முன்
னமே யுண்டென்பது பெறப்பட்டது. நாவாயால் என்பது கடல் என்பதற்கேற்ப மார்க்க
லமென்றும், தமிழ் என்பதற் கேற்ப வாயிலுள்ள நாவினாலென்றும் இருபொருள் பயந்து
நின்றது. பொலம் - பொன். பெருந்தகை - பெருங்குணமுள்ளவன், இது ஆண்பாலில்
வந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். (க0)

பாயிரமுற்றம்.

14231
(685)

இரேணுகர் காதை.

பிரபஞ்சோற்பத்தி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆதியி லநாதி கன்மத் தாருயிர்க் குலக மாகச்
சேதந மயமா யொன்றாஞ் சித்தாந்த சிவன் றனது
பேதமில் சத்தி யாலே பெற்றதோர் மூர்த்தி யெய்தி
மாதொரு பாக னாகு மகேசனாய் வயங்கா நின்றான்.

(ப - னா.) ஆதியில் - ஆதிகாலத்தில், அநாதிகன்மத்து - அநாதி கன்மத்தையுடைய, ஆர் உயிர்க்கு - நிறைந்த உயிர்களுக்கு, உலகம் ஆக - இருப்பிடமாக, சேதாமயம் ஆய் - அறிவுருவாகி, ஒன்று ஆம் - ஒரு பொருளாகிய, சித்தாந்த சிவன் - சித்தாந்த சிவபெருமான், தனது - தனது, பேதம் இல் - வேற்றுமையில்லாத, சத்தியாலே - சத்தியினால், பெற்றது - அடைந்ததாகிய, ஓர் மூர்த்தி எய்தி - ஓர்வடிவத்தை அடைந்து, மாதா ஒரு பாகன் ஆகும் - மங்கை யொருபங்கினனாகிய, மகேசன் ஆய் - மயேச்சரானாகி, வயங்கா நின்றான் - விளங்கா நின்றான், எ -று.

(வி - னா.) அநாதிகன்மம் - பழவினை. சேதநம் - அறிவு. சத்தி - ஆற்றல். வயங்கல் - விளங்கல். தனது என்பதில் ஆது ஆறனொருமையுருபு. (க)

சந்திர மவுலி யெம்மான் சகமெலாம் படைக்கு முன்னம்
வந்துற விறைவ னாகு மலராயன் றன்னே நல்கி
யந்தமில் விச்சை யெல்லா மருளின னருளி னாலே
முந்துறு மயன் படைப்புத் தொழிலிடை முயற்சி பெற்றான்.

(ப - னா.) சந்திர மவுலி - சந்திரசேகரராகிய, எம்மான் - எம்பெருமான், சகம் எல்லாம் படைக்கு முன்னம் - உலகமுழுதும் படைக்குமுன்னமே, வந்து உற - வந்து தோன்றும்படி, இறைவன் ஆகும் - இறைவனாகிய, மலர் அயன் தன்னே நல்கி - தாமரை மலரில் வசிக்கின்ற பிரம்மாவையுண்டாக்கி, அந்தம் இல் - முடிவில்லனவாகிய, விச்சை எல்லாம் - வித்தைகளெல்லாவற்றையும், அருளினன் - அருளிச்செய்தான், அருளினாலே - அவ்வருளைக்கொண்டு, முந்துறும்-முற்பட்ட, அயன் - பிரமன், படைப்பு தொழில் இடை-சிறுட்டித்தொழிலில், முயற்சிபெற்றான் - முயன்றான், எ -று.

(வி - னா.) சந்திரமவுலி இரண்டாம் வேற்றுமைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை, பிறையணிந்த திருமுடியையுடையவன் என்பது பொருள், மான் மஹான் என்னும் வடசொற்றிரிபு. சகம் ஜகம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. தோன்றி யழிதன் மாலை யது என்பது பொருள். இறைவன் - படைத்தற்றொழிற்குத் தலைவன். அயன் - அஜ்; என்னும் வடசொற்றிரிபு, பிறவாதவன் என்பதுயொருள்; பிறப்பவனைப் பிறவாதவனென்றல் பொருந்துமாறென்னையெனின், இங்ஙனங்கூறல் மங்கலவழக்காதலாற் பொருந்துமென்க. நல்கல் - படைத்தல். விச்சை வித்யா என்னும் வடசொற்றிரிபு. அறமுதலிய நார்பொருளையுறித்த கருவியாயுள்ளது என்பது பொருள். அயன் எனமேல்வருதலால் மலர் தாமரைமலரைக்குறித்தது. (உ)

சங்கர னுணை கொண்டு சகம்புரி தொழிலிற் புக்க

பங்கயன் மாயை மாலிற் பட்டளிக் குறுமு பாய

மங்குணர் கிலைய் மீண்டு மரவணிப் பெருமான் பாதச்

செங்கம லங்கள் போற்றி நின்றிது செப்ப லுற்றான்.

(ப - னா.) சங்கரன் ஆணைகொண்டு - சிவபெருமானுடைய ஆணையினால், சகம் புரி தொழிலில் புக்க - உலகம் படைக்குத்தொழிலில் பிரவேசித்த, பங்கயன் - பிரமன், மாயை மாலில் பட்டு - மாயை மயக்கத்திற் சிக்கி, அளிக்குறும் உபாயம் - சிருட்டிக்கும் உபாயத்தை, அங்கு உணர்கிலன் ஆய் - அங்கு அறியாதவனாய், மீண்டும் - மறுபடியும், அரவு அணி - சர்ப்பாபரணத்தையுடைய, பெருமான் - சிவபெருமானது, பாதம் - திருவடியாகிய, செம் கமலங்கள் - செந்தாமரை மலர்களை, போற்றிநின்றிது - வணங்கி நின்று, இது செப்பல் உற்றான் - இதனைச்சொல்லத் தொடங்கினான், எ - று.

(வி - னா.) சங்கரன் - ஆன்மாக்களுக்கு இதம் செய்பவன். கொண்டு - மூன்றாவதன் சொல்லுருபு. ஆணை ஆஜரையென்னும் வடசொற்றிரிபு, கட்டளையென்பது பொருள். பங்கயன் - பங்கு என்பதும் வடசொற்றிரிபு, சேற்றிற்பிறப்பதென்பது பொருள்; ஆம் பல் முதலிய பிறவும் சேற்றிற்பிறப்பனவேயாயினும் காரணக்கருதியவழி அவற்றிற்கும் செல்லும், இடுகறி கருதியவழி தாமமையொன்றற்கே செல்லுமாதலால் இதுகாரண விடுகறிப்பெயர்; இதனை யோகருடி நாமம் என்பர் வடநூலார். அரவணிபெருமான் எனப்பாடமோதி, சர்ப்பத்தை யாபரணமாகவணிந்த என்றுணாப்பினுமெமயும். (ங)

தேவர்க டலைவ முக்கட் செல்வயான் முதலா யுள்ள

யாவையு மாக்க வல்ல விறைவமுற் றுணர்ந்த மேலோ

யோவரு மயலான் மாழ்கி யுணர்ந்திலென் றமிய நேற்கு

முவுல கினையு மாக்கு முபாயநீ மொழிதி யென்றான்.

(ப - னா.) தேவர்கள் தலைவ - தேவர் பெருமானே, முக்கண் செல்வ - முக்கட்செல்வனே, யான் முதலாய் உள்ள யாவையும் - நான் முதலாயுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும், ஆக்கவல்ல - படைக்கவல்ல, இறைவ - இறைவனே, முற்று உணர்ந்த மேலோய் - முழுது மறிந்த மேலோனே, ஓ அரும் - நீங்குதலரிய, மயலால் மாழ்கி - மாயையால் மயங்கி, உணர்ந்திலென் - அறிந்திலென், தமியனேற்கு - தமியேனாகியவெனக்கு, மூ உலகினையும் - மூச்சுத்தையும், ஆக்கும் - படைக்கின்ற, உபாயம் - தந்திரத்தை, நீ மொழிதி என்றான் - நீ சொல்லக்கடவையென்றான், எ - று.

(வி - னா.) முற்றுணர்தல் - ஸர்வஜ்ஞத்துவம். மாழ்கல் - மயங்கல். ஆக்கல் - படைத்தல். முவுலகு என்றது ஸ்வாகக் மத்ய பாதானங்களை, க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகக்ருதகம் என்னு மூவகை யுலகங்களையெனினுமாம். (ச)

நான்முக னிதனைக் கூற நனையவிழ் கொன்றை வேணி்க்

கூன்முக மதிய ணிந்த கொழும்பவ ளக்குன் றன்னன்

றான்முக மலர்ந்து னாத்தான் சகம்புரி வகையு னாத்தான்

தேன்முக மலரின் மேலோன் றெரிந்திலன் றியங்கிச் சொல்வான்.

(ப - னா.) நான் முகன் - பிரமன், இதனை கூற - இதனைச்சொல்ல, நனை அவிழ் - அரும்பவிழாநின்ற, கொன்றை - கொன்றை மலர்மாலையணிந்த, வேணி - சடாபாரத்தில், கூன்முகம் - வளைந்த முகத்தையுடைய, டதி அணிந்த - சந்திரனையணிந்த, கொழும்பவளக் குன்று அன்னன் - கொழும்மையாகிய பவளமலையை நிகர்த்தவனாகிய சிவபெருமான், சகம்புரிவகை - உலகம்படைக்கும் உபாயத்தை, முகம் மலர்ந்து உரைத்தான் -

முகமலரீத்து சொல்லியருளினன், சகம் புரி வகை - உலகம் படைக்குமுபாயத்தை, உரைத்தும் - சொல்லியும், முகம் - தன்னிடத்து, தேன் - தேனையுடைய, மலரின் மேலோன் - தாமரை மலரின்மேல் இருப்பவனாகிய பிரமன், தெரிந்திலன் - அறிந்திலனாகி, தியங்கி செல்வான் - மயங்கிச் சொல்வானாயினன், எ-று.

(வி - னா.) கொன்றை - ஆகுபெயர். செந்திருமேனியுடைய சிவபிரானைக் கொழும்பவளக் குன்றமன்னான் என்றார். தேன்முகம் என்பதில் முகம் ஏழாவதனிடப் பொருளது. தியங்கல் - மயங்கல். தெரிந்திலன் - முற்றெச்சம். (ரு)

உலககா ரணப்ப டைப்பி னுபாயநீ யருளி னாலே

பலமுறை யுரைத்து நெஞ்சிற் பட்டதின் மலநீ முன்

மலர்தலை யுலக மாக்கின் மற்றது கண்டு தேறி

யிலகுற வடிய னேன்பி னியற்று வ லென்று சொன்னான்.

(ப - னா.) உலகம் - உலகத்தின், காரணம் - காரணமாகிய, படைப்பின் உபாயம் - படைப்புத்தந்திரத்தை, நீ அருளினாலே பலமுறை உரைத்தும்—, நெஞ்சில்பட்டது இன்று—, என்மனத்திற் பட்டதில்லை, அமல - அமலனே, நீ—, முன் - முன்னே, மலர்தலை உலகம் - பார்த்த இடத்தையுடைய உலகத்தை, ஆக்கின் - படைத்தால், அது கண்டு தேறி - அதைப் பார்த்துத் தெளிந்து, அடியுனென் - அடியேனும், இலகு உற - விளங்க, பின் இயற்றுவல் - பின்னே படைப்பேன், என்று சொன்னான்—, எ-று.

(வி - னா.) அமலன் - இயல்பாகவே மலமில்லாதவன்; மலம் ஈண்டு அபரிசுத்தத்தைக் குறித்தது; ஆணவம் மாறைய காமியம் என்று மும்மலங்களில்லாதவன் என்றவனுமொன்று. மலர்தலை என்பதில் தலை ஏழாவதனிடப்பொருளது. தேமல் - தெளிதல். (சு)

ஈசுவரசிருஷ்டி.

விதியிது புகன்று நிற்ப மின்னவிர் சடையிற் கீற்று

மதிபுனை கடவு டன்போல் வளரொளி வடிவ ராகி

முதிரறி வுடைய ராகி முழுதையு மளித்த மிக்கு

மதிசய நிலைய டைந்த கணங்களை யளித்தான் முன்னர்.

(ப - னா.) விதி - பிரமனானவன், இது புகன்று நிற்ப - இதனைச்சொல்லிநிற்க, மின் அவிர் சடையில் - மின்பொடிபோல விளங்குகின்ற சடையினிடத்து, கீற்றுமதி - பிறைச் சந்திரனை, புனை - தரித்த, கடவுள் - கடவுளாகிய சிவபெருமான், தன்போல் - தன்னைப் போலவே, வளர் ஒளி - மிக்கவொளியையுடைய, வடிவர் ஆகி - உருவுடையராகி, முதிர் அறிவு உடையர் ஆகி - முதிர்ந்த அறிவினையுடையவராகி, முழுதையும் - எல்லாப்பொருள்களையும், அளித்த - தேர்ந்து விடுத்து, அழிக்கும் - நாசஞ்செய்திற்று, அதிசயநிலை அடைந்த - மேலான விசித்திர சத்தியை யடைந்திருக்கிற, கணங்களை - சிவகணங்களை, முன்னர் அளித்தான் - முன்னே படைத்தான், எ - று.

(வி - னா.) விதி - வடசொற்றிரிபு, எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் என்பதுபொருள். கீற்றுமதி - பிளவுபட்ட சந்திரன் (பிறை). அளித்தல் - படைத்தல். (எ)

சாற்றுறும் கணங்க டம்மு ளிளோணுக தாரு கப்பே

சோற்றுள ரிருவ றெங்க ளீசனுக் கினிய ரன்லே

ராற்றலை யாவ ரானு மறைந்திடம் கரியர் மாயை

மாற்றிடும் வலியர் விச்சை யாவையும் வல்ல ரம்மா.

(ப - னா.) சாற்றறும் - சொல்லப்பட்ட, கணங்கள் தம்முள் - சிவகணங்களுள்ளே, இலோணுக தாருகப்பேர் - இலோணுகன் தாருகன் என்னும் பெயர்களை, ஏற்றுஉளர் இருவர் -

பெற்றுளோர் இருவருளர், (அவர்கள்) எங்கள் ஈசனுக்கு இனியர் - எங்கள் ஈச்சுரனுக்கு இனியவர், அன்றோ - அவர்களது, ஆற்றலை - வல்லமையை, யாவராலும்-எல்லாராலும், அறைந்திடற்கு அரியர் - சொல்லுதற்கு அரியவர், மாயை - மாயையை, மாற்றிடும்-ஒழிக்கத்தக்க, வலியர் - மனவுறுதியுடையவர், விச்சை யாவையும் வல்லர் - வித்தைகளெல்லாவற்றிலும் வல்லவர், எ - று.

(வி - னா.) சாற்றுமல் - சொல்லல், அறைந்திடல் - சொல்லல், இவ்விரண்டற்கும் முறையே சாற்றுது அறைந்திடு என்பன பகுதிகள். அம்மா - வியப்பிடைச்சொல். (அ)

தெளிதரு முளத்தர் மாறாச் சிவாந்த வமுத முண்டு
கனிதரு நலத்தர் கல்விக் கடல்கரை கண்டோர் ஞான
வொளியினர் வேத சார முணர்ந்தவ ரகந்தை யில்லோர்
வினிவுற விடய மைந்து மெளிதென வென்ற வீரர்.

(ப - னா.) தெளிதரும் உளத்தர் - தெளிந்தமனத்தை யுடையவர், மாறா சிவாந்த அமுதம் உண்டு - ஒழியாத சிவாந்தமாகிய அமிர்த்தத்தைப்புகித்து, கனிதரு நலத்தர் - கனிகின்ற நன்னையையுடையவர், கல்வி கடல்கரை கண்டோர் ---, ஞான ஒளியினர் - ஞானப்பிரகாசத்தையுடையவர், வேதசாரம் உணர்ந்தவர் ---, அகந்தை இல்லோர் ---, வினிவுற - பாசமடையும்படி, விடயமைந்தும் - விஷயங்கள் ஐந்தும், எளிது என - எளிதாக, வென்ற - செயித்த, வீரர் - வீரத்தன்மையுடையவர், எ - று.

(வி - னா.) தெளிதரும் என்பது ஒருசொல். தெளிதா பகுதி, கனிதரு என்பதும் அது. அகந்தை - அகங்காரம். விடயமைந்து என்றது சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவற்றை. வினிவுறவிடயமைந்தமெளிதெனவென்ற வீரர் என்றமையால், விடயங்களைத்தனையும் வேறலருமையும் பிறவற்றை வேறல் வீரமன்றென்பதும் விளங்கின. (க)

அனையவர் தம்மை நோக்கி யாலயத் துள்ளி லங்கும்
புனைமணி வாயில் காப்புப் புரிசடைக் கடவு ணல்க
வினிதென வவரு மேற்றவ் வேவலிற் சிறந்தோ ராகித்
தனிவிழி நுதலி மைக்குஞ் சங்கரன் பாவி ருந்தார்.

(ப-நா.) அனையவர் தம்மை நோக்கி - அவர்களைப்பார்த்து, ஆலயத்துள் இலங்கும் - ஆலயத்துள்ளே விளங்குகின்ற, புனை - அலங்கரிக்கப்பெற்ற, மணி - இரத்தினமயமாகிய, வாயில் காப்பு - வாயிற்சாவலை, புரிசடை - முறுக்கின் சடையையுடைய, கடவுள் - சிவபெருமான், நல்க - நியமிக்க, அவரும் - அச்சிவனைத்தாரும், இனிது என ஏற்று - இனிதாக ஏற்றுக்கொண்டு, அ எவலில் - அந்தப்பணிவிடையில், சிறந்தோர் ஆகி - சிறந்தவராகி, தனிவிழி - ஒற்றைக்கண்ணுள்ளது, நுதல் இமைக்கும் - நெற்றியில் விளங்கப்பெற்ற, சங்கரரூபால் - சிவபெருமானிடத்து, இருந்தார் ---, எ - று.

(வி - னா.) ஆலயம் - கோயில். அவரும் என்றது இரோணுகன் தாருகன் என்பவரை. இமைத்தல் - பிரகாசித்தல். (க0)

கயிலேச்சிறப்பு.

கலிலைத்துறை.

வேத னிந்திரன் செங்கண்மால் புன்புகழ் மேவி
யோதி மங்களி றுவணனு யவர்தமை யுயர்த்த
வாதி யம்பிகை நாயகன் பெரும்புகழுவனைக்
காதல் கொண்டிதாங் குற்றது போன்றது கயிலை.

(ப - னா.) வேதன் - பிரமன், இந்திரன் - , செங்கண் - செந்தாமரைக்கண்ணை யுடைய, மாஸ் - திருமாஸ், (என்பவர்) புன் புஃழ்மேவி - அம்பமான புகழை உடையது, (முறையே) ஒதிமம் - அன்னமும், புன்று - ஐராவதமென்னும் யானையும், உவணன் - கருடனும், ஆயவர்தமை - அன்னோரை, உயர்த்த - தாக்காநிற்க, உயிலை - கயிலாயமலையா னது, ஆதி - முதன்மையுள்ள, அம்பிஷாயகன் - உமாபதிபாகிய சிவபிரானது, பெரும் புகழ் - பெரும்புகழானது, அவனை - அச்சிவபிரானே, காதல்கொண்ய - ஆசைகொண்டு, தாங்கும்து போன்றது - சமக்கலுற்றதை நிகர்த்திருந்தது எ - று.

(வி - னா.) வேதாதிகாரி யாதலால் பிரமனை வேதன் என்றார். இந்திரன் - பெருஞ் செல்வமுடையவன். ஆயவர்தமை யென்றது பிரமன் முதலிய மூவரை. புகழ் வெண்மை யாதலால் கயிலாயமலைக் குவமையாயிற்று. (சக)

தெள்ளு சோதியங் கயிலைமால் வரையினிற் சிறிது

வெள்ளி தான்கொடு திசைமுகக் கம்மியன் விரகா

லள்ளி வானிருள் விழுங்குவா னமைத்ததொன் றன்றோ

வெள்ளு குமதி யென்பதில் வுலகங்க ளெல்லாம்.

(ப - னா.) திசைமுகக்கம்மியன் - பிரமனாகியகம்மாளன், தெள்ளு - தெளிவாகிய, சோதி - ஒளியையுடைய, அம் - அழகாகிய, மாஸ் - பெரிய, கயிலைமலையினில் - கயிலைமலையில், சிறிது - வெள்ளிகொடு - சிறிது வெள்ளியை யெடுத்து, விரகால் - தந்திரத்தால், வான் இருள் - பேரிருளை, அள்ளி விழுங்குவான் - வாரி யுண்ணும்பொருட்டி, அமைத்த - அமைத்துவைத்ததாகிய, ஒன்று - அன்றோ - ஒருபொருளையல்லவா, இ உலகங்கள் எல் லாம் - இந்தவுலகத்தாரொல்லாரும், எள் - உரு - பழிக்கப்படாத, மதி என்பது - சந்திர னென்று சொல்லுவது, எ - று.

(வி - னா.) திசைமுகன் என்றது நான்கு முகங்களையுடையவென்று குறிப்பித்தற் கென்க, திசைநான்காதலான். உலகம் - ஆகுபெயர். எள்ளல் - பழித்தல். தான் - அமை.

சபாமண்டபச்சிறப்பு.

அன்ன மாகயி லாயமோ ரருமறை யாகச்

சென்னி மாமொழி யாகுமோர் செம்பொன லியன்ற

தன்னை நேர்மணி மண்டபத் தரியனை தன்னின்

முன்ன மோர்பக லுமையொடு முதல்வன்வீற் றிருந்தான்.

(ப - னா.) அன்ன - அத்தன்மைத்தாகிய, மாகயிலாயம் - பெரிய கயிலாய மலையா னது, ஓர் அருமறைஆக - ஒப்பற்ற அரியவேதமாக, சென்னி - தலைமைபெற்ற, மா - அழ காகிய, மொழி ஆகும் - சொற்களாகிய, ஓர் செம்பொன்னால் இயன்ற - ஒரு செம்பொன் னைமைக்கப்பட்ட, தன்னைநேர் - தன்னைத்தானே நிகர்த்த, மணிமண்டபத்து - ரத்தமண் டபத்தில், அரி அனைதன்னில் - சிங்காசநத்தினின்று, முன்னம் - முற்காலத்தில், ஓர்பகல் - ஒருநாள், முதல்வன் - தலைவனாகிய சிவபெருமான், உமையொடு வீற்றிருந்தான் - , எ-று.

(வி - னா.) அரி - சிங்கம். முதல்வன் என்பதில் வகரம் மெய்யீற்றுடம்படுமெய்; உடம் படு மெய்யல்லாத மெய்யெனவுண்டது. (கங்)

மகாசபை கூடுதல்.

இந்தி ரன்சுர ரரியய னியக்கர்க் தருவர்

சந்தி ரன்கதி ருரகர்சித் தர்கன்விறற் றருவர்

முந்து றுங்கண நாயகர் முனிவரர் வசுக்கள்

வந்து கண்டன ருமையொடு பரமனை மகிழ்ந்து.

(ப - னா.) இந்திரன்—, சுரர்—, அரி - விஷ்ணு, அயன் - பிரமன், இயக்கர்—, கந்தருவர்—, சந்திரன்—, சுதிர் - சூரியன், உரகர்—, சித்தர்கள்—, விதல் - வெற்றியையுடைய, தருவர் - தைத்தியர், முந்தும் - முற்பட்டு நிற்கிற, கணநாயகர் - கணநாதர், முனிவரர்—, வசுக்கள்—, (என்பவர் யாவரும்) மகிழ்ந்து வந்து - சந்தோஷித்துவந்து, உமையொடு பரமனை கண்டனர்—உமாதேவியோடு கூடியெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபிரானை கண்டார்கள், எ - து.

(வி - னா.) சுரர் - தேவர், இதுவடக்கொல்லாதலால் இதற்கு ஐசுவரியமுடையவரென்றும், நன்றாய் பிரசுரிப்பவரென்றும், பத்தியால் சமர்ப்பித்த ஹவீஸ் முதலானவற்றை நன்றாயேற்றுக்கொள்வோரென்றும், சுபத்தைச்சொல்வோரென்றும், பாற்கடலிறோடும் நின்ற அமிர்த்தத்தை யுடையவரென்றும், விரும்பினபொருளைத் தருவோரென்றும் பொருள் கூறுவர் வடநூலார். இயக்கர் - யஜ்ஞர், உரகர் - நாகர். (கசு)

கலிலிருத்தம்.

பாடுவர் சிலர்சிலர் பணிவர் முன்னரின்

ருடுவர் சிலர்சில ரார்ப்பர் மென்மலர்

சூடுவர் சிலர்சிலர் துதிப்ப ரன்பினால்

வாடுவர் சிலர்சிலர் மகிழ்ந்து வாழ்த்துவார்.

(ப-னா.) சிலர்பாடுவர்—, சிலர்பணிவர்—, சிலர் முன்னரின் து ஆடுவர்—, சிலர்—, ஆர்ப்பர் - ஆரவாரிப்பர், சிலர்மென்மலர் சூடுவர் - சிலர் மெல்லியமலர்களின் சூட்டுவர், சிலர் துதிப்பர்—, அன்பினால்—, சிலர்வாடுவர்—, சிலர் மகிழ்ந்து வாழ்த்துவார்—, எ-து.

(வி - னா.) பணிதல் - வணங்குதல். ஆர்த்தல் - பேரொலிசெய்தல். துதித்தல்—தோத்திரஞ்செய்தல். (கரு)

இன்னன மிவர்பல வியற்றல் கண்டுமை

தன்னொடு மரியணை தன்னின் மேவிய

மின்னவிர் சடையினன் விளங்கு பேரவை

முன்னுற நிகழ்ந்ததோர் முறைமை கூறுவாம்.

(ப - னா.) இன்னனம் - இவ்வண்ணமாக, இவர் - இவர்கள், பல வியற்றல்கண்டு - பலவற்றைச்செய்தல் பார்த்து, உமைதன்னொடும்—, அரியணை தன்னின் மேவிய - சிங்காசந்திலெழுந்தருளியிருந்து, மின் அவிர் - மின்கொழுகள்போல விளங்குகிற, சடையினன் - சடாபாரத்தையுடைய சிவபிரானது, விளங்கு பேர் அவை - (முன்) விளங்குகின்ற பெரிய சபையில், உற - மிகுதியாக, நிகழ்ந்து - நடந்ததாகிய, ஓர்முறைமை கூறுவாம் - ஒரு முறைமையைச் சொல்லுவோம், எ - து.

(வி - னா.) இன்னவண்ணமெனப்பாலது இன்னனம் என விகாரமாயிற்று. முன் - ஏழனுருபு. (கசு)

அண்டர்க டமக்கெலா மரிய தன்கவுட்

கொண்டருண் மெல்லிலை கொடுப்ப நூற்கிடல்

கண்டிடு மிரேணுக கணேச னென்பவற்

பண்டுறு முவகையாற் பரன னைத்தனன்.

(ப-னா.) அண்டர்கள் தமக்கு எல்லாம் - தேவர்களுக்கெல்லாம், அரிய - அரிதாகிய, தன் கவுள் கொண்டருள் - தன் கதுப்பிற்கொண்டருளின, மெல் இலை - மெல்லிலையை, கொடுப்ப - கொடுக்கும்பொருட்டு, நூல்கடல் கண்டிடும் - நூற்கடற்க்காரையக்கண்ட, இரேணுக கணேசன் என்பவன் - இரேணுக கணேசன் என்பவனை, பண்டு உறும் உவகையால் - பழமையாகிய சந்தோஷத்தினால், பரன் - சிவபெருமான், அனைத்தனன்—, எ-து.

(வி - னா.) அண்டம் - விண்ணுலகாதலால் அதிலுள்ளாரை அண்டர் என்றார். கவுள்-
கபொலம். கடல் என்றது கடற்களாயை. கணேசன் - கணநாதன். தன் கவுள்கொண்ட
ருள் மெல்லிலை - தாம்பூலப்பிரசாதம். (கஎ)

அழைத்தரு ஞவகையா லவ்வி ரோணுகன்
றழைத்துயர் கல்வியந் தாரு கன்றனைப்
பிழைத்தனன் கடந்துநம் வினைபி ழைப்பவே
மழைத்திரு மிடற்றினேன் மருங்கு வந்தனன்.

(ப - னா.) அழைத்தருள் - அழைத்தருளின, உவகையால் - சந்தோஷத்தால், அ இ
ரோணுகன் - அந்த இரோணுகன், தழைத்து உயர் - செழித்துயர்ந்த, கல்வி - கல்வியினை
யுடைய, அம் - அழகிய, தாருகன் தன்னை - தாருகனை, பிழைத்தனன் - பகைத்தவனாய்,
கடந்து - அவ்விடம்விட்டு, நம் வினை பிழைப்ப - நமது வினையென, மழை - மேகம்போன்ற,
திருமிடற்றினேன் - திருமிடற்றையுடையவனாகிய சிவபெருமானது, மருங்கு - பக்கத்தில்,
வந்தனன் - வந்தான், எ - று.

(வி - னா.) மிடறு - கண்டம்.

(கஅ)

மிடைந்திடு தனதுபே ரவையின் மெய்யுணர்
வடைந்திடு தாருக நாமத் தன்பனைக்
கடந்து மிரேணுக கணேசற் பார்த்திது
மடங்கலந் தவிசுதற வள்ளல் கூறுவான்.

(ப - னா.) மிடைந்திடு - நெருங்கின, தனது பேர் அவையில் - தனது பெரியசபை
யில், மெய் உணர்வு அடைந்திடு - மெய்யறிவுபெற்ற, தாருக நாமத்து - தாருகனென்னும்
பெயரையுடைய, அன்பனை - கடந்துறும் - கடந்துவந்த, இரேணுக கணேசன் பார்த்து -
இரோணுக கணேசனை நோக்கி, அம் மடங்கல் தவிசு உறை - அழகாகிய சிங்காசனத்தில்
வீற்றிருந்த, வள்ளல் - சிவபிரான், கூறுவான் - சொல்லவானுயினன், எ - று.

(வி - னா.) மிடைதல் - நெருங்குதல். அவை - சபை. கடத்தல் - அவமதித்தல்.
மடங்கல் - சிங்கம். தவிசு - ஆசனம். இம்மை மறுமை வீடு என்னும் எல்லாவற்றையுந் தந்
தருள் செய்கிற பரமோதாரகுதலால் சிவபெருமானை 'வள்ளல்' என்றார். (கக)

மதியுறு மிரேணுக மன்னு பேரவை
யிதிலெம தடிமையா யிலங்கு தாருகந்
கதிதரு காலினுந் கடக்கப் பட்டதென்
விதிதவ நினையென விளம்பன் மேயினுள்.

(ப - னா.) மதி உறும் இரோணுக - அறிவையுடைய இரோணுகனே, மன்னு - நிலைபெ
ற்ற, பேர் அவை இதில் - பெருஞ்சபையாகிய இதில், எமது அடிமையாய் - இலங்கு -
விளங்குகிற, தாருகன்-தாருகனை, கதி தரு காலினுல் - வெகத்தோடுகூடிய காலினுல், கடக்
கப்பட்டது என் - அவமதித்தற்குக் காரணம் யாது, விதி தவறினை என - விதி தவறினா
யென்று, விளம்பல் மேயினுள் - சொல்லத்தொடங்கினுள், எ - று.

(வி - னா.) மதி உறும் என்பதற்கு அறிவு மிகுந்த என்றுரைப்பினுமாம். கதி-நடை,
அது இங்கு விரைநடைக்காயிற்று. விதி - சாத்திரநியமம். (உ0)

சிவபக்தர்கள்மகிமை.

கருதுநம் பத்தரைக் கடத்தல் கேட்டினுக்
கொருதனி மூலமா யுடம்பி னாயுரு
மரிதுறு செல்வமுந் குலமு மன்றுதாம்
பெரிதுறு கீர்த்தியும் பெயர்த்த ழிக்குமால்.

(ப - னா.) கருதும் - யாவரும் மதித்தற்குரிய, ஈம்பத்தகாகடத்தல் - கேட்டினுக்குக் கெடுத்திக்கு, ஒருதனி மூலமாய் - உடம்பின் ஆயுளும் - உடம்போடுகூடி வாழ்த்தற்குரிய வாழ்நாளையும், அரிது உறு செல்வமும் - அரிதாகிய மிக்கசெல்வத்தையும், குலமும் - குலத்தையும் - அன்று - அன்றி, தாம் - பெரிது உறு - மிகுதியாயடைந்திருக்கிற, கீர்த்தியும் - கீர்த்தியையும், பெயர்த்து அழிக்கும் - நிலைப்பெயர்த்து அழித்துவிடும், எ - று.

(வி - னா.) கடத்தல் - இகழ்த்தல். மூலம் - காரணம். கடத்தல், அழிக்கும் எனவியைத்துரைத்துக்கொள்க. உம்மைகள் எண்ணின்கண்வந்தன. அன்றியென்பது அன்று எனத்திரிந்து வந்ததனால் தகரம் இயல்பாயிற்று. (உச)

கழிந்துள மயலின்மார்க் கண்ட னாகுமென்

றொழும்புடை யவனைமுன் றொடர்ந்தி கழந்தென

தெழும்பு லுதையினு லின்று முள்ளுறு

தழும்புறு முடலினன் றண்ட னாயினான்.

(ப - னா.) தண்டன் - யமனானவன், கழிந்துள்ள மயலின் - மிக்குள்ள செருக்கினால், மார்க்கண்டன் ஆகும் - மார்க்கண்டனாகிய, என் தொழும்புடையவனை - என் தொண்டனை, முன் - முற்காலத்தில், தொடர்ந்து இகழ்ந்து - தொடர்ந்து அவமதித்து, எனது - எழும் - எழுந்த, 4ழல் உதையினால் - காலைதையினால், இன்று - உள்ளுறு - நினைத்தற்குரிய, தழும்பு உறு - வலிப்பொருந்திய, உடலினன் ஆயினான் - எ - று.

(வி - னா) தண்டாயுத்தையுடையவ னுதலால், யமனை, 'தண்டன்' என்றார். கழிந்துள மயலின் மார்க்கண்டன் என்பதற்கு மாயை மயக்கொழிந்திருக்கிற மார்க்கண்டன் என்றுரைத்தலுமாம். உடலினன் - உடம்பையுடையவன். (உஉ)

தறிபவ மரமுடைச் சங்கு கண்ணனு

மறிவுணர் பிருகுவு மாமென் றொண்டராம்

பறிபடு தலையனாய் பவங்கள் பத்தினு

மறிபடு மாலென மதித்தி டாய்கொலோ.

(ப - னா.) தறி - வெட்டப்பட்ட, பவம் - பிறவியாகிய, மரம் உடை - மரத்தையுடைய, சங்குகண்ணனும் - அறிவு உணர் - அறிவையறிந்த, பிருகுவும் - ஆம் - ஆகிய, என் தொண்டராம் - மால் - திருமாலானவன், பறிபடுதலையன் ஆய் - தலைபறியுண்டவனாய், பவங்கள் பத்தினும் - பத்துப்பிறவிகளிலும், மறிபடும் என - மீட்டி மீட்டும் பிறந்து மூல்வாணானென்று, மதித்திடாய்கொலோ - மதித்திலையோ, எ - று.

(வி - னா.) தறிபவமரம் உடைச்சங்குகண்ணன் என்பதற்கு பிறவியாகிய மரத்தை வெட்டின சங்குகண்ணன் என்பொருள்கொள்க. சங்குகண்ணன் ஓர்சிவபக்தன். தொண்டராம் என்பது தொண்டர்களுக்குக் கெடுத்தி இழைத்ததனால் என்க. (உங)

திருமறு மார்பன்முன் செய்ய வென்றொழும்

புரமுறு ததீசியா லொடிந்த நேமிபான்

பொருமற மிழந்தனன் புகழ்க்க ணேசரால்

வருமறி முகமொடு தக்கன் மாழ்கினான்.

(ப - னா.) திருமறுமார்பன் - திருமாலானவன், முன் - முற்காலத்தில், செய்ய என் தொழும்பு - செவ்விய என் தொண்டின், உரம் உறு - வலிபெற்ற, ததீசியால் - ஒடிந்த நேமிபான் - சக்கரம் ஒடிந்தவனாய், பொரும் - போர்செய்தற்குரிய, மறம் இழந்தனன் - வீரத்தன்மையை யிழந்தான், புகழ் - புகழையுடைய, கணேசரால் - தக்கன் - வருமறி முகமொடு - கிடைத்த ஆட்டித்தலையோடு, மாழ்கினான் - மயங்கினான், எ - று.

(வி - னா.) திருமதமார்பன் - இலக்குமியையும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறவையும் உடைய மார்பையுடையவன், ததீசி - ஓர் முனிவன், இவன் இந்திரனுக்கு தன்முதுகெலும்பைக்கொடுக்க அதைக்கொண்டு அவன் தூது முனைகளுள்ள வச்சிராயுதத்தைச் செய்துகொண்டு தன்பகையவரெல்லாரையும் வென்றாலானும், பரோபகாரார்த்தமாகத் தன்முதுகெலும்பைத்தந்துயிர் துறந்தாலானும், இம்முனிவன் பெருங்கொடையாளன் எனப்பெயர் பெற்றான். கணேசரால் - கணுதிபர்களையும் பக்தர்களையும் அவமதித்தல் மூல் என்க.

(உச)

தகுஞ்செய லுடையநஞ் சுவேதன் றன்னைமுன்
னிகழ்ந்தனன் மறலிபெம் மாலெ ரிந்தனன்
புகன்றிடி னின்னும் பொருவி ரெண்டரா
லுக்குந்திற லுடையவ ருளர நேகரே.

(ப - னா.) தரும் - தக்க, செயல் உடைய - செய்கையையுடைய, நம் - நமது, சுவேதன் - தன்னை, முன் - முற்பாலத்தில், மறலி - யமனாவன், இகழ்ந்தனன் - இகழ்ந்து, எம்மால் எரிந்தனன் - புகன்றிடி - சொல்லியிடத்து, இன்னும் - மேலும், நம் - நமது, பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, தொண்டரால் - உளும் - இழந்த, திறல் உடையவர் - வலியுடையவர், அநேகர் உளர் - எ - று.

(வி - னா.) சுவேதன் - காளாஞ்சகம் என்னும் புண்யதீர்த்தக்களையிலே சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்திருந்தபோது யமன்வந்து பிடித்துப்போகக்கண்ட சிவபெருமான் யமனையுதைத்து விடுவிக்கப்பெற்ற ஒருராஜிவி. இகழ்ந்தனன் - முற்றெச்சம். உகுந்திறலுடையவர் - வலிமிழந்தவர்.

(உரு)

இரேணுகர் அவதரிக்கும் காரணம்.

சாதமி ருருகன் றனைக்க டந்தனை
யாதலி னிரேணுக வரவு தாங்குறு
மேதினி தனிலொ ரு பிறப்பு மேவென
வோதின னடிபவர்க் குதவி செய்பவன்.

(ப - னா.) சாதம் இல் - பிறவியில்லாத, தாருகன் - தனை கடந்தனை ஆதலின் - தாருகனைக்கடந்தாயாதலால், இரேணுக - இரேணுகனே, அரவு தாங்குறும் - ஆதிசேடனால் சுமக்கப்பட்ட, மேதினி தனில் - பூமியில், ஒரு பிறப்பு மேவு என - ஒருபிறவி பெய்க்கக்கடவையென்று, அடியவர்க்கு உதவி செய்பவன் - சிவபெருமான், ஒதினன் - சொல்லியருளினான், எ - று.

(வி - னா.) சாதம் ஜாதம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. தாங்குறும்தினி என மேல் வருதலால் அரவு ஆதிசேடனை யுணர்த்திற்று.

(உசு)

அறத்தனி முதல்வநீ யழைக்கு மோகைதான்
பெறப்பெறு மடியனேன் பேதைத் தன்மைபாற்
சிறப்புறு தாருகம் கடந்த தீமையைப்
பொறுத்தரு ளெனவடி பணிந்து போற்றினான்.

(ப - னா.) அறம் - தருமவுருவினாகிய, தனிமுதல்வ - ஒப்பற்ற முதல்வனே, நீ யழைக்கும் - நீயழைக்கின்ற, ஒகைதான் - உவகையையே, பெறப்பெறும் - பெறப்பெற்ற, அடியனேன் - அடியேனது, பேதைத்தன்மையால் - அறியாமையால், சிறப்பு உறு - சிறப்புப் பொருந்திய, தாருகம் கடந்த - தாருகனை அவமதித்த, தீமையை - பொறுத்தருள் என - அடிபணிந்து போற்றினான் - எ - று.

(வி - னா.) அங்கணன் என்பதை அங்கண்ணன் எனப்பிரித்து, கருணையோடுகூடிய கண்ணையுடையவன் எனப்பொருளுரைத்துக்கொள்க, “கண்ணுக்கணிகலம் கண்ணோட்டம்” என்பவாகலான் கண்ணுக்கழகாவது கருணையோமென்பது விளங்கும். விடை - உத்திரவு (விடுதல்). ஏ - அசை.

(நசு)

இரேணுகர் அவதரித்த ஸ்தலம்.

எய்திய விரேணுக னிறைவன் கூறிய

மெய்திகழிவின்கமெய் மேவித் தோன்றினான்

கொய்துணர் மலிபொழிற் கொல்லி பாகம்வாழ்

செய்தவ முடையர்தாஞ் சென்று கண்டனர்.

(ப - னா.) எய்திய - வந்த, இரேணுகன் - இறைவன் கூறிய - சிவபெருமான் சொன்ன, மெய் திகழ் - உண்மைவிளங்குகின்ற, இலிங்க மெய் மேவி - இலிங்க வடிவத்தில் பொருந்தி, தோன்றினான் - காணப்பட்டான், (அப்படிக்காணப்பட்டவனை) கொய் - பறிக் கப்படுகிற, துணர் - பூங்கொத்துக்கள், மலி - மிகுந்த, பொழில் - சோலை சூழ்ந்த, கொல் லிபாகம் வாழ் - கொல்லிபாக்கம் என்னும் தலத்தில் வாழ்கின்ற, செய்தவம் உடையர் - தவஞ்செய்பவர்கள், சென்று கண்டனர் - எ - று.

(வி - னா.) எய்தல் - வருதல். திகழ்தல் - விளங்குதல். மெய்திகழிவின்கம் - சோமே சலிங்கம்.

(நரு)

இரேணுகர் அவதாரம்.

அறுசீர்க்கழிநெடியவடியாசிரிய விருத்தம்.

நீற்றொளி விளங்கக் கண்டி நிறையணி யணிந்து வேணி

தோற்றழ கிலங்க ஞானச் சோதியின் வயிற்றிற் றோன்றிப்

போற்றிளங் கதிர்போ னின்ற புண்ணியன் தன்னைக் கண்டோ

ராற்றவும் வியப்புற் றோரா யடியினை பணிந்து சொல்வார்.

(ப - னா.) நீறு ஒளி விளங்க - திருவெண்ணீரின் ஒளி பிரகாசிக்க, கண்டி - உருத்தி ராக்கமாலையாகிய, நிறை அணி அணிந்து - நிறைந்த ஆபரண த்தையணிந்து, வேணி தோற்று அழகு இலங்க - சடையின் காணப்படுகிற அழகுவிளங்க, ஞானச் சோதியின் வயிற்றில் தோன்றி - போற்று இளம் கதிர்போல் நின்ற - யாவராலும் வணங்கப்படுகிற பாலொளி யன்போல் நின்ற, புண்ணியன் தன்னை - புண்ணியனாகிய விரோணுகனை, கண்டோர் - ஆற் றவும் - மிகவும், வியப்பு உற்றோராய் - அதிசயித்தவராய், அடி இனை - இரன்பொதங் களையும், பணிந்து - வணங்கி, சொல்வார் - எ - று.

(வி - னா.) கண்டி கண்டத்தி லணியப்படுவது. வியப்பு - அதிசயம்.

(நசு)

சோதிமா லிங்கத் தன்னிற் றோன்றுநீ யானா யென்ன

வாதியா மிறைவன் பாங்க ரமர்தரு மிரோணு கனியான்

வேதநா யகன்வி டிப்ப விடைகொண்டிங் கெய்தி னேனென்

றோதினான் வீர சைவத் தூதிய மாகி நின்றான்.

(ப - னா.) சோதி மா லிங்கம் தன்னில் - ஒளியையுடைய இந்த மஹாலிங்கத்தில், தோன்றும் நீ - காணப்படுகிற நீ, யானா என்ன - யாரென்று கேட்க, வீரசைவத்து - வீரசைவ மத்தினைது, ஊதியம் ஆகி நின்றோன் - பயனாகி நின்றவனாகிய இரோணுகன், ஆதி ஆம் - முதல்வனாகிய, இறைவன் பாங்கர் - சிவபெருமான் பக்கத்தில், அமர் தரும் - அமர்ந்திருக்கும், இரோணுகன் யான் - இரோணுகனென்னும் கணாதன் யான், வேதநாய

கன் விடுப்ப - சிவபெருமான் அனுப்ப, விடை கொண்டு - விடைபெற்று, இங்கு எய்தி
னென் என்று - இங்கு வந்தேனென்று, ஒதினான் - சொல்லினான், எ - று.

(வி - னா.) யாரா யென்பதில் ஐ சாரியை.

(ங்ங)

இலோணுகர் பொதிகை யடைதல்.

விளங்குறு சிவசித் தாந்த மென்பயிர் தன்னை வேறா

புளங்கவல் சயின புத்த ராதிய ருணர்வி னூலாம்

வளர்த்தெழு களைக னைந்து வளர்ப்பதற் குற்றே னானென்

றிளங்கதி ரனையான் வானத் தெழுந்துபோய் மலயத் துற்றான்.

(ப - னா.) விளங்குறு - விளங்குகின்ற, சிவ சித்தாந்தம் - சிவ சித்தாந்தமென்கிற, மெல் பயிர் தன்னை - மென்மையாகிய பயினை, வேறு ஆய் - வேறுபட்டு, உள்ளம் கவல் - மனங்கவல்கின்ற, சைனர் புத்தர் ஆதியர் - சைனர் புத்தர் முதலியோராகு, உணர்வு இல் னால் ஆம் - அறிவில்லாத நூல்களாகிய, வளர்த்து எழு களை - ஒங்கி யெழுநின்ற களையை, களைந்து வளர்ப்பதற்கு - களைந்து பாதுகாப்பதற்கு, நான் உற்றேன் என்று - நான் வந்தேன் என்று சொல்லி, இளம் கதிர் அனையான் - பால சூரியனை ஒத்தவனாகிய வினோனுகன், வானத்து - ஆகாயமார்க்கமாக, எழுந்துபோய்—, மலயத்து உற்றான் - பொதிகை மலையைச் சேர்ந்தான், எ - று.

(வி - னா.) கவலல் - துன்பப்படுதல். களை - ஓர்வகைப்புல். வானம் - ஆகுபெயர்.

பொதிகைமலைச்சிறப்பு.

ஒங்கிய விர்த வெற்பங் கொருகரஞ் சுமக்க லாற்றா

தேங்குபு பிலத்தில் வீழக் கண்டவங் விருடி தன்னைத்

திங்கு முனிவ ரொண்ணி லோரொடு சிகரத் தன்னிற்

றுங்கிய மலய வெற்பின் தன்மையார் சாற்ற வல்லார்.

(ப - னா.) ஒங்கிய - உயர்ந்த, விர்த வெற்பு - விர்த மலை, அங்கு - அவ்விடத்து, ஒரு கரம் - ஒருகையை, சுமக்கல் ஆற்றாது - தாங்க மாட்டாமல், ஏங்குபு - ஏங்கி, பிலத்தில் - பாதாள லோகத்தில், வீழ கண்ட - விழுச்செய்த, அ இருடி தன்னை - அந்த அகத்திய முனிவனை, திங்கு அறம் - சூழ்மற்றம், முனிவர் எண்ணிலோரொடு - அளவிறந்த முனிவர் களோடு, சிகரம் தன்னில் தாங்கிய - சிகரத்தால் சுமந்த, மலயவெற்பின் தன்மை - பொதிய மலையின் தன்மையை, சாற்ற வல்லார் யார் - சொல்ல வல்லவர் எவர்.

(வி - னா.) ஏங்குபு செய்யு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் ; இது வீழ வெண்ணும் வினையென்கொண்டது. வீழ்தல் ஈண்டு அமுந்தலென்னும் பொருளில் வந்தது. சிகரத்தன்னிறுங்கிய என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது முன்றாவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. ஒருகரத்தால் விர்தவெற்பை யழுத்தின அகத்தியரையும் அவர்போன்ற அநேக முனிவரையும் தன்னொரு சிகரத்தால் தாங்கின பொதிய மலையின் ஏற்றம் இச்செய்யுளாற் கூறிய வாராயிற்று.

(ங்ங)

மலயசு மென்று மிக்க மலயமா ருதமா மென்று

முலகொரு மூன்றி னுந்த னோங்குறு புகழ்சென் றெய்த

நலமலி சந்துங் காலு நல்கிய வதுபோற் றன்பே

ரினகுற மலைக ளுள்ளொன் றேனுமீந் ததுதா னுண்டோ.

(ப - னா.) மலயசம் என்றும்—, மிக்க மலய மாருதம் ஆம் என்றும் - மேன்மையாகிய மலயமாருத மாருமென்றும், உலகு ஒரு மூன்றினும் - ஒப்பற்ற முடிவகத்தும், தன்-தனது, ஒங்குறுபுகழ் - உயர்ந்த புகழானது, சென்று எய்த - சென்று அடைய, நலம் மலி-

நன்மை மிகுந்த, சந்தம் - சந்தந் மரத்தையும், காலம் - தென்றற்காற்றையும், நல்கிய அதுபோல் - ஈந்ததுபோல, தன்பேர் இலகும - தன்பேர் விளங்கும்படி, மலைகளுள் ஒன்றேனும் - மலைகளுள் ஒன்றாயினும், ஈந்தது உண்டோ—, எ -று.

(வி - னா.) மலயசம் - சந்தந்மரம். மலயமாருதம் - தென்றற்காற்று. கால் - காற்று. ஈந்தது - கொடுத்தது. (ச0)

இஹோணுகர் அகத்தியனாக் காணுதல்.

அப்பெரு மலயந் தன்னே யடைந்தகத் தியனி ருக்குள்
செப்பரும் வளம லீந்த விடத்தினைச் சென்று கண்ணுற்
றொப்பரு முவகை கூர்ந்த வுளத்தொடு கணங்கள் கோமா
னெய்ப்பறு முனிவ ரோடங் கிருந்துள முனியைக் கண்டார்.

(ப - னா.) அ-அந்த, பெரு மலயம் தன்னே - பெரிய பொதிகைமலையை, அடைந்து-சேர்ந்து, அகத்தியன் இருக்கும் - அகத்திய முனிவர் இருக்கின்ற, செப்பு அரும் - சொல்லுதற்கரிய, வளம் மலிந்த இடத்தினை - வளமிகுந்த இடத்தை, சென்று கண்ணுற்று-போய்ப்பார்த்து, ஒப்பு அரும் - ஒப்புச்சொல்லுதற்கரிய, உவகை கூர்ந்த - களிப்புமிக்க, உள்ளத்தொடு - மனத்தொடு, கணங்கள் கோமான் - கணநாதராகிய இரோணுகர், எய்ப்பு அறும் - அயர்வற்ற, முனிவரோடு அங்கு இருந்துள்ள - முனிவருடனே யங்கிருந்த, முனியை - அகத்திய முனிவனை, கண்டார் - பார்த்தனர், எ -று.

(வி - னா.) எய்த்தல் - அயர்தல். செப்புதல் - சொல்லுதல். (சக)

வந்தெதிர் நின்ற ஞான வாரியைக் கண்ணிற் கண்டு
சந்திர மவுலி தன்பாற் சார்ந்துள விஹோணு கப்பேர்
முந்துறு பவனு மென்று முனிவனு முணர்வாற் கண்டு
சிந்தனை மகிழ்ந்தெழுந்து திருவடித் தலத்தில் வீழ்ந்தான்.

(ப - னா.) வந்து எதிர் நின்ற - வந்து எதிரே நின்ற, ஞானவாரியை - ஞானக்கடலை, கண்ணில்கண்டு—, சந்திரமவுலி தன்பால் - சந்திரசேகரராகிய சிவபிரானிடத்து, சார்ந்து உள்ள - சேர்ந்திருக்கிற, இஹோணுகப்பேர் - இஹோணுகரென்னும் பேரினால், முந்துறுபவன் ஆம் என்று - முன்னிற்பவனும் என்று, முனிவனும் - அகத்திய முனிவனும், உணர்வாற் கண்டு - ஞானதிருவடியால் பார்த்து, சிந்தனை மகிழ்ந்து எழுந்து - மனமகிழ்ந்தெழுந்து, திரு அடிதலத்தில் வீழ்ந்தான் - திருவடியில் வீழ்ந்தான், எ -று.

(வி - னா.) ஞானக்கடல் என்றது இஹோணுகரை. மவுலி - சிரசு. சந்திரசேகரர் - பிறையையணிந்த சிரத்தையுடையவர். (சஉ)

பின்னரங் கலனைத் தானோர் பெருந்தவி சுறவி ருத்தித்
தன்னிக ரமல லோபா முத்தினை தந்த நீராற்
பொன்னடி விளக்கி தூலிற் புகன்முறை யருச்சித் தேத்தி
யன்னவ னருகு வேறோ ராதனத் தமர்ந் திருந்தான்.

(ப - னா.) பின்னர் - அதன் பின்னே, அங்கு அவனை - அங்கு வந்த அவ்விஹோணுகனை, தான் - அகத்திய முனிவன், ஓர் - ஒரு, பெரும் தவிசு - பெரிய ஆசனத்தில், உற இருத்தி-வீற்றிருக்கச்செய்து, தன் நிகர் - தனக்குத்தானே நிகர்த்த, அமலம் - பரிசுத்தத்தன்மையுடைய, உலோபாமுத்தினை - உலோபாமுத்தியையானவள், தந்த - கொண்டுவிட்டுக்கொடுத்த, நீரால் - நீரினால், பொன் அடி விளக்கி - அவரது திருவடியை விளக்கி, தூலில் - சாத்திரங்களில், புகல் - சொல்லப்பட்ட, முறை - கிரமமாக, அருச்சித்து - அர்ச்சனை

பண்ணி, ஏத்தி - துதித்து, அன்னவன் அருகு - அந்த விரோணுகன் அருகே, வேறு ஓர் ஆதனத்து - மற்றொரு ஆசனத்தில், அமர்ந்து இருந்தான்—, எ - று.

(வி - நா.) உலோபாமுத்திரா - அகத்தியர் மனைவி.

(சகூ)

இருந்துள முனியை நோக்கி யிரோணுக னன்றாய் நின்பா
லருந்தவ நடந்த தேயென் நறுளினால் வினாய்நி னக்குப்
பொருந்துறு மிடையு மெண்ணிப் புரிபவ ரியாவ னொன்று
திருந்திய வுளத்த னகிச் செப்புவ னுவகை மாற்றம்.

(ப - நா.) இருந்துள முனியை நோக்கி - அப்படியிருந்த அகத்திய முனிவனைப்பார்
த்து, இரோணுகன் - இரோணுகரானவர், நின்பால் - உன்னிடத்து, அருந்தவம் - அருமை
யாகிய தவம், நன்றாய் நடந்ததே என்று - நன்றாய் நடக்கின்றதோ வென்று, அருளினால்
வினாய் - அருளினால் வினவி, நினக்கு - உனக்கு, பொருந்துறும் - உண்டாகின்ற, இடை
யுறு - விக்கினத்தை, எண்ணி புரிபவர் - ஆலோசித்துச்செய்பவர், யாவர் என்று - யாரெ
ன்று, திருந்திய உளத்தனகி - திருத்தமாகிய மனத்தை யுடையவனாகி, உவகை மாற்றம்
செப்புவன் - சந்தோஷ வார்த்தையைச் சொல்வானாயினன், எ - று.

(வி - நா.) நடந்ததே என்பதில் ஏகாரம் வினா. வினவல் - கேட்டல். புரிதல் - செய்
தல். மாற்றம் - சொல்.

(சசு)

விந்தமு நின்னாற் கீழ்போய் வீழ்ந்தது நகுட னின்னான்
முந்தர வருவ மானான் முழங்குவெண் டிசாசு ருட்டுந்
சிந்துவு மருந்தப் பட்டுச் சேறலா தொழிந்த தன்று
வந்தொரு தருவ னுன்றன் வயிற்றிடை யற்றா னன்றே.

(ப - நா.) விந்தமும் - விந்தமலையும், நின்னாள் - உன்னால், கீழ்போய் வீழ்ந்தது -
கீழலகிழ்போய் விழுந்தது, நகுடன் - நகுடனென்பவன், நின்னாள் - உன்னால், முந்து -
முற்காலத்தில், அரவு உருவம் ஆனான் - பாம்புருவாயினன், முழங்கு - ஒலிக்கிற, வெள்
திரை சுருட்டும் - வெள்ளிய அலைகளைச் சுருட்டுகிற, சிந்துவும் - கடலும், அருந்தப்பட்டு -
உண்ணப்பட்டு, சேறலாது ஒழிந்தது - செல்லாதொழிந்தது, அன்று - அக்காலத்தில், ஒரு
தருவன் வந்து - ஒரு அரக்கன் வந்து, உன்றன் வயிற்றிடை - உன்வயிற்றில், அற்றான் அன்
றே - சீர்ணித்தொழிந்தான்ல்லவா, எ - று.

(வி - நா.) கீழ் - ஆகுபெயர். நகுடன் - சந்திரவமிசத்தனான புருவவலுக்குப் பேர
னும் ஆயுவுக்கு மகனுமாகிய ஓராசன். ஒரு அரக்கன் என்றது வாதாபியை.

(சரு)

செங்கண்மால் விடையா னல்குஞ் சிவதரு மோத்த ரத்தை
யெங்கண்மா முருக னுமத் திலங்கிலை வேலோ னல்க
வங்கண்மா ஞால முய்யப் பெற்றனை யருந்த வத்தோர்
தங்கண்மா நிதிய னாயுன் றனைநிகர் பவர்பார் சொல்லாய்.

(ப - நா.) செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, மால் விடையான் - பெரிய இட
பத்தையுடையவனாகிய சிவபெருமான், லல்கும் - கொடுத்தருளின, சிவதருமோத்தரத்தை
—, எங்கள் - எங்களுடைய, மா - பெருமைபொருந்திய, முருகன் - முருகனென்கிற,
நாமத்து - பெயரினையுடைய, இலங்கு இலை - விளங்குகின்ற இலை வடிவினையுடைய, வே
லோன் - வேலவன், லல்க - கொடுத்தருள், அம் கண் - அழகிய இடத்தையுடைய, மா -
பெரிய, ஞாலம் - உலகத்தார், உய்ய - உய்யும்படி, பெற்றனை - கிடைக்கப்பெற்றாய்,
(ஆதலால்) அரும் தவத்தோர் தங்கள் - அருமையாகிய தபசிகளுடைய, மாநிதி அன்னாய் -
பெருஞ் செல்வத்தை நிகர்த்தவனே, உன்தனை நிகர்ப்பவர் யார்—, சொல்லாய்—, எ - று.

(வி - னா.) மால் - பெருமை, திருமால். சிவதருமோத்தரம் பன்னிரண்டியல்களை யுடையதோர் தூல்; இது மறைஞான சம்பந்தரால் செய்யப்பட்டது. (சக)

என்றுரை செய்ய வெங்க ளிரோணுகன் முனிவன் கேளா
நின்றனி வரவெ னக்கே நேர்தலாற் தவத்தோன் யானே
நன்றிக ளனேத்து முள்ளேன் ஞானநல் விழியும் பெற்றேன்
வென்றனன் பவமு மேலாம் வீடடைந் துய்ந்தே னியானே.

(ப - னா.) எங்கள் இரோணுகன்—, என்று உரைசெய - என்று இவ்வாறு சொல்ல, முனிவன் கேளா - அகத்தியமுனிவன்கேட்டு, நின் - உனது, தனி - ஒப்பற்ற, வரவு - வருகை, எனக்கே நேர்தலால் - எனக்கு நேர்ந்ததனால், யானே தவத்தோன் - நானேதவத்தினையுடையேன், நன்றிகள் அனேத்தும் உள்ளேன் - நன்மைகளெல்லாவற்றையு முடையேன், ஞான நல்விழியும் பெற்றேன் - ஞானமாகிய நல்ல கண்ணையும் பெற்றேன், பவமும் வென்றனன் - பிறவியையும் வென்றேன், மேல் ஆம் வீடு அடைந்து யான் உய்ந்தேன் - மேன்மையாகிய வீட்டினை அடைந்து யான் கடைத்தேறினேன், எ-று.

(வி - னா.) கேளா - செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். 'நேர்தல் - கிடைத்தல். மேலாம்வீடு - முத்தி. (சஎ)

புண்ணிய மூர்த்தி நீயென் பொருட்டிவ ணடைந்தாய் நின்னைக்
கண்ணுநில் வினைக ளெல்லாக் கதிரொதிர்ப் பனியை யொக்கும்
பண்ணிய தவநி மைந்து பயன்றரு காலத் தல்லா
லண்ணலுன் வரவெ வர்க்கு மரிதரி தென்று சொல்வான்.

(ப-நா.) புண்ணிய மூர்த்தி நீ - தருமரூபியாகிய நீ, என்பொருட்டு—, இவண் அடைந்தாய்—, நின்னை—, கண்ணுநில் - தரிசித்தால், வினைகள் எல்லாம்—, கதிர் எதிர்-சூரியனுக்கு எதிர்ப்பட்ட, பனியை ஒக்கும்—, பண்ணிய தவம் நிறைந்து—, பயன் தரு காலத்து அல்லால் - பயன்தருகிற காலத்திலல்லாமல், அண்ணல் - பெரியோனே, உன் வரவு - உன் வருகை, எவர்க்கும் அரிது அரிது என்று சொல்வான்—, எ-று.

(வி - னா.) இவண் - இங்கு. (சஅ)

பற்பல கலையு ணர்ந்தும் பற்றிலன் துணிவு மாரு
வுற்பவ மொழியும் வண்ண முயிர்சிவத் தேக மாகும்
பொற்பரு ஞுவதாய் வேதப் பொருள்படு சிவசித் தாந்தஞ்
சிம்பர யோகி நின்னாற் றெளிந்திட விழைவ லென்றான்.

(ப - னா.) பற்பல கலை உணர்ந்தும் - பலபல தூல்களை அறிந்தும், துணிவு - நிச்சயமாகிய நிலையை, பற்றிலன் - பற்றினேனில்லை, மாரு-நீக்காத, உற்பவம் - பிறவியானது, ஒழியும் வண்ணம் - ஒழியும்படி, உயிர் - உயிரானது, சிவத்து - சிவமென்னும் பொருளோடு, ஏகம் ஆகும் - ஒன்றாகின்ற, பொற்பு - அழகை, அருளுவது ஆய் - அருள்செய்வதாய், வேதப்பொருள்படு - வேதப்பொருள் படுகின்ற, சிவ சித்தாந்தம் - சிவசித்தாந்தத்தை, சிம்பரயோகி - சிம்பரயோகியாகிய, நின்னாள் - உன்னால், தெளிந்திட - தெரிந்து கொள்ள, விழைவல் என்றான் - விரும்புகிறேன் என்று சொல்லினன், எ - று.

(வி - னா.) சிம்பரயோகி - ஞானத்தையுடைய மேலானயோகி. சிம்பரயோகி என்பது அண்மைவினியாய் எட்டாம் வேற்றுமையிற் பொருட்படுத்தினு மமையும். விழைதல்- விரும்புதல். (சக)

இரோணுகர்க்காதை முற்றம்.

செய்துள்ளார். இவ்வாறு செய்துள்ளார். இவ்வாறு செய்துள்ளார்.

14231
(6201)

உபதேசம்.

இரேணுகர் அகத்தியருக்கு உபதேசம் செய்தல்.

கலிவிருத்தம்.

முனிவ னின்ன மொழிய வுளங்கொளா
வினிய நென்னுமி ரேணுகன் முக்கணன்
றனைநி னேந்து சமாதி யடைந்துபின்
னினைவ டைந்து நிகழ்த்துதன் மேயினான்.

(ப - ரை.) முனிவன் - அகத்திய முனிவன், இன்ன - இவற்றை, மொழிய - சொல்ல, உள்ளம் கொளா - திருவுளங்கொண்டு, இனியன் என்னும் - இனியனென்றற்குரிய, இரேணுகன் - முக்கணன்றன்னே நினைந்து, சமாதி அடைந்து, பின் - பிறகு, நினைவு அடைந்து - நினைவைப்பெற்று, நிகழ்த்துதல் மேயினான் - சொல்லத்தொடங்கினான், என்று.

(வி - ரை.) கொளா செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றாகால் வினையெச்சம். முக்கணன் - த்ரினேதரதாரியாகிய சிவபெருமான், சமாதியடைந்து - நிஷ்டைடைபடி. நிகழ்த்தல் - சொல்லல்.
(க)

அருந்த வத்த ரரச வுனக்கிவண்
டிருந்து மெய்ச்சிவ ஞானத் தெளிவினைப்
பொருந்து மிக்கசித் தாந்தம் புகலுது
மொருங்கு சித்தத் துவந்து செவிக்கொளே.

(ப - ரை.) அரு - அருமையாகிய, தவத்தர் - தவத்தினருக்கு, அரச - அரசனே, உனக்கு - இவண் - இங்கு, திருந்து - திருந்திய, மெய் - உண்மையாகிய, சிவஞானத் தெளிவினை - சிவஞானத்தெளிவை, பொருந்து - பொருந்தின, மிக்க - மேலான, சித்தாந்தம் புகலுதம் - சித்தாந்தத்தைச் சொல்லுவோம், ஒருங்கு - ஒருவழிப்பட்ட, சித்தத்து உவந்து - மனத்திற் சந்தோஷங்கொண்டு, செவிக்கொள் - செவியெறக்க்கடவை, என்று.

(வி - ரை.) சாபாநுக்ரஹசக்தியையும் அட்டமாசித்தி முதலியவற்றையும் தருதற்குரியது தவமாதலால் அதனது பெருமைதோன்றி, அருந்தவம் என்றார். ஒருங்கு - முழுதும் எனினுமாம். ஏ - அகை.
(உ)

பேத விச்சையிற் பின்னப் பொருள்களு
மோது பற்பல வாய வொழுக்கமு
மாதல் பெற்றிடு மாசில்சித் தாந்தநான்
மாத வத்தர் வழுத்து முனிவனே.

(ப - ரை.) மா - பெரிய, தவத்தர் - தவசிகள், வழுத்தும் - துதித்தற்குரிய, முனிவனே - பேதம் இச்சையின் - வேறுபாடான விருப்பத்தால், பின்னப்பொருள்களும் - வேறுபட்டபொருள்களும், ஒது - சொல்லப்பட்ட, பற்பல ஆய ஒழுக்கமும் - பலபலவாகிய ஒழுக்கங்களும், ஆதல் - ஆதலை, ஆச இல் - குற்றமில்லாத, சித்தாந்தநான் - பெற்றிடும் - பெற்றிருக்கும், என்று.

(வி - ரை.) பேதம் - வேற்றுமை. பின்னப்பொருள் - கண்டிக்கப்பட்ட பொருள். ஒழுக்கம் - ஆசாரம். பெற்றிருத்தல் - அமையப்பெற்றிருத்தல். வழுத்தல் - துதித்தல். சித்தாந்தநான் என்றது பலசித்தாந்தங்களை குறித்தது என்க.
(ங)

ஆய்ஞ்ச சாங்கிய மாசறு யோகநம்
பாஞ்ச ராத்திரம் பாசு பதத்தொடு
வாய்ஞ்ச வேத மிவைபிர மாணமாய்த்
தாஞ்செய் வாதத்திற் தள்ளுவ வல்லமாம்.

(ப-ண.) ஆய்ஞ்ச - ஆராயப்பட்ட, சாங்கியம்—, ஆசு அறு-சூற்றமற்ற, 'யோகம்—, நல் - நல்ல, பாஞ்சராத்திரம்—, பாசுபதத்தொடு—, வாய்ஞ்ச - வாய்த்த, வேதம்—, இவை - இவைகள், தாம் செய் வாதத்தில் - தாங்கள்செய்கிற (யுக்தி) வாதத்தில், பிரமாணமாய் - பிரமாணங்களாகி, தள்ளுவ அல்ல ஆம் - தள்ளத்தகுந்தன அன்றாகும், எ - று.

(வி - னா.) ஆய்ந்த என்பது ஆய்ஞ்ச என்றாயிற்று. (ச)

சாங்கி யாதிகட் கென்றுந் தலைமையா
மோங்கு மாமறை யும்மறை யைத்தொடர்ந்
தீங்கு நின்றத னுலவை யாவையுந்
தாங்கு மானத் தகைமைய வென்பவே.

(ப - னா.) சாங்கியம் ஆதிகட்கு - சாங்கியம் முதலியவற்றிற்கு, என்றும் - எந்நாறும், ஓங்கு மா மறையும் - உயர்ந்த பெரிய வேதங்களும், தலைமை ஆம் - தலைமைபெற்றிருக்கும், மறையைத் தொடர்ந்து - வேதங்களைப்பின்பற்றி, ஈங்கு நின்றதனால் - இவ்வுலகத்தில் நிலைபெற்றிருத்தலால், அவையாவும்—, தாங்கும் - தாங்கப்பட்ட, மானத்தகைமைய - பெருமைத்தன்மையனவாம், என்ப - என்றுசொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று. (ரு)

யோக சாங்கிய மோரைந்தி ராத்திர
மாகும் வேதத் தொருபுடை யன்னபோ
லேக தேச முறமறை யெங்குமா
மாகம் வீழ்மலை மாதவ சைவமே.

(ப - னா.) மாகம் வீழ் - சுவாக்கத்தை விரும்புகிற, மலை-பொதியமலையில் வாழ்கின்ற, மாதவ - பெரியதவத்தினை யுடையவனே, யோக சாங்கியம் - யோக சாங்கியங்கள், ஓர் - ஒப்பற்ற, ஐந்து இராத்திரம்-பாஞ்சராத்திரம், (ஆகிய இவைகள்) வேதத்து ஒரு புடை - வேதத்தொருசார், ஆகும்—, சைவம் - சைவமானது, அன்ன போல் - அவைபோல, மறை - வேதம், ஏகதேசம் உற - ஏகதேசத்தை யடையாது, எங்கும் ஆம் - எவ்விடத்தும்பொருந்தும், எ - று.

(வி - னா.) மாகம்வீழ் என்பதற்கு ஆகாயத்தையளாவிய என்றரைத்தலும் பொருந்தும். மாகம் வீழ் மலையென்றதனால் மலையினுயர்ச்சிதோன்றிற்று. ஏகதேசம் - சிறிதிடும். வேதத்து ஒருசார் - வேதங்களின் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் நிற்கும்தன்மை. ஏகதேச முறமறையெங்குமாம் என்பது வேதஸ்வரூபம் என்க. (சு)

ஓங்கும் வேதத் தொருபுடை யாகிய
சாங்கி யாதியிற் சைவஞ் சிறந்ததாய்த்
தீங்கில் வேதமே லாந்தொடர் செய்கையா
னீங்கு பாச முனிவ நிலைக்குமால்.

(ப - னா.) பாசம் நீங்கு - பாசம் நீங்கப்பெற்ற, முனிவ - முனிவனே, ஓங்கும் வேதத்து - உயர்ந்த வேதத்தின், ஒருபுடை ஆகிய - ஒருசாராகிய, சாங்கியம் ஆதியில் - சாங்கியம் முதலானவற்றுள், சைவம் - சைவமானது, சிறந்தது ஆய்—, தீங்கு இல் - தீமையில்லாத, வேதம் எல்லாம் - வேதமுழுதும், தொடர் செய்கையால் - தொடர்கின்ற செய்கையினால், நிலைக்கும் - (சிறப்பிற்று) நிலைபெற்றிருக்கும், எ - று.

(வி - னா.) பாசம் நீங்கு என்பது நீங்கு பாசம் என முன்பின்கு மாறினிறது.
ஆல் - அசை. (எ)

பிரம மோதுசித் தாந்தப் பெயர்பெறு
தரும சைவமென் றந்திர நான்மறைப்
பொருள தாகவி னம்மறை போலவே
வரம தாம்பிர மாண மெனப்படும்.

(ப - னா.) பிரமம் - பிரமப்பொருளையே, ஒது - சொல்லுகிற, சித்தாந்தப் பெயர் பெறு - சித்தாந்தமென்னும் பெயர்பெற்ற, தரும சைவம் - அறவுருவாகியசைவம், என் - என்கிற, தந்திரம் - தந்திரமானது, நான்மறைப்பொருளது ஆகலின் - சதுர்வேதார்த்தத் தையுடையதாதலால், அ - அந்த, மறைபோலவே - வேதம்போலவே, வரமஆம் - மேன் மையாகிய, பிரமானம் எனப்படும்—, எ - று.

(வி - னா.) பிரமம் ஒது என்பது சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்டதாகிய எனப் பொருள் கொள்ளினுமையும். அது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (அ)

கண்ணு தற்பெருங் காரண னுற்பல
வெண்ணு மாகமஞ் சைவமி லாகுளம்
பண்ணு பாச பதமொடு சோமமென்
றண்ணன் மாமுனி பன்றறை யப்படும்.

(ப - னா.) கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணாகிய, பெரு - பெரிய, காரணனால் - மூலகாரணனாலே, பல - பலவாகி, என்னும் - எண்ணப்படுகிற, ஆகமம் - ஆகமங்கள், சைவம்—, இலாகுளம்—, பண்ணு - அலங்கரித்த, பாசபதமொடு—, சோமம் என்று—, அண்ணல் மாமுனி - பெருமையிற்சிறந்த முனிவனே, அன்று - அக்காலத்திற்றானே, அறையப்படும் - சொல்லப்படும், எ - று.

(வி - னா.) கண்ணுதல் - அன்மொழித்தொகை. (கூ)

ஒது வாம மொழிவறுந் தக்கண
மேதை யாகு மிசிர முனிவர
தீதி லாதசித் தாந்த மெனவரு
பேத நான்கு பெறும்புகல் சைவமே.

(ப - னா.) முனிவர - முனிசிரேஷ்டனே, புகல் - சொல்லப்பட்ட, சைவம் - சைவமானது, ஒது - சொல்லப்பட்ட, வாமம்—, ஒழிவு அறும் - நீங்காத, தக்கணம்—, மேதை ஆகும் - அறிவுண்டாகத்தகுந்த, மிசிரம்—, தீது இல்லாத—, சித்தாந்தம்—, எனவரு - என்று சொல்லப்பட்டவருகிற, பேதம் நான்கு பெறும் - நான்குவேறுபாடுகளையடையும், எ - று.

(வி - னா.) மேதை மேதா என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஏ - அசை. (க0)

வாமஞ் சத்தி பரஞ்சொல் வயிரவர்க்
காமந் தக்கண மம்மி சிரத்தெழு
நாமங் கொண்டுறு மாதர் நணுகுவா
ரேமஞ் செய்மறை யின்மத மற்றதே.

(ப - னா.) ஏமம் செய் மறையில் - உயிர்களுக்குக்காவல் செய்கிறவேதத்திற் சொல்லப்படுகிற, மதம் அற்றது - சம்மதமற்றதாகிய, வாமம்—, சத்தி பரம்—, அம் - அழகிய, தக்கணம்-தக்கிணமானது, சொல் வயிரவர்க்கு ஆம்—, அ-அந்த, மிசிரத்து—, எழு நாமம் கொண்டு-எழுபெயர்களைக்கொண்டு, மாதர் நணுகுவார்-சப்தமாதர் அடைவார்கள், எ-று.

(வி - னா.) ஏமம் - காவல். பரம் - பகலும். சப்தமாதர்கன்-பராம்ஹீ முதலிய மாதர்கள். வாமமானது சத்தியைப்பரமாய்க்கொண்டுள்ளதென்பதும், தக்ஷிணமானது வயிரவரைப் பரமாய்க்கொண்டுள்ளதென்பதும், மிராமானது சப்தமாதர்களைப் பரமாய்க்கொண்டுள்ளதென்பதும் பெறப்பட்டன. (கக)

மறையு ரைக்குந் தருமம் வகுத்தலாம்
புறம தத்தொடு நின்று பொருதலாம்
றிறம டித்தசித் தாந்த சிவாகம
மறமு ரைக்கு மறைமத மாகுமால்.

(ப - னா.) மறை உரைக்கும் - வேதங்கள் சொல்லுகிற, தருமம் - தருமத்தை, வகுத்தலால் - வகுத்துச்சொல்லுதலானும், புறமதத்தொடு - அந்நியமதங்களோடு, நின்று பொருதலால் - நின்று போர்செய்தலானும், திறம் அறித்த - வலிபொருந்திய, சித்தாந்த சிவாகமம் - சித்தாந்தமென்னும் சிவாகமமானது, அறம் உரைக்கும் - தருமத்தைச்சொல்லுகிற, மறை மதம் ஆகும் - வேதசம்மத மதமாகும், ஏ - று.

(வி - னா.) புறமதம் - பாஹ்யமதம் எனினுமாம். பொருதல் வாதித்தல் என்றலும் பொருந்தும். ஆல் - அசை. (கஉ)

செப்பும் வேதசித் தாந்த மபேதமா
மொப்பின் மெய்ப்பொரு ளொன்றே யுரைத்தலா
விப்பெ ருஞ்சொற் கலைக ளிரண்டையும்
வைப்ப ரொப்பென மானத் தறிஞரே.

(ப - னா.) செப்பும் - சொல்லப்படுகிற, வேத சித்தாந்தம் - வேதமும் சித்தாந்தமும், அபேதம் ஆம் - அபேத மாகிய, ஒப்பு இல் - ஒப்பற்ற, மெய்ப்பொருள் ஒன்றே உரைத்தலால் - உண்மைப்பொருளாகிய ஒன்றையே சொல்லுதலால், இ - இந்த, பெருஞ் சொல் - பெரும்புகழையுடைய, கலைகள் இரண்டையும் - மானத்து - பெருமை பொருந்திய, அறிஞர் - ஞானியர், ஒப்பு என வைப்பர் - (பிரமாணத் தன்மையில்) நிகராக வைப்பர், ஏ - று.

(வி - னா.) அபேதம் - வேறுபாடின்றமை. ஒன்றே யென்றது பிரமப்பொருளை. மானம் - பெருமை. ஏ - அசை. (கங)

வீரசைவலிளக்கம்.

ஏக னுற்றருள் காமிக மேமுத
லாக மத்தி னிறைந்திடு முத்தர
பாக முற்றும் பகர்வீர சைவமாஞ்
சோக மற்றுயர் தொன்மதந் தோன்றுமால்.

(ப - னா.) ஏகன் - தனியானவனாகிய சிவபெருமான், உற்று அருள் - கருணை மிகுந்தருள் செய்த, காமிகம் முதல் ஆகமத்தில் - நிறைந்திடும் - நிறைந்த, உத்தரபாக முற்றம் - பகர் - சொல்லப்பட்ட, வீரசைவம் ஆம் - வீரசைவமாகிய, சோகம் அற்று உயர் - துன்பமற்றதுயர்ந்த, தொல் மதம் - அநாதி மதமானது, தோன்றும் - ஏ - று.

(வி - னா.) உத்தர பாகம் - பிற்பகுதி. ஏகன் - அத்விதீயன். தோன்றுதல் - சிறந்து விளங்குதல். ஏ, ஆல் - அசைகள். காமிகம் முதல் ஆகமம் - சித்தாந்தமென்னும் காமிகம் முதலிய மஹாதந்திரங்கள். (கச)

சித்த மாகுஞ் சிவமய மாகிய
வித்தை யுடு விசேடம தாகியே
யெத்தி னைந் கிரமிப்ப னன்னவன்
பொய்த்தி டாத புகழ்வீர சைவனே.

(ப-ணா.) எத்தினால் - யாது காரணத்தினால், சித்தம் ஆகும் - உறுதியான, சிவமயம் ஆகிய—, வித்தையூடு - வித்தையில், விசேடம் ஆகி - சிறந்ததாகி, இங்கு-இவ்வுலகில், இரமிப்பன் - ரமிப்பானே, (அக்காரணத்தினால்) அன்னவன்-அம்மகாபாக்கியவானே, பொய்த்திடாத - பொய்த்துப் போகாத, புகழ் - புகழையுடைய, வீரசைவன் - வீரசைவனாவன்.

(வி - னா.) ரமித்தல் - வடசொல். மகிழ்தல் என்பது பொருள். சிவமயம் - சிவஸ்வரூபம். அது - பகுதிப்பொருள் விருதி. ஏ - அசை. (கரு)

தீத கன்ற சிவசீவ யிக்கியமாம்

வீத ரும்பெரு வித்தையி னென்றபுச்

சாத மின்றி ரமிக்குமச் சைவன்மற்

ரேறுதி லன்னோ னுயர்வீர சைவனே.

(ப - ணா.) வீ - வீ என்னும் சப்தத்தால், தரும் - தருகிற, தீது அகன்ற - தீமையொழிந்த, சிவ சீவ ஐக்கியம் ஆம் - சிவ சீவ ஐக்கியமாகிய, பெரு வித்தையில் - பெரிய வித்தையில், நன்கு உற - நன்மைமிக, சாதம் இன்றி - பிறத்தலில்லாமல், ரமிக்கும் - ரமிக்கின்ற, அ - அந்த, சைவன் - சைவனானவன், ஓதின - சொல்லுமிடத்து, அன்னோன் - அவனே, உயர் - உயர்ந்த, வீரசைவன் - வீரசைவனாவான், எ - து.

(வி - னா.) சிவ சீவ ஐக்கியம் - சிவ சீவர்கள் ஒன்று படுதல். சாதம் ஜாதம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. (கசு)

வித்தை யூடு விரவிய மாயையைச்

கைத்து நாயெனக் கண்டு விடுதலை

வைத்த வாதி வருண முணர்த்துறு

முத்தி யாலுயர் வீர மாகேசனும்.

(ப - ணா.) வித்தை யூடு விரவிய - வித்தையோடு கலந்த, மாயையை—, கைத்து - வெறுத்து, நாய் எனக்கண்டு - நாய்போலப் பார்த்து, விடுதலை வைத்த - விடுவதை நிலைபெறச்செய்த, ஆதி வருணம் - முதல் வருணத்தார், உணர்த்துதும் - அறிவிக்கிற, உத்தியால் - யுத்தியினால், உயர் - உயர்ந்த, வீரமாகேசன் ஆம் - வீரமாகேசனாவான், எ - து.

(வி - னா.) வீ - (சிவ) வித்தையில், ர - ரமித்து, மா - மாயையை, ஸ்வ - சுணகன் போல, ர - ரவிறதனய்ச்செய்யவும், வீரமாதேஹஸ்வரனாவான். (க௭)

வேறு.

அரியவே தாந்தத்தி னாகு ஞானமே

மருவரும் வித்தையென் றுரைப்பர் மற்றதில்

விரவினோன் யாவன்மற்ற னையன்வீ ரனென்

றுரைதரு கிற்பர்மெய் யுணர்ந்து னோர்க்களே.

(ப - ணா.) அரிய - அருமையாகிய, வேதாந்தத்தின் - வேதாந்தத்தினால், ஆகும் - உண்டாகிற, ஞானமே - ஞானந்தானே, மருவு அரும் - அடைதற்கரிய, வித்தையென்று உரைப்பர்—, அதில் விரவினோன் யாவன் - அதிற்குலந்தவன் எவனோ, அனையன் - அவனே, வீரன் என்று - வீரசைவன் என்று, மெய் உணர்ந்துளோர்கள் - உண்மையையறிந்தவர்கள், உரை தருகிற்பர் - சொல்லுவர், எ - து.

(வி - னா.) வேதாந்தம் - வேதமுடிவு. விரவல் - கலத்தல். உரைதருகிற்பர் என்பதற்குப் பகுதி உரைதா, கில் ஆற்றற் பொருண்மை விருதி. மற்று, ஏ - அசைகள். (க௮)

உட்புறம் பூசனை யுடையர் சைவரும்

கிட்பமா யேசரு மாவர் தேர்ந்திழற்

கொட்பறு சிவனரன் போலக் கூறிய

பெட்புறு மவர்களும் பின்ன மாயிடார்.

(ப - னா.) உள் - உள்ளும், புறம் - புறத்தும், பூசணை உடையர் - பூசையுடையவர்கள், (முறையே) சைவரும்—, திட்பம் - திடம் பொருந்திய, மாயேசரும் ஆவர்—, தேர்ந்திடின - ஆராயின், கொட்டி அது - சுழற்சியற்ற, சிவன் அரன் போல் - சிவன் அரன் என்பவர் போல், கூறிய - சொல்லப்பட்ட, பெட்டி உறும் அவர்களும் - பெருமை பொருந்திய அவர்களும், பின்னம் ஆயிடார் - வேறுபடார், எ - று.

(வி-நா.) உட்புறம் பூசணையுடையவர் சைவரும் திட்பமாயேசருமாவர் என்றது அகப் பூசையுடையவர் வீரசைவர், புறப்பூசையுடையவர் வீரமாயேசர் என்றபடி. தேர்தல்-ஆராய்தல். அவர்கள் என்றது வீரசைவர் வீரமாயேசர் என்பவர்களை. அரன் என்றது மகேசனை.

மிறையறுஞ் சைவர்மொன்று ஞான வேள்வியுங்
கறையின்மா யேசரொண் கரும் வேள்வியும்
பெறுநரென் றுரைத்திடும் பெற்றி யாலகம்
புறமுறு நெறியினர் புகன்று னோர்களே.

(ப - னா.) மிறை அறும் சைவர் - மாறுபாடற்ற சைவர், மெய்ஞ்ஞான வேள்வியும்—கறை இல் - சூற்ற மில்லாத, மாயேசர்—, ஒன்-ஒப்பமாகிய, கரும்வேள்வியும்—, பெறுநர் என்று - பெறுவாரென்று, உரைத்திடும் பெற்றியால் - சொல்லப்படுங் தன்மையால், புகன்று னோர்கள் - மேற் சொல்லப் பட்டுள்ளோர், அகம் புறம் உறும் நெறியினர் - உள்ளும் புறமுமாகிய நெறியையுடையவராவர், எ - று.

(வி - நா.) மிறை - விரோதம் எனினுமாம். நெறி - வழி. ஏ-அசை. அகம் புறம் உறும் நெறியினர் என்றது வீரசைவரையும் வீரமாயேசரையும் உணர்த்திற்று. (உ0)

விலகுறு பலநெறி வீர சைவர்தா
மலைவறு பத்தன்முன் வழக்க பேதழும்
தலநெறி விபேதமுந் தரிக்குந் தன்மையா
விலகுவ ரறுவகை யினரென் றெண்ணவே.

(ப - னா.) பலநெறி விலகுறு - அநேக மார்க்கமொழிந்த, வீரசைவர்—, மலைவு அறு-பிரமையற்ற, பத்தன்முன் - பத்தன் முதலாகிய, வழக்க பேதழும் - வழக்க வேறுபாடும், தலநெறி - தலதர்மவழியின், விபேதமும் - வேறுபாடும், தரிக்கும் தன்மையால் - பெறுகின்ற தன்மையினால், அறு வகையினர் என்று எண்ண - அறு வகையரென் றெண்ணும் படி, இலகுவர் - விளங்குவர், எ - று.

(வி - நா.) பலநெறி விலகுறு வீரசைவர் என்றமையால், வீரசைவர் பலவழிகளிற் சென்றலையாமல் ஒருவழிப்பட்டு விளங்குவரென்றவாறாயிற்று. தாம் - அசை. விலகுறு பலநெறி என பாடபேதமுண்டு ; இத்தற்கு பிறவி மார்க்கந்தையொழித்த எனப்பொருள் கொள்க. (உஉ)

தலத்தொடு பலவகைத் தருமமாதலா
விலக்கதி காரிகள் பேத மெய்தலால்
விலக்கரு மறிஞராம் வீர சைவர்தம்
கலைத்திற மதுவுமோ ராறு காண்டமாம்.

(ப - னா.) தலத்தொடு - தலத்தொடு கூடி, பலவகை தருமம்ஆதலால்—, இலக்கு - இலக்காகிய, அதிகாரிகள்—, பேதம் எய்தலால் - வேறுபாட்டைதலால், விலக்கு அரும் - விலக்குதற்கரிய, அறிஞர் ஆம் - ஞானியராகிய, வீரசைவர் - வீரசைவரது, கலைத்திறமதுவும் - தூல்வகையும், ஓர் ஆறு காண்டம் ஆம்—, எ - று.

(வி - நா.) அறிஞர் என்பதில் சூகரம் பெயரிடை நிலை. இலக்கு - லக்ஷ்யம் (குறி). காண்டம் - பிரிவு. தம் - சாரியை. அது - பகுதிப்பொருள் விசுதி. (உஉ)

உபதேசம் - முற்றும்.

ஓம்
பரப்ரஹ்மணே நம:
அங்கலிங்கோத்பவம்.

—♦—

நிரஞ்சந லிங்கஸ்தலம் - சூர்ய லிங்கஸ்தலம் - நிஷ்கள லிங்கஸ்தலமாய் விளங்குவது மஹாஸ்தலம்.

நிரஞ்சந லிங்கஸ்தலமாவது, வீரத்திர விதிப்படி பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு ஆதி (முதற்) காரணமாயுள்ளது. எவ்வாறெனின்:— முதல் ௧௦ வீதும், நாத பிந்து கலைகளும், அவயவத் தோடு கூடியுங் கூடாமலும், தத்துவ ரூபமான பிரமாண்டாதி யுலகங்களும், அஷ்டமூர்த்திகளும், நாமரூப க்ரியைகளும், உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களும், சாத்விகாதி முக்குணங்களும், அகங்கார மமகாரங்களும், ஞானஞ் ஞானங்களின் உற்பத்தியும், சுட்டிக் காட்டுபவரும், தன்னையும் பிறரையும் மற்றெவரையு மறிதலும், பாஹ்யாந்தரங்களும், சூரிப்பிரம் அரி பிரம்மாதி சமஸ்த தேவர்களும், சிற்சத்தியென்னும் பெயரும், சூர்யா சூர்யங்களும், தத்தபத த்வம்பத அசிபதங்களும், மந்ரியாயுதம் இல்லாத காலத்தும் நித்யமாயுள்ளதெதுவோ அது.

தூர்யலிங்கஸ்தலமாவது, மேற்கண்ட நிரஞ்சநலிங்கமே அநிர்வாச்சிய சூர்யலிங்கமாய் தது முதலியவைகளும், மனாதிக்களும், காலகர்மங்களும், இந்திரிய வியாபாரங்களும், சுகதுக்கங்களும், ஆதியவாதித்துவங்களும், நாத பிந்து கலைகளின் தோற்றங்களும், ஆத்மாநாத்மாக்களும், அரி பிரம்மாதி தேவர்களும், சராசரப் பிரபஞ்சங்களும், சிற்சத்தியுற்பவமும், சச்சிதநந்தாதி தத்துவ லட்சணங்களும், அண்டஜ முதலிய நால்வகைத் தோற்றங்களும், எல்லையற்றதும் எல்லையற்றதும், கமனாகமனங்களும், புண்ப பாபங்களும், தர்ம கர்மங்களும், சுவர்க்க நரகங்களும், இம்மை மறுமைகளும், பஞ்சபூத பௌதிகங்களும், அநந்தகோடி பிரமாண்டங்களும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கைகளும் இல்லாத காலத்தும் மஹா சூர்யமாயுள்ள தெதுவோ அது.

நிஷ்களலிங்கஸ்தலமாவது, மேற்கண்ட சூர்யலிங்கமே நிஷ்கள ஸ்வயம்பு லிங்கமாய் தந்தை தாய், நாமம் சூரி, பிறப்பிறப்பு, பிரகாசம் அப்பிரகாசம், ரூபா ரூபம், தான் எதற்கும் எதிர்திறல் தனக்கு எதிரில் ஒன்றிருத்தல், காரண காரியங்கள், முன் பின், மேல் கீழ், இடம் வலம், பற்றுதல் பற்றாமை, பார்த்தல் பாராமை, சொல்லல் சொல்லாமை, அறிதல் மறத்தல், சாத்யாசாத்யங்கள், பூஜிப்பவன் பூஜிக்கப்படுபவன், அங்கஸ்தல லிங்கஸ்தலப் பகுப்புக்கள், வேதாகம புராணேதிகாசங்கள், த்வைதாத்வைதங்கள், வெண்மை முதலிய பல நிறங்கள் ஆகிய இவைகள் இல்லாத காலத்தும், தான் ஒன்றைப் பற்றாமலும் எல்லாவற்றிற்கும் தான் பற்றுக்கோடாகவும், தனக்கோராதாரமின்றி எவற்றிற்கும் தானாதாரமாகவும், நிராதார சர்வாதார சர்வஜ்ஞ சர்வேஸ்வரனாய் அங்கஸ்தலமாயும், லிங்கஸ்தலமாயும், அறுவகைப் பத்தியும், அறுவகைச் சத்தியும், கர்ப்பீ கரித் துக்கொண்டு சச்சிதநந்த நித்ய பரிபூர்ண சாக்ஷாத்காரமாய் நின்றதெதுவோ அது.

இவ்வித நிஷ்கள மஹாலிங்க ஸ்தலத்தில் அக்ரியின் உஷ்ணம் போலுள்ள சிற்சத்தியின் ஸ்புரணத்தினால் கயிற்றின்கண் அரவு போலவும், நிஸ்தரங்க சமுத்திரத்தில் புழ்புதாதிக்கள் (சூரிபி-அலை-நுரை) உண்டாவது போலவும், ஆதியில் ஆத்மாக்களும் (ஆன்மா), அவ்வாத்மாக்கத்தில் ஆகாயமும், அவ்வாகாயத்தில் வாயுவும், அவ்வாயுவில் தேயுவும், அத்தேயுவில் அப்புவும், அவ்வப்புவில் பிருதிவியும், அப்பிருதிவியில் மூப்பத்தாறு தத்துவங்களும், அநந்தகோடி சூரிய சந்திரர்களும், பதினான்கு புனனங்களும், சப்த சாக்ஷங்களும், நவ கண்டங்களும், அஷ்ட திக்குகளும், நக்ஷத்திர ராசிகளும், விஷ்ணு பிரம்மாதி தேவர்களும், யக்ஷர், ராக்ஷசர், கின்னரர், கிம்புருடர், கந்தரூவர், கருடர், பூதப்ரேத பைசாசர், அண்டஜ ஸ்வேதஜ ஜராயுஜ உத்திஜ்ஜங்கள், கேசர பூசர வரசர ஜலசரங்கள் வ்ருக்ஷம், கொடி, செடி, மலை, நதி, வனாத்தாதி சமஸ்த வஸ்துக்களு முண்டாயின.

இவ்வாறு பிரபஞ்சோற் பத்தியாகவும் அக்காலையில் ஒன்றையாய்நின்ற சிவ சைத்யமே பின்னர் தன்னில் மாயாப் பிரசஞ்சத்தை யடக்கிக் கொண்டு தானென்று - மாயாப் பிரபஞ்சமொன்று - ஆக இரண்டாயிற்று. [இங்கு, சாமானிய ரீதியாய், இம்மாயாப் பிரபஞ்சத்தி லிருக்கும் வியவகாரிக ஜீவர்களே உபாசகராய் அங்க ஸ்தலத்தினராயினர். ஆதார பூதமாயிருக்கத் தக்க பாரமார்த்திக சைத்யமே உபாசியமாய் லிங்க ஸ்தலமாயிற்று. பாவனா ரீதியாய், போஷ்ய போஷக விபேதத்தினாலும், ஆதேய ஆதார விபேதத்தினாலும், சதி பதி, சீடன் குரு, அர்ச்சகன் தேவன், பிரஜை ராஜன், சேவகன் யஜமானன், குழந்தை தாய், வருஷம் பூமி, பூமி குரியன், இத்யாதியாய் முந்தினவர் அங்க ஸ்தலத்தைப் பொருந்தினவராய், பிந்தினவர் லிங்க ஸ்தலத்தைப் பொருந்தினவராய் இருக்கிறார்கள். கிரம ரீதியாய், தாரகனான பத்தனது சரீரமே அங்கஸ்தலம், தாரியான லிங்கமே லிங்க ஸ்தலமாயிருக்கிறது] இங்கு, கிரம ரீதியே யங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்க ஸ்தலமே பூஜகன், லிங்கஸ்தலமே பூஜ்யன் ; அங்கமே ஜீவாத்மா, லிங்கமே பரமாத்மா ; சங்கமே ஐக்கியம் ; அங்கலிங்க சங்கமென்றால் ஜீவ பரமைக்கியம் ; ஆனதினால் அங்கமே த்வம்பதம், லிங்கமே தத்பதம், சங்கமே அசிபதம் ; லிங்காங்க சங்கமென்றால் தத்வமசிமகா வாக்யார்த்த போதகமாயுள்ளது. நிஷ்கன் லிங்கத்தில் சிற்சத்தி லீனமாயிருந்ததென்று மேலே சொல்லப்பட்டிருப்பதன்றோ? லிங்கம் இரண்டான வுடனே தக்கதமாயிருந்த (மகா) சத்தியும் ஸ்வஸ்வாதந்தரியத்தினாலும், (பா)சிவசமான தர்மத்தினாலும் பெரு நெருப்பானது வேறு வேறு சிதிய தீபங்களானது போல, பத்தியொன்று, (கலை அல்லது பகா அல்லது) சக்தி யொன்று என இரண்டாயிற்று. பக்தி அங்க ஸ்தலத்தையும், சக்தி லிங்க ஸ்தலத்தையும் சம்பந்தித்தன. இவைகளில் பக்தி பிரபஞ்சத்தின் லயத்தையும், சக்தி பிரபஞ்சத்தின் விருத்தியையும் விரும்புவது. பக்தி மாயா ரஹிதமாயுள்ளது, சக்தி மாயாசஹிதமாயுள்ளது. பக்தி ஊர்த்தவழகம், சக்தி அதோழகம். பக்தி நிவிர்த்தி மார்க்கம், சக்தி பிரவிர்த்தி மார்க்கம். புகையில்லாதிருக்கும் சோதி போல பக்தி வாசனா ரஹிதமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும், நெருப்பின்சுவாலையானது புகையினால் மூடப் பட்டிருக்குங்காலையில் வெளிச்சத்தைப் பரவச்செய்யாமல் மழுங்கி யிருப்பதுபோல (கலை) சக்தி வாசனா சஹிதமாயிருக்கும். பக்தியினால் ரூபம் விருபமாகிறது, சக்தியினால் விருபம் ரூபமாகிறது. பக்திக்கு உபாசகத்துவம் உண்டானதினால் அது அங்க ஸ்தலத்தை யாஸ்ரயித்தது, சக்திக்கு உபாசியஸ்தலம் உண்டானதினால் அது லிங்கஸ்தலத்தை யாஸ்ரயித்தது. எக்காலத்தில் பிரபஞ்சோற்பத்தியானதோ அக்காலத்தே சகல ஜீவர்களும் மஹா லிங்கத்தில் ஒடுங்கி நிற்பதாயினும் வியவகார தசையில் லிங்கத்தினின்றும் பின்னமாய்த் தோன்றி சுகதுக்காதிகளை யதுபவித்து, மீளவும் தாங்கள் எவ்விவிங்கத்தினின்று உற்பவித்தனரோ அவ்விவிங்கத்திலேயே லயப்பட விரும்புவர். இவ்வாறு விருப்பு முன்னவர்களில் பிண்ட ஸ்தல - பிண்டஞான ஸ்தல - சமுசார ரீக்க ஸ்தலங்களைத் தாண்டி லிங்க தாரணத்திற்கு வரும் வீரமாதேஸ்வரரோ சிவோஷ்டர் ; சிவஜீவைக்கியம் இவர்களுக்கு முதலில் சித்திக்கிறது ; எனையோர் இவர்கட்குப் பிற்பட்டவரோ.

இங்கு, மஹாஸ்தலத்திற்கு வாச்சியமானது பரப்ரஹ்மம், அதே பரசிவம், அதே மஹாலிங்கம் எனினுமாம்.

முற்காலத்தில் வடதேசத்தின்கண் புனையஸ்தலமாகிய கல்யாணபுரியிலே சிவபக்தியை உத்தாரணம் செய்தற்காக அவதரித்தவர் ஸ்ரீவசுவேசர். சிவபெருமானே ஜங்கம வடிவதாங்கி குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி லிங்கதாரணம் செய்யப்பெற்றவரும் இவரோ. தர்மஸ்வரூபியும், கருணாநிதியும், சதாகாலம் அநேகமாயிரம் சிவகணங்களுக்குத் திருவழுது படைத்த வள்ளலும் இவரோ. விஜ்ஜல மகாராஜனுக்கு மந்திரியாயிருந்து மகிமைபுடன் வேதபாஹ்யரான பாஷண்ட மதத்தினையும், எனைய புறமதத்தினையும் வென்ற வீரரும் இவரோ. இவரது தமக்கை மாதா சிரோமணியாகிய நாகாமபையின் திருவயிற்றில் அவ

தரித்தவர் ஸ்ரீசென்னவசுவேசர். சிவோபதிஷ்டமான அசாதாரண வீரசைவமத ஷட் ஸ்தல ஞானசாரத்தை உலகில் பரவச்செய்த மஹாபுருஷரும் இவரே. இவருக்கு ஜனன காலத்திலேயே விதிப்படி லிங்கதாரணமாயினும், அந்த லிங்கம் அத்வாசோதன கலா வாஹனங்கனையடைத்து கொடுக்கப்பட்டு, அதை யார்ச்சிப்பதே வீரசைவ தர்மமாயிருப்ப தினால் ஸ்ரீ சென்னவசுவேசர் தனக்கு மாமனாரான ஸ்ரீவசுவேசனாயே குருபாவத்தினால் கண்டு, அவராலே மேற்கூறிய ஸம்ஸ்காரத்தை யடையப்பெற்றார். தனக்கு மூத்தவரும் ஸம்ஸ்காராதிகாரியுமாயிருந்த ஸ்ரீவசுவேசரை சென்னவசுவேசர் குருபாவத்தினால் கண் டிருந்ததைப்போலவே, ஸ்ரீசென்னவசுவேசரிடத்தில் சிவஞானதிக்யத்தைக்கண்டும், அவ ரால் ஷட்ஸ்தல சித்தாந்தபோதத்தை தான் அடைந்தும் ஸ்ரீவசுவேசர் அந்த சென்னவசுவேசனாயும் பாவத்தினால் கண்டிருந்தார். ஸ்ரீ சென்னவசுவேசர் சிவஞானமூர்த்தியே தா னு யிருந்ததினால் பூதலத்தில் ஸ்ரீவசுவாதி ப்ரமதர் எல்லோருக்கும் காலோசிதமாய் ஞா னோதயம் வரும்படியும் எச்சரித்து, எல்லோரையும் ஷட்ஸ்தல மார்க்க நிஷ்டராகும் படி செய்துகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீவசுவேசர் பக்தி பரவசத்தினால் ஜங்கமர்களிடத் தில் யோக்யதா விசேஷமொன்றையும் லக்ஷ்யம் செய்யாது தன் பிராணனைப்போலவே அவர்களைக் கண்டுகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ சென்னவசுவேசர் அவ்வாறன்று. ஜங்கமர்கள் ஸ்வஸ்வரூப ஞானிகளா யிருக்கத்தக்கதே ஜங்கமஸட்சனமென்று விதித்து, எல்லோ ரையும் அவ்விதமான ஞானிகளாகச்செய்தற்கு அவசியமான நிர்ப்பந்தத்தையும் கற்பித் திருந்தார். ஷட்ஸ்தல ஞானிகளல்லாதவர்கள் தன்னரண்மனைக்கு பிரவேசிக்கக்கூடா தென்று கடினமான உத்திரவுசெய்து, தன் அரண்மனையின் ஆறு வாயில்களிலும் ஆறு ஆட்களை (ஷட்ஸ்தல ப்ரஹ்மிகளை) காவல் வைத்து, வெளியிலிருந்து வருபவர்கனையெல் லாம் ஷட்ஸ்தல விசாரமாய் வினாவி, அதற்குத்தக்க விடையளித்தவர்களையே உள்ளே விநிம்படி ஏற்படுத்தியிருந்தார். இக்காரணத்தினாலேயே ஸ்ரீ சென்னவசுவேசரை ஷட் ஸ்தல ஸ்தாபனாசாரியுமென்று வீரசைவர்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள். இவர் பாலபிரமசாரி யாயிருந்து க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை ஸங்கிரகாமல் நிராபாரி (யதி) யாகியேமுகத்தாரானார். இதன் விரிவை மஹாகாவ்யங்களில் காணலாம்.

இதுபற்றியன்றோ ஸ்ரீமத் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய பிரபுலிங்கலீலை துதி கதியில் அடியில் வருமாறு குசனை செய்யப் பட்டுள்ளது :—

“வெள்ள வேணிப் பெருந்தகைக்கி யாஞ்செய் யடிமை மெய்யாகக் கள்ள வேடம் புனைந்திருந்த கள்வ ரெல்லாங் களங்கமுறு முள்ள மோடு மெய்யடியா ராக வுள்ளத் துள்ளுமருள் வள்ள லாகும் வசுவேசன் மலர்த்தா டலையால் வணங்குவாம்.

“பங்க வளற்று வழிமாற்றி யொரு நல்வழியைப் பகர்வார்போற் றங்கண் மதியிற் பலபிதந்துஞ் சமயநூரைக டமை நீக்கி யங்க நிலையிற் நிலிங்கநிலை யிற்பொன் றறஞரும் வீரசைவ சிங்க நிலைத்த வருட்சென்ன வசுவன் நிருத்தான் சிரத்தணிவாம்.

“பரசிவம் பிரம மென்னப் பட்டொரு திரிவு மின்றி யுரைமன மிறந்து நின்ற வொருசிவ லிங்கத் தன்னின் றவருமுயர் சதாசி வன்றான் மற்றவன் தனைப் பொருந்து மருமைகொண் ஞான சக்தி யவர்களாற் சிவனு திப்பன்.”

அங்கலிங்கோத்பவம். - முற்றும்.

ப்ரதமபரிச்சேதம்.

* அங்கஸ்தலம்.

(இதன் பிரிவு.)

அறுசீர்க்கழிநெழிமுடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆதிதனி லரும்பத்தத் தலமாகே சத்தலம்பி னடுக்கும் பின்னர்
சாதமுறும் பிரசாதித் தலமதன்பின் பிராணலிங்கித் தலமா ரும்பின்
போதுசர ணத்தலமா ருவதயிக் கியத்தலமாம் புகன்ற வற்றுண்
மாதவமுன் புறுபத்தத் தலமொடதன் றிறமுழாத்து மகிழ்ந்து கேண்மோ.

(ப - னா.) ஆதிதனில் - முதலில், அரும் - அருமையாகிய, பத்தத்தலம்—, மாகே
சத்தலம்—, பின் அடுக்கும் பின்னர் - பின்பு அடுத்திடுத்து வருகிற, சாதம் உறும் - தோ
ன்றுதலையுடைய, பிரசாதித்தலம்—, அதன் பின்—, பிராணலிங்கித் தலம் ஆகும்—, பின்
போது - பின்னே வருகிற, சரணத்தலம்—, ஆரவது அயிக்குயத்தலம் ஆம்—, புகன்றவற்
றுள் - சொல்லிய வற்றுள், மாதவ - பெருந்தவத்தோனே, முன்பு உறு - முன்னுள்ள,
பத்தத்தலமொடு—, அதன் திறம் உரைத்தும் - அதனிலக்கணத்தையும் சொல்லுவோம்,
மகிழ்ந்து கேள் - மகிழ்ந்து கேட்பாயாக, எ - று.

(வி - னா.) போதுதல் - வருதல். புகலல் - சொல்லல், மோ - அசை.

(க)

* மற்றொருபிரிவு.— அங்கஸ்தலம் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணம் என மூன்றுவிதமாகும்;
அவை த்யாகாங்கம் - போகாங்கம் - யோகாங்கம் என்பன; அவற்றுள் சமுசாரபிராந்தி
பரித்யாகமே லட்சணமாயுள்ளது த்யாகாங்கம்; சிவப்பிரசாத சேவையினுண்டான சுக
பரிணாமமே லட்சணமாயுள்ளது போகாங்கம்; சிவத்தின் ஐக்யாதுசந்தானமே லட்சண
மாயுள்ளது யோகாங்கம். ஸ்தூலதேகயுக்தமானது த்யாகாங்கம்; சூக்ஷ்மதேகயுக்தமா
னது போகாங்கம்; காரணதேகயுக்தமானது யோகாங்கம். ஜீவாத்மஸம்ஸரையுள்ளது த்யா
காங்கம்; அந்தராத்ம ஸம்ஸரையுள்ளது போகாங்கம்; பரமாத்மஸம்ஸரையுள்ளது யோகாங்
கம். த்யாகாங்கவிங்கசம்பந்தம் தாரணயோகமென்று சொல்லப்படும்; போகாங்கவிங்க
சம்பந்தம் தியாதயோகமென்று சொல்லப்படும்; யோகாங்கவிங்கசம்பந்தம் சமாத்யோக
மென்று சொல்லப்படும்.

திரிவித விங்கஸ்தலம் ஆசார பேதத்தினால் ஆறுபேதங்களாயின. எவ்வாறெனின், த்யா
காங்கம் - பக்தன் மாஹேஸ்வரன் என இரண்டுபேதமாயிற்று; போகாங்கம் - பிரசாதி
பிராணலிங்கியென இரண்டு பேதமாயிற்று; யோகாங்கம் - சரணன் ஐக்யன் என இரண்டு
பேதமாயிற்று. இந்த ஆறு அங்கஸ்தலத்திற்கும் முறையே பிருத்திவி - அப்பு - தேயு - வாயு -
ஆகாயம் - ஆத்மா என்பவைகள் அங்கங்களாயிருக்கின்றன; சித்தம் - புத்தி - அகங்காரம் -
மனம் - ஞானம் - பாவம் என்பவைகள் ஹஸ்தங்களாயிருக்கின்றன; கீராணம் - ஜிஹ்வா -
சகூடா - த்வக்கு - ஸ்ரோத்ரம் - ஹருதயம் என்பவைகள் முகங்களாயிருக்கின்றன. சிரத்
தாபக்தி - நிஷ்டா பக்தி - அவதாந பக்தி - அதுபவ பக்தி - ஆந்த பக்தி - சமரச பக்தி
என்பவைகள் பக்திகளாயிருக்கின்றன. சத்தஞ்சி திரவியம் - மதுரமாதிரி திரவியம் - ஸ்வே
தாதி திரவியம் - மிருத்தவாதி திரவியம் - நாதாதி திரவியம் - பரிணாம திரவியம் என்பவை
கள் சமர்ப்பிக்கத்தக்க பதார்த்தங்களாயிருக்கின்றன.

க - வது. ப த் த த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது—சரீர பிராண தர்மாதிகளெல்லாமும் ஸ்த்கிரமென்று தோன்றிக்கொண்டிருப்ப தாயினும் தன் க்ரியா விசேஷத்தினால் அந்த பிராந்தியை விட்டு சித்தத்தை என்றும் சிவபக்தி சதாசாரங்களில் செலுத்தி யிருத்தல் என்பது.]

(இதனுட்பிரிவு.)

பரமசிவ பத்தியுள் னெவனவனே பத்தனெனப் படுவ னன்னோன்
றருமமுரை செய்திடுத றலமாகு மதன்றிறத்த தலமூ வைந்தா
நிராயினவை பிண்டமதன் ஞானமொடு சமுசார நீக்க மாசா
னருளிலிங்க நீறுமணி முறைதரித்த லஞ்செழுத்து மறிந்து கூறல்.

(ப - னா.) பரமசிவ பத்தி உள்ள எவன் - பரமசிவனது பத்தியுடையவன் எவனோ, அவனே பத்தன் எனப்படுவான்—, அன்னோன் - அவனது, தருமம் உரை செய்திடுதல் - தருமத்தைச் சொல்லுதல், (பத்தத்) தலம் ஆகும்—, அதன் திறத்த - அதன் வகையினவாகிய, தலம் - தலங்கள், மூவைத்து ஆம் - பதினேந்தாகும், நிராயின் - வரிசையில், அவை பிண்டம்—, அதன் ஞானமொடு சமுசார நீக்கம்—, ஆசான் அருள் - குரு காரணியம், இலிங்கம்—, நீறு—, மணி—, முறை தரித்தல் - முறையே தரித்தல், அஞ்ச எழுத்தும் - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையும், அறித்து கூறல் - அறித்து உச்சரித்தல், எ - று.

(வி - னா.) நீக்கம் - ஒழிவு, காரணியம் - கருணை, நீறு - விழுதி, மணி - சுண்மணி (உருத்திராக்கம்). பிண்டம் என்பது பிண்டத்தலம்; அதன் ஞானமொடு சமுசார நீக்கம் - பிண்ட ஞானத்தலம், சமுசார நீக்கத்தலம்; ஆசான் அருள் - குருகாரணியத்தலம்; இலிங்கம் நீறு மணி முறை தரித்தல்-இலிங்கதாரணத்தலம், விழுதிதாரணத்தலம், உருத்திராக்கதாரணத்தலம்; அஞ்ச எழுத்தும் அறித்து கூறல் - ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஜபத்தலம். (க)

பத்திரெறி குருலிங்க வந்தனைசம் கம்புசை பகர்ந்த வன்னோர்
வைத்தபிர சாதவுண வவரிடத்திற் செய்யுந்தான வகையு பாதி
மெய்த்தநி ருபாதியொடு சகசமென மூதறிஞர் விளம்பா நின்ற
வித்தலத்தில் வருநெறிக ளனைத்து மியற் றுதல் * பத்தர்க் கியல்பு மாதோ.

(ப - னா.) பத்திரெறி—, குருலிங்க வந்தனை—, சங்கம பூசை—, பகர்ந்த - சொல்லப்பட்ட, அன்னோர் வைத்த - அவர்கள் வைத்த, பிரசாத உணவு - பிரசாதத்தை யுண்ணுதல், அவரிடத்தில் செய்யும் தானவகை—, உபாதி—, மெய்த்த நிருபாதியொடு சகசம் என—, மூதறிஞர் - பேரறிவினர், விளம்பாநின்ற - சொல்லாநின்ற, இத்தலத்தில் வரும் நெறிகள் அனைத்தும்—, இயற்றுதல் - செய்தல், பத்தர்க்கு இயல்பு - பத்தர்களுக்கு இயற்கையாகும், எ - று.

(வி - னா.) பத்திரெறி என்றது பத்தமார்க்க க்ரியாத்தலம்; குருலிங்க வந்தனை - குருலிங்கார்ச்சனோபயத்தலம்; சங்கம பூசை - ஜங்கமார்ச்சனாருபதரிவிதசம்பத்தித்தலம்; பகர்ந்த அன்னோர் வைத்த பிரசாத உணவு - சதுர்விதஸாராயத்தலம்; உபாதி - உபாதிதானத்தலம்; நிருபாதி - நிருபாதிதானத்தலம்; சகசம் - சகஜதானத்தலம், வந்தனை - ஆராதித்தல். பிரசாதம் - உச்சிட்டசேடம். தானவகை - கொடையின்வகை.

* மஹேஸ்வர பிரிவு :—அதாவது பக்தனுடைய குருபக்தன் லிங்கபக்தன் ஜங்கமபக்தன் என மூன்றுவகைப்படுவான். குருபக்தன் லிங்கபக்தன் ஜங்கமபக்தன் முறையே காரிக்ரியையினாலும், மானஸிக்ரியையினாலும், ஞானக்ரியையினாலும் உடல் பொருள் ஆவியை இவைகளைச் சமர்ப்பணம்செய்தல். பக்தனை மூர்த்திபரமம் என வழங்குதலுமுண்டு.

[அதாவது—கிஞ்சிஞ்ஞாய், மலத்ரயத்தினால் கூடிச் சரீராபி மானத்தைத் துறக்காமல் அலித்யா மோஹிதனாய், ப்ரஹ்மைக்ய ஞான தூரனாய், தன் கர்மாறுசாரமான தேவ திர்யம் மதுஷ்யபாதி ஜன்மங்களை யடைந்து ஜந் மரணம்மகமான சமுசார சக்கிரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் ஜீவன் தன் கர்ம பரிபாகத்தினால் மலத்ரயங்களைப் போக்கிக் கொண்டு எக்காலத்தில் சுத்தாந்தக்கரணனுமாவானோ அக்காலத்தில் பிண்டம் என்னும் ஸம்ஞை யுள்ளவனாகிறான் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

பண்டொ ராயிரம் பிறவியிற் பயின்றபுண் ணியத்தான்
மண்டு தீவினைப் பரப்பறப் புனிதமா மனத்தைக்
கொண்ட தேகியே கடல்குடித் துயர்குறு முனிவ
பிண்ட நாமமுற் றிடுமென வுறையார் பெரியோர்.

(ப - னை) கடல் குடித்து - கடல் நீரை யாசமநம் பண்ணி, உயர் - உயர்ந்த, குறு முனிவ - அகத்தியனே, பண்டு - முற்காலத்தில், ஓர் ஆயிரம் பிறவியில்—, பயின்ற - செய்த, புண்ணியத்தான்—, மண்டுமிகுதியாகிய, தீவினைப் பரப்பு அற-தீவினையின் பெருக்கமொழிய, புனிதம் ஆம் - பரிசுத்தமாகிய, மனத்தைக்கொண்ட—, தேகியே - புருடனே, பிண்ட நாமம் - பிண்டப்பெயரை, உற்றிடும் என - அடைவானென்று, பெரியோர் அறையுவர் - பெரியோர் சொல்லுவர், எ - து.

(வி - னை.) ஆசமநம் பண்ணல் - நீரைச் சிறுபுப் பருகல். அங்குஷ்டப் பிரமாண ஸ்த்தராதலால் அஃத்தியரை, குறுமுனி என்றார். தேகி - தேகத்தை யுடையவன். (க)

மேற்போந்த முன்றுசெய்யுட்களில் கூறியுள்ள பக்தன் முதல் ஐயனீறான ஆறு தலங்கள் இவைகளுக்கு முறையே ஆசாரலிங்கமுதல் மஹாலிங்கமீறான ஆறுதலங்கள் ஆகிய தலவகைகளினிலையைப் பெறுவான், இச்செய்யுளிலும் மேல்வரும் செய்யுட்களிலும்கூறியவாறு ஓர் ஆயிரம் அதாவது அநேக ஜன்மங்களைடுத்து இனி ஜன்மமில்லாது ஓர் ஜன்மத்தில் பிண்டஸ்தலம் சித்தித்து, முத்தனாகிறவனே சிவோஷ்டானுஷ்டஸ்தல ப்ரஹ்மியென்பது இனிது விளங்க மஹாதந்திரங்களில் கண்டவாறு, உலகில்காணும் க்ரிமிகளினும் விசேஷம் புழுக்கள், அவைகளினும் அதிகம் இறகுகளையுடைய பறவைகள், அவைகளினும் சிறந்தன மிருகங்கள், அந்தமிருகங்களினும் பசுஜாதிகள், அந்த பசுஜாதிகளினும் மனிதர்கள், அந்தமனிதர்களினும் விப்ரர்கள், அந்த விப்ரர்களினும் க்ருதபுத்திகள், அந்த க்ருதபுத்திகளினும் யஜ்ஞகர்த்தர்கள், அந்தகர்த்தர்களினும் சந்நியாசிகள், அந்த சந்நியாசிகளினும் விசேஷஞானிகள், அந்தஞானிகளினும் சிவார்ச்சகர்கள், அந்த சிவார்ச்சகர்களினும் சிவலிங்கசங்கிகள், அந்தலிங்காங்க சங்கிகளினும் வுட்ஸ்தலஞானிகள், அந்த வுட்ஸ்தல் ஞானிகளே சிவோஷ்டராவார்.

உலகி றந்துசின் மயவ விகாரியா யொளியா
யிலகு றும்பர சிவன்றன தஞ்சமா யிருந்த
வலகி றந்துள சிவர்க ளநாதியா மவித்தை
மலமு றும்பரி சாற்பல பிறவியின் வருவார்.

(ப - னை.) உலகு இறந்து - எல்லா வுலகங்களையும் கடந்து, சின்மய அவிசாரியாய் - அறிவுருவாகிய அவிசாரியாய், ஒளி ஆய்—, இலகுறும் - விளங்குகிற, பரசிவன் தனது

அஞ்சம் ஆய் இருந்த - பர சிவனது அமிசமாயிருந்த, அலகு இறந்துள்ள - அளவு கடந்திருக்கிற, சீவர்கள்—, அநாதி ஆம் அவித்தை - அநாதியாகிய அஞ்ஞான ரூபமாகிய, மலம் உறும் பரிசால் - மலமிகாநின்ற தன்மையால், பல பிறவியின் வருவார் - பல பிறவியோடு உலகில் வருவார்கள், எ - று.

(வி - னா.) இறத்தல் - கடத்தல். அவிகாரி - விகார மில்லாதவன். அஞ்சம் அம்ஸம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. அநாதி - முதலில்லாதது (பழமை). உறுதல் - மிகுதல். அநாதியாகிய அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் சிவனுடைய அமிசமாயுள்ளவன் சிவன். பல பிறவி என்றது தேவர் - திரியக் - மனிதன் முதலியோர்களை. (உ)

அனையர் நெஞ்சிடை யியக்கும யேசனுற் றருள்வன்
பனிய விந்துகாந் தத்தினிற் புனல்கதிர்ப் பளிங்கிற்
கனலும் வெவ்வழல் வித்தினின் முனையெனக் கலந்து
முனைவர் சிங்கமென் றுரைத்திட மலையோடு முனிவோய்.

(ப - னா.) முனைவர் சிங்கம் என்று உரைத்திட - முனிவர் சிங்கமென்று யாவரும் புகழும்படி, மலையோடு - விந்த மலையோடு, முனிவோய் - கோபிப்பவனே, அனையர் நெஞ்சிடை - அவரது மனத்தில், பனிய - சூளிர்ச்சியையுடைய, இந்து காந்தத்தினில் புனல் என - சந்திர காந்தத்தில் நீர் போலவும், கதிர்ப்பளிங்கில் கனலும் வெவ்வழல் என - சூரிய காந்தத்தில் சுடுகின்ற கொடிய நெருப்புப் போலவும், வித்தினில் முனை என - வித்தில்முனைபோலவும், கலந்து-சேர்ந்து, இயக்குறும் - இயங்கப்பண்ணுகிற, மயேசன்—, உற்றருள்வன் - கலந்தருள்வான், எ - று.

(வி - னா.) முனிவோய் என மேல் வருதலால் மலை விந்தமலைக்காயிற்று. சந்திர காந்தம் - ஓர்கல், இது சந்திரனைக்காணின் நீலாக் கக்குவது. கனலில் - சுடுதல். (ங)

வெற்பெ முங்கதி ரிடத்தில்திவ் பப்பதி விம்ப
முற்ப வம்பெறு மாறென வொருபிர மத்தின்
முற்ப கர்த்திடு சீவனோ டசனா முறைமை
கற்பி தம்பெறு மென்பர்பல் கலைநெறி கற்றோர்.

(ப - னா.) பல் கலை - பல கலைகளையும், நெறி கற்றோர் - வழியாகக் கற்றவர்கள், வெற்பு - உதயகிரியில், எழும் - உதிக்கிற, கதிரிடத்தில் - சூரியனிடத்தில், விம்பப் பதி விம்பம் - விம்பப்பிரதிவிம்பங்கள், உற்பவம் பெறும் ஆறு என - தோன்றுவது போல, ஒரு பிரமத்தில் - ஒன்றாகிய பிரமப்பொருளில், முன் பகர்த்திடு - முன் சொல்லப்பட்ட, சீவனோடு ஈசன் ஆம் முறைமை—, கற்பிதம் பெறும் என்பர் - கற்பிதமாயுண்டாமென்று சொல்லுவர், எ - று.

(வி-நா.) நெறி-கற்க வேண்டியமுறை. கதிர் என்பது முச்சுடருக்கும் பொதுவேயா யினும் வெற்பெறும் என்ற அடையால் சூரியனையுணர்த்திற்று. கற்பிதம்-கற்பனை (பொய்).

அறிவ தேவடி வாம்பர தத்துவ மதனி
னிறைவ தாகிய பிரோகத் துவமொடு நிலைந்த
மறிவில் போத்துருத் துவமிகு போக்கியம் வருமாற்
குறைவி லாதெழு முக்குண பேதமே கொண்டு.

(ப - னா.) அறிவதே வடிவு ஆம்-அறிவே யுருவாகிய, பரதத்துவமதனில் - பரதத்துவத்தில், குறைவு இல்லாது எழும்-குறைவில்லாமலுண்டாகிற, முக்குண பேதமேகொண்டு-முக்குண வேறுபாட்டினால், நிறைவதாகிய - நிறைவாகிய, பிரோகத்துவமொடு நிலைந்த - பிரோகத்துவத்துடனே நிலைபெற்ற, மறிவு இல் - தடையில்லாத, போத்துருத்துவம் - போக்தருத்துவமும், மிகு போக்கியம் - மிகுந்த போக்யமும், வரும்-உண்டாகும், எ - று.

(வி - னா.) பரதத்துவமதனில் என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விசுதி, அன் சாரியை, இவ்வாறன்றி பரதத்துவமாகிய அதில் என்முறைத்தவம் பொருத்தம். முக்குணம் - சாத்துவிகம் ராஜஸம் தாமஸம். பிரேரகம் - காரியம் நடத்துதல். போகத்தருத்வம் - அதுபவத்தன்மை. போக்யம் - அதுபவப்பொருள். போகத்தருத்வம் போக்யம் கூறப்பட்டதினால் போக்தாவையும் குறித்தது என்க.

(ரு)

மடிவி லாதமுக் குணவடி வாகிய மாயை
முடிவி லாதமெய்ச் சிவத்துறு மக்குண மூன்றும்
விடம மேவுற விளம்புமுப் பொருட்பெயர் விரியும்
கடிவி லாநிலிப் பிரமமா மொருப்பொருட் கண்ணே.

(ப - னா.) மடிவு இல்லா - அழிவில்லாத, முக்குண வடிவு ஆகிய மாயை—, முடிவு இல்லாத—, மெய் - உண்மையாகிய, சிவத்து உறும் - சிவத்தின்கண் பொருந்தியிருக்கும், அக்குணம் மூன்றும்—, விடமம் மேவுற - விஷமம் பொருந்த, கடிவு இல்லா நிலை - விலக்கவொண்ணாத நிலையினையுடைய, பிரமம் ஆம் - பிரமமாகிய, ஒருபொருட்கண்ணே - ஒரு பொருளினிடத்திற்குளே, விளம்பும் - சொல்லப்பட்ட, முப்பொருட்பெயர்விரியும் - முப்பொருளின் பெயர்கள் விரிந்துதோன்றும், எ - று.

(வி - னா.) மாயை என்றது சத்தியை. விடமம் - வருத்தம். கடிதல் - விலக்கல். முப் பொருள் - ஜகஜீவபரங்கள்.

(சு)

தக்க சத்துவ வுபாதிகொள் பிரமசை தர்ய
மொக்க வீசனஞ் சத்துவ ரசோமய முயிரா
மிக்க தாமத முடையதே போக்கிய வினாவா
மிக் கணக்கின்புப் பொருளும்வந் துறுஞ்சிவத் திசைந்து.

(ப - னா.) தக்க - தகுதியாகிய, சத்துவ வுபாதி கொள் - சத்துவ குணோபாதியைக் கொண்ட, பிரமசைதர்யம்—, ஒக்க ஈசன் ஆம் - யாவருமொப்புக்கொள்ளும்படி ஈசன் ஆம், சத்துவ ரசோ மயம் உயிர் ஆம் - சத்துவ ரஜோ மயங்கள் சேவனமும், மிக்க - மிகுந்த, தாமதம் உடையதே—, போக்கிய வினாவு ஆம் - போக்யப்பயனாகும், இக்கணக்கின் - இத்தக்கணக்கினால், சிவத்து-சிவமென்னும் பொருளில், முப்பொருளும்—, வந்து இசைந்து உறும் - வந்து பொருந்தியிருக்கும், எ - று.

(வி - னா.) உபாதி - அவஸ்த்தை. மயம்-உரு. போக்யம் - அதுபவப்பொருள்.

(எ)

சுத்த மென்றுள வுபாதியிற் றேயுந்திடு மீசன்
மெய்த்தி மெப்பதி யாகிய பிரேரகன் மிசிர
முய்த்த போத்துருப் பசுவென வறைவர்பே ருணர்வோ
னத்த னவ்வுயிர் சிற்றுணர் வுடையதென் றறியே.

(ப - னா.) சுத்தம் என்றுள - சுத்தமென்று சொல்லப்பட்டுள்ள, உபாதியில்—, தோய்ந்திடம் - கலக்கின்ற, ஈசன்—, மெய்த்திடம் - உண்மையாகிய, பதி ஆகிய பிரேரகன்—, மிசிரம் உய்த்த போத்துரு - மிசிரத்தோடு கலந்த போக்தருவானவன், பசு என - பசுவென்று, அறைவர் - சொல்லுவர், அத்தன் - ஈசன், பேர் உணர்வோன் - பேரறிவினன், அவ்வுயிர்—, சிற்றுணர்வுடையது என்று அறி - சிற்றறிவுடைய தென்றறிவாயாக, எ - று.

(வி - னா.) பிரேரகன்-செலுத்துவோன். பசு-ஜீவன். மிசிரம் - கலப்பு. பேருணர்வை ஸர்வஜ்ஞத்வம் என்றும் சிற்றுணர்வை கிஞ்சிஜ்ஞத்வம் என்றும் கூறுப வடநூலார்.

(அ)

மிகுதி கொண்மறை யுணர்வதவ் வியத்தமாம் பெயர்கொள்
பகுதி நண்ணினர்க் கமோககா ரணியெனும் பரையே
தகுதி கொண்டிடு சுத்தமா மசுத்தமுஞ் சாற்றிற்
றெகுதி கொண்டிடு மோககா ரணியெனத் துணியே.

(ப - னா.) மிகுதிக்கொள் மறை உணர்வது - மிகுதியைக்கொண்ட வேதத்தையறிவது, அவ்வியத்தம் ஆம் பெயர்கொள் - அவ்யக்தமென்கிற பெயரைக்கொண்ட, பகுதி நண்ணி னர்க்கு - பரக்குதியைப்பொருந்தினவர்க்கு, அமோக காரணி என்னும்பொடியே, தகுதி கொண்டிடும் சுத்தம் ஆம் - தகுதியைக்கொண்ட சுத்தமாகும், அசுத்தமும் சாற்றின் - அசுத்தத்தையும் சொல்லுமிடத்தில், தொகுதி கொண்டின் - கூட்டங்கொண்ட, மோக காரணி என்னும் பரை—, எனதுணி - என்று நிச்சயித்துக்கொள், எ - று.

(வி - னா.) அமோககாரணி என்னும்பரை - தனது ஆஸ்ரயத்திற்கு அஞ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணாததாகிய பராசத்தி. அவ்யக்தம் - வெளிப்படாதது. மோககாரணி - தனது ஆஸ்ரயத்தை மோகிக்கச்செய்யும் சத்தி. (௯)

மாயை கொண்டிறை பற்பல மூர்த்திகண் மருவுந்
தூய தன்மெனு மவித்தையாற் றேன்றுவர் பலரா
யேய சீவர்க ளநாதியே முத்தனவ் வீசன்
றீய பந்தனை யநாதியே யுற்றுளர் சீவர்.

(ப - னா.) மாயைகொண்டு - மாயையால், இறை - இறைவன், பற்பல மூர்த்திகள் மருவும் - பற்பலவுருவங்களைப் பொருந்துவன், தூயது அன்று என்னும் - சுத்தமெனன வொண்ணாத, அவித்தையால் - அஞ்ஞானத்தால், ஏய சீவர்கள் - பொருந்திய சீவர்கள், பலர் ஆய் தேன்றுவர்—, அ - அந்த, ஈசன்—, அநாதியே முத்தன்—, சீவர்—, தீய பந்தனை - கொடிய பந்தத்தை, அநாதியே உற்றுளர் - அநாதி காலத்திற்குநுன யடைந்துளர்.

(வி - னா.) கொண்டு மூன்றாவதன் சொல்லுருபு. தூயது - பரிசுத்தமானது. முத்தன் - விடுபட்டவன். பந்தம் - கட்டு. ஈசன் - மஹேசன். (௧௦)

பரம ஞானம் றநாதியாம் பாசமுந் றநாதி
கரும வேதுவா லடித்துள காயங்கண் மருவி
மிருக மாதியாம் பற்பல பிறவியின் விரவித்
தெரும ருஞ்சுழன் றிமும்பெருந் திகிரிபோற் சீவன்.

(ப - னா.) சீவன்—, பரமஞானம் அற்று-மேலான ஞானமற்று, அநாதி ஆம் பாசம் உற்று - அநாதியாகிய பாசத்தைப்பொருந்தி, அநாதி கருமம் - அநாதி கர்மங்களாகிய, ஏதுவால் - காரணத்தால், அடித்துள்ள - பொருந்தியுள்ள, காயங்கண்மருவி - சரீரங்களெ டித்து, மிருகம் ஆதி ஆம் - பற்பலபிறவியில் - மிருகமுதலாகிய பற்பல பிறவிகளில், விரவி- கலந்து, பெருந்திகிரிபோல் - பெரியசக்கரம்போல, தெருமரும் சுழன் றிமும் - தெருமரா நிற்பன் சுழலாநிற்பன், எ - று.

(வி - னா.) விரவல் - கலத்தல், தெருமரும் என்பதற்குப்பகுதி தெருமா. (௧௧)

சாதி யாயுவோ ணைவது தரும்விட மத்திற்
கேது வாயுறுங் கருமமெந் திரமெனச் சுழல்வோர்க்
காதி யாமிறை யியக்குவோ னய்க்கரி யாகிப்
போத கம்புநிந் தருளுநன் னெறியினைப் பொருந்தி.

(ப - னா.) விடமத்திற்கு ஏதுவாய் உறும் கருமம் - கெடுதிக்கேதுவாயிருக்கிற கர்மங்கள், சாதி ஆயுவோடு உணவு தரும்—, எந்திரம் எனச்சுழல்வோர்க்கு—, ஆதி ஆம் இறை - ஆதிபாகிய இறைவன், இயக்குவோன் ஆய் - இயக்கு விப்பவனாகி, கரி ஆகி-சாக்ஷி யாகி, நல்லெறியினை பொருந்தி—, போதகம் புரிந்தருளும் - ஞானத்தை யுண்டாக்கி யருள்வன், எ - று.

(வி - னா.) ஏது - காரணம். இயக்குவோன் - தொழிற்படுத்துவோன். நன்னெறி - ஸம்மார்க்கம். ஆயு - ஆயுள். உணவு - போகம். (௧௨)

கூறு சேவனும் வினைபரி பாகமே கொண்டு
மாறு மாமல வாதனை மருவினோ னாகி
யாறு மாமுடி புனைந்தருள் பரசிவ னருளின்
பேறு கூடுதச் சுத்தமா மனமொடு பிறக்கும்.

(ப - னா.) கூறு சேவனும் - சொல்லப்பட்டசேவனும், வினைபரிபாகமேகொண்டு -
மாறும் - மாறுபட, மா - பெரிய, மல வாதனை - மலவாசனையை, மருவினோன் ஆகி -
பொருத்தினவனாகி, மாமுடி - பெரியதிரமுடியில், ஆறு - கங்கையாற்றை, புனைந்தருள் -
தரித்தருளின், பரசிவன் அருளின் - பரசிவனருளினால், பேறு கூடுத - வீடுபேறடைய,
சுத்தம் ஆம் மனமொடு பிறக்கும் - சுத்தமாகிய மனத்துடனே பிறப்பான், எ - று.

(வி - னா.) வினைபரிபாகம் - இருவினையொப்பு. மாறுமாமலவாதனை - என்றது மல
வாதனை மாறின என்றபடி. (கங)

பாக மாகிய நல்வினைப் பயன்கொடு சுத்த
மாகு மாமன முன்னிடத் தங்கண னருளா
லேக மாஞ்சிவ பத்திதோன் றுறுமவ னீற்றுத்
தேக மோடுந் பிண்டமென் பெயர்கொடு செறியும்.

(ப - னா.) பாகம் ஆகிய - பக்குவமடைந்த, நல்வினைப்பயன்கொடு - நல்வினைப்பய
னால், சுத்தம் ஆம் ஆறு - சுத்தம் ஆகும் வண்ணம், மனம் முன்னிடத்து - மனம் முந்தின
காலத்தில், அங்கணன் அருளால் - ஈசனருளினால், ஏகம் ஆம் - அத்விதீயமாகிய, சிவபத்தி
தோன்றுதும் - அவன் - ஈற்று தேகமோடு - ஈற்றுடம்போடு, நல்-நல்ல, பிண்டம் என்
பெயர் கொடு - பிண்டமென்னும் பெயரோடு, செறியும் - உலகில் சஞ்சரிப்பன், எ - று.

(வி - னா.) நல்வினைப்பயன் - புண்ணியம். கொடு - மூன்றாவதன் சொல்லுருபு.
ஈற்றுதேகம் - முடிவானவுடம்பு. (கச)

பிண்டத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஜம் மஹேஸ்வராயநமஃ.

இரண்டாவது

(உ.) பிண்டஞானத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - சரீரங்கள் நஸ்வரமானவைகள், ஆத்மாக்களைப் பார்ச்சிலும் ஈஸ்வரன்
பின்னனும் அவைகளுக்குப் பிரேரகனுமா யிருப்பவன் என்னும் ஞானம் பிண்டஞானவனுக்கு
எக்காலத்திலுண்டாருமோ அக்காலத்தில் பிண்ட ஞானி என்பது.]

-கலிவிருத்தம்.

உற்றிடு முடலுயி ருணர்வி வேகமே
பெற்றவ னெவனவன் பிண்ட ஞானியென்
றற்றம தறுமலை யமர்ந்த மாதவ
கற்றறி புலவர்மெய் கழறு வாரரோ.

(ப - னா.) உற்றிடம் - (தான்)அடைந்த, உடல் - உடம்போடு கூடிய, உயிர் - உயிரா
னது, உணர் - (எல்லாவற்றையும்) அறிதற்குரிய, விவேகமே பெற்றவன் - எவன் - எவ
னோ, அவன் பிண்டஞானி யென்று - கற்று அறி புலவர் - மெய் கழறுவார் -
உண்மையாகச் சொல்லுவார், அற்றம் அறம்-குறைவற்ற, மலை அமர்ந்த - பொதிய மலையில்
வாழ்கின்ற, மாதவ - பெருந்தவத்தோனே, எ - று.

(வி - னா.) உற்றிடல் - அடைதல். அமர்ந்த என்பதற்கு விரும்பின என்றுரைப்பினு
மாம். அரோ - அசை. அது - பகுதிப்பொருள் விருதி. (க)

உடலுயி ரெனுமுல காய தன்பொறி
யடலுயி ரென்னுமற் றெருவ னன்றியே
புடைவரு புத்தியே யென்னும் புத்தனீவ்
விடலுறு மிவைகளான் மாவின் வேறவாம்.

(ப - னா.) உலகாயதன்—, உடல் உயிர் என்னும் - உடம்பே உயிர் என்பான், மற்
றெருவன்—, பொறி - பொறிகளே, அடல் உயிர் என்னும்-வலிய வுயிரென்பான், அன்றி
யே—, புத்தன்—, புடைவரு - நம்மிடத்துண்டாகிய, புத்தியே—, என்னும் - என்பான்,
இவ் - இவை யாவும், விடல் உறும் - விட்டொழியத் தரும், (மற்றென்னெனின்) இவை
கள்—, ஆன்மாவின் வேற ஆம் - ஆன்மாவுக்கு வேறாயினவாம், எ - று.

(வி - னா.) புடை - ஏழனுருபு இடப்பொருளது. (உ)

உயிரின்வே ருகிரின் றுணரப் பட்டிடுந்
செயிருறு முடலொ டிந்திரிய புத்தியி
னயலழி வரியவான் மாவுண் டாமென
நயமுட னுணர்பவன் பிண்ட ஞானியே.

(ப - னா.) உயிரின் - உயிரினும், வேறு ஆகி நின்று—, உணரப் பட்டிடும் - அறியப்
படுகிற, செயிர் உறும் - சூற்றம் பொருந்திய, உடலொடு—, இந்திரிய புத்தியின் - இந்தி
ரிய புத்திகளினும், அயல் - வேறாக, அழிவு அரிய - அழிவற்ற, ஆன்மா உண்டாம் என—,
நயமுடன் - நன்மையாக, உணர்பவன்—, பிண்டஞானி - பிண்ட ஞானியென்று சொல்
லப்படுவன், எ - று.

(வி - னா.) உயிரின் என்பதில் இன் ஐந்தாவதும்க்கப்பொருளது. அரிய என்பதில்
அருமை இன்மைப் பொருட்டு. (ங)

வினைவழி திரிதரு மெய்யும் வேறதாய்
நினைவரு நித்தவான் மாவு நித்தமா
யனைவவான் மாவின்வே ருய வீசனும்
பிளமுற வறிபவன் பிண்ட ஞானியே.

(ப-னா.) வினைவழி - வினையின் வழியே, திரிதரும்-சஞ்சரிக்கிற, மெய்யும்-உடம்பை
பும், வேறு ஆய—, நினைவரும்-நினைத்தற்குரிய, நித்தம் - சாகவதமாகிய, ஆன்மாவையும்,
—, நித்தமாய்—, அனைய - அத்தன்மையாகிய, ஆன்மாவின் - ஆன்மாவினும், வேறு ஆய
ஈசனும் - வேறுகிய ஈசனையும், பின்னம் உற அறிபவன் - வெவ்வேறாயறிவோன், பிண்ட
ஞானி—, எ - று.

(வி-னா.) திரிதரும் என்பதற்குப் பகுதி திரிதா. நினைவரும் என்பதை நினைவு அரும்
எனப் பிரித்து நினைத்தற்குரிய என்றுரைப்பினுமாம். ஏ - அசை. அது - பகுதிப்பொருள்
விருதி. (ச)

பிண்டஞானத்தலம் - முற்றம்.

உ
ஓம் ஸம்பவோமஃ.
மு ன் ரு வ து
(ந.) ச மு ச ர ரீ க் க த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது-இங்ஙனம் பிண்ட ஞானோதயமான மஹாத்மாவுக்கு ஸம்ஸ்கார வல்லமை யினால் மனைவி, புத்தல்வன், உடல், பொருள் முதலிய சமுசாரங்களைத் துச்சமாய்க்காணும் புத்தியுண்டாய் கைவராக்கிய முள்ளவனாதல் என்பது.]

கலிவிரூத்தம்.

சுத்தம துறுமனந் தோன்று நித்தியா
நித்திய விவேகிபா னின்ற வாதனா
சத்தியின் மிகுசமு சாரம் விட்டொழி
புத்திவந் துறுமெனப் புகல்வர் கற்றுளார்.

(ப - னா.) சுத்தம் உறும் மனம் தோன்றும் - சுத்தமாகிய மனமுண்டாகும், நித்தியாநித்திய விவேகிபால் - நித்தியாநித்யவஸ்து விவேகியினிடத்தில், நின்ற - நிலைபெற்ற, வாதனா சத்தியின் - (புண்ணிய) வாசனா சத்தியினால், மிகு - மிகுந்த, சமுசாரம் விட்டு ஒழி - சம்சாரத்தை விட்டொழிக்கிற, புத்தி வந்து உறும் என - புத்தியுண்டாகுமென்று, கற்றுளார் - கற்றறிந்துள்ளவர், புகல்வர் - சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகி - அழியாப் பொருள் அழியும் பொருள் களை யாராய்த்தறியும் அறிவுள்ளவன். வாசனாசத்தி - லோகவாசனையின் வலி. அது - பகுதிப்பொருள் விசுதி. (க)

பெண்டெழு வாய்தரு பேறி மைப்பினில்
விண்டிடு மிம்மையு மேய புண்ணிய
முண்டொழி தயர்முத லுறுது நக்கமுங்
கண்டெவர் விரும்புவார் கற்று ளோரின்னே.

(ப - னா.) பெண்டு எழுவாய் தரு - பெண் முதலானவைகளால் தரப்படுகிற, பேறு - பயன், இமைப்பினில் விண்டிடும் - இமைப்பொழுதில் நீங்கிப் போகாநின்ற, இம்மையும் - இம்மைச் சுகமும், மேயபுண்ணியம் - பொருந்திய புண்ணியப்பயனை, உண்டு ஒழி - நுகர்ந்தொழித்தற் கிடமாகிய, துயர் முதல் உறு - தன்ப முதலானவையுள்ள, துறக்கமும் - சுவர்க்க வின்பமும், கற்றுளோரின் - கற்றுளோர்களுக்குள்ளே, எவர் கண்டு விரும்புவார்—, எ - று.

(வி - னா.) இம்மைச் சுகம் - இல்விலக வின்பம். நுகர்தல் - அதுபவித்தல். எவர் கண்டு விரும்புவார் என்றவினா ஒருவரும் விரும்பமாட்டாரென எதிர்மறைப்பொருளுணர்ந்தி நின்றது. (உ)

பிறந்தவர்க் குண்மையே பெறுமி றப்புமற்
றறிந்தவர்க் கன்னதே பிறப்பு மிவ்வகை
செறிந்துள பிறப்புட னிறப்பிற் சேவனு
மறிந்திடு சகடமே போல வந்துறும்.

(ப - னா.) பிறந்தவர்க்கு—, பெறும் இறப்பும் உண்மையே—, அறிந்தவர்க்கு பிறப்பும் அன்னதே—, இவ்வகை செறிந்துள - இவ்வகையாகப் பொருந்தியுள்ள, பிறப்புடன் இறப்பில் - பிறப்பிறப்புக்களில், சேவனும்—, மறிந்திடு சகடமே போல வந்து உறும் - மிண்டு மேல் கீழாய் வருகிற சகடம் போலவே வந்து பொருந்தும், எ - று.

(வி - னா.) சகடம் - பண்டி, இது இதன் சக்கரத்தை யுணர்ந்தலால் ஆகுபெயர். அன்னதே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம், மற்று - அசை. (க)

மீனோடு கமடமே வெண்பத் பன்றிமா

மானிட வரிமுத லாக வந்துள

வேளைய பிறப்பினு மெய்து மாயவன்

முனும் மரணநோய் தள்ள வல்லோ.

(ப - னா.) மீனோடு கமடம் - மீனோடு ஆமை, வெண்பத் பன்றி—, மா - பெருமை பொருந்திய, மானிட அரி முதலாக வந்து உள்ள - நரசிங்க முதலாக வந்திருக்கிற, ஏனைய பிறப்பினும் - மற்றைய பிறவிகளினும், எய்தும் மாயவன் தானும் - வந்துதோன்றுகிற மாயோனும், அ - அந்த, மரணநோய் தள்ளவல்லோ—, எ - து.

(வி-நா.) தள்ளவல்லோ என்னும் ஓகார வினா தள்ளவல்லன்ன என்னும்பொருள் பபந்து நிற்பலால் எதிர்மறை. (ச)

ஆவிமுன் வினைவசத் தந்த ணுதியாய்

மேவுறு சாதியின் விரவித் தோன்றியே

தாவுற வடருமுத் தாப வங்கியால்

வேவுறு நிலைமையாம் விளம்ப வேண்டுமோ.

(ப - னா.) ஆவி - உயிர், முன்வினை வசத்து - முன்னை கர்மவயத்தால், அந்தணியாய் மேவுறு சாதியின்-அந்தணர் முதலிய சாதிகளில், விரவி தோன்றி - கலந்து பிறந்து, தாவுற அடரும் - மேலே தாவிப்படர்கிற, முத்தாபம் அங்கியால் - முத்தாப மாகிய நெருப்பினால், வேவுறு நிலைமை - வேகிற நிலையை, யாம் விளம்ப வேண்டுமோ - யாம் சொல்லவேண்டுமோ, எ - து.

(வி - னா.) அங்கி அக்கியென்னும் வடசொற்றிரிபு. முத்தாபம் - ஆதியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம். விளம்பவேண்டுமோ என்னும் ஓகாரம் எதிர்மறை. (ரு)

பொய்த்திடா தடைபுறும் வினையிற் போதரு

மத்தியான் மிகமுத லாய வெந்துபர்க்

கொத்தினுன் மிகுமிடர் கொண்டு னோர்தமக்

கெய்த்திடா தமைதலெவ் விடத்துண் டாகுமோ

(ப - னா.) பொய்த்துறது - பொய்த்துப் போகாமல், அடைபுறும் - வந்து சேர்கிற, வினையின் - வினையினால், போதரும் - உண்டாகிற, அத்தியான்மிகம் முதலாய—, வெம் துயர்க்கொத்தினால் - வெவ்விய துன்பக்கூட்டத்தால், மிகும் இடர் கொண்டோர்தமக்கு—, எய்த்திடாது அமைதல் - இனியாமல் அமைந்திருத்தல், எவ்விடத்து உண்டாகும்—, எ - து.

(வி - னா.) வினையின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றாவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. எய்த்தல் - இளைத்தல். எவ்விடத்துண்டாகும் என்றது எவ்விடத்தும் உண்டாகாதென்றபடி. எய்த்திடாது அமைதல் - ஒழிவு. (சு)

ஆதியத் தியான்மிகம் பவுதி கம்பினு

மோதுதெய் வீகமுன் றுவ தாகுமாற்

போதுமத் தியான்மிகம் புறமுட் கொண்டிரு

பேதமுற் றிடுமெனப் பேசு வாரரோ.

(ப - னா.) ஆதி அத்தியான்மிகம் - முதலாவது அத்தியாத்மியமும், பின் ஆம் பெளதிகம் - அதன் பின்னாகிய பெளதிகமும், ஓது தெய்வீகம் - சொல்லப்பட்ட தெய்வீகமும்

ஆக—, மூன்றாவது ஆகும்—, போதம் - உண்டாகிய, அத்யான்மிகம்—, புறம் உட் கொண்டு - புறம் அகம் என்பவற்றைக்கொண்டு, இருபேதம் உற்ரிமெ என-இரண்டுவகையினையுடைத்தாமென்று, பேசுவார் - சொல்லுவார் (அறிஞர்), எ -று. (எ)

வளிமுத லனதர வரல்பு றத்ததா
முளிளது மடிவில்கா மாதி யுய்க்குதல்
களியர சாதிகோய் பவுதி கங்கழு
தனியிடர் முதலதெய் வீக மாருமாஸ்.

(ப - னா.) வளி முதலன தர - வாதமுதலானவை கொடுக்க, வரல் - உண்டாதல், புறத்தது ஆம்—, உள்ளினது - அகத்தது, மடிவு இல் காமாதி உய்க்குதல் - அழிவில்லாத காமாதிகளில் செலுத்தல், களி-களித்தற்குரிய, அரசு ஆதி கோய்—அரசர்முதலாகியவர்களாலும் பிருதிவிபாதி பூதங்களாலும் உண்டாகிற கோய், பவுதிகம் - பெனதிகமாகும், கழுது - பேயினால், அளி - தரப்படுகிற, இடர் முதல் - இடர்முதலியவை, தெய்வீகம் ஆகும்—, எ -று.

(வி - னா.) வளிமுதலன - வாத பித்த சிலேஷமங்கள். காமாதி - காமமுதலியன, அவை காமம் குரோதம் உலோபம் மோஹம் மதம் மற்சரம் என ஆறும். அரசர் முதலாயினோராலுண்டாவன ராஜதண்டனை முதலாயின. கழுது என்பதினால் கிரஹம் முதலியவைகளும் வருவிக்கப்பட்டன. (அ)

இனைய வெந்துயர் பலவிசைத் துகட்டுறும்
வினையொடு திரிதரு முயிர்க்கு விண்ணிடை
யென்னுமம் மண்ணிடை யென்னு மோர்கணந்
துனியறும் படிசிறு சுகமு மின்றரோ.

(ப - னா.) இனைய - இத்தன்மையவாகிய, வெம் துயர் பல இசைத்து-வெப்பமாகிய பலதுன்பங்களைப்பொருத்தி, கட்டுறும் - பந்தப்படுகிற, வினையொடு திரிதரும் உயிர்க்கு - வினையொடுதிரிகிற சிவனுக்கு, விண்ணிடையென்னும் - விண்ணுலகத்திலாயினும், இம்மண்ணிடையென்னும் - இந்தமண்ணுலகத்திலாயினும், ஓர்கணம் - ஒருகணப்பொழுதும், துனி அறும்படி - அச்சமின்றியிருக்க, சிறு சுகமும் இன்று - அற்பமாகிய இன்பமும்இல்லை, எ-று.

(வி - னா.) வினே-தொழில். விண் மண் என்பன ஆகுபெயர்கள். சிறுசுகமும் என்று முன்மை இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை. (க)

மின்னினு மலையினும் விளக்கெ ழுஞ்சிகை
தன்னினு நிலையறத் தபுசெல் வத்தினை
மன்னுறு பொருளென மதிப்ப ரோகண
மென்னினு மறிஞரோ டிருந்து ளோருமை.

(ப - னா.) கணம் என்னினும் - கணப்பொழுதாயினும், அறிஞரோடு இருந்தாலோரும் - அறிஞரோடுகூடி யிருந்தவர்களும், மின்னினும் - மின்னலைப்பார்க்கிலும், அலையினும் - அலையைப்பார்க்கிலும், விளக்கு எழும் - விளக்கிலெழுந்ற, சிகைதன்னிலும் - கொழுந்தைப்பார்க்கிலும், நிலைஅற - நிலையில்லாமல், தபு - கெடுகின்ற, செல்வத்தினை - செல்வத்தை, மன்னுறு பொருள் என - நிலையாகிய பொருளென்று, மதிப்பரோ - எண்ணுவரோ, எ -று.

(வி - னா.) மின்முதலாயின நிலையின்மைக் கெடுத்துக்காட்டுவனவாகிய உவமைப் பொருள்கள். மன்னல் - நிலைபெறல். மதித்தல் - நினைத்தல். மதிப்பரோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறை. அறிஞர் என்பதில் ஞகரம் பெயரிடைநிலை, (உ)

மலசல நிறைதரு கடத்தை வன்றுய
ரலைபடு துரும்பினை ||ழிபு மின்னினு
நிலையறு மிவ்வுட மன்னே நிந்தைசெய்
புலைமனை தன்னையார் பொருந்து வார்களே.

(ப - னா.) மலசலம் - மலசலங்கள், நிறைதரு கடத்தை - நிறைந்த குடத்தை, வல் துயர் அலை படு துரும்பினை-வலியதுன்பக்கடலிலகப்பட்ட துரும்பை, அழியும் மின்னினும்-தோன்றியழிதின்மமின்னலினும், நிலைஅதும்-நிலையற்ற, இவ்வுடல்தன்னே - இந்தவுடம்பை, நிந்தைசெய் - நிந்தித்தற்குரிய, புலைமனைதன்னே - நீசமாகிய வீட்டை, யார் பொருந்து வார்கள்—, எ - று.

(வி - னா.) கடம் - வடசொல். குடம் துரும்பு புலைமனை என்பன இவ்வுடம்பைக் குறித்துநின்றன. ஒருவரும் பொருந்தமாட்டார்கள் என்றற்கு யார்பொருந்துவார்கள் என்றார். (கக)

நித்தியா நந்தசிற் சொரூப நின்றிட
மித்தையா மியல்புடைத் துயர வீடென
வைத்தவா கத்தினை மகிழ்ந்தி ருந்திமம்
புத்தியார் செய்குவர் புலவர் தம்மினே.

(ப - னா.) நித்தியம் - சாக்ஸதமான, ஆந்தம் - இன்பத்தைத்தருகிற, சிற்சொரூபம் நின்றிட - ஞானசொரூபம்நிற்க, மித்தை ஆம் - பொய்யாகிய, இயல்பு உடை - இயக்கையைபுடைய, துயரம் வீடு என வைத்த - துன்பவீடென்றேற்படுத்திவைத்த, ஆகத்தினை - உடம்பை, மகிழ்ந்து இருந்திமம் - மகிழ்ந்திருக்கிற, புத்தி - புத்தியை, புலவர்தம்மில் - அறிஞரில், யார்செய்குவர் - யார்பண்ணுவார்கள், எ - று.

(வி - னா.) மித்தை மித்யா என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஆகம் - உடம்பு. புலம்-அறிவு. யார்செய்குவர் என்பது ஒருவரும் செய்யாரென்றபடி. சிற்சொரூபம் நின்றிட - சித் த்ரூப ஞாகிய ஆன்மதத்துவத்தை விடுத்து. (கஉ)

ஒதியா னிடர்தரு முடம்பின் மக்களின்
மாதரி னுறவினின் மற்று னோர்தமிற்
கோதுறு தனத்தினிற் குலத்திற் போக்குறு
காதலி னநித்தியங் காண்ப னென்றுமே.

(ப - னா.) ஒதியான் - (அறிவு தூல்களைக்) கற்றவன், இடர் தரும் உடம்பில் - துன்பத்தைத்தருகிற வுடம்பினிடத்தும், மக்களில் - மக்களிடத்தும், மாதரி - பெண்டிரிடத்தும், உறவினில் - உறவினரிடத்தும், மற்றுளோர் தம்மில் - மற்றையோரிடத்தும், கோது உறு - சூற்றமுள்ள, தனத்தினில் - செல்வத்தினிடத்தும், குலத்தில் - குலத்தினிடத்தும், போக்குறு காதலின் - நிராசையால், என்றும் - எக்காலத்தும், அநித்தியங் காண்பன் - நிலையின்மையையே காண்பான், எ - று.

(வி - னா.) ஒதியான் என வாளா கூறினரேனும் ஈண்டைக்கேற்பச் சுத்தமாகிய மன முடையவனும், நித்தியாநித்தியப் பொருள்களையறிந்தவனும், நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆத்ம சுகாவர்ப்பாவமுடையவனு மாகிய விவேகி என்றுணாக்கலாயிற்று. மாதர் - ஆகுபெயர். செல்வத்தின் மீதுள்ள விரும்பம் பெருங்கேடுபயக்கும் என்பது தோன்ற கோதுறு தனம் என்றார் ; “பொன்னை நனைக்கப். பொறுதுகாண்” என்றார் பிறரும். நிராசை - ஆசையின்மை. (கக)

பொறிகளின் விரத்தியாய்ப் பொருவிற் மம்மையே
யறிவுற விழைவுடை யறிஞர்க் காழ்துயர்
மறிவுறு குடும்பநோய் மாற்று மேதுவிற்
செறிவுறு முளமெனச் செப்பு வாரரோ.

(ப - னா.) பொறிகளில் - ஐம்பொறிகளிலும், விரத்தியால் - வெறுப்புடையராய், பொருவு இல் - நிகரில்லாத, தம்மையே—, அறிவுற - அறிப, விழைவுடை-விருப்பமுள்ள, அறிஞர்க்கு—, ஆழ்துயர் - ஆழ்த்துண்பம், மறிவுறு - தடுக்கப்படுகிற, குடும்பநோய்—, (இவைகளை) மாற்றும் ஏதுவின் - நீக்குங்காரணத்தால், உள்ளம் - (அவரது) மனம், செறிவுறும் என - அடங்குமென்று, செப்புவார் - சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - னா.) ஐம்பொறி - பஞ்சேந்தரியங்கள். பொறிகளில் விரக்தி - இரத்தியஜயம். விழைவு - விருப்பம். ஏதுவின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றாவதன் கருவிப் பொருளில் வந்தது. தம்மையே யறிவுற விழைவுடை யறிஞர் என்றது ஆன்மாவிலிடம் பற்றுள்ளவனை விவேகியை, அரோ - அசை.

(௧௪)

ஆசறு மனமுட னறித்த நித்தமுந்
தேசறு வுணர்ந்துநற் றெய்வ வாழ்வினு
நேசம தகன்றுள நெறியி னோனிடைப்
பாசம தறுசிவ பத்தி தோன்றுமால்.

(ப - னா.) ஆச அறம் - சூழ்ற மற்ற, மனமுடன் - மனத்துடனே, அறித்த நித்தமும் - அறித்ய நித்யங்களையும், தேச உற உணர்ந்து - தெளிவாயறித்து, நல் - அழகாகிய, தெய்வ வாழ்வினும் - சுவர்க்க வாழ்வினும், நேசம் அகன்றுள்ள - விருப்பமொழிந்துள்ள, நெறியினோன் இடை - நன்னெறியை யுடையவனிடத்தில், பாசம் அது - பாசம் அறுதற் கேதுவாகிய, சிவபத்தி தோன்றும்—, எ - று.

(வி - னா.) அறித்தம் - அழிவு, நித்தம் - அழிவின்மை. தேச - ஒளி, அது இங்குத் தெளிவுக் காயிற்று. தெய்வம் - ஆகுபெயர். வாழ்வினும் என்றவுண்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சம், உயர்வு சிறப்புமாம். நெறியென வாளா கூறினரேனும் ஈண்டைக்கேற்ப நன்னெறி யென்றுரைக்கலாயிற்று. அது - பகுதிப்பொருள் விருத்தி. ஆல் - அசை.

(௧௫)

சமுசாரநீக்கத்தலம் - முற்றும்.

உட
ஓம்பிநாகிநேகம்.
நான்காவது

(ச.) குருகாருணியத்தலம்.

[அதாவது - முற்கூறிய பிண்டரூபி சமுசார நீக்கத்தல சம்பந்தனாகவும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞான சம்பாதநார்த்தமாய் ஸ்ரீ ஸத்குருசந்தியை யடைந்து த்ரிவித தீக்ஷையை யடைதல் என்பது.]

அறுதீர்க்கழிநெழிபடியாகிரிய விருத்தம்.

மலர்தலை யுலக மெல்லா மலிபெரும் புகழோ டொன்றி
யிலனென விவறன் மோக மிரித்துத்தத் துவமு ணர்ந்து
புலநெறி கடந்து சாந்தம் பொருந்திச்சித் தாந்த மோடு
பலகலை தெரிவுற் றையம் பாற்றிட வல்ல னாகி.

(ப - னா.) மலர்தலை - பார்த்த இடத்தையுடைய, உலகம் எல்லாம்—, மலி-நிறைந்த, பெரும்புகழோடு ஒன்றி - பெரும்புகழோடு பொருந்தி, இலன்எனஇவறல் - (பொருளிலே னென்று) லோபஞ்செய்தலும், மோகம் - மோகமும் ஆகிய இவற்றை, இரித்து - ஓட்டி, தத்துவம் உணர்ந்து - மெய்ப்பொருளை யறிந்து, புலநெறி கடந்து - ஐம்புல வழிச்செலவை வென்று, சாந்தம் பொருந்தி—, சித்தாந்தமோடு பலகலை—, தெரிவுற்று - தெரிந்து, ஐயம் - சந்தேகத்தை, பாற்றிட வல்லன் ஆகி - ஓட்ட வல்லவனாகி, எ - று.

(வி - னா.) இவறல் - பிசுரத்தனம். இரித்தல் - ஓட்டல். தத்துவம்—ஆகுபெயர். ஐம் புலன்களாவன - சத்த பரிச ரூப ரச கத்தங்கள். செலவு - செல்லுதல். பாற்றல் - ஓட்டல். ஆகி யெனவருஞ்செய்யுளை யவாவி நின்றலால் இது குளகச்செய்யுள். தத்துவம் - ஆத்மா நாதம் விவேகம். சித்தாந்தம் என்றது வீரசைவசித்தாந்தத்தை. (க)

அறநெறி வாய்மை மேவி யாரிய குலத்தாற் போந்த
முறைநெறி யொழுக்க மெய்தி முத்தினே யத்த னாகிப்
பொறையொடு பொருந்தி யக்க மணிதிகழ் பூதி யென்று
நிறைவுற வணிந்தி லிங்க நிலைபெற வுடற ரித்து.

(ப - னா.) அறநெறி வாய்மை மேவி - தருமமார்க்கத்தின் உண்மையை யுடையனாகி, ஆரிய குலத்தால் போந்த - ஆசாரிய பரம்பரையால் வந்த, முறைநெறி ஒழுக்கம் எய்தி—, முத்தினேயத்தன் ஆகி—, பொறையொடு பொருந்தி—பொறுமையொடு கூடி, அக்கமணி—, திகழ் - விளங்குகிற, பூதி—, என்றும் நிறைவுற அணிந்து—, இலிங்கம்—, நிலைபெறஉடல் தரித்து—, எ - று.

(வி - னா.) முத்தி நேயம் - மோகஷதாஹம். பொறை - தொழிற் பெயர், இது இங் குப் பொறுமையாகிய குணத்தைக் குறித்தலால் ஆகுபெயர். அக்கம் அக்ஷம் என்னும் வட சொற்றிரிபு, கண் என்பது பொருள். அக்கமணி - உருத்திராக்க மணி. பூதி யென்றும் நிறைவுற அணிந்து என்பதினால் விபூதி தாரணத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டவனும், விபூதி தத்துவ முணர்ந்தவனும், திரிபுண்டரம் தரித்துக்கொள்வதில் ஆவல் உள்ளவனும் எனப் பெறப்பட்டன. (உ)

அகத்துறு தியாக மேவி யருச்சனை புரிவோ னாகி
யுகப்புறு மங்க லிங்க யோகதத் துவமு ணர்ந்தே
யிகப்பறு தலங்க ளோர்வுற் றெய்தியத் துவித ஞானம்
தக்கசிவ முணர்த்த வல்ல தயங்குஞ்சீர்க் குரவன் மன்னே.

(ப - னா.) அகத்து - மனத்தில், உறு தியாகம் மேவி - மிக்க தியாகத்தைப் பொருந்தி, அருச்சனை புரிவோன் ஆகி—, உகப்புறும் - விரும்பத்தக்க, அங்கலிங்க யோக தத்துவம் உணர்ந்து—, இகப்பு அறு - நீங்குதற் கரிய, தலங்கள் ஓர்வுற்று - தலங்களை யாராய்ந்து, எய்தி - அடைந்து, அத்துவித ஞானம் தக - அத்தை ஞானமுண்டாக, சிவம் - சிவமென் னும் பொருளை, உணர்த்தவல்ல—, தயங்கு சீர் குரவன் மன்னே—விளங்குகின்ற சிறப்பினை யுடைய ஆசாரியனை, எ - று.

(வி - னா.) அங்கலிங்க யோக தத்வம் என்றது லிங்காங்கஸம்யோக தத்வத்தை:— அதாவது, லிங்கமென்றால் ப்ரஹ்மம், அங்கமென்றால் ஆத்மா, இவைகளின் நித்ய சம் பந்தமே ஸம்யோகம் என்று சொல்லப்படும். லிங்கமே தத்தவாச்சியம், அங்கமே த்வம் பதவாச்சியம், ஸம்யோகமே அசிபதவாச்சியம். லிங்கமே நாதம், அங்கமே பிந்து, ஸம் யோகமே கலை. இலிங்கமே சன்மாத்திரம், அங்கமே சின்மாத்திரம், ஆந்தமே யோகம். இதே மஹாலிங்காங்கஸம்யோகம். தன் மூன்றுவித சரீரத்தி ரெருக்கும் மூன்றுவித லிங்க தத்தையும் அவஸ்தாதர்யங்களில் விஸ்வ - தைஜஸ - ப்ராஜகு ரூபனாய் உபாசித்துக்கொள்

முருப்பதே லிங்காங்கஸம்யோகம். ஸம்யோகம் என்பது த்வைத நாசம்; அந்த நாசமே நிவிர்த்தி; நிவிர்த்தியே விஸ்வார்த்தி; அந்த விஸ்வார்த்தியே முக்தி.

இகத்தல் - நீங்கல். சிவத்தை யுணர்த்தல்வன்மைதோன்ற சிவம் உணர்த்தவல்லான் என்றார்; அதாவது சிவோபதேசம் செய்தல் என்றபடி. (ங)

மாசறு மனத்த னாகி மதியுடை விராகி யானேன்
பாசம தனைத்து நீக்கும் பரசிவ முணரத் தோன்று
நேசமோ டடைவன் பாம்பி னெளிதிரைக் கடல்வ றப்ப
வாசம நஞ்செய் தோங்கு மகத்தியப் பெபரி னானே.

(ப - னா.) பாம்பின் - பாம்புபோல, நெளி - நெளிகின்ற, திரை - அலைகளையுடைய, கடல் வறப்ப - கடல் சுவற, ஆசமநம் செய்து—, ஓங்கும் - உயர்ந்த, அகத்தியப் பெயரி னானே - அகத்தியபென்னும் பெயரை யுடையவனே, மாச அறம் - குற்றமற்ற, மனத் தன் ஆகி—, மதி உடை-அறிவுடைய, விராகி ஆனேன் - வைராக்யசாலியானவன், பாசம் அனைத்தும் நீக்கும் பரசிவம் உணர—, தோன்றும் - உண்டாகிற, நேசமோடு அடைவன்- பக்தியோடு அடைவான், எ -று.

(வி - னா.) பாம்பின் என்பதில் இன் ஐந்தாவதன் ஒப்புப் பொருளது. திரை - ஆகு பெயர்; அலை யென்பதுமது. வறத்தல் - சுவறல். ஆசமநம் செய்தல் - பருகுதல். விராகி- பிரபஞ்சத்தில் வெறுப்புள்ளவன். நேசம் பத்தியென்பன அன்பின் பரியாயங்கள். அது- பகுதிப் பொருள் விசுதி. (ச)

திங்களா நேனு மாண்டொன் றுயினுந் தேசி கன்றன்
பொங்கருள் காணுங் காறும் புரிந்துநற் பணிகள் காணி
னங்கருள் சீல சீட னஞ்சலி செய்து நின்றே
பங்கமாம் பிறவி நோயெற் பரிந்தருள் புரிக வென்பான்.

(ப - னா.) திங்கள் ஆறு ஏனும் - ஆறுமாசமாயினும், ஆண்டு ஒன்று ஆயினும் - ஒரு வருடமாயினும், தேசிகன்றன் - ஆசாரியனது, பொங்கு அருள் - மிக்க அருளை, காணுங் காறும் - காணும் வகைக்கும், நல் பணிகள் புரிந்து-நல்ல தொண்டுகள் செய்து, காணின்- கண்டால், அங்கு - அவ்விடத்து, சீல சீடன்-ஒழுக்கத்தை யுடைய சீடன், அஞ்சலிசெய்து நின்று—, பங்கம் ஆம் - கெடுதியாகிய, பிறவிநோய் - பிறவி நோயினையுடைய, என்-என க்கு, பரிந்து - இரங்கி, அருள் புரிக என்பான் - அருள் செய்க வென்று பிரார்த்திப்பான்.

(வி - னா.) அஞ்சலி செய்தல் - கை குவித்து நிற்கல். பரிதல் - இரங்குதல். அருள் காணுங் காறும் - அதுக்கிரகம் செய்யும் வரையில். (டு)

புனிதமா னாக்க னின்ன புகன்றரு ளிரந்து நிற்ப
வனையவன் மனது சத்தி பாதமுற் றறிந்து பின்னர்
வினைதபு * திக்கை யோடு மேவுவித் தருள்வ னென்ப
தனிவரு பரமா நந்த தத்துவக் குரவ னன்றே.

(ப - னா.) புனிதம் - பரிசுத்தமென, மாணக்கன்—, இன்ன புகன்று - இவற்றைச் சொல்லி, அருள் இரந்து நிற்ப—, அனையவன்மனது - அவனது, சத்தி பாதம் உற்று அறிந்து - சத்திநிபாதத்தை யாராய்ந் தறிந்து, பின்னர் - பிறகு, வினைதபு - வினைகளைக் கெடுக்கிற, திக்கையோடு - திகைப்போடு, மேவுவித்து அருள்வன் - பொருந்துவித்தருள்

* திக்கை என்பது “திகூ” என்னும் வடசொற்றிரிபு. திகூ என்னும் இரண்டு அகூரங்கள், குருவினது அதுக்கிரகத்தினால் சிவஞான சம்பந்தம் (ஜீயதே) கொடுக்கப் படுவது, மலந்ரயம் (கூயதே) நாசப் படுத்துவது என்பபொருள் கொள்க.

வன், என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), (யாவன் எனின்) தனிவரு - ஒப்பற்ற, பரமான்ந்தம் தத்துவக் குரவன்—, எ - று.

(வி - னா.) மாணுக்கன் - சீடன். இரத்தல் - வேண்டல். சத்தி நிபாதம் - அருட்சத்தியின் பதிவு, இது சத்திபாதம் என விகாரமாயிற்று. தபுதல் - கெடுதல். பரமான்ந்த தத்துவக் குரவன் - பேரின்பத்தினுண்மையறிந்த ஆசாரியன். அன்று, ஏ - அசைகள். வினேதபு தீக்கை என்பதுசெவஞானம் கொடுத்தலும் பாசக் கட்டைத் தகர்த்தலுமாம்.(சு)

மூவகை யுறுமத் தீக்கை முறைதரு வேதா * வென்றும்
தாவின்மந் திரம தென்றுந் தகுதிகொள் கிரியை யென்று
மேவுறு மவற்றுள் வேதா மெய்க்குரு காட்சி யானே
யாவினொள் சிவம்வி ளங்க லத்தமத் தகயோ கத்தால்

(ப - னா.) அத்தீக்கை - அந்தத் தீக்கையானது, முறை தரு வேதா என்றும் - முறையாகிய வேதாதீக்கை யென்றும், தா இல் மந்திரம் என்றும் - கெடுதியில்லாத மந்திர தீக்கையென்றும், தகுதிகொள் கிரியை என்றும் - தகுதியைக்கொண்ட கிரியாதீக்கை யென்றும், மூவகையுறும் - மூன்று வகையாயிருக்கும், மேவுறும் - பொருந்திய, அவற்றுள்—, மெய்க்குரு காட்சியால் - மெய்க்குருவின் கடாக்கூத்தாலும், அந்த மத்தக யோகத்தால் - ஹஸ்த மஸ்தக ஸம்யோகத்தாலும், ஆவிகொள் - உயினைக்கொண்ட, சிவம் விளங்கல்-சிவமென்னும் பொருள் விளங்குவது, வேதா-வேதாதீக்கையென்பபெயர், எ-று.

(வி - னா.) கடாக்கூம் - கடைக்கண்ணோக்கம். ஹஸ்த மஸ்தக ஸம்யோகம்-ஆசாரியன் கரத்தை மாணுக்கன் சிரமீதுவைத்தல். அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. (எ)

மந்திர மதனே யேதன் மைந்தனுக் குபதே சித்தல்
சிந்தைசெய் + மந்திரப்பேர்த் தீக்கையாங் குண்ட மாதி
தந்திரங் கொண்டு செய்த மக்கந் + கிரியை யென்ப
ரந்தம தடைந்த வந்தக் கிரியையை யறைது மாதோ.

(ப - னா.) மந்திரமதனேயே - மந்திரத்தையே, தன் மைந்தனுக்கு உபதேசித்தல்—, சிந்தை செய் - சிந்தித்தற்குரிய, மந்திரப் பேர் தீக்கை ஆம் - மந்திரமென்னும் பெயரையுடைய தீக்கையாகும், குண்டம் ஆதி தந்திரம் கொண்டு செய்தல்—, தக்க நல் கிரியை என்பர்—, அந்தம் அடைந்த - இறுதியாகிய, அந்தக் கிரியையை—, அறையும் - சொல்வோம், எ - று.

(வி-னா.) மந்திரமதனேயே என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விசுதி, அன் சாரியை, மந்திரமாகிய அதையே யெனினுமாம். குண்டமாதி - குண்ட மண்டல வேதிகைகள். கிரியை - கிரியா தீக்கை. மைந்தன் - மகன், அது இங்குச் சீடனுக்காயிற்று. மாதோ-அசை.

தீங்கறு திங்க ணல்ல திகிலால வார மொன்ற
வோங்குறு பூதி தாம்பூ லத்தொடு முதவிப் பத்தர்க்
கீங்கற லாட லாதி யியற்றிவெண் மிகல்பு னேந்து
பாங்குறு சீடன் முன்னைப் பகர் முறை யருக முைத்து.

((ப - னா.) திங்கு அறு-திமையற்ற, திங்கள்-மாசம், மல்ல திதி—, காலம் வாரம்—, ஒன்ற - பொருந்த, ஒங்குறு-உயர்ந்த, பூதி-விபூதி, தாம்பூலத்தொடும்பத்தர்க்கு உதவி—, ஈங்கு - இவ்விடத்து, அறல் ஆடல் ஆதி - நீராடல் முதலியவற்றை, இயற்றி - செய்து,

* பாய ல்கத்தை காரண சரீரத்தில் நிலைக்கச் செய்தல்.

† பிராணவிங்கத்தை குண்டமசரீரத்தில் ஸ்தாபித்தல். மதுதீக்கை என்றும் சொல்லப்படும்.

‡ இஷ்ட விங்கத்தை ஸ்தூல சரீரத்தில் தாரணம் செய்தல்.

வென் துகில் புனைந்து - வெள்ளாடை யணிந்து, பாங்கு உறு - பக்கத்திலுள்ள, சீடன் மன்னை - பகர் முறை - சொல்லப்பட்ட முறையாக, அருகு அழைத்து - எ - று.

(வி - னா.) பத்தர் - அன்பர். அறல் - நீர். திங்கு அறு திங்கள் - மாகம் முதலிய சுபமாசங்கள். நல்ல திதி - பஞ்சமி முதலிய சுப திதிகள். காலம் - அமிர்த கழகை முதலிய சுப முகூர்த்த காலங்கள். வாரம் - சோமவாரம் முதலிய சுபதினங்கள். அறல் ஆடல் ஆதி என்பதினால் பொழுது விடிவதற்கு மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்கு முன் எழுந்து செளசம் தந்தசுத்தி நீராடல் முதலிய காலைக் கடனைக் குறித்தது என்க. (க)

உத்தர திசையை நோக்கி யுற்றதன் பாங்கர்ச் செய்த
சித்திர மண்ட பத்திற் குணக்கெனுந் திசையை நோக்கி
வைத்தருள் புரியு மாசான் மலிசிவத் துதிக டாற்றசெய்
வித்தக விருளி ரிக்குந் தியாநமும் விரவு விப்பன்.

(ப - னா.) உத்தர திசையை நோக்கி - உற்றதன் பாங்கர் செய்த - தன் பக்கத்திற் செய்யப்பட்ட, சித்திர மண்டபத்தில் - குணக்கு என்னும் திசையை நோக்கி - வைத்து அருள் புரியும் ஆசான் - மலி - மிகுந்த, சிவத்துதிகள் செய்வித்து - அசம் இருள் இரிக் கும் - உள்விருள் யோட்டிகிற, தியாநமும் விரவுவிப்பன் - தியாநமும் செய்விப்பன், எ - று.

(வி - னா.) உத்தர திசை - வடதிசை. பாங்கர் - பக்கம். குணக்கு என்னும் திசை - கீழ்த்திசை. ஆசான் - ஆசாரியன். துதி - தோத்திரம். தாம் - அசை.

உத்தர திசையை நோக்கி என்றதினால் ஆசான் வடக்கு நோக்கினவனு யிருந்து எனவும், குணக்கு என்னும் திசை நோக்கி என்றதினால் சீடன் கீழ்க்கு நோக்கினவனுய் உட்கார்ச்செய்து எனவும் பொருள் கொள்க. தியாநம் என்றது சிவ நாமோச்சாரணத் தையும் சிவத்தியாநத்தையும் குறித்தது. (உ)

முன்னர்நன் னீற்றுப் பட்ட மொழியிடம் வழாத ணிந்து
பின்னர்மெய்க் குரவ ராயைம் பிரமமே வடிவா யுற்ற
தன்னிகர் கும்ப நீர்ச் சற்குரு வழியின் வந்த
செந்நெறி யுடைய வாசான் சிதறுக சீடன் மீது.

(ப - னா.) முன்னர் - முன்னமே, நல் - நல்ல, நீற்றுப் பட்டம் - திருநீற்றுப் பட்ட த்தை, மொழியிடம் - நூல்களாற் சொல்லப்பட்ட இடங்களில், வழாது அணிந்து - தவற மல் தரித்து, பின்னர் - பிறகு, மெய்க்குரவர் ஆய் - மெய்யாசாரியராய், ஐம்பிரமமே வடி வாய் - உற்ற - பொருந்திய, தன்னிகர் - தனக்குத் தானே சமாநமான, கும்பநீர் - கட ளலத்தை, அ சற்குருவழியின் வந்த - அந்தச் சற்குரு பரம்பரையில்வந்த, செந்நெறியுடைய - செவ்விய மார்க்கத்தை யுடைய, ஆசான் - சீடன்மீது சிதறுக - சீடன்மேல் சிதறக்கூட வன், எ - று.

(வி - னா.) நீற்றுப்பட்டம் - திருநீற்று இரேகை. வழுவல் - தவறல். சிதறுதல் - மும் முறை ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ளச் செய்தல்.

ஐம்பிரமம் - பஞ்சப் பிரமம்: அதாவது, பரசிவன் குருலிங்கஜங்கமென்னும் மூன்று விதமான பேதத்தைக் கொண்டிருப்பார். இன்னும் தன் விநோதத்தினால் சிவசாதாக்கி யம் - அமூர்த்திசாதாக்கியம் - மூர்த்திசாதாக்கியம் - கர்த்துருசாதாக்கியம் - கர்மசாதாக்கியம் என்னும் பஞ்ச சாதாக்கியங்களையும், சாந்தியாதீதை - சாந்தி - வித்யா - பிரதிஷ்டா - நிலிர்த்தியா - என்னும் பஞ்ச கலைகளையும், பரா - ஆதி - இச்சா - ஞான - கிரியா என்னும் பஞ்ச சக்திகளையும் பொருந்தி, ஈசானம், தம்புருடம் - அகோரம் - வாமதேவம் - ஸத்யோஜாதம் என்னும் பஞ்சப்ரஹ்மமூர்த்தியாயிருப்பார். தீக்ஷாமண்டபத்தில் ஸ்தாபித் திருக்கும் பஞ்சகலசங்களில் இந்தப் பஞ்சமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருப்பார் கள். இந்தப் பஞ்சமூர்த்திகளே வீரசைவசமயாசாரிகள். ஆகமங்களில்விரிவைக் காண்க. (1)

ஆண்டரு கிருத்த சத்த னுகிய மாணுக் கன்றன்
மாண்டரு வலக்கா தின்கட் பவப்பிணி மருந்தாய் நல்லோர்
வேண்மெஞ் செழுத்து மெல்ல விளம்புபு சொருபஞ் சந்தம்
காண்டரு மிருடி மிக்க கடவுணன் னியாசஞ் சொல்க.

(ப - னா.) ஆண்டு - அங்கே, அருகு இருந்த—, சுத்தன் ஆகிய மாணுக்கன்றன்—, மாண்டரு - மேன்மை பொருந்திய, வலக்காதின்கண்—, பவப்பிணி - பிறவிப் பிணிக்ரு, மருந்த ஆய்—, நல்லோர் வேண்டும் - நல்லோரால் விரும்பப்படுகிற, அஞ்ச எழுத்து-நிரு வைத்தெழுத்தை, மெல்ல விளம்புபு-மெல்லச் சொல்லி, சொருபம் சந்தி காண்டரும் இருடி மிக்க கடவுள் நல்லியாசம் சொல்க—, எ - று.

(வி - னா.) வலக்காது - வலது செவி. அஞ்செழுத்து - ஸ்ரீ பஞ்சாஷ்டாம், இதன் சொருபம் - சந்தம் - ரிஷி - தேவதை முதலிய விவரமெல்லாம் குருமுகமா யறிதற்பால வாதலால் ஈண்டு விரித்திலம், பஞ்சமயப் ப்ரஹ்மங்களாகிய தீர்த்தத்தினால் அபிஷேகம் பெற்றவன் ஆனதினால் சுத்தனுகிய மாணுக்கன் என்றதாயிற்று. விளம்புபு செய்யு என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். (சஉ)

குருகாருணியத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸஸிஸேகராயநமஃ

ஐ ந் தா வ து

(ரு.) இலிங்கதாரணத்தலம்.

[அதாவது-எந்த வஸ்துவினிடத்தில் இந்தச் சராசராத்தமகமான ஜகத்துலீலமாய் மீள வும் உத்தபத்தியாவதெதுவோ, ஸர்வ ஸாக்ஷியாயும் சிதாந்தமாயுமுள்ள தெதுவோ, லிங்க மென்னும் அபிதானமுள்ளதெதுவோ, அந்தப்பரப் ப்ரஹ்மமே பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்ககோ சரமாய்ப் பாவுணக்கீதமாய்ச் சித்ஞபமாயிருக்கிற அந்தஜ்யோதீர்லிங்கம் என்று அறுசந் தாந பூர்வகமாய் ஸத்தகுரு தத்தமான இஷ்டலிங்கத்தைச் சீடன் அந்தர்லிங்காநுசந்தா நநா யிருப்பினும் அல்லது அஸத்தமர்த்தனா யிருப்பினும் இதை அபேத புத்தியினால் ஸ்தூல சரீரத்தில் தரித்துக்கொண்டே யிருத்தல்வேண்டும்; ஏனெனின், - ஸத்தகுருவின் கருணை யுடன் கூடி மோகஷார்த்தியான சீடனது ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் சிந்மர்த்திதாரணமா தலான் என்க.]

அறுசர்க்கழிநெடிடிடியாகிரியவிறுத்தம்.

சந்திர காந்தத் தேனுந் தபநகாந் தத்தி லேனுஞ்
சந்தர சயிலந் தன்னிற் றேன்றிய சிலையி லேனும்
வந்துறு படிகத் தேனு மகிழ்வாண லிங்கத் தேனு
முந்தழி குறுமி * லிங்க மொன்றுகொள் கிற்க மன்கே.

(ப - னா.) சந்திர காந்தத் தேனும் - சந்திர காந்தத்தி லாயினும், தபந காந்தத்தி லேனும் - சூரிய காந்தத்தி லாயினும், சந்தர சயிலம் தன்னில் தோன்றிய - அமுகியமலையி லுண்டான, சிலையிலேனும் - கல்லிலாயினும், வந்துறு படிகத் தேனும் - உண்டாயிருக்கிற

* அத்திஷ்டத்தசாங்குல, நிருபம, நித்ய, நிராமய, நிர்க்குண, நிரஞ்ஜந, நிர்த்வத்தவ, அவ்யக்த, அவ்யவ, பராப்பர, அந்வித்ய ப்ரஹ்மம் என்னும் பதத்திற்கு வாச்யமான பர வஸ்துவே இந்த லிங்கம்.

பழகத்திலாயினும், மகிழ் - மகிழ்தற் றுரிய, வாணலிங்கத்தேனும் - வாணலிங்கத்திலாயினும், முந்து அழகுறும் - முற்பட்ட அழகு மிகுந்த, இலிங்கம் ஒன்று - ஒரு லிங்கத்தை, கொள்கிற - கொள்ளக் கடவன், எ - று.

(வி - 11.) தபநன் - ஞுரியன். சந்திரகார்த்தம் - சந்திரனைக் கண்டு நீரை யுமிழங்கல். தபநகார்த்தம் - ஞுரியனைக் கண்டு நெருப்பை யுமிழங்கல். வாணலிங்கம் - நர்மதா ரதிய லுண்டான சிவலிங்கம். சந்தராசைலம் என்றது ஸ்ரீசைலத்தை. மன்னே - அசை. (க)

இலக்கண முழுது மொன்றி யிலங்குமா னேந்து மாடிக்
குலக்கடி மலர்சந் தாதி கொண்டருச் சிக்கப் பட்டு
விலக்கரு மறுவாற் சுத்த மேவுமவ் விலிங்கந் தன்னிற்
கலைக்கதி வழாது சைவ கலையையுய்த் திடுவ னுசான்.

(ப - 11.) இலக்கணம் முழுதும் ஒன்றி - இலக்கண முழுதும் பொருந்தி, இலங்கும் - விளங்குகிற, ஆன் - பசுவினது, ஐந்தும் - ஆடி - ஐந்தினையுமாடி, குலம் - மேன்மையாகிய, கடி - வாசனை பொருந்திய, மலர் - , சுத்து ஆதி கொண்டு - சந்தர முதலியவற்றால், அருச் சிக்கப்பட்ட - , விலக்கு அரு - தன்னுதற் றுரிய, மறுவால் - மந்திரத்தால், சுத்தம் மேவும் - சுத்தி யடைந்த, அ - அந்த, இலிங்கம் தன்னில் - லிங்கத்தில், கலை கதி வழாது - தானெநி தவறாமல், சைவ கலையை - சிவ கலையினை, ஆசான் - , உய்த்திடுவன் - ஆவாகும் பண்ணு வான், எ - று.

(வி - 11.) ஆனைந்து - பஞ்சகவ்வியம் (கோஜலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய்). ஆவாகும் - பிரதிஷ்டை. (உ)

சீடன துயினா யந்தச் சிவலிங்கந் தன்னி லுய்த்துப்
பிடுறு மிலிங்க மன்னேன் பிராணனி லுறவி ருத்தி
யேடென விரும்பு மாசா னிவ்வகை யேக பாவங்
கூடுற வியலி லிங்கங் கொடுக்கவச் சீடன் கையில்.

(ப - 11.) சீடனது உயிரை - சீடனது பிராணனை, அந்தச் சிவலிங்கந் தன்னில் - , உய்த்து - செலுத்தி, பீடு உறும் - பெருமை பொருந்திய, இலிங்கம் - (அங்கனமான) லிங்கத்தை, அன்னேன் - அவனாக, பிராணனில் - , உற இருத்தி - பொருந்த இருத்தி, ஏடு என விரும்பும் - கண்ணிமைபோல விரும்பப்படுகிற, ஆசான் - , இவ்வகை - இவ்விதமாக, ஏகபாவம் கூடுற - ஐக்கப்பாவம் பொருந்த, இயல் இலிங்கம் - இலக்கண மமைந்த லிங்கத்தை, அச்சீடன் கையில் - , கொடுக்க - தரிக்கக் கடவன், எ - று.

(வி - 11.) இருத்தி - இருக்கச் செய்து. உய்த்து - ஆகர்ஷணம் செய்து. உற இருத்தி - ஸ்தாபித்து. (ங)

இலங்குழிப் பிராண லிங்க மினியநின் பிராண னேபோற்
சுலந்தவி றுனக்கு மைந்த தரிப்பதெவ் விடத்து மென்றும்
விலங்குவ தன்றெங் கேனும் வீழ்ந்திடின மெய்யி னின்ற
நலங்கிளர் முத்தி சேர்வா னல்லுயிர் விடுக வல்லே.

(ப - 11.) இலங்குழி - இயங்குங் காலத்தில், பிராணலிங்கம் - , இனிய நின் பிராணனேபோல் - , சுலம் தவிர் உனக்கு - சுலமற்ற னுனக்கு, மைந்த - மகனே, தரிப்பது - , எவ்விடத்தும் - , என்றும் - , விலங்குவது அன்று - (உன்னை விட்டு) விலகி யிருப்பது அன்று, எங்கு ஏனும் - எங்கேயாயினும், மெய்யில் நின்றும் - உடம்பில் நின்றும், வீழ் திடின - , நலம் கிளர் - நன்மை விளங்குகின்ற, முத்தி சேர்வான் - முத்தி யடையும்பொருட்டு, வல்லே - விரைவாக, நல் உயிர் விடுக - உனது நல்ல வுயிரை விட்டுவிடக்கடவை, எ - று.

(வி - னா.) இயங்கும் காலம் - சஞ்சரிக்கிற காலம். தரிப்பது - தாரணம் செய்வது. கல்லுயிர் என்றார் கிடைத்தற் கரிய ஷயிர் என்பதை விளக்குதற்கு. வீழ்ந்திடின் - அஜாக் கிரதையால் ஒருகால் கீழே விழுமாயின். (ச)

நுனெறி முழுது மாய்ந்த துண்ணுணர் வுடையோன் நன்றும்
ருனினி திவ்வா ரோதிச் சாற்றிடப் பட்ட சீடன்
மேனியி னுயிர்வாழ் காறும் விடாதுநன் குறத்த ரிக்க
கூனின மதிய ணிந்த குழகன்மெய்ச் சிவலிங் கத்தை.

(ப - னா.) தூல் நெறி முழுதும் - தூல் வழி முற்றும், ஆய்ந்த - ஆராய்ந்த, துண் உணர்வு உடையோன் தன்னை - துண்ணுணர்வினை யுடையவருகிய ஆசானால், தான்—, இவ்வாறு இனிய ஓதி - இப்படி யினிதாகச் சொல்லி, சாற்றிடப்பட்ட - உரைக்கப்பட்ட, சீடன்—, மேனியில் - தன்னுடம்பில், உயிர் வாழ் காறும் - உயிரிடுக்கு மளவும், விடாது- விடாமல், கூன் இளமதி அணிந்த - வளைவாகிய விளமை பொருந்திய சந்திர கண்டத்தை யணிந்த, குழகன் - சிவபிரானது, மெய் - வடிவமாகிய சிவலிங்கத்தை, நன்கு உற தரிக்க- நன்றாய்த் தரிக்கக் கடவன், எ - று.

(வி - னா.) துண்ணுணர்வு - கூர்மையான அறிவு. இளமதி-பிறை. சந்திரகண்டம்- சந்திரகலை. குழகன் - அழகன். கூன் இளமதி யணிந்த என்ற விசேடணத்தால் குழகன் என்றது சிவபிரானைக் குறித்தது. நன்கு உற என்பது பிராண லிங்க ஐய் ஸம்பந்தத் துடன் என்க. ஓதி சாற்றிடப்பட்ட சீடன்-அறிவுறுத் துரைக்கப்பட்டவருய்க் கொண்ட சீடன். (ரு)

புண்ணிய மனைத்தி னுக்கும் புகலிட மாகி நின்றங்
கெண்ணரும் பவம கற்று மிளிங்கதா ரணம தென்று
கண்ணுத லருளிச் செய்த காமிகா திகளை யோர்ந்த
துண்ணுணர் வுடைய வெல்லா முனிகளு நுவல்ல ரன்றே.

(ப - னா.) கண்ணுதல் - நெற்றிக் கண்ணராகிய சிவபிரான், அருளிச் செய்து, காமிகம் ஆதிகளை - காமிக முதலிய ஆகமங்களை, ஓர்ந்த-ஆராய்ந்த, துண் உணர்வு உடைய- துண்ணறிவினையுடைய, எல்லா முனிகளும் - முனிவரெல்லாரும், இலிங்க தாரணம்- இலிங்கதாரணமானது, புண்ணியம் அனைத்திலுக்கும் - எல்லாப் புண்ணியங்களுக்கும், புகலிடம் ஆகி நின்று - அடைக்கல் ஸ்தானமாக நின்று, அங்கு - அவ்விடத்து, எண் அரும்பவம் - கணக்கிட வொண்ணாத பிறவிசை, அகற்றும் என்று - நீக்குமென்று, துவல் வர் - சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) இலிங்கதாரணம் - இலிங்கத்தைத் தரித்தல். அன்று, ஏ - அசைகள். (சு)

தகைபெறு பரம லிங்க தாரண முட்பு றம்பாம்
வகைபெற விரண்டா மென்பர் மாதவ ரவற்று ளாதி
பகவனென் பெயர்பு னைந்த பரமசிந் மயலிங் கத்தை
யகமதி லுறத்த ரித்த லாந்தர மாரு மன்றே.

(ப-னா.) தகைபெறு - பெருமை பெற்ற, பரமம் - மேலான, லிங்கதாரணம்—, உள் புறம்பு ஆம் - உள்ளும் புறம்பு மாகிய, வகைபெற - வகையை யடைய, மாதவர் - பெருந் தவத்தினர், இரண்டு ஆம் என்பர்—, அவற்றுள்—, ஆதிபகவன் என்பெயர் புனைந்த-ஆதி பகவனென்னும் பெயரைத் தரித்த, பரமம் - மேலான, சிந்மய லிங்கத்தை - ஞானரூப மாகிய (சிவ) லிங்கத்தை, அகமதில் உறதரித்தல் - உள்ளே பொருந்த தரித்தல், ஆந்தரம் ஆகும்—, எ - று.

(வி-ணா.) லிங்கதாரணம் - லிங்கத்தைத்தரித்தல். ஆந்தரம் - ஆந்தரலிங்க தாரணம். ஆதிபகவன் - சிவன். அகமதில் உற தரித்தல் - மனத்தினால் ஏகாக்ரமாய் த்யானித்தல். அன்று, ஏ - அசைகள். (எ)

மூலகா ரணமாய் ஞான மூர்த்தியா யின்ப மாகி
மேலதா யுண்மை யாகி விகற்பமோ டழிவு மின்றி
மாலிலா துலகி றந்த பிரமமா மாலிங் கந்தான்
சாலவி மறுதல் வேண்டுந் தக்கவ ரடைத் தலாமே.

(ப - ணா.) மூலகாரணம் ஆய் - மூலகாரணமாகி, ஞான மூர்த்தி ஆய் - ஞானவடிவமாகி, இன்பம் ஆகி - ஆந்தர நபமாகி, மேலது ஆய் - மேலதாகி, உண்மை ஆகி—, விகற்பம் ஒழி - வேறுபாட்டோடு, அழிவும் இன்றி - நாசமில்லாமல், மால் இல்லாது - மயக்கமில்லாமல், உலகு இறந்த - உலகங்களைக் கடந்த, பிரமம் ஆய் - பிரமமாகிய, மாலிங்கம் - மஹாலிங்கத்தை, சால - மிகுதியாக, வீழ் உறுதல் வேண்டும் - முத்தியடைய விரும்புகிற, தக்கவர் - தகுதியுடையோர், அடைதல் ஆய் - அடையலாகும், எ - று.

(வி - ணா.) மேலது - மேற்பட்டது. இறத்தல் - கடத்தல். தான், எ-அசைகள். (அ)

வேதமா முடிய னைத்தும் விளங்குந் பிரம மென்னுந்
சோதிமா லிங்க மெல்லா வாவிசு டோறு நிற்கு
மாதிரி யா தாரமாசி லகமெனு மிதய நன்றிக்
கேதுவாம் த் புருவ நாப்ப னெனவரு மூன்றிடத்தும்.

(ப - ணா.) ஆதி ஆதாரம் - மூலாதாரம், மாசு இல் - குற்றமில்லாத, அகம் என்னும் - இடமென்கிற, இதயம் - இருதயம், நன்றிக்கு எது ஆம் - நன்மைக்குக் காரணமாகிய, புருவம் நாப்பன் - புருவநாடி, எனவரும் மூன்று இடத்தும் - என்று சொல்லப்பட்டு வருகிற மூன்றிடத்தும், வேதம் - வேதத்தினது, மா - பெருமை பொருந்திய, முடி அனைத்தும் - சிரங்களி லெல்லாம், விளங்குந் - பிரகாசிக்க, பிரமம் என்னும் - பிரம மென்கின்ற, மா - பெருமை பொருந்திய, சோதிவிலங்கம் - ஜோதிவிலங்கமானது, எல்லா ஆவிகள் தோறும் - எல்லாவுயிர்களினிடத்தும், நிற்குந் - நிலைபெற்றிருக்கும், எ - று.

(வி-ணா.) வுடாதாரங்களில் முதலாதாரமாதலால், அதனை ஆதிபாதாரம் என்றார். இதயம் - ஹ்ருதயம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. வேதமா முடி - வேதாந்தம். (க)

அழிவற வரிதா பென்று மகண்டமாய்ப் பிரம மென்னு
மொழிபெறு பரம லிங்க முத்திநே யத்த ராகி
வழிபடு பவர்க்கா கத்தன் மாயையாற் கண்டி தப்பட்ட
டொழிவற விருக்கு மென்றே யுரைப்பாதுள் ணுணர்வி னோரே.

(ப - ணா.) அழிவு அற - நாசமில்லாமல், அரிது ஆய் - அரிதாகி, என்றும்-எந்நாளும், அகண்டம் ஆய் - அகண்டமாகி, பிரமம் என்னும் - பிரமமென்கின்ற, மொழி பெறு - பேரைப் பெற்ற, பரமலிங்கம்—, முத்தி நேயத்தர் ஆகி - மோகத்தாஹ முடையவராகி,

* பாடிவுக்கும் இலங்கத்திற்கும் நடுவில் (நான்கிதழுடைய) ருக்கோணவடிவாகிய இடமானது மூலாதாரமென்று சொல்லப்படும்.

* அதாவதம் எனப்படும் பன்னிரண்டிதழுடைய இடமானது ஹ்ருதயம் என்று சொல்லப்படும்.

† புருவத்திற்கு நடுவினுள்ள ஆக்ரை எனப்படும் இரண்டு இதழுடைய இடமானது புருவ நாப்பன் என்று சொல்லப்படும்.

இவ்வாறு யோகநிகோபநிஷத்தில் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

வழிபடுவார்க்கு ஆக - வழிபடுவோர் பொருட்டு, தன் மாயையால் - தனது மாயையினால், கண்டிதப்பட்டு - பின்னப்பட்டு, ஒழிவு அற - நீக்கமற, இருக்கும் என்று—, தன் உணர்வினோர் - துண்ணறிவுடையோர், உரைப்பர் - சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) அகண்டம் - கண்டிக்கப்படாதது. வழிபடல்-மூக்கரணத்தாலும் வணங்கல். துண்ணறிவுடையோர் - ஞானியர். ஒழிவு அற, முக்காலத்திலும் என்றபடி. (௧௦)

சரமுட னசரமென்னச் சாற்றிய வுலகு திக்கும்
கருமமோ டிலய மெய்துங் காரண மதனா லென்ற
முசரமன மிற்றது ஞான வொளியுரு வாகி நின்ற
பிரமம திலிங்க நாமம் பெறுமென விசைப்பர் தக்கோர்.

(ப - னா.) சரமுடன் அசரம் என்ன - சரமுடன் அசரமென்று, சாற்றிய - சொல்லப்பட்ட, உலகு - பிரபஞ்ச மானது, உதிக்கும் கருமமோடு - தோன்றுகின்ற செய்கையோடு, இலயம் எய்தும் - லயத்தை யடைகின்ற, காரணம் அதனால் - காரணத்தால், என்றும்—, உரை மனம் இறந்து - வாக்கு மனங்களைக் கடந்து, ஞான ஒளி உருவு ஆகி நின்ற-ஞானப் பிரகாசமே தனது உருவமாய் நிலைபெற்ற, பிரமம் - பிரமப் பொருளானது, இலிங்க நாமம் பெறும் என - இலிங்க மென்னும் பேரைப்பெறுமென்று, தக்கோர் இசைப்பர் - தகுதி யுடையோர் சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) சரம் - இயங்கியற் பொருள், அசரம் - நிலையியற் பொருள் (சஞ்சரிக்கும் பொருள், சஞ்சரியாப் பொருள்). இலயம் - அழிவு. தக்கோர் - மேலோர் (ஞானியர்). அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி.

இச்சராசரமாகிய பிரபஞ்சம் எதனிடம் ஒங்கு கின்றதோ, எதனிட மிருந்து மீண்டு மீண்டு தோற்ற முதுகின்றதோ அது சாஸ்வதமாகிய பிரமமென்னு மிலங்கமாம் என்பது இச்செய்யுளால் விளங்கிற்று. (௧௧)

சாற்றரும் பரம தாய சச்சிதா நந்த லிங்க
மாற்றவும் பெரிதாந் தன்மை யடைதலி னானு மன்றித்
தோற்றறு முலகி னுக்குக் கருப்பமாந் தொடர்பி னானும்
போற்றறும் பிரம நாமம் பொருந்துமென் றறிந்து கொண்மோ.

(ப - னா.) சாற்று அரும் - சொல்லுதற்கரிய, பரம் ஆய - மேலாகிய, சச்சிதாநந்த லிங்கம்—, ஆற்றவும்-மிகுதியும், பெரிது ஆம் தன்மை - பெரிதாகிற தன்மையை, அடைதலினும் - அடைதலாலும், அன்றி - அல்லாமல், தோற்றறும் - தோன்றுகின்ற, உலகினுக்கு - உலகத்திற்கு, கருப்பம் ஆம் - கருப்ப மாகிய, தொடர்பினும் - சம்பந்தத்தாலும், போற்றறும் - (யாவராலும்) புகழப்படுகிற, பிரமம் நாமம் - பிரமமென்னும் பெயரை, பொருந்தும் என்று - அடையுமென்று, அறிந்து கொள்—, எ - று.

(வி - னா.) கருப்பம் - பிறப்பிடம். அது - பகுதிப்பொருள் விசுதி. (௧௨)

மருவுமா தாரத் தேனு மிதயநன் மலரி னேனும்
புருவமா நடுவி லேனும் பொருந்திய வொன்றி லென்றும்
விரவுமா சோதி லிங்கம் விடாதது சந்தா னந்தா
னிரவிலாந் தரவி லிங்க தாரண மென்பர் மேலோர்.

(ப - னா.) மேலோர்—, மருவும் ஆதாரத் தேனும் - பொருந்திய மூலாதாரத்திலாயினும், நல் - நல்ல, இதய மலரில் ஏனும் - இதய தாமரை மலரிலாயினும், மா - அழகிய, புருவ நடுவில் ஏனும் - புருவ நடுவிலாயினும், பொருந்திய ஒன்றில் - பொருந்திய ஒரிடத்தில், என்றும்—, விரவும் - கலத்திருக்கிற, மா சோதி-பாஞ்சோதியாகிய, விங்கம் - விங்

கத்தை, விடாது - ஒழியாமல், அதுசந்தானம் - அதுசந்தித்தல், இரவு இல் - இருளற்ற, ஆந்தரலிங்கதாரணம் என்பர் - ஆந்தரலிங்கதாரண மென்று சொல்லுவர் (அறிஞர்).

(வி - னா.) அதுசந்தித்தல் - த்யாசித்தல். ஆந்தரலிங்க தாரணம் - உள்ளிலிங்க தாரணம். தாரணம் - தரித்தல். (க௩)

ஆடக வருவ மாக வணிகொண்ட லாதா ரத்திற்
பாடல வொளியி மைக்கும் பவளம்போ லிதயந் தன்னி
னீடொளி யுபலம் போல நிகழ்தரு புருவ நாப்ப
டைரு முணர்வி லிங்க ஞானயோ கிகள்கிற் திப்பார்.

(ப - னா.) ராடு அரும் உணர்வு - தேடிதற்கரிய வறிவினையுடைய, இலிங்க ஞான யோகிகள் - அணிகொள் - அழகைக்கொண்ட, மூலாதாரத்தில் - ஆடகம் உருவம் ஆக - பொன்றுருவ மாகவும், இதயம் தன்னில் - இதயத்தில், பாடல ஒளி இமைக்கும் - பாதிரி மலரின் ஒளியைப் போலப் பிரகாசிக்கும், பவளம்போல் - பவளம் போலவும், நிகழ்தரு - பிரகாசிக்கின்ற, புருவ நாப்பண் - புருவ நடுவில், நீடு ஒளி - பேரொளியையுடைய, உபலம் போல - படிக்கல் போலவும், சிந்திப்பார் - த்யாசிப்பார்கள், எ - று.

(வி - னா.) பாடலம் - ஆகுபெயர். இமைத்தல் - பிரகாசித்தல். உபலம் - கல், இது இவ்விடத்துக்கேற்பப் படிக்கல் என்பதுரைக்கப் பட்டது. (க௪)

புறத்துறு தார ணத்திற் புகல்கோடி மடங்கு மிக்க
சிறப்புறு மகவி லிங்க தாரணந் தீர்த்து பாதி
பிறப்பிடை மறிதல் செய்யார் பிறங்கொளி யிலிங்கந் தன்னைத்
தறப்பற விதய மொன்றத் துணிவொடு தரித்து னோரோ.

(ப - னா.) புறத்து உறு - புறத்தே பொருந்திய, தாரணத்தின் - லிங்க தாரணத் தினும், அக இலிங்க தாரணம் - புகல் - சொல்லப் பட்ட, கோடி மடங்கு - மிக்க சிறப்பு உறும் - மிக்க மேன்மையை யடையும், (ஆதலால்) பிறங்கு ஒளி - விளங்குகின்ற வொளியினையுடைய, இலிங்கம் தன்னை - தறப்பு அற - விடாமல், இதயம் ஒன்ற - இதயத்திற் பொருத்த, துணிவொடு - மனவுறுதியோடு, தரித்துளோர் - தரித்திருப்பவர், உபாதி தீர்த்து - துன்பம் ஒழிந்து, பிறப்பிடை - பிறவியில், மறிதல் செய்யார் - மீட்டும் வாரார், எ - று

(வி - னா.) அகலிலிங்க தாரணம் - ஆந்தர லிங்கதாரணம். தறப்பு - விடுதல். (க௫)

உள்ளத்தி லிலிங்கந் தன்னை யொழிவற விடாது பற்ற
றெள்ளற்ற வான்ம வித்தை சேர்ந்தமை வுறுத லம்ம
வள்ளற்றண் ணளிரல் லாசான் மகிழ்செய்குந் தேவ லென்னத்
தள்ளற்ற விவைக டாமே காரணந் தனிமுத் திக்கே.

(ப - னா.) உள்ளத்தில் - மனத்தில், இலிங்கம் தன்னை - ஒழிவு அற - நீங்காமல், விடாது பற்றல் - விடாது பற்றுதலும், தெள்ளற்ற - தெளிந்த, ஆன்மவித்தை - ஆத்ம ஞானத்தை, சேர்ந்து அமைவு உறுதல் - பொருந்தி அமைந்திருந்தலும், வள்ளல் - வளமாகிய, தண்ணளி - கருணையை யுடைய, நல் ஆசான் - நல்ல ஆசானே, மகிழ்செய் - களிக் கச் செய்கிற, சூழ்மேவல் - சூழ்மேவல் செய்தலும், என்ன - என்று சொல்லத்தக்க, தள் அற்ற - தள்ளுதற் கரிய, இவைகள் தாமே - இவைகளே, தனி முத்திக்கு - ஒப்பற்ற வீடு பேற்றுக்கு, காரணம் - ஏதுவாகும், எ - று.

(வி - னா.) நல்லாசான் - சற்றூ. சூழ்மேவல் - சிறுதொண்டு. உள்ளம் - ஹ்ருதயம். எல்லாச் செல்வத்தினு மேலான முத்திச்செல்வத்தை யளிப்பவனுதலால் ஆசானே வள்ளற் தண்ணளி நல்லாசான் என்றார். (க௬)

ஊனமாம் விடய நீத்தே யுளந்தடு மாற லில்லா
 மானமா யோகி கட்டு மனத்தெழுந் திலங்கா நின்ற
 ஞானமா லிங்கத் தன்றி நவின்முள புறத்தி லென்றும்
 தானுறு துளவி ருப்பென் றுணருதி தவத்தின் மேலோய்

(ப - னா.) தவத்தின் மேலோய் - தவத்தினால் மேலானே, ஊனம் ஆம் விடயம் நீத்து - கெடுதியாகிய விஷயங்களை யொழித்து, உன்னம் தடுமாறல் இல்லா - மனத்தடுமாறுதல் இல்லாத, மானம் - பெருமை பொருந்திய, மா யோகிகட்டி-பெரிய யோகியர்களுக்கு, மனத்து எழுந்து - மனத்திற் றேன்றி, இலங்கா நின்ற - விளங்குகின்ற, மா - பெருமைபொருந்திய, ஞான லிங்கத்து அன்றி - ஞானலிங்கத்தி லல்லாமல், நவின்முள-சொல்லப்பட்டுள்ள, புறத்தில் - வெளியில், உள்ள விரும்பு - மன விரும்பம், என்றும் உறுது என்று - எங்காளு முண்டாகாதென்று, உணருதி - அறியக் கடைவை, எ - று.

(வி - னா.) தவத்தின் என்பதில் இன் என்றும் ஐந்தாவது முன்றாவது கருவிப்பொருளில் வந்தது. (க௭)

வேதனே டரிய ரன்சீர் விண்முழு தாளி யாகி
 மாதிர மன்ன ரீண்டு மனிதர்க் தருவர் சித்தர்
 தீதறு முனிவ ரெல்லாஞ் சிம்மய மாய கத்துட்
 சோதிகொள் பரமா நந்த லிங்கமே துணிந்து காண்பார்.

(ப - னா.) வேதனே - பிரமனே, அரி - விஷ்ணு, அரன் - உருத்திரன், சீர்-சிம்புப் பொருந்திய, விண்முழுதாளி - இந்திரன், ஆதி - முதலாகிய, மாதிர மன்னர் - திக்குப்பாலகர், ஈண்டும் - நெருங்கின, மனிதர் - கந்தருவர், சித்தர் - தீது அறும் - தீங்கற்ற, முனிவர் - (ஆகிய) எல்லாம் - எல்லோரும், சிம்மயமாய் - ஞான ரூபமாய், அகத்துள் - மனத்தினுள்ளே, சோதி கொள் - ஒளியைக் கொண்ட, பரமாநந்த லிங்கமே - பரமாநந்த லிங்கத்தையே, துணிந்து காண்பார் - உறுதியாகக் காண்பார், எ - று.

(வி - னா.) மாதிரம் - திக்கு, பரமாநந்தம் - பேரின்பம்.

இச்செய்யுளிலும் மேல்வரும் செய்யுட்களிலும் கூறியபடி, தேவர்கள் லிங்கதாரணம் செய்யப்பட்டவர் என்பது பெறப்பட்டது. மஹா தந்திரங்களில் கண்டபடி, பவானி மௌத்திக லிங்கத்தையும், விஷ்ணு நீல லிங்கத்தையும், பிரமன் சிலாலிங்கத்தையும், இந்திரன் வஜ்ர லிங்கத்தையும், மற்ற தேவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான லிங்கங்களையும் அநேகமாய்ப் பெற்று, முறையே மஸ்தகத்திலும், ஹ்ருதயத்திலும், தோளிலும், கரத்திலும், தங்களுக்கு இஷ்டமான ஸ்தானங்களிலும் பக்தியினால் தரித்துப் பூசிப்பார்கள். அகத்தியர், தூர்வாசர், கந்தி, மஹாகாளர், தத்சி, கணதர், பாணினிஸ்கந்தர், ப்ருங்கிரிஷி, வீரபத்திரர் என்றும் ருஷிப் ப்ரமதர்கள், விஷ்ணு ப்ரமமேந்திராதி தேவர்கள், பாணசுரன், இராவணாதி இராக்கதர், வைதிகரானவசுஷ்டர், வால்மீகி, பரத்வாஜர், அத்திரி, கௌதமர் ஆகிய எல்லோரும் ப்ரமசைவர் எனப்பட்டுச் சிவப்பிரசாதம் ஸ்வீகரித்தல், சிவத்யாநம், சிவார்ச்சனை, சிவலிங்க தாரணம், சிவதரிசனம் முதலிய வாய்ந்த கர்த்தர் எனப்பட்டுச் சிரேஷ்டரானார்கள். (க௮)

சச்சிதா நந்த மாகுந் தம்பர லிங்கந் தன்னே
 யிச்சையா லறிஞ னானே நெத்திறத் தானு மென்று
 மச்சமார் துயர மெல்லா மருக்கன்முன் னிருளே போல
 வெச்சமாய் லிலாது பொன்ற விதயத்திற் றியானஞ் செய்க.

(ப - னா.) சச்சிதாநந்தம் ஆகும் - (ஆதலினால்) சச்சிதாநந்த வருவாகிய, தம்பரலிங்கம் தன்னே - இச்சையால் - விருப்பத்தால், அறிஞன் ஆனே - அறிஞனாவன், எத்

திறத்தானும் - எவ்வகையானும், என்றும்—, அச்சம் ஆர் - அச்சத்தோடுகூடிய, துயரம் எல்லாம்—, அருக்கன் முன் - சூரியனுக்கெதிரே, இருளே போல - இருள் போலவே, எச்சம் ஆய் நில்லாது பொன்ற - சேடமாய் நில்லாமல் நசிக்கும்படி, இதயத்தில் தியானம் செய்ய - இதயத்தில் தியானம் செய்யக் கடவன், எ -று.

(வி - னா.) அறிஞன் - ஞானி. எச்சம் - மிச்சம். பொன்றல் - நசித்தல். (கக)

அத்தனை பகர் தரிக்க வசத்தனா யினும் தாஅன்று
சத்தனே யெனினு ஞான தம்பர லிங்க மேபென்
புத்தியின் நிப்ப மெய்திப் புறத்திலிங் கந்த ரிக்க
வித்தக னெறி யுணர்ந்த வீரசை வர்கடா மன்றே.

(ப - னா.) அத்தனை - இறைவனை, அகம் தரிக்க - உள்ளத்திற் தரிக்க, அசத்தன் ஆயினும் - அசத்தனே யானாலும், அதான்று - அதுவன்றி, சத்தனே எனினும் - சத்தனே யானாலும், ஞான தம்பர லிங்கமே—, என் - என்இன்ற, புத்தியின் - புத்தியினது, திட்டம் எய்தி - வலியை யடைந்து, புறத்து - வெளியே, இலிங்கம் தரிக்க - சிவலிங்கத்தைத் தரிக்கக் கடவர், (அவர் யாவரெனில்) வித்தகன் நெறி உணர்ந்த - இறைவனது நெறியை யறிந்த, வீரசைவர்கள்—, எ -று.

(வி - னா.) அசத்தன் - சத்தியற்றவன். சத்தன் - சத்தியுள்ளவன். வித்தகன் என்றது சிவபெருமானே, சர்வஞ்ஞானதலால் என்க. தாம், அன்று, ஏ-அசைகள்.

திரிவித லிங்கக் கிரம விசேஷம்:—ஜீவியானவன் சிவ வஸ்துவவினிடத்தில் கலக்க வேண்டுமென்னும் உத்தேச மிருத்தலினால், இந்தக்காரியத்திற்கு யோக்கியதா பேதத்தினால் மந்தாதிகாரி, மத்திமாதிகாரி, தீவிராதிகாரி என்று மூன்று விதமான அதிகாரிக ளிருக்கிறார்கள். முதல் முதல் வஸ்துவைக் கிரகித்தல் அசமர்த்தரானவர்கள் சாக்ரதத்தில் சந்திர னிருக்கிறுனென்று தடஸ்த லக்ஷணத்தினால் அறிவதுபோலப் பகர் திரிஷ்டி கோசமான இஷ்டலிங்கத்தில் பரவஸ்து விருக்கிறதென் றறிந்து பத்தியினால் பூஜித்தல்வேண்டும்; இது மந்தாதிகாரிகளுக்கு எளிதான மார்க்கமா யிருக்கிறது. பின்பு இவ்வித ஜட பதார்த்தங்களின் குணம் பரவஸ்துவின் தல்லவேன்று ஏதத்த்வயாவருத்தி லக்ஷணத்தினு லறிந்து யோக மார்க்கத்தினால் மனதினிடத்தில் பிராணலிங்காபிதானமுள்ள வஸ்துவைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்; இது மத்திமாதிகாரிகளுக்கு எளிதில் கிரகிக்கும்வழியா யிருக்கிறது. அதன்மேல் ப்ரக்ருஷ்ட பிரகாச ஸ்வரூபனே சூரியனென்று ஸ்வரூப லக்ஷணத்தினு லறிவதுபோலச் சச்சிதானந்த நிய்யபரிபூர்ணஸ்வரூபமே பாவலிங்காபிதானமுள்ள வஸ்துவின் லக்ஷணமா யிருக்கிற தென்றும், அப்படிப்பட்ட வஸ்துவே தானுயிருப்பதென்றும் அது பவத்தினு லறிதல்வேண்டும்; இது தீவிராதிகாரிகளுக்கு எளிதான நெறியா யிருக்கிறது. முதலில் அக்ஷராப்பியாசம் பின்னர் சப்தபட நாப்பியாசம், அதன்மேல் வாக்க்யரகாப் பியாசம் செய்வதுபோல, முதலில் இஷ்டலிங்க பூஜனாப்பியாசம், பின்னர் பிராணலிங்க தியாராப்பியாசம், அதன்மேல் பாவலிங்காபவாப்பியாசம் செய்தல் வேண்டும். ஆயினும் இஷ்ட பிராண லிங்கங்களை விட பாவலிங்கமொன்றே போதுமென்றும், அல்லது இஷ்ட பாவ லிங்கங்களை விட பிராணலிங்க மொன்றே போதுமென்றும், அல்லது பிராண பாவ லிங்கங்களை விட இஷ்டலிங்க மொன்றே போதுமென்றும் சிலர் சொல்லலாம். பாவ லிங்க மில்லாமல் இஷ்ட பிராண லிங்கங்களை மாதிரம் பூஜிக்கலாம்; அல்லது பிராண பாவ லிங்கக் களிரண்டு மில்லாமல் இஷ்டலிங்கத்தை மாதிரம் பூஜிக்கலாம்; இஷ்ட லிங்கமில்லாமல் எஞ்சிய இரண்டுலிங்கங்களைப் பூஜித்தலாகாது. ஏனெனின்,—முற்கூறிய திருஷ்டாந்தத்தில் வாக்க்யரகாப்பியாச மில்லாமல் அக்ஷராப்பியாசம் சப்தபடநாப் பியாசம் செய்யலாம்; அல்லது சப்தபடநாப்பியாசம் வாக்க்யரகாப்பியாச மில்லாமல் அக்ஷராப்பியாசம் செய்யலாம், அக்ஷராப்பியாச மில்லாமல் எஞ்சிய இரண்டு அப்பியா

சுங்கள் செய்வதாவதில்லை. ஏனெனின்,— அசுநரங்க எல்லாமல் சப்தவாக்யங்களாவதில்லை. ஆதலால், இஷ்டலிங்கமில்லாமல் எஞ்சிய இரண்டு லிங்கங்களை யுபாசிப்பது வீரசைவ மார்க்க விரூத்தமாகும். ஆதலால், திரிவித லிங்கங்களையும் சர்வத்ர வீரசைவன் ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தால் வேண்டும். (௨௦)

திரம்பெறு மிலிங்க மூன்று திறத்ததார் தூல லிங்கம்
பரம்பெறு சூக்கு மம்பின் பராம்பர மென்னத் தூலம்
கரம்பெறு மிட்ட லிங்கம் கருத்தது சூக்கு மந்தா
நிரம்புறு மிலிங்கம் தானே நிகழ்பராற் பரமென் றோர்வாய்.

(ப - னா.) திரம் பெறும் - உறுதி பெற்ற, இலிங்கம் - இலிங்கமானது, தூல லிங்கம் என - தூல லிங்க மென்றும், பரம் பெறு - மேன்மை பெற்ற, சூக்குமம் என - சூக்கும லிங்க மென்றும், பின் - அதன்பின், பராம்பரம் என்ன - பராம்பர லிங்கமென்றும், மூன்று திறத்தது ஆம் - மூன்று வகையினை யுடையதாகும், (அவற்றுள்) கரம் பெறும் - கையை யிடமாகப் பெற்ற, இட்டலிங்கம் - இஷ்ட லிங்கமானது, தூலம் என்று - தூலலிங்க மென்றும், கருத்தது - மனத்தினிடத்துள்ளது, சூக்குமம் தான் என்று - சூக்கும லிங்க மென்றும், நிரம்புறும் - எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கிற, இலிங்கத்தானே - இலிங்கமே, நிகழ் - விளங்குகிற, பராம்பரம் என்று - பராம்பர லிங்கமென்றும், ஓர்வாய் - அறியக் கடவாய், எ - று.

(வி - ரா.) திரம் - வகை.

திரிவித லிங்கம் வெகுவத பாவனை:—தறு இஷ்டலிங்கம், மனம் பிராணலிங்கம், ஆத்மா பாவலிங்கம்|| ஸ்தூல தறு இஷ்டலிங்கம், சூக்ஷ்ம தறு பிராணலிங்கம், காரண தறு பாவலிங்கம்|| ஸ்ரீராத்மா இஷ்டலிங்கம், அந்தராத்மா பிராணலிங்கம், பரமாத்மா பாவலிங்கம்|| விஸ்வன் இஷ்டலிங்கம், தைஜஸன் பிராணலிங்கம், ப்ராஜஞன் பாவலிங்கம்|| சத்பாவம் இஷ்டலிங்கம், அதுபாவம் பிராண லிங்கம், நிர்பாவம் பாவலிங்கம்|| அதோமுகம் இஷ்டலிங்கம், அபிமுகம் பிராணலிங்கம், ஊர்த்வ முகம் பாவலிங்கம்|| ஸ்வாங்கம் இஷ்டலிங்கம், பிரத்யாங்கம் பிராணலிங்கம், உபாங்கம் பாவலிங்கம்|| இடம் இஷ்டலிங்கம், வலம் பிராணலிங்கம், ௪௮ பாவலிங்கம்|| காயிகம் இஷ்டலிங்கம், வாசிகம் பிராணலிங்கம், மாணவிகம் பாவலிங்கம்|| உடை இஷ்டலிங்கம், துடி பிராணலிங்கம், உடைதுடி இரண்டின் கூட்டம் பாவலிங்கம்|| நிறம் இஷ்டலிங்கம், உட்கார்தல் பிராணலிங்கம், படுத்தல் பாவலிங்கம்|| ஜாக்ரம் இஷ்டலிங்கம், ஸ்வபாம் பிராணலிங்கம், சுஷுபம் ஸ்ரீ பாவலிங்கம்|| திக்ஷாக்ரு இஷ்டலிங்கம், சிக்ஷாக்ரு பிராணலிங்கம், மோக்ஷாக்ரு பாவலிங்கம்|| ஆசாரம் இஷ்டலிங்கம், மந்திரம் பிராணலிங்கம், ஐக்யம் பாவலிங்கம்|| ஸ்வயஜங்கமன் இஷ்டலிங்கம், சரஜங்கமன் பிராணலிங்கம், பரஜங்கமன் பாவலிங்கம்|| குருபாதோதகம் இஷ்டலிங்கம், லிங்கபாதோதகம் பிராணலிங்கம், ஜங்கமபாதோதகம் பாவலிங்கம்|| சுத்தப் பிரசாதம் இஷ்டலிங்கம், சித்தப் பிரசாதம் பிராணலிங்கம், பிரசித்தப் பிரசாதம் பாவலிங்கம்|| கரதலத்தில் அர்ச்சிக்கத் தக்கது இஷ்டலிங்கம், மனதில் தியானிக்கத் தக்கது பிராணலிங்கம், அதுபவத்தில் அறியத் தக்கது பாவலிங்கம்|| மஹாலிங்கமே சுகளமாய்க் கண்ணுக்கு கோசரித்து ஆரந்த ரூபமானது இஷ்டலிங்கம், அதே சுகள நிஷ்களமாய் மனதிற்குக் கோசரித்துச் சித்ரூபமானது பிராண லிங்கம், அதே நிஷ்களமாய்ப் பாவத்திற்குக் கோசரித்து ஸத்ரூபமானது பாவலிங்கம்|| தத்தபதவாச்யம் இஷ்டலிங்கம், த்வம்பதவாச்யம் பிராணலிங்கம், அசிபதவாச்யம் பாவலிங்கம்|| கிரியாதிக்ஷயால் ஸ்தூல சரீரத்தில் தரித்தல் இஷ்டலிங்கம், மந்திர திக்ஷயால் சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் மந்திரோபதேச பூர்வமாய் நிலைக்கச் செய்தல் பிராணலிங்கம், வேதா திக்ஷயினால் காரண சரீரத்தில் குருவானவர் ஹஸ்த மஸ்தக ஸம்போகத்தினால் பிரதிஷ்டித்தல் பாவலிங்கம்.

திரிவித லிங்கங்களின் சம்பந்தாசாரங்களாவன:—குரு ஜங்கம பத்த சமூக மத்தி யில் சரணன் என்னும் வதுவுக்கும் லிங்கம் என்னும் வரனுக்கும் விவாகமா யிருப்பதினல் எக்காலத்தும் லிங்கத்தை அங்கத்தினின்றும் நீக்கக் கூடாதென்னும் கட்டளையை யறிந்து, பூமியிலிருக்கும் ஸ்தாவர பவி சைவ தேவர்களுக்கு வந்தனை செய்யாது, ம்ருத நிஷ்டைநிலை கொண்டிருப்பதே இஷ்டலிங்காசாரம் ; மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாவரதம், விசுத்தி, ஆஜ்ஞேயம் என்னும் சக்கரங்களில் நான்கு இதழ், ஆறு இதழ், பத்து இதழ், பன்னிரண்டு இதழ், பதினாறு இதழ், இரண்டு இதழ்களுள்ள கமலங்களின் நடுவில் நிலைக்கச் செய்திருக்கும் ஆசாரலிங்கம், குருலிங்கம், சிவலிங்கம், ஜங்கமலிங்கம், பிராண லிங்கம், மஹாலிங்கங்களுக்கு முறையே நாகி, ஜிஹவை, சக்ஷு, த்வக்கு, ஸ்ரோத்தரம், ஹ்ருதயம் என்னும் முகங்களின் பூர்வகமாய், சந்த்ரஜி திரவியம், மதுரமாதிரி திரவியம், ஸ்வேதாதிரி திரவியம், ம்ருத்வாதிரி திரவியம், நாதாதிரி திரவியம், பரிணாம திரவியங்களை சமர்ப்பணம் செய்து, கந்தப் பிரசாதம், ரசப் பிரசாதம், ரூபப் பிரசாதம், ஸ்பரிசப் பிரசாதம், திருப்திப் பிரசாதங்களைப் படைப்பதே பிராணலிங்காசாரம் ; பிறையிவெ தில் பால் அடக்கி யிருத்தல் போலவும், கண் மணியில் குரிய சந்திராக்கிரி பிரகாசங்க ளடக்கி யிருத்தல் போலவும், மூப்பில் பாலையமடக்கி யிருத்தல் போலவும் அர்ப்பிதாவதார மூக்ய கிரியைகளில் நிஷ்பத்தியாவதே பாவலிங்காசாரம்.

இஷ்டலிங்கமானது ஆசாரலிங்கம் குருலிங்க மென்றும், பிராணலிங்கமானது சிவ லிங்கம் ஜங்கமலிங்க மென்றும், பாவலிங்கமானது பிரசாதலிங்கம் மஹாலிங்கம் என்றும் ஒவ்வொன்று இரண்டு பிரிவுகளா யிருக்கும்: ஆசாரலிங்கம் முதல் மஹாலிங்க மீறாயுள்ள ஆறு ஸ்தலத்திற்கும், முறையே கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி, இச்சா சக்தி, ஆதிசக்தி, பரா சக்தி, சித்தசக்திகள் சக்திகளா யிருக்கின்றன. நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டா, வித்யா, சாந்தி, சாந்த்யாதீத, சாந்த்யாதீதோத்தர கலைகள் கலைகளா யிருக்கின்றன. கர்மசாதாக்கியம், கர்த்துற சாதாக்கியம், மூர்த்தி சாதாக்கியம், அமூர்த்தி சாதாக்கியம், சிவ சாதாக்கியம், மஹா சாதாக்கியங்கள் சாதாக்கியங்களா யிருக்கின்றன. கந்தப்பிரசாதம், ரசப்பிரசாதம், ரூபப் பிரசாதம், ஸ்பரிசப் பிரசாதம், சந்தப் பிரசாதம், திருப்திப் பிரசாதங்கள் படைக் கத்தக்க பிரசாதங்களா யிருக்கின்றன. பக்தி, கர்ம சக்ஷம், நிர்மலமதி, விசாரம், தர்ப்ப ஸம்சக்ஷம், ஸம்யக்ஞானங்கள் பலன்களா யிருக்கின்றன. (உக)

மாட்சியாய்ப் பிரம * மிக்க சிவமென மருவி யன்றே
யாட்சியா மரிட்ட மெல்லா மகற்றியே யிட்ட மாகிக்
காட்சியா னிகழ்வ தாஞ்சிற் கனபரி னாமலிங்கம்
பூட்சியூ டகலா தென்றும் புலமையோர் தரிக்க மாதோ.

(ப - னா.) சிற்றகம் - ஞானமாகிய மேன்மை பொருந்திய, பரிணாம லிங்கம் - பரி னாம லிங்கமானது, பூட்சியூடு - உடலின் கண், அகலாது - இடையறாமல், என்றும் - எக் காலத்தும், புலமையோர் - அறிவுடையோர், தரிக்க-தரிக்கும்படி, மாட்சியாய்-மேன்மை யுடையதாய், பிரமம் - பிரமப் பொருளானது, மிக்க - மேலான, சிவம் என - சிவமென்று சொல்லும்படி, மருவி அன்றே - பொருந்தியல்லவா, ஆட்சியாம் - ஆளுதற்குரிய, அரிட் டம் எல்லாம் - அறிஷ்டங்களை யெல்லாம், அகற்றி - நீக்கி, இட்டம் ஆகி - இஷ்டலிங்க மாகி, காட்சியால் - ஞானத்தினால், நிகழ்வது ஆம் - விளங்குவதாகும், எ - று.

(வி - னா.) பரிணாமம் - பரிணமித்தல் (ஒன்று திரிந்தொன்றதல்). அரிட்டம் - விறும்பத்தகாதது (துக்கம்). காட்சி - அறிவு (ஞானம்). மாதோ - அசை. (உஉ)

* இச்செய்யுளில் பிரமம் என்றதனால் இவ்விஷ்டலிங்கத்தை யாதோ ஒரு லிங்கமென்று தீர்மானித்து பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமென்று பாவிக்கவேண்டும் என்பதாம்.

சீரமொடு களநன் மார்பு சிவந்துள வுதரங் கக்கங்
கரமெனு மிவற்றி லொன்றின் கட்சிவ லீங்கந் தாங்கல்
வரமிழி நாபி யின்கீழ் வாரசடை துதியிற் பின்பாற்
புரைதரு மிடத்தி லென்றும் பொருந்துதற் தரிக்கொ ணுதால்.

(ப - னா.) சிரமொடு - தலையுடன், களம் - கழுத்து, நன்மார்பு - அழகியமார்பு, சிவந்துள்ள உதரம் - சிவந்திருக்கின்ற வயிறு, கக்கம் - கட்சம், கரம் - கை, என்னும் - என்னின்ற, இவற்றில் - இவற்றுள்ளே, ஒன்றின்கண் - ஒருதட்பில், சிவலிங்கம் - சிவலிங்கத்தை, தாங்கல் - தரித்தல், வரம் - மேன்மையாகும், நாபியின்கீழ் இழி - நாபியின்கீழ்தரிப்பது இழிவாகும், வாரசடைதுதியில் - நீண்டசடையினுனியிலும், பின்பால் - பின்புறத்திலும், புரைதரும் இடத்தில் - குற்றமுள்ள விடத்திலும், என்றும் - எக்காலத்தும், பொருந்து - பொருந்துமாறு, தரிக்க ஒண்ணு - தரிக்கக்கூடாது, எ - று.

(வி - னா.) நாபி - கொப்பூழ், கக்கம் - அக்குள். புரை - குற்றம். ஆல் - அசை.(உரு)

தம்பொரு ளாமி லீங்கந் தன்னைவள் ளிதழ விழ்ந்த
வம்பலர் கந்த மாதி மருவுற முறையிற் கொண்டு
கம்பமின் மனத்தி னோடு கரபீடத் தினிலர்ச் சிப்ப
ரிம்பரி னென்றுஞ் சுத்த ரெனப்படும் வீர சைவர்.

(ப - னா.) இம்பரில் - இவ்வுலகத்தில், என்றும் - எக்காலத்தும், சுத்தர்எனப்படும் - சுத்தரொன்று சொல்லப்படுகின்ற, வீரசைவர் - , தம்பொருள் ஆம் - தம்பொருளாகிய, இலங்கமதன்னை - , வள் இதழ் அவிழ்ந்த - வளவியவிதழ்விரிந்த, வம்பு - வாசனை பொருந்திய, அலர் - மலர்களையும், கந்தம் ஆதி - சந்தன முதலியவைகளையும், மருவுற-பொருந்த, முறையின்கொண்டு - கிரமமாக வெகுத்துக்கொண்டு, கம்பம் இல் - சலனமில்லாத, மனத்தினோடு - , கரபீடத்தினில் - கையாகிய பீடத்தில்வைத்து, அர்ச்சிப்பர் - அர்ச்சிப்பார், எ - று.

(வி - னா.) பீடம் - ஆசனம். கம்பம் இல் மனத்தினோடு - , ஏகாக்ர சித்தத்தோடு.

வீரசைவர்கள் பஸ்சிம திக்கான அதுக்காகம் கருத்தியத்தைச்செய்யும் ஸத்யோஜாத முகத்தில் எதிராக இருந்து, லயக்கிரமமாய் ஸத்யோஜாதாதியாக மந்தர உச்சாரணத்தோடு அத்தைதமாய்க் கரதலபீடத்தில் அங்குஷ்ட பாரிசம் கோமுதமிருக்கச் சிவலிங்கத்தை யெழுந்தருளச்செய்து பூசிக்க என் வாதுளாககம் அசிந்தியாகமமுதலிய ஆகமங்களில் உத்தரபாகத்திற் சொல்லிய விதிப்படி பூசித்தல்வேண்டும். (உச)

உரம்பெறு முத்தி நேய மூற்றமாம் வீர சைவர்
நிரந்தரம் விடாது பற்று நிகழ்கர பீட பூசை
பரம்புற மியற்றும் பீட பூசையிற் பராரை வெற்பி
வீருந்துமை பாக னோடொப் பென்பதை யுணர்ந்த வல்லோய்.

(வி - னா.) பரு அரைவெற்பில் - பருத்த அடிவாரத்தினையுடைய மலையில், இருந்து - இருத்தலால், உமைபாகனோடு ஒப்பு என்பதை - உமாநாயகனுக்கு நிகரென்பதை, உணர்ந்த வல்லோய் - தெரிவிக்க வல்லவனே, உரம்பெறும் - உறுதிபெற்ற, முத்திநேயம் - மோக்ஷ விரூப்பத்தில், ஊற்றம் ஆம் - உத்தராகத்தையுடைய, வீரசைவர் - , நிரந்தரம் - சதாகாலமும், விடாது பற்றும் - விடாமற் பற்றுகிற, நிகழ் - விளக்கமாகிய, கரபீடபூசை - கரபீடபூசையானது, புறம் இயற்றும் - பிறவிடங்களிற்செய்கிற, பீடபூசையின் - பீடபூசையினும், பரம் - சிறந்தது, எ - று.

(வி - னா.) உமைபாகன் - சிவபெருமான். கரபீடம் - கையாகிய ஆசனம். (உரு)

பனிமல ரயன்மா லாதிப் பண்ணவர் கோத மாதி
முனிவர ரனைவ ருந்தம் முடிமிசை யென்றுங் கொள்வர்
தனிவரு மிலிங்கம் வாட்கட் பொறிமுதற் சத்தி யெல்லாம்
புனைமல ரளக மீது பொருந்துதற் தரிப்பர் மன்னே.

(ப - னா.) பனிமலர் அயன் - குளிர்ந்த தாமரைப்பூவில் வசிக்கிற பிரமன், மால் - திருமால், ஆதி - முதலாகிய, பண்ணவர் - தேவர்கள், கோதமன் - ஆதி - கோதமன் முதலாகிய, முனிவரர் - முனிசிரேஷ்டர், (ஆகிய) அனைவரும் - எல்லாரும், தம் முடி மிசை - தமது சிரத்தின்மீது, என்றும் - எக்காலத்தும், தனிவரும் இலிங்கம் - ஒப்பற்ற விலிங்கத்தை, கொள்வர் - தரித்துக்கொள்வார்கள், வாள் - வாள்போன்ற, கண் - கண்களையுடைய, பொறி முதல் சத்தி எல்லாம் - இலக்குமிமுதலிய மாதரெல்லாரும், புனைமலர் அளகமீது - அலங்கரிக்கப்பட்ட மலரையுடைய கூந்தலின்மீது, பொருந்துதற் தரிப்பர் - பொருந்தமாகத் தரித்துக்கொள்வார்கள், 'எ - று.

(வி-னா.) பனி-குளிர்ச்சி. அயன் என மேல்வருதலால் மலர் தாமரைமலரைக்குறித்தது.

சுதமறை யுள்ளு மிக்க சாத்திரங் களினு மீரொன்
பதுவித புராணத் துள்ளும் பகர்தரு காமி கந்தான்
முதல்வரு மாக மந்து மொழிந்திடப் பட்டி மஞ்சர்
ததமுமெய் விடாவி லிங்க தாரணம் * விறற்சை வர்க்கே.

(ப - னா.) விறற்சைவர்க்கு - வெற்றியுள்ள சைவர்களுக்கு, சந்ததமும் - சதாபாலமும், மெய்விடா - உடம்பைவிட்டு நீங்காத, இலிங்கதாரணம் - இலிங்கதாரணமானது, சுதமறையுள்ளும் - நான்கு வேதங்களிலும், மிக்க சாத்திரங்களிலும் - மேன்மையான சாஸ்திரங்களிலும், ஈர் ஒன்பது வித புராணத்துள்ளும் - பதினெண் புராணங்களிலும், பகர்தரு - சொல்லப்பட்ட, காமிகந்தான் முதல்வரும் ஆகமத்தும் - காமிகமுதலாகிய (இருபத்தெட்டு) ஆகமங்களிலும், மொழிந்திடப்பட்டிருந்தும், 'எ - று.

(வி - னா.) விறற் சைவர் - வீரஸைவர்.

(உஎ)

பங்கயற் கிறைவ னின்மெய் பவித்திர மெனவி ருக்கொன்
றிங்குரைப் பதனும் தூய்தா விலங்குறுஞ் சிவலிங்கத் தான்
றங்குறத் தரிக்கத் தக்க தாகுமச் சைவ லிங்க
மங்கலம் புனித தீக்கை மருவுரு னடைந்தி டா ளுல்.

(ப - னா.) பங்கயற்கு - பிரமனிலும், இறைவனின் - இறையனது, மெய் - உடம்பு, பவித்திரம் என - பரிசுத்தமென்று, இருக்கு ஒன்று - ருக் என்னும் ஒருவேதமானது, இங்கு உரைப்பதனால் - இங்கு சொல்லுவதனால், தூய்தா ஆய் இலங்குதும் - பரிசுத்தமாய் விளங்குகின்ற, சிவலிங்கம் தான் - சிவலிங்கமானது, தங்குறத் தரிக்கத் தக்கது ஆடம் - பொருந்துமாறு தரித்துக்கொள்ளத் தகுதியுடையதாகும், அ - அந்த, சைவலிங்கம் - சிவலிங்கத்தை, மங்கலம் - மங்கலகரமாகிய, புனிததீக்கை - பரிசுத்த தீக்கையை, மருவுருன் - பெருதவன், அடைந்திடான் - அடைய மாட்டான், 'எ - று.

(வி - னா.) தூய்தா ஆய் இலங்குதும் என்றதனால் பிரமம் என்று சிவலிங்கம் கூறப்பட்டுள்ளது; அந்தச் சிவலிங்கத்திற்கும் பதியானவர் ஈசசுரன்; அந்த சிவலிங்கமன்றோ பரிசுத்தமென்று சொல்லப்பட்டது; அதன் சம்பந்தத்தினால் சரீரமானது சுத்தமாகின்றது.

* சங்கர ஸம்ஹிதை கோஷிப்பதாவது:—ஒ! புத்திரனான வண்ணக, யாதொருவன் குருவினால் பூஜிக்கப்பட்டிக் கொடுத்த தனது இஷ்டலிங்கத்தைக் கரம் என்னும் பீடத்தில் வைத்து அந்த மஹா லிங்கத்தில் லயித்த மனமுடையவனாய் பாஹ்யகீரியையில் பற்றில் லாதவனாய் பூஜிக்கின்றனோ அவன் வீரஸைவன் என்பது.

ருக்வேதம் கோஷிப்பதாவது:— ஓ! ப்ரஹ்மத்திற்கும் இலிங்கத்திற்கும் பதியா யுள்ளவரே (வேதத்திற்கு அல்லது ஸத்யோஜாதாதி பஞ்சப்ரஹ்மத்திற்கு நாதராயுள்ள வரே), உமது (லிங்கமானது) பரவியதும் (சிவாதிபூமியந்தம் வியாபித்துள்ளதும்), பரி சுத்தமுமானது; ஆதலால், சூற்றமற்றதும், சிவசம்பந்தமானதும், பரிசுத்தமானதுமான அந்தலிங்கத்தைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டியது என்பது. (உஅ)

உன்றது வகோர மாகி யுருத்ர பாவத்தி னிங்கு
மென் * மெசு ருரைத்த லாலே லிங்கதா ரகனஞ் சைவன்
யுன்றுபா வங்களெல்லாந் தொலைப்பவ னென்பர் மேலோர்
தென்றலங் குன்றி னுற்ற செஞ்சடை முனிவ ரேமே.

(ப - னா.) உன் தது - உன்னுடம்பு, அகோரம் ஆகி, உருத்ர பாவத்தில் - உருத் திர பாவத்தில் நின்றும், நீங்கும் என்று - ஒழியுமென்று, எசுர் உரைத்தலாலே - யஜுர் வேதமானது சொல்லுதலாலே, இலிங்கதாரகன் ஆம் - லிங்க தாரகனாகிய, சைவன் - வீர சைவன், துன்று - நெருங்கிய, பாவங்கள் எல்லாம் - தொலைப்பவன் என்பர் - ஒழிப்பவ னென்று சொல்லுவர், (அவர் யாவரெனின்) மேலோர் - மேன்மைக் குணமுடையார், தென்றல் அம் குன்றின் உற்ற - பொதிகை மலையில் வீற்றிருக்கின்ற, செம்சடை - செவந்த சடையையுடைய, முனிவர் ஏமே - முனிசிரேஷ்டரே, எ - டு.

(வி - னா.) அகோரம் - சாந்தம்.

(உசு)

நித்தலு நியமஞ் செய்து நிமலபூ சையின்கட் பட்ட
சித்தம துடைய னான சிவலிங்க தாரகன்ற
னெத்திற மலமு நீங்கா னிருடெறு கதிரின் மாய்க்குஞ்
சுத்தம துறும்வி பூதி தோன்றறப் புனைவ னன்றே.

(ப - னா.) நித்தலும் - ஈராதோறும், நியமம் செய்து - நியமம் பண்ணி, நிமல பூசையின்கண் பட்ட - சிவ பூசையின் கண்ணே பொருந்திய, சித்தமது உடையன் ஆன - மனத்தினைபுடையவனாகிய, சிவலிங்க தாரகன் தான் - சிவலிங்க தாரகனே, நீங்கா - ஒழி யாத, இருள் தெறு - இருட்டை யழிக்கின்ற, கதிரின்-சூரியனைப்போல, எத்திற மலமும் - எவ்வகைப்பட்ட மலங்களையும், மாய்க்கும் - கெடுக்கின்ற, சுத்தம் உறும் விபூதி - பரிசுத் தத்தை யடைந்த விபூதியை, தோன்றற - விளங்கும்படி, புனைவன் - தரிப்பன், எ - டு.

(வி - னா.) அது - புகழிப் பொருள் விபூதி. அன்று, ஏ - அசைகள்.

(௩௦)

இலிங்கதாரணத்தலம் - முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

விரசைவ சமய விசாரம்.

இதுவரையில் பிண்டத் தலம், பிண்ட ஞானத் தலம், சமுசார நீக்கத் தலம், குருகாரு ணியத்தலம், இலிங்கதாரணத்தலம் என்பன சொல்லப்பட்டன; இவற்றால் முறையே, ஸத்வாசன ரூபமான சக்திபாதத்திற்குச் சமீபமான ஈற்றுத்தேக பாவமுள்ளவ னெவனோ அவன் பிண்டன் என்பதும், இந்தத் தேகத்தில் நித்தானிய வசாரமுள்ள விவேகியானவ னெவனோ அவன் பிண்டஞானி என்பதும், இந்தச் சம்சாரபிண்டத்தில் வெறுப்புத்தோன்றி

* யஜுர்வேதம் கோஷிப்பதாவது:— ஓ! ருத்ரா, உமது யாதொரு (லிங்கரூபமாகிய) தேகமானது மங்கல ஸ்வரூபமாயும், சாந்தமாயும், புண்ணியவாக்கிடம் விளங்குவதாய முன்தென்பது. இக்காரணத்தினால் சிவ (லிங்க) சம்பந்த முடையவன் பாவமற்றவன்.

மோக்ஷதாஹ முள்ளவ வெவ்வேறு அவன் சம்சாரத்தி னின்றும் விடுபட்டவன் என்பதும், இவ்வித வெறுப்புள்ள சீடனைச் சம்சாரத்தி னின்றும் தீக்ஷையினால் விடுவிக்கக் கருணையுள்ள வெவ்வேறு அவன் தீக்ஷா குரு என்பதும், அந்தச் சற்குருவின் கருணையினால் ப்ராண லிங்க ஐக்ய சம்பந்தமுள்ள சீடனெவ்வேறு அவன் லிங்கதாரகன் என்பதும் பெறப்பட்டன. இவ்விதமான சீடனே வீரசைவன் என்பதும், அவனுக்குத் தீக்ஷையும் லிங்க தாரணமும் அந்யாவசிகமாய் விதிக்கப்பட்டன என்பதும், அன்னோனது லக்ஷணம் இத்தன்மைத்து என்பதும் ஈன்ற அறியப்பட்டன. அந்த வீரசைவனது லக்ஷண மறியப்படலும் ஏனைய சமயிகளின் லக்ஷணங்களையுமறிதல் அவசியமாதலால் அவை ஆகம புராணங்களில் விரிவாய் சொல்லப்பட்டிருப்பினும், வடமொழியில் முக்கியமாய் விளங்கும் பாகங்களைமட்டும் ஈண்டுத் தமிழில் எழுதலாயிற்று. அவை வருமாறு:—

பாரமேஸ்வராகமம்.

ஸம்யக்கான ஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பது, பாசங்களின் ஸுமூஹத்தைக் கெடுப்பது, இந்தத் தாடக்ஷணங்கள் என்னும் இரண்டின் ஸாஸனத்தில் தீக்ஷாசப்தம் பிரசித்தம்.

அந்தத் தீக்ஷையானது நிராதார தீக்ஷை யென்றும், ஸாதார தீக்ஷை யென்றும் இரு வகைப்படும். அவற்றுள், சிவபிரான் நிராஸ்யனாய்த் தீவிர சக்தி நிராதத்தினால் விஞ்ஞான கலர் பிரளாயகலர் இவர்களுக்குச் செய்யும் தீக்ஷையே நிராதார தீக்ஷையென்று சொல்லப்படும். குருமூர்த்தியை யாஸ்ரயித்து மந்த சக்தி நிராதத்தினால் சகலர்களுக்குச் செய்தலே ஸாதார தீக்ஷை யென்று சொல்லப்படும்.

காரணாகமம்.

பின்னும், ஸாதார தீக்ஷையானது ஸபீஜ தீக்ஷை, நிர்பீஜ தீக்ஷை, சிம்மய தீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்படும். அவை முறையே, கர்ம பக்தி ஞான காண்டங்களுக்குரிய தீக்ஷைகள் எனப்படும்.

பாரமேஸ்வராகமம்.

அவற்றுள், நிர்பீஜ தீக்ஷையானது ஸத்யோநிர்வாண தீக்ஷை, சிரந்நிர்வாண தீக்ஷை யென்று இரண்டு பேதமுள்ளதாயிருக்கும். அவற்றுள், அந்யந்த விரக்தனை சீடனது அநேக பவங்களில் செய்யப்பட்ட சஞ்சித கர்மங்களையும், மற்றும் அந்தச் சஞ்சித கர்ம ராசியில் அக்காலத்தில் தரித்திருந்த சரீரத்தைக் கைப்பற்றி அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த ப்ராரப்த கர்மங்களையும், பின்னர் பவாந்தரங்களில் அநுபவிக்க வேண்டி ஆகாமி கர்மங்களையும் சோதித்து, ஸத்யோந் முக்தியைக் கொடுக்கும் தீக்ஷையே ஸத்யோ நிர்வாண தீக்ஷை யென்று சொல்லப்படும். இன்னும், சீடனது சஞ்சித கர்மங்களையும் ஆகாமி கர்மங்களையும் கெடுத்து, தீக்ஷாத்நர க்ரியாவஸாந பர்யந்தம் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த ப்ராரப்த கர்மங்களின் போகாந்தத்தில் முக்தியை யடைவிக்கும் தீக்ஷையே சிரந்நிர்வாண தீக்ஷையென்று சொல்லப்படும்.

காமிகாகமம்.

பின்னும், அந்தச் சிரந்நிர்வாண தீக்ஷையானது ஆஜ்ஞாதீக்ஷை, உபமாதீக்ஷை, ஸ்வஸ்திகாரோஹணம், விபூதிப்பட்டம், கலசாபிஷேகம், லிங்காயதம், லிங்கஸ்வாயதம் என்று ஏழுவகைப்படும். அவற்றுள், குருவினது ஆஜ்ஞா பரிபாலத்தில் சமர்த்தமானதே ஆஜ்ஞாதீக்ஷையாம். புராதநர்களின் சமயாசாரத்திற்கு ஸத்ருஸமானதே உபமா தீக்ஷையாம். ஸ்வஸ்திகம் என்னும் மண்டலத்தின்மேல் சீடனை யுட்காருவித்து, மந்திர நியாசத்தைச் செய்து, மந்திர பின்டமாகச் செய்தலே ஸ்வஸ்திகாரோஹணமாம். ஆகமோக்த ஸ்தானங்களில் அவ்வம்மந்திரங்களினால் விபூதி தாரணத்தைச் செய்தலே விபூதிப்பட்டமாம். பஞ்ச கலசங்களில் தீர்த்தோதகத்தை நிறைத்து, சிவகலா ஸ்தாபனத்தைச் செய்து

அந்தக் கலசோதகத்தினால் டேனுக்கு ஸ்பரம் செய்வித்தலே கலசாபிஷேகமாம். ஆசாரியன் டேனுக்கு உபதேசித்து அளிக்கவேண்டிய லிங்கத்தை அர்ச்சனைசெய்து டேன் காணும் படி செய்தலே லிங்காயதமாம். அந்த ஸ்ரீகுருநாதனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ப்ராணலிங்கத்தைச் டேன் பத்தியினால் ஸ்வீகரித்து, தனது உத்தமமாகிதி ஸ்தானங்களில் தரித்தலே லிங்கஸ்வாயதமாம்.

வா து ள ா க ம ம்.

பின்னும், அந்த ஸ்வாயத தீக்ஷையானது வேதா தீக்ஷை, க்ரியா தீக்ஷை, மந்த்ர தீக்ஷை என்று மூன்று விதப்படும். அவை யெவ்வாறெனின்:—குருவானவர் டேனது மஸ்தகத்தில் ஆகமோக்த விதாந்தத்தினால் சிவஸாஸந (மந்திர) த்தைத் தியாரித்து அய்வவ்விடங்களில் செய்யவேண்டிய சிவதத்வ தீக்ஷையே வேதாதீக்ஷையாம். தீக்ஷைத்தர க்ரியையோடு ப்ராண லிங்கோபதேசம் செய்தலே க்ரியா தீக்ஷையாம். தேவதா பீஜ கிலக முதலியவைகளுடன் மந்த்ரோபதேசம் செய்தலே மந்த்ரதீக்ஷையாம்.

கி ர ணு க ம ம்.

பின்னும், சிவபிரான் ஸர்வாநுக்ரஹ கர்த்ருவா யிருத்தலால், சிறுவர் மூடர் போகா ஸக்தர் முதலியவர்களுக்கும் அநுக்ரஹம் செய்வது யுக்தமெனின், அந்தந்த அநுக்ரஹம் அவரவர்களின் ஸம்ஸ்கார பூர்வகமா யிருக்கும். அந்த ஸம்ஸ்காரத்தினாலேயே முக்தி யுண்டா மெனின், க்ரியை, ஜ்ஞானம், வ்ரதம் முதலான உபாயங்களுக்குக் காரண மில்லாமற் போகும். இவ்வாறான ஆக்ஷேபங்களை பரிஹரிக்கிறார். சிலர் எவ்வாறிருப்பினும் அவர்களுக்கு அவ்வாறே சிவபிரான் அநுக்ரஹம் செய்வார். அது எவ்வாறெனின்:—சிலர் க்ரியா யோக்யர். அவர்களுக்கு அந்த க்ரியையினாலே மோக்ஷ முண்டாகும். சிலர் ஜ்ஞான யோக்யர், சிலர் சர்யா யோக்யர், சிலர் யோக யோக்யர். இவ்விதமாய் எவர்களுக்கு எவ்விதத்தினால் மோக்ஷப்ராப்தி கூறப்பட்டதோ, அது சிவபிரான் க்ருபையினாலும். அக்காரணத்தினால், ஜ்ஞானாத்யுபாயங்களுக்குத் தீக்ஷையே காரணமென்பது விரும்பத்தக்கது. ஆதலால், தீக்ஷையானது மோக்ஷ சாதனமா யிருக்கும். உபாயமே நியாமகமா யிருக்கும். இன்னும், சிவபிரான் ஸர்வாநுக்ரஹத்திற்குக் கர்த்ருவான காரணத்தினால் உபாயங்கள் சிவபிரானால் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

க ரு ட வ ா ச க ம்.

பின்னும், பரம காரணனான சிவபிரான் ஸர்வாநுக்ரஹனாக இருப்பினும், ப்ராஹ்மணதிகள் உயர்வு தாழ்வு பாவங்களினாலிருக்கும் காரணத்தினால், அவரவர்களின் ஸம்ஸ்காரம் அவ்வாறே யாகவேண்டும். ஆனால், பலன் அவ்வாறு வேண்டியதில்லை என்னும் ஆசங்கையை ப்ரஸங்கோத்தர முறையால் பரிஹரிக்கிறார். ஸம்ஸ்காரம் ஆத்மாவுக்காகும். ஜாதிக்கு மில்லை சரீரத்திற்கு மில்லை. ஜாதிக்கு ஸம்ஸ்காரமாயின், ஒருவன் தீக்ஷிதருகையில் யாவரும் தீக்ஷிதராதல் வேண்டும். ஆதலால், ஜாதிக்கு ஸம்ஸ்காரமில்லை. சரீரம் ஜடமாதலால் அதற்கும் ஸம்ஸ்காரமில்லை. ஆதலால், ஸர்வாநுக்ரஹரான சிவபிரான் சித்ருபரான ஆத்மாக்களை யநுக்ரஹிப்பன்.

பின்னும், சமஸ்த பாசங்களும் நீங்கும் பொருட்டுத் தீக்ஷை செய்யப்பட்டது. தீக்ஷை செய்தும் கர்மாதிகள் எக்காரணத்தினால் நீங்குவதில்லையென்னும் ஆசங்கையைக் கிரணுகமத்தில் ப்ரஸங்கோத்தர முறையில் த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாய்ப் பரிஹரிக்கிறார். எவ்வாறெனின்:—சித்த மந்திரங்களினால் அமூர்த்தமான (சரீரமில்லாத) விஷ சக்திக்கு ஈன முண்டாவதுபோலவும், அங்குரோத்பத்திக்குக் காரணமான விதையானது வறுக்கப்படுவதுபோலவும், தீக்ஷாகாலத்தில் பிரசித்தமான மந்திரங்களினால் அநேக பவங்களில் செய்யப்பட்ட பவபீஜங்களான கர்மங்கள் தடுக்கப்பட்டன, ப்ராப்த கர்மம் போகாந்தத்தில் கசிக்கும்.

பின்னும், திசையினால் சமஸ்த பாசங்கள் தொலைவதாயின், திசையாகியும் சரீர ஸ்திதியானது எவ்வாறு சம்பவிக்கும் என்னும் ஆசங்கையைத் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாய்ப் பரிஹரிக்கிறார். கடமானது நிர்மானமாயினும் சுழன்றுகொண் டிருக்கும் குலால் சக்ரம் போல, திசையாகியும் திசேஷாக்த க்ரியா ஸ்தான பர்யந்தமாய் ப்ராரப்த கர்மவாசனையினால் சரீர ஸ்திதியானது சம்பவிக்கும். இன்னும், கடத்தினுள் ளிருக்கும் தீபமானது கடம் உடைந்துபோகையில் எல்லாப் பக்கத்திலும் எவ்வாறு பிரகாசிக்குமோ அவ்வாறு திசுதிதன் தேஹாவஸாத்தில் பரமுத்தவான். இவ்வாறு கிரணுகமம் கூறுகின்றது.

இந்தப் பூர்வோக்தமான ஸபீஜாதி திசைகளினால் அமலனவனே முக்தன் எனப் படுவான், அந்தச் சிவதிசைக்கு யோக்கியமான சிவ சமயத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

வாதுளாகமம்.

ஓ! வுண்முக, சிவசம்பந்தமான தரிசனம் என்றால் மதமானது நான்கு விதமாயிருப்பதென்று அறியவேண்டும். அந்தச் சுதர்வித சைவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்கக் கடவை. அவை முறையே சாமானியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவம், வீரசைவம் என்பனவாம்.

அந்த நான்கு விதமான சைவங்களில் முதலில் சாமானியசைவ லட்சணத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

ஒரு சாமானிய சைவன் விபூதிப்பட்டம் மாத்திரத்தானே சுத்தனாய் ஸ்வயம்பு லிங்கத்தையாயினும், தேவ தாருவ மாணவாதிகளினால் பிரதிஷ்டைசெய்த லிங்கத்தையாயினும் எவ்வெக்காலங்களில் காண்பானோ அவ்வெக்காலங்களில் அர்ச்சகையையாயினும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையாயினும் செய்தல் வேண்டும். சிவபாம சங்கீர்த்தனம், சிவவசனம், சிவபக்தரிடத்தில் பிரீதி இவைகளுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும். இந்தச் சிவார்ச்சநாதிகளில் ஸம்பூர்ண நியமமில்லா திருந்தால் சாத்தியமாகும் வரையிலாயினும் செய்தல் வேண்டும்.

இம்மட்டும் சாமானிய லக்ஷணம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி மிசிர சைவ லக்ஷணத்தை நிரூபிக்கிறேன்.

மிசிர சைவன் லிம்ஹாஸத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்க பூஜையையும், ஆவரண ஸ்தரான விஷ்ணு பார்வதி வுண்முகன் விக்ரேஸ்வரன் சூரியன் இவர்களின் பூஜையையும் நன்றாய் ஆசரித்தல் வேண்டும்.

இவன் பூர்வோக்தர்களான பஞ்சாவரணர் முதலான சமஸ்த தேவர்க ளிடத்திலும், அந்தர்த்த தேவதா மந்திரங்க ளிடத்திலும் கலந்திருத்தலினால் சமான பக்தியுடன் சமஸ்த தேவர்களையும் சிவ பரிபூர்ண பாவத்தினால் சிவலிங்கத்தில் பரிணாமம் செய்தல் வேண்டும்.

இம்மட்டும் மிசிரசைவம் சொல்லப்பட்டது. இனிச் சுத்தசைவத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

சிவத்தை யுத்தேசித்திருப்பதினால் சுத்தத்துவ சப்தமும், சிவத்தின் தசையினால் பிறந்த காரணத்தினால் சைவ சப்தமும் உண்டாயின. சுத்த - சைவ என்னும் சப்த ஸமூஹம் சுத்த சைவமென்று சொல்லப்படும்.

அந்தச் சுத்த சைவனது தசையினால் பிறந்தவர் சிவப் பிராஹ்மணரெனப்படுவர்.

சிவத்விஜர் என்று சொல்லப்படுகிற அந்தப் பிராஹ்மணர் ஆதிசைவரெனப்படுவர். அவர் யாவரெனின்:—

கௌசிகன், கஸ்யபன், பரத்வாஜன், அத்திரி, கௌதமன் இந்த ஐவரும் சிவபிரானது பஞ்சமுகங்களில் தீக்ஷிதரானவர்கள்.

இந்தக் கௌசிகாதி ரிஷிகளின் குலத்திற் பிறந்தவர்கள் சிவத்விஜரெனப்படுவார்கள்.

காமிகாகமம் முதலிய இருபத்தெட்டு டாகமங்களிலும், வேத சாஸ்திர முதலியவைகளிலும், கிரமத்துடன் செய்யப்பட்ட அப்பியாச முள்ளவனும் சிவ வ்ரதமுள்ளவனுமாயிருப்பன்.

கர்மநாசம் முதல் பிரதிஷ்டை மீறான கர்மங்களையும், சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை முதல் நித்யோத்ஸவ மீறான கர்மங்களையும், நித்யோத்ஸவ முதல் பிராயஸ்சித்த மீறான கர்மங்களையும் அறிந்து எல்லாவற்றையும் ஆசரித்தல்வேண்டும்.

வமிஷாஸூத்ரி மந்திரங்களுக்கும், அந்தந்த மந்திரங்களின் யந்திர க்ரியைகளினாலும், மஹா முத்திரை முதலான முத்திரைகளினாலும், வுடங்க முதலான நியாசங்களினாலும், ஆஃம்வாகம் ஸ்தாபம் ஸ்ரீரோதும் முதலானவைகளினாலும், வேடாடஸோப சாரங்களினாலும், லிங்கத்தை வமிஷாஸூத்ரில் பூஜித்தல் வேண்டும்.

இந்தக் கிரமத்தினால் செய்யப்பட்ட சிவலிங்க பூஜையானது ஆத்மார்த்த பூஜையென்றும் பரார்த்த பூஜை யென்றும் இரண்டு வகைப்படும்.

தனது ஆசாரியனால் கொடுக்கப்பட்ட லிங்கத்தினிடத்திலும், ஸ்தம்பமுலத்தினிடத்திலும், ஹ்ருதயத்தினிடத்திலும் செய்யும் பூஜையானது ஆத்மார்த்த பூஜையென்று சொல்லப்படும். பரார்த்தபூஜை பின்னர்க் கூறப்படும்; கேட்பாயாக.

யாதொரு காரணத்தினால் தேவரஷி தாபவ மாபவாதிக ளினால் நிரமிக்கப்பட்டுக் கிராமம் கிரி சுஹவர முதலானவைகளில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கத்தின் பூஜையே பரார்த்த பூஜை யென்று அறிதல் வேண்டும். அந்தப்பூஜையானது சகல பிராணிகளுக்கும் இதம் செய்யாநிற்கும்.

இவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்ட இரண்டு விதமான பூஜையானது சிவ த்விஜனால் செய்யப்படத்தக்கது.

சிவாவரணங்களினின்றி வேறையிடங்களிலுள்ள விஷ்ணு முதலிய அந்யதேவர்களின் பூஜையைச் சுத்தசைவன் ஸ்வார்த்தமாகியும் பரார்த்தமாகியும் செய்யக்கூடாது. மறத்தலின் தசையினாலாயினும், சர்ச்சாரத்தில் லோபத்தின் தசையினாலாயினும் அவ்வாறயாதாயினும் செய்வானாயின், அந்த ராஜ்யத்திற்கும் அந்த ராஜனுக்கும் கேடுண்டாகும். இவ்வர்த்தத்தை வ்யக்தம் செய்கிறோம்.

ஓ வண்ணமுக ! பரார்த்த பூஜையைச்செய்யும் சுத்தசைவன் சமஸ்த சிவாவரணஸ்தரான ப்ரம்மம் விஷ்ணுவாதி தேவர்களைச் சிவத்தின் பரிவாரபாவனையினால் நன்றாய்ப் பூஜித்தல் வேண்டும். சிவாவரணஸ்த ரல்லாதிருந்த பிரமன் விஷ்ணு சப்தமாதர்கள் முதலான தேவர்களைப் பூஜித்தலாகாது.

சிவமந்திர பிண்டமான தனது ஹ்ருதய கமலத்தில் ஆஃம்வாகத்தின் தசையினால் ஸம்யுக்தமான சிவலிங்கத்தில் மந்திரபதியான வர்ணவாஸமுதல் சிவாவாஸ பர்யந்தமான ஆவாஸமந்திர பாவத்தைப்பார்க்கிலும் லிங்கபூஜை அதிகமாம்.

அந்தரங்காச்சைவையைச் செய்யும் சுத்தசைவன் மந்திர ஸ்வரூபமான சரீரமுள்ளவனாவன். ஆதலால், அவன் பரசிவமாயிருப்பன்.

இவ்விதமாகச் சுத்தசைவமானது நிருபிக்கப்பட்டது. இனி வீரசைவத்தைக் கேட்பாயாக.

ஓ தேவீ ! சமஸ்தசைவங்களில் வீரசைவமே அத்யுத்தமமானது. அந்த வீரசைவன் செய்யும் சிவபூஜை எளிதானது. பூஜாநிகளின் கிரியையும் எளிதானது.

ஓ மஹாதேவீ ! வீரசைவமானது அம்ப க்ரியையினாலே வெகு பலன்தருவது. இவ் வீரசைவமல்லாமல் எஞ்சிய சமஸ்த சைவங்களும் வெகு கிரியைக ளுள்ளனவாயும் அம்ப பலன்தருவனவாயு மிருக்கும்.

ஆதலால், நானுவித்தாலும் வீரசைவமதமானது சுகமானதாகும்.

அறிவினா லடைவதற்கு யோக்யமானதும், கோப்யமானதும், மோக்ஷபதத்திற்குக் காரணமானதும் எந்தச் சைவமோ, அதுவே வீரசைவம் என்று சொல்லப்படும்.

எந்தக் காரணத்தினால் ஒருவன் இந்த ஜகமுழுவதிலும் விசேஷப்பட்டவனென்று சொல்லப்படுவதோ, அவனே வீரன் என்று சொல்லப்படுவான்.

சிவபெருமானிமித்தம் கொடுக்கப்பட்ட ஜீவத்வ தசையினாலும், வீராகமத்தில் உதயமானதின் தசையினாலும், வீர-சைவ என்னும் ஸ்பந்த த்வயத்தின் ஸம்யோகதசையினாலும் வீரசைவம் அறியப்பட்டது.

ஔ புத்திரனே ! வீரமாதேஸ்வராகமத்தில் வீரசைவமானது சாமானியவீரசைவம், விசேஷவீரசைவம், நிராபாரவீரசைவம் என மூன்று வகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

அந்தத் தரிவித வீரசைவத்தில் சாமானிய வீரசைவ லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

வீரசைவாசாரியனது ஹஸ்தத்தினதும் வீரமாதேஸ்வரனது மஸ்தகத்தினதும் பாஸ்பர சம்பந்த தசையினாலும், வீட்டிப்பட்டத்தைத் தரிப்பதின் தசையினாலும், அந்தச் சேஷன் லிங்கதேஹி என்று அறியப்பட்டதக்கவன். அப்படிப்பட்ட மாதேஸ்வரன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடப்படுவன்.

ஸ்ரீகுருவினால் கொடுக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தை ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரீ மந்திரத்தினால் சிரத்தினிடமாயினும், கண்டத்தினிடமாயினும், கக்ஷத்தினிடமாயினும், வயிற்றினிடமாயினும், மார்பினிடமாயினும் தரித்தல் வேண்டும்.

ஒரு காலத்தி லாயினும், இரண்டு காலங்களி லாயினும், மூன்று காலங்களி லாயினும் சிவபூஜை செய்தல் வேண்டும்.

சாமானிய வீரசைவனுணவன் ஸ்ரீகுருவினிடத்திலும், சிவலிங்கத்தினிடத்திலும், ஸ்ரீ விபூதியினிடத்திலும், எக்காலத்தும் பக்திசெய்தல் வேண்டும்.

இவ்விதமாய்ச் சாமானியவீரசைவம் சொல்லப்பட்டது. இனி விசேஷ வீரசைவத்தைக் கேட்பாயாக.

வீரசைவ தீக்ஷாகர்த்ருவான தேசிகோத்தமன் சுத்தசைவ தீக்ஷாவிதாநத்திற்கு எவ்வாறோ, அவ்வாறே மண்டப நடுவிலிருக்கும் வேதிகையின் மேலதான வர்ணமண்டலமுள்ள ஸ்தண்டிலத்தின்மேல் சிவகும்பத்தை ஸ்தாபித்து, அந்தக் கும்பத்தில் சிவபிரானைப் பூஜித்து, தீக்ஷாத்ஸவத்திற்குவந்த பெரியோர்களையும் பக்தர்களையும் விபூதி தாம்பூலம் முதலானவைகளினால் சந்தோஷப்படுத்தல் வேண்டும்.

சிவாசாரியன் எஞ்சிய தீக்ஷாக்ரமம் எல்லாவற்றையும், மலதரய நிரஸந்தையும், வீரமாதேஸ்வர தீக்ஷாபடலத்தில் கூறியவாறு செய்து, சேஷனை க்ருபாத்த்ருஷ்டியால் பார்த்து, தத்வ தேஹமாகும்வண்ணம் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

சிவகும்பத்திலிருந்த தீர்த்தோதகத்தினால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரீ மந்திரஜபத்துடன் அபிஷேகம் செய்தல் வேண்டும். நாதம் என்னும் சக்தியையும், பிந்து என்னும் சிவத்தையும், கலைகள் என்னும் சிவாவயவங்களையும் பாவித்து, அந்தந்த ஸ்தலங்களில் நியாசம்செய்தல் வேண்டும்.

ஔ ஷண்முக ! ஷட்கர்மத்தையும், ஷடங்கத்தையும், ஷடத்வாவையும், பூர்வோக்தமான சிவாங்காவயவங்களில் நியாசம் செய்தல் வேண்டும். அதன்பிறகு, பஞ்சபாஹம நியாசம் செய்தல் வேண்டும்.

பின்னும், மந்திரங்களுக்கு மூலமான ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரீ மந்திரத்தை யுபதேசித்தல் வேண்டும். அம் மந்திரோபதேசமான பின்பு ப்ராணலிங்கோபதேசம் செய்தல் வேண்டும்.

எஞ்சிய ஸமஸ்த க்ரியைகளையும் வீரசைவ தீக்ஷா மார்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட முறையுடன் ஆசரித்தல் வேண்டும்.

இவ்விதமாய் வீரசைவ தீக்ஷிதனான வீரமாவேஸ்வரன், தேஹ ப்ராணங்களின் வர்த்தனை வேறுகாதபடி ஏகமாய்க்கூடித் தன் ப்ராணத்தை லிங்கத்தில் கலித்தல்வேண்டும். அந்த ரீக்கமில்லாத பாவத்தின் ஸமுதூத தசையினால் ப்ராணம் லிங்கம் என்னும் இரண்டும் ஏகத்துவத்தை யடையச் செய்தல் வேண்டும்.

ஒரு பவி த்ருஷ்டி விமூர்த வஸ்துவண்டோ அதை விடல் வேண்டும். சுத்த திரவியத்தைச் சம்பாதித்து லிங்கங்க ஸ்தலங்களின் அர்ப்பணைதாரங்களை நடத்தல் வேண்டும்.

இத்யாதி வ்ரதங்களுள்ளவனே விசேஷவீரசைவன் என்று சொல்லப்படுவான்.

இவ்விதமாய் விசேஷ வீரசைவம் என்னும் பக்தஸ்தலம் சொல்லப்பட்டது. இனி நிராபாரம் என்னும் ஜங்கமஸ்தலத்தைக் கேட்பாயாக.

நிராபார வீரசைவன் ஸமஸ்த சம்சார சுகங்களைவிட்டு, தண்டம் கௌபீனம் காவதாயாம்பரம் ஜடாபர்தம் வஸ்கலம் முதலியவைகளைத் தரித்தல் வேண்டும். பிஷாடம் போஜியாய், நியதாஹார முள்ளவனாய், அற்பசுகமுள்ள சம்சாரத்தினால் விடப்பட்டவனாய் யிருந்தல் வேண்டும்.

முண்டித சிரமுள்ளவனாய் யிருப்பினும், வ்யாக்ராஜிநம் க்ருஷ்ணஜிநம் முதலிய சிவ லீலாகதங்களைச் சூசிப்பிக்கும் சின்னங்களைத் தரித்தல் வேண்டும். பிஷாடம் போஜியாய், நியதாஹார முள்ளவனாய், அற்பசுகமுள்ள சம்சாரத்தினால் விடப்பட்டவனாய் யிருந்தல் வேண்டும்.

இவை முதலிய ஜங்கமஸ்தலத்தின் ப்ரவர்த்தனை யுள்ளவன் நிராபார வீரசைவன் என்று அறியப்பட்டதக்கவன். இவனே உத்க்ருஷ்டனான சிவன்.

இவ்விதமாய் நிரூபிக்கப்பட்ட வீரசைவ க்ரமம் ப்ராயஸ்சித்த மில்லாதிருத்தலாம்.

இந்த வீரசைவனுக்கு ப்ராணலிங்க தாரணமானது விசேஷ வ்ரதம் என்று சொல்லப்படும்.

ப்ராணலிங்க வ்ரதத்திற்கு லோபமாயின், ப்ராணத்யாகத்தைக் காட்டிலும் வேறு ப்ராயஸ்சித்தமில்லை. ஆதலால், சாவதாரனாய்ச் சிவலிங்கத்தைத் தரித்தல் வேண்டும்.

ஹஸ்தபீடத்தில் லிங்கத்தை ப்ரமாதமில்லாமல் தரித்தல் வேண்டும். ப்ரமாதத்தினால் லிங்கம் நழுவுமாயின், அந்த லிங்கத்தின்கூடவே ப்ராணனை விடல் வேண்டும்.

ப்ராணலிங்கம் பதிதமாகக்கண்டும் எந்த மனிதனானவன் ப்ராணதாரணை செய்து கொண்டிருக்கிறானோ அவனைச்சண்டாளன் என்று அறிதல் வேண்டும்.

பின்னும், அவன் சிவத்ரோஹியா யிருப்பதினால் அவனை ஸ்பரிசிக்கலாகாது.

சுத்தசைவன் லிங்கபதந முதலான சைவ வ்ரத லோபத்தில், ப்ராயஸ்சித்த விதாரத்தினாலும், அகோராதி மந்திர யந்திரங்களின் ஆசரணியின் தசையினாலும் சுத்தனாவான்.

சுத்தசைவன் தனது இஷ்டலிங்கம் பதநமாயினும், கெட்டினும், சுடப்பட்டினும், சோரனால்களவாடப்பட்டினும், எலி காகம் சனகன் வானரம் என்பவைகளால் கொண்டுபோகப்பட்டினும், அகோரமந்திரத்தை ஒரு லக்ஷ உருஜிபித்து, ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரமாய் ஆசாரியனால் லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்துகொண்டு, சுத்தி யடையச்செய்து பூஜித்தல் வேண்டும். பீட விஷயத்திலும் இவ்வாறே செய்தல் வேண்டும்.

சைவ வ்ரதங்களின் க்ரியாலோபத்தில், நூற்றொரு தரம் காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபிப்பதாயின் வ்ரதாதிகள் சுத்தத்தை யடையும்.

ஓ வண்ணமுக ! இந்த சாமானியசைவம், மிரசைவம், சுத்தசைவம், வீரசைவம் என்னும் சதுர்வித சைவ ஸர்வஸ்வயத்தை ஸம்சேஷித்து உனக்குச் சொன்னேன்.

இவ்விதமாய் சிவதீகைகளினால் மோக்ஷமடையும் இவசமயம் சொல்லப்பட்டது.

முத்தளைவனோ வென்றால், ஜீவன்முக்தன், அபரமுக்தன், பரமுக்தன் என மூன்று விதமாய் நியப்படுவான். எவ்வாறெனின்:—

ஸ்கந்தபுராணம்.

பூர்வோக்தமான சிரந்நிரவாண தீகைகளினால் தீகித்தனான வீரசைவன் ஜீவன்முக்தன் என்று சொல்லப்படுவான். ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாத்யம், ஸாயுஜ்யம் என்னும் சதுர்வித மோக்ஷங்களில், ஸாலோக்யாதி திரிபதஸ்தரான மந்திரேஸ்வரர், மந்த்ரமனேஸ்வரர், புவனேஸ்வரர் முதலானவர்கள் அபரமுக்தரெனப்படுவார்கள். ஸாயுஜ்யமுக்தரோ பரமுக்தரென்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்களில் ஜீவன்முக்தரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்.

அந்தச் சிரந்நிரவாண தீகை யாவனிடமிருப்பதோ, அவனது ஜீவன் வறுக்கப்பட்ட விதைபோல் மீளவும் பவத்திற்கு வராததாம். அவனது சம்சாரதரிசனம் ப்ராரப்த கர்ம போகமே அந்தமாயுள்ளதாம். அப்படிப்பட்ட வீரமாடேஸ்வரன் தனது தேவாவஸா நத்தினாலே ஜீவனோபாதிமில் பரமுக்தியை யடைந்தவனான காரணத்தினால் ஜீவன்முக்தன் என்று சொல்லப்படுவான்.

ஜீவன்முக்தரின் அங்கஸ்தஸம் விங்கஸ்தஸம் என்னும் நுற்றொரு ஸ்தலங்களுள் சொல்லப்பட்டன.

என்கு, அடியில் வரும் செய்யுட்களாக் கவனிக்க:—

சிவஞானசித்தியார்.

புறச்சமய நெதிரின்று மகச்சமயம் புக்கும்

புகள்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம

வறத்துறைக ளளையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து

மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்

சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்

சிரப்பொருளை மிகத்தெரிந்துஞ் சென்றும் சைவத்

திறத்தடைவ ரிதிற்கரியை இரியா யோகஞ்

செலுத்தியபின் ஞானத்தாம் சிவனடியைச் செர்வார்.

பிரபுலிங்கலீலை.

எவ்வகைச் சமயத்திற்கு மிழைவானோ வெவ்வேறே போட்டு

சைவநற் சமயத் துற்றான் பைவத்தும் வீர மசைவத்

தன்வவர் பிறவீரீக்கு மல்லமன் விருப்ப மூள்ளான்

மைவரிக் கயனெ யுங்கண் மடவரா லென்றான் வள்ளல்.

உரைக்குமெச் சமயத் திற்கு முத்தர பாகஞ் சைவந்

தரிக்குமச் சைவத் திற்குத் தாமென வீர சைவந்

தெரிக்குதற் காமி காதி சிரத்தினிற் திகழுங் கண்டா

யரிக்குரற் சிலம்ப ர்ந்து மடிமலர்ந் தடங்க ணல்லாய்.

புறந்தரு சமயம் புக்குப் புறமலாச் சமயத் தெய்தி

யறந்திகழ் சைவ முற்றும் சுதிர்கரி தாதி யாற்றிச்

சிறந்துள வீர சைவஞ் சேர்ந்தபின் வீடு நன்னூ

நறுந்தளிர் கவற்று மேனி நனைமலர் வல்லி யன்னாய்.

அருமறை முடியுஞ் சீர்சா லாகம முடியு மொத்துப்
 ஸ்பாருமற மலாமன் முற்றும் பொருளினே விளங்கக் காட்டித்
 தருமுறை யதனால் வீர சைவமே தலைமைத் தாமித்
 வீருமறு உறுநன் னூலு மிதித்திர மாண மாகும்.

ஆவுறு பிணிகெட யாவின் பால்கறம்
 தாவின் பூட்டல்போ லாண வங்கெட
 ஆவியு ளமலனை யங்கை தந்துபின்
 ஆவியு ளமைவுற வாக்கு மாரியன்.

ஆகமம் புகழ்நற் யடைவ னுயினுஞ்
 சோகமில் சைவநற் றுறையை நன்றெனச்
 சேர்குத லரிதது சேர்வ னுயினும்
ஏகலிங் கயிக்குரு குதலன் மென்மையே.

ச த் த சா த க ம்.

திருக்குழன் னுன்கின் முடிவிலென் னுன்கா யிலங்கிடு முபரிட மவையே
 வருக்கு மிரண்டாம் துருவ மென்றும் வயங்கிடு முத்தர மென்றும்
 சுருக்கம தின்றி யத்தியான் நீகம் சொற்றிகிம் துருவ பாகத்
 திருக்குக் கின்றி யங்கலங் கைக்கஞ் செப்பிடு முத்தர பாகம்.

விட்டலக் கணையும் விடாதலக் கணையும் விட்டுவிடாத லக் கணையும்
 திட்டம் குறவே தேர்ந்திடித் பந்தர் தீர்த்திடல் விட்டலக் கணையாம்
இட்டல் லதிட்டா னம்மது தானு யிருத்தலே விடாதலக் கணையாம்
எட்டரு சிவத்துக் கங்கமா யிருத்தல் விட்டுவிடாதலக் கணையே.

மேலொரு வடிவை பெய்தத்தே யாவின் மேவுமிங் வுடலிங்கே வீழார்
 மேலொரு வடிவை பெய்தத் தின்றுகின் மேவுமிங் வுடலிங்கே வீழார்
 மேலொரு சுவத்தைச் சேவன்சென் றடையு மேவுமிங் வுடலிங்குத் தானே
 மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய் வெளியதா யுலகுக்கண் டிடவே.

ச க ச ரி ட் டை.

பொதுவுறத் தருமன் பண்ணிப் புகல்வினைச் சமம தாகி
 அதுவிது வெள்ளுஞ் சித்த மமலமா யரித்த நித்தர்
 நுதுவென வுணர்ந்த நித்தத் திக்பரத் திச்சை யற்ற
 சதுரர்க ளிடத்திற் பாசந் தகர்ந்திடும் பத்தி தோன்றும்.

பத்திதான் பதித்த காலேப் பகரங்கத் தலம டைந்து
 சுத்தியா யங்க மந்தத் தொல்லுட டத்தி யாதி
 நித்தியா நந்த லெங்க நேரதாயத் தரிக்கப் பட்டுத்
 தித்தியா நின்ற வின்பர் திருத்தியிற் களிக்கு மென்றும்.

கணபாஷித ரத்தினமாலை.

அட்ட விதங்களி னூவிட்ட லிங்கத்தை யர்ச்சித்ததை
 விட்டக லானுன்னல் பிராணலிங் கார்ச்சனை மெய்த்திலிங்கத்
 துட்டன் மனமலயித் தாற்பாவ லிங்கமி தொள்ளியமா
 திட்டைமெய்ப் பூசை யிதுவாகு மூன்றி னியமங்களே.

சிவஞானதீபம்.

திருந்திய கற்பக லாத மட நல்லார்க்குஞ்
சிவலிங்க தாரணையாஞ் செம்மை யோர்க்கு
மருத்தவ மாகிய பிரமசாரி யோர்க்கு
மருமறை யினந்த முணர்ந்தங்கி மூன்றும்
பொருந்துமுப சாதகர்க்கு முலக வாழ்வு
பொய்யெனவே மெய்யுணர்ந்த பொலிவி னோர்க்கு
மிருந்தலமே லாகுச மில்லை யாகு
மிரவியெதி ரிருளணுகா வியல்பி னுமே.

வீரசைவ சமய விசாரம் - மூற்றம்.

உ

ஓம் வாமதேவாய நம:

ஆ ரு வ து

(சு.) விபூதிதாரணத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - சதாசாரத்திலும் சத்த்கரியையிலும் சிரேஷ்டனான பக்தனுக்கு மனோ பாவகரணங்களில் ஜ்ஞானரூபமான லிங்கதாரணம் அவசியமா யிருத்தல்போல, சிவபெரு மானுடைய மஹைஸ்வரிய மளிக்கும் விபூதிதாரணம் வேதவிதிப்படியே ஆசரணிய மானது. ஏனெனின், அவ்விதமான தாரணம் கர்மகுணம் சேராது பவத்தையொழித்துச் சுத்தம் செய்யாநிற்கு மாதலான் என்க.]

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரிய விருத்தம்.

பூதிதனை யணிந்ததனிற் பட்டகலாக் கருத்தொடுந் புனித னாகிச்
சோதிமய மாயசிவ மெனும்பொருளை விளக்குதலாற் தூய்தாம் வெண்ணீ
ரோதலுறு பசிதமொடு பசுமமெனப் பட்டிடுமென் றுளத்திற் கொண்டு
போதாம வனியாவனவ னுயர்ந்தவனின் குபாகியுறும் பூதி யுள்ளோன்.

(ப - னா.) பூதிதனை அணிந்து - விபூதியைத் தரித்து, அதனில் பட்டு அகலா - அதிற்
பொருந்தி நீங்காத, கருத்தொடு - மனத்துடனே, நல் புனிதன் ஆகி - மிக்க பரிசுத்தனாகி,
சோதி மயம் ஆய-ஒளி யுருவாகிய, சிவம் என்னும் பொருளை விளக்குதலால்-சிவம் என்கிற
பொருளை விளங்கச் செய்தலால், தூய்து ஆம் - பரிசுத்தத்தை யுடையதாகிய, வெண்
ணீறு - திருவெண்ணீரானது, ஓதல் உறு-சொல்லப்பட்ட, பசிதமொடு பசுமம் எனப்பட்
டிடும் என்று—, உள்ளத்திற் கொண்டு—, போதும் அவன் - நடப்பவன், யாவன்-எவனோ,
அவன் - அவனே, உயர்ந்தவன்—, இங்கு உபாதி அறம் - இவ்வுலகத் துன்பறுதற்கேது
வாகிய, பூதி உள்ளோன் - விபூதி தாரணன், எ - று.

(வி - னா.) பூதி விபூதி யென்பன ஐசுவரிய மெனப் பொருள்படுஞ் சொற்களாத
லால் சிவாறுபூதிச் செல்வ முடையவன் எனினும் பொருந்தும். (க)

மங்கிரமே முதலாய நெறிவழா தழலினிடை வந்து தோன்றுஞ்
சுந்தரமா கியநீற்றை யுபாதிகமென் றறைருவாந் துணிந்த நல்லோர்
பந்தமறு மதனும் விபூதியொடு பசிதமணி பசுமஞ் சார
நிந்தையறு மிரக்கையெனக் காரணமைந் துற்றுலகி நிகழு மன்றே.

(ப - னா.) மந்திரமே முதல் ஆய - மந்திர முதலாகிய, நெறி வழாது - நெறிதவறாமல், அழலினிடை வந்து தோன்றும் - சிவாக்நியில் வந்து தோன்றுகிற, சுந்தரம் ஆகிய நீற்றை—, தூல் துணிந்த நல்லோர் - தூல் பொருள்களை நிச்சயித்தறிந்த நல்லோர், உபாதிசம் என்று அமைவர்—, பந்தம் அறும்-பந்தம் அறுதற் கேதுவாகிய, அதன் நாமம் - அதன் பெயர், விழுதியொடு—, பசிதம்—, அணி - அழகிய, பசுமம்—, சாரம்—, நித்தை அறும்-பழிப்பற்ற, இரக்கை—, என-என்று சொல்லும்படி, காரணம் ஐந்து உற்று - ஐந்து ஏதுக்களை யுடையதாகி, உலகில் நிகழும் - உலகத்தில் விளங்கும், எ - று.

(வி - னா.) பந்தம் - பிறவிக்கட்டு. இதனால் திருவெண்ணீரானது விழுதி, பசிதம், பசுமம், சாரம், இரக்கை யென்னும் ஐந்து பெயர்களோடு கூடி விளங்குமென்பது விசதமாயிற்று. அன்று, ஏ - அசைகள். (உ)

பூதியெனப் படுஞ்செல்வ வேதுவினம் சிவமாகும் பொரு டிகழ்த்து
மேதுவினம் பசிதமிரு பாவங்க டமையச்சத் திசைத்த லாலே
யோதனுறும் பசுமமா மிடரிடைநின் றகற்றுதலா லொன்றுஞ் சாரர்
தீதகல வனைவரையு மளித்தவினா லிரக்கைபெனச் செப்பு தாலே.

(ப - னா.) செல்வ ஏதுவினால் - பெருஞ் செல்வத்துக்குக் காரண மாதலால், பூதி எனப்படும்—, சிவம் ஆகும் பொருள் திகழ்த்தும் ஏதுவினால் - சிவமாகியபொருளை விளக்குங் காரணத்தால், பசிதம்—, மிரு பாவங்கள் தமை - மிக்கபாவங்களை, அச்சத்து இசைத்தலாலே - அச்சத்திற் புகுவித்தலாலே, ஒத்துறு பசுமம் ஆம் - சொல்லப்பட்ட பசுமமாகும், இடரிடை நன்று அகற்றுதலால் - துன்பத்தினின்றும் நீக்குதலால், சாரம்ஒன்றும்-சாரமென்னும் பெயரையடையும், தீது அகல - தீமை யொழியும்படி, அனைவரையும் அளித்தவினால் - எல்லாரையும் காத்தலால், இரக்கை என - இரக்கை யென்று, தூல்செப்பும் - தூல்கள் சொல்லா நின்றன, எ - று.

(வி - னா.) பாவங்கள்தமை யென்பதில் தம் சாரியை. அச்சத்திற் புகுவித்தல் - அஞ்சப் பண்ணுதல். அளித்தல் - காப்பாற்றல். சாரம் இரக்கை முறையே க்ஷாரம் ரகக்ஷையென்னும் வடசொற்றிரிபுகள். (ங)

தோன்றியிடு நந்தைபத் திரைசுரபி சுசீலையொடு சுமனை யென்ன
வான்றிறமோ னாந்துமெழிற் சத்தியோ சாதமுத லரன்மு கத்தி
லேன்றமுறை கபிலேநிறங் கருமைமிகும் வெண்மையெழுந் திலங்கு செந்தீக்
கான்றபுகை நிறஞ்செம்மை யெனுமைந்து மவற்றினிறங் கண்டு கொண்மோ.

(ப-னா.) தோன்றியிடும்-தோன்றுகின்ற, நந்தை பத்திரை சுரபி சுசீலையொடு சுமனை யென்ன—, ஆனந்தம் ஓர் ஐந்தும் - பசுவின் வகையோரார்த்தம், எழில் - அழகாகிய, சத்தியோசாதம் முதல் - சத்தியோசாத முதலான, அரன் முகத்தில் - சிவபெருமான் ஐந்து திருமுகங்களில், ஏன்ற முறை - தோன்றின முறையாகும், (இவற்றுள்) கபிலேநிறம் கருமை மிகும் வெண்மை—, எழுந்து இலங்கு - கிளர்ந்து விளங்குகிற, செந்தீ கான்ற - செந்தீயினால் உண்டாக்கப்பட்ட, புகை நிறம்—, செந்நிறம்—, (ஆகிய) ஐந்தும்—, (முறையே) அவற்றின் நிறம்—, கண்டுகொள்—, எ - று.

(வி - னா.) சிவபெருமான் திருமுகங்களையும் சத்தியோசாதம், வாமம், அகோரம், தற்புடம், ஈசானம் எனப் பெயர் பெறும். கபிலே நிறம்-கருமை கலந்த பொன்னிறம். (ச)

முன்னிகழும் விழுதிசத்தி யோசாதத் தனில்வாம முகத்தின் கண்ணே
தன்னிகர்நற் பசிதமகோ ரத்தினிரும் பசுமமெழிற் சாரமென்ப
துன்னலரும் புருடத்தி னீசாகத் திரக்கையடைந் துதிக்கு மென்பர்
பன்னுமுறை நந்தைமுத லாயபெரும் பெயர்படைத்த பசுக்க டாமே.

(ப - னா.) பன்னுமுறை - சொல்லப்பட்ட முறைமையினால், நந்தை முதல் ஆய-
நந்தை முதலாகிய, பெரும் பெயர் படைத்த பசுக்கள்—, முன் நிகழும் - முன்னே விளங்-
குகிற, விபூதி—, சத்தியோசாதம் தன்னில் - சத்தியோசாதத்திலும், தன் நிகர் நல் பசி-
தம் - தன்னேத்தானே நிகர்த்த அழகிய பசிதம், வாமமுகத்தின் கண்ணே - வாமமுகத்-
திலும், இரும் பசுமம் - பெருமை பொருந்திய பசுமம், அகோரத்தில் - அகோரத்திலும்,
எழில் சாரம் என்பது—, உன்னல் அரு - நினைத்தற் கரிய, புருடத்தில் - (தற்) புருடத்தி-
லும், இரக்கை—, ஈசாநத்து - ஈசாநத்திலும், அடைந்து - அடைதலால், உதிக்கும் என்-
பர் - பிறக்குமென்று சொல்லுவர் (அறிஞர், எ - று.

(வி - னா.) பன்னுதல் - சொல்லுதல். என்பர் என்னும் பயனிலைக்கு வினை முதலாகிய
அறிஞர் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. இதனால் விபூதி முதலிய ஐவகைத்-
திருவெண்ணீரும் சிவபெருமானது திருமுகங்களில் தோன்றிய முறை கூறப்பட்டது.
அடைந்து அடைதலால் எனப்பொருள்படுதலால் காரணப் பொருட்டாகிய வினையெச்சம்.

நித்தியகா ரிபமதனில் விபூதிநை மித்திகத்தி னிகழா நின்ற
சுத்தமா கியபசிதம் பசுமமே பரிகாரத் தொழிற்க ணன்றி
முத்தியாம் வினையதனி விரக்கையெலாக் கருமத்து மொழியின் சாரம்
புத்தியா னுயர்வீர சைவரணி குவரெனவே புகல்வ ரன்றே.

(ப - னா.) புத்தியான் உயர் - அறிவினம் சிறந்த, வீரசைவர்—, நித்திய காரிய மத-
னில் - நாடோறும் நடக்கிற காரியங்களில், விபூதி - விபூதியையும், நைமித்திகத்தில்—,
நிகழா நின்ற - விளங்கா நின்ற, சுத்தம் ஆகிய பசிதம் - பரிசுத்தமான பசிதத்தையும், பரி-
காரத் தொழிற் கண் - பிராயச்சித்த கர்மத்தில், பசுமம் - பசுமத்தையும், அன் தி - அன்-
லாமல், முத்தி ஆம் வினையதனில் - விபு பேற்றுக்குரிய காரியத்தில், இரக்கை - இரக்-
கையையும், எல்லாக் கருமத்தும் - எல்லாக் காரியங்களிலும், மொழி - சொல்லப்பட்ட,
சாரம் - சாரத்தையும், அணிகுவர் என - தரிப்பார்களென்று, புகல்வர் - சொல்லுவர்
(அறிஞர்), எ - று.

(வி - னா.) புகல்வர் என்னும் பயனிலைக்கு வினைமுதலாகிய அறிஞர் என்பது வரு-
வித்துரைக்கப்பட்டது. வினையதனில் என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விசுதி.

நித்தியகாரியம் - நாடோறும் செய்யும் பூசைமுதலியன. நைமித்திகம் - நாடோறும்
செய்யும் வபநாதி காரியங்களால் நேர்த்தற்குரிய ஆசைசைத்தை யொழிக்கும்பொருட்டுத்-
தரித்தல். (சு)

நந்தைமுத லாயவற்றி னிறமாகுங் கபிலாதி நவின்ற வன்ன
மைந்துமுறை விபூதிமுத லைந்தினுக்கு மாகுரீ ருத ணன்கா
மந்தமவி கற்பமது கற்பமுப கற்பமுட எனகப் மென்றே
முந்தையுள கற்பமே சிறந்ததுமற் றேனையவு முறைரி னாமால்.

(ப - னா.) நந்தை முதலியவற்றின் நிறம் ஆகும் - நந்தை முதலியவற்றின் நிறங்களா-
கிய, கபிலாதி நவின்ற - கபில முதலாகச் சொல்லப்பட்ட, வன்னம் ஐந்தும் - ஐந்துநிறங்க-
ளும், முறை - முறையே, விபூதி முதல் ஐந்தினுக்கும்—, ஆகும்—, அந்தம் மலி - அழகு-
மிஞ்சாத, கற்பம்—, அதுகற்பம்—, உபகற்பமுடன்—, அகற்பம் என்று—, நீறு ஆதல்
நான்காம்—, (அவற்றுள்) முந்தை உள்ள - முன்னே யிருக்கிற, கற்பமே சிறந்தது—,
மற்று ஏனையவும் - (கற்ப மில்லாவிடில்) மற்றவைகளும், முறையின் ஆம் - முறையே
சிறந்தனவாகும், எ - று.

(வி - னா.) மற்று ஏனே என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி. வன்னம் வர்ணம் என்-
னும் வடசொற்றிரிபு. நந்தை முதலாய் என்று நந்தை முதலாகிய பசுக்கள் என்றபடி. (எ)

சாற்றுமுறை வழாதுவவ கோமயத்தைச் சத்தியோ சாதத் தன்னு
லேற்றுருள்செய் பிண்டமது வாமதே வத்தினுற விழைத்து லர்த்திப்
போற்றலுறு புருடத்தாற் சுட்டனை யகோரமதுப் புகன்றி சாகத்
துற்றமுற வெடுத்திருத்தல் கற்பமது கற்பாதி யுரைத்து மன்றே.

(ப - னா.) சாற்று முறை வழாது - (சிவாகமங்களில்) சொல்லப்பட்ட முறை தவறு
மல், நவ கோமயத்தை - புதிய கோமயத்தை, சத்தியோசாதத்தினால் ஏற்று - சத்தியோ
சாத மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண் டெடுத்து, வாமதேவத்தின் உருள் செய்த - வாம
தேவ மந்திரோச்சாரணம் செய்து கொண்டு (கோமூத்திரத்தினால்) உருண்டை செய்த,
பிண்டம்-பிண்டத்தை, அகோரமது புகன்று - அகோரமந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு,
சுட்டனை - ஈசாகத்து - ஈசானமந்திரம் ஜபித்துக்கொண்டு, ஊற்றமுற எடுத்து இருத்
தல் - உற்சாகமா யெடுத்து வைத்தல், கற்பம் - கற்பமாம், அதுகற்பாதி - அதுகற்ப முற
லியவற்றை, உரைத்தும் - இனிச் சொல்வோம், எ - று.

(வி - னா.) கோமயம் - கோமலம் (சாணம்).

(அ)

காட்டுலர்கோ மயம்பொடித்தம் முறைசுடுத லதுகற்பம் கடையர் தீக்க
ணிட்டுபொடி துகில்கொடுசோ தித்துருட்டி யானீர்விட் டிசைத்த வாறே
மூட்டிமழற் சுடுவதுப கற்பமென லாகுமிவண் மொழிந்த வன்றிக்
கூட்டுதிரு நீரகற்ப மெனச்சிவா கமமனைத்துங் கூறு மன்றே.

(ப - னா.) காட்டு உலர் - காட்டில் உலர்ந்த, கோமயம் பொடித்து - அம்முறைசுடு
தல் - அதுகற்பம் - கடையர் - கடைக்காரரது, தீக்கண்-தீயில், ஈட்டு பொடி - சேர்த்த
நீற்றை, துகில் கொடு சோதித்து - துணியால் வடிக்கடி, உருட்டி - ஆன் நீர் விட்டு -
பசுநீர் விட்டு, இசைத்தவாறே - சொன்ன வண்ணமே, மூட்டும் அழல் சுடுவது - உப
கற்பம் என்னலாகும் - இவண் மொழிந்த அன்றி-இங்கே சொன்னவையெ யன்றி, கூட்டு
திருநீறு - (வேறுவகையால்) சேர்த்ததிருநீறு, அகற்பம் என - சிவாகமம் அனைத்தும்
கூறும் - எ - று.

(வி - னா.) ஆன்நீர் - கோஜலம். இவண் மொழிந்தவன்றி என்றதினால் மந்திர மற்ற
மற்றவர்களால் என்க. கடையர் தீக்கண் ஈட்டு பொடியென்றது கடைக்காரரால் விற்கப்
படும் விழுதி.

(க)

கலயமுத லாயபாத் திரத்துளமர் நீரென்று கவர்ந்து மூன்றா
நலமருவு சந்திகளி லெனினுமெப்போ தெனினுமதை நானஞ் செய்த
நிலையதனிற் புதுப்புனலாற் கரம்விளக்கி மவுனியாய் நீற்றை யெண்காற்
பலமுதவு மூலமறுக் கொண்டபிமற் திரித்துப்பின் பகர்ந்த வாறே.

(ப - னா.) கலய முதலாய பாத்திரத்துள் - அமர் - பொருந்திய, நீறு ஒன்று கவர்
ந்து - ஒரு நீற்றை யெடுத்து, மூன்று ஆம் நலம் மருவு சந்திகளில் எனினும் - முச்சந்தி
யிலாயினும், எப்போது எனினும் - அதை-அதனை, நானஞ்செய்த நிலையதனில் - ஸ்காநஞ்
செய்த நிலையில், புதுப்புனலால் கரம் விளக்கி - மவுனியாய் - நீற்றை - எண்கால்-
எட்டு தரம், பலம் உதவு - பலத்தைக் கொடுக்கிற, மூல மறுக்கொண்டு - மூல மந்திரத்
தால், அபிமந்திரித்து - பின் - பிறகு, பகர்ந்தவாறே - சொல்லப்பட்டபடியே, எ - று.

(வி - னா.) கலயம் கலசம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஒருநீறு என்றது ஐவகைத்
திருநீற்று ளொன்று. புதுப்புனல் - புதுநீர். கரம் விளக்கி - கையைச் சத்திசெய்து.
பலம் - பயன். அபிமந்திரித்தல் - நன்றாக மந்திரித்தல். எப்போதெனினும் என்பதினால்
சம்பவிக்கும் இரண்டொரு காலத்தாயினும் என்பது பெறப்பட்டது.

(க௦)

சிரமதிலீ சாந்ததாற் புருடத்தான் முகமதனிற் நீர்கோ ரத்தா
லுரமதனில் வாமதே வத்தினற் குய்யத்தி னெண்ப தத்தில்
வரமருவு சத்தியோ சாதத்தாற் பிரணவமா மந்தி ரத்தாற்
புரமுழுதம் புனைந்திக வநாதிமல விருமிக்கும் பூதி தன்னே.

(ப - ரை.) அநாதி மல விருள் துமிக்கும் - பழமையான மலவிருளைச் சேதிக்கிற, பூதி தன்னே—, ஈசாந்தால் சிரமதில் - ஈசாந்தாற் சிரத்திலும், புருடத்தால் முகமதனில்—, தீர் நோரத்தால்—, உர மதனில்—மார்பிலும், வாமதேவத்தினால் குய்யத்தில்—, வரம் மருவு - மேன்மை பொருந்திய, சத்தியோசாதத்தால்—, ஒன்பதத்தில் - ஒன்ப மாகிய பாதத்திலும், பிரணவமா மந்திரத்தால்—, புரம் முழுதம் - சரீரமுழுதம், புனைந்திக—, எ - து.

(வி - னை.) துமித்தல் - சேதித்தல் (அறுத்தல்). உரமதனில் என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. குய்யம் - ஆன் குதி.

விபூதியை சிரம் முதலிய அவயவங்களில் மந்திர பூர்வகமாய் நனையச் செய்வதற்கு முன்னரே சுத்தமாகிய ஜலத்தால் யை கால்களைச் சுத்திசெய்து இடது கைப்பிரதேசத் தில் விபூதியை வைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கையினால் மூடிக்கொண்டு பின்பு வாய்பே சாது மூலமந்திரத்தால் எட்டுமுறை விபூதியை யபிமந்திரித்தல்வேண்டும். தீர் என்றது அ என்னும் எதிர்மறை உபசர்க்கப் பொருளைத் தருதலால் தீர் கோரம் என்றது அகோர மென்றவாறு. (கக)

விதிமுறையின் விபூதிதனின் மூழ்குறுதல் கங்கைமுதல் விரிநீ ராட்டி
னதிகமென வறிகபுற மாசொழிப்ப தாகிச்சிற் றுவி மாயு
நதியறலின் மூழ்குதலின் விருப்பென்கொ லுண்மலிக நசித்து மிக்க
முதிருமறி வுதவிவிடர்ப் பகுதிநீக் குறுநீர்நின் மூழ்கு வோர்க்கே.

(ப - னா.) விதி முறையின் - விதி முறையாக, விபூதி தனில் மூழ்குறுதல்—, கங்கை முதல் - கங்கை முதலாகிய, விரிநீர் ஆட்டின் - பெருந் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வதி லும், அறிகம் என அறிக—, புறம் மாசு ஒழிப்பதாகி—, சிற்றாவி - சிற்றுயிர், மாயும்- மாய்த்துக் கேதுவாகிய, நதி அறலில் - யாற்று நீரில், மூழ்குதலின் விருப்பு - முழுசுவெண்டு மென்ஹுமாகி, உள் மலிநம் நசித்து—, மிக்க முதிரும் அறிவு உதவி—, இடர்ப் பகுதி நீக்குதும் - துன்பப் பகுதியை யொழிக்கிற, நீற்றில் மூழ்குவோர்க்கு—, என்கொல்-யாது காரணத்தா லுண்டாகும், எ - து.

(வி - னா.) விதி - சாத்திர நியமம், மூழ்குறுதல் - முழுதல், புறம் - வெளி, மாசு- அழுக்கு. அறல் - நீர். மலிநம் - அழுக்கு. விதி முறையின் விபூதி தனில் மூழ்குறுதல் என் றது பூதியால் விதிக்கப்பட்ட (அக்ஷியின் சம்பந்த முடையதாகிய) ஆக்ஷேய ஸ்நானத்தை. நதியறலில் மூழ்குதல் - வாருண ஸ்நானம். இந்திரியங்களை வென்றவர்களான சந்தியாசி கள் ஆக்ஷேய ஸ்நானம் செய்கிறார்கள். ஜல ஸ்நானத்தில் நிச்சயமாய்ப் பிராணி வதை நிகழ் மாதலின் ஆக்ஷேய ஸ்நானம் சிரேஷ்டமானது. ஜலத்தையோவெனில் (சுக்ல சோணி தங்கள் ஜலமாயிருத்தலால் பாசமாகிய) ப்ரக்ருதி என்று அறிக. அந்த ப்ரக்ருதி பந்தத் தைச் செய்வதென்று பெரியோர்கள் அறிகின்றனர். ப்ராகிருதியை நாசம் செய்வதினியி த்தம் பஸ்மஸ்நானம் வேண்டப்படுகிறது. (கஉ)

முண்டகனே முதலாய வானவர்நா ரதன்முதலா முனிவர் மிக்க
வண்டர்புகழ் சநகன்முதல் யோகிகள்வா னுதியா மகர ரெல்லாம்
வெண்டிருநீ ரணிபவராய் விமலசிவ பத்தியொடு விளங்கி நெஞ்சிற்
கொண்டவரிப் புனிதநித்த சுத்தரா யினரெனவே கூறு தாலே.

(ப-ணா.) முண்டகனே முதலாய வானவர் - பிரமன் முதலாகிய தேவர்கள், நாரதன் முதலா முனிவர் —, மிக்க அண்டர் புகழ் - மேலான தேவர்கள் புகழ்கின்ற, சங்கல் முதல் யோகிகள்—, வாணன் ஆதியாம் அசுரர் எல்லாம்—, வெள் திருநீறு அணிபவராய்—, விமல சிவபத்தியொடு விளங்கி—, நெஞ்சிற் கொண்டவர்—, இ-இந்த, புனிதம்-பரிசுத்தமாகிய, நித்தம் - சாக்ஷதமான, சுத்தம் ஆயினர் என—, தூல் கடையும் - தூல்கள் சொல்லா நின்றன, எ - று.

(வி - னா.) முண்டகம் - தாமரை மலர், அதிலிருப்பவன் முண்டகன் (பிரமன்). தூல் என்றது சைவாகமங்களை. (கரு)

எழுமுறையைத் தெழுத்தோதி யுடன்முழுதுத் துளநஞ்செய் திட்டிப் பின்னர் வழுவுகல வுயர்திரிபுண் டரமிடுக வன்றிமுனம் வருமுத் துளம்
சிழுமியவொண் புண்டரத்தோ டொவ்வாமை யாலதனை விடுத்தே யேனுஞ் செழுமைதரு புண்டரமே யிடுகவென வறைந்திடுவர் தீத கன்றோர்.

(ப - னா.) எழுமுறை - ஏழுதரம், ஐந்தெழுத்து ஒதி—, உடல் முழுது உத்தானம் செய்திட்டு—, பின்னர்—, வழு அகல—, உயர் திரிபுண்டரம் இடுக—, அன்றி—, முன்னம் வரும் உத்தானம்—, விழுமிய - மேலான, ஒன்புண்டரத்தோடு ஒவ்வாமையால்—, அதனை விடுத்தேயேனும் - அதை விட்டே யாயினும், செழுமைதரு புண்டரமே இடுக—, என - என்று, தீது அகன்றோர் அறைந்திடுவர்—, எ - று.

(வி - னா.) ஐந்தெழுத்து - மஹிமைய என்னும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம். உத்தானம்—பூசுதல். வழு - குற்றம். உத்தானம் விடுத்தேயேனும் என்றதினால் உத்தானத்தை விலக்க வந்ததன்று, மற்றென்னையோ வெனின் உத்தானம் மாத்திரத்தானே பிராமல் திரிபுண்டரமும் தரிக்கவேண்டியது என்பது. (கசு)

சென்னியொளிர் துதல்செவிகள் களம்புயங்க ளகலிதயஞ் சிறந்த வுந்தி
மன்னுபிட ரிருவாகு வொடுகருத்தே சங்கவின்கூர் மணிபந் தங்க
என்னவரு மூவைந்து தானத்தும் புனல்கலந்த வினிய நீற்றா
வன்னலரும் புகழ்த்திரிபுண் டரமிடுவர் மூலமநு வுரைத்து நல்லோர்.

(ப - னா.) நல்லோர்—, மூல மது உரைத்து, சென்னி—, ஒளிர் துதல்—, செவிகள்—, களம்—, புயங்கள்—, அகல் இதயம்—, சிறந்த உந்தி—, மன்னுபிடர்—, இருவாகு வொடு—, கருத்தேசம்—, கவின்கூர் - அழகு மிகுந்த, மணி பந்தங்கள்—, என்னவரும்—, மூவைந்து தானத்தும்—, புனல் கலந்த இனிய நீற்றல்—, உன்னல் அரு - நினைத்தற்கரிய, புகழ் - புகழினைபுடைய, திரிபுண்டரம் இடுவர்—, எ - று.

(வி-ணா.) மூலமது - மூலமந்திரம். சென்னி - தலை, துதல்—நெற்றி, களம் - கழுத்து, புயம் - தோள், உந்தி - கொப்பூழ், வாகு - தோள் (கை), கருத்தேசம் - முதுகு, பந்தம் - கட்டு, மூவைந்து தானம் - பதினேந்திடம், புனல் - நீர், திரிபுண்டரம் - மூன்று வரியாய் பூசும் விழுதிப் பூச்சு. நல்லோர் இடுவர் என்றியைத் துரைத்துக் கொள். (கரு)

நீற்றினையொள் வாமகரங் கொண்டுவலக் கரமதனு நெறியின் மூடித்
தோற்றுறும் கினிரிதியென் பதுமுதலா கியமறுக்க டொட்டிங் கேழ்காற்
போற்றிமுனம் புகன்றவிடங் களிற்புனலாற் குழைத்தவெழிற் புனித நீற்றா
லேற்றதிரி புண்டரமிட் டிடுபவன்மெய்ப் பரசிவனை யெய்து வானால்.

(ப - னா.) நீற்றினை—, ஒன் வாமகரம் கொண்டு—, வலக்கரமதனால் நெறியின் மூடி—, தோற்றுறும் - தோன்றுகின்ற, அக்கினி ரிதி யென்பது முதலாகிய மறுக்கற் றொட்டி—, இங்கு—, ஏழ்கால்—, போற்றி - அபிமந்திரித்து, முன்னம் புகன்ற இடங்

நிலம்—, புனலால் குழைத்த—, எழில் புனிதம் நீற்றால்—, ஏற்ற திரிபுண்டரம் இட்டிடு பவன்—, மெய் பரசிவனை எய்துவான்—, எ - று.

(வி - னா.) வாமகரம் - இடது கை. நீற்றினையிடுபவன் பரசிவனை யெய்துவான் என்றியைத் துரைத்துக் கொள்க. பரசிவனை எய்துவான் என்றது சுபம்தருவோனும் ராகத்வேஷ மற்றவனுமாகிய சிவனையடைதல் சந்தேகமில்லை யென்க. (கக)

தன்னுடைய வலக்கரத்தி னடுவிரல்கண் மூன்றுகொடு தயங்கு நீற்றான்
மன்னுதலி னீளமுது விரலளவா யினுங்கடைக்கண் மட்டா யேனா
முன்னளக வளவேனும் வயங்குதிரி புண்டரஞ்சொன் முறையிற் சாத்திற்
பன்னலுறு மழற்பொறிபோற் பவமனைத்துந் தொலைக்குமெனப் பகர்வர் நல்லோர்.

(ப - னா.) தன்னுடைய வலக்கரத்தின் ஈடு விரல்கள் மூன்று கொடு—, தயங்கும்- விளங்குகிற, நீற்றால்—, மன்னும் துதல் - நிலைபெற்ற நெற்றியில், அறுவிரல் நீளம் அளவு ஆயினும்—, சுடைக்கண் மட்டா யேனும் - சுடைக்கணளவா யாயினும், முன் அளக அள வேனும் - முன் மயிர்னளவாயினும், வயங்கு-விளங்குகிற, திரிபுண்டரம்—, சொல் முறையின் - சொல்லப்பட்ட முறையோடு, சாத்தின் - அணிந்தால், பன்னலுறும் - சொல்லப் பட்ட, அழல் பொறிபோல்—, பவம் அனைத்தும்—, தொலைக்கும் என—, நல்லோர் பகர்வர்—, எ - று.

(வி - னா.) விரல் - அங்குலம். முன் அளகம் - முற்புறத்து மயிர். அழல் பொறி- நெருப்புப் பொறி. பவம் - பாவம், பிறவி யெனினுமாம். தொலைக்கும் என்னும் வினைக்கு வினை முதல் த்ரிபுண்டரதாரணம் எனக் கண்டுகொள்க. ஆறுவிரல் நீளம் என்றது நெற்றி யளவு நீட்டத்தை எனப் பொருள் கொள்க. (கஈ)

மத்திமையோ டநாமிகையங் குட்டமெனா மிவ்விரலான் மறைகளெல்லாம்
வைத்ததிரி புண்டரத்தை யறுலோம விலோமத்தால் வயங்க மல்கு
பத்திகொடு திருதுதலி லிடுபவனை யுருத்திரனும் பகரி னிந்த
மெய்த்தவுரை தனினைய மிலைமலயத் திருந்துதவம் வினைக்கு மேலோய்.

(ப - னா.) மலயத்து இருந்து - பொதிய மலையிலிருந்து, தவம் வினைக்கும் மேலோய்- தவஞ் செய்கிற மேலோனே, மத்திமையோடு அநாமிகை அங்குட்டம் என்னும் இவ்விர லால்—, மறைகள் எல்லாம் வைத்த திரிபுண்டரத்தை—, அறுலோம விலோமத்தால் - வயங்க மல்கு-விளங்க நிறைந்த, பத்திகொடு—, திரு துதலில் இடுபவனே—, உருத்திரன் ஆம் - உருத்திரனாவான், பகரின்-சொல்லின், இந்த மெய்த்த உரைதனில் - இந்த உண்மை யாகிய சொல்லில், ஐயம் இல்லை—, எ - று.

(வி - னா.) மத்திமை - நடுவிரல், அநாமிகை - ஆழி விரல் (மோதிர விரல்), அங்குட் டம் - பெருவிரல். அறுலோம விலோமத்தால் - வலமாயும் இடமாயும். பகர்தல் - சொல் லுதல். (கஅ)

செவ்வியவா யொன்றோடொன்று புணராது நயந்துமிகச் சேர்ந்த வெண்மை
யெவ்வமுது செவியளவா யினையவிலக் கணமுழுது மிசைந்து மிக்க
வவ்வியமி லாததிரி புண்டரதா ரணஞ்சித்தி யனைத்து மாமென்
றிவ்வுலகின் மறைமுதலால் கலைபுணர்ந்த முதறிஞ் சொல்லாற் சொல்வர்.

(ப - னா.) செவ்வியவாய் - செம்மை யுடையனவாய், ஒன்றோடொன்று புணராது- ஒன்றோடொன்றுசேராமல், நயந்து மிகச்சேர்ந்த-விரும்பி மிகவுஞ்சேர்ந்த, வெண்மை—, எவ்வம் அது - குழைவற்ற, செவி அளவாய்—, இனைய இலக்கண முழுதும் இசைந்து—,

மிக அல்லியம் இல்லாத—, திரிபுண்டரதாரணம்—, சித்தி அனைத்தும் ஆம் என்று—, இவ்வுலகில் மறை முதலாம் கலையுணர்ந்த மூதறிஞ் செல்லாம்—, சொல்லார்—, எ - று.

(வி - னா.) அவ்வியம் - சூற்றம். திரிபுண்டர தாரணம் - திரிபுண்டரம் தரித்தல். சித்தி - பலிதம். கயத்து மிகச் சேர்ந்த என்பது இடையிலே விட்டுப் போகாமல் ஒரே தொடர்பாய்ச் சென்றதும் அடர்ந்ததும் எனப் பொருள் கொள்க. (கக்)

முப்பொழுதி நெருப்பொழுதா யினுந்திருவெண் ணீற்றினுள் முறை வழாம லப்புனித வருந்திரிபுண் டரமிடுவோ னுருத்திரனே யைய மில்லை யிப்பரிசு நற்றிரிபுண் டரமிடுவோ னிறைதருமத் திசைவுற் றன்றோ நெப்பரிய மும்மூர்த்தி மபனுவ னெனச்சுருதி யுரைக்கு மன்றே.

(ப - னா.) முப்பொழுதின் ஒரு பொழுதாயினும்—, திருவெண்ணீற்றினால்—, முறை வழாமல்—, அ - அந்த, புனிதம் - பரிசுத்தமாகிய, அரு - அரிய, திரிபுண்டரம் இடுவோன்—, உருத்திரனே—, ஐயம் இல்லை—, இப்பரிசு - இத்தன்மையாக, கல் திரிபுண்டரம் இடுவோன்—, இறை தருமத்து இசைவுற்று - சிவதருமத்திற் பொருந்தி, அன்னோன் - அவ்விறைவனது, ஒப்பரிய மும்மூர்த்திமயன் ஆவன் என—, சுருதி உரைக்கும்—, எ - று.

(வி - னா.) முப்பொழுது - கால மாலே உச்சி. மும்மூர்த்தி மயன் - திரிமூர்த்தி வழவுடையவன். இறை தருமத்திசைவுற்று என்பது உருத்திர தருமம் உடையவனாய் (அதாவது சிவாசார முடையவனாய்) எனப்பொருள் கொள்க. (உ0)

இந்திரனே முதலாய விமையவரு மலர்த்தவிசி லிருப்போன் றானு முந்திமலர் தனிலுலகம் பூத்தலையா ழியினாவி னுறங்கு வானு முந்துபுக முருத்திரனும் வதிட்டனே முதலாய முனிவர் தாமுஞ் சுந்தரமா கியதிரிபுண் டரமணிந்து விளக்கமொடு தோன்று வாரே.

(ப - னா.) இந்திரனே முதலாய இமையவரும்—, மலர்த்தவிசில் இருப்போன் தானும்—, உத்தி மலர்தனில் உலகம் பூத்து-திருவுந்தித் தாமரையில் உலகத்தைத்தோன்று வித்து, அலை - அலைக்காயுடைய, ஆழியில் - பாற்கடலில், அரவில் உறங்குவானும்—, முந்துபுகம் உருத்திரனும்—, வதிட்டனே முதலாய முனிவர் தாமும்—, சுந்தரம் ஆகிய (விபுதியால்) திரிபுண்டரம் அணிந்து—, விளக்கமொடு தோன்றுவார்—, எ - று.

(வி - னா.) இமையவர் - தேவர், மலர் - தாமரை மலர், தவிசு - ஆசனம், பூத்தல் - உண்டாக்கல், அலை - ஆகுபெயர். அரவில் உறங்குவான் - சேஷசாயி (திருமால்). சுந்தரம் - அழகு. வதிட்டனே முதலாய முனிவர் என்பதில் வேதங்களை நன்குணர்ந்தவர்களும் மஹா பாக்யவான்களு மாகிய வதிஷ்டர் முதலிய முனிவர் என்பதைக் குறித்தற்குத் தேற்றே காரம் வந்தது. (உச)

அரியவே தாகமங்க ளனைத்தும்விரி புராணங்க ளனைத்து மெல்லா மிருதிகளு மிதிகாச கற்பங்க ளியாவுமெழில் விளங்கு நீற்றால் புரியுமினை தவிர்திரிபுண் டரம்விதிக்கப் படுமினைய புண்ட ரந்தா னாரியரெனுஞ் சைவர்களார் சிறப்பினணி யப்படுமென் றுரைக்கு னாலே.

(ப - னா.) அரியவேதாகமங்கள் அனைத்தும்—, விரிபுராணங்கள் அனைத்தும்—, எல்லாமிருதிகளும்—, இதிகாச கற்பங்கள் யாவும்—, எழில் விளங்கும் நீற்றால்—, புரியும் இனைதவர் - ஒப்பிடுதற் கரிதாகிய, திரிபுண்டரம் விதிக்கப்படும்—, இனைய புண்டரத் தான்—, உரியர் என்னும் சைவர்களால்—, சிறப்பின் - மேன்மையாக, அணியப்படும் என்று தூல் உரைக்கும்—, எ - று.

(வி - னா.) எழில் - அழகு. உரியர் - அணியத் தகுந்தவர். சைவர்களாற்சிறப்பினையப்படும் என்றது சைவர்கள் முக்கியமாய்த் தரித்துக்கொள்ளுதலு மன்றி, ஏனையோர்களும் தரிக்கவேண்டியது என்னும் பொருள் தோன்றற்கென்க. (உஉ)

நீங்கியதோ ரொழுக்கமுடையவனுக்கித் தீயொழுக்க நெறிநின் றேறானுய்த் தீங்குபுரி நாத்திகளே யெனினுமிள நிலவெறிக்குந் திருவெண்ணீற்றி னேன்குதிரி புண்டரதா ரகன்மிகுபா வங்கௌல்லா மொழிந்து நிற்பன் வாங்குதிரைக் கடலுலகிற் குறுமுனியென் றுயர்ந்தபெரு மாத வத்தோய்.

(ப-னா.) வாங்கு - வளைந்த, திரை - அலைகளையுடைய, கடல் - கடல் சூழ்ந்த, உலகில் —, குறுமுனி யென்று உயர்ந்த பெரு மாதவத்தோய்—, நீங்கியது ஓர் ஒழுக்கம் உடையவனுக்கி—, தீயொழுக்க நெறி நின்றேறானுய்—, தீங்குபுரி - தீமையே செய்கிற, நாத்திகளே எனினும்—, இள நிலவு எறிக்கும் - இள நிலவினொளி வீசுகிற, திருவெண்ணீற்றின்—, திருவெண்ணீற்றினால், ஒங்கு - உயர்ந்த, திரிபுண்டர தாரகன்—, மிகு பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்து நிற்பன்—, எ - று.

(வி - னா.) வாங்கல் - வளைதல். நீங்கியதோ ரொழுக்க முடையவன் - நல்லொழுக்கம் நீங்கினவன், தீயொழுக்க நெறியெனமேல் வருதலால் இது நல்லொழுக்கமெனப் பட்டது. நாத்திகள் - தெய்வமில்லை யென்பவன் (சூர்யவாதி). நிலவு - ஆகுபெயர். மேற்போந்தசெய்யுட்களில் கூறிய சிவசாரூபம் முதலியவைகளை வெண்ணீற்றுத் திரிபுண்டர மளித்தலால் அச்சிறப்புத் தோன்ற இச்செய்யுளில் திரு வென்னும் விசேடணம் புணர்க்கப் பட்டது. (உ௩)

விபூதிதாரணத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் விருபாக்ஷாய நமஃ.

ஏழாவது

(எ.) உருத்திராக்கதாரணத்தலம்.

[அதாவது—சிவத்தின் ஜ்ஞாந நேத்திரத்தினின் றுதித்த மந்த்ரமூல கூட பத சிந்தாமணியென்பதெதுவோ, அங்கத்தில் ருத்திர முத்திரையுண்டாயிருப்ப தெதுவோ, ருத்திர ஹுடனையப்படுத்துவ தெதுவோ அந்த ருத்திராக்ஷத்தை, மஹா ஜ்ஞாநமய பஸ்மத்தை க்ரியாமுகத்தில் தரித்த லிங்கதாரகனுனவன் அதன் மகிமையை யாதியந்தமா யறிந்து விதிப்படி தரித்தல் வேண்டும் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

நீற்றின் மூழ்கினன் னெற்றியிற் புண்டரங்
தோற்ற விசனைத் தொண்டினர்ச் சிப்பவன்
போற்றி யக்க மணியும் புனைகவென்
றூற்றன் மிக்குய ராகம மோதுமால்.

(ப - னா.) நீற்றின் மூழ்கி - திருவெண்ணீற்றில் முழுகி, நல் நெற்றியில் புண்டரங் தோற்ற—, விசனை—, தொண்டின் அர்ச்சிப்பவன்—, போற்றி - விசுவசித்து, அக்க மணியும் புனைகவென்று—, ஆற்றல் மிக்கு உயர் - ஆற்றலால் மிகவு முயர்ந்த, ஆகமம் ஓதும்—, எ - று.

(வி - னா.) தொண்டின் - தொண்டினோடு. அக்கமணி - கண்மணி (உருத்திராக்கம்).
ஓதுதல் - சொல்லுதல். (க)

புரங்கள் மூன்றும் பொடித்துறுங் காலரன்
நிரங்கொ ணுட்டங் திறப்பப் பஃறுளி
பார்த வன்னவற் றிற்படு பன்மணி
வரங்கொ ளக்க மணியென வோதுவார்.

(ப - னா.) புரங்கள் மூன்றும் பொடித்துறுங்கால் - மூன்று புரங்களையும் பொடி
படுத்துங் காலத்தில், அரன் - உருத்திரன், திரம் கொள் - உறுதியைக் கொண்ட, நாட்
டம் - கண்ணை, திறப்ப - திறக்க, பல் றுளி பார்த - பல நீர்த்துளிகள் சிந்தின, அன்னவற்
றில் - அவற்றில், படு - உண்டாகிய, பன்மணி - பலமணிகளை, வரம் கொள் - மேன்மை
யைக் கொண்ட, அக்கமணியென ஓதுவார் - உருத்திராக்க மணியென்று சொல்லுவர்
(அறிஞர்), எ - று.

(வி-நா.) நாட்டம் - ஆகுபெயர். படுதல் - உண்டாதல். ஓதுவார் என்னும் வினைக்கு
வினை முதலாகிய அறிஞர் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. (உ)

உருத்தி ராக்கத் துதித்திடும் தன்மையா
வருத்தி ராக்கப் பெயர்பெறு மொண்மணி
யிருக்கு முப்பதொ டெண்வகை பேதமாய்த்
தரித்து னோர்வினை சாடுவ வாகியே.

(ப - னா.) உருத்திரன் அக்கத்து - உருத்திரன் கண்ணில், உதித்திடும் தன்மையால் -
தோன்றின தன்மையால், உருத்திராக்கப் பெயர் பெறும் - உருத்திராக்க மென்னும் பெய
ரைப்பெற்ற, ஒன்மணி - அழகிய மணிகள், தரித்துள்ளோர் - (தம்மைத்) தரித்திருப்பவ
ரது, வினை - வினையை, சாடுவ ஆகி - அழிப்பன வாகி, முப்பதொடு எண்வகை பேத
மாய் - முப்பத்தெட்டு வகையினை யுடைய வாகி, இருக்கும் - , எ - று.

(வி - னா.) சாடுதல் - அழித்தல். (ங)

கதிர்க்க ணுறிரண் டாகுங் கபிலமாய்
மதிக்க னீரெட்டு மன்னுறும் வெண்மையை
யுதிக்குந் திக்கணிற் பத்தொண் கருமையாய்
விதித்த வீசன் விழிமணி யென்பவே.

(ப - னா.) விதித்த - விதிக்கப் பட்ட, ஈசன்விழி மணி - உருத்திராக்க மணிகள், கதிர்
க்கண் ஆறிரண்டு - சூரிய காந்தியையுடைய கண்கள் பன்னிரண்டும், கபிலமாய் ஆகும் -
கபில நிறமாயிருக்கும், மதிக்கண் ஈரெட்டு - சந்திர காந்தியையுடைய கண்கள் பதினாறும்,
வெண்மையை மன்னுறும் - வெண்ணிறமா யிருக்கும், திக்கண்ணில் பத்து - நெருப்புக்
கண்ணிலுதித்த பத்தும், ஒன் கருமையாய் உதிக்கும் - ஒள்ளிய கரு நிறமாயிருக்கும்,
என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - னா.) கதிர் மதி யென்பன ஆகுபெயர்கள். ஆறிரண்டு, ஈரெட்டு, பத்து, என்
பவற்றிற்கில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. (ச)

பழுதி லாது பசும்பொ னிறத்தவா
யழகு கூர்ந்தய லாரணி யாமணி
முழுது ணர்ந்த முதல்வனைப் பூசைசெய்
விழுமி யோன்புனை கிற்பன் விழைவினாள்.

(ப - னா.) பழுது இல்லாது - சூற்ற மில்லாமல், பசும்பொன் நிறத்த ஆய்—, அழகு கூர்ந்து - அழகு மிகுந்து, அயலார் அணியாமணி—, முழுதுணர்ந்த முதல்வனை—, பூசை செய் - பூசைபண்ணுகிற, விழுமியோன் - மேலானவன், விழைவினால் - விருப்பத்தோடு, புனைகிற்பன் - தரிப்பான், எ - து.

(வி - னா.) கூர்தல் - மிகுதல். அயலார் - அன்னியர் (மற்றவர்கள்). விழுமியோன் என்றது சைவனை. விழைவு - விருப்பம். புனைகிற்பன் என்பதில் கில் ஆற்றலுணர்த்த வந்தது. (ரு)

சிகையி னோர்முகத் தொன்று சிரத்தினின்
முகமி ரண்டுமூன் றுறிரண் டெள்ளமூன்
நிகலில் பன்னென் றிசையுமா றுறுதாம்
புகழு றந்தலை தன்னிற் புனைகவே.

(ப - னா.) சிகையின் - சிகையில், ஓர் முகத்து ஒன்று - ஒருமுகத்தினையுடையவொன் றினையும், சிரத்தினில்—, முகம் இரண்டு மூன்று ஆறிரண்டு உள்ள மூன்று - இரண்டு முகம் மூன்று முகம் பன்னிரண்டு முகமுள்ளன வாகிய மூன்றினையும், புகழ் உறும் தலை தன்னில்—, இகல் இல் - சூற்றமில்லாத, பன்னென்று இசையும் ஆறறு - பதினெரு முகத்தினையுடைய முப்பத்தா றினையும், புனைக - தரிக்கக் கடவன், எ - து.

(வி - னா.) சிகை - சூடுமி. சிரம் - தலை. தலை - கபாலம்.

(சு)

ஐந்தொ டேழுபத் துள்ளவவ் வாறுகா
துந்து மாறெடுத்த டெள்ளவெண் ணென்குநம்
கந்த ரம்முக நான்குள வைம்பதாய்
வந்த நன்மணி மார்பி னணிவரால்.

(ப - னா.) ஐந்தொடு ஏழு பத்து உள்ள - ஐந்து ஏழு பத்து முகங்களை யுடையன, அவ்வாறு - அவ்வாறாக, காது - காதிலும், உந்தம் ஆறு ஒடு எட்டு உள்ள - பொருந்திய ஆறு எட்டு முகமுள்ளன, எண்ணெஞ் - முப்பத்திரண்டின, நல் கந்தரம் - நல்ல கழுத்தி லும், முகம் நான்கு உள்ள - நான்கு முகமுள்ளன, ஐம்பதாய் வந்த நல் மணி - ஐம்பதா கிய நல்ல மணிகளை, மார்பில் - மார்பிலும், அணிவர் (அறிஞர்)—, எ - து.

(வி - னா.) கந்தரம் - கழுத்து, இது வடசொல், இதற்கு சிரத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது என்பது பொருள். அணிவர் என்னும் பயனிலைக்கு வினை முதலாகிய அறிஞர் என்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. (எ)

வாகு விற்பதின் மூன்றுள வேறுவே
றாக வீரெட்டக் காறிரண் டாறிரண்
டோகை நன்முக மொன்ப துடையவா
மோக வொண்மணி முன்கையிற் கொள்கவே.

(ப - னா.) பதின் மூன்று உள்ள - பதின்மூன்று முகமுள்ளன, வேறு வேறு ஆக—, ஈரெட்டு - பதினாறு, வாகுவில் புயங்களிலும், அங்கு ஆறிரண்டு ஆறிரண்டு - பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு விழுக்காடு, ஓகை - சந்தோஷத்தையுடைய, நல் முகம் ஒன்பது உடைய ஆம் மோக வொண்மணி - நல்ல முகமொன்ப துள்ளனவாகிய விரும்பத்தகுறிய அழகிய மணியை, முன்கையில் கொள்க—, எ - து.

(வி - னா.) மோகம் - மிகு விருப்பம். முன்கையில் என்பதற்கு மணிக்கட்டு ஒவ்வொ ள்நிலும் எனப்பொருள் கொள்க. (அ)

ஏழி ரண்டுமு கத்துநாற் றெட்டுயர்
வாழ்வி லங்குப வீதம் வளைகுவர்
தாழி ருஞ்சடைத் தானுவைப் பூசனை
பூழி லங்க வுஞற்றிடு முத்தமர்.

(ப - ரை.) தாழ் - தொங்குகிற, இரு சடை - பெரிய சடையையுடைய, தானுவை - சிவப்பிரானை, ஊழ் இலங்க - முறைவிளங்க, பூசனை உருத்திரமும் உத்தமர்—, ஏழிரண்டு முகத்து - பதினான்கு முகத்தினையுடையவற்றை, நூற்றெட்டு - நூற்றெட்டா யெண்ணித் தொடுத்து, உயர்வாழ்வு இலங்கு - உயர்ந்த செல்வமாய் விளங்குகிற, உபவீதம் வளைகுவர் - உபவீதமாயணிந்து கொள்வார்கள், எ - று.

(வி - ரை.) தாழ்தல் - தொங்குதல். இருமை - பெருமை. உத்தமர் - வடசொல், இதற்கு தமத்தைக் கடந்தவர் என்பது சொன்ன; தமம் - அஞ்ஞான விருள். உபவீதம் - பூணூல். உருத்திரமும் - இயற்றிரும். (க)

இனைய வாறில் கிறைமணி யென்றுமே
புனைகு வார்நற் புலனறு மூடரே
யெனினு மங்கவர்க் கென்று மருவுதி
வினையி னுமமு மின்றிது மெய்ம்மையே.

(ப - ரை.) இனைய ஆறு - இந்தநெறியாக, இங்கு - இவ்வுலகில், இறைமணி - உருத்திராக்க மணியை, என்றும் புனைகுவார் - என்றும் தரிப்பவர், நல் புலன் அறும் - நல்லறிவற்ற, மூடரே யெனினும்—, அங்கவர்க்கு - அவர்களுக்கு, என்றும்—, மருவு தீவினையின் நாமமும் இன்று—, இது மெய்ம்மையே—, எ - று.

(வி - ரை.) இறை - உருத்திரன். நாமம் - பெயர்.

(க0)

கலிநிலைத்துறை.

வேதி யர்க்கனை யத்தனாக் கொண்மக வினுக்குத்
தீதிழைத்தவன் கள்ளுணி செய்ந்நன்றி செற்றோன்
போத நற்குரு தற்பரன் பொன்கொளி யெனினும்
பாத கத்தினி னீங்குவன் பரன்மணி தரிப்போன்.

(ப - ரை.) பரன்மணி தரிப்போன் - உத்திராக்க மணியைத் தரிப்பவன், வேதியர்க்கு அன்னை அத்தனுக்கு ஒன்மகவினுக்கு—, தீது இழைத்தவன் - தீங்கு செய்தவனும், கள் உண்ணி - கள் உண்போதும், செய்ந்நன்றி செற்றோன் - செய்ந்நன்றி கொன்றவனும், போதம் - அறிவூட்டின, நற்குரு தற்பரன் - சதாசாரியனாகிய தற்பரனது, பொன்கொளி என்னும் - பொன்னைக் கவர்ந்தவனும் (ஆகிய யாவனையினும்), (அவன்) பாதகத்தினில் நீங்குவன்—, எ - று.

(வி - ரை.) பரன்மணி - உருத்திராக்கமணி. அத்தன் - தந்தை. உண்ணி கொளி யென்பவற் றீற்றிகரங்கள் வினைமுதற் பொருண்மை விருதிட்கள். செற்றோன் என்றார் ஸ்வாஸநாயம் மறந்தோன் என்றற்கு. பாதகம் - பெரும்பாவம். (கக)

அந்த ணக்குலத் துதித்தவ னாயினு மன்றி
நிந்த னைப்புலைப் பிறப்பின னாயினும் புலமை
முந்து பெற்றவ னாயினு மூடனாயினுமே
சிந்து முற்பவ மனைத்தையுஞ் சிவன்மணி தரிப்போன்.

(ப - ரை.) சிவன்மணி தரிப்போன்—உருத்திராக்க மணியைத் தரிப்பவன், அந்தணக் குலத்து உதித்தவன் ஆயினும்—, அன்றி—, நித்தனைப் புலைப் பிறப்பினன் ஆயினும்—, புலமை முந்து பெற்றவன் ஆயினும்—, மூடன் ஆயினும் (அவன்)—, முன்பவன் அனைத்தையும்—முன்னேசெய்த பாவங்க ளெல்லாவற்றையும், சிந்தும்— அழிப்பான், எ - று.

(வி - ரை.) புலமை முந்து பெற்றவன் - வித்வான் (கல்வி கற்றவன்). சிந்துதல் - அழித்தல். (கஉ)

தீண்ட லான்மனத் தன்னலாற் பூசனை செயலாற்
காண்ட லாலுடற் புனைதலான் மணிவினை களைவர்
வேண்டு மாறொரு கோடியீத் துறுபலன் விளைவு
பூண்டு னோன்றனக் கக்கமா மணியருள் புரியும்.

(ப - ரை.) மணி - அக்கமணியை, தீண்டலால்—, மனத்து உன்னலால்—, பூசனை செயலால்—, காண்டலால்—, உடல் புனைதலால்—, வினை களைவர் - வினைகளை வேரறுப்பர், அக்கமாமணி (யானது)—, பூண்டுனோன் தனக்கு - தன்னாத்தரித்தவனுக்கு—, வேண்டும் - விரும்பப்படுகிற, ஆள் - பசுக்கள், ஒருக்காடி - ஈத்து - ஒருகோடி. (தானம்) கொடுத்து, உறுபலன் விளைவு அருள் புரியும் - உண்டாகும் பயனை அருள்புரியும், எ - று.

(வி-ரை.) அதிகாரனோசிறுமாய் மணி அக்கமணியை யுணர்த்திற்று. உன்னல் - நினைத்தல். உடல்புனைதல் - உடம்பிற்றறித்தல். புரிதல் - செய்தல். (கங)

மரித்தல் சேர்வுறு காலையி னக்கமா மணியை
யுரைத்து நீரிடை யுமையொரு பாகனை யுலந்து
கருத்தி னுடியே குழத்திழற் றுயரெலாங் களைந்து
திருத்த மாகிய வருத்திர வுலகினைச் சேர்வார்.

(ப - ரை.) மரித்தல் சேர்வுறு காலையில் - மரணம் நேருங்காலத்தில், அக்கமாமணியை—, நீரிடை உரைத்து—, உமையொருபாகனை—, உலந்து கருத்தில் நாடி - மகிழ்ந்து மனத்தில் நினைத்து, குழத்திழன்—, றுயர் எல்லாம் களைந்து—, திருத்தம் ஆகிய உருத்திர உலகினைச் சேர்வார்—, எ - று.

(வி - ரை.) மரித்தல் - இறத்தல். உமையொருபாகன் - சிவபெருமான். உருத்திர உலகு - சிவலோகம். (கச)

பூதி யாலுடன் முழுதுமுத் துளளம் புரிந்து
சாத மேவரு மக்கமா மணியினைத் தரிக்கு
மேதை யானவ னுருத்திர னேயென விளம்பு
மாதி மாமறை யனைத்துமின் வுரைக்கிலை யையம்.

(ப - ரை.) பூதியால் - திருவெண்ணீரால், உடல் முழுதும் உத்தூளம் புரிந்து—, சாதம் மேவு அரும் - பிறவியுண்டாத ஸ்ராமையாகிய, அக்கமாமணியினை தரிக்கும் மேதை யானவன்—, உருத்திரனேயென—, ஆதிமாமறை அனைத்தும் விளம்பும்—, இவ்வுரைக்கு-இந்தச் சொல்லுக்கு, ஐயம் இல்லை—, எ - று.

(வி - ரை.) உத்தூளம் - பூச்சு. சாதம் ஜாதம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. மேதை - பேரறிவினான். (கரு)

நித்தி யந்திகழ் காமிய நிமித்திய நிகழ்த்து
மெத்தி நப்பெருங் கருமங்க ளியற்றுவோ னெனினும்
பத்தி யிற்றிரு நீற்றொடு பரன்மணி புனையா
னத்தி நக்கரு மங்களின் பலன்களை யடையான்.

(ப - ரை.) நித்தியம் - நாள்தோறும், திகழ் காமிய நிமித்தியம் - விளங்குகின்ற தன் காமியார்த்தத்தின் பொருட்டு, நிகழ்த்தும் - சொல்லப்படுகிற, எத்திறப் பெரும் கருமங்கள் இயற்றுவோன் எனினும்—, பத்தியின் - பக்தியால், திருநீற்றொடு பரன்மணி புனையான் - விழுதியோடு அக்கமணியைத் தரியாதவன், அத்திறக் கருமங்களின் பலன்களை அடையான், எ - று.

(வி - ரை.) காமியம் - ஆகுபெயராய் காமியார்த்தத்தை யுணர்த்திற்று. காமியார்த்தம் - விரும்பின பொருள். கருமங்கள் - தொழில்கள். புனையான் அடையான் எனவே, புனைவான் அடைவான் என்றவாறாயிற்று. (கசு)

பென்ன மாச்சிர மத்தினின் மாசிலா சாரம்
தன்னி நிற்பவர் தம்முண்மெய் தயங்குநீர் றோடு
பொன்னெ னத்திக முக்கமா மணிபுனை பவனே
சொன்னி ரைத்துயர் சுருதியு மிருதியுந் துதிப்பான்.

(ப - ரை.) வன்னம் ஆச்சிரமத்தினில் - வர்ணாச்சிரமங்களிலும், மாசு இல் ஆசாரம் தன்னில் - குற்றமில்லாத ஆசாரத்திலும், நிற்பவர்தம்முள்—, மெய்தயங்கும் - உடலில் விளங்குகிற, நீற்றோடு - திருவெண்ணீற்றுடன், பொன்னெனத்திகழ் - பொன்போல் விளங்குகிற, அக்கமாமணிபுனைபவனே—, சொல்லிரைத்து உயர் - சொல்லால் நிரம்பி யுயர்ந்த, சுருதியும் மிருதியும் துதிப்பான்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆசாரம் - ஒழுக்கம். சுருதியும் மிருதியும் - வேதத்தினாலும் ஸ்மருதியினாலும். துதிப்பான் - துதிக்கப்படுவான், இது இல்லவாழ்வாளென்பான் என்றும்போல்வது.

உருத்திராக்கதாரணத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் கபர்திநே நம:

எ ட் ட ா வ து

(அ.) பஞ்சாக்கரசெபத்தலம்.

[அதாவது - பஞ்ச சூதங்களும், இந்தரியங்களின் ஸூறஹமும், சப்தாதி விஷயங்களும், அகங்காரமும் நீங்கிச் சிவசம்பந்தியான மந்திரபாவனையுள்ள தெதுவோ, சிவ தத்துவம் பிரகாசமாக தெதுவோ, சிவ கருணமிர்தம் சொரிந்து ரக்ஷிப்ப தெதுவோ, அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர் மந்திரத்தை மங்கலகரமாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்க ளணிந்தவனும் சிவ லிங்கதாரணனுமான வீரசைவன் ஸற்குருபத்தேதத்தினால் ஸ்ருஷ்டயாகி க்ரமத்தை யறிந்து எக்காலத்தும் ஜபித்தல் வேண்டும் என்பது.]

கல்திலேத்துறை.

அக்க மாமணி நீறணி யிலிங்கதா ரணன்றான்
மிக்க தாஞ்சிவ தத்துவம் விளங்குற விளக்கு
நக்க னுமமா மைந்தெழுத் தாகவே நவிலும்
தக்க வித்தையை முறையினிற் செபித்திடத் தருமால்.

(ப - ரை.) அக்கமாமணி நீறு அணி - அக்கமாமணியையும் விபூதியையும் தரிக்கிற, இலிங்க தாரணன்—, மிக்கது ஆம் சிவ தத்துவம் விளங்குற விளக்கும் - மேலாகிய சிவ தத்துவம் விளங்க விளக்குகிற, நக்கன் நாமம் ஆம் - சிவபிரானது பெயராகிய, ஐந்தெழுத் தாகவே நவிலும் - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமாகவே சொல்லப்படுகிற, தக்க வித்தையை - தருதியாகிய வித்தையை, முறையினில் - கிரமப்படியே, செபித்திடத் தரும்—, எ - று.

(வி - ரை.) இலிங்க தாரணன் - இலிங்கத்தைத் தரித்தவன். சிவ தத்துவம் - சிவத்தி னது உண்மை. டக்ஷன் நக்ஷன் என்னும் வடசொற்றிரிபு; இதற்கு நிர்வாணி யென்பது பொருள். இலிங்க தாரணன் செபித்திடத் தரும் என்றமையால் ஏனையர் செபித்திடத் தகாதென்றதுமாயிற்று. (க)

மெய்த்த வொண்சிவ தத்துவ மதனினு மேலார்
தத்து வார்தர மின்மைபோன் மறைகளின் றலையாய்
வைத்த வைந்தெழுத் தாகிய மந்திர மதனி
லுத்த ரம்பெறு மந்திர மிலையென வுணர்வாய்.

(ப - ரை.) மெய்த்த - மெய்யாகிய, ஒன் - ஒட்புமுள்ள, சிவதத்துவம் அதனினும்—, மேல் ஆம் - மேன்மையாகிய, தத்துவார்தரம் இன்மை போல் - வேறு தத்துவ மில்லா ததுபோல, மறைகளின் தலையாய் வைத்த—, ஐந்தெழுத்தாகிய மந்திர மதனில் - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமாகிய மந்திரத்திலும், உத்தரம் பெறும் மந்திரம் இல்லை யென வுணர் வாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) அத்தரம் - வேறு. மறைகளின் தலை - வேத முடி. உத்தரம்-உயர்வு. (உ)

ஆய விவ்வுல கந்தரு மூலகா ரணமார்
தூய வொண்சிவ முணர்ந்திழன் மற்றுள் சுரரான்
மேயு றும்பல னென்கொலைத் தெழுத்தையு முணரிற்
பாப மந்திரப் பரப்பினால் வருவதெப் பயனே.

(ப - ரை.) ஆய - உண்டாயிருக்கிற, இவ்வுலகம் தரும் மூல காரணமாம் - இவ்வுல கத்தைத் தோற்றுவித்த மூல காரணமாகிய, தூய ஒன் சிவம் உணர்ந்திழன் - பரிசுத்த மான அழகிய சிவத்தை யுறித்திழன், மற்றுள் சுரரால் - வேறுமுள்ள தேவர்களால், மேயுறும் பலன் - அடையும் பலன், என் - யாது, (அதுபோல்) ஐந்தெழுத்தையும் உண ரின்—, பாப - பரவித் திடக்கிற, மந்திரப் பரப்பினால் வருவது—, எப்பயன் - எந்தப் பலன்—, எ - று.

(வி - ரை.) மந்திரப் பரப்பு - விஸ்தாரமான மந்திரங்கள். என் எப்பயன் என்ற வினாக்கள் யாதும்பென்னும் பொருள் பயந்து நின்றன. கொல் - ஐயம், அன்றி அசை நிலை யெனினுமாம். (ங)

வேத னுதியாம் விண்ணவர் குழாத்தினுள் விளங்கும்
பாதி வான்மதி முடியுடைப் பரமனே போலப்
பேத மாமெழு கோடி மந்திரங்களிற் பெரிதாம்
போத வைந்தெழுத் தாகிய புனிதமந் திரமே.

(ப - ரை.) வேதன் ஆதி ஆம் - பிரமன் முதலாகிய, விண்ணவர் குழாத்தினுள்-தேவ சமூகத்தில், விளங்கும் - பிரகாசிக்கிற, பாதி வான் மதி முடி உடை பரமனே போல—, பேதமாம்-வெவ்வேறு வகையாகிய, எழு கோடி மந்திரங்களில்—, போதம் - அறிவையுண் டாக்கத்தகுந்த, ஐந்தெழுத்தாகிய புனித மந்திரம்—, பெரிது ஆம் - பெரியதாகும், எ-று.

(வி - ரை.) பாதி வான் மதி - ஒளியை யுடைய பிறைச் சந்திரன். பரமன் - சிவபெரு மான். புனிதம் - பரிசுத்தம். “மாமறை தூல் ஏற்றிக் கிடக்கு மெழுகோடி மந்திரம் என்ன கண்டாய்” என்றார் பட்டணத் தடிகள். ஸ்ப்த கோடி மஹா மந்திரம் என்பர் வடநூலாரும். நமீ, ஸ்வாஹீ, வஷட், ஹும், வஷஷட், பட், ஸுதா இதில் வாக்கமொன் றுக்குக் கோடியாக எழு வாக்கத்திற்கும் எழுகோடி மந்திரம் எனக்கொள்க. இதன் விரிவை வேதாகமங்களில் விசதமாய்க் கண்டு தெளிக. (சு)

உலக னேத்தினுக் குந்தனிக் காரண முரைக்கும்
கலைக ளுக் கரி தாகிய பரசிவங் கண்டாய்
பலம றுக்களுக்.கேதுவாம் பரமவா சகமா
யிலகு மப்புக் றைந்தெழுத் தெனவுல கிசைக்கும்.

(ப - ரை.) கலைகளுக்கு அரிது ஆகிய பரசிவம்—, உலகு அனைத்தினுக்கும்—, தனிக் காரணம் - ஒப்பற்ற காரணமாக, உரைக்கும் - சொல்லப்படும், (அதுபோல) பல மறுக்களுக்கு - பல மந்திரங்களுக்கு, ஏது ஆம் - காரணமாகும், (எதுவெனின்) பரம வாசகமாய் இலகும் - பரசிவனே யுணர்ந்தும் சொற்கூட்டமாய் விளங்குகிற, அப்புகழ் - அந்தப் புகழினையுடைய, ஐந்தெழுத்து என - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே யென்று, உலகு இசைக்கும்-உலகம் சொல்லும்—, எ - று.

(வி - ரை.) கலைகள் என்றது வேத சிவாகமாதிகளை. உலகு என்றது உயர்ந்தோரை. கண்டாய் - முன்னிலை அசையிடைச் சொல்.

(டு)

அஞ்செ ழுத்தெனு மந்திர மப்பர மனுக்கு
விஞ்ச மற்புத நாமமவ் விமலனே நாமி
யெஞ்ச லற்றிடு நாமமு நாமியு மெனலா
னெஞ்ச ழுத்துமம் மந்திரத் தாலிறை நிகழும்.

(ப-ரை.) அஞ்செழுத்து என்னும் மந்திரம்—, அப்பரமனுக்கு—, விஞ்சும்-மேலான, அம்புத நாமம்—, அவ்விமலனே நாமி—, எஞ்சல் அற்றிடும் - குறைவற்ற, நாமமும் நாமியும் எனலால்—, நெஞ்ச அழுத்தும் - மனத்திற் பதிக்கின்ற, அம்மந்திரத்தால்—, இறை-இறைவன், நிகழும் - விளங்குவான்,— எ - று.

(வி - ரை.) அம்புத நாமம் - சிறந்த பெயர். நாமி - பெயரை யுடையவன். இறை-ஆகுபெயர். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமானது சிவபெருமானுக்குப் பெயராகிய மந்திரம்; அதற்குப் பொருள் அவ்விறைவனே; சொல்லும் பொருளுமா யிருத்தலின் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபிப்பவன் பரசிவன் ரூபனாய் விளங்குவன் என்பதாம்.

(சு)

முன்ன ரோதுக நமவென விளம்புறு மொழியைப்
பின்ன ரோதுக சிவாயவென றிங்ஙனம் பிறங்கு
மன்ன வஞ்செழுத் தாகிய மந்திர வரசைப்
பன்ன ருஞ்செழு மறைகளின் முடியெலாம் பரிக்கும்.

(ப - ரை.) நம என விளம்புறும் மொழியை - நமஃ என்று சொல்லப்பட்ட சொல்லை, முன்னர் ஒதுக—, சிவாய என்று பின்னர் ஒதுக—, இங்ஙனம் பிறங்கும் - இப்படி விளங்குகிற, அன்ன அஞ்செழுத்தாகிய மந்திர அரசை—, பன்அரும் - சொல்லுதற்கரிய, செழுமறைகளின் முடி யெல்லாம்—, பரிக்கும் - தாங்கும், எ - று.

(வி - ரை.) மந்திர அரசு என்றது இம்மந்திரத்தின் சிறப்பு நோக்கி யென்க. சிறப்பாவது எழுகோடி மந்திரங்க ளுள்ளும் தானே யொப்புயர்வின்றிச் சிறந்துநின்றல்; இதனை மந்திர ராஜம், என்பர் வடநூலார். செழுமறைகளின் முடியெல்லாம் என்றது சுகல உபநிடதங்களை.

(ஏ)

முத்த னுகரின் றநாதியே மும்மலங் களினுஞ்
சுத்த னாதின் மங்கல முழுவதுந் தோன்றற்
சூய்த்த தோரிட மாதலிற் சிவமென வுரைப்பர்
சுத்த னுகிய சச்சிதா நந்தசங் கரனை.

(ப - ரை.) சத்தன் ஆகிய - சத்துப் பொருளாகிய, சச்சிதாந்த சங்கரனை—, முத்தன் ஆகி நின்று—, அநாதியே—, மும்மலங்களிலும் சுத்தன் ஆதலின்—, மங்கலம் முழு

வதும் தோன்றற்கு—, உய்த்தது - ஏற்படுத்தப்பட்டதாகிய, ஓர் இடம் ஆதலின்—, சிவம் என உரைப்பர் - சிவமென்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - து.

(வி - ரை.) சத்து-உண்மை. முத்தன் முக்தன் என்னும் வடசொற்றிரிபு; இதற்கு பாச நீக்க முள்ளவன் என்பது பொருள். மும்மலங்கள் - ஆனவ மாயை காமியங்கள். சொல்லுவர் என்னும் பயனிலைக்கு வினை முதலாகிய அறிஞர் என்பது வருவித் துரைக்கப் பட்டது. சிவம் என்பதற்கு மங்களம் எனப் பொருள் கூறுவர் வடநூலார். (அ)

சிவமெ னுந்திக ழீரெழுத் தொருமொழி சிறப்பாய்ப்

பவம கன்றுள பரப்பிர மந்தனைப் பயக்கு

நவைய கன்றுபர் சிவமெனும் பெயரலா நாம

மெவையு நீக்குது கவுணமாய் விரியுமென் றிசைப்பர்.

(ப - ரை.) சிவம் என்னும் - சிவ மென்கிற, திகழ் - பிரகாசிக்கிற, ஈரெழுத் தொரு மொழி—, சிறப்பு ஆய் - முக்கியமாய், பவம் அகன்றுள்ள பரப்பிரமந்தனைப் பயக்கும் - பாப விமோசனமா யுள்ள பரப்பிரமந்தைத் தரும், நவை அகன்று - குற்றம் நீங்கி, உயர்-உயர்ந்த, சிவம் என்னும் பெயர் அல்லா நாமம் எவையும—, நீக்குது - ஒழிக்கத்தக்க, கவுணமாய் விரியும் என்று—, இசைப்பர் - சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - து.

(வி - ரை.) ஈரெழுத்தொரு மொழி - இரண்டெழுத்தாலாகிய வொருசொல். பவம்-பிறப்பென்றது மொன்று. கௌணம் - முக்கியமல்லாதது. இச்செய்யுளிலும் மேல் வரும் செய்யுளிலும், சிவம் என்னும் திகழ் ஈரெழுத்தொரு மொழி சிறப்பு ஆய் பவம் அகன்றுள பரப்பிரமந்தனைப் பயக்கும் என்றது “சிவ” என்னும் இரண்டகூரமானது முக்கிய மாய் (அபிதா விர்த்தியால்) பரப்ரஹ்மத்தை விளங்கச் செய்வதாம். ஈண்டு, முக்கிய விர்த்தியாவது ஒவ்வொரு சொல்லும் அதனதன் பொருளைக் காட்டிக் கொடுப்பதும் விவகாரத்தில் உள்ளதுமாம். அவ்வனம் சொல்லை யுச்சரித்த மாத்திரத்தில் அது ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கு ஏது ஒன்று இருத்தல்வேண்டும். அவ்வேதுவானது சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள தோர் சம்பந்தமேயாம். உலகில் இந்தச் சொல்லால் இந்தப் பொருள் அறியப்பட வேண்டுமென ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய நியமம் உலக வியவகாரங்களில் நடைபெற்று வருகின்றது. அதாவது, சொல்லின்கண் உள்ள வியாபாரமென வழங்கப்படும் விர்த்தியால் அச்சொல்லின் பொருள் போதிக்கப்படுகின்ற தென்பது துணிபு. இத்தகையவிர்த்தியானது அபிதை லட்சணை தாத்தர்யம் (அஃதில்லாவிடில் ஏனைய சிலரால் கொள்ளப்படும் வ்யஞ்ஜணை) என்று மூவகைப்படும். இவற்றுள், இச்சொல்லுக்கு இதுதான் பொருளுளை நிச்சயிக்கப்பட்டு வரும் பொருளை நேரில் விளக்குவது அபிதை யென்பதும், இனி நிச்சயிக்கப்பட்டதாகிய அபிதாப் பொருளைக் கொள்வதில் தாத்தர்யத் திற்கு முரண் ஏற்படுவதாயிருக்க, நிச்சயித்த பொருளுளையாதேனுமோர் சம்பந்தத்தை யுடைய மற்றோர் பொருளை விளக்குவது லக்ஷணை யென்பதும், அபிதை லக்ஷணையென்னும் விர்த்திகளால் அறியக்கூடாத தாத்தர்யப் பொருளையாவது வியங்கியப் பொருளையாவது விளக்குவது, தாத்தர்யம் வ்யஞ்ஜணை யென்பதும் நூல்களின் துணிபு. இவற்றுள், அபிதை யென்பது முக்கிய விர்த்தியாம். இங்கு “சிவ” என்னும் சொல்லே முக்கிய விர்த்தியால் (அதாவது அபிதா விர்த்தியால்) பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகின்றது. மற்ற சொற்கள் கௌண விர்த்தியால் (அதாவது லக்ஷணைவிர்த்தியால் அதாவது அமுக்கிய விர்த்தியால்) விளக்குகின்றன எனப் பொருள் கொள்க. (க)

ஆத லாற்சிவ மெனுமிரண் டெழுத்துமே யளவில்

சோதி யாயுது சச்சிதா நந்தமாய்த் தோன்று

மாதி நாயகன் மனக்கு முக்கியப் பெயராமென்

ரோது மாமறை முதலிய கலையெலா முவந்தே.

(ப - னை.) ஆதலால்—, சிவம் என்னும் இரண்டெழுத்தமே—, அளவு இல் சோதி யாய்—, உறு சச்சிதாநந்தமாய்த் தோன்றும்—, (அன்றியும்) ஆதிநாயகன் தனக்கு முக் கியப் பெயர் ஆமென்று—, மாமறை முதலிய கலையெல்லாம்—, உவந்து-மகிழ்ந்து, ஒதும்- சொல்லும், எ - று.

(வி - னை.) ஆதிநாயகன் - சிவபெருமான். ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

த னி ப் பா ட ல்.

மும்மறைபு ணடுமறையின் முனிவிலெழு காண்டத்திற்

செம்மைதரு நடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழு சங்கிதையி

லம்மாடுச் சங்கிதையி னாதியீ ரெழுத்தாடுப்

பொம்மலுற வம்மந்துவின் பொருளாவா னெவன்மைந்த.

இச்செய்யுளால், மூன்று வேதங்களாகிய ருக் யஜுர் ஸாமம் என்பவற்றினடுவிலுள் ளது யஜுர் வேத மென்பதும், அவ்வேதத்தின் ஏழு காண்டங்களி னடுவிலுள்ளது நான்கா வது காண்ட மென்பதும், அக்காண்டத்தின் ஏழு ஸம்ஹிதைகளி னடுவிலுள்ளது நான்கா வது ஸம்ஹிதை யென்பதும், அந்த ஸம்ஹிதையி னடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது ப்ராஸ்மென் பதும், அந்த ப்ராஸ்மே ஸ்ரீருத்ர மென்பதும், அந்த ஸ்ரீருத்ரத்தி னடுவிலுள்ளது “நம: ஸோமாயசு” என்னும் அந்வாக மென்பதும், அந்த அந்வாகத்தி னடுவிலுள்ளது “நம: ஸிவாயசு” என்னும் வாக்ய மென்பதும், அவ்வாக்யத்தி னடுவிலுள்ளது “ஸிவ” என்னும் இரண்டெழுத் தென்பதும், இவ்விரண்டெழுத்தே வேத ஹ்ருதய மென்னும் ஆதிநாயகற்கு முக்யப் பெயரா மென்பதும் பெறப்பட்டன. (க0)

இனைய நாமமுத் தஞ்செழுத் தென்னுமந் திரமா

மனைய மந்திர முத்தியின் விருப்புள னாகிப்

புனித நெஞ்சின னாயினே னாதாம் பொங்கக்

தனியி ருந்தது தினமுமுச் சரித்திடத் தருமால்.

(ப - னை.) இனைய நாமம் உற்று-இந்தப் பெயரைப் பெற்று, அஞ்ச எழுத்து என்னும் மந்திரமாம் - ஸ்ரீ பஞ்சாக்காச மென்னும் மந்திரமா யுள்ளதாம், அனைய மந்திரம்—, முத்தியின் விருப்பு உள்ள ஆகி—, புனிதநெஞ்சினன் ஆயினேன் —, ஆதாம் பொங்க - ஆசையதிகரிக்க, தனியிருந்து—, அதுதிரமும்—, (சிவபக்தனாகிய ஒருவர்) உச்சரித்திடத் தரும்—, எ - று.

(வி - னை.) அனைய மந்திரம் - அந்த மந்திரத்தை, அதாவது சிவநாமத்தோடு கூடும் மந்திரத்தை. (கக)

பாச மோசக னநாதிபாம் பரசிவ மென்னு

மீச னாகுத லுண்மையவ் வாறென வோங்கித்

தேசு லாவிய வஞ்செழுத் துஞ்செறி பாச

நாச காரண மென்பர்மெய் தெரிந்துள லல்லோர்.

(ப-நை.) அநாதி ஆம் பரசிவம் என்னும் ஈசன் பாசமோசகன் ஆகுதல் உண்மை—, அவ்வாறு என - அவ்வாறேபோல—, ஒங்கி - உயர்ந்து, தேசு உலாவிய - ஒளிபொருந்திய, அஞ்செழுத்தும்—, செறி - மிக்க, பாச நாச காரணம் என்பர்—, (யாரெனின்) மெய் தெரிந்துள லல்லோர்—, எ - று.

(வி - னை.) பாசமோசகன் - பாசத்தை விடுவிப்பவன். பாசம் - சமுசாரம். (கஉ)

ஐந்து பூதமைம் பொறிகளோ டைம்புல னமர்ந்த
வைந்தெ னுங்கரு மேந்திய மைவர்கா ரணரா
மைந்தெ னுந்தொழி லைம்பெரும் பிரமங்க ளனைத்து
மைந்தெ முத்தினு லுணர்த்துவ ரறிவறிந்தவரே.

(ப - ரை.) அறிவு அறிந்தவர் - அறிவு தூற்பொருளை யுணர்ந்தவர், ஐந்து பூதம்—, ஐம்பொறிகளோடு - ஞானேந்திரியம், ஐம்புலன்—, அமர்ந்த ஐந்து என்னும் கருமேந்தியம்—, ஐவர்காரணர் ஆம் ஐந்து என்னும் தொழில்—, ஐம்பெரும் பிரமங்கள்—, அனைத்தும்—, ஐந்தெழுத்தினால் உணர்த்துவர், எ - று.

(வி - ரை.) அறிவறிந்தவர் உணர்த்துவர் எனவியைத்துரைத்துக்கொள்க.

ஐந்து பூதங்கள் - பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம். ஐந்து பொறிகள் - சகஷ-ஸ்ரோத்ரம் ஜிஹ்வா க்ரானம் த்வக்கு. ஐந்து புலன்கள் - சப்தம் ஸ்பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம். ஐந்து கர்மேந்திரியம் - வாக்கு பாணி பாதம் குஹயம் சூதம். ஐந்து தொழில்கள் - சிருஷ்டி ஸ்திதி லயம் திரோதானம் அதுக்கிரகம். ஐந்து ப்ரஹ்மங்கள் - ஈசானம்-தற்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் சத்யோசாதம், இவை முன்னரே (சஅ) வது பக்கத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறன. இந்தச் செய்யுளின் கருத்தின் விரிவை இனிவரும் த்விதிய பரிச்சேதமாகிய இலிங்கஸ்தலத்தில் காணலாம். எந்த வஸ்துக்கள் ஐந்தைந்தாய் ப்ரசித்தி பெற்றுள்ளனவோ, அப்பொருள்கள் ஸௌலாம் பஞ்சாக்ஷரத்தின் காரியங்களேயாம். (காட)

ஒது மக்கர மைந்துரு வாமுயர் மறுத்தா
னுதி யிற்பிர ணவந்தனைக் கொண்டிடு மதனால்
வேத முற்றினு மாகம மனைத்தினும் விளங்க
வேத மன்றுயர் சடக்கர மென்றிடப் படுமால்.

(ப - ரை.) ஒதும் - சொல்லப்பட்ட, அக்கரம் ஐந்து உரு ஆம் - ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ரூபமாகிய, உயர் மறுத்தான் - உயர்ந்த மந்திரமே, ஆதியில் - முதலில், பிரணவந்தனைக் கொண்டிடு மதனால்—, வேதமுற்றினும்—, ஆகமம் அனைத்தினும் விளங்க—, ஏதம் அற்று உயர் - சூற்ற மன்று யர்ந்த; சடக்கரம் என்றிடப்படும்—, எ - று.

(வி - ரை.) அக்கரம் அக்ஷரம் என்னும் வட்சொற்றிரிபு. (கச)

இந்த வஞ்செழுத் தாகிய மந்திர விறைக்கு
முந்து றும்பிர ணவம்பர சிவன்றனை மொழியு
மந்த வக்கர மொன்றினு லகிலகா ரணமாய்
வந்த வச்சிதா நந்தமெய்ப் பரம்பொருள் வயங்கும்.

(ப - ரை.) இந்த அஞ்செழுத்தாகிய—, மந்திர இறைக்கு - மந்திர வரசுக்கு, முந்து உதும் - முன்னே பொருந்திய, பிரணவம்—, பரசிவன்தன்னை மொழியும்—, அந்த அக்கரம் ஒன்றினால்—, அகில காரணமாய் வந்த—, அ - அந்த, சிதாந்த மெய்ப் பரம் பொருள்—, வயங்கும் - விளங்கும், எ - று.

(வி - ரை.) அந்த அக்கரம் என்றது பிரணவாக்கரத்தை. அகில காரணம் - உலகத் திற்கு முதற்காரணம்.

ப்ரணவோற்பத்தி:— பரசிவத்தின் சித்தே சித் ப்ரணவமாயிற்று. அதனால் நாதம் பிந்து கலைகள் பிறந்தன. அவைகள் முறையே அகார உகார மகாரங்களாயின. இம் மூன்றும் ஒன்று கூடா ஒங்காரம் என்னும் ப்ரணவமாயிற்று. இதனால் தாரகம் தண்டகம் குண்டலம் அர்த்தசந்த்ரம் பிந்து என்னும் பஞ்ச லக்ஷணங்கள் பிறந்தன. அவைகளில், தாரகா க்ருதியே நகாரம், தண்டகா க்ருதியே மகாரம், குண்டலா க்ருதியே சிகாரம்,

அர்த்தசந்த்ரா க்ருதியே வகாரம், பிந்துவா க்ருதியே வகாரம். இந்தப் பஞ்சாக்காரங் களும் முன்னர்க் கூறிய சித் ப்ரணவம் என்னும் தாரகப் ப்ரஹ்மத்துடன் பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சாக்காரங்களினால் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் பிறந்தன. அவைகளினால் பஞ்ச சாதாக்கியங் களாயின. அவைகளே பஞ்ச முகங்களாயின. அவைகளினால் பஞ்ச கலைகளும், பஞ்ச சக்தி களும், பஞ்சபூதங்களும், அந்தப்பூதங்களினால் இருபத்தைந்து தத்வங்களும்பிறந்தன. இவ் வாறு எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானதே ப்ரணவ ஸஹிதமான ஸ்ரீபஞ்சாக்கார மந்த்ரம். இது அநேககோடி மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் தாய். இதை எக்காலத்தும் பஜிப்பவன் ப்ரத்யக்ஷ பரசிவனே யாவன். இம்மந்திரத்தினாலே பூஜாத்ரவ்ய ஸூத்திரியைச்செய்தல் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட உபகரணங்களினால் சிவார்ச்சனையைச் செய்தல்வேண்டும். எவ்வாறெ னின்,— பாத்யம் அர்க்யம் ஆசமனங்களினாலும், க்ஷீரம் தநி முதலிய பஞ்சாமிர்தங்களி னாலும், கந்தோதகம் புஷ்போதகம் மந்த்ரோதகம் ஸ்வர்ணோதகம் ஆகிய இவைகளினாலும் சிவலிங்கத்தை அபிஷேகம் செய்து, பின்னர் பாதோதகத்தைப் பரிசுராஹித்தல் வேண்டும். அந்தப் பாதோதகமானது மூன்று வகைப்படும். அவை ஸ்ரீகுருவினது பாதோதகமே கருணோதகமென்றும், லிங்க பாதோதகமே விரியோதகமென்றும், ஜங்கம பாதோதகமே ஸமோதகமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த த்ரிவிதோதகத்தினால் சஞ்சிதம் ஆகாமி ப்ராப்தம் என்னும் கர்மத்யயங்கள் நிகழும். இதுவுமன்றி, பின்னும் த்ரிவிதோதகமூண்டு அவை ஸ்ரீ பஞ்சாக்கார மந்த்ர புரஸ்சரணத்தினால் தன் கிருகத்திற்கு வெளியிலிருந்து எழுத் துக்கொண்டு வந்ததே மந்த்ரோதகம் என்றும், அதை இஷ்டலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்ததே பாதோதகம் என்றும், அந்தலிங்கத்திற்கு ஸமர்ப்பணம் செய்ததே ப்ராஸா தோதகம் என்றும் சொல்லப்படும். இவைகளில், மந்த்ரோதகத்தினால் சமையல் செய்தல் வேண்டும்; பாதோதகத்தினால் முகத்தைக் கழுவல் வேண்டும்; ப்ராஸாதோதகத்தைப் பரு கல் வேண்டும். இனிச் சிவபூஜா க்ரமம் வருமாறு:—வேடாட ஸோப சாரங்களினாலும், அஷ்டவித பூஜையினாலும், பக்தியுடன் சிவலிங்கத்தை ஆராதித்து, ம்ருஷ்டாந்ந்தத்தை நிவேதித்து, அந்த லிங்கப் ப்ராஸாதத்தைச் சிந்தாமல் தான் ஸ்ரத்தையுடன் நிஸ்ஸேவமாய் புஜித்து, அதன் த்ரவத்தை அங்கத்திற்கு லேபித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இந்தப் ப்ராஸாத மானது சுத்தப் ப்ராஸாதம், சித்தப் ப்ராஸாதம், ப்ராசித்தப் ப்ராஸாதம் என்று மூன்று வகைப் படும். இவைகளில், குரு புஜித்த மிச்சிலே சுத்தப் ப்ராஸாதமாம்; சிவார்ப்பிதமே சித்தப் ப்ராஸாதமாம்; ஜங்கமம் உண்டி மீந்ததே ப்ராசித்தப் ப்ராஸாதமாம். முன்னர்க் கூறிய சிவ பூஜையானது ராஜஸ பூஜை, தாமஸபூஜை, ஸாத்விகபூஜை என்று மூன்று வகைப்படும். வேதாசு மோக்த மந்த்ரவிதிகளை அதுசரிக்காமல் மனம்போனபடி பூஜித்தல் ராஜஸ பூஜையாம்; வேதாசுமங்களில் உத்தமானதையும் அறுத்த மானதையும் ஒன்று கூட்டிச் செய்தல் தாமஸபூஜையாம்; வேதாசுமோக்த க்ரியை விடாமல் அதுசரித்துப் பக்தியுடன் செய்தல் ஸாத்விக பூஜையாம். பின்னும், அந்த ஸாத்விக பூஜையானது ஸூத்தபூஜை மிஸ்ரபூஜை ஸங்கீர்ணபூஜை என்று மூன்று வகைப்படும். அகண்ட பரிபூர்ண தேஜோ ராஸியான பரசிவன் தன் லிங்கத்தில் நிலைத்திருப்பன் என்னும் த்ருட பாவனையினால் பூஜித்தல் ஸூத்த பூஜையாம்; அந்த லிங்கத்தை, ஐந்து முகங்கள் பதினேந்து நேத்திரங் கள் பத்துக் கரங்கள் ஸூத்த ஸபடிசுத்தின் வர்ணம் இவைகளுள்ள சதா சிவஸ்வரூபம் என்று பாவித்து பூஜித்தல் மிஸ்ர பூஜையாம்; அந்த லிங்கத்தில் ஹரி ப்ரஹ்மேந் த்ராதி தேவதைகளின் மத்தியில் பார்வதியுடன் கூடின பரசிவன் ப்ரகாசிப்பன் என்னும் பாவனையினால் பூஜித்தல் ஸங்கீர்ண பூஜையாம். பின்னும், இந்தப் பூஜையானது கர்மம், பக்தி, ஜ்ஞாநம் என்று மூன்று வகைப்படும். வர்ணஸ்ரம தர்ம கர்மங்களுடனும் பலாபேக்ஷையுடனும் செய்தல் ஸோபாதிக கர்ம பூஜையாம்; வர்ணஸ்ரம தர்ம கர்மங்களைவிட்டு, பலி பக்தர்களின் பேதத்தை யறிந்து பலாபேக்ஷையில்லாமல் செய்தல் நிருபாதிக பக்தி பூஜையாம்; வர்ணஸ்ரம தர்ம கர்மங்களெல்லாம் அப்ரபோஜங்களென்று திரஸ்கரித்து, பல பதவிகளை வெல்லாமல் மீறி, பூஜ்ய பூசக வஸ்துக்கள் எரிண்டிலும் ஏக பாவனையுடன்,

ஸ்வாதுபவத்தினால் பூஜித்தல் ஸஹஜ ஜ்ஞாநபூஜையாம். இது ஸத்யோர் முக்தி பரமானது. இனிச் சிவதத்வ பேதம் வருமாறு:—அநாதி பரசிவத்தின் சித்தத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்புரணமாகவும், அதனது சித்தே சிற்சத்தியாயிற்று. அதனால் மஹாலிங்கம் உத்பவித்தது. அதனால் பஞ்சகலைகள் பிறந்தன. அந்த மஹாலிங்கமானது பரம், கூடம், சரீரஸ்தம், லிங்கக்ஷேத்ரம், அநாதி என்று ஐந்து ஸம்ஸ்கிருதஞ்ஞாதாயிற்று. ஸகல தத்வங்களுக்கும் பரமானதினால் பரமென்றும், தான் மூர்த்தியா யிருப்பதன்றி ஸகல மூர்த்திகளையும் தன்னாலேயே பிறப்பித்துக் குப்தமாயிருக்கும் காரணத்தினால் கூடமென்றும், ஸகல சராசர ப்ரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் தானே ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளுக்கெல்லாம் தானே ஆதாரமாய் அவைகளிலெல்லாம் தானே வ்யாபித்திருப்பதினால் சரீரஸ்தமென்றும், தன்னாலே பிறந்த சராசரத்தையெல்லாம் லயப்படுத்தித் தன்னிடத்திலே லீலமாக்கிக்கொள்வதினால் லிங்கக்ஷேத்ர மென்றும், சிவாதி ருத்ரார்த்தமான ஸகல தத்வங்களுக்கும் தானே ஆதியென்றும் தனக்கு ஆதியானது மற்றொன்றில்லா திருக்கும் காரணத்தினால் அநாதி என்றும் சொல்லப்படும். முன்னர்க் கூறிய கலைகள் ஐந்து, சாதாக்கியங்கள் ஐந்து, பரசிவதத்வம் ஒன்று இவை பதினொன்றும் லிங்க தத்வங்களாம்; இவற்றுடன் மேற்சொல்லப் பட்டிள்ள அங்க தத்வங்கள் இருபத்தைந்தும் சேர்ந்து முப்பத்தாறு தத்வங்க ளாயின. (௧௬)

சோக மென்றுள சொருபமே தூயமந் திரந்தா
ருக நன்குற வறிகுவா ரஞ்சமென் பனதாம்
போக வந்தமி லோமெனப் புகலுமோ ரெழுத்தா
மேக மந்திர முதிக்குமென் றியம்புவர் பெரியோர்.

(ப - ரா.) சோகம் என்றுள சொருபமே—, தூயமந்திரந்தான் ஆக—, நன்குறஅறிகுவார்—, அஞ்சம் என்பனதாம் போக—, அந்தம் இல் - முடிவில்லாத, ஓம் எனப் புகலும்—, ஓரெழுத்தாம்—, ஏக் மந்திரம் உதிக்கும் என்று இயம்புவர்—, பெரியோர்—, எ-று.

(வி - ரா.) ஈண்டு இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலீலை.

தறிபோ லுடல நேரிருந்து தயங்கு மருங்கி னிருநாடி
நெறிபோய் மீளும் வனியதனை நிறுவிநொ டியிற் செலுத்தி
யறிவோர் சிறிதுஞ் சலியாம லன்னப் பெயர்மந் திரமாரிக்
குறிபோ யிருந்த வொருகுறியைக் குறித்துக் கொண்டங் கிருந்தனரால்.

சோகம் ஸோஹம் என்னும் வட்சொற்றிரிபு. தூய மந்திரம் - பரிசுத்தமாகிய மந்திரம். தான் - அசைநிலை யெனினுமாம். அஞ்சம் ழம்ஸம் என்னும் வட்சொற்றிரிபு. ஏக மந்திரம் - ஒப்பற்ற யந்திரம். தூய மந்திரம் - பரமானம் மந்திரம். (௧௭)

காட்டு மோமெனு மெழுத்துநிட் களசிவன் றன்னே
யீட்டு மைம்பெரும் பிரமமார் ததுவுடை யிறையைக்
கூட்டு மஞ்செழுத் துபயமா மொருபொருள் கொடுக்கு
மோட்டு றும்பவப் பிரணவ வஞ்செழுத் தொன்றி.

(ப - ரா.) ஓம் என்னும் எழுத்து—, நிட்கள சிவன் தன்னைக் காட்டும்—, அஞ்செழுத்து—, ஈட்டும் - சேர்க்கப்பட்ட, ஐம்பெரும் பிரமம் ஆம் ததுவுடை இறையைக் கூட்டும்—, ஒட்டும்பவம் - பிறவியை யோட்டுகிற, பிரணவ அஞ்செழுத்து ஒன்றி - பிரணவத்தோடு கூடின அஞ்செழுத்தானது (ஷடக்ஷரம்) பொருத்தி, உபயம் ஆம் ஒரு பொருள் கொடுக்கும் - இரண்டான (சுகள நிஷ்களமாகிய) ஒப்பற்ற பொருள் என்னும் சிவத்தைக் கொடாநிற்கும், எ - று.

(வி - னா.) பிரணவமாகிய மந்திரத்தால் நிஷ்களானை சிவன் அறியப்படுகிறான். ப்ரீபஞ்சாக்கூரத்தால் பஞ்சப்ரஹ்ம ததுவாகிய சுகளன் அறியப்படுகிறான். சுகள நிஷ்களானை சிவன் ஷ்டக்கூரமாகிய மந்திரத்தில் உளன். நிட்களம் - அருவம், நிர்க்ருணம், போதவடிவம். சுகளம் - உருவம், எல்லா ஸ்வரூபம், மூர்த்திகாரம். (௧௭)

மூலம் வித்தைநற் சிவஞ்சைவ சூத்திர மொழியின்
மேலு மஞ்செழுத் தெனும்பெயர் மேவுமா மதுவவ்
வேலு மஞ்செழுத் தினைப்பிர ணவம்புணர்த் திசைப்பர்
மாலி லர்ச்சனை புரிபவர் மனமொரு மித்து.

(ப - னா.) மா மது - மஹா மந்த்ரமானது, மூலம் வித்தை நல்சிவம் - மூலம் வித்தை நல்சிவம், சைவ சூத்திரம்—, மொழியின் - சொல்லுமிடத்து, மேலும் அஞ்செழுத்து என்னும் பெயர் மேவும் - மேலும் பஞ்சாக்கூரமென்னும் பெயரையும் பொருந்தும், (ஆதலால்) மால் இல் - மயக்கமில்லாத, அர்ச்சனை - அர்ச்சனையை, மனம் ஒருமித்து புரிபவர் - மனமொருங்கிச் செய்பவர், அ - அந்த, ஏலும் - பொருந்திய, அஞ்செழுத்தினை—, பிரணவம் புணர்த்து இசைப்பர் - பிரணவத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லுவர், எ-று. (௧௮)

உத்த ரங்குண திசையினு ளொன்றினை நோக்கி
நித்தி யம்பிரா ணயாம மும்முறை நிகழ்த்தி
யத்த னம்பிகை பாகனை யணியுட னகத்தில்
வைத்தொ ருங்கிய மனத்தொடம் மந்திரஞ் செபிக்க.

(ப - னா.) உத்தரம் குண திசையினுள் - (சிவ பக்தனைவன்) வடக்கு கிழக்கு என்னு மிரண்டு திசைகளுள், ஒன்றினை நோக்கி—, நித்தியம் - நாள்தோறும், பிராணயாமம் - பிராணயாமத்தை, மும்முறை நிகழ்த்தி - மூன்றுதரஞ் செய்து, அத்தன் - அத்தனையு, அம்பிகைபாகனை—, அணியுடன் - அழகோடு, அகத்தில் வைத்து-மனத்தில்வைத்து, ஒருங் கிய மனத்தொடு—, அ மந்திரம் செபிக்க - அந்த மந்திரத்தைச் செபிக்கக் கடவன், எ-று.

(வி - னா.) அம்பிகைபாகன் - உமைபங்கன் (சிவபிரான்). (௧௯)

மந்தி ரஞ்செபித் திடும்விதி மூன்றுவா சிகமே
நந்து பாஞ்சுமா நதமென வினையெலா நசிக்கு
முந்து றுந்திரு வாசிக மொழிந்திடி னருகு
வந்தி ருந்துளோர் கேட்டிட வழாதமைந் திடலே.

(ப - னா.) வாசிகம்—, நந்து-விருத்தியடைதற்கேதுவாகிய, உபாஞ்சு—, மாநதம்—, என - என்று, மந்திரம் செபித்திடும் விதி மூன்று—, வினையெல்லாம் நசிக்கும்—, முந்து உதும் திரு வாசிகம் மொழிந்திடின—, அருகு வந்து இருந்துளோர் கேட்டிட—, வழாது-தவறாமல், அறைந்திடல் - செபித்தலாம், எ - று. (௨௦)

அருகி லுற்றுளோர் கேட்டிடா தணியிதழ் தீண்டி
விரகின் வித்தையை மந்தமாய் விளம்புத லுபாஞ்சு
திரித லற்றிடு நாதுனி மெல்லிதழ் தீண்டா
தொருமை யுற்றுளத் துன்னுத லுயர்ந்தமா நதமே.

(ப - னா.) அருகில் உற்றுளோர் கேட்டிடாது—, அணி இதழ் தீண்டி-அழகிய உதடு பொருந்தி, விரகின் வித்தையை - உபாயமாகிய வித்தையை, மந்தமாய் விளம்புதல் - மெல்லச் சொல்லுதல், உபாஞ்சு—, திரிதல் அற்றிடும் - சமவதவற்ற, நாதுனி—, மெல் இதழ் தீண்டாது—, ஒருமையுற்று - ஒருமைப்பட்டு, உள்ளத்து உன்னுதல்—, உயர்ந்த மாநதம்—, எ-று.

(வி - ரை.) உபாஞ்ச உபாம்ஸா என்னும் வடசொற்றிரிபு, உன்னுதல் - நினைத்தல், மாந்தம் மாநஸம் என்னும் வடசொற்றிரிபு, (உக)

கரும வேள்விநல் விரதந்தா நங்கடுந் தவமாய்
மருவும் யாவுமா மந்திர வேள்விமா கலையி
னுருவ மோர்பதி னுறிலொன் றினையுமொவ் வானிவ்
விரவு மான்மியம் வாசிக செபத்தினை மேவும்.

(ப - ரை.) கரும வேள்வி—, நல் விரதம்—, தாநம்—, கடுந் தவமாய் மருவும் யாவும்—, மா மந்திரம் வேள்வி - மஹா மந்திர வேள்வியாகிய, மா கலையின் உருவம் - பெருங்கலையி னுருவத்தில், ஓர் பதினானில் ஒன்றினையும் ஒவ்வா—, இ - இந்த, விரவு மான் மியம் - பெருமை பொருந்திய மகிமை, வாசிக செபத்தினை மேவும்-வாசிக செபம் என்னும் பெயரைப் பொருந்தும், எ - று.

(வி - ரை.) கரும வேள்வி - கர்ம யாகம், மா மந்திர வேள்வி-ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திர ஜபம். (உஉ)

வாசி கந்தனிற் சதகுண மடங்குள துபாஞ்ச
மாசி லன்னதி னுயிர மடங்குமா நதமாம்
பேசு றுஞ்செப மிரண்டினும் பெரும்பவ மொழிக்குந்
தேசு அடைந்துள தாகியே சிறக்குமா நதமே.

(ப - ரை.) வாசிகத்தனின் - வாசிகத்திலும், சதகுணமடங்குளது - றுது பங்கு குண முள்ளது, உபாஞ்ச—, மாசி இல் - குற்ற மில்லாத, அன்னதின் - அதிலும், ஆயிரமடங்கு மாந்தம்-ஆம்—, பேசுறும் - சொல்லப்பட்ட, செபம் இரண்டினும்—, தேசு அடைந்துள தாகிச் சிறக்கும் மாந்தம்—, பெரும்பவம் ஒழிக்கும்—, எ - று.

(வி - ரை.) வாசிகம் - வாசிக ஜபம். உபாஞ்ச - அருகுளோர் கேட்க வொண்ணாமல் மெல்லச் செபித்தல். மாந்தம் - மனத்தினுள்ளே எழுத்துருவமாய் ஜபித்தல், இதனை அஜப மந்த்ரம் என்றுங் கூறுவர். தேசு அடைந்து உளதாகிச் சிறக்கும் என்றது கோர மாகிய சமுசாரத்தை நாசம் செய்தலினால் என்க. (உங)

வாசி காதியின் விதிமுறை வழாதுநன் மனத்தி
லீசன் மேவுற வஞ்செழுத் தெனும்பெரு வித்தை
பாச நாசக னும்படி செபிக்கமெய்ச் சிவமான்
தேசு ளாள்சிவ பூசனை செய்கவிற் மறுவால்.

(ப - ரை.) வாசிகாதியின் விதி முறை வழாது—, நல் மனத்தில் ஈசன் மேவுற—, அஞ்செழுத் தென்னும் பெருவித்தை—, பாச நாசகன் ஆம்படி செபிக்க—, மெய்ச் சிவம் ஆம் தேசு ளான—, இம் மறுவால் சிவபூசனை செய்க—, எ - று.

(வி - ரை.) ஈசன் - சிவபெருமான். பாச நாசகன் - பாசத்தை நாசிக்கச் செய்வோன். தேசு - ஒளி. (உச)

பரம னர்ச்சனை யஞ்செழுத் தறைந்துபத் தியினு
லொருப கற்புரி பவன்சிவ கதியினை யுறுவான்
விரத நற்றவ மகமிவை வித்தைகொண் டியற்ற
மொருமை யர்ச்சனை தனிற் கோடி கூற்றிலொன் றொவ்வா.

(ப - ரை.) பரமன் அர்ச்சனை - சிவபிரானது அர்ச்சனையை, அஞ்செழுத்து அறைந்து - ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யோதி, பத்தியினால் ஒருபசல் புரிபவன்—, சிவகதியினை

உறுவான்—, விரதம் நல்தவம் மகம் இவை—, வித்தை கொண்டு இயற்றும் - வித்தை யினால் செய்கிற, ஒருமை அர்ச்சனை தன்னில் கோடி கூற்றில் ஒன்று ஒவ்வா—, எ - று.

(வி - ரை.) சிவகதி - சிவலோக ப்ராப்தி. மகம் - யாகம். கூற்றில் - பங்கில். ஒருமை அர்ச்சனை - ஒரு அர்ச்சனை. (உரு)

விரத மேவிமெய் யிளைப்பவர் கால்புனன் மிசைவோர்
பரம னொண்பத மடைவுறார் பதிதனே யெனினும்
திரிவி லஞ்செழுத் தறைந்தொரு காற்சிவ பூசை
புரிப வன்பவ கோடிகள் போக்குமீ துண்மை.

(ப - ரை.) விரதம் மேவி மெய் இளைப்பவர்—, கால் புனல் மிசைவோர்—, பரமன் னுள் பதம் அடைவுறார்—, பதிதனே எனினும்—, திரிவி இல் - மாறுபாடில்லாத, அஞ்சு எழுத்து அறைந்த—, ஒருகால் சிவபூசை புரிபவன்—, பவகோடிகள் போக்கும் - கோடி பிறவிகளை யொழிப்பன், ஈது உண்மை—, எ - று.

(வி - ரை.) விரதம் மேவி - நோன்பு செய்து. மெய் - உடம்பு. கால் புனல் மிசை வோர் - காற்றையும் நீரையும் புசிப்பவர் (வாயுபகூணி, ஜலபகூணி). பதிதன் - பாவி, அறைந்த - ஜபித்த. புரிபவன் - செய்பவன். (உசு)

சிறந்த வஞ்செழுத் துயர்மது வொருசிறி தேனு
மறைந்து ளாரெனி னவர்க்கெயும் பாதக மனைத்து
மிறந்து போயிளவ் கதிர்கடன் முகட்டினு ளெழுவ
முறிந்து பேரிருட் படலைக ளிரிதரு முறைபோல்.

(ப - ரை.) சிறந்த அஞ்செழுத்து - சிறந்த ஐந்தெழுத்தாகிய, உயர் மது - உயர்ந்த மந்திரத்தை, ஒரு சிறிது எனும்—, அறைந்துளார் எனின்—, அவர் செய்யும் பாதகம் அனைத்தும்—, இளங்கதிர் - பாலருரியன், கடல் முகட்டினுள் எழுவும்—, பேர் இருள் படலைகள் - பெரிய இருட்டகட்டங்கள், முறிந்து இரிதரும் முறைபோல் - முறிந்தோடுந் தன்மைபோல், இறந்துபோம் - அழிந்தொழியும், எ - று.

(வி - ரை.) எழுவும் - உதித்தலும். இரிதல் - ஒடுதல். (உஎ)

எண்ணி லாகமம் புகலயன் மந்திர மெல்லாம்
பண்ணு றம்புரு டார்த்தமே நிரந்தரம் பயிவி
னண்ண லஞ்செழுத் தொருமுறை சிறிதறைந் தவர்க்கு
நண்ண நல்குறுஞ் சித்திக ளனைத்தையு நயந்தே.

(ப - ரை.) என் இல்-கணக்கில்லாத, ஆகமம் புகல் - ஆகமங்கள் சொல்லுகிற, அயல் மந்திரமெல்லாம்—, நிரந்தரம் பயிலின் - சதாகாலமும் பழகினால், புருடார்த்தமே பண்ணு றும் - புருஷார்த்தத்தை யளிப்பனவாம், அண்ணல் - பெருமைபொருந்திய, அஞ்சு எழுத்து ஒருமுறை சிறிது அறைந்தவர்க்கு—, சித்திகள் அனைத்தையும் நயந்து - சித்தி களெல்லா வற்றையும் விரும்பி, நண்ண நல்குறும் - அடையக் கொடுக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) அண்ணல் அஞ்செழுத்து - சிவபெருமானது திருநாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சா கூரம். அயல் மந்திரம் - வேறு மந்திரம். புருடார்த்தம் - புருடனால் சம்பாதிக்கத்தக்கது, அது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான்கு வகையினை யுடையது. (உஅ)

போதி லொன்றினை யஞ்செழுத் தினைப்புகன் ரமலன்
மீத ணிர்த்திழன் வாசப வேள்வியா யிரத்தி
னோது றம்பல மனைத்துமங் கவனடைந் துறுவான்
மாத வம்புரிந் துயர்தரு டிலயவெற் பமர்வோய்.

(ப - ரை.) மாதவம் புரிந்து உயர்தரும் மலயவெற்பு அமர்வோய்—, அஞ்செழுத் தினைப் புகன்று—, அமலன் மீது—, போதில் ஒன்றினை - மலர்களிலொன்றை, அணிந்தி டின்—, வாசப வேள்வி ஆயிரத்தின் - வாஜபேய மாயிரத்தினு ளுளதாமென்று, ஒது தும் - சொல்லுகிற, பலம் அனைத்தும்—, அவன் அடைந்து உறவான்—, எ - று.

(வி - ரை.) மாதவம் - பெருந்தவம், புரிதல் - செய்தல், மலயவெற்பு - பொதியமலை. மாதவம் புரிந்து உயர்தரும் மலயவெற்பு அமர்வோன் - அகத்தியன், போது - மலர். வாஜபேயம் - ஓர் மஹாவேள்வி, பலம் - பயன். (உக)

மறையு ணர்ந்துடன் மகம்பல வியற்றன்மா தாந்
மறையு மின்னவை யஞ்செழுத் தருஞ்செபந் தன்னின்
றிறம ணைந்துள கோடிகூற் றொன்றையுஞ் சிவனுப்
பொறையி லங்குறு மந்திரத் தியல்பையார் புகல்வார்.

(ப - ரை.) மறை உணர்ந்து—, உடன்-உடனே, மகம்பல இயற்றல்—, மாதாநம்—, அறையும் இன்னவை - சொல்லப்பட்ட இவைபோல்பவை—, அஞ்செழுத்து அருஞ்செபந் தன்னின்திறம் - அஞ்செழுத்தின் அரியசெபத்தினிடத்தில், அணைந்துள்ள - சேர்ந்துள்ள, கோடிகூற்று - கோடிபங்கில், ஒன்றையும் - ஒருபங்கினையும், சிவனு - ஒவ்வாத, பொறை இலங்குறும் - பெருமை விளங்குகிற, மந்திரத்து இயல்பை—, யார்புகல்வார்—, எ - று.

(வி - ரை.) மறை யுணர்தல் - வேதப்பொருளை யறிதல், அதாவது மூன்று வேதங்களை. மகம் - யாகம் அக்ரிஹோத்ரம் முதலியன. திறம் - ஏழனுருபு, சிவணல் - நிகர்த்தல். மா தாநம் - ஏராளமான தக்பிணையை யுடையனவாகிய வேள்விகள். (ங0)

முன்னர் மெய்யறி வறிந்துள சாநந்த முனிவன்
பன்னி யஞ்செழுத் தாகிய பரமமந் திரத்தை
யின்னல் வெந்நர கத்துளோர் தமையெலா மெயித்து
மன்னு றுந்துறக் கத்துற வைத்தனன் மன்னே.

(ப-ரை.) முன்னர் - முற்காலத்தில், மெய்யறிவு அறிந்துள்ள—, சாநந்தமுனிவன்—, அஞ்செழுத்தாகிய பரம மந்திரத்தை பன்னி—, இன்னல் - துன்பத்திற்கிடமான, வெம் றாகத்து உள்ளோர் தம்மை எல்லாம் எயித்து—, மன்னுறும் - நிலைபெற்ற, துறக்கத்து உற வைத்தனன் - சுவர்க்க லோகத்தில் இருக்க வைத்தான், எ - று.

(வி - ரை.) பரம மந்திரம் - மேலான மந்திரம். பன்னி - ஜபித்து. (ஙக)

மாசி லாவசித் தாதிமா முனிவரிம் மதுவாற்
றேசு மேவினர் சித்திக ளனைத்தையுஞ் செறிந்தே
யாசி லாவய னாதியர் படைப்புமுன் னாகப்
பேசு மாதொழின் மந்திர வலியினுப் பெற்றார்.

(ப - ரை.) மாசு இல்லா வசித்தாதி மா முனிவர்—, இம்மதுவால்—, சித்திகள் அனைத்தையும் செறிந்து—, தேசு மேவினர் - ஒளி படைத்தனர்—, ஆசு இல்லா அயன் ஆதிபார்—, படைப்பு முன் ஆசு - சிருஷ்டி முதலாக, பேசும் - சொல்லப்படுகிற, மா தொழில் - பெரியதொழில்களை, மந்திர வலியினால் பெற்றார்—, எ - று.

(வி-ரை.) இம்மதுவால் - இந்தமந்திரத்தால். தேசு - ஒளி, அது இங்குக் கீர்த்தியைக் குறித்தது. அயன் - பிரமன், மந்திர வலி - மந்திர பலம். ஆசு - குற்றம். (ஙஉ)

பார்த சொற்களி னென்பயன் பத்தியாற் சிவனைத்
திருந்த வர்ச்சனை செய்பவ னாகியே சிறந்த
வார்த ரும்பிர ணவமுத லாயவிம் மதுவை
நிரந்த ரஞ்செபிப் பவன்பா முத்தியி னிலைப்பான்.

(ப - னா.) பார்த சொற்களின் - விரிந்த சொற்களால், என் பயன் - யாதுபயன், பத்தியால் சிவனைத் திருந்த அர்ச்சனை செய்பவன் ஆகி—, சிறந்த வார்த்தரும் - சிறந்த வரங்களைத் தருதற்குரிய, பிரணவம் முதல் ஆய - பிரணவத்தை முதலிலேபுடைய, இம் மதுவை—, நிரந்தரம் செபிப்பவன்—, பாமுத்தியில் நிலைப்பான்—, எ - று.

(வி-நா.) பிரணவம் - பிரணவாக்கரம், அது ஓங்காரம். நிரந்தரம் - எப்பொழுதும். செபிப்பவன் - உச்சரிப்பவன். பாமுத்தி - மேலானமுத்தி. பதமுத்திகளை இழித்தற் பொருட்டு பாமுத்தி என்றும், பதமுத்திகளை யடைபவன் அவற்றில் நிலைத்திரான் என்பது தோன்ற பாமுத்தியில் நிலைப்பான் என்றும் கூறினர். (நாந)

பஞ்சாக்கரசேபத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் நீலலோஹிதாய நமஃ.

ஒன்பதாவது

(கூ.) ப த் தி த் த ல ம்.

[அதாவது - நவவித பக்தியினாலும் பஞ்ச யஜ்ஞங்களினாலும் சிவபெருமானைப் பூஜித்தல், சிவபெருமானல்லாத பவி தேவர்களைப் பூஜியாதிருத்தல், பஞ்ச ரூதகங்களை விட்டிருத்தல், ஸ்ரீ குருவினிடத்தும் ஆகமவாக்கியங்களினிடத்தும் பூர்ண நம்பிக்கை வைத்தல், லிங்கத்தினிடத்தும் ஜங்கமத்தினிடத்தும் பக்தியைச்செலுத்தல், பயனைக் கருதாமல் தாகம் செய்தல் இவை முதலிய ஸாத்கர்மங்களை எக்காலத்தும் செய்பவனும், ஸ்ரீ விபூதிருத்ராக்கங்களை யணிந்து பரிசுத்தனாவனும், ஜ்ஞாந மயமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர ஜபமுள்ளவனும், லிங்க தாரணனுமான வீரசைவனே சிவபக்தனென்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

நலங்கொள் பூதி நயந் திருமணி

யலங்கள் மேனிய ணிந்துபு னிதனாய்ப்

புலங்கொ ளஞ்செழுத் தொண்மறுப் போற்றுறு

யிலிங்க தாரணன் பத்த னெனப்படும்.

(ப - னா.) நலம் கொள் - நன்மையைக்கொண்ட, பூதி - விபூதி, நயந் திருமணி அலங்கல் - அழகிய அக்கமணி மாலை, (இவற்றை) மேனி அணிந்து - தன்னுடலில் தரித்து, புனிதன் ஆய் - பரிசுத்தனாகி, புலங்கொள் - ஞானத்தைக் கொண்ட, அஞ்செழுத்து - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமாகிய, ஒன் மறு - ஒட்பமாகிய மந்திரத்தை, போற்றுறும்-போற்றுகின்ற, இலிங்கதாரணன்—, பத்தன் எனப்படும் - சிவபக்தனென்று சொல்லப்படுவான், எ - று.

(வி - நா.) நயந்திருமணி யென்பதை திருநயந மணியென நிறுத்தி அழகிய அக்க மணியென்க. நயநம் - கண். சிவபெருமான் கண்ணுதலால் திருவென்னும் அடை புணர்க் கப்பட்டது. அலங்கல் - ஆகுபெயர்.

(ச)

புகழ்தல் கேட்கை புனிதற் கருதுதன்
மகிழ்குற் றேவ லருச்சனை வந்தனை
தொகுநற் றொண்டொடு தோழமை நற்கொடை
பகரு மற்றிவை நன்னவ பத்தியே.

(ப - ரை.) புகழ்தல் - புகழ்தலும், கேட்கை - கேட்டலும், புனிதன் கருதுதல் - சிவ பெருமானே நினைத்தலும், மகிழ் - அவன் மகிழ்தற்குரிய, சூற்றேவல் - சூற்றேவல் செய்தலும், அருச்சனை-அர்ச்சனை செய்தலும், வந்தனை-வந்தித்தலும், தொகுநல் தொண்டொடு-தொகுதியாகிய நல்ல தொண்டினே, தோழமை - சிநேகமும், நல் கொடை-நற்கொடையுமாக, பகரும் - சொல்லப்படுகிற, இவை - இவையே, நல் நவ பத்தி - சிறந்த நவ பத்தியெனப்படும், எ - று.

(வி - னா.) சூற்றேவல் - சிறுதொண்டு. வந்தித்தல் - வாழ்த்தல். நற்கொடை - பெருங்கொடை. நவ பத்தி - ஒன்பது வகையாகிய பத்தி. (உ)

கூரிய கண்டக் கடவுள் புகன்றிடு
முரிய நன்னவ பத்தி யுலகினி
லரிய பாவத் தவர்கட் கறத்தினுற்
பெரிய வர்க்குப் பெறுதற் கெளியவே.

(ப - ரை.) கூரிய கண்டக்கடவுள் - நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமான், புகன்றிடும் - சொன்ன, உரிய - செய்தற்குரிய வாகிய, நல் நவபத்தி—, உலகினில்—, பாவத்தவர்க்கு - பாவிகளுக்கு, அரிய - அரியனவாம், அறத்தினால் பெரியவர்க்கு - அறத்திற் சிறந்தவர்க்கு, பெறுதற்கு எளிய - பெறுதற் கெளியனவாம், எ - று.

(வி - ரை.) மேலேச்செய்யுளின் சொல்லப்பட்ட நவபத்தி பாவிகட் குண்டாதலில்லை யென்பதும் புண்ணியருக் குண்டா மென்பதும் இதனாற் கூறப்பட்டன. (ங)

தலைவ னுயினுந் தாழ்ந்தவ னுயினு
மலைவி லாத மலிசுவ பத்திதா
னுலகில் யாரிடத் தொன்று மனையவ
னிலகு பத்த னெனப்படு வானரோ.

(ப - ரை.) தலைவன் ஆயினும்—, தாழ்ந்தவன் ஆயினும்—, மலைவு இல்லாத - பிரம மில்லாத, மலி-மிக்க, சிவபத்தி—, உலகில் யாரிடத்து—, ஒன்றும்-பொருந்தியிருக்குமோ, அனையவன் - அவனே, இலகு - விளங்குகிற, பத்தன் எனப்படுவான்—, எ - று.

(வி - ரை.) தலைவன் - முதல்வன். தாழ்ந்தவன் - கீழாயினோன். தலைவன் தாழ்ந்தவன் என்பவற்றிற்கு உயர்ந்த வருணத்தான் தாழ்ந்த வருணத்தான் என்றுரைத்தலுமாம். அனையவன் என்பதன்றில் தேற்றேகாரம் தொக்கது. (ச)

வேதி யன்புலைக் கீழென வேறிலை
யோத ருஞ்சிவ பத்தி யுடையனே
யேது மீசற் கினியவ னின்மையோ
னது வன்னத்த னுயினு மல்லனே.

(ப - ரை.) வேதியன் என - வேதியனென்றும், புலை கீழ் என - புலையனாகிய நீசனென்றும், வேறு இல்லை - வேறுபாடு இல்லை, ஒது அரு - சொல்லுதற்கரிய, சிவபத்தியுடையனே—, ஏதும் - எவ்வகையாலும், ஈசற்கு இனியவன்—, இன்மையோன்—, ஆதிவன்னத்தன் ஆயினும்—, அல்லன் - இனியவனல்லன், எ - று.

(வி - ரை.) வேதியன் - பிராமணன், புலை கீழ் என்பன ஆகுபெயர்கள். ஏதும் என்பதில் மூன்றனுருபு தொக்கு நின்றது. புலை கீழ் என்றது மிலேச்சன் எனினுமாம். ஆதிவன்னத்தன் - முதல் வருணத்தான். (இ)

வீர சைவர் விரும்புமப் பத்திதா
 னேரி ரண்டிய லாமுட் புறத்தினுற்
 சோர்வி லுள்ளது குக்குமல் தூலமாந்
 தேரின் மற்றைப் புறத்தது செப்பினே.

(ப - ரை.) வீரசைவர் விரும்பும் அ பத்தி தான்—, உட்புறத்தினால் - உட்புற வேறு பாட்டால், ஓரிரண்டு இயல் ஆம் - ஓரிரண்டு வகையாகும், சோர்வு இல்—, உள்ளது குக்குமம் ஆம் - உள்ளே உள்ளது குக்குமமாகும், மற்றைப் புறத்தது செப்பின்—, தேரின்—, தூலம் ஆம் - தூலமாகும், எ - று.

(வி-ரை.) புறத்தது - வெளியேயுள்ளது. செப்பின் - சொன்னால். தேரின்-ஆராயின்.

தூய தாகுமி டத்திற் சுடர்மணிச்
 சீய மெல்லணை யாகிய செங்கையி
 லாய மெய்ச்சிவ லிங்க வருச்சனை
 மாயி ரும்புறப் பத்தி மதிப்பினே.

(ப - ரை.) தூயது ஆகும் இடத்தில்—, செங்கை ஆகிய - செவ்விய கையாகிய, சுடர் மணிமெல் சீய அணையில் ஆய - பிரகாசிக்கிற அழகிய மிருதுவாகிய சிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்த, மெய் - உண்மையாகிய, சிவலிங்க அருச்சனை—, மதிப்பின் - கருதுமிடத்து, மா இரு - மிகப்பெரிய, புறப்பத்தி - புறப்பத்தியாம், எ - று.

(வி - ரை.) தூயதாகுமிடம் - பரிசுத்தமான இடம். சீயம் - சிங்கம். மதித்தல் - நினைத்தல். மெய்ச்சிவலிங்கம் - இஷ்டலிங்கம். (எ)

உயிரி லீச னுயிரரு லீசனிற்
 பயில வொன்றுபட் டொன்றையும் பற்றுறு
 வியல்ப கத்ததி பத்தி யிசைந்துளோன்
 செயல்வெ துப்பு விதையெனச் செப்புவார்.

(ப - ரை.) உயிரில் ஈசன்—, அருள் ஈசனில் உயிர்—, பயில-மிகுதியாக, ஒன்றுபட்டு- ஒன்றுமைப்பட்டு, ஒன்றையும் பற்றுறு இயல்பு - ஒன்றையும் பற்றாத இயற்கையே, அகத்து அதி பத்தி - மேன்மையாகிய அகப் பத்தியாம், இசைந்துளோன் - இந்தப் பத்தி யுடையோனது, செயல் - தொழில்கள், வெதுப்பு விதையென செப்புவார் - வறுத்த வித்தென்று சொல்லுவார் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ரை.) இயல்பு என்பத னீற்றில் தேற்றேகாரம் தொகுத்தது. வறுத்த வித்து என்றது முளைத்தற் குரிபதல்லாத வித்தென்றவாறு. அகப் பத்தியுடையோனது தொழில் கள் அவற்றின் பயன்றரா தொழியு மென்பது இதனும் கூறப்பட்டது. பயன்றராதொழி தலாவது பிறப்பில்லையாதல். (அ)

பெருகு சொற்கொடென் பேறு பகர்ந்திடி
 னுருகு பத்தி யெவற்று முயர்ந்ததா
 மருவி மற்றதை மன்னின னேன்மல
 விருளி ரிக்கு மிதிஸிலை யையமே.

(ப - ரை.) பெருகு சொல் கொடு - விரிந்த சொற்களால், என்பேறு - என்ன பயன், பகர்ந்திடி—, சொல்லுமிடத்தில், உருகு பத்தி—, எவற்றும் - எவற்றினும், உயர்ந்தது

ஆம்—, அதை மருவி - அதை யுடையனும், மன்னினனேல் - நிலைத்திருப்பானானால், மல இருள் இரிக்கும் - (அது) மல விருளை யழிக்கும், இதில் ஐயம் இல்லை—, எ - று.

(வி - னை.) உருகு பத்தி - மன முருகுதம் சூரிய பத்தி. மன்னுதல் - நிலைபெற்றிருத்தல். இரித்தல் - அழித்தல். மல இருள் இரிக்கும் என்றது முக்திப் பார்த்தியை விளைக்கும் என்றபடி. (க)

முனையில் வித்தமவ் வித்தின் முனையும்போம்

முனையில் பத்தி சிவப்பிர சாதமோ

டளவி யொன்றினென் றுருமப் பத்திதான்

வளமு றும்பிறப் பொன்றில் வருவதோ.

(ப - னை.) முனையில் வித்தம் அ வித்தில் முனையும் போல்—, தனை இல் - தடையிலாத, பத்தி—, சிவப் பிரசாதமோடு—, அளவி-கலந்து, ஒன்றின் ஒன்று ஆகும்— ஒன்றினின்றும் ஒன்றுண்டாகும், அ பத்தி தான்—, வளம் உதும் - வளமாகிய, பிறப்பு ஒன்றில் வருவதோ—, எ - று.

(வி - னை.) அளவல் - கலத்தல். வருவதோ வென்னு மோகாரம் வினாவோ டெதிர் மறைப் பொருட்டு; அதாவது வாராது என்பதும், சிவாதுக்ரஹத் தாலேயே யுண்டாகும் என்பதும், அந்தச் சிவாதுக்ரஹம் பக்தியாலுண்டாகும் என்பதும் பெறப்பட்டன. (க0)

அதுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணரும் பிறப்பிற் சுத்த மெய்தினா நெறிவ ழாமம்

பண்ணுறு மியல்பின் மேலிப் படர்புலன் றறந்த ஞானிக்

கண்ணறன் னருள்பி றக்கு மாங்குடன் முத்த னுகி

நண்ணருஞ் சிவச மாந நணுகுவ னென்பர் மேலோர்.

ப - னை.) என் அரும் பிறப்பில் - எண்ணுதற்கரிய பிறவிகளில், சுத்தம் எய்தி-சுத்த மடைந்து, தூல் நெறி வழாமல் - தூல் வழியிற் தவறாமல், பண்ணுறும் இயல்பின் மேலி - நல்லியற்கையிற் பொருத்தி, படர்புலன் றறந்த - விரிந்த புலன்களை விட்ட, ஞானிக்கு—, அண்ணல் தன் - சிவபெருமானது, அருள் பிறக்கும்—, ஆங்குடன் - அப்பொழுதே, முத்தனுகி—, நண் அரு - அடைதற்கரிய, சிவசமான் நணுகுவன் - சிவ சாமியத்தை யடைவன், என்பர்—, மேலோர்—, எ - று.

(வி - னை.) பண்ணுறல் - அலங்கரித்தல், இது இயல்பை விசேடித்து நிற்பலால் நல்லியற்கை யென்றதாயிற்று. படர்தல் - செல்லலாதலால் படர்புலன் என்பதற்கு விடயங்களின் மேற்செல்லும் புலன் என்றுரைத்தலுமாம். ஆங்குடன் - ஒரு சொல். முத்தன்-பாசரீக்கமுடையவன். அருள்பிறத்தலாவது பிரசன்னமாதல். சிவசாமியம் - சிவாபின்னம். சிவனுக்குச் சமான் என்று பொருளா யிருக்க இங்குச் சிவாபின்னன் என்று பொருள் கொள்ளுதல் எதனு லெனின்:—சிவ ஸ்வரூபத்தைக் கூடும் வேதம் ஆகமம் புராணம் ஆன்றோர் மொழி முதலிய சகலப் பிரமாணங்களிலும் சிவனுக்குச் சமானனாவது அல்லது மேலானவனாவது உள்ளதாக சித்தாந்தப் படுத்தவில்லை. அவ்வாறு ஒப்புயரில்லாதவனென்று முழங்கப்படும் சிவனுக்குச் சமானனென்று சொல்வது சகலப் பிரமாணங்களுக்கும் விருத்தமாகுமென்பது நிச்சயம். சிவன் ஒப்புயரில்லாத வனென்பதை ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் முதலிய பிரமாணங்களில் காண்க. இவ்வாறான பிரமாணங்களுக்கு முரணாக சிவசமான் என்று பொருள் செய்தல் கூடாது. தைத்திரியோபநிஷத் முதலிய பிரமாணங்களில் அபேதத்தையே விளக்குகின்றமையால் இங்குச் சிவாபின்னன் என்று பொருள் கொள்வதே ஸ்ருதி யுத்தி அதுபவங்களுக் கிணங்கியதாம். இதனால், அபின்னன் என்பது ஈசனைப்போல ஈடும் எடுப்பும் இல்லாதவன் எனப் பொருள்பட்டது. (கக)

நெளிதிரைக் கடலு டித்த நிலமிசை மக்க டம்முட்
 டெளசிவ பத்தி தானோர் சிறிதுளோ னெனினு மன்னோ
 னெளிதினின் முப்பி றப்பின் மேற்பிறப் பெய்தா வண்ண
 மொளியொடு மருவி நிற்கு முண்மையிம் மாற்ற மாதோ.

(ப - ரை.) நெளி திரை - தவழ்கின்ற அலைகளையுடைய, கடல் உடுத்த - கடல் சூழப் பெற்ற, நிலமிசை மக்கள் தம்முள்—, தெளி - தெளிவாகிய, சிவபத்திதான்—, ஓர் சிறிது உள்ளோன் எனினும்—, அன்னோன் - அவனே, எளிதினில்—, முப்பிறப்பின்மேல்—, பிறப்பு எய்தா வண்ணம்—, ஒளியொடு மருவி நிற்கும்—, இ மாற்றம் - இந்தச் சொல், உண்மை - மெய்யாகும், எ - று.

(வி - ரை.) சிறிதுளோன் எனினும் என்பத னீற்றுமை உயர்வு சிறப்பு. அன்னோன் என்பத னீற்றில் தேற்றேகாரம் தொக்கது. எய்தா வண்ணம் - அடையாதபடி. முப்பிறப் பின்மேல் - மூன்று ஜன்மத்திற்குப் பின்னர். ஒளியொடு மருவி நிற்கும் என்றது சிவா நுக்ரஹ முண்டாகும் என்பபடி. (கஉ)

சாங்கமோ டியற்றி பென்றுந் தாங்கடைப் பிடிக்குஞ் சேவை
 யாங்கது பத்தி மூன்றா மகமன மொழிமெய்க் கூற்றா
 லிங்கிறை வடிவ மாதி யெண்ணுதன் மனத்த தாகும்
 பாங்குறு செபாதி வாக்கின் பணியூசை யாதி மெய்த்தாம்.

(ப - ரை.) சாங்கமோடு இயற்றி—, என்றும்—, தாம் கடைப்பிடிக்கும் சேவை-தாம் உறுதியாகப் பற்றுஞ் சேவையாகிய, ஆங்கது பத்தி - அந்த பத்தி, அகம் மனம் மொழி மெய் கூற்றால் - மனோ வாக்காயங்களின் கூறுபாட்டால்—, மூன்று ஆம்—, ஈங்கு - இங்கு, இறை வடிவம் ஆதி எண்ணுதல் - இறைவனது உருவ முதலியவற்றை நினைத்தல், மனத்தது ஆகும்—, பாங்கு உறு - அழகாகிய, செபாதி - ரூப முதலியவை, வாக்கின் பணி - வாக்கின் தொழிலாகும், ஸூசை ஆதி - ஸூசை முதலியவை, மெய்த்து ஆம் - காயத்தின்தொழில் களாம், எ - று.

(வி - ரை.) சாங்கமோடு - அங்கத்தோடு கூடி. இறை - ஆகுபெயர். மனத்தது - மனோ (மாணவிக) பத்தி. வாக்கின் பணி - வாக் (வாசக) பத்தி. மெய்த்து-காயிக பத்தி. மெய் - உடம்பு. அகம் மனம் - ஒருபொருட் பன்மொழி. (கஉ)

முப்பொறி யியற்ற வந்த முப்பெருஞ் சேவை யென்றும்
 பொய்ப்பரும் புறம கம்பின் புறவக மென்ன மூன்றா
 மெய்ப்பொரு ணினைத்த னெஞ்சம் விமலன்மெய்ப் பெயர்த்து வாக்கா
 மொப்பிள்முப் புண்ட ராகி யுளதுமெய் யொழிந்த வல்ல.

(ப - ரை.) முப்பொறி இயற்ற வந்த - முக்கரணங்கள் செய்ததனுண்டாகிய, முப்பெருஞ்சேவை—, என்றும்—, பொய்ப்பு அரும் - பொய்த்ததல்லாத, புறம் அகம் பின் புறவகம் என்ன மூன்று ஆம்—, மெய்ப்பொருள் நினைத்தல்—, நெஞ்சம் - மனோ சேவை, விமலன் மெய்ப் பெயர்த்து - சிவபிரானது உண்மையாகிய பெயர் சொல்வது, வாக்கு ஆம் - வாக்கேவையாம், ஒப்பு இல் - ஒப்பற்ற, முப்புண்டராகி உள்ளது - (சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட) திரிபுண்டர முதலியவாயுள்ளது, மெய் - சரீர சேவையாம், ஒழிந்த அல்ல - ஒழிந்தன சேவைகளல்ல, எ - று.

(வி-ரை.) முக்கரணங்கள் - மனோ வாக்காயங்கள். நெஞ்சம் வாக்குமெய் என்பன மூன்றும் ஆகுபெயர்கள். சேவை மூவகைய வென்பதும் அவை யிவை யென்பதும் இதனைக் கூறப்பட்டன. (கஉ)

புறமுற வியற்றும் பூசை புறமகத் தன்னிற் றுளே
யறிவுற வியற்றும் பூசை யகம்பர சிவனைப் போற்றும்
புறமக மடைந்து நிற்கு மனமதே புறவ கந்தான்
மறுவறு பணியோ ரைந்து வகைப்படு மதனை யுங்கேள்.

(ப - ரை.) புறம் உற இயற்றும் பூசை புறம்—, அகம் தன்னிற்றுளே அறிவு உற இயற்றும் பூசை அகம்—, பாசிவனைப் போற்றும்—, புறம் அகம் அடைந்து நிற்கும் மனமதே புறவகந்தான்—, மறு அறு - சூற்ற மற்ற, பணி—, ஓர் ஐந்து வகைப்படும்—, அதனையும் கேள்—, எ -று.

(வி-ரை.) பூசையானது புறப்பூசை அகப்பூசை புறவகப்பூசை யென மூன்று வகைய வென்பதும், அவை யிவை யென்பதும், அதாவது அன்னியரால் காணப்பட்ட தாகிய சிவார்ச்சனை முதலியன புறப்பூசை யென்பதும், அதுதனக்கு மாத்திர மறியப்படுமாயின் அகப்பூசை யென்பதும், மனமானது சிவபிரானிடமே பேராவனுடைய தாயின் புறவகப் பூசை யென்பதும் இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்டன. பணி - சிவமகம். (கரு)

வந்துறு தவமே கன்மம் வன்செபந் தியாந ஞான
மைந்திவை முறையி னாகு மருந்தவ மீசற் காக
நொந்துட லினைத்த லாகு மற்றுள நோன்பி னேதன்
முந்துள தவம தென்று மொழிந்திடப் படாது கண்டாய்.

(ப - ரை.) வந்து உறு - வந்து பொருந்துகிற, தவம் கன்மம் வன்செபம் தியாநம் ஞானம்—, (ஆகிய) ஐந்து இவை முறையின் ஆகும் - முறையே இவை யைத்துமாம், (அவற்றுள்) ஈசற்காக - சிவபிரானுக்காக, நொந்து - வருந்தி, உடல் இளைத்தல் அரும் தவம் ஆகும்—, மற்று உள்ள—, நோன்பின் - விரதங்களால், நோதல்—, முந்து உள்ள தவம் என்று மொழிந்திடப் படாது—, எ -று.

(வி-ரை.) உடல் இளைத்தல் - உடம்பு மெலிதல். நோன்பின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றாவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. கண்டாய் - முன்னிலையாக யிடைச் சொல். மற்றுள நோன்பு என்றது க்ரிச்சரத்தை, தவமெனினுமாம். இது ப்ராஜாபத்யம், ஸாந்தபநம், அதிக்ரிச்சரம், தத்தக்ரிச்சரம், பாரகக்ரிச்சரம், சாந்த்ராயணக்ரிச்சரம், எவசாந்த்ராயணம், எதிசாந்த்ராயணம், சிசுசாந்த்ராயணம் எனப் பலவகைப்படும். இவை சகல பாவங்களை நீங்கச்செய்வனவும் சாந்த்ராதி புண்ய லோகத்தை யடையச் செய்வனவுமாம். இதன் விரிவை மறுஸ்மருதி ப்ராயஸ்சித்த ப்ரகரணத்தில் காண்க. (கரு)

கண்ணுதல் பூசை செய்கை கருமம் துள்ள வல்ல
வண்ணறன் பிரண வத்தோ டஞ்செழுத் துருத்தி ராதி
நண்ணுறப் பயிலுந் தன்மை நற்செபம் வேத மாதி
பண்ணுறப் பயின்று நிற்கை பகர்தரு செபமா காவால்.

(ப - ரை.) கண்ணுதல் - சிவபிரானது, பூசை செய்கை—, கருமம்—, மற்று உள்ள அல்ல - வேறுள்ளவெல்லாம் கருமமல்ல, அண்ணல் தன் பிரணவத்தோடு—, அஞ்செழுத்து—, உருத்திராதி—, நண்ணுற - பொருந்த, பயிலும் தன்மைஉச்சரிக்கும் தன்மையே, நல் செபம் - நல்ல ஜபமாகும், வேதமாதி - வேதமுதலியவற்றை, பண்ணுறப் பயின்று நிற்கை - பண்ணுமி பொருந்த ஒதி நிற்பது, பகர் தரு - சொல்லப்பட்ட, செபம் ஆக—, எ -று.

(வி - ரை.) கண்ணுதல் - அன்மொழித்தொகை. பிரணவம் - ஓங்காரம். உருத்தி ராதி - உருத்திர தியாந முதலியவை. உருத்திரம் என்றது ப்ரீருத்ரம் எனினுமாம். பன் - ஸ்வரம். அது உதாத்தம், அறுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம் என நால்வகைப்

படும். எடுத்தலோசையால் உச்சரிக்கப்படுவது உதாத்தம் என்றும், படுத்த லோசையால் உச்சரிக்கப்படுவது அதுதாத்தமென்றும், நலிதலோசையால் உச்சரிக்கப்படுவது ஸ்வரித மென்றும், உழத்தலோசையால் உச்சரிக்கப்படுவது ப்ரசயமென்றும் கூறுப வடநூலார். மற்று உள்ள கருமாவது வேள்வி முதலியன. பண்ணுற்பயின்று நிற்கை - தியாகம்.

சிவமுறு பழுவ மாதிரி சிந்தனை தியாகமாகு
மவமுறு மான்ம சிந்தை யாதிரி தியாக மாகா
நவிறுரு சிவாக மத்தி னற்பொரு டெரிதன் ஞானம்
பவமுறு மொழிந்த நூலின் பயனுணர் வன்று ஞானம்.

(ப - ரை.) சிவம் உறு பழுவம் ஆதி - சிவத்தின் உருவ முதலியவற்றை, சிந்தனை - சிந்தனை செய்தல், தியாகம் ஆகும்—, அவம் உறும்—வினையு, ஆன்ம சிந்தை ஆதிய-ஆன்ம சிந்தை முதலியவை, தியாகம் ஆகா—, நலித் தரு - சொல்லப்பட்ட, சிவாகமத்தின் நல் பொருள் தெரிதல்—, ஞானம்—, பவம் உறும் - பிறவிக்கேதுவாகிய, ஒழிந்த நூலின் - ஏனைய நூல்களின், பயன் உணர்வு - பொருளுணர்ச்சி, ஞானம் அன்று—, எ - று.

(வி - ரை.) அவம் - பயனின்மை. நலில் - சொல்லல். சிவ வடிவாதிரி வற்றைச் சிந்தித்தலே தியாநமென்பதும், ஏனைய சீவன் முதலியவற்றைத் தியாநித்தல் தியாநமாகா தென்பதும், சிவாகமப் பொருளுணர்ச்சியே ஞானமென்பதும், ஏனையநூல்களின் பொரு ளுணர்ச்சி ஞானமன்றென்பதும் இதனும் கூறப்பட்டன. (கஅ)

செப்பிய முறையி னின்ன சிவமக மைந்தி னானும்
பைப்பொறி யரவ ணிந்த பரமனை யருச்சிக் கின்ற
மெய்ப்பணி புரியும் பத்தி மேவினே னியாவ னன்றே
னெப்பறு பத்த னென்றே யுரைத்திடப் படுவ னன்றே.

(ப - ரை.) செப்பிய - சொல்லப்பட்ட, முறையின் - முறையால், இன்ன - இத் தன்மையவாகிய, சிவ மகம் ஐந்தினனும்—, பை பொறி அரவு - படப் புள்ளிகளை யுடைய பாம்பை, அணிந்த பரமனை அருச்சிக்கின்ற மெய்ப்பணி புரியும் பத்தி மேவினேன்—, யாவன் - எவனோ, அன்றேன் - அவன், ஒப்பு அறு பத்தன் என்றே உரைத்திடப் படுவன்—, எ - று.

(வி - ரை.) முறையின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றாவதன் கருவிப் பொருளில் வந்தது. சிவமகம் ஐந்தாவன் - மேற்கூறிய தவம் முதலிய பஞ்ச சிவ யஜ்ஞங்கள். மெய்ப்பணி - உண்மையாகிய தொண்டி. (கக)

பந்தனை யகன்று நின்ற பரசிவ பத்தன் றன்னை
வந்தனை புரியு நல்லோன் புண்ணிய வழியை நண்ணு
நிந்தனை செய்யுந் தீயோ னினைப்பினு முளந் திங்கும்
வெந்தழ னிரய மெய்தி மெலிசுவ னைய மின்றே.

(ப - ரை.) பந்தனை அகன்று நின்ற - பிறவித்தனை யொழிந்து நின்ற, பரசிவபத்தன் தன்னை—, வந்தனை புரியும் நல்லோன்—, புண்ணிய வழியை நண்ணும்—தரும மார்க்கத்தை யடைவான், நிந்தனைசெய்யும் தீயோன்—, நினைப்பினும் உள்ளம் நடுங்கும் வெம் தழல் நிரயம் எய்தி—, மெலிசுவன் - தளர்வான், ஐயம் இன்று - சந்தேகமில்லை, எ - று.

(வி - ரை.) பந்தனை - கட்டு, அது ஈண்டைக்கேற்பப் பிறவித்தனை யென்றாகைப் பட்டது. பத்தன் றன்னை யென்பதில் தன் சாரியை. புண்ணிய வழி - புண்ணியகதி (சுவர்க்கம்). நிரயம் - நரகம். (உ0)

ஈண்டொளி யமல பத்த னிருஞ்சிவ பத்தி நீத்துக்

கோண்டரு மனத்து வெய்ய கொடியவன் தன்னை நோக்க

நீண்டுதல் புரித லாகா சேர்ந்தவ னுடனி ருத்தல்

வேண்டுவ தன்றெங் கேளும் விடுவதே யியல்பு மாதோ.

(ப - ரை.) ஈண்டு ஒளி - மிக்க வொளியினையுடைய, அமல பத்தன் - பரிசுத்தனாகிய பத்தன், இரு சிவபத்தி நீத்து - பெரிதாகிய சிவபக்தியை விட்டு, கோண் தரு மனத்து - கோணலாகிய மனத்தினால், வெய்ய கொடியவன் தன்னை—, நோக்கல்—, தீண்டுதல்—, (இவற்றை) புரிதல் ஆகா - செய்யலாகாது, அவனுடன் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுவது அன்று—, எங்கேனும் விடுவதே இயல்பு—, எ - று.

(வ - ரை.) கோண் - கோணுதல் (தொழிப்பெயர்). ஈண்டு ஒளி - மிக்க தேஜஸு— (ப்ரபாவம்). (௨௧)

என்றுபெற் றண்ண நீக்கை யிலிங்கதா ரணமே யாதி

யன்றுதொட் டமல பத்த னாயினேன் தன்னைப் போல

நின்றநற் சிவாக மத்தி நெறிவழா தொழுகி நீங்கு

புன்றொழிற் பத்தன் தன்னைப் பூசனை புரிக வன்றே.

(ப - ரை.) அண்ணல் தீக்கை—, இலிங்க தாரணம் ஆதி—, என்று பெற்று - என்று பெற்றுக்கொண்டதோ, அன்று தொட்டு—, அமல பத்தன் ஆயினேன்—, தன்னைப்போல நின்ற—, நல் சிவாக மத்தின் நெறி வழாது ஒழுகி—, புல் தொழில் நீங்கு - இழி தொழிலை யொழிந்து நின்ற, பத்தன் தன்னை—, பூசனை புரிக—, எ - று.

(வி - ரை.) அண்ணல் தீக்கை - சிவதீக்கை. இலிங்கதாரணமாதிரி - லிங்கதாரண முதலியவை. அமல பத்தன் - பரிசுத்தனான பத்தன். (௨௨)

தன்னெறி யொழுகி நிற்குஞ் சங்கரா பத்தர் தம்பாற்

முன்னுத லவர்தம் மில்லிற் றயக்குதல் செய்க பத்த

னன்னியர் மனையு னாகா வருவினைப் பவிக் கணல்கும்

கொன்னிதி தன்வ சத்த தென்னினும் கொள்ளொ ணதால்.

(ப - ரை.) பத்தன் - பக்தனானவன், தன்னெறி ஒழுகி நிற்கும் சங்கராபத்தர் தம்பால் - தன் வழியி லொழுகி நிற்கிற சிவபக்தரிடத்தில், தன்னுதல் - சேர்தல், அவர்தம் இல்லில் - அவர் வீட்டில், தயக்குதல் - உண்டல், (ஆகிய இவற்றை) செய்க - செய்யக் கடவன், அன்னியர் மனை ஊண் ஆகா—, அருவினை பவிகள் நல்கும் - அருவினை யுடைய பாவிகள் கொடுக்கிற, கொன் நிதி - பெரும்பொருள், தன் வசத்தது என்னினும்—, கொள்ளொணாது—, எ - று.

(வி - ரை.) தன் நெறி - ஸ்வய மார்க்கம். சங்கராபத்தர் - சிவபக்தர். இல் - வீடு. ஊண் - உணவு, இது முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். கொன் - பெருமை. அருவினை என்றது ஸ்வய (வீரசைவ) மார்க்கத்தில் வழுவதலும் பிரபஞ்சத்தில் சித்தம் வைத்தலும் எனினுமாம். அருவினை - சகித்தம்கரிய தீச்செயல்கள். (௨௩)

அன்னிய தெய்வ முன்னல் புகழ்தலர்ச் சித்த லாகா

வன்னிய தெய்வ சேட மருந்தொண வமல பத்த

னன்னிய தெய்வ மேவு மகமுறன் பூசனைக்க

ணன்னிய தெய்வ பூசை யாளியை நோக்கு றானால்.

(ப - ரை.) அமல பத்தன்—, அன்னிய தெய்வம் உன்னல்—, புகழ்தல்—, அர்ச்சித்தல்—, (இவை) ஆகா—, அன்னிய தெய்வ சேடம் அருந்தொண—, அன்னிய தெய்வம்

மேவும் அகம் உறான்—, பூசனைக் கண் - பூசையில், அன்னிய தெய்வபூசை ஆளியை-அங் தேவதையைப் பூஜிப்பவனை, நோக்குறான் - பார்க்கமாட்டான், எ - று.

(வி - னா.) உன்னல் - நினைத்தல். சேடம் - நிவேதனம் (மிச்சில்), அருந்தல் - உண்டல். அகம் - இடம். ஆளி - ஆள்பவன் (செய்பவன்). நோக்குறான் என்பதற்குப் பகுதி நோக்குறு. (உச)

என்றுமெய்ச் சிவலிங்கத்தோ டிசைந்துநல் வீரசைவ
நன்றிகொ ணெறியி னின்ற நம்சிவ பத்த னானேன்
வன்றரை யிடங்கொண் டிற்று வயங்குதா வரலிங் கத்தி
னின்றநிங் மாலி யந்தான் கொள்ளுத னெறியன் றாகும்.

(ப - ரை.) என்றும்—, மெய்ச் சிவலிங்கத்தோடு இசைந்து—, நல் வீரசைவம்-நல்ல வீரசைவமாகிய, நன்றி கொள் நெறியில் நின்ற—, நல் சிவபத்தன் ஆனேன்—, வல் தரை இடம் கொண்டு உற்று—, வயங்கு - விளங்குகின்ற, தாவர லிங்கத்தில் நின்ற—, நின்று மாலியம் கொள்ளுதல்—, நெறி அன்று ஆகும்—, எ - று.

(வி - னா.) நன்றி கொள் நெறி - ஸம்மார்க்கம். நின்றுமாலியம் - ஈடுசித்துக் கழித்த பொருள். மெய்ச் சிவலிங்கத்தோடு இசைந்து - சிவனிடத்திலேயே நிஷ்டாபாநு யிருந்து. மெய்ச்சிவலிங்கம் என்றது இஷ்டலிங்கம் எனினுமாம். தாவர லிங்கம் - தேவரத்தி மாநவ ப்ரதிஷ்டிதமான முற்கூறிய லிங்கங்கள். (உரு)

யாண்டொரு தாவரத்திற் கிடையூறு வரினும் பத்தர்க்
கேண்டரு சிவவே டத்தோர்க் கிடர்கள்வந் துறினு நில்லா
தாண்டியிர் விடுத்தே யேனு மளிக்கமெய்ப் பரன்பொ ருட்டு
மாண்டவன் சிவனோ டொன்றும் பத்தத்தினே மருவு மன்றே.

(ப - ரை.) யாண்டு - எவ்விடத்திலாயினும், ஒரு தாவரத்திற்கு—, இடையூறுவரினும்—, பத்தர்க்கு—, ஏன்தரு - பெருமையைத் தருகிற, சிவ வேடத்தோர்க்கு—, இடர்கள் வந்து உறினும்—, நில்லாது - பார்த்து நில்லாமல், ஆண்டு - அவ்விடத்தில், உயிர் விடுத்தேயேனும்—, அளிக்க - (அவர்களை) காக்கக் கடவன், மெய்ப் பரன் பொருட்டு மாண்டவன்—, சிவனோடு ஒன்றும் பத்தத்தினே—, மருவும் - அடைவான், எ - று.

(வி - ரை.) தாவரம் - தாவரலிங்கம். இடர்கள்-துன்பங்கள். உயிர் விடுத்தேயேனும், உயிரை விட்டாயினும். அளித்தல் - காத்தல். சிவனோடொன்றும்பதம்-சிவசாயுர்யம்.(உச)

கண்டன னாயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப் போனைத்
தண்டனை புரிந்து கொல்க வரினெனற் சபிக்க நின்று
மண்டனில் வலிய னன்றேல் வார்செவித் துணைகள் பொத்திக்
கொண்டவ னாகன்று செல்க குலைகுலைத் தமல பத்தன்.

(ப - ரை.) அமல பத்தன்—, மண்டனில் - உலகத்தில், முக்கண் கடவுளை நிந்திப் போனைக் கண்டனனாயின்—, தண்டனை புரிந்து கொல்க—, அரிது எனின் - (அப்படிச் செய்தல்) அரிதாயின், நின்று சபிக்க-நின்று சபிக்கக் கடவன், வலியன் அன்றேல் - (அது செய்யவும்) வலியிலனாயின், வார் - நீண்ட, செவித்துணைகள் பொத்திக்கொண்டு—, அவன் - அவ்விடத்தி் னின்றும், குலை குலைத்து - நடுநடுங்கி, அகன்று செல்க - அகன்று போக்கடவன், எ - று.

(வி - ரை.) முக்கட் கடவுள் - சிவபெருமான், பொத்திக்கொண்டு - மூடிக்கொண்டு. துணை - இரண்டு. (உஎ)

ஏயுமா சார நிந்தை யாண்டுள தவ்வி டத்திற்
போயுற லொழிக வென்றும் புகல்சுவ நிந்தை செய்வோன்
நீயக முறுது நிற்க சிவநிந்தை யவர்க்கு நூறான்
டாயினும் பரிகா ரஞ்செய் தகற்றிடற் கரிது மாதோ.

(ப - ரை.) ஏயும் - பொருந்திய, ஆசார நிந்தை—, யாண்டு உளது - எவ்விடத்
தளதோ, அவ்விடத்தில்—, போயுறல் ஒழிக—, என்றும்—, புகல் - சொல்லப்பட்ட, சிவ
நிந்தை செய்வோன் - சிவநிந்தை செய்வோனது, நீ அகம் - கெட்ட இடத்தை, உறுது
நிற்க - அடையா திருக்கக் கடவன், சிவ நிந்தை யவர்க்கு - சிவ நிந்தை செய்வோருக்கு,
நூறு ஆண்டு ஆயினும்—, பரிகாரம் செய்து அகற்றிடற்கு அரிது—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆசாரம் - கல்லொழுக்கம். போயுறல் - சென்று தங்கி யிருத்தல். சிவ
பிரான் சகல பூதங்களுக்கும் அதிபதியாதலால் சிவநிந்தை செய்பவர்களுக்கு நூறண்டா
யினும் பரிகாரம் இல்லையென்றபடி. (உஅ)

சிற்கன சிவலிங் கத்தைச் சேர்ந்துபூ சனைசெய் கின்றோன்
முற்கரு மங்கள் செய்யான் முயல்வனே லமல பூசை
நற்பய னிலையு யர்ந்த நடையினோன் றுழந்த செய்யிற்
பற்பல கரும மெல்லாம் பயனறப் பதித னாவான்.

(ப - ரை.) சிற்கனம் - ஞானமாகிய பெருமையைத் தருகிற, சிவலிங்கத்தைச் சேர்
ந்து பூசனை செய்கின்றோன்—, முற்கருமங்கள் செய்யான்—, முயல்வனேல்—, அமல
பூசை நல் பயன் இல்லை—, உயர்ந்த நடையினோன்—, தாழ்ந்த செய்யின்—, பற்பல
கருமம் எல்லாம் - (அவன் செய்கிற) பலப் பல கருமங்கள் யாவும், பயன் அற - பயன்
தராதுபடியி, பதிதன் னாவான் - பாவியாவான், எ - று.

(வி - ரை.) முயல்வனேல் - முயற்சி செய்வனாயின். தாழ்ந்த - இழிந்தவற்றை. முற்
கருமம் - முந்திய செயல். பதிதன்-ஆருட பதிதன், மேலிருந்து கீழே நழுவினவன். (உக)

அஞ்செழுத் துபதே சங்கொள் பவனரர் தம்மைச் சென்று
நெஞ்சுறத் துதிப்பி னன்னோ னெறியலா நெறியி னின்றோ
னஞ்சுறப் படுமி லிங்கி யறிவில்புன் புலவ னூல்க
னெஞ்சுறக் கற்றோ னேனுங் கற்றில னென்பர் மேலோர்.

(ப - ரை.) அஞ்செழுத்து உபதேசம் கொள்பவன்—, நரர் தம்மைச் சென்று
நெஞ்சுறத் துதிப்பின்—, அன்னோன் - அவன், நெறியல்லா நெறியில் நின்றோன்—,
அஞ்சுறப்படுமி இலிங்கி - (யாவருங் கண்டு) அஞ்சுறத் குரிய இலிங்கியாவன், அறிவு
இல் புல் புலவன்—, எஞ்சு அற—, கற்றோனேனும்—, தூல்கள் கற்றிலன்—, என்பர்—,
மேலோர்—, எ-று.

(வி - ரை.) நரர் - மனிதர். துதிப்பின் - புகழ்ந்தால். புலவன் - கவிஞன். அஞ்சுறப்
படுமி இலிங்கி - லிங்க தாரணமாகப் பெற்றும் லிங்க தாரண மில்லாதவனாக. இலிங்கி-
இலிங்கத்தைத் தாரணம் செய்தவன். (ங0)

கலிவிருத்தம்.

நீடுயர் பத்தினன் னெறியி னின்றுளோன்
பாடுறு தயிலநீர் சரும பாத்திரங்
கோடனன் றன்றுதான் கொள்வ னேலவன்
ஓடுவெந் நிரயமாய் மேவி நையுமே.

(ப - ரை.) நீடு உயர் பத்தி நல் நெறியில் நின்றுளோன்—, பாடு உறுதயிமை நீர் (ஆகிய இவற்றை)—, சரும பாத்திரம்—, கோடல் - கொள்ளுதல், நன்று அன்று—, தான் கொள்வனோல்—, அவன்—, வெம் நிரயம் - கொடிய நரகமே, வீடாய் மேவி—, நையும் - வருந்துவன், எ -று.

(வி - ரை.) தயிலம் - எண்ணெய். சரும பாத்திரம் - தோற்பை. நிரயம் - ரொறவ நரகம். (௩௧)

இறப்பினு மிருநிலத் தெய்த வந்திடும்
பிறப்பினு மற்றினும் பிறந்த சூதக
மறப்பில தாமிஸிங் காங்க மன்னினோற்
குறப்பெறு கிலசிறி தேனு முண்மையே.

(ப - ரை.) மறப்பு இலது ஆம் இலங்காங்கம் மன்னினோற்கு—, இறப்பினும் - இறப்பினாலும், இரு நிலத்து - பெரிய மண்ணிலகில், எய்த வந்திடும் பிறப்பினும் - அடைய வருகிற பிறப்பினாலும், மற்றினும் - வேறு வழிகளாலும், பிறந்த சூதகம் - உண்டான சூதகம், சிறிது ஏனும் உறப்பெறுகில—, உண்மையே—, எ -று.

(வி - ரை.) இலங்காங்கம் மன்னினோன் - பிராண லிங்கத்தோடு கூடிய சரீரத்தை யுடையவன் (லிங்கதாரணன்). சூதகம் - ஆஸோசம் (தீட்டு). உறப் பெறுகில - அடைய மாட்டா. (௩௨)

பூப்புறு துடக்கிலே புனிதன் பூசனை
வாய்ப்புறு மடவர நனக்கு மற்றவட்
கேய்ப்புறு புதல்வனை யீன்று போர்துள
நீப்பருஞ் சூதக நிடேத மின்றரோ.

(ப - ரை.) புனிதன் பூசனை வாய்ப்புறு - சிவபெருமானது பூசை வாய்க்கப்பெற்ற, மடவரல் தனக்கு - மாதுக்கு, பூப்பு உறு துடக்கு இல்லை - பூப்பினுண்டாகும் சூதக மில்லை, மற்று - மேலும், அவட்கு—, ஏய்ப்பு உறு - பொருத்திய, புதல்வனை ஈன்று—, போர்துள - அதனாலுளதாகிய, நீப்பு அரு-ஒழித்தற்கரிய, சூதகநிடேதம் இன்று—, எ-று.

(வி - ரை.) நீப்பு - தொழிற்பெயர் (நீ பகுதி). நிடேதம் - விலக்கு.

லிங்கதாரணரான வீரசைவர்களுக்கு ஜாதி, ஜநம், மரணம், ரஜஸ்ஸு, உச்சிஷ்டம் ஆகிய இந்தப் பஞ்ச சூதகங்கள் இல்லையென்று வீரசைவபுராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வபசையர், சிந்துமராளர், நிம்மல்வை, தாசினிம்மல்வை, பிப்பபாசையர் ஆகிய வீரசைவசரணர்கள்முறையே சூதகங்களைவிட்டுப் பத்தி விசேஷத்தால் லிங்கபூசை செய்து முக்தியடைந்தார்கள் என்பது அவரவர்களின் சரித்திரத்தால் நன்குபலப்படும்.

பரமனை யருச்சனை பயிலு மங்கைய
ரருமக வுயிர்த்திடு மகத்திற் சூதகம்
பரவுத லிலசிவ பாத நீருற
விரிதரு மருவிய பாவம் யாவுமே.

(ப - ரை.) பரமனை—, அருச்சனை பயிலும் - அருச்சனை செய்கிற, மங்கையர்—, அரு மக உயிர்த்திடும் அகத்தில் - அருமையாகிய குழவி யீன்றிடும் வீட்டில், சூதகம் பரவுதல் இல—, சிவபாத நீர் உற - சிவபாதநீர் படுதலால், மருவிய பாவம் யாவும்—, இரிதரும் - ஒடிப்போம், எ -று.

(வி - ரை.) சிவபாதநீர் - சிவபாதநீர்த்தம், இரிதரல் - ஓடல், பகுதி இரிதா. (௩௩)

இறையவ னிடங்கொளு மிடங்க டிர்த்தங்கள்
பொறைதரு திருவிழா வணந்து போற்றுக்
வுறுசிவ பத்தரவ் வழியி னேருவோர்க்
கறமுட னுதவுக் வந்ந பாரமே.

(ப - னா.) இறையவன் - சிவபிரான், இடம் கொள்ளும் இடங்கள்—தீர்த்தங்கள்—, பொறை தரு திருவிழா—, (என்பவற்றை) அணந்துபோற்றுக் - (இலிங்கதாரணன்) அடைந்து போற்றுதல் செய்க, உறு சிவபத்தர் - மிகச் சிவபத்தியுடையராய், அவ்வுழியின் ஏருவோர்க்கு - அவ்விடங்களிற் செல்வோருக்கு, அறமுடன் - தருமஞ் செய்தலோடு, அந்நபாநம் உதவுக் - அந்நபாநங்களையு முதவுக், எ-று.

(வி - னா.) பொறை தரு திருவிழா - (ஸர்வாபராதங்களையும் சிவபிரான்) க்ஷமித்த ருளுதற் கேதுவாகிய உத்ஸவம். அந்நபாநம் - சோழம் நீரும். உதவுதல் - கொடுத்தல். சிவபிரான் இடம் கொள்ளும் இடங்கள் - புரிசைலாதி சிவகேஷத்ரங்கள். தீர்த்தங்கள் - தீர்மகுடாதி தீர்த்தங்கள். திருவிழா - சிவயாத்ரோத்ஸவம். (நரு)

அந்நதோ யத்தின்மே லான தாநமு
மன்னுகொல் லாமைமேற் றவமு மற்றிலை
யென்னலா லந்நதோ யத்தை யீத்துறு
நன்னிலை யேசிவ பத்தர் நண்ணுவார்.

(ப - னா.) அந்நதோயத்தின் - சோழ நீர்களைத் தருதலினும், மேலானதாநமும்—, மன்னு - நிலைபெற்ற, கொல்லாமை மேல் தவமும் - கொல்லாமையினு மேலான தவமும், மற்று இல்லை—, என்னலால் - என்று நூல்களாலே சொல்லப்படுதலால், சிவபத்தர்—, அந்நதோயத்தை - அந்நபாநத்தை, ஈத்து - கொடுத்து, உறும் - பொருந்தியிருக்கிற, நல் நிலையே நண்ணுவார் - நல்லநிலைமையையே யடைந்திருப்பார், எ - று.

(வி - னா.) தோயம் - நீர். தாநம் - கொடை. (நசு)

நன்னெறி தன்குலஞ் சார்ந்த வர்க்குமா
நன்னெறி பெறுசிவ பத்த னல்குக்
கன்னியை யனையவர் களிப்ப நல்குறு
மின்னனை யார்தமை விரும்பிக் கொள்கவே.

(ப-நா.) தன் நெறி தன் குலம் சார்ந்தவர்க்கு—, மாநல் நெறி பெறு சிவபத்தன்—, கன்னியை நல்குக்—, அனையவர்—, களிப்ப நல்குறும் - மனமகிழ்க் கொடுக்கிற, மின் அனையார் தமை - மின்கொடி போல்பவராகிய கன்னியரை, விரும்பிக்கொள்க—, எ-று.

(வி - னா.) நன்னெறி - சிவாசாரம். கன்னி - விவாஹமாகாத பெண். (நஎ)

விளம்புமிந் நிலைபெறு வீர சைவர்தா
முளங்கொளு மன்புட னுவப்புற் றென்றுமே
கொளுங்குரு வொடுசிவ லிங்கம் கோநிலா
வளந்தரு பூசனை மதித்துச் செய்கவே.

(ப - னா.) விளம்பும் - சொல்லப்பட்ட, இந்நிலைபெறு வீரசைவர்—, உளம் கொள்ளும் அன்புடன்—, உவப்புற்று - மனமகிழ்ந்து, என்றும்—, கொள்ளும் குருவொடு சிவலிங்கம்—, கொள்ளப்பட்ட குருவொடு சிவலிங்கத்தின், கோது இல்லா—, வளம் தரு பூசனை—, மதித்துச் செய்க—, எ - று.

(வி - னா.) உவப்பு - மகிழ்ச்சி. கோது - குற்றம். (நஅ)
பத்தித்தலம் - முற்றும்.

உ
ஓம் ஸங்கராய நமஃ

ப த் த ா வ து
(க0.) உ ப ய த் த ல ம்.

[அதாவது—பராபர ஸ்வரூபமானது சிவலிங்கமென்றும், அந்த லிங்க ஸ்வரூபம் ஸத்தருவென்றும் அறிந்து இவ்விருவரையும் பூஜிப்பதில் எக்காலத்தும் சமமான புத்தியுள்ள சிவபக்தனே உபயஸ்தல முள்ளவனென்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

போற்றுறு குருபரன் பூசையேயிள
வேற்றுயர் கொடியினோன் பூசை யென்பரால்
சாற்றுறு மிவரொரு தத்து வப்பொருள்
வேற்றுமை யில்லையோ ரிடத்து மெய்ம்மையே.

(ப - ணா.) போற்றுறு - வழிபடுதற்குரிய, குருபரன் பூசையே—, இள ஏறு உயர் கொடியினோன் பூசை—, என்டர்—, சாற்றுறும் - சொல்லப்பட்ட, இவர்-இவ்விருவரும், ஒரு தத்துவப் பொருள் - ஒரேயுண்மைப் பொருள்களாவர், மெய்ம்மையே—, ஓரிடத்தும்—, வேற்றுமை யில்லை—, எ - று.

(வி - ணா.) இள ஏறு - இளமையாகிய இடபம். உயர் - உயர்த்தின, கொடியினோன் - கொடியாகவுடைய சிவபெருமான். மெய்ம்மை - உண்மை. (க)

மூலகா ரணனென முழுத அளித்திடும்
பாலலோ சந்நனைப் பூசை பண்ணல்போல்
ஞாலமேல் வருகுரு பரனை நாடொறு
மேலவே யருச்சனை யியற்ற வேண்டிமால்.

(ப - ணா.) மூல காரணன் என—, முழுது அளித்திடும்—, பால லோசநன் தன்னை—, பூசை பண்ணல்போல்—, ஞாலமேல்வரு குருபரனை—, நாடொறும்—, ஏலவே - பொருந்தவே, அருச்சனை இயற்றவேண்டும்—, எ - று.

(வி - ணா.) மூல காரணன் - முதற் காரணன். முழுது அளித்திடும் - எல்லா வுயிர்களையும் காப்பாற்றுகிற. பால லோசநன் - நெற்றிக் கண்ணன் (பாலம் - நெற்றி, லோசநம் - கண்). ஞாலம் - உலகம். குருபரன்-ஆசாரிய சிரேஷ்டன். இயற்றல்-செய்தல். (உ)

தன்னொரு மாயைபால் யார்க்குஞ் சங்கரன்
பன்னருங் காட்சியிற் படாதொ ளிக்குமான்
மன்னுறு குருபரன் வடிவந் தாங்கியே
முன்னுறு காட்சியின் முனைக்கு மென்பவே.

(ப - ணா.) யார்க்கும்—, சங்கரன்—, பன் அரு - சொல்லுதற் கரிய, காட்சியிற் படாது - காட்சிக்கப்படாமல், ஒளிக்கும் - (ஆன்ம மாயையால்) மறைவான் (எனினும்), மால் மன்னுறு - பெருமை நிலை பெற்றிருக்கிற, குருபரன் வடிவம் தாங்கி—, முன்னுறு காட்சியில் முனைக்கும் என்ப - (பக்தி சித்திப்பதன் பொருட்டு) எந்நேர காணப்படுகிற காட்சிக்கு விடயமாய்த் தோன்றுவன் என்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ணா.) காட்சி - தோற்றம்.

(உ)

பிறப்பெனுங் கடலினைக் கடக்கும் பெற்றிசேர்

மறப்பரி தாயமெய்ஞ் ஞானமாக் கலஞ்

சிறப்புற வருள்குரு தேவன் வந்தனை

யுறப்பெறு கிலனெனின் வரானு வந்தரோ.

(ப - னா.) பிறப்பு என்னும் கடலினைக் கடக்கும் பெற்றி சேர்—, மறப்பு அரிது ஆய—, மெய் ஞானம் - உண்மை (சிவ) ஞானமாகிய, மா கலம் - பெருங் கப்பலை, சிறப்பு உற அருள் குருதேவன்—, வந்தனை - வந்தனையை, உற பெறுகிலன் எனின் - மிகுதியாகப் பெறுனாயின், உவந்து வரான் - மகிழ்ந்து வரான், எ - று.

(வி - னா.) பெற்றி - தன்மை.

(ச)

எக்குரு பரன்கடைக் கண்ணி லின்பமா

மெய்க்குறி யுடையதோர் விமல மெய்ச்சிவம்

புக்கது வாயுறுந் தன்மை போந்துறு

மக்குரு பரனெ வரஞ்சிக் கப்படாள்.

(ப - னா.) எ - எந்த, குருபரன் - குருபரனது, கடைக் கண்ணில்—, இன்பம் ஆம் மெய்க்குறி உடையதோர் விமல மெய் சிவம்—, புக்கு - பிரவேசித்து, அது ஆய் உறும் தன்மை போந்துறும் - அந்தப் பரசிவமாய்க் காணப்படும் தன்மை தோன்றுமோ, அக் குருபரன்—, எவர் - யாவரால், அருச்சிக்கப் படான், எ - று.

(வி - னா.) கடைக்கண் - கடாக்கூம். மெய்க்குறி - உண்மையாகிய அடையாளம். விமலம் - பரிசுத்தம். எவர் அருச்சிக்கப்படான் என்ற வினா எல்லாராலும் அருச்சிக்கப் படுவன் என்னும் பொருள் தோன்றலின்றது. (ரு)

சாரந்தநல் லுருவ்மாய்த் தயங்கு பாசநோய்

மாய்ந்திட வருசிவ ஞான மாநிதி

யாந்தகை பெறுகுரு பரனுக் காக்கையா

லேய்ந்துள பொருளினு லிதஞ்செய் கிற்கவே.

(ப - னா.) சாரந்த - பொருந்திய, நல் உருவம் ஆய்—, தயங்கு - விளங்குகிற, பாச நோய் மாய்ந்திட வரு சிவஞான மாநிதி ஆய்—, தகை பெறு - பெருமை பெற்ற, குரு பரனுக்கு—, ஆக்கையால் - சாரத்தினாலும், ஏய்ந்து உள்ள பொருளினால் - இசைந்துள்ள பொருளினாலும், இதம் செய் கிற்க - நன்மை செய்யக் கடவன், எ - று.

(வி - னா.) தயங்கல் - விளங்கல். மாநிதி - பெருஞ் செல்வம். குருபரன் - ஆசாரியன். பாசநோய் - ராகத்வேஷம். ஆக்கையால் இதம் செய்தலாவது தொண்டி செய்தல். பொருளினால் இதம் செய்தலாவது அந்நபாநாதிகளால் உபசரித்தல். (கூ)

ஏனுறக் கதிவிழை யியல்பி னேன்குரு

வாணையைக் கடக்கொணு ததைக் கடந்திடிற்

காணுறச் சகமெலாங் காட்டு மீசன

தாணையைக் கடந்தவ னாவ னானையே.

(ப - னா.) ஏன் உற - பெருமை பொருந்த, கதி விழை-நற்கதியை விரும்புகிற, இயல் பினேன் - இயல்பையுடையவன், குரு ஆணையை கடக்கொணுது—, அதை கடந்திடின—, காண் உற - காணும்படி, சகம் எல்லாம் காட்டும் ஈசனது ஆணையை கடந்தவன் ஆவன்—, ஆணையே - சத்தியமாகவே, எ - று.

(வி - னா.) கதி - சிவகதி. ஆணை - ஆஜ்ஞை.

(எ)

உபயத்தலம் - முற்றம்.

ஓம் ஸுபராயணாயே நம:.

பதினேன்றாவது (கக.) திரிவிதசம்பத்தித்தலம்.

[அதாவது—ஸ்வதந்த்ரானு ஸ்ரீபரமேஸ்வரன் சகல பக்தர்களை அதுக்ரஹிக்கும் பொருட்டுக் குருலிங்க ஜங்கமா த்மகளுகவும் போகமோக்ஷங்களைத் தருபவனுக்கு மிருக்கிற னென்ற நின்று, குரு லிங்க ஜங்கமங்களில் எக்காலத்தும் பக்தி பாவனை அர்ச்சனைகளினால் சமான புத்தியுள்ள சிவபக்தனே த்ரிவித ஸம்பத்துள்ளவனென்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கல்விருத்தம்.

செவ்விய குருவிடைச் சிவலிங்கத்திடை
யெவ்வகை யன்புட னினிய செய்துறு
மவ்வகை சங்கமம் தனினு மன்பினை
வெவ்விய வினைதபு விவேகி செய்யுமால்.

(ப - ரை.) வெவ்விய வினைதபு விவேகி - கொடிய வினையொழித்த விவேகியானவன், செவ்விய குருவிடை—, சிவலிங்கத்திடை—, எவ்வகை அன்புடன்—, இனிய - இனிய வற்றை, செய்துறும் - செய்வானோ, அவ்வகை - அப்படியே, சங்கமத்தனினும்—, அன்பினைச் செய்யும் - அன்பு செய்வான், எ - று.

(வி - ரை.) செவ்விய குரு - கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்கங்களிற் செவ்வையாகிய குரு (ஸத்தகுரு). குருவிடை சிவலிங்கத்திடை என்பவற் றீற்றில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. இனிய என்றது தொண்டி முதலியவற்றை. செய்துறும் என்பத னீற்றில் ஐகாரம் தொக்கு. (க)

அருணிலை நின்றயி ரளிக்கு மீசலு
மொருவனே போகமும் வீடுமொன் றுறத்
தருவது செயக்குரு லிங்க சங்கம
வுருவுகொண் டிலகினி லுலவு மென்பவே.

(ப - ரை.) அருள் நிலை நின்று - அரு ணிலையில் நின்று, உயிர் - ஜீவர்களை, அளிக்கும்- காப்பாற்றுகிற, ஈசன் ஆம் ஒருவனே - ஈசுவரனாகிய வொருவனே, போகமும் வீடும்- போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும், ஒன்றும் - பொருந்த, தருவதுசெய - கொடுக்கும் பொருட்டு, குரு லிங்க சங்கம உருவு கொண்டு—, உலகினில் உலவும்—, என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) காப்பாற்றற் குரியவன் அருட் பெருக்களை யுடையனுயினன்றி அக் காப்புத் தொழில் முற்றாறு தென்பது தோன்ற 'அருணிலை நின்றயிரளிக்கு மீசன்' என்றார். தருவதுசெய - ஒரு சொல். (உ)

சரத்தொடு திரமெனத் தரித்தி ரண்மரு
வருட்சிவ னுலகினி லருள்செய் துற்றிடுங்
திரத்தினி லன்புசெய் செய்கை போலவே
சரத்திலு மன்புசெய் தன்மை வேண்டிமால்.

(ப - ஐ.) அருள் சிவன் - அருளுருவாகிய சிவபெருமான், சரத்தோமி திரம் என - சரத்தோமி திரம் என்று சொல்லும்படி, இரண்டு உரு தரித்து - இரண்டு லிங்கரூபம் தரித்து, உலகினில்—, அருள் செய்து உற்றியும் - பத்தருக்கு அருள் செய்துகொண்டிருப்பன், (ஆதலால்) திரத்தினில் - திரலிங்கத்தில், அன்பு செய் செய்கை போலவே—, சரத்திலும் - சரலிங்கத்திலும், அன்பு செய் தன்மை வேண்டும்—, எ - று.

(வி - ஐ.) சரம் திரம் என்பன ஜங்கமலிங்கம் ஸ்தாவரலிங்கம் என்பவற்றைக் குறித்தன. (ங)

மண்ணொடு சிலையெழு வாய்கொண் டாற்றிய

வண்ணுரு விலிங்கமா மதனின் மேற்பட

நண்ணிய சங்கம நாம நண்ணுறு

மெண்ணுது லருஞ்சிவ யோகி யென்பவே.

(ப - ஐ.) மண்ணொடு சிலை எழுவாய் கொண்டு - மண்ணொடு கல் முதலியவற்றைக் கொண்டு, ஆற்றிய - செய்யப்பட்டது, அன் உரு இலிங்கம் ஆம் - பொருந்திய உரு வுடைய லிங்கமாகும், அதனின் மேற்பட நண்ணிய சங்கம நாமம் - அதற்கு மேலே பொருந்திய ஜங்கமலிங்கம் என்னும் பெயரை, எண்ணுதல் அரு - மதித்தற் கருமையாகிய, சிவயோகி—, நண்ணுதல் - அடைவான், என்ப - என்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ-று.

(வி - ஐ.) ஆற்றியது என்பது ஈறு தொகுத்தலாய் ஆற்றிய என நின்றது. அன் உரு லிங்கம் - ஸ்தாவரலிங்கம். எண்ணுதலரு சிவயோகி - யாவராலும் பெருமை மதித்தற் கரிய சிவயோகி.

லிங்கத்திற்கு ஜங்கமமே முகமாகும். ஜங்கமத்தின் முகத்தினால் இந்தலிங்கத்திற்கு த்ருப்தியுண்டாகும்.

பின்னும், ஆதிமத்யாந்த ஸூர்யனும், நித்யனும், பரிபூர்ணனும், நிராமயனும், சகுண நிர்க்குணனும், ஹரிப்ராஹ்ம ருத்ராதி பூஜ்யனும், அணிமாத்யவ்ஷ்டசித்திகளும் மஹாபத் மாதி நவநிதிகளும் அஷ்டைஸ்வரயங்களும் இவைகளின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணனும் ஆன வனே ஜங்கமன் எனப்படுவன்.

பின்னும், ஜங்கம என்பதில் “ஜம்” என்பதினால் ஸத்ரூபம், நாதரூபம், குருரூபம், அபேத்யம், ப்ராஹ்மா, ஈஸ்வரன், ருக் என்றும், “க” என்பதினால் சித்ரூபம், பித்ருரூபம், லிங்கரூபம், அகோசரம், விஷ்ணு, சதாசிவன், யஜுர் என்றும், “ம” என்பதினால் ஆநந்த ரூபம், கலாரூபம், ஜங்கமரூபம், மகத்தரம், ருத்ரன், பரசிவன், ஸாமம் என்றும் பொருள் படும்.

சிவனே ஜங்கமாகாரத்தில் பஞ்ச முத்ராதி பூஷணங்களைத்தரித்து உகித்தவன் என்றும், இவ்வுலகத்திற்குக் கர்த்தா எனப்பட்டு ஜங்கமரூபத்தினால் ப்ரகாசிப்பன் என்றும் வீராகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஜடை, கரஸ்தலலிங்கம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர் மந்த்ரத்தை ஜபிக்கும் நா, பஸ்மாங்கித தேஹம், கண்டத்தில் ருத்ராக்ஷமாலிகை, சாந்திலையுள்ள முகத்தில் கர்ணகுண்டலங்கள், ஆதிமத்யாந்த வீரஹிதம், மஹாநந்தரூபம் ஆகிய இவற்றைத் தரித்துள்ளவனே அநாதி ஜங்கமன் என்று சொல்லப்படுவன்.

(ச)

மந்திரம் கொண்டு வந்தி ருந்திடு

மெந்தையிங் கசரமா மிலிங்க மேனியி

னிந்தையில் சங்கமந் தன்னி னீக்கற

நந்திரஞ் சங்கர னண்ணு மென்றுமே.

(ப-ரை.) எந்தை - எமது தந்தையாகிய சிவபிரான், இங்கு - இவ்வுலகத்தில், அசரம் ஆம் - அசரமாகிய, இலிங்க மேனியில் - லிங்கரூபத்தில், மந்திரம் கொண்டு - மந்திரத்தால், உற வந்து இருந்திடும் - பொருந்தி வந்திருப்பன், நீந்தை இல் - பழிப்பற்ற, சங்கமந்தன்னில் - ஜங்கம் (லிங்க)த்தில், நீக்கற - ஒழியாமல், நந்தி நம் சங்கரன்—, என்றும்—, நண்ணும் - பொருந்துவன், எ-று.

(வி - ரை.) கொண்டு-மூன்றாவதன் சொல்வருபு. நந்தி நம் சங்கரன்-மஹேஸ்வரன்.

ஒன்றொரு பொருள்சிவ யோகிக் கீந்திடிற்

பொன்றுத நவிர்பல கைப் போந்துறு

மென்றவி னிவன்றனக் கெத்தி மத்தினு

நன்றுற வளிப்பதே நன்று நன்றரோ.

(ப - ரை.) ஒன்று ஒரு பொருள் - ஓரானொரு பொருளை, சிவயோகிக்கு ஈந்திடின—, பொன்றுதல் தவிர் - அழிவில்லாத, பலன் ஆக போந்துறும் - பயனாக வந்து பலிக்கும், என்றலின் - என்று அறிஞர் சொல்லுதலால், இவன் தனக்கு - இந்தச் சிவயோகிக்கு, எத்திறத்தினும் - எவ்வகையாலும், நன்று உற அளிப்பதே - நன்மை யுண்டாகக் கொடுப்பதே, நன்று நன்று—, எ - று.

(வி - ரை.) நன்று நன்று என்னு மடுக்கு மிகவும் நன்மென்னும் பொருட்டி, எவ்வகையாலும் என்றது பொன்முதலிய திரவிய ரூபமாயும், தண்டில முதலிய சாமக்கிரூபமாயும் என்றபடி.

(சு)

ஒப்பறு மொருசிவ யோகி பூசையா

ஒப்பய னடைகு வ னியாவ னன்னது

தப்பறு பலனெனச் சகல னூலினு

மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்தவர் விளம்பு வாரரோ.

(ப - ரை.) யாவன் - எவனொருவன், ஒப்பு அறம் - சிகரந்த, ஒரு சிவயோகி பூசையால் - ஒரு சிவயோகியைப் பூஜித்தலால், ஒப்பயன் அடைகுவன் - எந்தப் பயனை யடைவானோ, அன்னது - அந்தப் பயனே, தப்பு அறு பலன் என - தவறாத பயனென்று, சகல னூலினும் மெய் பொருள் உணர்ந்தவர் - எல்லா னூல்களிலுமுள்ள உண்மைப் பொருளை யறிந்த அறிஞர், விளம்புவார் - சொல்லுவார், எ - று.

(வி - ரை.) தப்பு அறு - அக்ஷயமான.

(ஊ)

உகந்துள பரசிவ யோகி வந்துறி

னிகழ்ந்தன னிருந்தவ னெய்துந் தீநெறி

புகழ்ந்தவன் மனைச்சிவன் போலவே யுனி

மகிழ்ந்துயர் பூசனை மதிஞர் செய்வரோ.

(ப - ரை.) உகந்துள - மகிழ்ந்திருக்கிற, பரசிவ யோகி வந்து உறின—, இகழ்ந்தனன் இருந்தவன் - (அவனை) அவமதித்து இருந்தவன், தீ நெறி எய்தும் - தீ நெறியையடைவன், (ஆதலால்) அவன் தன்னே—, மதிஞர் - அறிவுடையோர், சிவன்போலவே உன்னி—, புகழ்ந்து—, மகிழ்ந்து—, உயர்-உயர்ந்த, பூசனை செய்வர்—, எ-று.

(வி - ரை.) தீநெறி - பிறவி நெறி (நாக ஹேதுவாகிய மார்க்கம்), மதிஞர் என்பதில் ஞகரம் பெயரிடை நிலை. உன்னி - பாவித்து.

(அ)

திரிவிதசம்பத்தித்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் கட்வாங்கிநே நம:

பன்னிரண்டாவது

(கஉ.) ச து ர் வி த ச ர த்த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது:—குரு லிங்க ஜங்கம பூனஜபுடன் அவர்களின் ப்ரஸாதங்களையும் ஸ்வீகரிக்கும் சிவபக்தனே சதுர்வித ஸாரமூள்ளவனென்று சொல்லப்படுவான் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

பத்தி கொண்டான் பாதப் புனலெனச்

சத்தெ னுங்குரு சங்கம மெல்லடிச்

குய்த்த வொண்புன லுங்களிக் துண்பரா

னித்த லுஞ்சிவ நேச மடைந்துளார்.

(ப - ரை.) சித்தலும் - ாள்தோறும், சிவநேசம் அடைந்துளார் - பத்தி கொண்டபக்தியினால், அரன் பாதப் புனல் என - சிவபாத தீர்த்தம் போலவே, சத்து என்னும் - சத்தென்று சொல்லப்படுகிற, குரு சங்கமம் - குரு ஜங்கமங்களின், மெல் அடிக்கு உய்த்த-மிறுதுவாகிய திருவடியின்மேல் சமர்ப்பித்த, ஒன் புனலும் - ஒட்பமாகிய தீர்த்தத்தையும், களித்து உண்பர் - மகிழ்ந்து உட்கொள்வர், எ - து.

(வி - ரை.) சிவநேச மடைந்துளார் - சிவபக்தர். குரு ஜங்கமங்களை வேறெடுத்தோதினமையான் அரன் பாதப் புனல் என்பதற்கு சிவலிங்கப் பெருமானது ஸ்ரீபாததீர்த்தமெனக்கோடலமையும். ஸ்ரீபாததீர்த்த ஸ்வீகாரத்தை, தீர்த்தபரிசுரமும் எனவுங்கூறப. அங்கத்தில் குருபக்தி, மனதில் லிங்கபக்தி, அறிவில் ஜங்கமபக்தி, பரிணாமத்தில் ப்ரஸாதபக்தி சம்பந்தமே சதுர்வித ஸாரமெனினுமாம்.

ப்ரஸாதம்:—தத்வ தீபிகையின் வாக்யத்தில் சிவப்ரஸாதமே முக்தி மூலமானது. சிவ லிங்கத்திற்கும் சிவனுக்குப் ப்ராணஸ்வரூபமான ஜங்கமத்திற்கும் விவரிக்கு மிடத்தில் அந்த ஜங்கமத்தின் ப்ரஸாதமே போக்யமென்று சொல்லப்படும். சரலிங்க ப்ரஸாதமின்றி எவன் அந்நத்தை புஜிக்குறானோ அவனுக்குக் கோடி ஜம்ங்களிலும் முக்தி யுண்டாகாது. ஆதலால், ஸ்ரீஸ்தத்திலிருக்கும் லிங்கத்திற்கு ஜங்கம ப்ரஸாதத்தை யர்ப்பித்து ஸ்வீகரித்தல் ஸ்ரேஷ்டமெனப்படும். இந்தக் காரணத்தினாலன்றோ குரு லிங்க ஜங்கமம் என்று சொல்லப்படுவது. இவனுக்கு உலகில் சமானன் எவன். ஆதலால், லிங்கத்துடன் ஜங்கம ப்ரஸாதத்தையும் ஸ்வீகரித்தல் வேண்டும். லிங்கத்திற்குப் ப்ராண ஸ்வரூபமான ஜங்கம ப்ரஸாதமானது அப்யக்தமென்று சொல்லப்படும். லிங்க ப்ரஸாதமானது வ்யக்தமென்று சொல்லப்படும். இந்த லிங்க ஜங்கமத்தினால் கொடுக்கப்பட்டதே அகண்டத தத் ப்ரஸாதமென் றறியப்படும். இந்தச் சராசர ப்ரஸாதமே ஸ்வீகரித்தற்கு யோக்யமானது. இந்த லிங்க ஜங்கம ப்ரஸாதத்தை எவன் ஸ்வீகரிப்பானோ அவனால் ஜகத்து பாவமாகும். சிவ நிர்மால்யத்தினால் எல்லாருக்கும் நிர்மலமாகும். ஆதலால், மஸ்தகத்தில் நிர்மால்யத்தைத் தரித்தல் வேண்டும். பாதோதக ஜங்கம ப்ரஸாதத்தை ஸ்வீகரிப்பதாயின் ஸர்வ பாபங்களும் நாசமாகுமென்று வீராகமத்தில் மஹாதேவிக்குப் பரசிவன் உபதேசித்திருக்கின்றனர். இதன் விரிவை ஆகமாதிகளில் காணலாம்.

குருபாத தீர்த்தத்தைச் சிரத்தினில் தரிப்பதாயின் அநேக தீர்த்தங்களின் பலனைத் தருவதாகும். குருபாதோதகத் துளியின் ஆயிரத்திலொரு கூறானது ஸப்த ஸாசரங்களிலிருக்கும் தீர்த்தங்களைத் தரித்துக்கொண்ட பலனைத் தருவதாகும். (க)

பொங்கு றம்புனி தத்திற் புனிதமாய்

மங்க லந்தனின் மங்கல மாகயே

சங்க ரன்றிருத் தாட்புனற் றுரண

மிங்க ளித்திடுஞ் சித்திகள் யாவுமே.

(ப-ரை.) சங்கரன் - சிவபெருமானது, திரு தான் புனல் தாரணம் - ஸ்ரீபாததீர்த்த தாரணமானது, பொங்குறம் - விளங்குகிற, புனிதத்தில் புனிதம் ஆய்—, மங்கலந்தனில் மங்கலம் ஆகி—, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், சித்திகள் யாவும் அளித்திடும் - எல்லாச் சித்திகளையும் கொடுக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) திருத்தாட்புனற் றுரணம் - ஸ்ரீபாததீர்த்த பரிக்கரஹம், புனிதத்திற் புனிதம் - மிக்க பரிசுத்தம். மங்கலந்தனில் மங்கலம் - மிக்க மங்கலம். (உ)

அத்த னந்தி யணிந்த மலரொடு

பத்தி ரங்க டலையிற் பரித்துள

சுத்த னிங்கோர் கணத்தினிற் றாங்குகை

மத்த வேழ மகம்பய னண்ணுவான்.

(ப - ரை.) அத்தன் னந்தி - அத்தனாகிய சிவபிரான், அணிந்த மலரொடு பத்திரங்கள்-தரித்த மலர்களோடு பத்திரங்களையும், தலையில் பரித்துள்ள - சிரசில் தரித்துள்ள, சுத்தன் - சுத்தனானவன், இங்கு - இவ்வுலகில், ஓர் கணத்தினில்—, தாங்கு - தொங்குகிற, கை - துதிக்கையினையுடைய, மத்தம் - மதித்த, வேழ மகம் - கஜமேத யாகத்தின், பயன்பேற்றை, நண்ணுவான் - அடைவான், எ - று.

(வி - ரை.) மத்த வேழம் - மத யானை. மகம் - யாகம். பேறு - லாபம். மத்தவேழ மகம் என்றது மத யானையைக் கொண்டு செய்யும் யாகம் என்றபடி. மேதம் - கொலை. தாங்கு கை மத்தவேழ மகம் என்பதைப் பௌண்டரீகயாகம் எனக் கூறுவர் வடநூலார்.

உருத்தி ரன்கொளு மோதநங் கொள்கமற்

றுருத்தி ரன்பெற் றுயிர்ப்ப துயிர்க்கவோ

ருருத்தி ரன்பரு கொண்டன லுண்கவென்

றுரைத்தி மிங்கொண் டியர்சொற் சுருதியே.

(ப - ரை.) உருத்திரன் கொள்ளும் - உருத்திரன் அமுது செய்த, ஓதநம் - பிரசாதத்தை, கொள்க (என்று) - கொள்கவென்றும், உருத்திரன்—, பெற்று உயிர்ப்பது - எடுத்து முகர்வதை, உயிர்க்க (என்று) - முகர்கவென்றும், ஓர் உருத்திரன் - ஒப்பற்ற உருத்திரன், பருகு - பருகின, ஓள் புனல் - நன்னீரை, உண்க (என்று) - பருகுகவென்றும், சொல் கொண்டு உயர் சுருதி - சொற்களைக்கொண்டு உயர்ந்த வேதமானது, உரைத்திடும் - சொல்லாநிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) ஓதநம் - சோறு. உயிர்த்தல் - முகர்த்தல். பருகல் - குடித்தல். வேதம் சொல்லுவா யிருத்தலால் அதனை சொற்கொண்டியர் சுருதி என்றார். (ச)

நுற்ப முங்கடி நாண்மலர் பத்திர

மெற்ப தம்புன லேமுதல் யாவையுந்

தற்பெ ருஞ்சிவ லிங்கந் தனக்கரோ

வர்ப்பி தஞ்செய்து கொள்ளுவ னன்பினேன்.

(ப - ரை.) அன்பினேன் - சிவபக்தனானவன், நல் பழம்—, கடி - வாசனையுள்ள, நாள் மலர் - புதிய மலர், பத்திரம்—, எல் - ஒளியையுடைய, பதம் புனல் - அந்நம் நீர், கரு

முதல் - முதலாகிய, யாவையும் - எல்லாவற்றையும், தன் - தன் (சரீரத்தில் தரிக்கப்பட்டுள்ள), பெரு - பெருமை பொருந்திய, சிவலிங்கம் தனக்கு—, அர்ப்பிதம் செய்து—, கொள்ளுவன் - (பின்பு தான்) நுகர்வன், எ - று.

(வி - ரை.) ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலிலே.

குடிப்பன விழுங்குவ கூடெ யிற்றினுந்
கடிப்பன நக்குவ வனைத்துந் கைம்மலர்
அடுத்துள சிவன்னைக் கர்ப்பித் துன்பவன்
விடுத்தவன் மேல்வரும் வினைகள் யாவுமே.

அர்ப்பிதம் செய்து - சமர்ப்பித்து. நுகர்வன் - புஜிப்பன். தம்பெருந் சிவலிங்கம் - இஷ்டலிங்கம். (ரு)

உலக னைத்தினு மோங்கொளி யாகியே
யிலகு மெய்ச்சிவ லிங்க விறைபெருந்
தலைமை பெற்றிட லாலவன் றுணுகர்
பலவு முற்றிடல் பத்தர்க்கியல்பரோ.

(ப - ரை.) உலகு அனைத்தினும்—, ஒங்கு - உயர்ந்த, ஒளி ஆகி இலகு - ஒளியாய் விளங்குகிற, மெய் - உடலில் தரித்த, சிவலிங்க இறை - சிவலிங்கப்பெருமான், பெரு - பெரிய, தலைமை பெற்றிடலால்—, அவன் நுகர் பலவும் - அவன் நுகர்ந்த பலவற்றையும், உற்றிடல் - நுகர்தல், பத்தர்க்கு இயல்பு—, எ - று.

(வி - ரை.) தலைமை-முதன்மை. நுகர்தல்-உண்டல். இயல்பு-இயற்கை (முறைமை.) மெய்ச்சிவலிங்கவிறை - இஷ்டலிங்கம். (சு)

தீத கற்றுஞ் சிவனிரு மாலிய
மேதி னிக்கண் விமலந் தரித்துளோ
ராத ரத்தி னடைகுவ தன்றிமந்
தேதி லர்க்கஃ தெய்த வொணாதரோ.

(ப - ரை.) தீது அகற்றும் - தீமையை யொழிக்கிற, சிவன் நிருமாலியம்—, மேதினி கண்—, விமலன் தரித்துளோர் - விமலனாகிய சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரித்துள்ளவர்கள், ஆதரத்தின் - அன்பினால், அடைகுவதன்றி—, ஏதிலர்க்கு - அயலார்க்கு, அஃது - அது, எய்தவொண்ணது - அடையவொண்ணது, எ - று.

(வி - ரை.) மேதினி - உலகு. ஆதரம் - அன்பு. அது என்றது சிவநிருமாலியத்தை. சிவநிருமாலியம் பெறத்தக்கவர் வீரசைவமரபுருவரே என்று இதனால் கூறப்பட்டது. (எ)

அண்ண லீசனுக் கர்ப்பிதஞ் செய்துபின்
ஊண்ணு மோதநத் தோரவி ழொன்றினுக்
கெண்ணு மாபரி யாக விரும்பய
னண்ணு வார்சிவ பத்தர் நயந்தரோ.

(ப-ரை.) சிவபத்தர்—, அண்ணல்-பெரியோனாகிய, ஈசனுக்கு அர்ப்பிதம்செய்து—, பின் - பிறகு, ஊண்ணு - உண்கிற, ஒதநத்து - அந்நத்தில், ஓர் அவிழ் ஒன்றினுக்கு - ஒப்பற்ற வொரு பருக்கைக்கு, எண்ணும் - மதித்தற்குரிய, மா - பெரிய, பரியாகம் - அசுவமேதயாகத்தின், இரு பயன் - பெரும்பேற்றை, நயந்து நண்ணுவார் - விரும்பிப்பெறுவார், எ - று.

(வி - ரை.) பெரும்பேறு - பெரிய ஐதியம். நயத்தல் - விரும்புதல். (அ)

பரம னுண்டு பவித்திர மாயது
 நிரும் லம்பெற லானிரு மாலியம்
 பெருமை தங்கு நிரும்லன் பெற்றுணுங்
 கருமை தங்கு கயவர்க் கடாதரோ.

(ப - ரை.) பரமன் உண்டு—, பவித்திரம் ஆயது - பரிசுத்தமானது, நிரும்லம் பெறலால் - நிர்மலத்தை யடைதலால், நிருமாலியம்—, பெருமை தங்கும் நிரும்லன்—, பெற்று உண்ணும்—, கருமை தங்கு - அஞ்ஞானத்தங்கிய, கயவர்க்கு - கீழ்மக்களுக்கு, அடாது - தகாது, எ - று.

(வி - ரை.) பரமன் - மேலானவன் (சிவபெருமான்). பெருமைதங்கும் நிரும்லன் - சிவபக்தன். கருமை - ஆகுபெயர். (க)

சுத்த மாகுஞ் சுடர்சிவ னுண்ணுபு
 வைத்த வானிரு மாலியங் கொண்டுமப்
 பத்தி யோவிய பாவிக ளாமெனக்
 கைத்து ளோரதி காரிக ளல்லரோ.

(ப - ரை.) பத்தி ஓவிய - பக்திநீங்கிய, பாவிகள் ஆம் என - பாவிகளென்று, கைத்துள்ளோர் - (பெரியோர்களால்) கடியப்பட்டவர்கள், சுத்தம் ஆகும் - சுத்தமாகிய, சுடர் - ஒளியுருவாகிய, சிவன்—, உண்ணுபு வைத்த - நுகர்ந்து வைத்த, வால் - பரிசுத்தமாகிய, நிருமாலியம் கொண்டு உற - நிருமாலியங்கொண்டு நுகர்தற்கு, அதிகாரிகள் அல்லர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஓவுதல் - நீங்குதல். கைத்தல் - வெறுத்தல். உண்ணுபு என்பது செய்து என்னும் வாய்பாட்டிற்காகல வினையெச்சம். அதிகாரிகள் - உரியவர்கள். (க0)

அருளி லிங்கத் தரும்பிர சாதத்தால்
 வருமி ரும்பலன் வண்குரு சங்கமம்
 தருமி ரும்பிர சாதமுந் தந்திடு
 மொருமை கொண்டுவந் துண்பவர்க் சென்றுமே.

(ப - ரை.) என்றும் - எப்பொழுதும், ஒருமை கொண்டு - மன வொருமைப்பாடு பெற்று, உவந்து உண்பவர்க்கு—, அருள் - அருளுருவாகிய, இலிங்கத்து - சிவலிங்கத்தின், அரு பிரசாதத்தால்—, இரு பலன் - பெரும்பயன், வரும் - உண்டாகும், (அதுபோலவே) வன் - வளமாகிய, குரு சங்கமம் - குரு ஜங்கமங்கள், தரும் - தருகிற, இரு - பெருமையுள்ள, பிரசாதமும்—, தந்திடும் - (பயனாக) கொடுத்திடும், எ - று.

(வி - ரை.) உவந்து-விரும்பி. பிரசாதமும் என்றவுண்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சம்.

ஆத லானல் லருட்சிவ லிங்கமெய்
 நாத னாகிய நற்குரு சங்கமம்
 காத லாகிக் கசிந்து தொழுதவர்
 சாத மாதா விற்றறித் துண்கவே.

(ப - ரை.) ஆதலால்—, ஈல் அருள் சிவலிங்கம்—, மெய் நாதனாகிய நல் குரு—, சங்கமம்—, (என்பவைகளில்) காதல் ஆகி—, கசிந்து - மனமுருகி, தொழுது—, அவர் சாதம் - அவரது பிரசாதத்தை, ஆதரவின் - அன்போடு, தறித்து உண்க - ஏற்றுண்ணக் கடவன், எ - று.

(வி - ரை.) நல் குரு - ஸ்தாசார்யன். காதல் - விருப்பம். தொழுது - பூஜித்து வணங்கி. தரித்தல் - கையாடவேற்றல். நல் அருட் சிவலிங்கம் என்றது இவ்வுடலிங்கமாகிய மஹாதேவனை. ஜங்கமம் என்றது சிவயோகியை.

ஜங்கம லக்ஷணத்தைப்பற்றி திரிவித சம்பத்தித்தலத்திலும் பிரசாத சிறப்பைப்பற்றி இத்தலத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கருத்து அடியில் வரும் செய்யுட்களாலும் விசதமாகும்:—

பிரபுலிங்கலீலை.

புலம்பி நைந்திருக் கின்றவப் பொதினி

லிலிங்க முங்கர முந்திகழ் வெய்துற

நலங்கொ ளல்லம னண்ணின னண்ணலும்

கலங்கி நின்றவக் காரிகை கண்டனள்.

குறையிதய மதன்குணம் ரிறையீச னென்றுபொருள் குறித்துக் கொண்டொ

நிகழ்ணைய குங்குமொழி யுடையன்யான் றுனெனவே நிமலன் னற

வகமகிழ் முகமலர்ந்து சித்தனறை குவனீய யாகி லுன்றன்

[ரூன்.

முகையவிழ்மென் மலர்க்கரத்திற் சிவலிங்கங் கொண்டதென்கொன் மொழிதியென்

பிறத்தபயன் பெறவுலக ரென்கொண்மி கொண்டுமனம் பிறழ்த வின்றிச்

சிறந்தசிவ லிங்கமலர்க் கரங்கொண்டு பூசணையாந் செய்ய வேண்டி

நிறைந்தவென துருவாகு மிக்குறிகைக் கொண்டனன்யா ன்ங்கு தென்று

மறிந்துதெளி குதிமனமென் றருள்செய்தெங் குருதவ னறைய லுற்றான்.

பந்த மகன்ற சிவபத்தர் பாதம் விளக்கும் புனற்குழியில்

வந்து பிறந்து முழுகியதில் வையும் புழுவின் பெரும்பெறு

முந்து கங்கை முதலவா மூற்றும் படிந்து தீவினைகள்

சிந்து மந்த னுளருமே செரா ரென்று மறை சாற்றும்.

தாய்க்கு வழுவின் மகனீர்க்குத் தந்தை தனக்குப் பசுவிற்குச்

செய்க்கு மறையார் தமக்கிடர்செய் தீர்வில் கொடிய பாதசமும்

போக்கு மிமைப்பிற் கரணத்தைப் புனித மாக்கிச் சிவமாக

ஆக்கு மரன்நன் பிரசாத மாயி னதற்கு நிகருண்டே.

(கஉ)

சதர்விதசாரத்தலம் - முற்றும்.

உ-

மும் வித்தனுவல்லபாயகம.

பதினமுன்றாவது

(கஉ.) உபாதிதாநத்தலம்.

—

[அதாவது - மேற்கூறிய நான்குவித ஸாரமுள்ளவனும், பலாபேகையினால் குருலிங்க ஜங்கமங்களுக்குத் தாகம் செய்பவனுமான சிவபக்தனே ஸோபாதிகதாரி என்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

தேசி கற்குஞ் சிவலிங்கத் திற்குமா

லாச கற்று மருட்சிவ யோகிக்கும்

பேச லுற்ற வவர்பிர சாதலு

ணேச முற்றவர் நின்று கொடுக்கவே.

(ப - ரை.) தேசிகக்கும் - குருவுக்கும், சிவலிங்கத்திற்கும்—, மால் ஆசு அகற்றும் - மயக்கமாகிய குற்றத்தை யொழித்த, அருள் சிவயோகிக்கும்—, பேசுலுற்ற அவர் - சொல்லப்பட்ட அவர்களுடைய, பிரசாத ஊண் - பிரசாதவுணவை, நேசம் உற்றவர் - அன்போடுண்கிற பக்திமான்கள், நின்று கொடுக்க - நின்று (அவர் வேண்டியவற்றைக்) கொடுக்கக் கடவர், எ-று.

(வி-ரை.) ஊண் முதனிலை திரிந்த தொழிலாகுபெயர். கொடுக்க என்பது தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாய் நின்று, தான்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் தன்னாலியலாவழி பிறரைக்கொண்டு கொடுப்பிக்கவேண்டு மென்றும் நியமித்தவாறு காண்க. சிவயோகிக்கும் ஜங்கமத்திற்கும் தன் சக்திக்கு இயன்றளவில் தாடம் செய்ய வேண்டும் என்பதாம், (க)

தாந மூவகை தக்கசோ பாதிந்

மேனை மாநிரு பாதி சகசமென்

நான மாம்பல னுன்னி யளித்தலே

ஞான மேவிலர் நச்சுசோ பாதிநம்.

(ப - ரை.) தக்க - தகுதியாகிய, சோபாதிகம்—, ஏனை - மற்ற, மா - பெரிய, நிருபாதி - நிருபாதிகம், சகசம் - ஸஹஜம், என்று—, தாடம் மூவகை - தாடம் மூன்றுவகையாம், (அவற்றுள்) ஊனம் ஆம் - அழிவைப்பொருந்திய, பலன் உன்னி - பயனை நினைத்து, அளித்தலே - தருதலே, ஞானம் மேவிலர் - ஞானமில்லாதவர், நச்சு - விரும்புகிற, சோபாதிகம்—, எ-று.

(வி-ரை.) தாடம் மூவகைத்தென்பதும், அவற்றின்பெயர் சோபாதிகம் நிருபாதிகம் ஸஹஜம் என்பதும், அவற்றுள் முதற்கண்ணதாகிய சோபாதிகம் இத்தன்மைத் தென்பதும் இதனாக்கூறப்பட்டது. நிருபாதிகம் ஸஹஜம் என்பவற்றிலக்கணமேலே கூறுப. ஞானம் மேவிலர் என்றது மோக்ஷாபேதாஹ. யில்லாதவர் என்றபடி. (உ)

உபாதிதாநத்தலம் - முற்றும்.

—

ஹம் சிபிவிஷ்டாய நம:

ப தி னு ன் க ா வ து

(கசு) நிருபாதிகதாநத்தலம்.

—

[அதாவது - தாநத்தைப்பெற்றுக் கொள்வவனுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டித் தாடம் செய்து, அவ்வித தாநத்தில் எவ்வித பலாபேதக்கூடிய மில்லாமல் அது ஈஸ்வரார்ப்பணம் என்னும் புத்தியுள்ள சிவபக்தனே நிருபாதிகதாரி என்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

விடுத்து நெஞ்சம் பலனை விழைதலை

யடுத்த வீசனுக் கர்ப்பித மென்றுனிக்

கொடுக்கு மந்தக் கொடையை யுரைப்பரிங்

கெடுத்து நன்னிரு பாதிந மென்னவே.

(ப - ரை.) பலனை விழைதலை - பயனை விரும்புதலை, நெஞ்சம் விடுத்து - மனம் விட்டு, அடுத்த ஈசனுக்கு அர்ப்பிதம் என்று—, உன்னி - நினைத்து, கொடுக்கும் - கொடுக்க

கிற, அந்தக் கொடையை—, நல் நிருபாதிகம் என்ன—, இங்கு - இவ்வுலகில், எடுத்து உரைப்பர் - சிறப்பித்துச் சொல்லுவர் (மேலோர்), எ - று.

(வி - ரை.) விழைதல் - விரும்புதல். அர்ப்பிதம்-சமர்ப்பணம். ஈசனுக்கு அர்ப்பிதம்- ஈஸ்வரார்ப்பணம். கொடை - ஈகை. அடுத்த ஈசன் என்றது இஷ்டலிங்கம் என்றபடி.

நிருபாதிகதாந்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் அம்பிகாநாதாய நம:

பதினேந்தாவது

(கரு.) ச க ச தா ந த் த ல ம்.

[அதாவது - தாநம் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கவன் தாநம் செய்யத்தக்கவன் தாநம் செய்யும் பதார்த்தம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் சிவஸ்வரூபமென்றும், தான் கொடுக்கத் தக்கவன் எல்லென்றும், குறவும் லிங்கமும் பூஜ்யமான ஜங்கமமும் தன் பதார்த்தத்தை ஸ்வீகரிக்கிறார்க ளென்றும் எண்ணி, அதனால் கர்த்தருத்வ புத்தி செய்யாது தாநம் செய்ய வனான சிவபக்தனே ஸஹஜதாரி என்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

இரத்தல் செய்பவ னீபவ னீத்துறு
மருத்த நின்றவ ருஞ்சிவ மென்றுதான்
கருத்த னென்னுங் கருத்தில னாகியே
தரித்தி மெஞ்செயற் றுநஞ் சகசமே.

(ப - ரை.) இரத்தல் செய்பவன் - யாசகம் செய்பவன், ஈபவன் - கொடுப்பவன், ஈத்துறும் - கொடுக்கப்படுகிற, அருத்தம் - பொருள் (ஆகிய எல்லாம்), நின்ற அரு சிவம் என்று - நிலைபெற்ற அரிய சிவமேயாமென்று (எண்ணி), தான் கருத்தன் என்னும் கருத்து இலன் ஆகி - தானே கர்த்தா என்னும் நினைவு இல்லாதவனாய், தரித்திடும் செயல் தாநம்-தரித்திடுகிற செய்கையையுடைய தாநம், சகசம் - ஸஹஜதாநாமம், எ-று.

(வி - ரை.) இரத்தல்செய்பவன் என்பது ஒரு சொல்லாய் இரப்பவன் என்னும் பொருள் பயந்து நின்றது. சிவம் - சிவசொருபம்.

(க)

இறப்ப நன்கொடை யாவினு மேலதாய்ச்
சிறப்ப டைந்து செயுஞ்சக சக்கொடை
பிறப்பெ னுந்துர்ப் பிணிமருந் தாகிய
மறப்ப ருஞ்சிவ ஞானம் வழங்குமால்.

(ப - ரை.) இறப்ப - மிகுதியாக, நன்கொடை யாவினும் மேலதாய் - நன்கொடைகளெல்லாவற்றினு மேலானதாகி, சிறப்பு அடைந்து—, செய்யும் சகசக்கொடை—, பிறப்பு என்னும் துர்ப்பிணி மருந்து ஆகிய—, மறப்பு அரு - மறத்தற் கரிய, சிவஞானம்வழங்கும்-சிவஞானத்தைக் கொடுக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) நன்கொடை - குறிப்பறிந்திதல். துர்ப்பிணி - கொடிய நோய். வழங்கல்-மிகுதியாய்க் கொடுத்தல். சகசக்கொடை சிவஞானத்தைக் கொடுக்கும் என்றியைத் துரைத்துக் கொள்க.

(உ)

பத்த ரோடு பரமனுக் கீத்துறு
மெய்த்த தாநஞ் சகசம் விமலனுக்
குய்த்த போதொன் றுதவுந் பாத்திரத்
தத்த மாயிர மீயு மரும்பயன்.

(ப - ஐ.) பத்தரோடு பரமனுக்கு ஈத்துறும் மெய்த்த தாநம்—, சகசம் - ஸஹஜ தாநமாம், விமலனுக்கு - சிவபிரானுக்கு, உய்த்த - சமர்ப்பித்த, போது ஒன்று - ஒரு புட்பமானது, நல் பாத்திரத்து - ஸத்பாத்திரத்தில், அத்தம் ஆயிரம் - ஆயிரம் பொன்னே, ஈயும்-கொடுப்பதன லுண்டாகிற, அரு பயன் - அரிய பயனே, உதவும் - கொடுக்கும், எ -று.

(வி - ஐ.) பத்தர் - சிவபக்தர். பரமன் - சிவபெருமான். ஈத்துறும் - கொடுக்கிற. மெய்த்த தாநம் - உண்மையாகிய கொடை. (ங)

பாத்தி ரஞ்சிவ னுங்கன பாத்திரஞ்
சாத்தி ரந்தெரி தக்க குரவனு
மேத்தி யொன்றவர்க் கீயு மரும்பலன்
மூத்து நிற்கு முடிவில தாகியே.

(ப - ஐ.) சிவனும—, பாத்திரம் - (சுற்) பாத்திரமாம், சாத்திரம் தெரி தக்க - சாத்திரம் தெரிந்த தகுதியாகிய, குரவனு - ஆசாரியனும், கனபாத்திரம் - சற்பாத்திரமாம், (ஆதலால்) அவற்கு - அந்த குரவனுக்கு, ஒன்று - ஒருபொருளை, ஏத்தி - துதித்து, ஈயும் - கொடுத்தலா லுண்டாகிற, அரு பலன்—, முடிவு இல்லது ஆகி—, மூத்து நிற்கும்—, எ -று.

(வி - ஐ.) மூத்து நிற்கல் - சிறந்து நிற்கல்.

(ச)

காணு றஞ்சிவ னாகிக் கருநெறி
நாணு றஞ்சிவ ஞான மருவியே
யேணு றஞ்சிவ யோகிக் கிடும்பொருண்
மாணு றம்பர மார்த்த மெனப்படும்.

(ப-ஐ.) காண் உறும் - காண்டற்குரிய, சிவன் ஆகி—, கருநெறி - பிறவிவழியானது, நாண் உறும் - நாணத்தஞ், சிவஞானம் மருவி - சிவஞானத்தையடைந்து, எண் உறும் - பெருமை பொருந்திய, சிவயோகிக்கு—, இடும் பொருள்—, மாண் உறும் - மாட்சிமையடைந்த, பரமார்த்தம் எனப்படும்—, எ -று.

(வி - ஐ.) சிவன் - சிவசொருபன். நாணுறும் என்றது இங்கு அஞ்சதற்குரிய என்னும் பொருள் பயந்து நின்றது. இடும் பொருள் - தரும் பொருள். பரமார்த்தம் - சிரேஷ்டமான பொருள். (ரு)

எக்கொ டைக்குமெ டுத்தசற் பாத்திர
மிக்க மெய்ச்சிவ யோகி மிகையென
வொக்க வொன்றிங் குரைப்பதி லையிலே
பக்க நூல்கள் பலவினு மென்பவே.

(ப - ஐ.) எ கொடைக்கும் எடுத்த சற்பாத்திரம்—, மிக்க மெய்-மிக்க வுண்மையை யுடைய, சிவயோகி—, மிகை ஒக்க என - உயர்வொப்பு என்று சொல்ல, ஒன்று இங்கு உரைப்பது இல்லை இல்லே—, பக்க நூல்கள் பலவினும்—, என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ -று.

(வி - னை.) சிவயோகிக்குக் கொடுக்குங்கொடையானது ஸத்பாத்ரத்திற் செய்த கொடையாகும் என்பதும், அதனினிற்றந்த ஸத்பாத்ரம் இல்லை யென்பதும் இதன்கருத்து. பக்கம் பக்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. (க)

சாந்த மாய தனிச்சிவ யோகிகை
யேய்ந்த வோர்பிடி பிச்சை யிடும்பலன்
கூர்ந்த வோர்சத கோடி மகஞ்செயு
மாந்த ரானு மருவ த லன்றோ.

(ப - னை.) சாந்தம் - ஆய தனி சிவயோகி கை-சாந்தத்தையுடைய ஒப்பற்ற சிவயோகி யின் னையில், ஏய்ந்த - பொருந்திய, ஓர் பிடி பிச்சை இடும் பலன்—, கூர்ந்த - மிகுந்த, ஓர் - ஒப்பற்ற, சதகோடி மகம் செய்யும் - னூறுகோடி யாகங்களைச் செய்கிற, மாந்த ரானும் - மக்களாலும், மருவதல் அன்று - பொருந்தலாகாது, எ - று.

(வி - னை.) சாந்தம் - சாந்தகுணம். கூர்ந்த கூர் என்னும் உரியடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். மாந்தர் - நித்யபஹுவசம். (எ)

திருத்தி யொண்சிவ யோகி பெறிற்சிவன்
றிருத்தி யெய்துவ னச்சிவ னெய்திய
திருத்தி கொண்டு செறியு முலகெலாந்
திருத்தி யெய்துஞ் சிவமய மாதலாள்.

(ப - னை.) ஒன் - ஒப்பத்தையுடைய, சிவயோகி திருத்தி பெறின—, சிவன் திருத்தி எய்துவன்—, அ சிவன் எய்திய திருத்தி கொண்டு - அந்தச் சிவனடைந்த திருத்தியினால், செறியும் - நெருங்கின, உலகு எல்லாம் திருத்தி எய்தும்—, (என்னின் அவ்வுலகெல் லாம்) சிவமயம் ஆதலால்—, எ - று.

(வி - னை.) ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்க லீலை.

உலகி லொருவன் சிவயோகி யுண்ட தம்ம சராசரமா
மலகி லுயிர்க ளெலா முண்ட தாகு மென்ன மறைகூறு
மிலகு முறையைக் காட்சியா னின்றிந் குணா வுணர்த்தினான்
கலக லினைக டுந்ருமருட் கண்ணன் நிகழல் மமதேவன்.

சிவயோகி த்ருப்தியடைந்தால் சிவன் த்ருப்தியடைவான், சிவன் த்ருப்தியடைந்தால் அவன் நிறைந்துள்ள எல்லாவுலகும் த்ருப்தியடையும் என்பது கருத்து. (அ)

ஆத லாற்சிவ யோகிக் கருதிநங்
காத லாலெக் கருமத்தி னானுமே
யோத நாதியி லொன்றுந் குறைவுறத்
திதி லாது திருத்திசெய் கிற்பரே.

(ப - னை.) ஆதலால்—, சிவயோகிக்கு—, அதுதிறம்—, காதலால் - அன்போடு, எ கருமத்தினாலும்—, ஓதநம் ஆதியில் - அந்முதலியவற்றில், ஒன்றும் குறைவு அற - சிறிதும் குறைவில்லாமல், திது இல்லாது - தீமையின்றி, திருத்தி செய்கிற்பர் - திருத்தி செய்வார் (பக்தர்), எ - று.

(வி - னை.) அதுதிறம் - நாள்தோறும், ஓதநம் - சோறு.

(க)

தாவி லாதயர் சச்சிதா நந்தமாய்
மேவு மீசனுக் காக விரும்பியே
யாவு கல்குவன் யாவ னனையனே
யோவி லாத வொருபெருஞ் சங்கரன்.

(ப - ரை.) தாவிலாது - கெடுதலில்லாமல், உயர் - உயர்ந்த, சச்சிதாந்தம் ஆய்—, மேவும் - பொருந்திய, ஈசனுக்காக விரும்பி—, யாவும் நல்குவன் - (உடல் பொருள் ஆவியாகிய) எல்லாப் பொருள்களையும் சமர்ப்பிப்பவன், யாவன் - எவனோ, அனையனே - அவனே, ஒவிலாத - நீங்காத, ஒரு - ஒப்பற்ற, பெரு சங்கரன் - பெரிய சங்கரனென்ப பெயரான். எ -று.

(வி - ரை.) சச்சிதாந்தம் என்பது சத்து சித்து ஆந்தம் எனப்பிரிக்கப்பட்டு, உண்மை அறிவு இன்பம் எனப்பொருள் தந்து நின்றது, இதனை அஸ்திபாதிப்ரியம் என்றுங் கூறுப வடதூலார். பெருஞ்சங்கரன் என்றது மாஹேசன் என்றபடி. (க0)

உரைத்த நன்னெறி யுற்றுபர் தாநியா
யருத்த மாமய னாதியர் வாழ்வினில்
விரத்த னாகும் விழுமிய பத்தனே
தரித்து நிற்குமா கேசத் தகைமையே.

(ப - ரை.) உரைத்த - சொல்லப்பட்ட, நல் நெறி உற்று - நல்வழியைப் பொருந்தி, உயர் - உயர்ந்த, தாநி ஆய் - (ஸஹஜ) தாநியாகி, அருத்தம் ஆம் - செல்வப் பெருஞ்ஞன், அயன் ஆதியர் வாழ்வினில் - பிரமன் முதலியோரது செல்வத்தில், விரத்தன் ஆகும் - விரத்தனாகிய, விழுமிய பத்தனே - மேலானபத்தனே, மாகேசத்தகைமை - மாகேசன் என்னும் பெருமையை, தரித்து நிற்கும் - தரித்துநிற்பன், எ -று.

(வி - ரை.) தாநி - கொடையாளி. அயன் அஜன் என்னும் வடசொற்றிரிபு. விரத்தன் - வெறுப்புள்ளவன். (கக)

சகசதாந்தலம் - முற்றம்.

இவ்விதமாய் எக்காரணத்தினால் பிண்டம், பிண்டஜஞ்ஞாம், ஸம்ஸாரஹேயம், குருகாருண்யம், லிங்கதாரணம், விபூதி, ருத்ராக்கூடம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஜபம், பக்தி, உபயம், த்ரிவிதஸம்பத்தி, சதுர்விதஸாரம், உபாதி மாடம், நிருபாதிமாடம், ஸஹஜமாடம் என்னும் பதினைந்து ஸ்தலங்களுடனே கூடியிருத்தலாலும் சிவசக்தியினாலும் எவன் பக்தியுள்ளவ னானோ அக்காரணத்தினால் அவன் முதலாமவனுள் பக்தன் என்று அறியப்பட்டான்.

க - வது. பத்தத்தலம் முற்றிற்று.

உ

உ - வது. மாகேசத்தலம்.

[அதாவது-எக்காலத்தும் லிங்கநிஷ்டையினால் ஆஸ்திக்ய நித்யகர்ம ஸத்ய ஸதாசார தர்மஸௌஸீலயாதிகளை யடைந்து வீரஸைவ வ்ரத ஸம்பந்தமுயிருத்தல் என்பது.]

(இ த னு ட் பி ரி ஷ.)

கலிவிரத்தம்.

சாற்றினை யுலந்துபத் தத்த லத்தினைப்
பாற்றிய வினைநெறிப் பத்த னிங்ஙனெவ்
வாற்றினி லடைவன்மா கேசத் தன்மையை
மாற்றிரி கணேசனீ வகுத்துக் கூறுவாய்.

(ப - ரை.) மால் திரி - மயக்கத்தைக்கெடுத்த, கணேச - கணநாதனே, உவந்து - மகிழ்ந்து, பத்தத்தலத்தினை சாற்றினை—, பாற்றிய வினை நெறி - ஒட்டிய வினைவழியை யுடைய, பத்தன்—, இங்ஙன - இவ்வாறே, மாகேசத்தன்மையை—, எவ்வாற்றினில் - எவ் வழியாலே, அடைவன்—, நீ வகுத்து கூறுவாய் - நீ வகுத்துச் சொல்லக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) சாற்றினை - சொல்லினை. பாற்றல் - ஒட்டல். வகுத்தல் - பாகுபாடு செய்தல். (க)

மாசறு சகசநம் றுநம் வல்லனாய்

வாசவ னுதியர் பதத்தின் மாற்றிய

நேசமோ டொருபெரு நேசத் துற்றவ

னீசனை யிணையின்மா கேசத் தன்மையான்.

(ப - ரை.) மாச அறு - குற்றமற்ற, நல் - நல்ல, சகசநாமம் வல்லன் ஆய் - ஸஹஜ தாரம் செய்ய வல்லவனாகி, வாசவன் ஆதியர் - இந்திரன் முதலியோரது, பதத்தில் - பதங் களில், மாற்றிய - விரக்தியடைந்த, நேசமோடு - ஆசையுடன், ஈசனை - சிவபிரானே, ஒரு - ஒப்பற்ற, பெருநேசத்து உற்றவன் - பேரன்போடு யடைந்தவன், இணை இல் - ஒப்பற்ற, மாகேசத் தன்மையான் - மாகேசத் தன்மையை யுடையவனாவன், எ - று.

(வி - ரை.) பதம் - பதவி. விரக்தி - நிராசை. ஸஹஜதாரத்தில் வல்லவனாய் சிவபக்தி யிற் சிறந்தவன் மாகேசனாவனென்பது கருத்து. ஒரு பெரு நேசத்து உற்றவன் என்றது சிவதற்பரானே ; சிவநிஷ்டாபரானே எனினுமாம். மாயேசன், மாகேசன், மாஹேசன், மாயேஸ்வரன், மாகேஸ்வரன், மாஹேஸ்வரன் மாகேச்சுரன் இவைகள் ஒருபொருட் பன்மொழிகள். (உ)

முன்னர்நஞ் சங்கரன் மொழிந்த வாறிவன்

பன்னுவன் மகேசநம் நலத்தின் பான்மையும்

தன்னிகர் மகேச்சுரன் தன்மை யங்கதன்

பின்னர்வந் திலிங்கநன் னிட்டை பெற்றிடும்.

(ப - ரை.) மகேச நல் தலத்தின் பான்மையும்—, முன்னர் - முன்னே, நம் சங்கரன் மொழிந்தவாறு—, இவன் பன்னுவன் - இவ்விடத்திற் சொல்லுவேன், தன் நிகர் - தன்னேத்தானே நிகர்த்த, மகேச்சுரன் தன்மை—, அங்கு அதன் பின்னர் வந்து—, நல் - நல்ல, இலிங்கநிட்டை—, பெற்றிடும் - வரும், எ - று.

(வி - ரை.) சங்கரன் - ஆன்மாக்களுக்கு, ஹிதம்செய்யவேன் (சிவபெருமான்). மகேச் சுரன் தன்மை - மாகேஸ்வர ராஸம்ஸஸ்தலம். இலிங்க நிட்டை - லிங்கநிஷ்டா ஸ்தலம். (ங)

பூருவாச் சிரயயத் துவிதம் போந்துபி

ஒருமா வாகந மட்ட மூர்த்திபின்

சாருமியான் டினுநிலை தடுத்தல் பின்சிவம்

பாரமா வுலகொடு பத்த றுந்தலம்.

(ப - ரை.) பூருவ ஆச்சிரயம்—, அத்துவிதம்—, போந்து - வந்து, பின் - பிறகு, ஆரும் - பொருந்திய, ஆவாகநம்—, அட்டமூர்த்தி—, பின் சாரும் - பிறகு வரும், யான்டினும் - எவ்விடத்தினும், நிலை—, தடுத்தல்—, பின் - பிறகு, சிவம் பாரமாம் உலகு ஒடு—, பத்தன் ஆம் தலம்—, எ - று.

(வி - ரை.) பூருவ ஆச்சிரயம் தடுத்தல் - பூருவாச்சிரய நிரஸத்தலம், அத்து விதம் தடுத்தல் - அத்துவித நிரஸத்தலம், ம்ஆவாகநம் தடுத்தல் - ஆவாகந நிரஸத்தலம்

தலம்.]

மாகேச்சுரத்தலம்

கஉங்

அட்டமூர்த்தித்தலம் - அட்டமூர்த்தி நிரஸந்தலம், யாண்டினும் நிலைத்துத்தல்-சர்வகத்
நிரஸந்தலம், சிவம் பாரமாம் உலகு - சிவஜகம்மயத்தலம், சிவம் பாரமாம் பத்தன்
ஆம் தலம் - பத்ததேகிகதேவ (லங்கத்) தலம். பூருவாச்சிராயம் - பண்டை நிலை. (சு)

இம்முறை * நவவித மெய்தி நின்றுள
மெய்ய்மலி மகேச்சுரத் தலம்வி ளம்புதுஞ்
செம்மையோ டொருங்கிய சித்த னாகியே
மெய்முனி வரவிருந் தினிது கேட்கவே.

(ப - ரை.) இ முறை - இறந்தக்கிரமமாக, நவ விதம் - ஒன்பது வகையாய், எய்தி
நின்றுள - அடைந்திருக்கிற, மெய் மலி - உண்மை மிகுந்த, நல் - நல்ல, மகேச்சுரத்தலம்
விளம்புதும்—, செம்மையோடு—, ஒருங்கிய - ஒருப்பட்ட, சித்தன் ஆகி - மனமுடைய
வனாகி, எம் முனிவர - எமது முனிசிரேஷ்டனே, இனிது இருந்து கேட்க - இனிதாயிருந்து
கேட்கக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) விளம்புதும் - சொல்வோம்.

(டு)

ப தி து ர வ து
(க.) மாகேச்சுரத்தலம்.

[அதாவது - ப்ரஹ்மாமுதலிய ஸமஸ்த பிராணிகளுக்கும் ஸ்வாமியான பரசிவன்
ஒருவனே ஸர்வ ஸ்ரேஷ்டன் என்றறிந்தவனும், பரஸ்த்ரிஸங்கம் பரத்ரவ்யாபேஷை
அவித்தை முதலிய பஞ்சக்லேஸங்கள், அஹங்காரம் மாத்ஸர்யம் கோபம் ப்ராணஹிம்ஸை
ஆகிய இவை முதலிய குணங்களில் வர்த்தியா திருப்பவனும், ஸஹஜதாரியானவனும்,
ப்ரஹ்மாதிகளின் பதங்களில் ஆஸக்தியில்லாதவனும், ப்ரஹ்மாதி பதங்களை ந்ருணோ
பாதியில் அறிபவனும், ப்ரீபரமேஸ்வரனிடத்தில் த்ருடமான பக்தியுள்ளவனும் ஆஸக்தனு
மான சிவபக்தனே மாகேஸ்வரன் என்று சொல்லப்படுவான் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

உலகினை யளித்தரு னருத்தி ரன்மிகு
முலகினை யுண்டிடு மொருவன் தன்னினும்
தலைமைய னென்றெவன் றுணியுந் தன்மையா
னிலகுறு மனையன்மா கேச னென்பவே.

(ப - ரை.) உலகினை - உலகத்தை, அருத்தருள் - காத்தருள்கின்ற, உருத்திரன்—,
மிகும் - மேலான, உலகினை உண்டிடும் ஒருவன் தன்னினும்—, தலைமையன் என்று -
தலைமையுடையவ னென்று, எவன் துணியும் தன்மையைன்-எவன் நிச்சயிக்குந்தன்மையை
யுடையனோ, இலகுவும் அனையன் - விளங்குகிற அவனே, மாகேசன் என்ப - மாகேச
னென்று சொல்லுவர் (மேலோர்) எ - று.

* மந்த்ருபிரிவு:—அதாவது மாகேசனுடன் இஹலோகவீரன் பரலோகவீரன் விங்க
வீரன் என மூன்று வகைப்படுவன். இவர்களில், மத்யலோக கணங்கள் புகழும்படி ஷட்தர்ஸ
தங்களின் திரஸமச்சயத்து தன்சமயத்திற்கு ப்ராணனை வரயம் செய்பவனே இஹலோக
வீரன் எனப்படுவன்; தேவலோக கணங்கள் புகழும்படி ஸர்வஸங்க பரித்யாகம்செய்து
தர்மாதர்ம காமமோக்ஷங்களை விட்டிருப்பவனே பரலோகவீரன் எனப்படுவன்; அந்ந
வங்க ஸங்கத்தினால் ஸர்வகரணங்களும் ஒன்று பட்டிருப்பவனே விங்கவீரன் எனப்படுவன்.
மாகேஸ்வரனை பிண்டப்ரஹ்மம் என வழங்குதது முண்டு

(வி - னா.) உலகினை உண்டும் ஒருவன் என்றது திருமாலே. பிரமன் முதலியோர் மலமுடையவர்கள் என்பதும் மஹேஸ்வரன் மலமில்லாதவன் என்பதும் இச்செய்யுளால் பெறப்பட்டன. (க)

விமலனா கியதுதல் விழியினோனோடு
சமவரா கியநிலைச் சதுமு கப்பெருந்
கமலனா தியர்தமை யொப்புக் காண்குறு
மமைவிலா னரியமா கேச னாகுவான்.

(ப - னா.) விமலன் ஆகிய—, துதல் விழியினோனோடு - நெற்றிக்கண்ணோடு, சமவர் ஆகிய - சமாநராகிய, நிலை - நிலையையுடைய, சதுமுகம் - நான்கு முகங்களையுடைய, பெரு - பெரிய, கமலன் ஆகியர்தமை - பிரமன் முதலானோரை, ஒப்பு காண்குறும் - ஒப்புச்சொல்லுதற்குரிய, அமைவு இல்லான் - அமைதியில்லாதவன், அரிய மாகேசன் ஆகுவான்—, எ -று.

(வி - ரை.) நெற்றிக்கண்ணன் - சிவபெருமான். கமலன் - தாமரைமலரை மிடமா கக்கொண்டிருப்பவன். மாகேசனுக்கு பிரமன் முதலானோர் ஒப்பாகார் என்பது கருத்து.

பங்கய னாதிய பசுக்கட் கென்றுமே
யிங்கிறை யாகிய வீசன் நன்னையே
துங்கனென் றுணர்தரு துணிவு பெற்றுளோன்
மங்கல நெறியுடை மகேச னாகுவான்.

(ப - னா.) பங்கயன் ஆகிய - பிரமன் முதலிய, பசுக்கட்டு—, என்றும்—, இங்கு—, இறை ஆகிய ஈசன் தன்னையே—, துங்கள் என்று - உயர்ந்தோனென்று, உணர் தரு - அறிந்த, துணிவு பெற்றுளோன்—, மங்கலநெறி உடை—, மகேசன் ஆகுவான்—, எ-று.

(வி - னா.) பங்கயன் - தாமரைமலரை யாசநமாகவுடையவன். பசுக்கள் - சீவர்கள். இறை - பண்பாகுபெயர், தலைமையையுடையவன் என்பது பொருள். ஈசன் - சிவபெருமான். பங்கயனாகிய பசுக்கள் என்றதனால் இவர்கள் அழியும்தன்மை பெறப்பட்டது. (ங)

பெருமல முற்றிடு பிரம னாதியர்
தரும்வலி யிலர்தனி முத்தி நல்குவோ
னிருமல மகேசனே பென்னு நெஞ்சினோன்
மருவரு நிலையுடை மகேச னாகுவான்.

(ப - னா.) பெரு மலம் உற்றிடு - பெரிய மல சம்பந்தத்தையுடைய, பிரமன் ஆதியர்—, தரும் வலி இலர் - கொடுக்கும் வலியிலராவர், தனி - ஒப்பற்ற, முத்தி நல்குவோன் - முத்தியைத்தருவோன், நிருமல மகேசனே—, என்னும் நெஞ்சினோன் - என்கிற கருத்துடையவன், மருவு அரு - பெறுதற்குரிய, நிலையுடை - நிலையையுடைய, மகேசன் ஆகுவான்—, எ -று.

(வி - ரை.) வலி - சக்தி. மகேசன் - சிவபெருமான். பெருமலம் உற்றிடு பிரமன் ஆதியர் என்றதனால் இவர்கள் மோகமுற்றவர்கள் என்பது பெறப்பட்டது. (ச)

மாலய னாதியர் மருவு வாழ்வெலாஞ்
சால வோர்து ரும்பெனத் தள்ளி பைம்புல
னாறு சுகங்களை மகேச னுற்றியே
சீலமோ டவன்சிவா நந்தத் தெய்துவான்.

(ப - னா.) மால் அயன் ஆதியர்—, மருவு வாழ்வு எல்லாம் - அடைந்திருக்கிறசெல்வ மெல்லாம், சால - மிக, ஓர் அரும்பு என்ன தள்ளி—, ஐம்புலனால் உறு சுகங்களை—,

மகேசன்—, ஆற்றி - செய்து, சீலமோடு - நல் ஒழுக்கத்துடனே, அவன் சிவாநந்தத்து எய்துவான்—, எ - து.

(வி - ரை.) வாழ்வு - செல்வம், இது கருவியாகுபெயர். சால் சால் என்னும் உரியடியாகப்பிறந்த செயவெஸ்வரப்பாட்டு நிகழ்கால வினையெச்சம். ஐம்புலன் - பஞ்சவிஷயங்கள், (ஸுப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்கள்.) இச்செய்யுட்களால், மாஜேஸ்வரனை வீரமாஜேஸ்வரன் எனப்பொருள்கொள்க. மரியும் வாழ்வு என்றும் பாடம், இதற்கு அழிகிற செல்வம் என்பது பொருள். (ரு)

பிறர்மனை பிறர்பொருள் பெறல வாச்சின
மறுபகை முதனவை யனைத்து நீக்கியே
பொறையொடு பரனது புகழ்வி நும்பிகள்
னெறிதரு சிவாகம நேய முள்ளனாய்.

(ப - ரை.) பிறர்மனை - பிறர் பொருள் பெறல்—, அவா—, சினம்—, அறுபகை—, முதல் - முதலாகிய, நவை அனைத்தும் - குற்றங்களெல்லாவற்றையும், நீக்கி—, பொறையொடு - பொறுமையுடன், பரனது புகழ் விரும்பி—, நல் நெறி தரு - நன்னெறியைக் காட்டுகிற, சிவாகமநேயம் உள்ளவனாய்—, எ - து.

(வி - ரை.) பிறர்மனை - பிறரது மனைவி. மனை - ஆகுபெயர். அவா - ஆசை. சினம் - கோபம். அறுபகை - அரி ஷட்வர்க்கம் (காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மத்ஸரம்). பொறை - தொழிற்பெயர். சிவாகமநேயம் - சைவாகமங்களில் விரும்பு. இது முதல் மூன்றுசெய்யுட்கள் குளகம். (சு)

அரற்குயர் வளித்திடு மளவை கொண்டுதான்
பரங்கிதஞ் செய்துநம் பரம்பொ ருட்டவாய்த்
திரத்தொழில் புரிந்துமெய்ச் சிவநிந் தைக்கணே
மரித்திடு நிலையினும் வலிய னுகியே.

(ப - ரை.) அரற்கு - சிவபெருமானுக்கு, உயர்வு அளித்திடும் - உயர்வைச் சொல்லுகிற, அளவை கொண்டு - அளவையையெகொண்டு, தான் பரற்கு இதம் செய்து—, நம் - நமது, பரன்பொருட்டு—, அவாய் - விரும்பி, திரத்தொழில் புரிந்து - உறுதியாகிய தொண்டிசெய்து, மெய் சிவ நிந்தை கண் - உண்மையாகிய சிவநிந்தை செய்யுமிடத்தில், மரித்திடும் நிலையினும் - இறக்குமளவும், வலியன் ஆகி - உறுதியுள்ளவனாகி, எ - து.

(வி - ரை.) அளவை - பிரமாணம், அது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண முதலாயெண்வகைப் பட்டிருக்கும், விரிவஞ்சி யீண்டு விடுத்தனம். இதம் - நன்மை. (எ)

நிந்தனை யுடையரை நீக்கி யோர்சிவ
வந்தனை யுடையரை மருவி யென்றுமே
புந்தியின் மகிழ்பெறீஇப் புனித னுயறு
மைந்துடை யவுனரு மகேச னுகுவான்.

(ப - ரை.) நிந்தனை உடையரை நீக்கி—, ஓர் - ஒப்பற்ற, சிவ வந்தனை உடையரை மருவி—, என்றும்—, புந்தியில் - மனத்தில், மகிழ்பெறீஇ - மகிழ்ச்சிபெற்று, புனிதனாய் உறும் - பரிசுத்தனாயிருக்கிற, மைந்து உடையவன் - வலியுடையவனே, அரு - அருமையாகிய, மகேசன் ஆகுவான்—, எ - து.

(வி - ரை.) நிந்தனை - நிந்தித்தல். வந்தனை - தோத்திரம். பெறீஇ - சொல்லிசையளபெடை. அரு மகேசன் - வீரமாகேசன். (அ)

மாகேச்சுரத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஶும் பக்தவத்ஸலாய நம:

பதினேழாவது

(உ.) இலிங்கநிட்டைத்தலம்.

[அதாவது - ஸர்வஸ்வமும் நாசமாயினும் சிரச்சேதமாய்க் கொண்டிருப்பினும் மற்ற வஸ்துக்களில் நிராபேகையுள்ளவனாய், நமஸ்காரம் தர்ஸனம் ஸபர்ஸனம் பூஜை முதலிய வைகனினால் நியமமாய், எக்காலத்தும் சிவலிங்க பூஜையாகிய மஹாவ்ரத்தத்தைக் கைவிடாத மாகேசனே பரம லிங்கநிட்டை என்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

கலநிலைத்துறை.

ஆவி மாளினுஞ் சிவலிங்க நிட்டையை யடைந்தோ
 ஜேவி லாநெறி நிற்கவொன் றுணர்தர வுணர்த்தும்
 தாவி லாதவிச் சிவலிங்க நிட்டையந் தலந்தான்
 தேவ தேவனைப் பொருளெனு மகேசனைச் செறியும்.

(ப - ரா.) ஆவி மாளினும் - உயிரீங்கினும், சிவலிங்க நிட்டையை அடைந்தோன்—, ஜேவி லாநெறி நிற்க-நீங்கா நெறியில் நிற்கும்படி, ஒன்று உணர்தர உணர்த்தும்— ஒரு பொருளை யறிய அறிவிக்கும், தாலிலாத - கெடாதவிலாத, இ - இந்த, அம் - அழகிய சிவலிங்கநிட்டை தலம்—, தேவதேவனை—, பொருள் என்னும் - பொருளென்கிற, மகேசனை—, செறியும் - பொருந்தும், எ - று.

(வி - ரா.) தேவ தேவன் - சிவபெருமான்.

(க)

பொருளெ லாஞ்சிதைந் துயர்தலை யற்றுவீழ் பொழுது

மருளு லாஞ்சிவ லிங்கபூ சனைவிட லாகா

தெருளி லுலரன் பூசனை செய்திடா துண்ணு

மருளி லான்கரத் துற்றிடு முத்திமா நிதியம்.

(ப - ரா.) தெருளினால் - தெளிவோடு, அரன் பூசனை செய்திடாது—, உண்ணும் - உண்ணுகிற, மருள் இல்லான் - மயக்கமில்லாதவனது, கரத்து - கையில், முத்தி மா நிதியம் - முத்தியாகிய பெருஞ்செல்வம், உற்றிடும் - பொருந்தும், (ஆதலால்) பொருள் எல்லாம்—, சிதைந்து - அழிந்து, உயர் - உயர்ந்த, தலை அற்று வீழ்பொழுதும்—, அருள் உலாம் - அருள் விளங்குகிற, சிவலிங்கபூசனை விடல் ஆகா—, எ - று.

(வி - ரா.) தெருள் - தெளிவு. அரன் - சிவபெருமான். கரம் - கை. சிதைதல் - அழிதல். பூசனை - பூசை. முத்தி மா நிதியம் - மோக்ஷஸம்மதி.

(உ)

சம்பு பூசனை யாகிய தக்கதோர் தரும

மிம்பர் வீடுற வளித்திடு மினையதை பன்றி

நம்பு மேனைய சிறுபய னஸ்குறு தருமம்

கும்ப மாமுனி செய்வதென் பெறுவது கொண்டு.

(ப - ரா.) கும்பமாமுனி - அகத்தியரே, சம்பு பூசனை ஆகிய—, தக்கதோர் தருமம்— தகுதியுடைய வொருதருமமானது, இம்பர் - இவ்வுலகில், வீடு உற அளித்திடும்—வீட்டையக் கொடுக்கும், இனையதை அன்றி - இதையல்லாமல், நம்பும் - நம்புகிற, ஏனைய - மற்றைய, சிறுபயன் - சிறுபயனை, ஸ்குறு - கொடுக்கிற, தருமம் - தருமத்தை, செய்வதுகொண்டு - செய்வதனால், பெறுவது என் - பெறும் பயன் யாது, எ - று.

(வி - ரை.) குடத்தில் பிறந்தவராதலால் அகத்தியரைக் கும்பமாமுனி என்றார்.
சம்பு - சிவபெருமான். (ங)

நியமம் கொண்டு சனைசெயு நிமலலிங் கத்திற்
செயலி லன்புட னர்ப்பிதஞ் செய்தசே டத்தை
யயில்பு மெய்வளர்ப் பவனெவ ன்னையதன் மையனே
மயல கன்றுபர் தருதனி வீரமா மகேசன்.

(ப - ரை.) நியமம் கொண்டு பூசனை செய்யும் நிமல லிங்கத்தில்—, செயல் இல்
அன்புடன் - நிஷ்காமமான அன்போடு, அர்ப்பிதம் செய்த சேடத்தை—, அயில்பு -
உண்டு, மெய் வளர்ப்பவன் எவன்—, அனைய தன்மையனே—, மயல் அகன்று - மயக்க
மொழிந்து, உயர்தரு - உயர்ந்த, தனி - ஒப்பற்ற, வீரமா மகேசன்—, எ - று.

(வி - ரை.) சேடம் - மிச்சில். நிஷ்காமம் - விருப்பமற்றது. அயில்பு - செய்யு
என்னும் வாய்பாட்டிற்காகல விளையெச்சம், இதற்குப்பகுதி அயில். அயிலல் - உண்டல்.
மெய் - சரீரம். வீர மா மகேசன் - வீர மஹா மாஹேசன். (ச)

விடுத்து மற்றுள பயனெலாம் விமலலிங் கத்தி
லடுத்த நெஞ்சமும் பரமலிங் கத்தரும் புகழே
யெடுத்த னைந்திடு வாயுமர்ச் சனைசெய வென்றும்
படைத்த கைகளு முடையனே யுருத்திரன் பகரின்.

(ப - ரை.) மற்றுள பயன் எல்லாம் விடுத்து —, விமல லிங்கத்தில் அடுத்த
நெஞ்சமும்—, பரமலிங்கத்து அரு புகழே எடுத்து அறைந்திடுங் வாயும்—, என்றும்—,
அர்ச்சனை செய்யப்படைத்த கைகளும் உடையனே—, பகரின் - சொல்லுமிடத்தில்,
உருத்திரன் - உருத்திரனாவான், எ - று.

(வி - ரை.) விமலம் - சிம்மம். பயன் - ஆகுபெயர். அறைதல் - சொல்லல். உடை
யனே யென்பத னீற்றேகாரம் தேற்றம். (ரு)

பரம லிங்கநன் னிட்டையை யுளன்பரா நந்த
வொருபெ ருஞ்சிவ மதனையே யடைவனென் றுரைக்கு
மிருள றுங்கலை யாவும் றவன்றனக் கென்னுந்
திரமி முந்துறு துறக்ககா ரணமெனுந் செயல்கள்.

(ப - ரை.) பரம லிங்க நல் ிட்டையை உளன்—, பரநந்தம்—, ஒரு பெரு சிவம
தனையே அடைவனென்று—, இருள் அடும் கலையாவும் உரைக்கும்—, அவன் தனக்கு—,
திரம் இழந்துறு - உறுதி நெட்டொழிகின்ற, துறக்கம் - சுவர்க்கத்துக்கு, காரணம்
என்னும் செயல்கள்—, என் ஆம் - என்னபயனைத்தரும், எ - று.

(வி - ரை.) பரநந்தம் - மேலான இன்பம். கலையாவும் - தூல்களெல்லாம். அவன்
தனக்கு என்பதில் தன் ாரியை. என் ஆம் என்ற வினா ஒன்றுமாகாதென்றலை யுணர்த்
தற்கு வந்தது. (சு)

நீறு கண்டுகை புனைந்துநன் னெறியிடை நின்று
தேறு மஞ்சிவ லிங்கமா ிட்டையிற் சிறந்த
பேற டைந்தவன் றன்னையப் பிரமனே முதலோர்
மாற ருந்துதி செய்துநின் றிறைஞ்சுவர் மன்னே.

(ப-ரை.) நீறு கண்டுகை புனைந்து—, நல் நெறியிடை நின்று—, தேறும் - தெளி
வாகிய, அம்-அழகுள்ள, மா - பெருமைபொருந்திய, சிவலிங்க ிட்டையில் சிறந்த—, பேறு

அடைந்தவன் தன்னை—, அ - அந்த, பிரமன் முதலோர்—, மாறு அரு - இடையறாத, குதிசெய்து நின்றது—, இறைஞ்சுவர் - வணங்குவர், எ - து.

(வி - ரை.) நீறு - விழுதி. கண்டுகை - கழுத்திலணியும் உருத்திராக்கமாலே, பேறு - பயன், அரு - இன்மைப்பொருட்டு. ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலீலை.

நெஞ்சஞ் சோகம் பாவனையி னிந்ந ரிதுத்தி விடயங்க
ளஞ்சந் துமவாத் துமந்தசிவ யோகி யொருவ னடியணையிற்
றுஞ்சந் திருமான் முதலமர ருள்ள மவனைத் துதித்திறைஞ்சா
தெஞ்சந் தவமா முனிவரிலே யெனநான் மறையு மியம்புமால்.

(எ)

நிட்டைத்தலம் - முற்றம்.

உட

ஓம் பவாய நம:

பதினேட்டாவது

(ந.) பூருவாச்சிரயநிரசநத்தலம்

—o—o—o—

[அதாவது - மேற்கூறிய க்ரமத்தில் லிங்கநிஷ்டையுள்ளவனும், இடைக்கப்பெற்ற சிவாசாரத்தை யாஸ்ரயிப்பவனும், மாஹேஸ்வர சமயத்திற்கு விருத்தங்களானதும் தீர்க்கைக்கு முன்னர் நிகழ்ந்தவைகளும் ஜாதி குல சம்பந்தத்தால் வரும் தர்மங்களாகிய பூர்வாஸ்ரயங்களைக் கைவிட்டவனுமான வீரமாஹேஸ்வரனே பூர்வாஸ்ரய நிராஸகனென்று சொல்லப்படுவான் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

கொண்டு றுஞ்சிவ லிங்கநன் னிட்டையைக் கொண்டு

விண்டு றும்பவ நெறியடை வீரமா மகேசன்

கண்ட ருஞ்சிவ நெறிவிலக் காயிவண் கலந்த

பண்டு றுங்கரு மங்களோ விடுத்திடப் படுமால்.

(ப - ரை.) கொண்டு றும் - கொண்டிருக்கிற, நல் - நல்ல, சிவலிங்கநிட்டையைக் கொண்டு—, பவம் - பிறவியானது, விண்டு றும் நெறி அடை - நீங்கும் வழியை யடைந்த, வீரமாமகேசன் (ஆல்)—, கண்டதும் - அறிவைத்தருகிற, சிவநெறி விலக்கு ஆய் இவண் கலந்த - சிவநெறிக்கு விலக்காக இவ்வுலகிற்பொருந்திய, பண்டு உறும் - பூர்வமடைந்திருந்த, கருமங்கள்—, விடுத்திடப்படும்—, எ - து.

(வி - ரை.) நிட்டையைக்கொண்டு - நிட்டையால். கண் - அறிவு, விலக்கு-நிஷேதம், கருமங்கள் - க்ரியைகள்.

(க)

சோதி லிங்கநன் னிட்டையின் விலக்கெனத் தோன்றுஞ்

சாதி தன்குல தருமங்க ளனைத்தையுந் தணந்த

நீதி யொன்றுள னாகிய நிலைபெறு மகேசன்

நீத டைந்துள தொல்லையாச் சிரயத்திற் தீர்ந்தோன்.

(ப - ரை.) சோதி - ஒளியுருவாகிய, நல் - நல்ல, லிங்கநிட்டையின் விலக்கு—, என்ன தோன்றும்—, சாதி தன் குல தருமங்கள் அனைத்தையும்—, தணந்த - நீங்கின, நீதி ஒன்று உள்ள ஆகிய - ஒரு நீதியை யுடையவனாகிய, நிலைபெறும் மகேசன்—, தீது

அடைந்துள்ள தொல்லை ஆச்சிரயத்தில் தீர்த்தோன் - தீமையடைந்துள்ள பூர்வாசிரயத்தினின்றும் நீங்கினவனாவான், எ -று.

(வி - னை.) குலதருமங்கள் - குலாசாரதருமங்கள். தணத்தல் - நீங்கல். பூர்வாச்சிரயம் - இன்னிலை. (உ)

பற்று றஞ்சிவ தீக்கையிற் பவித்திரன் நனக்கு
முற்ற ருங்கரு மங்களி னென்பயன் மூடம்
பெற்று றம்பவப் பிணியின ரேயவை பெறுவா
ருற்றி மஞ்சிவ தீக்கையி னேனவை யொழியும்.

(ப - னை.) பற்று உறும் - பற்றுதற்கேதுவாகிய, சிவதீக்கையின் - சிவதீக்கையால், பவித்திரன் தனக்கு - பவித்திரனாவனுக்கு, முற்று அரு - செய்தற்கரிய, கருமங்களின் - கருமங்களால், பயன் என்—, மூடம் பெற்று - மூடத்தன்மையடைந்து, உறும் - (அதனை) பெற்ற, பவப்பிணியினரே - பவரோகத்தை யுடையவரே, அவை பெறுவார்—, உற்றிடும் - அடைந்த, சிவதீக்கையினால்—, அவை ஒழியும் - அவற்றை நீக்குவான், எ -று.

(வி - னை.) தீக்கையின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது மூன்றாவதன் கருவிப் பொருளில் வந்தது. (ங)

மனிதர் சுத்தரு மசுத்தரு மெனவிரு வகையர்
புனிதர் மெய்ச்சிவ தீக்கையைப் பொருந்தின ரொழிந்தோ
ரினிடெ னஞ்சிவ தீக்கையை யிலாதவ ரென்ப
வனிதை பங்குடை யமலனுற் பெருநெறி வல்லோர்.

(ப - னை.) வனிதை பங்கு உடை - மங்கைபங்கையுடைய, அமலன் னால் - சிவனால் களாகிய, பெரு நெறி வல்லோர் - பெரு நெறியில் வல்லோர், மனிதர்—, சுத்தரும் அசுத்தரும் என இருவகையர்—, மெய்ச்சிவ தீக்கையைப் பொருந்தினர்—, புனிதர்—, ஒழிந்தோர்—, இனிதுஎன்னும்-இனிதென்று சொல்லப்படுகிற, சிவதீக்கையையிலாதவர்—, என்ப - என்று சொல்லுவார் (பெரியோர்), எ -று.

(வி-ரை.) வனிதை யென்றது உமா தேவியை. 'பங்கு - பாகம். அமலன் னால் என்றது சிவாகமங்களை. அசுத்தர் - ப்ராக்ருதர். புனிதர் - சுத்தர் (அப்ராக்ருதர்). ஒழிந்தோர் - ஏனையோர் (ப்ராக்ருதர்). (ச)

வருண நன்னிலைத் தருமங்க ளிருவகைப் படுமொன்
றரன றைந்தது மற்றைய தயனறைந் ததுவாம்
பரன றைந்தது பயிலுவர் சிவாச்சிர யத்தர்
பிரம னஸ்கிய தருமமே பிராகிரு தர்க்கு.

(ப - னை.) வருணம் நல் நிலைத்தருமங்கள் இருவகைப்படும்—, ஒன்று அரன் அறைந்தது ஆம்—, மற்றையது அயன் அறைந்தது ஆம்—, பரன் அறைந்தது சிவாச்சிரயத்தர் பயிலுவர்—, பிராகிருதர்க்கு—, பிரமன் னஸ்கிய - பிரமன்சொன்ன, தருமமே - தருமமே (முக்கியமாம்), எ -று.

(வி - னை.) வருணம் - குலம். நிலைத்தருமங்கள் - ஆச்சிரமதருமங்கள். அரன் அறைந்தது - சிவபெருமான் சொன்னது. அயன் - பிரமன். பரன் - மேலானவன் (சிவபெருமான்). சிவாச்சிரயத்தர் - சிவபெருமானை வழிபடுபவர் (வீரசைவர்). (ரு)

முந்தையுற்றுள விர்தந்த துருவங்கள் மூண்ட
வெந்த முற்கவர் துண்ணுற விரவுற வாபோ
னந்து மச்சிவ திக்கையை நண்ணினோர் தமக்குட்
பந்த முற்றுள சாதிவேற்றுமையிலே பகரின்.

(ப - னை.) முந்தையுற்றுள - முன்னே யடைந்திருந்த, இந்தந்தது உருவங்கள் -
விறகின் உருவங்கள், மூண்ட வெம் தழல் கவர்ந்து உண்ணுற—, விரவு உற ஆறு போல் -
கலந்திராத தன்மைபோல, நந்து உற - பெருக்கமடைய, சிவதிக்கையை நண்ணினோர்
தமக்கு—, உள்-மனத்தில், பந்தம் உற்றுள்ள சாதிவேற்றுமை பகரின் —, இல்லை—, எ-று.

(வி - னை.) ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

சிவஞானதீபம்.

இந்தங்கள் பலபலபே ருடைய வாகு மெரிதழலி விடையிடவே யெல்லாஞ் சேர
வெந்துவிடு கினிலும் ஈச மாகி வெண்ணிறென் றொருபெயராய் விளங்கு மாபோற்
பந்தமுற்றுங் குலாசார மயக்க மெல்லாம் பரமகுருத் திருநோக்கம் பரித்தவாறே
வெந்தழியு மொருபுழுபோட் டுவனா மாபோல் விமலனுரு வாயெவர்க்கு மேலா மன்றே.

இந்தம்-விறகு, விரவல் - கலத்தல், நந்தல் - பெருகல், நண்ணினோர் - அடைந்தவர்.
பந்தம் - கட்டு. (சு)

பாச மற்றுயர் திக்கையிற் சிறந்துள பத்த
ஈச னைப்பெறு பத்தர்பா லோரி!—த் தெனினும்
பேசி லுற்றிடு சாதியுன் னுதன்மிகப் பிழையென்
றாச லொத்துழல் பிறப்பிறப் பகன்றவ ருரைப்பார்.

(ப - னை.) பாசம் அற்று—, உயர் திக்கையில் சிறந்துள்ள பத்தர்—, ஈசனைப் பெறு
பத்தர் பால்—, ஓரிடத்து எனினும் பேசில்—, உற்றிடு - (அவர்) அடைந்திருக்கிற, சாதி
உன்னுதல் - சாதியை யெண்ணுதல், மிக்க பிழை என்று—, ஊசல் ஒத்து உழல் - ஊசலை
நிகர்த்துமலா நின்ற, பிறப்பு பிறப்பு அகன்றவர்—, உரைப்பார்—, எ - று.

(வி - னை.) பாசம் - கயிறு (பந்தம்). உன்னுதல்-நினைத்தல். பிறப்பிறப்பு அகன்றவர் -
ஞானியர், உரைப்பார் - சொல்லுவர். ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலீலை.

சங்கமந் தனக்கொரு சாதி யுன்னினான்
அங்கையி னமர்தரு மரற்கு முன்னினான்
சங்கர னொடுசரந் தம்மில் வேறெனும்
அங்கவ னநிவரு மளற்ற முன்குவான்.

(எ)

பூருவாச்சிரயநிரசந்தலம் - முற்றம்,

பத்தொன்பதாவது

(சு.) அத்துவிதநிரச நத்தலம்.

[அதாவது - லிங்கபூஜைக்கு விருத்தங்களான ஸ்ரீவாஸ்ய தர்மங்களை எவ்வாறு விடவேண்டியதோ அவ்வாறே அத்தைவ ஜ்ஞாநமும் லிங்கபூஜைக்கு விருத்தமானதிலும் அவ்வத்தைவ ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு லிங்கமே பூஜ்யம் அங்கமே பூஜகம் என்னும் த்வைத பாவத்தையே அங்கீகரிக்கும் மாஹேஸ்வரனே அத்தைவநிராஸகனென்று சொல்லப்படு வன் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரிய விருத்தம்.

பூசனே செய்வோன் கொள்வோன் பேதமென் றுறலாற் போற்றும்
பூசனே யாதி கன்மம் பொன்றலா லிலிங்க ரிட்டை
நாசம துறலா லெங்கும் பெறஞான மிலாமை தன்னு
லீசனே வந்திக் கின்றோ னெங்குமத் துவிதஞ் செய்யான்.

(ப - னா.) பூசனே செய்வோன் —, கொள்வோன்—, பேதம் என்று உறலால்- வேற்றுமை யென்று ஏற்படுதலும், போற்றும் - போற்றப்படுகிற, பூசனே ஆதி கன்மம் பொன்றலால் - பூசனே முதலிய கர்மங்கள் நசித்தலாலும், எங்கும் - எவ்விடத்தும், ஞானம் இல்லாமை பெற - ஞானமில்லாமையுண்டாகலும், இலிங்கரிட்டை—, நாசம் உறலால் - நாசமடைதலாலும், ஈசனே வந்திக்கின்றோன்—, எங்கும் அத்துவிதம் செய்யான்—, எ - து.

(வி - னா.) பூசனே செய்வோன் - பத்தன், கொள்வோன் - ஏற்றுக்கொள்வோனாகிய சிவபெருமான். அத்துவிதம் செய்தல் - ஒன்றாகச்செய்தல். இலிங்கரிட்டை - லிங்கபூஜை. ஈசனே வந்திக்கின்றோன் - மாகேசன்.

இச்செய்யுளால், பூஜ்ய பூஜகர்களாகிய லிங்கஜீவர்களுக்குப் பேதத்தை விடுப்ப தாயின் லிங்கபூஜைக்கு விரோதமாகின்றமையால் பூஜை நிகழாதென்பதும், ஜ்ஞாநமில்லை யாயின் எல்லாம் அத்தைவம் என்னும்விசாரணைக்கு நிலைமையிலையென்பதும், (ஆதலால்) கர்மாதுஷ்டநாம் செய்யும் மாஹேஸ்வரன் சகலத்திற்கும் அத்தைவம் என்பதை மறுத்த வனுயிருத்தல் வேண்டு மென்பதும் பெறப்பட்டன.

ஈண்டு, முதலிரண்டு செய்யுட்களைப்பற்றி இவ்வாராய்ச்சி செய்யத்தக்கது. இந் னாலாரம்பத்திலும், இடையிலும், முடிவிலும் உள்ள பற்பல வாக்கியங்களால் சிவாத்வைத மானது நன்குவிளக்கப்படுகிறது. மேலும், கர்மமார்க்கம் சிவாகமங்களையும், ஞானமார்க்கம் உபநிஷத்துக்களையும் விசேஷமாய்த் தழுவிவிருக்கின்றன. சிவனுடன் அத்தைவம் கொள் ளப்படும் ஞானமார்க்கம் பேதத்தைத் தழுவுதல் முரண் என்பது இந்நூலின் முதலில் பிம்பப்ரதிபிம்பபாதி த்ருஷ்டாந்தங்களால் பெறப்பட்டிருக்கின்றது மன்றி இனிவரும் ஸ்தலங்களில் விரிவாய்க் காணலாம். மனம் முதலியவைகளால் செய்யப்படுவ தாதலால் உபாணனை யென்பது கர்மமார்க்கத்தில் அடங்கியதென்று சொல்லப்படும். இறைவன் பான், யான் அவனுலே நன்மையைப் பெறவேண்டியவன் என்னும் எண்ணம் உடையவனே உபாஸகன் என்று சொல்லப்படுவான். இங்ஙனமான உபாஸகன்வமானது உபாஸ்யனோடு தனக்குப் பேதம் கருதப்படுவதினாலே நிகழ்கின்றது. இங்ஙவிதமான உபாஸனு மார்க்கத் திற்கும் ஞானமார்க்கத்திற்கும் முறையே பேதம் கொள்வதும் பேதம் விடுவதும் ஏது வாகின்றமையாலும், உபாஸனு மார்க்கத்திலிருந்து மனத்தன்மமை பெற்ற பின்னரே ஞானமார்க்கத்தில் செல்வதற்குத்தக்க பரிபாகம் ஏற்படுகின்றமையாலும், இறைவனுல்

உபாஸனா காண்டத்தில் பேதமும் ஞானகாண்டத்தில் அபேதமும் சுவேதாஸ்வதர உபநிஷதாதி மஹாதந்தரங்கனில் கூறப்பட்டுள்ளன. (க)

இறையவ னியக்கு கின்றோ னியங்குறப் பட்டு நிற்போ
னறையரு முயிரென் றெண்ணி யாயவின் வேறு பாடு
பெறுமுறை யதன லந்தப் பிரேரகன் றனையர்ச் சித்த
னெறியோடு புரிக செய்யே னிகழ்த்துமத் துவிதத் தன்னே.

(ப - னா.) இறையவன் - இறையன், இயக்குகின்றோன் - அசைப்பிப்பவன், அறை தரும் உயிர் - சொல்லப்பட்ட சுவன், இயக்குதப்பட்டு நிற்போன் என்று, எண்ணி - நினைத்து, ஆய - உண்டாகிய, இ வேறுபாடு பெறு முறையதனும், அந்த பிரேரகன் தன்னே, அர்ச்சித்தல் - அர்ச்சனை செய்வதை, நெறியோடு புரிக - நெறியோடு செய்க, நிகழ்த்தும் - சொல்லப்படுகிற, அத்துவிதம் தன்னே செய்யேல் - அத்து விதஞ் செய்யாதை, எ - று.

(வி - னா.) இறையன் - சங்கரன். இயக்குகின்றோன் - ஏவுவோன். இயக்குதப்பட்டு நிற்போன்-அசைப்பிக்கப்பட்டு நிற்பவன் (ஏவப்படுகின்றவன்). பிரேரகன்-தூண்டுவோன்.

பராபரன் பதியா மந்தப் பதிதொடர் பசுவா மான்மா
விராவிவர் தம்மி லென்றும் வேறுபா டிலரே யாயிற்
றராதல மதனி லீசத் தன்மையோ டடிமைத் தன்மை
வராவென வுரைப்பர் மிக்க மறைகளா கமங்கள் வல்லோர்.

(ப - னா.) மிக்க - மேலான, மறைகள் ஆகமங்கள் வல்லோர்—, பராபரன் பதி ஆம்—, ஆன்மா—, அந்த பதி தொடர்-அந்தப் பதியைத் தொடர்ந்த, பசு ஆம்—,விராவு- கலந்த, இவர் தம்மில்—, என்றும் வேறுபாடு இல்லரேயாயின்—, தராதலமதனில் - பூலோகத்தில், ஈசத்தன்மையோடு அடிமைத்தன்மை—, வரா என உரைப்பர் - உளவாகா வென்று சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) பதி - தலைவன், பசு - சுவன்.

(கூ)

எம்முறை பரர்ப ரன்றா னிலங்குறு போத கத்தான்
மெய்மலி காட்சி யுற்று விளக்கமோ டெய்தி நிற்கு
மம்முறை பெறவ டைந்த வத்துவி தப்பேர் வாழ்க்கை
யிம்மையின் ஞான மில்லோர்க் கென்றுமின் றாகு மன்றே.

(ப - னா.) எ முறை - எந்த முறையால், பராபரன்—, தான் இலங்குறு போதகத் தால் - தானேயாய் விளங்குகிற ஞானயுருவத்தோடு, மெய் மலி காட்சி உற்று - உண்மை மிகுந்த காட்சியை யடைந்து, விளக்கமோடு எய்தி நிற்கும் - ஒளியோடு பொருந்தி நிற்பதே, அ முறை பெற அடைந்த —, அத்துவிதப் பேர் வாழ்க்கை—, இம்மையில்—, ஞானம் இல்லோர்க்கு—, என்றும் இன்று ஆகும் - என்றமில்லையாகும், எ - று.

(வி - னா.) காட்சி - தோற்றம். இம்மை - இப்பிறப்பு. பரதத்வமானது எப்போது ஞானத்தால் அபரோஹமாகின்றதோ அப்போது அத்னைப் பேறு நிகழும் என்பதும் ஞானமில்லாதவனுக்கு ஓரிடத்திலும் அது நிகழாது என்பதும் இச்செய்யுளால் பெறப் பட்டன.

(சு)

கருமவே துவினைக் கொண்டு காண்குறும் வேறு பாடு
மருவுறு மதன லென்றும் வளங்கெழு மருச்ச நாதி
புரிதரு நெறியி னின்றோன் பொருந்துநற் கரும மெல்லா
மொருவவர் தெய்து மத்து வித்தகினை யுற்றி டானால்.

(ப - ரை.) கருமம் - கருமமாகிய, ஏதுவினைக்கொன்றும்—, காண்குறும் - காணப்படுகிற, வேறுபாடு மருவுறும்—, அதனால்—, என்றும்—, வளம் கெழும் - வளம்பொருந்திய, அருச்சுநாதி புரிதரும் நெறியில் நின்றேன—, பொருந்தும் நல் கருமம் எல்லாம்—, ஒருவநீங்க, வந்து எய்தும் - வந்தடைகின்ற, அத்துவிதத்தினை உற்றிடான் - அத்துவிதத்தைப் பொருந்தான், எ - று.

(வி - ரை.) ஏது - காரணம், வேறுபாடு - விவகாரம். எப்போதும் பேதத்தை யாஸ்ரயிக்கும் தன்மையால் பூணை முதலிய விவகாரம் நிகழும் என்பதும், லிங்கபூணையை முக்கியமாய்க் கொள்பவன் அத்தைதத்தில் விருப்புடையவன் ஆகக்கூடாது என்பதும் இச்செய்யுளால் பெறப்பட்டன. (டு)

அத்துவிதநிரசநத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் த்ரிஸோகேஸாய நம:

இ ரு ப தா வ து

(டு.) ஆவாகநநிரசநத்தலம்.

[அதாவது - அத்தை நிரஸநத்தைச் செய்தலும் லிங்கநிஷ்டையுள்ளவனால் லிங்காஹ்வாந வநியர்த்தமாய் ஒரு மூர்த்தியைக் கல்பிக்கவேண்டியதாயின் அநியதவ்ரஸங்கமுண்டாகும் காரணத்தினாலும், லிங்கத்தின் பரிபூர்ணதஸையினாலும், சிவலிங்க பூஜார்த்தமாய் அத்தை பாவத்தை விட்டு த்வைதபாவத்தை அங்கீகரிப்பவனும், சைவனைப்போலப் பூஜார்த்தமாய் ஸ்ரீ குருதத்தமான இஷ்டலிங்கத்தினிடத்தில் பூணைக்கு அங்கமான ஆஹ்வாந நிரஸநம் செய்வவனுமாகிய மாஹேஸ்வரனே ஆஹ்வாந நிராஸகனென்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

அறுசர்க்கழிநெழலடியாசிரியவிருத்தம்.

அச்சிவ லிங்கம் வந்தித் தத்துவி தத்தை நீத்தோன்
மெய்ச்சிவ மயமாய் நின்று விளங்குதன் னிட்ட லிங்கத்
திச்சையி னரனை யாவா கரித்திட லியல்பன் நென்பர்
பொய்ச்செயல் கடந்து மிக்க புலக்குறும் பெறிந்த வீரர்.

(ப - ரை.) பொய் செயல் கடந்து—, மிக்க - மேலான, புலக்குறும்பு எறிந்த-ஐம்புலக் குறும்பரை யறுத்த, வீரர்—, அ சிவலிங்கம் வந்தித்து—, அத்துவிதத்தை நீத்தோன்—அத்து விதத்தை விட்டவன், மெய் - உடம்பில், சிவமயமாய் நின்று—, விளங்கு - பிரகாசிக்கிற, தன் இட்டலிங்கத்து இச்சையின் - தன் இஷ்டலிங்கத்தின் விருப்பத்தால், அரனை ஆவாகநித்திடல் - சிவனை ஆவாகநஞ்செய்தல், இயல்பு அன்று என்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆவாகநம் செய்தல் - அழைத்தல், (தாபித்தல் எழுனிமாம்). (உ)

சிற்கலை யொழிதி கழ்ந்த சிவலிங்கந் தீக்கை தன்னு
ளற்குரு வளித்த வன்றே நண்ணுறு மமல னென்றும்
பொற்புறு முணர்வின் மாறாய்ப் பொருந்துமா வாகநந் தான்
பிற்பெறு தினங்க டோறும் பேணுத லாலென் பேரே.

(ப - ரை.) சிற்கலையொழி திகழ்ந்த - ஞான கலையோடு விளங்குகிற, சிவலிங்கம்—, தீக்கை தன்னால்—, நல் குரு அளித்த அன்றே—, அமலன்—, என்றும் நண்ணுறும் - எப்பொழுதும் பொருந்துவன், பொற்பு உறும்—அழகுமிக்க, உணர்வின் மாறாய் - அறிவுக்கு

மாறுபட்டி, பொருந்தும் - பொருந்தின, ஆவாகநம் - ஆவாகநத்தை, பிற்பெறு தினங்கள் தோறும் பேணுதலால் - பிற்பாலத்திலெல்லாம் பேர்ந்துதலால், பேறு என் - பயன் யாது, எ - று.

(வி-ரை.) அளித்தல் - கொடுத்தல். அமலன் - மலரஹிதன் (சிவபிரான்), நண்ணுறும் - ஒருசொல். சிவலிங்கம் - ஸம்ஸ்காரம்பெற்ற லிங்கம். நண்ணுதல் - சந்திக்கொண்டிருந் தல். உணர்வின் மாறாய் - ஞானவிரோதமாய். சிவபெருமான் அறிவுருவதுதலால் ஞான கலையென்றது சிவகலை என்றபடி. (உ)

என்றுநல் லிட்ட லிங்கத் திசைந்துநன் னிட்டை பெற்றோன்
றன்றனி யிலிங்கத் தன்னிற் சங்கரன் றன்னை வைத்துப்
பின்றனி விடுக்க லாகா துணிவிது பெருதாற் கென்று
தென்றமிழ் மலயத் துற்ற சிவமுனி யறிந்து கொள்ளே.

(ப - ரை.) என்றும் - நல் இட்டலிங்கத்து இசைந்து - நல் றிட்டைபெற்றோன் - , தன் தனி இலிங்கம் தன்னில் சங்கரன் தன்னை வைத்து - , பின்-பிறகு, தனி விடுக்கலாகா- தனியே விடலாகாது, பெருதாற்கு - பெரியதூல்களின், துணிவு இது என்று - , தென் தனிமலயத்து உற்ற-தெற்கில் ஒப்பற்ற பொதிகையில் வாழ்கின்ற, சிவமுனி-அகத்தியனே, அறிந்துகொள் - , எ - று.

(வி - ரை.) விடுக்கலாகாது என்பது ஈற்றுதொகுத்தலாய் விடுக்கலாகா என நின்றுது. துணிவு - நிச்சயம். சிவமுனி - அண்மைவிரி. சங்கரன் தன்னை வைத்துப் பின் தனி விடுக்கலாகா - தின்னத்தோறும் ஆவாஹந்தையும் விஸர்க்கத்தையும் செய்யக்கூடாது. (ங)

ஆவாகநிரசந்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் ஸித்திசுண்டாய நம:.

இருபத்தொன்றாவது

(சு.) அட்டமூர்த்திநிரசந்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - லிங்கமானது பரிபூர்ணமான சிவனே என்னும் ஜ்ஞாநத்தை யாஸ்ரயித்து ஆவாஹந்தை நிரஸம் செய்ததுபோல, ப்ருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் சூரியன் சந்த்ரன் ஆத்மா ஆகிய இவைகள் பசுக்களாயிருக்கின்றன வென்றும், சிவத்தின் அவயவங்க ளென்றும், சிவத்தினிடத்தில் ஏகத்துவத்தை யடைந்தவைகளல்ல வென்று மறிந்து, அவைகளின் பேதத்தையும் நிரஸம் செய்த மாஹேஸ்வரனே அஷ்டமூர்த்திநிராஸகன் என்று சொல்லப்படுவான் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அத்தனே மெய்க்கிங் கெவ்வா றயிக்கவத் துவித மாகா

தத்திற் மிறைவ னுக்கு மம்புவி யாதி கட்டு

முய்த்துண ரட்ட மூர்த்தித் தன்மையல் வொருவற் கென்றும்

வைத்தது மதிட்டா நத்தால் வயங்கொரு மையினு லன்றால்.

(ப - ரை.) அத்தனே மெய்க்கிங் - இங்கு எவ்வாறு அயிக்க அத்துவிதம் ஆகாதோ - , அத்திறம் - அவ்வாறே, இறைவனுக்கும் - , அம்புவி ஆகிகட்கும் - , உய்த்து உணர் - உய்த்துணர் தற்குரிய, அட்டமூர்த்தித்தன்மை - , அவ்வொருவற்கு - , என்றும் வைத்ததும் - , அதிட்டாநத்தால் - அதிஷ்டாநத்தால்தான், வயங்கு - விளங்குகிற, (கேரில்) ஒருமையினுல் அன்று - , எ - று.

(வி - ரை.) அத்தன் - இறைவன், அம்புலி - உலகம், உய்த்துணர்தல் - ஊகித்தறிதல். ஒருமை - ஒன்றுமை, அதிஷ்ட்டாநம் - மேன்மை (பரபாவம்). ஐக்கியம் - ஒன்றின் தன்மை. (ஏகபோவம்). (க)

காரிய குலால மாகி கருத்தனெண் மகேச னுகுந்
சீரிய குலால னாகா செய்கட மதுபோ லீசன்
பாரிய வுலக மாகான் பராபர னுன்மா வென்ப
ரேரிய நிலமுன் பாய வெண்வகை யுடம்பி னுக்கும்.

(ப - ரை.) குலால் ஆதி—, காரியம் ஆகும்—, ஒன் மகேசன்—, கருத்தன் ஆகும்—, சீரிய குலாலன் ஆகா—, செய் கடம் - செய்யப்பட்ட குடம், அதுபோல்—, ஈசன்—, பாரிய - பெரிய, உலகம் ஆகான்—, ஏரிய - அழகாகிய, நிலம் முன்பு ஆய - மண் முதலாகிய, எண் வகை உடம்பினுக்கும்—, பராபரன் - பராபரனே, ஆன்மா என்பர் (மேலோர்)—, எ - து.

(வி - ரை.) குலால் ஆதி - பிரபஞ்ச முதலியவை. மேலோர் என்பது வருவித்துரைக் கப்பட்டது. குலாலானது என்பது ஈறுதொகுத்தலாய் குலாலானது என நின்றது. எண்வகையுடம்பு - அட்டமூர்த்தி. பராபரன் - எல்லா தத்வங்களையும் ஆள்வோனாகிய ஈசன். (உ)

நிலமுத லாய வெல்லா மசேதந நின்ற வான்மா
மலமுறு மூட னாகு மாதலால் வயங்கு மீச
னலவகை யட்ட மூர்த்த மாகிய யுடம்பி னுக்கு
மிலகுறு மான்மா வாசு மீசற்கும் பேத முண்டோ.

(ப - ரை.) நிலம் முதலாய் எல்லாம் அசேதநம்—, நின்ற ஆன்மா—, மலம் உறு மூடன் ஆகும்—, ஆதலால்—, வயங்கும் - விளங்குகிற, ஈசன்—, நல்ல வகை - நல்ல வகையாகிய, அட்டமூர்த்தம் ஆகிய உடம்பினுக்கும்—, இலகுறும் - பிரகாசிக்கிற, ஆன்மா ஆகும் ஈசற்கும்—, பேதம் உண்டோ—, எ - து.

(வி - ரை.) அசேதநம் - அபரணம். மலம் - களங்கம். பேதம் - வேறுபாடு. சரீரமாயுள்ள ப்ருதிவி முதலியவைகளுக்காட்டிலும் பரமாத்மாவாகிய பரமேஸ்வரனுக்கு அபேதமும் பேதமும் இல்லை என்பதாம். (ங)

பார்புன லங்கி வங்கூழ் விகம்பொடு பரிதி திங்க
ளார்தரு மான்மா வென்னு மட்டமூர்த் தங்க டம்மிந்
சீர்கெழு பரமன் றன்னை வேறுறத் தெரிந்து காண்போ
னார்தரு மட்ட மூர்த்தி ரிராசக னாகு மன்றே.

(ப - ரை.) பார்—, புனல்—, அங்கி—, வங்கூழ்—, விகம்பொடு—, பரிதி—, திங்கள்—, ஆர்தரும் - பொருந்திய, ஆன்மா—, என்னும் அட்டமூர்த்தங்கள் தம்மில்—, சீர்கெழு - சிறப்புப் பொருந்திய, பரமன்—, வேறுற - வேறுக, தெரிந்து காண்போன்—, நார்தரும் - நேர்ந்த, அட்டமூர்த்தி ரிராசகன் ஆகும்—, எ - து.

(வி - ரை.) பார் - நிலம். புனல் - நீர். அங்கி - நெருப்பு. வங்கூழ் - கூற்று. விகம்பு - ஆகாயம். பரிதி - சூரியன். திங்கள் - சந்திரன். பரமன் - மேலானவன் (மஹாதேவன்). நார்தரும் என்பது ஒருசொல் (பகுதி நேர்தா). அங்கி அக்நியென்னும் வடசொற்றிரிபு. வேறுற - விலக்கணமாக. (ச)

அட்டமூர்த்திரசுந்தரத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸீவாப்ரியாய நமஃ

இருபத்திரண்டாவது

(எ.) சர்வகதநிரசநத்தலம்.

[அதாவது - சிவன் ஸர்வகதனயின் அஸ்ப்ருஸ்யனாவாதலால் அந்த அஸ்ப்ருஸ்யத்வத்தைப் பரிஹாரம் செய்வதினியித்தம் அச்சிவத்தின் ஸர்வகதத்வத்தை லிங்கரிஷ்ட்டையொன்றானே நிரஸம் செய்பவானும், பூஜாகாரியத்தினியித்தம் சிவன் எந்தெந்தவிடத்திலுமிராமல் இஷ்டலிங்கத்தில் மாத்திரமே இருப்பன் என்னும் இஃருந் முள்ளவனுமான மாஹேஸ்வரனே ஸர்வகதநிராஸகன் என்று சொல்லப்படுவன் என்பது.]

அறுசீர்க்குறிபெடிபடியாகிரியவிருத்தம்.

இருந்திடு மிறைவ நெங்கு மென்றிடி. நிறைவற் கெங்கும்
வரந்தரு பூசை யாகுஞ் சிவலிங்க மாத்தி ரத்தி
லரந்தையி னிட்டை கூடா தாதலா மலல நெங்கும்
பரந்தவ நென்று கூறப் படானென வறிந்து கொள்ளே.

(ப - ரை-) இறைவன் எங்கும் இருந்திடும் என்றிடின—, இறைவற்கு—, எங்கும்—, வரம் தரு பூசையாகும்—, சிவலிங்கம் மாத்திரத்தில்—, அரந்தை இல் - துன்பமில்லாத, ிட்டை கூடாது—, ஆதலால்—, அமலன்—, எங்கும் பரந்தவன் என்று - எவ்விடத்தும் வியாபித் திருப்பவனென்று, கூறப்படான்—, என அறிந்துகொள்—, எ - று.

(வி - ரை-) அமலன் - பரிசுத்தன் (சிவபிரான்). ிட்டை - பூஜை. (க)

நிறைந்தவ நெங்குமேனு நிமலன்ற னை ரத்திற்
சிறந்துறு நிறைந்த வன்னி தன்மரஞ் செறித லேபோ
லறிந்திதை யமலன் றன்னே யனைத்தையும் விடுத்தது தன்பா
லுறைந்திடு மிட்ட லிங்கத் துவந்தருச் சிக்க மாதோ.

(ப - ரை-) நிமலன்—, எங்கும் நிறைந்தவனெனும்—, நிறைந்த வன்னி - நிறைந்த கெருப்பானது, தன் மரம்செறிதலே போல-(விசேஷமாக) வன்னிமரத்திலிருப்பதுபோல, தன் ஆதரத்தில் - தனது ஆதாரமாகிய (சிவலிங்கத்தில்), சிறந்துறும் - சிறந்து விளங்கா நிற்பன், (ஆதலால்) இதை அறிந்து—, அனைத்தையும் விடுத்து—, அமலன்தன்னே—, தன்பால் உறைந்திடும் - தன்னிடத்து வாழ்கிற, இட்டலிங்கத்து—, உவந்து அருச்சிக்க - மகிழ்ந்து அர்ச்சிக்கக்கவன், எ - று.

(வி - ரை-) நிமலன் - பரிசுத்தன் (சிவபெருமான்). வன்னி வந்தியென்னும் வடசொற்றிரிடி. சிறந்து - விசேஷமாகப். (உ)

எங்கணு நிறைவோ னாக விபம்பினு மமலன் றன்னைத்
தங்குறு தூலக் ளெல்லாந் தனதுபற் றுகி நின்ற
மங்கல மாமி லிங்க மாகிய வடிவி லென்று
மங்கண னதிக மாக வமர்வன்பு சனைப்பொ ருட்டி.

(ப - ரை-) அமலன் தன்னே—, எங்கணும் நிறைவோனாக—, தங்கு உறும் தூல்கள் எல்லாம் இயம்பினும்—, தனது பற்று ஆகி நின்ற—, மங்கலம் ஆம் - மங்களகரமாகிய, இலிங்கம் ஆகிய வடிவில்—, அங்கணன் - சிவபிரான், என்றும்—, பூசனைப்பொருட்டி—, அதிகமாக அமர்வன்—, எ - று.

(வி - ரை.) இயம்பல் - சொல்லல். பற்று - ஆதாரம் (ஆஸ்ரயம்). இலிங்கம் ஆதிய வடிவில் - சிவலிங்கமுதலிய உருவத்தில். பூசனை - பூசனை. (ங)

உருத்திர நினது மெய்யே துற்றான் மங்க லத்தைப்
பரித்திடு மகோர மாகிப் பாவத்தி னகன்று நிற்கு
முரைத்ததி லுறைவோ னாகி யொளிர்வைநீ யென்று மிக்க
கருத்தொடு மறையா நிற்குங் கடிவருஞ் சுருதி யன்றே.

(ப - ரை.) உருத்திர - உருத்திரன், நினது மெய் - எது - உனது யாதொரு லிங்க முர்த்தியானது, உற்ற - பொருந்திய, நல் மங்கலத்தை-நல்ல மங்களகரத்தை, பரித்திடும் - தாங்குமோ, அகோரம் ஆகி - சாந்தமாகி, பாவத்தின் அகன்று நிற்கும்-பாவத்தினின்றும் நீங்கி நிற்குமோ, உரைத்த - சொல்லப்பட்ட, அதில் உறைவோன் ஆகி - அதில் வாசஞ் செய்பவனாகி, நீ ஒளிர்வையென்று-நீ விளங்குவை யென்று, மிக்க சுருத்தொடும்-மேலான அபிப்பிராயத்தோடும், கடிவு அரும் - விலக்கவொண்ணாத, சுருதி - (உருத்திரோபநிடத்) சுருதியானது, அறையாநிற்கும் - சொல்லாநிற்கும், எ - அம். (ச)

ஆதலா லருச்ச னைக்க ணுயர்ந்தவ னனையும் விட்டுக்
காதலாற் சிறந்து மூல காரணன் விளங்கா நின்ற
சோதியா மிட்ட லிங்கந் துணிவொடு பூசை செய்க
நீதியா மனைய னெங்கு நிகழத்தலை விலக்கினானே.

(ப - ரை.) ஆதலால் அருச்சனைக் கண் உயர்ந்தான்—, அனைத்தும் விட்டு—, காதலால் சிறந்து—, மூலகாரணன் விளங்காநின்ற—, சோதியும் இட்டலிங்கம்—, துணிவொடு பூசை செய்க—, நீதி ஆம் அனையன் - நீதி நெறியையுடைய அகன், எங்கும் நிறைதலை விலக்கினான் - எங்கும் வியாபித்திருத்தலை விலக்கினான், எ - அம்.

(வி - ரை.) காதல் - அன்பு. மூலகாரணன் - பரமசிவன். (ரு)

சர்வகதநிரசந்தலம் - முற்றும்.

உ

ஜம் உகராய நம்

இருபத்துமூன்றுவது

(அ.) சிவஜகந்மயத்தலம்.

[அதாவது - பின்னும், எவ்வாறாயினும் சிவன் ஸர்வகதஸ்வராமல் ப்ரா தேஸிகனனால் அவனுக்கு உத்யோகம் எவ்வாறு நிகழும்? ஆதலால் அந்த லிங்க நிஷ்டையினால் மாஷேஸ் வரனுக்கு ப்ரவ்யாஜ்யமில்லை யென்றும் ஆங்கு - நிஷ்டாமாயின் கருகிறார். சிவன் பிரபஞ் சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் வல்லமையுள்ளவன், இவ்வாறாகிய ஓர் புத்தியினால் சிவோத் கர்ஷத்தி விமித்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பவனும், சிவன் எவ்விடத்து மிருத்தலை நிராகரிப்பினும் ப்ரமாண வல்லமையினால் அந்த ஸர்வபதம் எவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்படு கிறதோ அவ்வாறே ப்ரமாண வல்லமையினால் ஸர்வவ்யாபகத் ததையும் அங்கீகரித்திருப் பவனுமான மாஷேஸ்வரனால் ஜகந்மயத்ததின் ஷித்திவிருப்பப்பட்டிருத்தல் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிமுடிவடியாசிரிய விருத்தம்.

பூசனை நியமம் தன்னாற் பொருந்திலிங் கத்தின் கண்ணே
தேசுற விலங்கா நின்ற சிவன்றனை யருச்சிப் போனா
மிசனை யுலக மெல்லாம் வியாபக னென்னக் கொண்டு
பாசம தகல நின்ற பாவிக்க வேண்டு மன்றே.

(ப - னா.) பூசனை நியமம் தன்னால் - பூசனையாகிய நியமத்தினால், பொருந்து இலிங்கத்தின் கண்ணே - பொருந்திய இலிங்கத்தி னிடத்தில், தேச உற இலங்காநின்ற-
ஒளி மிக விளங்குகிற, சிவன் தன்னை அர்ச்சிப்போதலும், ஈசனை, உலகமெல்லாம்
வியாபகன், என்னக்கொண்டு, பாசம் அகல நின்று, பாவிக்கவேண்டும், எ - து.

(வி - னா.) வியாபகன் - நிறைந்திருப்பவன்.

(௧)

மண்ணினிற் றேன்றுங் கும்ப மண்ணிவ்வே ருமோ வேலைக்
கண்ணினிற் றேன்று மொக்கு னுரைதிரை கடலின் வேறே
வெண்ணிடிற் பரனற் றேன்று மிருஞ்சரா சரமே யாகப்
பண்ணுறுத் துலகமெல்லாம் பரனில்வே ருமோ வாகா.

(ப - னா.) மண்ணினில் தோன்றும்-மண்ணினு லுண்டாகிற, சும்பம்-குடமானது,
மண்ணின் - அந்த மண்ணிலும், வேறு ஆமோ, வேலைக்கண்ணினில் தோன்றும்-கடலிற்
றேன்றுகிற, மொக்குள் - குமிழி, திரை, திரை, கடலின் வேறே, எண்ணிடின-
யோசிக்குமிடத்தில், பரனல் தோன்றும், இரு சராசரம் ஆகப் பண்ணுறுத்-பெரிய
சராசர ரூபமாக இயற்றப்பட்டுள்ள, உலகம் எல்லாம், பரனில் வேறு ஆமோ,
ஆகா, எ - து.

(வி - னா.) வேலா என்னும் வடசொல்லிற்றாகாரம் ஐயாரமாகி வேலை யென
நின்றது. திரை - அலை. பண்ணுறுத்தல் - ஒரு - சொல் (பகுதி பண்ணுது). (௨)

ஒண்டளிர் முதலாயுள்ள வுருவொடு மரநின்றுங்கு
மண்டல முதலாயுள்ள வடிவொடு பரம நிற்குங்
கண்டுறு மிறையி னுய காழக நூலா மாபோற்
பண்டுள வுலக மெல்லாம் பரன்மய மாகு மன்றே.

(ப - னா.) ஒன் - ஒட்பமாகிப், தளிர் முதலாயுள்ள உருவொடு, மரம் நின்றாங்கு-
மரம் நின்றாற்போல, மண்டலமுதலாயுள்ள வடிவொடு, பரமன் நிற்கும், கண்டுறும்-
காணத்தக்க, இழையின் ஆய - இழையாலுண்டாகிய, காழகம் - ஆடையானது, நுல் ஆம்
ஆறு போல் - நுல்லையாவதுபோல, பண்டு உள்ள - பழமையாயுள்ள, உலகமெல்லாம்,
பரன் மயம் ஆகும், எ - து.

(வி - னா.) மண்டலம் - உலகம். இழை - நூலிழை. பரன் மயம்-விவமயம். ஆறாறு
என்பது ஈறு தொகுத்தலாய் ஆமாவென நின்றது. (௩)

தன்னொரு சத்தி கொண்ட மலர்ச்சியாற் சகங்க ளாகி
மன்னுறு மிறைவி ரிந்து படங்குடி வடிவா மாபோ
லிநிலையதனு லெல்லா மிறைமயங் கயிற்றிற் றேன்றும்
பநங்கம் வேறி லாத பான்மைபோற் பரனி லொன்றும்.

(ப - னா.) தன் - தனது, ஒரு - ஒப்பந்த, சத்திகொண்ட மலர்ச்சியால், படம்
குடி வடிவு ஆம் ஆறு போல் - ஆடையே வீட்டு வடிவாமாறுபோல, இறை - இறைவன்,
சகங்கள் ஆகி விரிந்து, மன்னுறும் - நிலைபெறுவன், இந்நிலையதனால், எல்லாம்,
இறைமயம், கயிற்றில் தோன்றும் பநங்கம் வேறிலாத பான்மைபோல், பரனில்
ஒன்றும் - பரமனிடத்தி கொடுக்கும், எ - து.

(வி - னா.) பநங்கம் - காலினால் நடவாதது (பாம்பு). குடிவடிவு - ஊடாரம். மலர்ச்சி
யால் - விரிவால். பரனில் ஒன்றும் - சிவாபிந்மாய் விளங்கும். (௪)

கயிற்றர விப்பி வெள்ளி சூற்றியிற் கள்வன் மிக்க
வெயிற்படு கானற் றெண்ணீர் விண்ணிற்கந் தர்வ ஜூர்போற்
பயிர்ப்பறு நிட்ட சச்சி தாநந்த சிவத்தின் கண்ணே
செயப்படு பொருளாய்த் தோன்றுஞ் செப்பிய வுலக மன்றே.

(ப - ரை.) கயிற்று அரவு—, இப்பி வெள்ளி—, சூற்றியிற் கள்வன்—, மிக்க வெயில்
படு - மிகுந்த வெயிலி லுண்டாகிற, கானல் தென் நீர்—, விண்ணில் கந்தர்வஜூர்—, போல்-
(ஆகிய இவற்றைப்) போல், பயிர்ப்பு அறு - சூற்றமற்ற, நிட்ட சச்சிதாநந்த சிவத்தின்
கண்ணே—, செப்பிய உலகம் - சொல்லப்பட்ட வுலகமானது, செயப்படு பொருளாய்த்
தோன்றும்—, எ - று.

(வி-ரை.) கயிற்றரவு - பழுவையிற்பாம்பு. இப்பி - முத்துச் சிப்பி (கிளிஞ்சில்), சூற்றி-
தறி (வெட்டுப்பட்ட கூட்டை). கந்தர்வ ஜூர் - கந்தர்வநகரம் (ஆகாயத்தில் இனஞ் சூரிய
கிரணத்தினால் நீரில் தோன்றும் பல நிறங்கள்). இது, அடியில்தவரும் ஆன்றோர் வாக்கி
யங்களான் விசதம்.

கைவல்ய நவநீதம்.

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்வ நகர்க ளனு
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிப்பி ரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே.

ஞானவா சிட்டம்.

வெங்காதற் பெரும்பாம்பு றொளிபுற்றங் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே
இங்காசை யறநீக்கி யெல்லையிலாப் பிரமபதத் திருந்து வாழ்வாய்
சிங்கார கந்தர்வ நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் நீதோ ளன்றே
பங்காரன மனைமகள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாச மாயை.

(ரு)

சிவஜகந்மயத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் கபாலிநே நமஃ

இருபத்துநான்காவது

(கூ.) ப த த தே கி க தே வ த் த ல ம்.

[அதாவது - சிவனுக்கு ஜகந்மயத்வம் வித்தமாயினும் ஸாககரான அந்தப் பரமேஸ்
வரன் ஜகந்மயமா யிருப்பினும் சிவபக்தர்களின் ஹ்ருதய கமலத்தில் விசேஷமாய்
பராகாசிக்கின்றான் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழிமுடியாசிரிய விருத்தம்.

சங்கர னாகு மீசன் சகமய மெனினு முள்ளப்
பங்கய மலரி லென்றும் பத்தர்பாற் சிறந்து தோன்றும்
பொங்குறு கயிலை பொன்னம் பொருப்பொடு மந்த ரத்து
மங்குது போல்வி சேடித் தமர்தரு மிறைவ னன்றே.

(ப - ரை.) சங்கரன் ஆகும் ஈசன்—, சகமயம் எனினும்—, பத்தர்பால் - பத்தர்க
ளிடத்தில், உள்ளம் - அவர்கள் மனமாகிய, பங்கய மலரில் - தாமரை மலரில், என்றும்
சிறந்து தோன்றும்—, பொங்குறு-விளங்குகின்ற, கயிலை—, பொன்னம் பொருப்பு ஒடு—,
மந்தரத்தும்—, அங்குது போல் - அந்தப் பக்தருள்ளம் போல, விசேடித்து - அதிகமாய்,
இறைவன்—, அமர்தரும் - அமர்ந்திருப்பன், எ - று.

(வி - ரை.) சமயம்-பரபஞ்சுபம். பொன்னம் பொருப்பு-பொன்மலை (மேருமலை). மந்தரம் - மந்தரகிரி. அமர்தரும் என்பதற்குப் பஞ்சு அமர்தா. (க)

அலர்கதிர் நிறைந்து விம்பத் தளவுபட் டமர்தல் போல
வுலகுரு வாய்கி னைந்த வொருவனும் பத்தர் நெஞ்சு
மலர்மிசை யிலகு முன்றன் வடிவெனு மிலிங்க மீசு
பலர்புகழ் பத்தர் தம்பாற் பதியுமென் றுரைக்கும் வேதம்.

(ப - ரை.) அலர் கதிர் - பரந்த கிரணங்கொடியுடைய சூரியன், நிறைந்து—, விம்பத் தளவுபட்டு அமர்தல்போல—, உலகு உரு ஆய் நிறைந்த ஒருவனும்—, பத்தர் நெஞ்சு மலர்மிசை—, இலகு— விளங்குவான், தம்—, உன் தன் வடிவு என்னும்—, இலிங்கம்—, பலர் புகழ்—, (உன்றை யன்னடி வலர் னாகிய) பத்தர்தம் பால்—, பதியும் என்று—, வேதம் உரைக்கும்—, எ -று.

(வி - ரை.) விம்பம்-மண்டலம். பதிலை-நிலைபெற்றிருத்தல். உலகுருவாய் நிறைந்த ஒருவன் என்றது சிவபெருமானை. ஈசு - ஈசுரீன (ருத்ராசன), அண்மை விளி. லிங்கம்-லிங்கமூர்த்தி. (உ)

சுத்தர்க ளிடத்துந் தீர்ந்த துறவின ரிடத்து ஞானச்
சித்தர்க ளிடத்து மிக்க சிவவேடத் தவரி டத்து
முத்தம ரிடத்தும் பாச முதறுமா கேச ராகும்
பத்தர்க ளிடத்து மென்றும் பரசிவம் விளங்கு மன்றே.

(ப-ரை.) சுத்தர்கள் இடத்தும்—, தீர்ந்த துறவினர் இடத்தும்—, ஞானச் சித்தர்கள் இடத்தும்—, மிக்க சிவவேடத்தவர் இடத்தும்—, உத்தமர் இடத்தும்—, பாசம் உதறும்-பாசத்தை புதறிவிட்ட, மார்க்கர் ஆளும் பத்தர்கள் இடத்தும்—, என்றும்—, பரசிவம் விளங்கும்—, எ -று.

(வி - ரை.) தீர்ந்த-முற்றும் விட்டொழிந்த. துறவினர்-அசுப்பற்று புறப்பற்றுக்களை முற்றும் விட்டொழித்தவர்கள், இவர்களை வடதுறலார் ஸர்யாலிகளென்பர், ஸம் முழுதும், ஸ்யஸர் விட்டவர் என்பது பொருள். (ங)

இங்கிலை மகேச னென்போ னேதில ரிடத்திற் தீர்ந்த
தன்னக விழைவி னோனய்த் தனதுிட்ட லிங்கந் தன்னின்
மன்னிய மனந்த னுகிச் சகஞ்சிவ மயமாய்க் கண்டு
பின்னமி நிலையி னின்ற பெயர்ப்பிர சாதி யாவான்.

(ப - ரை.) இ நிலை - இந்த நிலையையுடைய, மயமாய் என்பான்—, ஏதிலரிடத்தில் தீர்ந்த - அயலாரிடத்தி னின்றும் ஒழிந்த, தன் அம் - தன் மனத்தில், விழைவினோன் ஆய் - விரும்பமுள்ளவனாய், தனது - தானது, இட்டலிங்கம் தன்னில்—, மன்னிய - நிலை பெற்ற, மாந்தன் ஆகி—, கம் - இத்ததை, சிவமயமாய்க் கண்டு—, பின்னம் இல் - வெறுபாடினாத, நிலையி னின்ற—, பெயர் - பெயரையுடைய, பிரசாதி ஆவான்—,எ-று.

(வி - ரை.) விழைவு - விரும்பல். சிவமயம் - சிவரூபம். ஏதிலர் - அந்நேவார். (ச)
பத்ததேகிகதேவத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் எக்காரணத்தினால் லிங்கநிஷ்டை, பூர்வாஸ்யநிரஸம், அத்தைத நிரஸம், ஆம்பாநிரஸம், அஷ்டமூர்த்திநிரஸம், ஸர்வகதநிரஸம், சிவஜகம்யத்தவம் என்னும் ஏழுஸ்தலங்களுடன் கூடியிருத்தலால் எவன் வீரஸைவ வ்ரத ஸம்பந்ந னானே அக்காரணத்தினால் அவன் இரண்டாமவனுன் மாஜேஸ்யவரஸ் என்று அறியப்பட்டான்.

உ-வது. மாகேசத்தலம் முற்றிற்று.

உ ந - வது பி ர சா தி த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஒவ்வொரு இந்திரிய த்வாரா அறுபவிக்கும் ஸௌக்யத்தை முதலில் லிங்கத்திற்கு ஸமர்ப்பணம் செய்து பின்னர் அதைப் பிரசாத புத்தியினால் மாஹேஸ்வரன் அறுபவித்தல் என்பது.]

(இ த னு ட் பி ரி வு)

சுலிலிருத்தம்.

உரைத்தனை மகேசனல் லொழுக்க முற்றும்
கருத்துறு மிரோணுக கணேசப் பேரினே
யருத்திகொண் மகேசனு மனைய நெங்ஙனம்
வரப்பிர சாதிகா னாகும் வண்ணமே.

(ப - ரா.) மகேசன் னல் ஒழுக்கம் முற்றும் நீ உரைத்தனை—, கருத்து உறும் - நற் கருத்தினையுடைய, இரோணுக கணேசப் பேரினேய்—, அருத்தி கொள் - அன்புகொண்ட, மகேசன் ஆம் அனையன் - மாகேசனாகிய அத்தன்மையன், வரப்பிரசாதி ஆகும் வண்ணம் - மேன்மையுள்ள பிரசாதி யாகும் விதம், எங்ஙனம் - எப்படி, எ - று.

(வி - ரா.) கருத்து ஈண்டைக் கேற்ப நிற்குந்து எனப்பட்டது. வரப்பிரசாதி - மேன்மையாகிய பிரசாதி. (க)

தனக்குறு மிலிங்கரிட் டாதி சார்பினால்
வினைப்பகை கடந்துள விறன்ம கேசனெண்
மனப்பிர சாதமே மருவு மாற்றினும்
கனப்பிர சாதியா மென்பர் கற்றுளோர்.

(ப - ரா.) தனக்கு உறும் - தனக்கெனப் பொருந்திய, இலிங்க ரிட்டாதி சார்பினால் - லிங்க நிஷ்டை முதலிய சார்பினால், வினைப்பகை கடந்துள்ள - வினைப்பகையை வென்றிருக்கிற, விறல் மகேசன் - வெற்றியுள்ள மாகேசன், ஒன் - அழகிய, மனப் பிரசாதமே மருவும் ஆற்றினால் - மனத்தாய்மை யடைவதினால், கனம் - மேன்மை பொருந்திய, பிரசாதி ஆம் என்பர்—, கற்றுளோர்—, எ - று.

(வி - ரா.) சார்பு - ஆஸ்ரயம். வினைப்பகை - வினையாகிய பகை. விறல் மகேசன் - வீரமாஹேஸ்வரன். கற்றுளோர் என்றது ஞானாகமங்கள் கற்று வல்லோரை. (உ)

சாற்றறு புகழ்ப்பிர சாதி யின்றல
வேற்றுமை * யேழ்வகைப் படும்வி ளம்புறிற்
ரோற்றுறு மியற்பிர சாதித் தாய்த்தலம்
போற்றுற வாதியிற் பொருந்து மென்பவே.

* மற்றொருபிரிவு:—அதாவது அர்ப்பிதப் பிரசாதி, அவதாரப் பிரஸாதி, பரிணமப் பிரஸாதி என்று மூன்று வகைப்படுவன. சரீரஹஸ்தத்தினால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் இவ்ந்த லிங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்துக் கொள்பவனே அர்ப்பிதப் பிரஸாதி. மனோஹஸ்தத்தினால் பஞ்சேந்திரியங்களில் பஞ்சலிங்கப் பரிதிஷ்டை செய்து அவ்வவ்விடங்களில் வரும் சுகத்தைக் கொள்பவனே அவதாரப் பிரஸாதி. அங்காஸ்ரயம் அறவே ஒழிந்து லிங்காஸ்ரயம் ஒங்கி வளர்ந்து பாவ ஹஸ்த பரிதினுவனே பரிணமப் பிரஸாதி. பிரஸாதியைக் கலாப்ரஹ்மம் என வழங்குதலு முண்டு.

(ப - ரை.) சாற்றுறு - சொல்லப்பட்ட, புகழ் - புகழ்மைந்த, பிரசாதியின் தலம் - பிரசாதித் தலத்தினது, வேற்றுமை—, ஏழ் வகைப்படும்—, (அவற்றுள்) விளம்புறின் - சொல்லுமிடத்தில், தோற்றுதும் இயல் - காணப்படுகிற இலக்கணத்தையுடைய, பிரசாதி - பிரசாதியின், தாய்த்தலம் - பரிசுத்தமான தலம், பொற்றுறு-துதிக்க, ஆதியில் - முதலில், பொருந்தும்—, என்ப - என்று சொல்லுவர் (மேலோர்), எ - று.

(வி - ரை.) மேலோர் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. (ங)

சற்குரு லிங்கசக கமநற் பத்தர்பின்
சிற்பர சரணரொண் சேட மேயென
நிற்பவர் மான்மியம் யாம்நி கழ்த்துதும்
பொற்புறு முனிவர புகன்ற வாறரோ.

(ப - ரை.) பொற்பு உறும் - அழகமைந்த, முனிவர - முனிசிரேஷ்டட்டனே, புகன்ற வாறு - (வேத முதலியவைகளிற்) சொல்லப்பட்டவாறே, சற்குரு—, லிங்கம் சங்கமம் நல்பத்தர்—, பின் சிற்பர சரணர்—, ஒன் சேடமே என நிற்பவர் மான்மியம்—, யாம் நிகழ்த்துதும் - யாம் சொல்லுவோம் (நீ கேட்பாயாக), எ - று.

(வி - ரை.) சற்குரு லிங்க சங்கம நற்பத்தர் பின் சிற்பர சரணரொண் சேடமே என நிற்பவர் மான்மியம் என்றதனால் குருமான்மியத்தலம், இலிங்கமான்மியத்தலம், சங்கமமான்மியத்தலம், பத்தமான்மியத்தலம், சரணமான்மியத் தலம், பிரசாதமான்மியத் தலம் என்பவை சொல்லப்பட்டன. (ச)

உ

ஓம் காமாரச்யே நம:

திருபத்தைந்தாவது

(க) பிரசாதித்தலம்.

[அதாவது - ஸ்ரீகுருமூர்த்தியின் தஸையினாலும் லிங்கத்தின் தஸையினாலும் ஸிஸு ஸேஷமாப் ஐங்கமத்தின் தஸையினாலும் கிடைக்கப்பெற்ற சித்த பரிபாக முன்னவனும் சிவஞ்ஞர வயித்தியின் பொருட்டு லிங்கத்தினிடத்தில் இடப்பட்ட கரணமுன்னவனும், லிங்கத்யத்தினிடத்தில் அர்ப்பிதமான பதார்த்தங்களை ஹார்பவனும், அந்த லிங்கார்ப்பித மல்லாதவைகளை விஸர்ஜிக்கிறவனுமான மாஹேஸ்வரனே ப்ரஸாதி என்று சொல்லப் படுவான் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

சிந்தனை நிருமலஞ் செறியு மக்குறி
சந்தத முயர்பிர சாத மென்பரால்
வந்துறு மதுசிவ லிங்க மாவுரு
வெந்தைத னருட்பிர சாதத் தெய்துமே.

(ப - ரை.) சிந்தனை - கருத்து, நிருமலம் செறியும் - நிரமலமடைந்த, அகுறி - அந்த அடையாளமே, சந்ததம் - எப்பொழுதும், உயர் - உயர்ந்த, பிரசாதம் என்பர்—, வந்து உறும் அது-வந்து தோன்றுகின்ற அது, சிவலிங்கம் மா உரு-பெரிய சிவலிங்க ரூபமாகிய, எந்தை தன் - எமது தந்தையின், அருள் பிரசாதத்து - திருவருட் பிரசாதத்தினால், எய்தும் - கிடைக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) எந்தை யென்றது சிவபெருமானே.

(க)

நிருமலன் தனக்குற நிவேதி தஞ்செயு
மருநிரு மாலிய மரிய சைவர்தம்
பெருமன நிருமலம் பெறவ ளித்திடற்
கொருபெரும் காரண மென்ப ரோர்ந்துளார்.

(ப - ரை.) ஓர்ந்து உள்ளார் - ஆராய்ச்சியுள்ளவர், நிருமலன் தனக்கு - சிவபிரா
னுக்கு, உற நிவேதிதம் செய்யும்-மிகவும் நிவேதித்த, அரு - அரிய, நிருமாலியம்—, அரிய
சைவார்—, தம்-தமது, பெருமனம் நிருமலம் பெற அளித்திடற்கு—, ஒரு பெரு காரணம்
என்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) அரிய சைவர் என்றது வீரசைவரை. அளித்திடல் - அருள் செய்தல்.
ஓர்தல் - ஆராய்தல். சைவர் என்பர் என்றியையும். மனம் நிருமலம் பெறல் - மனம்
ஆய்தாதல். (உ)

போதகா ரணமெனும் புனித னற்பிர
சாதமா கியநிரு மாலி யந்தனைத்
திதிலா மனப்பிர சாதத் திற்குணு
மீதுளா னற்பிர சாதி யென்பவே.

(ப - ரை.) போதகாரணம் என்னும் - ஞானத்துக்குக் காரண மென்று சொல்லப்
படுகிற, புனிதன் நல் பிரசாதம் ஆகிய நிருமாலியம் தனை—, திது இல்லா - சூற்றமில்லாத,
மனப் பிரசாதத்திற்கு உண்ணும் - மனத்துய்மையின் பொருட் மென்பதாகிய, ஈது
உள்ளான் - இந்தச் செய்கையுள்ள மாண்புடையான், நல் பிரசாதி என்ப - நல்ல பிரசாதி
யென்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ரை.) போதம் - ஞானம். புனிதன் என்றது - சிவபிரானை. நிருமாலியந்தனை
யென்பதில் தன் சாரியை. என்ப என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாகிய பெரியோர் என்பது
வருவிக்கப்பட்டது. (ங.)

நுத்துவ சுத்தியே யந்ந சுத்திதா
னத்தனுண் டொழிபிர சாத மாயின
தொத்திட வரியதோ ருணர்விற்கே துவாஞ்
சித்தநின் மலந்தனைச் செய்யு மென்பவே.

(ப - ரை.) அந்நசுத்தி தான்—, தத்துவ சுத்தியே-தத்துவ சுத்தியாகும், அத்தன்—,
உண்டு ஒழி - அழுது பெய்தொழிந்த, பிரசாதம் ஆயினது—, ஒத்திட அரியது-அடைதற்
கரியதாகிய, ஓர் உணர்விற்கு - ஒப்பற்ற ஞானத்திற்கு, ஏது ஆம் - காரணமாகிய, சித்த
நின்மலம் தன்னை - மனநிர்மலத்தை, செய்யும்-உண்டாக்கும், என்ப-என்று சொல்லுவர்
(அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) அத்தன் - சிவபெருமான். அறிஞர் என்னும் எழுவாய் வருவித்து
என்ப வென்பதை யதற்குப் பயனிலையா யமைக்கப்பட்டது. பிரசாதம் - சமர்ப்பிக்கப்
பட்ட அந்நவகை. (ச.)

தனக்கென வீட்டுபு தந்த யாவையு
நினைப்பரி தாகிய நிமலந் காக்கியே
மனப்பிர சாதமே மருவ வுண்கவென்
றனைத்தையு முணர்ந்தவ ரறைகு வாரரோ.

(ப - ரை.) தனக்கு என - தனக்கென்று, ஈட்டுபு தந்த - சம்பாதித்து வைத்த, யாவையும்—, நினைப்பு அரிதாகிய நிமலற்கு ஆக்கி—, மனப் பிரசாதமே மருவ உண்க என்று—, அனைத்தையும் உணர்ந்தவர்—, அறைகுவார்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஈட்டுபு - பெய்வு என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம், இது தந்த என்னும் வினையெச்சம் முடிந்தது. நிமலன் - சிவபிரான். அறைதல் - சொல்லல். மனப்பிரசாதம் - சிந்தை சத்தி. (ரு)

பரனிரு மாலியம் பலம ருந்துநல்
குரவுட னிடரிடை யூறு கொல்வது
திரமுற வாயுனைச் செய்வ தின்பமே
தருவது முத்தியுந் தருவ தாகுமால்.

(ப - ரை.) பரன் நிருமாலியம்—, பரன் மருந்து-பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகும், நல்குரவுடன் - தரித்திரத்தோடு, இடர் - துன்பம், இடையூறு - காரியத்தடை, (இவற்றைக்) கொல்வது-அழிப்பதாகும், திரம் உறு ஆயுளைச் செய்வது-ஆயுளை உறுதிப் படுத்துவதாகும், இன்பமே தருவது - இன்பத்தையே தருவதாகும், முத்தியுந் தருவது ஆகும்—, எ-று.

(வி - ரை.) ஈனம், இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்க லீலை.

பசிக்கு மருந்து மாய்வீழி பயக்கும் வன்மை ஷேர்த்துபவம்
ஒசிக்கு மரன்மன் பிரபாத ஐந்திரத்தா ஹுணர்ந்திங்கு
வசிக்குந் தகைமை மங்குறத்தே வருவ தன்நிப் பசிக்குணவு
பசிக்கு மனிதர் தமக்கென்றும் பொருந்தா தென்ற னெம்பிரான்.

பரன் - சிவபிரான். பவம் - பிறவி, பாவம் என்னுமாம். நல்குரவு - தரித்திரம். பவ மருந்து - ஆத்யான்மிகம் ஆதிதேவியம் ஆதிபௌதிகம் என்னும் முத்தாபங்களாகிய பெரும் பிணியை நீங்கச் செய்து சுகப்படுத்தும் ஓனாவதம். (சு)

பத்திர மலரொடு பலாதி யாவையும்
வத்திர மைந்துடை வள்ளம் காக்கியே
துய்த்துறு நிலையினோர் தொன்மை பாதகக்
கொத்தினை யடியொடுங் கொல்வ ரென்பரே.

(ப-ரை.) பத்திரம் மலர் ஒடு பலம் ஆதி யாவையும் - பத்திரம் புட்பம் கனி முதலிய யாவையும், வத்திரம் ஐந்து உடை வள்ளத்து - சிவபிரானுக்கு, ஆக்கி - சமர்ப்பித்து, துய்த்து உறும் நிலையினோர் - நாம் நுகர்தற் குரிய நிலையினை யுடையவர், தொன்மை-பழமையாகிய, பாதகக் கொத்தினை—, அடியொடும் கொல்வர்—, என்பர் - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) பலம் - கனி. வத்திரம் - முகம், இது வத்திரம் என்னும் வடசொற்றிரிபு, துய்த்தல்-உண்டல், பாதகக் கொத்து-பாவத்திரன். அறிஞர் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. அடியொடும் கொல்லுதல் - வேரொடு களைதல். (எ)

சம்புலி னருட்பிர சாத மென்னவே
நம்புறு குருவொடு ஞான சங்கமர்
தம்பிர சாதமுந் தானு கர்ந்திடும்
வெம்புறு பலமெறி வீர சைவனே.

(ப-ரை.) வெம்பு உறும் - துன்பத்திற் கேதவாகிய, பவம் எறி-பிறவியை யொழித்த, வீரசைவன்—, நம்பு உறு - நம்புதற் குரிய, குருவொடு ஞான சங்கமர் தம் பிரசாதமும்—, சம்புவிள் அருள் பிரசாதம் என்னவே—, தான் துகர்ந்திடும்—, எ - று.

(வி - ரை.) வீரசைவன் - லிங்கநிஷ்டன். ஞான சங்கமர் - ஞானத்தையுடைய ஜங்கமர். தம் - சாரியை. சம்பு - சிவபெருமான். என்னவே - போலவே. துகர்ந்திடும் - உண்பான். (அ)

பிரசாதித்தலம் - முற்றும்.

உ

ஐம் அந்தகாஸுரஸூக நாய நம்

இருபத்தாறுவது

(உ.) குருமான்மியத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸம்யக் ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவனும், கபடத்தினால் மனித ரூப முள்ளவனும், ஸாக்ஷாத் சிவரூபமாய் போகமோக்ஷாதி சுகல வலித்திகளைக் கொடுப்பவனு மான ஸ்ரீ ஸத்குருவினது பரிபூர்ணமான ரூபமே குருமான்மியம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

கீரணி தருமெலாச் சித்தி கட்டுமோர்

காரண வுயர்குரு வாகும் கண்ணுத

ரூரணி தனிற்குரு வடிவஞ் சார்ந்தருட்

பேரணி கலமொடு பிறங்கு மென்பவே.

(ப - ரை.) கீர் அணி தரும் - சிறப்பாகிய அழகைப்பெற்ற, எல்லாச் சித்திகட்கும்—, ஓர் காரணம் - ஒப்புற்ற காரணமாகிய, உயர் குரு ஆகும் கண்ணுதல் - உயர்ந்த குருவாகிய சிவபெருமான், தாரணிதனில் - உலகத்தில், குருவடிவம் சார்ந்து—, அருள் - அருளாகிய, பேர் அணிகலம் ஒடு - பெரிய அணிகலத்துடன், பிறங்கும் - விளங்குவன், என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணன் (சிவபெருமான்). அணிகலம்-ஆபரணம். பிறங்குதல் - விளங்குதல். அறிஞர் என்பது வருவித்து என்பவென்றும் பயனிலைக்கு எழுவாயாக்கப்பட்டது. (க)

நிட்கள வுணர்வுரு நித்த னஞ்சிவன்

வட்கறு குருபர வடிவி னாலொரு

பெட்புறு சகளனாய்ப் பெரிது யிர்க்கெலாந்

தட்கரு மருள்செயச் சரிக்கு மென்பவே.

(ப - ரை.) நிட்களம் உணர்வு உரு - நிஷ்களமாகிய ஞானவடிவையுடைய, நித்தன் ஐம் சிவன்—, வட்கு அறு - கெடுதியற்ற, குருபர வடிவினான்—, ஒரு - ஒப்புற்ற, பெட்பு உறு - பெருமை யமைந்த, சகளன் ஆய்—, பெரிது - மிகவும், உயிர்க்கு எல்லாம்—, தட்கு அரும் - தடையில்லாத, அருள் செய—, சரிக்கும் - சஞ்சரிப்பான், என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) குருபரவடிவு - குருபரனுருவம் (அதாவது சுகள நிஷ்கள வருவம்). நிஷ்களரூபம் - அருவம். சகளன் - உருவமுடையவன். (உ)

பரசிவனுயர்குரு பரம சற்குரு
வரமுறு பரசிவனென்ன வைப்பரிவ்
விருவரும் வேறென வெண்ணு றுள்பவம்
வெருவுற வருசிவ ஞானம் வேட்டுளான்.

(ப - ரை.) பவம் வெருவு உற - பிறவியஞ்சும்படி, வரு - உண்டாகிற, சிவஞானம் வேட்டுளான் - சிவஞானத்தை விரும்பினவன், பரசிவன்—, உயர்குரு என்ன—, பரம சற்குரு—, வரம் உறு—மேல்மை பொருந்திய, பரசிவன் என்ன—, (அறிஞர் தம்மனத்தில்) வைப்பர்—, (ஆதலால்) இவ்விருவரும் வேறு என—, எண்ணுறான்—எண்ணமாட்டான், ஏ—று.

(வி - ரை.) ஈண்டு, இச்செய்யுட்களைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலீலை.

சார்தம் உண்ட விரும்புபொற் கண்ட பொழுதே யநிமிடன்ற
னேந்துஞ் செங்கைச் சிவலிங்க மெங்கள் பெருமான வ்கைமலர்
பொந்தங் கிருந்த ததுபொழுதிற் புனிதன் சீவ கலேதானும்
சார்தங் கிருந்த சிவலிங்கம் தன்னோ டவன்பாற் சார்ந்ததால்.

ஐய நினைபு மின்சாத்தி னடைந்த சிவலிங் சுத்தினையும்
பொய்யில் குரவன் மனையுமொரு பொருளொன்றறிந்தே னின்றென்று
செய்ய கமலத் திருவடியிற் சென்று தொழுதல் லமநாம
மெய்ய னெதிரின் மன்பிருல் விளம்பும் வனங்கா வலன்னேறே.

பிறவியஞ்சப் பண்ணுவதாகிய சிவஞானத்தை யுடையவன் ஆசாரியரையும் சிவ பிரானையும் வேறாக எண்ணமாட்டான் என்பதிவற்றார் கூறப்பட்டது. (ங)

கரசாணைகள் கடுக்குத் தன்மையா
னாரொடு குரவனை யொப்பு நாடுறு
ருரமுறு குரவனை யுலந்து போற்றியே
பாகறி வேண்டினர் பணிதல் வேண்டிமே.

(பு - ரை.) உரம் உறு குரவனை - அறிவுள்ள குருவை, உலந்து போற்றி பரகதி வேண்டினர்—, கரசாணைகள் கடுக்கும் தன்மையால்—, நாரொடு—, குரவனை—, ஒப்பு நாடுறார் - உலமையாக எண்ணார், பணிதல் வேண்டும் - (மற்றென்செய்வரெனின்) பணிதல் அவர்க்குத் தகுதியாவது, ஏ - று.

(வி - ரை.) உலந்து - விரும்பி. கரசாணைகள் - கைகால் முதலியவைகள். கடுத்தல் - துரத்தல். நார்-மனிதர். பணிதல் என்பது வகாக்கரித்தத்துடன் பூஜித்தல் எனினுமாம்.

நற்குரு பத்தியில் லார்க்கு நாடுறிற்
றற்சிவ பத்தியுஞ் சனித்தி டாதொரு
சிற்கன சிவனிடையெ செய்யும் பத்திபோற்
சற்குரு பத்தியுஞ் செய்யத் தக்கதால்.

(ப - ரை.) லக் குரு பத்தி இல்லார்க்கு—, நாடுறிற் - ஆராயின், தன் சிவபத்தியும் சனித்திதாது - தனக்குரிய சிவநேசமும் உண்டாகாது, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிற்கன சிவனிடையெ, செய்யும் பத்திபோல்—, சற்குருபத்தியும்—, செய்யத்தக்கது—, ஏ - று.

(வி - ரை.) சிற்கனசிவன் - ஞானமாகிய பெருமையினை யுடைய சிவபெருமான். இல்லார்க்கு சனித்திதாது என்றதனால் உள்ளவர்க்கு ஜனிக்கும் என்றதாயிற்று. (டு)

குருமான்மியத்தலம் - முற்றம்.

ஓம் மஹாபராய நமஃ

இருபத்தேழாவது

(௩.) இலிங்கமான்மியத்தலம்.

[அதாவது - பரிபூர்ண ஜ்ஞாநமுள்ளவனுள் ஸத்தகுருவினால் குருமஹிமையையும், ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் அறியும்படி போதிக்கப்பெற்ற சீஷனால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமானதும் ஸர்வகாரணமானதும் ஸ்வயம் ப்ரகாஸமானதும் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமானதுமே லிங்கமாம் என்று அறியப்பட்டது லிங்கமான்மியம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

அருட்குரு மான்மிய வறிவின் மேன்மையான்

மருட்கழி பரசிவ லிங்க மான்மியம்

பொருட்பட வறிகுவன் புகழி லிங்கமே

தெருட்சக காரண மென்னத் தேர்கவே.

(ப - ஐ.) அருள் குரு மான்மியம் - அருட்குரு மான்மியத்தால் வந்த, அறிவின் மேன்மையான் - ஞானத்தின் மேன்மையை யுடையவன், மருள் கழி-மயக்கமொழிக்கின்ற, பரசிவலிங்க மான்மியம் - பரசிவலிங்க மான்மியத்தை, பொருள்பட - உண்மையாக, அறிகுவன்—, (ஆதலால்) புகழ் - புகழ்தற்குரிய, இலிங்கமே—, தெருள் - தெளிவையுடைய, சக காரணம் என்ன - பிரபஞ்சகாரணமென்று, தேர்க - தென்க, எ - று.

(வி - ஐ.) மான்மியம் - மஹத்தம்.

(க)

ஆதியாய்ச் சச்சிதா நந்த மாகிவான்

சோதியாய்த் த்னையிலாச் சுத்த வாழ்வதாய்

வேதகா ரணமெனும் விமல லிங்கமோர்

நாதனுங் குருவலா னனுக் லாகுமோ.

(ப - ஐ.) ஆதியாய்—, சச்சிதாநந்தமாகி—, வான் - மேலான, சோதியாய்—, த்னையிலா - பந்தமில்லாத, சுத்த வாழ்வதாய்—, வேத காரணம் என்னும் - வேதகாரணமென்று சொல்லப்படுகிற, விமல லிங்கம்—, ஓர் நாதனாகும் - ஒப்பற்ற நாதனாகிய, குரு அல்லால் - குருவையன்றி, நணுகல் ஆகுமோ - அடைதல் கூடுமோ, எ - று.

(வி - ஐ.) வான்சோதி - பரஞ்சோதி. விமலம் - பரிசுத்தம். நாதன் - மஹாதேசிகன்.

சச்சிதாநந்தம் - இதில் ஸத் சித் ஆநந்தம் என முன்று பதங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஸத் என்பது ஸத் என்ற வேதாந்த ஜ்ஞாநத்தினால் காணக்கூடியதும், அஸத் என்று சொல்லக்கூடாததும், முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததும், முக்காலத்திலு முள்ளதும், யாதொன்றுளதோ அதுவும், ஒன்றே யிரண்டல்லாததும், ஸஜாத்ய விஜாத்ய பேதமில்லாததும், ஸர்வ கல்பனைக்கும் அதிஷ்டாநமுனைப் பொருள்படும். சித் என்பது ஜ்ஞாநமெனப்பொருள்படும். அது ஸ்வயம் ப்ரகாசமே ஜ்ஞாநம், ஸகலத்தையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்தலே ஜ்ஞாநம், ஆவரணமில்லாத சின்மாத்ரமே ஜ்ஞாநம், ஆத்யந்தமில்லாததும், விருத்தியின்மைக்கும் விருத்திக்கும் ஸாக்ஷியாகிய போதமே ஜ்ஞாநம் எனப்பொருள்படும். ஆநந்தம் என்பது ஜலங்களுக்கு சமுத்திரம்போல ஸுக சேதநங்களுக்கு அதிஷ்டாநமாகிய நித்ய ஸூத்த அகண்டாத்வைதாநந்தைகரஸம் எனப் பொருள்படும். இனி ஆநந்தம் என்றும் சொல்வதுண்டு. இதனால் உற்பத்திகாஸமில்லாததும், ஷட்பாவ விகாரமில்லாததும், சகல உபாதிகளுமற்றதும், கடாதிகளில் மனப்போலும் குண்டலாதி

களில் ஸ்வரணம்போலும் படாதினில் னுல்போலும் அவ்யக்தம் முதலிய ஸ்ருஷ்டுப் பரபஞ்சக்களில் வ்யாபித்துப் பூர்ணமாய் விநாசமுறாத சைதந்யம் எனப்பொருள்படும். இவ்விதமாய் ஆநந்தத்திற்கும் அநந்தத்திற்கும் பேதம் கூறுபடாதுலார். (உ)

வேதனா ரணருமல் விசும்பிற் றேன்றிய

சோதியா மிலிங்கமுன் தொடர்ந்து காண்கில்

ராதலா வியாவரே யறிவர் மானுமை

பாதியா மினிர் தரு பரம லிங்கமே.

(ப - ரா.) வேதன் ஈரணரும - பிரமவிஷ்ணுக்களும், அ விசும்பில் தோன்றிய - அந்த ஆகாயத்தில் தோன்றின, சோதி ஆம் இலிங்கம் - ஒளியுருவாகிய லிங்கத்தை, முன்-முற்காலத்தில், தொடர்ந்து காண்கில்-தொடர்ந்துகாணுமாற்றலிலராயினர், ஆதலால்—, மானு உமை பாதி ஆ - உமாதேவி பங்காக, மினிர் தரு-வளங்குகிற, பரமலிங்கம்-மேலான லிங்கத்தை, யாவர் அறிவர் - யார் அறியவில்லவர், எ - து.

(வி - ரா.) அவ்விசும்பு என்றது ஒளியுருவாயத்தோன்றின ஆகாயத்தை. (க)

பிறகட வுளர்நிக ராத பேருல

கிறைமைகொள் பவனெனு மியல்பை யென்றுமே

முறைதரு பரவசில லிங்க மூர்த்தியா

யுறையா மன்றனக் கோதும் வேதமே.

(ப - ரா.) பிற கடவுளர் நிகராத - பிறதேவர் என்பவர் நிகர்க்காத, இயல்பை - தன்மையையும், பேருலகு-பெரியவுலகிற்கு, இறைமை கொள்பவன் - தலைமை பூண்பவன், என்னும் - என்கிற, இயல்பை - தன்மையையும், என்றும் - எக்காலத்தும், முறை தரு - முறையே தோன்றுகிற, பரவசிலிங்க மூர்த்தியாய்—, உறை - இருக்கிற, பரமன் தனக்கு—, வேதம் ஓதும் - வேதம் சொல்லும், எ - து.

(வி - ரா.) பரவசிலிங்க மூர்த்தியாகிய சுவபெருமானுக்கு வேறுதேவர்களோடு சமமாகாமையும் லோககாரணத்வமும் உண்டென்று வேதம் சொல்லாநிற்கும் என்பதிகள் கருத்து. (ச)

பெரிதாய் தருபர சத்தி பீடிகை

தெரிதர வருபர சிவமி லிங்கமவ்

வரிதுணர் வுறுசில சத்தி யாகிய

வொருதனி யிலிங்கமே யுலகம் யாவுமே.

(ப - ரா.) பெரிது உயர் தரு - மிகவுமாய்ந்த, பரசத்தி - பரசத்தியே, பீடிகை - பீடமாம், தெரி தர வரு - காணலாம்படி தோன்றுகிற, பரசியம் - பரசிவமே, இலிங்கமாம்—, அ - அந்த, அரிது உணர்வுற - உணர்தற்கரிய, சிவச த்தியாகிய—, ஒரு தனி இலிங்கமே—, உலகம் யாவும் - பிரபஞ்ச முழுதுமாயிருப்பது, எ - து.

(வி-ரா.) வருதல்-தோன்றுதல். பீடிகை பீடம் என்பன ஆகம் என்னும் பொருள்.

பற்பல மொழிகொடென் பயன்வன் பாசமோ

மற்பல மறுசில யோகி கண்மன

நிற்பதெவ் விடத்திலல் விமல லிங்கமே

யற்புத முறுபரப் பிரம மாகுமால்.

(ப - ரா.) பற்பல மொழி கொடு - பலப்பல சொற்களால், என் பயன்—, வல் பாசமோடு—, உற்பவம் அது - பிறவியற்ற, சிவயோகிகள் மனம்—, நிற்பது எவ்விடத்

தில்—, அ - அந்த, விமல லிங்கமே—, அற்புதம் உறு - ஆச்சரியகரமான, பரப்பிரமம்
ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) கொடு மூன்றாவதன் சொல்லுருபு.

(சு)

தாமரை மலர்மிசைத் தலைவ னுதியாங்

காமரு கடவுளர் சங்க னுதியர்

மாமுனி வரர்சிவ லிங்கம் வந்தியாத்

தாமுறு நிலையினத் தான டைந்தனர்.

(ப - ரை.) தாமரைமலர் மிசை - தாமரைமலர்மேல் (வீற்றிருக்கிற), தலைவன் ஆதி
யாம் - பிரமன் முதலாகிய, காமர் கடவுளர் - அழகிய தேவர்களும், சங்கன் ஆதியர்-சங்கன்
முதலானவரும், மாமுனிவரர் - பெரிய முனிசிரேஷ்டரும், சிவலிங்கம் - சிவலிங்கத்தை,
வந்தியா - வந்தித்தே, தாம் உறும் நிலையின - தாம் அடைதற்குரிய நிலையை, அடைந்
தனர்—, எ - று.

(வி - ரை.) காமர் -அழகு, இது உகரச்சாரியை யேற்றுக்காமரு என்றிற்று. 'காமரு
சமுனிதோறுங்கடைசியர் குரவையிட்டம்' என்றாற்பிறரும். வந்தியா செய்யாவென்னும்
வாய்பாட் டிறந்தகாலையெய்ச்சம். தாமுறுநிலை என்றது தத்தம் பதவிகளை. (எ)

இலிங்கமான்மியத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸலாடாக்ஷாய நம:

இருபத்தேட்டாவது

(ச.) ச ந க ம ம ன் ம ி ய த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது—பயங்கரமான ஸம்ஸாரம் என்னும் இருளைப்போக்கி, காமக்ரோதாதி
களை ஜயித்து, மண் பொன் சத்தரு மித்ரு ஆகியவைகளைச் சமானமாய்க் கண்டு சகல
சைதந்ய ஸ்வரூபமாயும் அத்தியகமான சிவஜ்ஞாந யுக்தமாயு மிருப்பவனே ஜங்கமன்
என்று கூறுவதே சங்கமமான்மியம் என்பது.]

கவிவிருத்தம்.

ஆரிய னருளினு லறிந்த டைந்துள

பேரிய விஸிங்கந் பெருமை கொண்டுதான்

சீரிய வுலகெலாஞ் சிவமெ னத்தெரிந்

தோரியல் கொடுசரத் துயர்ச்சி கூறுவார்.

(ப - ரை.) ஆரியன் அருளினால் - குருவருளால், அறிந்து அடைந்து உள்ள—, பேர்
இயல் - பெருந்தன்மையையுடைய, இலிங்கம் - இலிங்கத்தின், நல் பெருமை கொண்டு
தான் - சிறந்த பெருமையைக் கொண்டே, சீரிய - சிறந்த, உலகு எல்லாம்—, சிவமீ
னத்தெரிந்தோர்—, இயல்கொடு - முறைமையால், சரத்து உயர்ச்சி - சங்கமத்தின்
உயர்வை, கூறுவார்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆரியன் - சமற்குரு. தான் என்பது ஈண்டுத் தேற்றேகாசப்பொருளில்
வந்தது. சரம் - சஞ்சரிப்பது (ஜங்கமம்). (ச)

உலகுரு வாகிய வொருத னிச்சிவ
மிலகுறு தன்வடி வாக வென்றுமே
மலைவற வுணர்பவ னியாவன் மற்றவ
னலைவறு சங்கம் மாகு மென்பவே.

(ப - ரை.) உலகு உரு ஆகிய—, ஒரு - ஒன்றாகிய, தனி - ஒப்பற்ற, சிவம் - சிவத்தையே, இலகுறு - விளங்குகிற, தன் வடிவாக—, என்றும்—, மலைவு அற - ஐயமற, உணர்பவன் யாவன்—, அவன்—, அலைவு அறு-சலாற்ற, சங்கம் ஆகும்-ஐங்கமமாவன், என்ப - என்றுசொல்லுவர் (மேலோர்), எ - று.

(வி - ரை.) ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க :-

பிரபுலிங்கலீலை.

தன்னைச் சிவமென் றறிந்தவனே யறிந்தான் தன்னை யுண்மையாத்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதா னறியா னென்றுத் தன்னுண்மை
தன்னைச் சிவமென் றென்றறிவ னன்றே பாசந் தனைநீப்பன்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதான் தனக்குப் பிறப்பே துணையாகும்.

உலகுரு - பிரபஞ்சுருபம், யாவன் - எவனோ.

(உ)

சிவமய மெனச்சக மியாவுந் தேர்பவ
னெவனவன் மலவிரு ளிரிக்குஞ் சோதியா
யவிருணர் வுடையவ னெவன வன்றோட.
ருவமையி லொருசிவ யோகி யென்பவே.

ப - ரை.) சகம் யாவும் - உலகமுழுதும், சிவமயம் என—, தேர்பவன்-தெளிபவன், எவன் அவன் - எவனோ அவனும், மல இருள் இரிக்கும்-மலவிருட்டை யோட்டிகிற, சோதி யாய்—, அவர் - பிரகாசிக்கிற, உணர்வுடையவன்—, எவன் அவன் - எவனோ அவனும், தொடர் உவமை இல் - பொருந்தும் உவமையில்லாத, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிவயோகி - சிவ யோகிகளாவர், என்ப - என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) சிவமயம் - சிவசொருபம். இரித்தல் - துரத்தல்.

(ங)

முற்றுறு காமமுஞ் சினமு மோகமு
மற்றவ னுறவொடு பகையு மற்றவ
னுற்றிடு பசும்பொனோ டோடு மொன்றெனப்
பெற்றவ னுயர்சிவ யோகிப் பேரினோன்.

(ப - ரை.) முற்றுறு- நிறைந்த, காமமும்—, சினமும்—, மோகமும்—, அற்றவன்—, உறவொடுபகையும் அற்றவன்—, உற்றிடு - பொருந்திய, பசும்பொன்னோடு ஒடும் ஒன்று எனப் பெற்றவன்—, உயர் - உயர்ந்த, சிவயோகி பேரினோன் - சிவயோகி யென்னும் பெயரையுடையவனாவன், எ - று.

(வி - ரை.) சினம் - கோவம்.

(ச)

நந்துறு மரியமெய்ஞ் ஞான மெய்ச்சிவ
சிந்தனை யுடையனுய்த் தீர்ந்த வெண்பவப்
பந்தனை யொருவிய பரம யோகியே
வந்துறு பரசிவ மயனெ னப்படும்.

(ப - ரை.) நந்துறும் - உயர்ந்த, அரிய—, மெய்ஞானம் - உண்மைஞானமும், மெய் சிவசிந்தனை - உண்மையாகிய சிவத்தியாநமும், உடையனுய்—, தீர்ந்த எண் பவம் -

அளவுகடந்த சங்கையையுடைய பிறவியாகிய, பந்தனை ஒருவிய - பந்தத்தை யொழித்த, பரமயோகியே—, வந்து— காணப்படுகிற; பரசிவமயன் எனப்படும் - மேலான சிவ மயனெனப்படுவன், எ -று

(வி - னா.) நத்தல் - உயர்தல்.

(ரு)

ஒங்குறு புகழ்ச்சிவ யோகி தன்றுணைப்
பூங்கமலத்திரு வடியிற் பூந்துக
ளீங்கெவர் மனையிடை யிசைந்து வீழ்தரு
மாங்குது புண்ணியத் தலம தாகுமால்.

(ப - னா.) ஒங்குறு - உயர்ந்த, புகழ் - புகழினையுடைய, சிவயோகி - சிவயோகியின்-துணை-இரண்டாகிய, பூ - பொலிவையுடைய, கமலம்-தாமரைமலர்போன்ற, திருவடியில், திருவடியிலொட்டின, பூ துகள் - அழகியதுளரி, ஈங்கு - இவ்வுலகில், எவர் மனையிடை - எவர்கள் வீட்டில், இசைந்து வீழ்தரும்-பொருந்திவிழுமோ, ஆங்குது - அந்தவீடே, புண்ணியத்தலம் ஆகும்—, எ -று.

(வி - னா.) ஒங்குறு ஒருசொல். ஆங்குது ஒருசொல், 'ஆங்குதுங்காட்டி டென்று வாங்கிடந்தான்' என்றார் மேலோரும். இதனீற்றில் தேற்றேகாரம் தொக்கது. (சு)

தரிசு மளித்திடுஞ் சகல சித்தியும்
பரிசன மழித்திடும் பாவ மியாவையும்
பரிசுறு மலிபுகழ்ப் பரம யோகியின்
கரிசுறு ஸ்சனை முத்தி காரணம்.

(ப - னா.) பரிசு உறும் - நற்குணமமைந்த, மலி புகழ் - மிக்க புகழையுடைய, பரம யோகியின்—, தரிசும் - தரிசுமானது, சகல சித்தியும் அளித்திடும்—, பரிசனம் - தீண்டுகை யானது, பாவம் யாவையும் அழித்திடும்—, கரிசு அறு - குற்றமற்ற, ஸ்சனை - பூசையானது, முத்தி காரணம் - முத்திக்கேதுவாகும், எ -று.

(வி - னா.) சித்தி - பலிதம்.

(எ)

மெய்ப்பர சிவனது மெய்ம்மை யுற்றுணர்ந்
தப்பர சிவசுகத் தழுந்து மேன்மையா
லொப்பறு மொருசிவ யோகி சங்கமிந்
கெப்பய னுதவிடா நியம்புங் காலையே.

(ப - னா.) மெய் - உண்மையாகிய, பரசிவனது மெய்மை உற்றுணர்ந்து—, அ-அந்த, பரசிவ சுகத்து - பரசிவாரந்தத்தில், அழுந்தும் - அழுந்துகிற, மேன்மையால்—, ஒப்பு அறும் ஒரு சிவயோகி சங்கம்—, இயம்புந்காலை - சொல்லுமிடத்து, எப்பயன் உதவிடாது-எந்தப் பயனைத் தராது, எ -று.

(வி - னா.) மெய்மை - தாத்தர்யம். உற்றுணர்தல் - ஆராய்ந்தறிதல். சிவயோகி சங்கம் - சிவயோகியின் சேர்க்கை. எப்பயன் உதவிடாது என்ற வினா எல்லாப்பயன் களையும் உதவுமென்றும் பொருடந்து நின்றது. (அ)

சங்கமமான்மியத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் சாலசாலாய நம:

இருபத்தொன்பதாவது

(௫) பத்தமான்மியத்தலம்.

[அதாவது—ஹஸ்தங்களினால் சிவபூஜாரூபமான காயிக க்ரியையினாலும், சிவமூர்த்தி த்யாரூபமான மாநவிக க்ரியையினாலும், சிவஸ்தோத்ரரூபமான வாசிக க்ரியையினாலும், லிங்கரூபமான மஹாதேவனைப்பூஜித்து ஜநமரணங்களைப் பத்தன் நாசஞ்செய்யத்தக்க னும், குரு லிங்க ஜங்கமர்களின் மாஹாத்மயங்களை யறிந்தவனென்று நிர்வசனம் செய்து கிடைக்கப்பெற்ற அதிசயமுள்ள சிவபத்தனது பேரன்புருவாயிருப்பதுமான மஹிமையே பத்தமான்மியம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

குருவொடு மெய்ச்சிவ லிங்கங் கோதறு
சரமுறு புகழினைச் சாற்றுந் தன்மையாற்
பரவைகு முலகினிற் பத்தன் றுனுமல்
வரமுறு துதியையவ் வாறு மன்னுமே.

(ப - ரை.) குருவொடு—, மெய்ச்சிவலிங்கம்—, கோது அது - சூற்றமற்ற சரம் - ஜங்கமம், (இவர்களுடைய) உறு புகழினை - மிக்கபுகழை, சாற்றும் தன்மையால் - சொல் லுந் தன்மையினால், பரவை சூழ் - கடல் சூழ்ந்த, உலகினில்—, பத்தன்தானும் - பத்தன னவனும், அ - அந்த, வரம் உறு துதியை-மேன்மையான துதியை, அவ்வாறு-அப்படியே, மன்னும் - அடைவன், எ - று.

(வி - ரை.) பரவை - ஆகுபெயர்.

(௧)

சந்திர சேகரன் றன்னை நல்லர
விந்தமென் மனமொழி மெய்யி னாற்றினம்
வந்தனை புரிபவன் யாவன் மற்றவன்
பந்தம தறுசிவ பத்த னாகுவான்.

(ப - ரை.) சந்திரசேகரன்தன்னை - சந்திரசேகரனை, நல் - அழகிய, அரவிந்தம் என் - தாமரைமலர் என்கிற, மனம் மொழி மெய்யினால் - மனோ வாக் காயங்களால், தினம் - நாள்தோறும், வந்தனை புரிபவன் யாவன்—, அவன் - அவனே, பந்தம் அது - பந்தமற்ற, சிவபத்தன் ஆகுவான்—, எ - று.

(வி - ரை.) சந்திரசேகரன் - சந்திரசுண்டத்தைச் சிரத்திலணிந்திருப்பவன் (சிவ பெருமான்). யாவன் - எவனோ என்னும் பொருடடந்தது. அவன் என்பதனினில் தேற்றே காரம் தொக்கது.

பாவமாயுறுசிவ பத்தி யென்பதி
யாவராயினும்பெறற் கரிய திங்கு
மேவினா னியாவன்மற் றவன் விளம்புறிந்
றாவினா துயர்சிவ பத்தன் றானரோ.

(ப - ரை.) பாவமாய் உறு - பாவனையாகப் பொருந்துகின்ற, சிவபத்தி என்பது—, யாவர் ஆயினும் பெறற்கரியது - எவராயினும் பெறுதற்கரியதாகும், இங்கு - இவ்வுலகில், அது மேவினான் யாவன் - அதைப்பெற்றவன் எவனோ, அவன் - அவனே—, விளம்புறிந் - சொல்லுமிடத்தில், தாலினாது - கெடாது, உயர் - உயர்ந்த, சிவபத்தன் - சிவபத்த னாவான், எ - று.

(வி - னா.) யாவன் என்பதனீற்றில் வினா வோகாரம் தொக்கது. அவன் என்பதனீற்றில் தேற்றோகாரம் தொக்கது. (க)

பவப்பிணி யுளர்க்கிறை பத்தி யின்றெனிற்
றவப்பல வேதமுஞ் சாத்திரங்களு
முவப்புறு விரதமு மொண்ம கங்களு
மவர்க்குத வுறுவவென் றறிந்தி லோமரோ.

(ப - னா.) பவப்பிணி உளர்க்கு - பிறவிப்பிணி யுள்ளவர்க்கு, இறை பத்தி - சிவபத்தி, இன்று எனின் - இல்லையாயின், தவப்பல-மிகப்பலவாகிய, வேதமும்—, சாத்திரங்களும்—, உவப்பு உறு - மகிழ்ச்சியைத் தருகிற, விரதமும்—, ஒன் - அழகிய, மகங்களும் - யாகங்களும், அவர்க்கு—, உதவுறுவ என்று - உதவுமென்று, அறிந்திலோம்—, எ - று.

(வி-நா.) இறை - ஆகுபெயர். தவ-மிக. பிறவிநோயால் வருந்துவோர்க்குச் சிவபத்தி யுண்டாயின் அந்நோயொழிவேயன்றி, மற்தொல்லாப் பயன்களுமுண்டா மென்பதிதன் கருத்து. (ச)

உறுதிகொள் பரசிவ பத்தி யுற்றிடார்க்
கறவினை யெனினுமே யவம தாகுமாற்
சிறுவிதி தனக்குமுன் செய்த வேள்விதான்
மறுதலை யுறுபயன் வழங்கிற் மென்பவே.

(ப - னா.) உறுதி கொள் - உறுதியைக்கொண்ட, பரசிவபத்தி உற்றிடார்க்கு-பரசிவ பத்தியைப் பெறுதவர்க்கு, அறவினை எனினும் - தருமச்செய்கையும், அவம் ஆகும் - வீணாகும், சிறுவிதி தனக்கு - தக்கவர்க்கு, முன் - முற்காலத்திற், செய்த வேள்விதான் - அவன் செய்த யாகமே, மறுதலை-மறுதலையாகிய பாவத்தின், உறு பயன் - மிக்கபயனை, வழங்கிற் - அவனுக்குக் கொடுத்தது, என்ப - என்றுசொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - னா.) வேள்விதான் என்பதில் தான் தேற்றோகாரப்பொருட்து நின்றது. நவப் பிரமர்களி லொருவனாதலால் தக்கனைச் சிறுவிதியென்றார். மறுதலை - விரோதம். (ரு)

மிக்குறு பாவவல் வினைய னாயினும்
புக்கர பத்தியாற் புனித னாகுவான்
றக்கதன் றந்தையைக் கொன்ற தண்டிதான்
சிக்குறு பத்தியாற் சிவம தாயினான்.

(ப - னா.) மிக்குறு - மிகுந்த, வல்-வலிய, பாவ வினையன் ஆயினும்-பாவத்தொழிலை யுடையவனே யாயினும், புக்க - தான்மேற்கொண்ட, அரபத்தியால் - சிவபத்தியால், புனிதன் ஆகுவான் - பரிசுத்தனாவான், தக்க - தகுதியாகிய, தன் தந்தையைக் கொன்ற—, தண்டி—, சிக்குறு - தான்மெற்றிருந்த, பத்தியால்—, சிவம் ஆயினான்—, எ - று.

(வி-நா.) தண்டி - சண்டேசுரன். பாவவினை - பாவத்தையுண்டாக்குத்தீத்தொழில்.

அறமொடு பாவமு மமல பத்தியா
னிறைபவர் தமக்கிலை ரித்த பத்திதா
னறுபவர் தமையடைந் தார்த்துக் கொண்டுபோய்ப்
பிறவியாங் கடலினுட் பெரித ழுத்துமால்.

(ப - ரை.) அமல பத்தியால் நிறைபவர் தமக்கு—, அறமொடு பாவமும் இல்லை—, நித்தம் - ஈகாவதமான, பத்தி அறுபவர்தமை - பக்தியில்லாதவரை, (அந்தப்பத்தியின்மை யானது) அடைந்து - சேர்ந்து, ஆர்ந்துக் கொண்டுபோய் - ஆரவாரித்துக் கொண்டுபோய், பிறவியாம் கடலின் உள்-பிறவியாகிய கடலில், பெரிது அழுத்தும்-மிகவும் அழுத்திவிடும்.

(வி - ரை.) அமலபத்தி - மெய்ப் பத்தி. அமலம் - பரிசுத்தம்.

(எ)

அரவணி கடவுளை யடைந்த பத்தர்கட்
கிருவினை செய்யுமிட ரில்லைப் பொங்கொலிப்
பரவையின் முகட்டெழும் பரிதி வானவன்
புரவிக டமையிருட் நியர்பொருந்துமோ.

(ப - ரை.) அரவு அணி கடவுளை அடைந்த பத்தர்கட்கு—, இருவினை செய்யும் - இருவினை செய்கிற, இடர் இல்லை—, பொங்கு ஒலி - மிக்க ஒசையையுடைய, பரவையின் முகட்டு எழும் - கடலின் முகட்டில் உதிக்கிற, பரிதி வானவன்-சூரியதேவனுடைய, புரவி கள் தம்மை-குதிரைகளை, இருள் துயர் - இருட்டிலுண்டாகுத் துன்பம், பொருந்துமோ - பேருமோ, எ - று.

(வி - ரை.) அரவணி கடவுள் - சிவபெருமான். இருவினைசெய்யும் இடர் - கர்ம சம்பந்தம், பொருந்துமோ என்னுமோகாரம் எதிர்மறை.

(அ)

பந்தனை வினைசிவ பத்தர் தங்களை
வந்தனை வறுகில மரைமுட் டாட்சிறு
தந்துவி னாகிய சங்கிலித் தொடர்
கந்தொடி மதமுமிழ் களிற்றைக் கட்டுமோ.

(ப - ரை.) பந்தனை வினை - பந்தப் படுத்துவதாகிய கர்மம், சிவபத்தர் தங்களை—, வந்து அனை வறுகில - வந்துசேரா, மரை - தாமரையின், முள்தாள் - முள்ளந்தாளின், சிறு தந்துவிள் ஆகிய - சிறு தூலாம் செய்யப்பட்ட, சங்கிலித் தொடர்—, கந்து ஒடி - கட்டுத்தறியை முறிக்கிற, மதம் உமிழ் - மதனீரை யுமிழ்கின்ற, களிற்றை - யானையை, கட்டுமோ—, எ - று.

(வி-ரை.) மரை - முதற்குறை. தந்து-தூல். கட்டுமோ என்னுமோகாரம் எதிர்மறை.

மறையவ னரசனல் வணிகள் சூத்திரன்
பிறனென விலைசிவ பத்தி பெற்றுளா
னிறையவ னெனவுல கெங்கும் வந்தனை
பெறுபவ னவனெனப் பேசும் வேதமே.

(ப - ரை.) சிவபத்தி பெற்றுளான்—, மறையவன்—, அரசன்—, நல் வணிகள்—, சூத்திரன்—, பிறன் - (இவர்க்கு) வேறாயுள்ளவன், என இல்லை - என்னில்லை, இறையவன் என - இறையனையவனென்றும், உலகு - இவ்வுலகில், எங்கும்-எவ்விடத்தும், வந்தனை பெறுபவன் - பூஜ்யதையைப் பெறுவான், அவன் என - அவனென்றும், வேதம் பேசும் - வேதம் சொல்லும், எ - று.

(வி - ரை.) வேதியன் முதலிய நான்கு வருணத்தானாயினும் இவற்றிற்கு வேறானவ னாயினும் சிவபக்தியுடையவனானால், அவன் இவ்வுலகத்தார் எல்லாராலும் புகழப்படுவன் என்பதிகள் கருத்து. மறையவன் - ப்ராஹ்மணன். அரசன் - க்ஷத்ரியன். வணிகள் - வைஸ்யன். சூத்திரன் - ஸூத்ரன். பிறன் - சண்டாளன்.

(க0)

இறைவனை யடைந்தவர்க் கில்லைச் சாதியின்
 றிறமெரி தழவிடைச் சேரிற் பேதமெவ்
 விறகுள வுயர்சிவ பூசை வேட்டுளோர்
 கதைதவிர் நிலமிசைக் கணங்க எல்லரோ.

(ப - ரை.) இறைவனை அடைந்தவர்க்கு—, சாதியின் திறம் - சாதி வேற்றுமை, இல்லை—, எரி தழவிடை சேரின்—எரிகின்ற நெருப்பின் லெர்ந்தால், எவ்விதகு-எத்த விதகு, பேதம் உள - வேற்றுமையாயிருப்பன, உயர் சிவபூசை வேட்டுளோர் - உயர்ந்த சிவ பூசையை விரும்பி யிருப்பவர், கதைதவிர் நிலமிசை—குற்றமற்ற வலகின்கண்னுள்ள, (சிவ) கணங்கள் அல்லரோ—, எ - று.

(வி - ரை.) இறைவன் - சிவபெருமான். ஆயிலைச் சிவகணங்களின் வேறுபடுத்தற்கு நிலமிசைக் கணங்கள் என்றார். அல்லரோ வென்னும் ஓகாரம் உடன்பாட்டுப் பொருளது. கணங்கள் - கணுதிபர்கள். (கக)

பத்தமான்மியத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் க்ருபாநியயே நமः

முப்பதாவது

(சூ.) சரணமான்மியத்தலம்.

[அதாவது - மாயா ஸம்பந்தமான வைபவத்தினால் கூழியிருக்கும் ப்ரஹ்மாத் தேவர் களை விட்டுப் பரசிவனை யாஸ்ரயித்து மோகஷத்துக்கு அவனை காரணன் என்று அறிந் தடைதலை சரணமான்மியம் என்பது.]

கல்விருத்தம்.

அணங்கறு குருபர னாதி மான்மிய
 மிணங்குற வுணர்த்துறு செயலெ லாங்கொடு
 பணிந்திட வருசிவன் பதியெ னத்தெரிந்
 துணர்ந்திடல் சரணநற் றலமென் றோதுவார்.

(ப - ரை.) அணங்கு அறு - துன்பமற்ற, குருபரன் ஆதி மான்மியம் - குருசிரேஷ் டன் முதலியோருடைய மான்மியத்தை, இணங்குற - இணக்கமாக, உணர்த்துறு செயல் எல்லாம் கொடு - அறிவிக்கிற செயல் முழுதுங்கொண்டு, பணிந்திட - லணங்க, வரு - வரு கிற, சிவன்—, பதி என தெரிந்து - தலைவனென்று தேர்ந்து, உணர்ந்திடல் - அறிந்திட தலை, நல் - நல்ல, சரணத்தலம் என்று ஒதுவார் (அறிஞர்)—, எ - று.

(வி - ரை.) செயல் - செய்கை. உணர்ந்திடல் என்பதில் இடு துணிவுப் பொருள் விருதி. ஒதுவார் என்னும் பயனிலைக்கு அறிஞர் என்னுமெழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. (க)

மாயையால் வருமொரு வாழ்வு பெற்றுள்
 சேயநான் முகன்முதற் றெய்வம் விட்டொரு
 தூயனா கியபர சிவனைத் தன்னுத
 லாயினா கமமது சரண மாகுமால்.

(ப - ரை.) மாயையால் வரும்-மாயையாலுண்டாகிய, ஒரு வாழ்வு பெற்றுள்ள—, சேய - செவ்விய, நான்முதன் முதல் - பிரமன் முதலிய, தெய்வம் விட்டு - தெய்வங்களை விட்டு, ஒரு - ஒப்பற்ற, தாயனாகிய-பரிசுத்தனாகிய, பரசிவனே—, துள்ளுதல் - அடைதலை, ஆகமம் ஆயின் - ஆகமம் ஆராயுமாயின், அது சரணம் ஆகும்—, எ - து.

(வி - ரை.) வாழ்வு - (சுவர்க்கலோகச்) செல்வம். (உ)

முக்கண நேயுயிர் முழுது மாள்பவ
னக்கடவுளையரு னெனவ டைக்கலம்
புக்கவன் புகல்சர னாக தப்பெயர்
தக்கவ னெனவுரை தருவர் மேலையோர்.

(ப - ரை.) முக்கணனே—, உயிர் முழுதும் ஆள்பவன்—, அக்கடவுளே—, அருள்என— அருள்செய்யக்கடவை யென்று, அடைக்கலம் புக்கவன்—, புகல் - சொல்லப்பட்ட, சரணு கதப் பெயர் தக்கவன் என - சரணாகத னென்னும் பெயருக்குத் தகுந்தவனென்று, மேலையோர் - மேலோர், உரைதருவர் - சொல்லுவர், எ - து.

(வி - ரை.) முக்கணன் மூன்றுகணையுடையவனாகிய சிவபெருமான். மேலையோர் முன்னோர் எனினுமாம். உரைதருவர் - ஒருசொல் (உரைதா பகுதி). (ங)

விடுத்தது புலன்வழி விண்ணு ளோர்பதத்
தெய்துள வவாவகன் றிறையை முத்திவேட்
டடுத்தவ னேசர ணர்த்தி யென்பவன்
குடத்தினி லுதித்தயர் குவட்டி லுற்றுளோய்.

(ப - ரை.) குடத்தினில் உதித்தது—, உயர் - உயர்ந்த, குவட்டில் - பொதியமலையில், உற்றுளோய் - வாழ்பவனே, உறு புலன் வழி - மிக்க புலன்வழியை, விடுத்தது—, விண்ணு ளோர் பதத்து - தேவர்களுடைய பதவியில், எய்துதுள அவா அகன்று - கொண்டிருக்கிற ஆசையை நீங்கி, முத்தி வேட்டு-முத்தியை விரும்பி, இறையை அடுத்தவனே—, சரணர்த்தி என்பவன் - சரணர்த்தி யென்று சொல்லப்படுபவன் ஆவன், எ - து.

(வி - ரை.) குடத்தினில் உதித்தலால் அகத்தியருக்குக் கும்பமுனி யென்னும் பெயர் வழங்கும். புலன்வழி - சப்தாதி விஷயமார்க்கம். இறை- ஆகுபெயர். அடுத்தவனே யென்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். உறுபுலன்வழி விடுத்தது - விஷயப்பாகத்தில் விருப்பமற்று.

மனமொழி மெய்வினை கொண்டு வான்மதி
புனைமுடி யிறைவனைப் புகலென் றெய்தினோர்க்
கினைவுறு செயன்மலி யாக மாதியாம்
வினைகொடு பெறுபய னியாது வேண்டிபே.

(ப-ரை.) மனம் மொழி மெய் வினை கொண்டு-மனோ வாக்காயங்களின் தொழிலைக் கொண்டு, வான் மதி - ஒளியையுடைய சந்திரகண்டத்தை, புனை - தரித்த, முடி - திரு முடியையுடைய, இறைவனை - பரமசிவனை, புகல் என்று - அடைக்கல மென்று, எய்தி னோர்க்கு - அடைந்தவருக்கு, இளைவு உறு - வருத்தமிருந்த, செயல் மலி - தொழில் நிறைந்த, யாகம் ஆதி ஆம் - யாகமுதலாகிய, வினைகொடு - தொழில்களால், வேண்டி பெறு பயன் யாது—, எ - து.

(வி - ரை.) திரிகரணத்தானும் சிவபெருமானே வழிபடுவோர்க்கு, யாகாதி கர்மம் களைக்கொண்டு தேவர் முதலியவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தலால் பயனென்று மில்லை யென்பதின் கருத்து. (ரு)

பண்ணிய மகவினை பலவினும் கெடும்
விண்ணுறு பதமலால் வேறுண் டாகுமோ
கண்ணுதல் சரண்புகுந் கருத்தின் மேன்மையோ
னண்ணுவ தமிழுரு ஞான வீடரோ.

(ப - ரை.) பண்ணிய - செய்த, மக வினை பலவினும் - பல யாகத் தொழில்களால், கெடும் - அழிகிற, விண் உறு பதம் அல்லால் - சுவர்க்க பதவியே யன்றி, வேறு உண்டா குமோ—, கண்ணுதல் சரண் புகும் கருத்தின்-பரமசிவனது சரணத்தை யடையவேண்டு மென்னும் கருத்தினையுடைய, மேன்மையோன் - மேலோன், நண்ணுவது - அடைவது, அழிவுரு - அழியாத, ஞான வீடு—, எ - று.

(வி - ரை.) மகம் - யாகம், உண்டாகுமா வென்னுமோகாரம் எதிர்மறை. (சு)

தூணையடை பவர்க்குத்தன் ணளிசெய் கற்பகம்
மெனுமர னினையடி புகலென் றெய்துறி
னினைவரும் பாதக நீச ராயினும்
பினையவர் பெறுதபே நேது பேசினே.

(ப - ரை.) தன்னை அடைபவர்க்கு—, தண்ணளி செய் - கிருபை செய்கிற, கற்பகம் என்னும் - கற்பகமரமென்று சொல்லப்படுகிற, அரன் - பரமசிவனது, இனை அடி - இரண்டு சீர்பாதங்களை, புகல் என்று எய்துறின் - அடைக்கல் மென்றடைந்தால், நினைவு அரு - நினைத்தற்கரிய, பாதகம் - பாபஞ் செய்கிற, நீசர் ஆயினும்—, பேசின் - சொல்லு மிடத்து, அவர் பெறுத பேறு - அவர் அடையாத பயன், பின்னை ஏது - வேறெது, எ-று.

(வி - ரை.) தண்ணளி - ஒருசொல். எய்துறின் என்பதற்குப் பகுதி எய்துறு, ஆதலால் இதுவுமொருசொல்லே. பின்னை யேது என்றவினா, வேறென்றுமில்லை யெனப் பொருள் தருதலால் எதிர்மறைப் பொருளது. (எ)

பரமனை யடைதரும் பாச நெஞ்சினோன்
பெருமைகொள் பிறவியே பிறவி யன்னவன்
றிருமல ரடியினை சேர்ந்தி டாதவர்
வருமவப் பிறப்பினைப் பிறப்பில் வைத்திடார்.

(ப-ரை.) பரமனை—, அடைதரும் - அடைதற்குரிய, பாசம் நெஞ்சினோன் - விருப்ப முள்ள மனத்தினையுடையவனது, பெருமைகொள் - பெருமையைக்கொண்ட, பிறவியே பிறவி - (மானிடப்) பிறப்பே பிறப்பாவது, அன்னவன் - அந்தப் பரமசிவனது, திரு - அழகிய, மலர்-தாமரைமலர் போன்ற, அடி இனை-திருவடியிணையை, சேர்ந்திடாதவர்—, வரும் - பிறக்கிற, அவப் பிறப்பினை - வீண் பிறப்பை, பிறப்பில் வைத்திடார் - பிறவியில் வைத்தெண்ணமாட்டார் (அறிஞர்), எ - று.

(வி-ரை.) பரமன் - சிவபெருமான். அவம் - வீண். சிவபெருமானை யடையவேண்டு மென்னும் விருப்பமுடையவனது பிறப்பே பிறப்பு, அல்லாதவனது பிறப்பு வீண் பிறப் பாகும் என்பதிகள் கருத்து. (அ)

பெறலரு மானிடப் பிறவி பெற்றுமோ
ரறிவுரு வாகிய வவிர்ச டைப்பிரான்
றிறமுணர் குறுநெறி சேர்ந்தி டாரெனின்
வறிதவ ருயிரொடு வாழு நாளரோ.

(ப-ரை.) பெறல் அரு - பெறுதற்கரிய, மானிடப் பிறவி பெற்றும்—, ஓர் - ஒப்பற்ற, அறிவுருவாகிய—, அவர் சடை பிரான் திறம் - பரமசிவனது தன்மையை, உணர்குறும் நெறி - அறிதற்குரிய வழியை, சேர்ந்திடார் எனின்—, அவர் உயிரொடு வாழும் நான்—, வறிது - வீணைது, எ - து.

(வி - ரை.) அவிர்தல் - பிரகாசித்தல். உணர்குறும் - ஒருசொல். பரமசிவனது மகிமையை யறியும் நெய் யறியாதவரது வாணன் வீணாளமென்ப திதன்கருத்து. மானிடப்பிறவி ஜ்ஞாநசாதநமாம் என்பது தோன்ற “பெறல் அரு மானிடப் பிறவி பெற்றும்” என்றார். (௯)

புறந்திரி யாதுளம் புராரி தன்கணை
செறிந்திடு மொருபெருஞ் சிறப்புப் பெற்றுளோன்
பிறந்திடு குலமேதே பெருமை பெற்றிடு
முறைந்தவன் வாழ்நாள் பயனெடு டொன்றுமால்.

(ப-ரை.) உள்ளம் - மனமானது, புறம் திரியாது - வெளியே சஞ்சரிக்காமல், புராரி தன் கண்ணை - பரமசிவனிடத்திலேயே, செறிந்தியும் - பொருந்திய, ஒரு - ஒப்பற்ற, பெரு சிறப்பு பெற்றுளோன்—, பிறந்திடு குலமே பெருமை பெற்றிடும்—, அவன் உறைந்து வாழும் நான்—, பயனெடு ஒன்றும்—, எ - து.

(வி - ரை.) புராரி - புரம் அரி (முப்புரத்தார்க்குப் பகைவன்), திரிபுர சங்காரஞ்செய்ததனால் இறைவற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று. சிவபக்திசெய்வோன் பிறந்த குலமே சுத்த குலம், அவனது வாழ்நாளே ஸபல வாழ்நாளென்பதிதன் கருத்து. (௧௦)

சரணமான்மியத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் ஹீமாய நமஃ

முப்பத்தொன்றாவது

(எ.) பிரசாதமான்மியத்தலம்.

[அதாவது - குரு லிங்கம் ஜங்கமன் சிவபக்தன் சரணன் இவர்களின் மஹிமாதூபவம் சிவப்ரஸாதத்தா லுண்டாதலாலும், முக்திக்குப் பக்தி மூலமாதல் போலப் பக்திக்குப் ப்ரஸாதம் மூலமாதலாலும், ஸம்ஸார நிவாரணம் செய்தலாலும், பிரசாதமான்மியம் என்பது.]

கூலிவிருத்தம்.

குருபரன் முதலியோர் பெருமை கூட்டுணத்

தருவது சிவப்பிர சாத மாதலா

லுரைசெயு மதனது பெருமை யோதுவ

ரிருவினை யெனும்பகை யெறிந்து னோர்களை.

(ப-ரை.) குருபரன் முதலியோர் பெருமை-குருபரன் முதலியோரது பெருமையை, கூட்டுணத் தருவது - கொள்ளுகொண்டுண்ணத் தருவது, சிவப் பிரசாதம் ஆதலால்—, உரைசெயும் - சொல்லப்படுகிற, அதனது பெருமை ஓதுவர்—, (யாரெனின்) இருவினை என்னும் பகை - இருவினை யென்கிற பகைவரை, எறிந்துளோர்கள் - வென்றிருப்பவர்கள், எ - து.

(வி - ரை.) கூட்டுணல் - கொள்ளுகொண்டுண்ணல். எறிதல் - வெட்டுதல் (வெல்லுதல்). குருபரன் முதலியோர் என்றது குரு லிங்க ஜங்கம சிவபக்த சரணர்களை. (௧)

புகலெனச் சிவபிரான் றனைப்பொ ருந்தினோர்க்
கிலறு சிவப்பிர சாத மெய்துறு
மிகுபவப் பகையென விளம்பு மன்னதில்
வகலிடத் தரிதரி தயல வர்க்கரோ.

(ப - ரை.) சிவபிரான் தன்னை—, புகல் என - அடைக்கலமென்று, பொருந்தினோர்க்கு - அடைந்தவர்க்கு, இகல் அறு - பகையற்ற, சிவப் பிரசாதம் எய்துறும்—, மிகு பவம் பகை என விளம்பும் - மிகுந்த பிறவிப் பகை யென்று சொல்லப்படுகிற, அன்னது - அது, இ - இந்த, அகல் இடத்து - அகன்றவுலகில், அயலவர்க்கு—, அரிது அரிது—, எ - து.

(வி-ரை.) இகல் - குற்றம் எனினுமாம். பவம் - பிறவி. அது என்றது சிவப்பிரசாதத்தை, அயலவர் என்றது சிவபிரானை அடைக்கலம் புகாதவரை. (ங)

மந்திர மகந்தவந் தியாந் மற்றுள
தந்திர மறிவிவை யாவுந் தண்கதிர்ச்
சந்திர முடிபிர சாத மெய்துறு
வந்தன வெனவறி மனந்து ணிந்தரோ.

(ப - ரை.) மந்திரம்—, மகம்—, தவம்—, தியாநம்—, மற்றுள தந்திரம்—, அறிவு—, இவை யாவும்—, தன் - குளிர்ச்சியாகிய, கதிர் - கிரணத்தைபுடைய, சந்திரமுடி - சந்திர சேகரனது, பிரசாதம் எய்துற - பிரசாதம் உண்டாதற்பொருட்டு, வந்தன என - உண்டாயின வென்று, மனம் துணிந்து அறி - மனம் நிச்சயித்து அறிவாயாக, எ - து.

(வி - ரை.) மகம்-யாகம். சந்திரமுடி யென்பது சந்திரமுடியை யுடையானே யுணர்த்தலால் அன்மொழித்தொகை, தாழ்குழல் என்பதுபோல. வடநாலாரும் பல்லவபாணி அளிகுலவேணி என வழங்குதல் காண்க. அறிவு- (பரசிவனை உத்கருஷ்டன் என) அறிதல்.

மொழிதரு சிவப்பிர சாத மூலத்த
தொழிவறும் பத்திதா னோதும் வேதிய
ரிழிவின ரெனவிலை யாரு முய்குவர்
விழிதுத வினன்பிர சாத மேவினே.

(ப - ரை.) விழி துதவினன் - நெற்றிக் கண்ணனாகிய சிவபெருமானது, பிரசாதம் மேவின - பிரசாதம் கிடைத்தால், மொழிதரு - சொல்லப்பட்ட, சிவப்பிரசாதமூலத்தது - சிவப்பிரசாதமாகிய காரணத்தையுடையது, ஒழிவு அறும் - நீக்காற்ற, பத்தி—, ஓதும் வேதியர் - சொல்லப்பட்ட மறைப்பார், இழிவினர் - இழிசாதியார், என இல்லை—, யாரும் உய்குவர் - எல்லாரும் கடைத்தேறுவர், எ - து.

(வி - ரை.) சிவப்பிரசாதம் கிடைத்தால் சிவபக்தியுண்டாகும், அது வுண்டானால் உயர்குலத்தோர் இழிகுலத்தோர் என்னும் வேறுபாட்டில்லாமல் எல்லாரும் ஈடேறுவர் என்பதினும் கூறப்பட்டது. “யாரும்” என்றதனால் கர்ப்பத்தில் வசிக்கின்றவனும், பிறந்துகொண்டிருக்கின்றவனும், பிறந்தவனும் எனப் பெறப்பட்டன. இழிவினர் - சண்டாளர்.

பங்கய மலரவ னாதிப் பண்ணவர்
சங்கர னருட்பிர சாதம் கொண்டுதம்
மங்கல பதங்களின் வாழ்வு மன்னியே
சிங்கவி னித்திய சித்த ராயினார்.

(ப - ரை.) பங்கயம் மலரவன் ஆதி - தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற பிரமன் முதலிய, பண்ணவர் - தேவர்கள், சங்கரன் - சிவபிரானது, அருள் பிரசாதம் கொண்டு - அருட்

பிரசாதத்தால், தம்-தமது, மந்தல பதங்களின்-சுபகரமான பதவிகளின், வாழ்வு மன்னி - வாழ்வையடைந்து, சிங்கல் இல் - கெடுதியில்லாத, நித்திய சித்தர் ஆயினார்—, எ - து.

(வி - ரை.) கொண்டு மூன்றாவதன் சொல்லுருபு.

(ரு)

தவநிகழ் சிவப்பிர சாத மெப்துநிற்
சிவமய மாகியே திகழும் யாவையும்
பவவலை யறவரு பான்மை யுண்டுகொ
லவமறு மான்பிர சாத மன்றியே.

(ப-ரை.) தவ நிகழ்-மிகுதியாய் விளங்குகிற, சிவப்பிரசாதம்—, எய்துநின்-அடையப் பெற்றால், யாவையும்-எல்லா (ப்ரபஞ்ச)மும், சிவமயமாகியே திகழும்—, அவம்-துன்பம், அறம் - அறுதற்கேதுவாகிய, அரன் பிரசாதம் அன்றி —, பவ வலை - பிறவியாகிய வலை யானது, அற - அற்றொழிய, வரு - உண்டாகிற, பான்மை - வழி, உண்டு கொல் - உண்டாமோ, எ - து.

(வி - ரை.) சிவப்பிரசாதம் எய்துநின் என்றது அதனது அருமைதோன்றற்கென்க. சிவமயம் - சிவருபம். உண்டுகொல் என்ற வினா உண்டாகாததென்பது பட நின்றுது. (சு)

பலமொழி பகர்தலாற் பயனென் மூன்றெனு
முலகிணு னொத்தது முயர்வு கண்டது
மிலையிலே யிவ்வுரை யுண்மை யீர்ஞ்சடைத்
தலைவன தருட்பிர சாதத் திற்கரோ.

(ப-ரை.) பல மொழி - பலவொற்களை, பகர்தலால் - சொல்லுதலால், பயன் என்—, ஈர் சடை - குளிர்த்த சடையினையுடைய, தலைவனது - சிவபெருமானது, அருட் பிரசாதத் திற்கு—, மூன்று என்னும் உலகிணுள் - முவுலகத்துள்ளும், ஒத்ததும் உயர்வு கண்ட தும்—, இல்லை இல்லை—, இவ்வுரை உண்மை - இந்தச் சொல் மெய்யாகும், எ - து.

(வி - ரை.) பயன் என் என்னும் வினா பரமொன்று மின்றென்பதை யுணர்த்திற்று.

யோகம்வேண் டிறும்பிர சாத முற்றிட
வேகமாஞ் சிவமய மாரு மியாவையு
மாகையாற் சிவமெனு மானி யோனிவன்
பேர்கிலா நிலையுடைப் பிராண லிங்கியாம்.

(ப - ரை.) யோகம் வேண்டிறும் - சிவயோக விருப்பமாகிய, பிரசாதம் உற்றிட - சிவப்பிரசாதம் பெற்றதினால், யாவையும் - எல்லா (ப்ரபஞ்ச)மும், ஏகம் ஆம் - ஒன்றாகிய, சிவமயம் ஆகும்—, ஆகையால்—, சிவம் என்னும் ஆவியோன்-சிவமென்கிற பிராணத்தை யுடையவனாகிய, இவன் - இந்தப் பக்தன், பேர்கிலா நிலை உடை - அசையாத நிலையை யுடைய, பிராணலிங்கி ஆம்—, எ - து.

(வி - ரை.) ஆவி - உயிர் (பிராணம்). பிராணலிங்கி - ப்ராணலிங்கத்தையுடையவன். சிவம் என்னும் ஆவியோன் என்றது சிவனாகப் பாவிக்கப்பட்ட ஸ்வரூப முடையவனை. (அ)

பிரசாதமான்மியத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் எக்காரணத்தினால் சூருமாந்மியம், லிங்கமாந்மியம், ஜங்கமமாந்மியம், பக்தமாந்மியம், சரணமாந்மியம் என்னும் ஐந்து ஸ்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடியிருத்தலால் லிங்க பிரசாதத்தை நுகர்வதற் குரியவனானாலே அக்காரணத்தினால் அவன் மூன்றாமவனான ப்ராஸாதி என்று அறியப்பட்டான்.

ங - வது. பிரசாதித்தலம் முற்றிற்று.

ச - வது. பி ரா ண லி ங் கி த் த ல ம்.

[அதாவது - ப்ராணேந்திரியாதிக எல்லாமும் எனது என்னும் ப்ராந்தியை விட்டு எல்லாமும் லிங்கமே என்றறிந்து லிங்கக்கயாயத்த சித்தனாயிருப்பவனே பிராணலிங்கி என்பது.]

(இ த னு ட் பி ரி வு)

அறுசீர்க்குழிநெடியாசிரியவிருத்தம்.

பத்தனோ டொண்ம கேசன் பகர்பிர சாதி யென்றிங்
கொத்தனே வருவ நென்ன வுரைத்தனே பிராணலிங்கி
யெத்திற மதனா லாவ னிவனிது தனையும் கூறாய்
கைத்தல மழுவி னோன்வாழ் கையையங் கணங்கள் வேந்தே.

(ப - ரை.) கைத்தலம் - கைத்தலத்தில், மழுவினோன் - மழுவையுடையவனாகிய சிவ பிரான், வாழ் - வாழ்கின்ற, அம் - அழகாகிய, கையே - கயிலாயமலையிலுள்ள, கணங்கள் வேந்தே - கணபாதனே, பத்தனோன் - ஒன் - ஒப்பமாகிய, மகேசன் - பகர் - சொல்லப்பட்ட, பிரசாதி - என்று - இங்கு - ஒத்தனே வருவன் என்ன உரைத்தனே - ஒருத்தனே வருவானென்று சொல்லினே, இவன் - எத்திறமதனாய் - எவ்வகையால், பிராணலிங்கியானான் - இதுதனையும் கூறாய் - இதனையும் சொல்லவாயாக, எ - று.

(வி - ரை.) ஒத்தன் ஒருத்தன் என்னுஞ் சொற்சிதைவு.

(க)

ஒப்பறு கரும யோகத் துயர்ச்சியாற் பத்த னாதி
முப்பெயர் புனைந்து நின்றான் மொழிதரு மிவனி வற்குத்
தப்பறு ஞான யோகஞ் சாற்றிடத் தக்க தீங்குத்
துப்புறழ் சடிவல் கற்றைத் துகளின்மா முனிவ ரேறே.

(ப - ரை.) துப்பு உறழ் - பபாளம்போன்ற, சடிவல் கற்றை - சடாபாரத்தையுடைய, துகள் இல் - குதம்மில்லாத, மா - பெரிய, முனிவர்ஏறே - முரிசிரேஷ்டரே, ஒப்பு அறு - ஒப்பற்ற, கருமயோகத்து உயர்ச்சியால் - பத்தன் ஆதி - பத்தன் முதலாகிய, முப்பெயர் புனைந்து நின்றான் - மூன்று பெயர்களைத் தரித்து நின்றவன், மொழிதரும் - சொல்லப்பட்ட, இவன் - இவற்கு - இவனுக்கு, தப்பு அரு - பிழைத்தலற்ற, ஞான யோகம் - ஈங்கு - சாற்றிடத் தக்கது - எ - று.

(வி - ரை.) உறழ்தல் - ஒத்தல். கற்றை - திரள். ஏறு இங்கு மேன்மையுடையவனை யுணர்த்திற்று. தப்புதல் - தவறுதல்.

(உ)

பேரறி வருவாய் நின்ற பிரமமே யிலிங்க மாமங்
வோருறு மிலிங்க சத்தி பிராணநல் லுருவாய் நிற்குந்
தேருறு மினைய வாராஞ் சிவலிங்கத் தனையு ணர்ந்தோ
னோருறு பிராண லிங்கி யென்பவ நென்பர் மேலோர்.

(ப - ரை.) இலிங்கம் - லிங்கமானது, பேர் - பெரிய, அறிவுரு ஆய் நின்ற பிரமமே ஆம் - அ - அந்த, ஒருதம் - ஆராயத்தகுந்த, இலிங்க சத்தி - நல் - நல்ல, பிராண உரு ஆய் நிற்கும் - தேர் உறும் - தேர்தத்தூரிய, இனையவாறு ஆம் - இத்தன்மையாகிய, சிவ லிங்கத்தனை உணர்ந்தோன் - ஏர் உறு - அழகுள்ள, பிராணலிங்கி என்பவன் - என்பர் - மேலோர் - எ - று.

(வி - னா.) ஓர்தல் - ஆராய்தல். இலிங்கசத்தி - சிவலிங்கத்தினுடைய பீடருபமாகிய சத்தி. இனையவாறு ஆம்-சிம்மமாகிய, பிராண உரு-ப்ராணவஸ்வரூபமாகிய ப்ராணரூபம்.

ஆசுறு பிராண லிங்கித் தலமொரைந் * தாகு முன்னர்ப்
பேசுறு பிராண லிங்கித் தலமொடு பிராண லிங்க
பூசனை யதன்பின் மிக்க சிவயோக சமாதி பெற்று
நேசம துறுமி லிங்க நிசமங்க லிங்க மென்றே.

(ப - னா.) முன்னர் - முன்னே, பேசுறு - சொல்லப்பட்ட, பிராணலிங்கித் தல மொடு—, பிராணலிங்கபூசனை—, அதன்பின்—, மிக்க - மேலான, சிவயோகசமாதி—, பெற்று - அடைந்து, நேசமது உறும் - அன்புமிசூர்த்த, இலிங்கநிசம்—, அங்கலிங்கம்—, என்று—, ஆசு அறு - குற்றமற்ற, பிராணலிங்கித்தலம்—, ஓர் ஐந்து ஆகும்—, எ - று.

(வி-னா.) பிராணலிங்கத்தலமானது ஐவகையாயிருக்கும் என்பதும் பிராணலிங்கத் தலம், பிராணலிங்காச்சுத்தலம், சிவயோகசமாதித்தலம், இலிங்கநிசத்தலம், அங்க லிங்கத்தலம் என்பன அவற்றின் பெயர்களுட்படும் இதனும் கூறப்பட்டன. (ச)

உ

ஓம் பரஸுமஹேசுவராய நம:

முப்பத்திரண்டாவது

(க.) பிராணலிங்கித்தலம்.

[அதாவது - லிங்கமே மந்த்ரஸ்வரூபம், அந்த மந்த்ரத்திற்குப் போதியான ஸத்தியே ப்ராணரூபம், அந்த ரூபமான லிங்க இருநூர் முள்ளவதும், ஸ்ரீகுருபதேசாது க்ரமமாய் ப்ராணவாயுவை அபாணவாயுவுடனே பரஸ்பரம் ஸங்கடகம் செய்து நாபிக் கிழங்கின் நடுவிலிருந்து வெளிப்படும் ஐயோதியே ப்ராணலிங்கமென்றறிந்து அதனது அதுசந்தாகத் திருப்பவனுமான ப்ராணாதியே பிராணலிங்கி என்பது.]

அறுதேர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

தயங்குறு பிராண பாக சமநிலை பெறலான் மூலத்
துயர்ந்தெழு சோதி யாதன் வொளிமிசு சோதி தானே
வயங்குறு பிராண லிங்க மென்னவே வகுக்கப் பட்ட
தியங்குறு பிராண பாக நிரோதிக என்னபோர் தம்மால்.

(ப - னா.) தயங்குறு - விளங்குவிட, பிராண அபா - பிராணபாக்களின், சமநிலை பெறலான்—, மூலத்து - மூலாதரத்தினின்றும், உயர்ந்து எழு சோதி யாதோ—, அ - அந்த, ஒளி மிகு சோதி தானே—, வயங்குறு - விளங்குவிட, பிராணலிங்கம் என்ன வகுக்கப்பட்டது—, (யாவராலெனின்) இயங்குறு - சஞ்சரிக்கிற, பிராணபாக நிரோதிகள் என்போர் தம்மால்—, எ - று.

(வி - னா.) தயங்கல் - விளங்கல், வயங்கல் - விளங்கல், இயங்கல் - சஞ்சரித்தல். பிராணபாக நிரோதிகள் - பிராணபாகங்களைத் தகைகின்றவர்கள் (யோகிகள்). மூலத்து- (நாபி) கத்தமத்தியிலிருந்து. (க)

* மந்த்ரொருபிரிவு:—அதாவது ஆசாரப்ராணி, லிங்கப்ராணி, ஜங்கமப்ராணி என்று மூன்று வகைப்படுவன். மனோவாக் காயங்கனில் ஆசாரத்தைக் க்ரஹிப்பவனே ஆசார ப்ராணி; பாஹ்யாசாரத்தை மறந்து லிங்கத்திற்குப் ப்ராணனைப் பூஜிப்பவனே லிங்கப்ராணி; ஜங்கமத்திற்கு உடல் மனம் ப்ராணன்களை நிவேதனம் செய்பவனே ஜங்கமப்ராணி ப்ராணலிங்கியை ஆரத்தப்ராஹ்மம் எனவழங்குதது முண்டு.

பரிதியு ளடங்கு மெய்கூர் பனியென யாதன் கண்ணே
திரிதரு பிராண னென்றிச் செறிந்திடு மதுவே கூறி
னரிதெனும் பிராண லிங்க மென்பரங் கதுத ரித்தோ
னுரைதரு பிராண லிங்க வுரையுடை யோனா மன்றே.

(ப - ரை.) பரிதியுள் - ஞரியதுக்குள்ளே, அடங்கும் - ஒடுங்குகிற, மெய் கூர் பனி என - உண்மையாகிய மிக்க பனியைப் போல, யாதன் கண்ணே - எதனிடத்தே, திரிதரு பிராணன் - சஞ்சரிக்கிற பிராணவாயு வானது, ஒன்றி - பொருந்தி, செறிந்திடும் - அடங்குமோ, அதுவே - கூறின் - பொல்லுமிடத்தில், அரிது என்னும் பிராணலிங்கம் என்பர் - அங்கு அது தரித்தான் - உரைதரு - சொல்லப்பட்ட, பிராணலிங்க வுரையுடையோன் ஆம் - பிராணலிங்க மென்னும் சொல்லே யுடையவனவன், எ - று.

(வி-ரை.) அங்கது - ஒருசொல், உரை யென்றது ஈண்டுப் பெயர் என்னும் பொருளை யுணர்த்திற்று. பிராணலிங்கவுரையுடையான் என்றது பிராணலிங்க ஸ்வரூபன் எனினு மாம். பிராணலிங்கம் என்றதனால் இவ்வாராய்ச்சி செய்யத்தக்கது. ப்ராணன் அபாண இவ்விரண்டும் அடக்கப்பட்டிடுச் சமநிலைப்பட்டால் மனமானது வ்யாபாரமில்லாததாகும். பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகிய லிங்கமானது நித்தியமாய் விளங்குகின்றதாயினும் நமது மனதி னால் மறைபட்டி அதுபவத்திற்கு வாராமலிருக்கிறது. இத்தகைய லிங்கமானது மமோ வ்யாபாரமில்லாத சமயத்தில் விசேஷங்களுக்கு அதுபவமாகிறது. பரிதியுள் அடங்கும் மெய்கூர்பனி என்றதனால் ப்ராண ாரலிங்கத் தயத்து நிறுத்துவதால் மனமானது சங் கற்ப விகற்பவிஷயம் நீங்கி அந்தர்ப்புகப்பட்ட சமயத்தில் சித்தமமாகிய ப்ராணலிங்கம் அதுபவத்திற்கு வராநிற்கும் என்பபெறப்பட்டது. (உ)

அறிவுருவாகி யெங்கு மமர்பரப் பிரம மாகும்
குறையு ரிஷங்க ஞான யோகுகடைக் குணத்தா னெஞ்சி
மலரிசுட ராகி லின்றே யிலங்குறு மறிவி லாராற்
செறிவுறு பொருளன் றாகு மென்றுரை செய்வர் மேலோர்.

(ப - ரை.) அறிவுருவாகு - எங்கும் அமர் - எவ்விடத்தும் அமர்ந்திருக்கிற, பரப் பிரமம் ஆகும் - பரப்பிரம மென்றது, குறிப்பொரையுடைய, உயரிலிங்கம் - உயர்ந்தலிங்க மானது, ஞானயோகு உடை குணத்தான் - ஞானயோகத்தையுடைய குணத்தோனது, மெஞ்சில் - மனத்தில், எறி சுடர் ஆகி லின்றே இலங்குறும் - வீசுகிற தீபாகாரமாகி லின்றே விளங்கும், அறிவு இல்லாரால் - அறிவில்லாதவரால், செறிவுறு-அடையத்தக்க, பொருள் அன்று ஆகும் என்றும், உரை செய்வர் - மேலோர் - எ - று.

(வி - ரை.) அறிவுரு - ஞானவடிவு. யோகு - யோகம். தீபாகாரம் - விளக்குருவம். ஞானயோகுகடை குணத்தான் - சிவயோகமுடையஞானி. (ங)

இலங்கொளி யாகி யென்று மிதயநன் மலரிற் றேன்றி
நலந்தரு பரமாந்த ஞானலிங் கத்தை நீங்கிக்
கலந்துள புறத்தி லிங்கக் கருத்துள னாகி யுற்றேன்
மலங்குறு பரம மூட னென்னவே மதிக்கப் பட்டான்.

(ப-ரை.) இலங்கு ஒளி ஆகி - என்றும் - நல்-அழகிய, இதய மலரில் தோன்றி - நலம் தரு - நன்மையைத் தருகிற, பரமாந்த ஞானலிங்கத்தை நீங்கி - கலந்துள - பொருந்தியிருக்கிற, புறத்திலிங்கக் கருத்து உள்ள ஆகி உற்றேன்-புறத்திலிங்கத்தின்மேற் கருத்துண்டாயிருப்பவன், மலங்குறு - சித்தசலநடுள்ள, பரமமூடன் என்னவே - பரம மூடனென்றே, மதிக்கப்பட்டான் - (அறிஞரால்) எண்ணப்பட்டிருக்கிறான், எ - று.

(வி - ரை.) இதயம் ஹ்ருதயம் என்னும் உடசொற்றிரிபு. பரமாத்மம் - மேலான இன்பம். மலங்கல்-சலித்தல். பரமஜடன் - முழுஜடன். சிம்மமமான ப்ரஹ்மமாயுள்ள அந்தர் லிங்கத்தை உபாவிக்காயல் பஹ்ரிலிங்கத்தை மாத்திரம் உபாவிப்பவனே முழு முடலுவன் என்பது கருத்து. சுன்சி, இச்செய்யுடாக் கொள்க :—

பிரபுலிங்கலிலே.

மனமிலிங்கம் மருவிலேயெனும்.

தன்னிலிங்கம் தரித்து மிலேயிலே

யெனவியம்பு மிணையிலி யாகும்

நிலைவாய்வு மிங்கம் நினைத்தினும்.

(சு)

புறப்பொரு ளிதன்கட் செல்லும் புத்திவிட் டகத்தி லென்றும்
சிறப்புறு மொளியாய்த் தோன்றுஞ் சிம்ம லிங்கம் தன்னைக்
குறித்துணர் கருத்தின் திட்டம் கொண்டு நின்று னோனே
மறப்பது பிரண லிங்கி யென்குவர் மதியின் மிக்கோர்.

(ப-ரை.) புறப்பொருள் இதன்கண் செல்லும் புத்திவிட்டு—, அகத்தில் - உள்ளிடத் தில், என்றும்—, சிறப்பு உறும் ஒளியாய் தோன்றும் சிம்மலிங்கம் தன்னை—, குறித்து உணர்-குறித்தறியத்தக்க, கருத்தின் திட்டம் கொண்டு - மனவுறுதிகொண்டு, உற நின்று னோனே - பொருத்த நின்றுருப்பவனே (சிப்யோகிய்ய), மறப்பு அரு - மறதியில்லாத, பிரணலிங்கி என்குவர்—, (யாவ்ரணின்) மதியின்மிக்கோர்—, எ - று.

(வி - ரை.) சிம்மம் - ஞானயுரு. குறித்தல் - இலக்குவைத்தல். திட்டம் - திண்மை. என்குவர் - என்பர்.

(டு)

மாயையின் விகற்பம் தன்னால் வந்துள சகந்தோன் றுமத்
பொயொழிந் திடுமா நென்றும் பொருந்துபு சிந்தை செய்து
பாயொளி யறிவாந்த பராபர லிங்கம் தன்னிற்
றாயநெஞ் சடங்க வல்லோன் றுகளறு பிரண லிங்கி.

(ப - ரை.) மாயையின் விகற்பம் தன்னால் - மாயையின் போதுபட்டால், வந்துள - உண்டாயிருக்கிற, சகம் - தான்முன்டோய்—, ஒழிந் திடும் ஆறு-ஒழியும்வழியை, என்றும் பொருந்துபு - என்றும் அடைந்து, சிந்தை செய்து—, பாய் ஒளி - பரந்த ஒளியை யுடைய, அறிவாந்த பராபரலிங்கம் தன்னால்—, றாய - பரிசுத்தமான, நெஞ்சு அடங்க வல்லோன்—, னான் அறு - குற்றமற்ற, பிரணலிங்கி - பிரணலிங்கியாவன், எ - று.

(வி - ரை.) பொருந்துபு - செய்து என்னும் வாய்ப்புட் டுமந்தலால் விளையெச்சம். அறிவாந்தம் - ஞானமந்தம்.

(க)

சத்தையாஞ் சத்தி தானே தக்கதோர் பிரண னாகுஞ்
சத்ததாம் பிரண லிங்கம் தற்சம ரசஞா னத்தால்
வைத்ததாம் பிரண லிங்கி யெனும்பெய ரெனவ குப்பர்
தத்துவா தீத மாய தனிலே யுணர்ந்த நல்லோர்.

(ப - ரை.) தத்துவ அறிதம் ஆய - தத்துவங்களுக் கெட்டாத, தனி நிலை - ஒப்பற்ற நிலையை, உணர்ந்த—, நல்லோர்—, சத்தை ஆம் சத்திதானே—, தக்கது - தகுந்ததாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பிரணன் ஆகும் - பிரணமய சத்தியாகும், சத்தது பிரணலிங்கம்ஆம்— தன் சமரச ஞானத்தால்—, பிரணலிங்கி என்னும் பெயர்—, வைத்து ஆம்—, என வகுப்பர் - என்று சொல்லுவர், எ - று.

(வி - ரை.) அதீதம் - கடந்தது (காணப்படாதது). தனிநிலை - முத்திநிலை. சமாச ஞானம் - நிர்விசர்பமான அறிவு. ஸத்தின் தன்மை அதாவது ஸத்வம் ப்ராணமய ஸக்தி யென்பதும், ஸத்ருபம் ப்ராணலிங்கம் என்பதும், அவ்விரண்டின் ஸமரஸத்தன்மை யறிபவன் ப்ராணலிங்கி என்பதும் இதன் கருத்து. (எ)

பிராணலிங்கித்தலம் - முற்றம்.

உ.

ஓம் ம்ருதபாணயே நமஃ

முப்பத்துமூன்றாவது

(உ.) பிராணலிங்கார்ச்ச நத்தலம்.

[அதாவது - சைதர்யாத்மகமானதும், ப்ராண வாயுவினால் வ்யாப்தமாய் ஸஞ்சக்ஷ்மமான தஹராகாஸத்தில் ப்ரகாஸிப்பதுமான ப்ராணலிங்கத்தைக் க்ஷமாருபாபிவேக நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகவஸ்த்ர ஸத்யருபாபரண பாவநாபுஷ்பாதி ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான மாநவிக த்ரவ்யங்களினால் சூழித்து ப்ராணலிங்க ஸம்பந்தியானதே பிராணலிங்கார்ச்சநம் என்பது.]

அதுதீர்க்கழிநெழில்படியாசிரியலிருத்தம்.

நன்றுறு மிதயந் தன்னின் ஞானலிங்கத்தை யெய்தி
நின்றெழு மன்பி னாலே நினைவெனு மலர்கள் கொண்டு
புன்றொழி லிலாது செய்யும் பூசனை யதுவே கண்டா
யொன்றொரு பிராணலிங்க பூசையென் றுரைப்ப தன்றே.

(ப - ரை.) நன்று உறும் - நன்மை பொருந்திய, இதயம் தன்னில்—, ஞான லிங்கத்தை எய்தி நின்ற - ஞானலிங்கத்தை தரித்து நின்ற, எழும் - மிகாரின்ற, அன்பினால்—, நினைவு என்னும் மலர்கள் கொண்டு—, புன் தொழில் இலாது - இழி தொழிலில்லாமல், செய்யும் பூசனை - செய்யும் பூசனையாகிய, அதுவே—, ஒன்றொரு - ஓராறொரு, பிராணலிங்க பூசை என்று—, உரைப்பது - சொல்லப்படுவது, எ - று.

(வி-ரை.) கொண்டு-மூன்றாவதன் சொல்லுருபு. நினைவு என்னும் மலர்-பாவநா புஷ்பம்.

அசுத்துறு பவநந் தன்னை யடைத்துநுண் விசம்பு ளுத்து
மிகத்தலை மதியு குப்ப வீழமு தினிற்கு ளிர்ந்து
தகைக்குமொன் பதுவா யுற்றுத் தனியறி வெனும்வி ளக்கிட்
கெப்பறு மிதயத் தீசந் குளுந்துக பாவ பூசை.

(ப-ரை.) அசுத்து உறு - உள்ளியிருக்கிற, பவநம் தன்னை-வாயுவை, அடைத்து - பந்தித்து, நுண் விசம்பு ளுத்து-துட்பமாகிய ஆகாயத்தில் தோன்றி, தலை மதி - சிரத்தி லுள்ள சந்திரன், மிக உகுப்ப - மிகுதியாகச் சிந்த, வீழ்-ஒழுங்கின்ற, அமுதினில்-அமிர்த்த தினால், குளிர்ந்து - குளிர்ச்சியடைந்து, தகைக்கும் - தங்கப்பட்டு, ஒன்பது வாய் உற்று- ஒன்பது வாயில்களையடைந்து, தனி - ஒப்பற்ற, அறிவு என்னும் விளக்கு இட்டு—, உகப்பு உறும் இதயத்து - சந்தோஷ சித்தத்தில், ஈசந் - சிவபிரானுக்கு, பாவ பூசை இயற்றுக—, எ - று.

(வி - ரை.) யோகிகள், சிரத்தில் சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலம் அக்ஷிமண்டலங்க ளுண்டென்றும், சந்திரமண்டலத்தினின்றிஞ் சிந்திற அமிர்த்தத்தைப் பருகுதலால் ஆயுள் வளருமென்றும் கூறுவர். இதன் விரிவெல்லாம் யோகதூல்களின் காண்க.

‘விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே வேண்டுமென்,’ ‘மதிமண்டலத்திலே
கனல் செல்ல வழுதுண்டு,’ ‘மதிக்குளே மதியை வைத்து நான் வாய்மேத்தமிர்த
வாரியைப்பருகி’ என்றார் பெரியாரும். (உ)

ஆட்டறல் பொறைவி வேக மாதைபூண் வாய்மை மாலை
தாடரு துறவு கந்தஞ் சமாதியக் கதையாங் கார
விடெழு தூபந் தூய்மை விளக்கறி வுலக மெல்லாம்
பீடுறு நிவேத நந்தம் பிராற்கொலி மணிகள் மோனம்.

(ப - ரை.) தம்பிராற்கு - தம்பிரானுக்கு, ஆடு அறல் - ஆடுகிற நீர், பொறை (ஆம்) -
பொறுமை யாம், ஆடை - விசேஷம் (ஆம்) - பூண் - ஆபரணம், வாய்மை (ஆம்) -
உண்மையாம், மாலை - தாள் தரு - முயற்சியோடு கூடிய, துறவு (ஆம்) - கந்தம் -
சமாதி (ஆம்) - அக்கதை - அக்கதை, ஆங்காரங்கி (ஆம்) - ஆங்கார விடுகையாம்,
எழு தூபம் - தோன்றுகிற தீபம், தூய்மை (ஆம்) - விளக்கு - அறிவு (ஆம்) - உலக
மெல்லாம் - பீடுறு நிவேதகம் (ஆம்) - ஒலி நல் மணி - ஒலிக்கிற நல்ல மணி, மோனம்
(ஆம்) - மௌன நிலையாம், எ - து.

(வி - ரை.) தம்பிரான் - சிவபெருமான். பூண் - ஆகுபெயர். தாள் - முயற்சி
(ணக்கம்). விடு - விடுதல், இது முதலிலே திறிந்த தொழிப்பெயர். பீடு - பெருமை.
பொறுமை - அடக்கம். துறவு - விராகத்தாய். கந்தம் - சந்தனம். ஆங்காரவிடுகை -
நிராங்காரம். தூய்மை - சிரத்தை. ஈண்டு, இச்செய்யுட்களைக் கவனிக்க:—

பிரபுலங்குலே.

பொருவில்சற் பத்திபாந் தாரம் பூண்டொரு
வரவயி ராகுமாந் வத்தி ரம்புனைந்
தொருவலி லுணர்வெனும் செச்சை யொன் றறப்
பரமனை யிருத்துவென் பத்தன குவான்.

அருளெனும் புனலினே யாட்டிச் சாந்தமாம்
வரைநறுஞ் சந்தொலி மருள் விந்திய
விரைமலர் புனைந்தறி வினைய ருத்துறிந்
பரமனை யவன்சிவ பத்த னுகுவான்.

ஒன்றினென் னுன்றற வுடம்பு மூன்றையு
மன்றல் வத்திர மடிய தாக்கிய
என்முமக் கமைவுற விட்டம் னைப்பனைல்
அன்றவன் சிவமய மாகு மென்பவன்.

(க)

பொறிவிட யார்ப்பி தந்தாம் பூலமல் விடயத் தோய்த
லறுமது வலம திக்கிங் கதன்வடி வாகுஞ் சத்தி
பெறுமது வணக்க மாமிப் பெற்றியின் மனலிங் கத்தை
மறுவது மனத்தர்ச் சிக்க வாலிய பொருள்கள் கொண்டே.

(ப - ரை.) தாம்பூலம் - பொறிவிட யார்ப்பிதம் (ஆம்) - வலம் - பிரதக்ஷிணம்,
அ விடயம் (தாய்தல் அறுமது (ஆம்) - அந்த விடயப்பற்றறுதியாம், மதிக்கு-அறிவுக்கு,
வணக்கம் - இங்கு - அதன் வடிவு ஆகும் சத்தி பெறுமது (ஆம்) - இ பெற்றியின் -
இத்தன்மையால், மனலிங்கத்தை - வாலிய பொருள்கள் கொண்டு - பரிசுத்தமான
பொருள்களால், மறு அறுகுற்ற மற்ப, மனத்து அர்ச்சிக்க - மனத்தில் அர்ச்சிக்க, எ-று.

(வி - ரை.) பற்றறுதி - பற்றறுகை. வால் - வெண்மை, அது ஈண்டுத் தூய்மையைக்
குறித்தது. அர்ச்சிக்க - அருச்சனை புரியக்கடவன். (ச)

பிராணலிங்கார்ச்சந்தலம் - முற்றும்.

உ
ஓம் ஐடாயுராய நமஃ
முப்பத்துநான் காவது
(க.) சிவயோகசமாதித்தலம்

—o—o—o—

[அதாவது - பூர்வோக்த ப்ராணலிங்கரர்ச்சந க்ரமங்களினால் அந்தரங்க க்ரியாஸக்த னூன ப்ராணலிங்கிக்கு ஸிவ ஜீவர்களின் ஸமாந ஸாமரஸ்யாதுஸந்தாந மென்னும் ஸம்பத்தே சிவயோகசமாதி என்பது.]

அதுசேர்க்கழிநெழடிநடியாசிரியவிருத்தம்.

புகன்றுள பிராண லிங்க பூசனைத் தொழிலின் கண்ணே
யுகந்துள விவர்க்கு மிக்க வொருசிவ ரூப மாகத்
திகழ்ந்துள தியாநம் தன்னைச் செப்புறுஞ் சமாதி யென்ன
வகன்றரி பரந்த வொண்க ணரிவைபங் கினனா லன்றே.

(ப - ரை.) அகன்று - விசாலித்து, அரி பரந்த - வரி படர்ந்த, ஒள் கண் - அழகிய கண்களையுடைய, அரிவை - உமா தேவியை, பங்கினன் - தன்னொரு பாகத்திலுடையவனு கிய சிவபெருமானது, தூல் - தூல்கள், புகன்றுள - சொல்லப்பட்டுள்ள, பிராணலிங்க பூசனைத் தொழிலின் கண்ணே - உகந்துள இவர்க்கு - விருப்புற்றிருக்கிற இவர்களுக்கு, மிக்க - மேலான, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிவரூபமாக - திகழ்ந்துள - விளங்குகின்ற, தியாநம் தன்னை - சமாதி என்ன - சமாதியென்று, செப்புறும் - சொல்லா நிற்கும், எ - து.

(வி - ரை.) பங்கினன் என மேலே வருதலால் அரிவை பெண் பொதுவாகாது உமாதேவியை யுணர்த்திற்று. அரிவைபங்கினனூல்கள் - சிவாகமங்கள். செப்புறும் - ஒரு சொல் (செப்புறு பகுதி). (உ)

உரைமன மிறந்த சச்சி தாநந்த வொளியாய் மேலாய்ப்
பரவுதத் துவங்கிட் கெல்லாம் பரமசிந் சத்தி தன்னு
லுரமுற வொளிரு மஞ்ச வுருவமாம் பரமான் மாவைத்
திரமொடு பாவ கஞ்செய் திகழ்சோக பாவங் கொண்டு.

(ப - ரை.) உரை - சொல்லும், மனம் - மனமும், இறந்த - கடந்த, சச்சிதாநந்த ஒளியாய் - மேலாய், பரவு - பரவிய, தத்துவங்கட்கு எல்லாம் - பரமம் - மேலாகிய, சிற்சத்தி தன்னால் - ஞான சத்தியால், உரம் உற - உறுதியாக, ஒளிரும் - பிரகா சிக்கிற, அஞ் உருவம் ஆம் - அன்ன வடிவாகிய, பரமான்மானை - திரமொடு - உறுதியாக, திகழ் - விளங்குகிற, சோகம் பாவம் கொண்டு - பாவம் செய் - பாவனை பண்ணு, எ - து.

(வி - ரை.) அஞ்சம் - ஹம்ஸம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. சோகம் பாவம் ஸோஹம் பாவனை (அது நான் என்னும் எண்ணம்). ஈண்டு, இச்செய்யுளைக்கவனிக்க :-

பிரபுலிங்கலீலை.

என்றுதன தியலுணர்த்தி யுடம்புநா னென்றிருந்த வியல்பு போல
நின்றவெனை யுணர்ந்துநீ சோகம்பா வனிகொண்டு நிற்பை யாயிற்
பொன்றலுறு விடங்கலுமன் தன்னைநினைப்பப் போதல்போற் போம் விச்சை
நன்றறிதி யெனவறிவித் தன்னெங்கோன் கோரக்க நாதன் தன்னை.

(உ)

பிறங்கொளி மாலிங் கந்தான் பிரமமென்றுரைப்ப நிற்றஞ்
சிறந்துள பிராணன் தன்னைச் செப்புவர் சீவ னென்ன
வறைந்துள வவற்றி னேக பாவமா மனத்தி னானே
யுறுஞ்சிவ சமாதி யோக முற்றவ னென்பர் மேலோர்.

(ப - னா.) பிறங்கு ஒளி - விளங்குகின்ற வொளியையுடைய, மாலிங்கம் - மஹா
லிங்கமானது, பிரமம் என்று உரைப்ப - பிரமமென்று சொல்லும்படி, நிற்றும் என்று-
நிற்குமென்றும், சிறந்துள பிராணன் தன்னை—, சீவன் என்ன - ஜீவன் என்றும், செப்பு
வர்—, அறைந்துள - சொல்லப்பட்டுள்ள, அவற்றின் - அவற்றினுடைய, ஏக பாவம் ஆம் -
ஐக்ய பாவமாகிய, மனத்தினானே - மனத்தை யுடையவனே, உறும் - பொருந்திய, சிவ
சமாதி யோகம் - சிவ சமாதியோகத்தை, உற்றவன் என்பர் - அடைந்தவனென்று சொல்
லுவர், மேலோர்—, எ - று.

(வி - னா.) பிறங்கல் - விளங்கல். ஐக்ய பாவம் - ஒன்றென்னுமெண்ணம். (ங)

அகமுறு சக்க ரங்க ளாறினு முற்ற கஞ்சஞ்
சகமருள் பிரம னாதி தானமென் றுன்னி யப்பால்
வகையிதழ் பத்து நூறு மருவுபங் கயம தன்கண்
மிகநிறை விமல விந்து விம்பமொன் றுளது மாதோ.

(ப - னா.) அகம் உறு - (உடம்பின்) உள்ளே யிருக்கிற, சக்கரங்கள் ஆறிலும் - ஆறு
சக்கரங்களிலும், உற்ற - பொருந்திய, கஞ்சம் - தாமரை மலர்கள், சகம் அருள் - பிரபஞ்
சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற, பிரமன் ஆதி - பிரமன் முதலியோரது, தானம் என்று -
இடங்களென்று, உன்னி - நினைத்து, அப்பால்—, வகை - வகைப்பட்ட, இதழ் பத்துநூறு
மருவு - ஆயிர மிதழ்களோப்பொருந்திய, பங்கயம் - தாமரை மலராகிய, அதன் கண் -
அதனிடத்து, மிக நிறை - மிகவும் நிறைந்த, விமலம் - பரிசுத்தமாகிய, இந்து விம்பம்—,
ஒன்று உளது—, எ - று.

(வி - னா.) ஆறு சக்கரங்களாவன—மூலாதாரம், ஸ்வாதிவீட்டாடம், மணியூரகம்,
அநாமதம், விஸுத்தி, ஆஞ்ஞேயம் என்பன. இதழ் பத்து நூறு மருவு பங்கயம் - ஆயிர
மிதழ்களோடு கூடிய தாமரை மலர், இதனை ஸஹஸ்ராரகமலம் என்பர் வடநூலார்.
இது ஆயிரத்தெட்டிதழுள்ள தென்பர் ஒரு சாரார். இது முக்திகார்தாவிலாஸம் முதலிய
வடநூல்களில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுளது. இந்து விம்பம் - சந்திர பிம்பம். (ச)

அத்தட மதியி னுட்ப மாம்புழை யொன்று காண்க
வந்தொனை கயிலை யாக வறிந்தவண் வீற்றி ருந்த
சத்திய ஞான நந்த சங்கரன் றனைப்பா விக்
வெய்த்தகா ரணங்கட் கெல்லாங் காரண னென்ன வன்றே.

(ப - னா.) அ தடம் - அவ்விடத்திலுள்ள, மதியில் - சந்திர மண்டலத்தில், துட்பம்
ஆம் - துட்பமாகிய, புழை ஒன்று காண்க - ஒரு துவாரத்தைக்காண்க, அ தொனை
கயிலையாக அறிந்து—, அவன்-அவ்விடத்தில், வீற்றிருந்த—, சத்திய ஞானநந்த சங்கரன்
தன்னை—, எய்த்த-அறியப்பட்ட, காரணங்கட்கு எல்லாம் காரணன் என்ன—, பாவிக்க-
பாவனைசெய்க, எ - று.

(வி - னா.) சத்திய ஞானநந்தன் - மெய்ஞ்ஞான வின்பத்தை யுடையவன்.
காரணன் - முதல்வன். (டு)

புறந்திரி வதனாற் றேன்றும் புகல்சக விகம்ப முள்ளிற்
செறிந்திடு மனத்தி னோர்க்குத் திகழ்ந்திடு மான்மா நந்த
முறுங்கடை யுவகை தன்ன லுயிரெனு மரணி தன்னிற்
பிறந்துள ஞானத் தியாற் பெரும்பவஞ் சுடுவ னன்றே.

(ப - ரை.) புறம் திரிவதனல் - (மனமானது) பாஹ்யஸஞ்சாரத்தால், புகல் - சொல் லப்பட்ட, சகவிகம்பம் - பிரபஞ்ச வேறுபாடு, தோன்றும்—, உள்ளில் செறிந்திடும் மனத்தினோர்க்கு - அகமுகப்பட்ட மனமுடையவர்க்கு, திகழ்ந்திடும் - விளங்குகிற, ஆன் மானந்தம் உறும் - ஆன்ம வின்ப முண்டாகும், (அவன்) கடை உவகை தன்னால் - கடைமிற ணுக்கத்தால், உயிர் என்னும் - உயிரென்கிற, அரணி தன்னில் - கடைகோலில், பிறந்துள - உண்டாகிய, ஞானத்தியால்—, பெரு பவம் - பெரிய பிறவிக்காட்டை, சுடுவன் - எரிப்பன், எ - று.

(வி - ரை.) ஸஞ்சாரம் - ஸஞ்சரித்தல். ஞானத்தி - ஞானமாகிய நெருப்பு. சுடுவன் என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாய் ஆன்மாந்த முடையவன். கடையுவகை என்றது ஸுகஸ் வருப விசாரமென்னும் கடைதலின் ஊக்கத்தை. ஆன்மாவை அரணியாகவும், ப்ரண வத்தை மேலரணியாகவும் கொண்டு ஜ்ஞாந மதநாப்யாஸத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநாக்ரி யால் பண்டிதன் பாஸத்தை தவிக்கிறான் என்பதிதன் கருத்து. (சு)

கருமவோர் செறிந்து துன்பப் பாசிலை காட்டி நிற்கு
மொருபெரும் பவம ரத்திற் குற்றவெம் பரசு தானும்
பெருமல விருளி னுக்குப் பிறங்கொளி பிரிவி யாகுந்
தெருமரு மனம டக்குஞ் சிவனுருத் தியாக மன்றே.

(ப - ரை.) தெருமரும் - சுழலாநின்ற, மனம் - மனத்தை, அடக்கும் - அடக்கி விடுகின்ற, சிவன் உரு தியாகம் - சிவனுருவின் தியாகமானது, கருமவோர் செறிந்து - கருமமாகிய வேருன்றி, துன்பம் - துன்பமாகிய, பாச இலை காட்டி - பசுந்தழையைக் காட்டி, நிற்கும் - நிற்கிற, ஒரு - ஒப்பற்ற, பெரு - பெரிய, பவ மரத்திற்கு - பிறவியாகிய மரத்துக்கு, உற்ற - பொருந்திய, வெம் - கொடிய, பரச ஆம் - கோடரியாகும், பெரு - பெரிய, மல இருளினுக்கு - மலமாகிய இருட்டிக்கு, பிறங்கு - விளங்குகிற, ஒளி - ஒளியை யுடைய, இரவி ஆகும் - சூரியனாகும், எ - று.

(வி - ரை.) பசுமையிலை பாசிலை யென்றாயிற்று. ஒன்று பலவாகக் கிளைத்தலால், பிறவியை மரமாகக்கூறினர். இவ்வாறே, 'சங்கற்பநாசத்தா லெளிதாக மனநாசந்தானே யெய்தும், அக்குற்ற மனமிறக்கிற் சநந மாணங்களெனு மரமுமாயும்' என்றார் பிறரும். கோடு - மரக்கிளை யாதலால் அதை தறித்தற்குரிய கருவியாகிய கோடரி பரசு எனப் பட்டது. அரி - பகை. தெருமரும் என்பதற்குப் பகுதி தெருமா.

கருமவோர் - புண்ணிய பாப கர்மங்களென்னும் வோர். துன்பப் பாச இலை - அவியா அஸ்யிதா ராகத்வேஷ அபிநிவேச துக்கங்களாகிய பசிய இலைகள். ஒரு பெரு பவமரம் - பிறவியென்னும் பெரிய விருகஷம். சிவபாவனை-கோடரி. பெரு மல இருள் - அஞ்ஞான மென்னும் இருளைச் சந்தோஷிக்கச்செய்வதும், ஆத்மாவை மறைத்துக்கொள்வதுமாகிய ஸம்ஸார விருள். இரவிஞானசூரியன். ஈண்டு, இச்செய்யுட்களைக் கவனிக்க:—

பிரபுலிங்கலீலை.

வாயு நிற்ப மனநின்று மனந்தா னிற்பப் பொறியின்றி
பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்க ணின்றனவா
லாய புலன்க ணின்றமையா லிலைத் தோன்றா துள்ளத்தே
தாய பரமா நந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்.
உஉ

பொறியிற் புறத்து மனஞ்செல்லிற் புலனே தோன்றி யிடுமகத்திற்
செறியக் கரணம் பரந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற
வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகு முலகந் தோன்றாமற்
பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரின் பஞ்சார் குவரென்று.

மரிப்பொடு திப்பு மறிக்குது மென்று
கருத்தை வெளிக்கரு மத்தின் விடுத்து
விரிக்குத னெய்யை விடுத்தெரி கின்ற
நெருப்பை யவிப்ப நினைப்பதை யொக்கும்.

மட்டற வோடு மனத்தை நிறுத்திக்
கட்டுதல் வீடு விடுத்திடல் கட்டன்
நெட்டிய பண்ணி னுரைத்தல் மப்பேர்
சிட்டன வட்கருள் செய்தன னன்றே.

கருமமும் யோசந் தானும் கரணத்தைப் புனித மாக்கிப்
பொருமிடர் வாயி றேறும் புக்குழல் சுறங்கு போலத்
தெருமரா துண்ணி றுத்துந் தெளிந்தவக் கரணத் தன்னு
னிருமல னாகு மீசு னித்தனென் னுணர்வு திக்கும்.

நித்திய நிமல னென்று நினைவுறி னனித்த மாகிப்
பொய்த்தழி யுடம்பு டம்பைப் பொருந்திய பொருள் வெறுத்து
மெய்த்தருள் குரவன் மன்னை விரும்பினன் சென்று சார்த்து
தத்துவ முதறி கின்ற தனியறி வினையே காணும்.

புலன்களை யொழித்த போதே பொறிகளும் பூத மைந்துங்
கலங்குறு கரண நான்கும் கலாதிபுஞ் சுத்த மைந்துங்
விலங்குறு மடியில் வைத்த வெறுங்குடந் தன்னின் மேன்மேன்
மலங்குறு பொருங்க டிக்கு மட்கலம் விழுத லேபோல்.

இத்திய மோரொன் றாய்விட் டிடிண்மற்றை யொன்று காரு
முத்திய மனம் றிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி
னைந்தலை கனினு னொன்றை யறிந்திடின் மற்றொன் றுலஞ்
சுந்திடு மிடற ரிந்தாற் தீர்த்திடு மொருங்கு மாதோ.

ஆதலால் மன மடங்கி லங்கலிற் கம்பு டம்முட்
பேதமோ உபேத மோவென் றழிவுறு பித்து நிகற்குந்
த்திலா யென்றி யம்பிச் சித்தரா மற்கு நாவா
லோதொணு வுணர்வி னுண்மை யுணர்த்தினன் குருகு கேசன்.

தாவி லாத மனமொடு சார்தரா
தோவு மாயி னுலகிற் புனலுமொன்
பூவு நாடொறும் போக்குறு பூசனை
ஆவி போகிய வரக நிகர்க்குமால்.

புறம்பு காண்குவன் புல்லிய வீசனை
அறிந்த ஞானி யகமுறக் காண்பனல்
எறும்பி காணுறி லில்கரும் பேகொளும்
செறிந்த வாடிலை தின்பன வென்பவே.

கரங்க ணல்ல கருமஞ் செயாநிற்பத்
திரிந்து செல்லுஞ் செலாதவி டத்துநெஞ்
சொருங்கு ருத ஹொருமனன் தன்னினும்
பரந்த வல்லற் படுக்கும் பகையிலே.

துயிலே யின்பெனச் சொல்லுத லிந்தியத்
தியலு நெஞ்சு மிலாமை யி னுலன்றோ
பயிலு நெஞ்சம் பரந்து திரிதருஞ்
செயலி லில்லைச் சிறிதுஞ் சுகமரோ.

மனமொ ருத்தன் வசப்படு மேலவன்
பிணைவ ருத்தம் பிறப்பை யடைந்திடான்
மனமொ ருத்தன் வசப்படா தோடுமேல்
நனிபி றப்பிடை நாளுஞ் சமுலமே.

அறவி னைக்கு மரும்பொரு ளின்பொரு
பெறுவ தற்கும் பெருங்கல்வி கற்றுயர்
விறலி னுக்குநல் வீரன் தனக்குமொண்
நிறவி னுக்குந் துணைமன மென்பவே.

நல்ல செய்து நாரை யுயர்த்தவும்
அல்ல செய்தங் களற்றிடை யாழ்ப்பவும்
வல்ல திந்த மனமல தையனே
இல்லை யென்ன வியம்பு மறையெலாம்.

நெஞ்சு மாதுமை நேசனே நண்ணுமேல்
விஞ்சு பாதகங் கோடி விளைப்பினும்
அஞ்சு ருனவ னவ்வினே யாவையும்
பஞ்சு தீயிடைப் பட்டென மாயுமே.

மக்கண் மானிட ரென்று மனத்தினுண்
மிக்க மேன்மை விளங்கின ரில்லெனில்
பொக்க மேவும் பொறிகளோ ரைந்தினுல்
ஒக்கு மாவினே யொத்துயர் வுற்றிடார்.

கெடுக்க வல்லதுங் கெட்டவர் தங்களை
எடுக்க வல்லது மிம்மன மென்றதை
அடக்க வல்லவ னைய பவக்கடல்
கடக்க வல்லவ னுவன் கடிதரோ.

ஆயின் மிக்கோ ரரிய செயலெலா
நேய மிக்க மனத்தை நிறுத்தல்காண்
வாயு நிற்க மனமு முடனிற்கும்
தோய நிற்குநி னிற்குந் துரும்புமே.

ஓடி மாவை நிறுத்துநி னுள்ளுறக்
கோடும் வாய்க்க லினத்தினைக் கொள்ளுவார்
நீடு மாமன நிற்க நிறுத்துநில்
ஓடும் வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்.

அடுத்த நாடிக ளாங்கொரு மூன் றிலும்
விடுத்தும் வாங்கியு மேவ நிறுத்தியும்
தடுத்தும் வாயுவைத் தன்வச மாக்இன்வாய்
மடுத்தி டாது மனமும் வசப்படும்.

ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்
கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிற்தையும்
வீடுங் காளமும் வேறற நோக்குதல்
கூடும் தன்மை கொளுமன நன்மனம்.

மன்னு காம வெகுளி மயக்கமென்
றின்ன கூடி யெறிவளி முற்சுடர்
என்ன வாடு மியன்மன் த்மனம்
தன்னே யாருந் தடுக்கத் தகாதரோ.

மறிந்தி டாது மனபவ நங்கடாம்
செறிந்த வாயிற் சிவமய மாகுமால்
அறிந்து வாயுவை யங்குன யெய்தினேன்
இறந்தி டாத விலிங்கப் பிராணியாம்.

ஓடுக்குமனம் வீட்டுநெறிக் கொறுதுணையா கும்புறத்து
நடக்குமன நிரயவழி நடப்பதற்குத் துணையாமென்
றிடக்கர்மன மடக்குமவகை யெம்பிரா னியம்பியவா
றடக்குமன முறநெறியி னருணந்தி தலைப்பட்டான்.

நில்லாது போமனத்தைக் கால்பிடித்து நிறுத்தியே
வில்லாரு மதியமுதம் விருந்திட்டு நட்புறீஇப்
பொல்லாத புலனுகரப் புறத்துநிலை தடுமாறிச்
செல்லாம லுடன்கொண்டு சித்திரமொத் திருந்தனனல்.

மனத்தை யடக்க மனத்துணை யாகும்
பிணத்துணை யின்றது பெற்றன னாயிற்
றனிச்சிவ மேயொரு தானென வாழ்வ
னினே த்து மறந்து நிலத்து முலானே.

வாரண மாகு மனத்தை யடக்கிற்
காரண மாயை கணந்தொழி யாத
பூரண மாகிய போத மடைந்திட்
டாரண மோது மரும்பொரு ளாவான்.

விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர விரியாம
லொருங்கு நெஞ்சங் கருவியாந் தன்னே யுணர வொருங்காமல்
விரிந்த நெஞ்ச முடையவனை விடாது பிறவி யென்றுணர்க
வொருங்கு நெஞ்ச முடையானே யுறது பிறிப்பென் னுணர்கவே.

(௭)

சிவயோகசமாதித்தலம் - முற்றும்.

உ
ழம் கைலாஸவாஸிநே நம:

முப்பத்தைந்தாவது
(சு.) இ லி ங் க நி ச த் த ல ம்.

[அதாவது - ஸமாதி யில்லாத மற்றக் காலத்திலும் பக்தர்களின் மேலதான வாத்ஸல்யத்தினால் சிவபிரான் அவர்களது தேஹங்களி லிருப்பானோ, பக்தர்களினால் தேஹமுள்ள லிங்கத்தின் எந்த பரோக்ஷமல்லாத அதுபவஜ்ஞாநமுண்டோ, பூர்வோக்த ரீதியான ஸிவலிங்கஸமாதி வல்லமையினால் அச்சிவலிங்கமே தானாவதோ, அதே இலிங்க ரிசம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

பொருந்துறு மிதய மென்னும் புனிதநன் முளரி சேர்ந்த
வருஞ்சிவ லிங்க மெய்ம்மை யதுபவ சித்தி தானே
பரஞ்சுட ராமி லிங்க ரிசமெனப் பகரா நிற்பர்
திருந்திய கலைகள் யாவும் தெரிபெரும் புலவரன்றே.

(ப - ஐ.) திருந்திய - திருத்தமாகிய, கலைகள் யாவும் - நூல்களெல்லாம், தெரி - தெரிந்துகொண்ட, பெரும்புலவர் - பேரறிவினர், பொருந்துறும் - பொருந்திய, இதயம் என்னும்-இதயமென்கிற, புனிதம் - பரிசுத்தமான, நல்-அழகிய, முளரி சேர்ந்த - தாமரை மலரைச் சேர்ந்த, அரு - அரிய, சிவலிங்கம் - சிவலிங்கத்தின், மெய்ம்மை - உண்மை, அதுபவ சித்தி தானே - அதுபவசித்தியே, பரஞ்சுடர் ஆம் - பரஞ்சோதியாகிய, இலிங்க ரிசம் என - இலிங்கரிசுத்தலமாமென்று, பகரா நிற்பர் - சொல்லா நிற்பர், எ - று.

(வி - ஐ.) புலம் - அறிவாதலால் அதனை யுடையாரை புலவர் என்றார். புலவர் பகரா நிற்பர் என முடித்துக்கொள்க. (க)

வேதனா தியராந் தேவர் வேதமா தியவா நூல்க
ளியாதினி லடங்கித் தோற்ற மெய்துறு மவ்வி லிங்க
மோதரும் பிரம மேயா முலகுதிக்குறுமி லிங்கம்
திதறு ஞானா நந்த சிவமேமற் றொழிந்த வல்ல.

(ப - ஐ.) வேதன் ஆதியர் ஆம் - பிரமன் முதலியோராகிய, தேவர்—, வேதம் ஆதிய ஆம் - வேத முதலியவாகிய, நூல்கள்—, யாதினில் - எதனிடத்தே, அடங்கி - ஒழிங்கி, தோற்றம் எய்துறும் - தோன்றுமோ, அவ்விலிங்கம்—, ஒது அரு - சொல்லு தற்கரிய, பிரமமேயாம்—, உலகு—, உதிக்குறும் - தோன்று மிடமாயிருக்கிற, இலிங்கம் - அந்தலிங்கம், தீது அது - தீமையற்ற, ஞானாநந்த சிவமே—, ஒழிந்த அல்ல - ஒழிந்தன வல்ல, எ - று.

(வி - ஐ.) வேதாதிகாரி யாதலால் பிரமனை வேதன் என்றும், பிரமன் எல்லாத் தேவர்கட்கு முதல்வனாதலால் வேதனாதியராந்தேவர் என்றும், வேதம் எல்லா நூல்கட்கு முதனூலாதலால் வேதமாதியவா நூல்கள் என்றும் கூறலாயிற்று. சிவமே யென்னுமேகாரம் தேற்றம்.

(உ)

உரைப்பதென் பலமாற் றங்க ஞாலகுதித் தொடுங்கும் வண்ணங்
தரித்திடு மிடம தாகுஞ் சச்சிதா நந்த மேனிப்
பரப்பிர மந்தா னேகாண் பரசிவ னுமங் கொண்டே
தெரிப்பறு மிலிங்க மென்று செப்புறப் பட்ட தன்றே.

(11-ரை.) பல மாற்றங்கள் - சொற்கள் பலவற்றை, உரைப்பது என் - சொல்வதனும் பயனென்னே, உலகு உதித்து ஓங்குகும் வண்ணம்—, தரித்திரம் - தரிக்கின்ற, இடம் ஆகும்—, சச்சிதாந்தமேனி - சச்சிதாந்த மூபத்தையுடைய, பரப்பிரமந்தானே—, பரசிவன் - பரசிவன் என்ற, நாமம் சொல்லி—, தெரிப்பு அரும் - தெரிவித்தற்கரிய, இலிங்கம் என்று—, சொப்புறப்பட்டது - சொல்லப்பட்டது, எ - று.

(வி - ரை.) உதித்தாங்குங்கல் - தோன்றியடங்குதல். சச்சிதாந்தம் - சத்து சித்து ஆந்தம், இவற்றை முறையே உண்மை அறிவு இன்பம் என்பர் தமிழ்நூலார். மேனி - உரு. நாமம் - பெயர். தெரிப்பு - பிறவினே. ஈண்டு, இச்சொய்யுளைக் கவனிக்க :—

பிரபலிங்கலீலை.

பரசிவம் பிரம மென்னப் பட்டொரு திரிவு மின்ற
யுராமன் பிறந்து நின்ற லொருகிவ லிங்கத் தன்னின்
புருஷவர் சதாசி வள்ளுள் மற்றவன் தனைப்பொ ருந்து
புருஷகொண் டொன் சத்தி யவர்களாற் சிவனு திப்பன்.

(12)

மாசுறு நிகழ்வே தாந்த வாக்கியத் துதிக்கு ஞான
மாசுறு மிலிங்க மென்ன வறைதரு கிற்பர் சில்லோர்
பேசுறு மதுதான் மிக்கப் பிரமமா மிலிங்கத் தன்னும்
மேசுறு வறிவ தாகுஞ் செய்கையாற் பிறிதொன் றாமல்.

(ப - ரை.) மாசு அது - குற்றமற, நிகழ் - விளங்குகிற, வேதாந்த வாக்கியத்து உதிக்கும் ஞானம்—, ஆசு அது - குற்றமற்ற, இலிங்கம் என்ன - இலிங்கமென்று, சில்லோர் - சிலர், அறைதருகிற்பர் - சொல்லுவர், பேசுறும் - சொல்லப்பட்ட, அது-ஞானம், மிக்க - மேலான, பிரமம் ஆம் இலிங்கம் தன்னால்—, தேசு உற-ஒன்றிப்பொருந்த, அறி(யப்படு)வது ஆகும் செய்கையால்—, பிறிது ஒன்று ஆம் - வேறொன்றாகும், எ - று.

(வி - ரை.) உதித்தல் - உண்டாதல். அறைதருகிற்பர் என்பதற்குப் பகுதி அறைதா. அறிவது ஆகும் செய்கை - ஞேயம். வேதாந்த வாக்கியத்து உதிக்கும் ஞானம் என்றது உபரிவதவாக்ய ஜ்யாய்ஞாநம் எனினுமாம்.

(சு)

உலகெலாந் தருவ தற்கிங் கொருதனி மூலமாகி
யிலகுறு மய்வி யத்த மிலிங்கமென் றிசைப்பர் மிக்க
தலைமைகொ ளிலிங்கி யீசன் றுனென வகுத்துச் சொல்வர்
நிலவுமீம் மதம்பொ ருத்த மன்றென நிகழ்த்து நாலே.

(ப - ரை.) உலகு எல்லாம்—, தருவதற்கு - தோன்றவித்தற்கு, இங்கு—, ஒரு தனி மூலம் ஆகி - ஒரு ஒப்பற்ற காரணமாகி, இலகுறும் - விளங்குகிற, அவ்வியத்தம் - அவ்யத்தமே, இலிங்கம் என்று இசைப்பர்—, மிக்க தலைமை கொள் - மேலான முதன்மையைக்கொண்ட, ஈசன் தான்—, இலிங்கி—, என வகுத்துச் சொல்வர்—, நிலவும் - விளங்குகிற, இம்மதம் - இந்தமதம், பொருத்தம் அன்று என—, நால் நிகழ்த்தும் - நூல்கள் சொல்லும், எ - று.

(வி - ரை.) அவ்யத்தம் - ப்ரக்ருதி. ஈசன் - மஹேஸ்வரன். அவ்யத்தம் லிங்கம் என்பது ஏனையர் கொள்கையாம். எவ்வாறெனின்— சிலர் சிவமெனும் பொருளிலுள்ள தாகிய மாயையே சிவனது லிங்கமென்கின்றனர். சிலர் சித்தத்தைச் சிவமென்கின்றனர். சிலர் அஹங்காரத்தையும், சிலர் மனத்தையும், சிலர் புத்தியையும், சிலர் ப்ராணையும், சிலர் தேஹத்தையும், சிலர் த்வக் முதலிய இந்திரியங்களையும், சிலர் இவைகளின்

ஸூழறத்தையும் சிவலிங்கமென்கின்றனர். யாதொன்று யாதொன்று சிவனது லிங்கமென்று சொல்லப்பட்டதோ அது அது ஜடமேயாம்; உண்மையில் லிங்கமல்ல. ஜ்ஞாநமே லிங்கமாயுள்ளதென்று அறிகின்றனர். (டு)

விரவுறு மாலிக் கந்தான் மினிர் தலு மதியு மீனா
மிரவியு மழலு மின்னு மிலங்குரு விலங்கு சோதி
யுருவமா மவ்வி லிங்கத் தொளியினு லவைய னேத்துந்
திரிவற விலங்கு முண்மை செப்புமிம் மாற்ற மன்றே.

(ப - னா.) விரவுறும் - பொருந்திய, மாலிங்கம்—, மினிர் தலும் - விளங்குதலும், மதியும் - சந்திரமும், மீனும் - நந்தைநீரங்களும், இரவியும் - சூரியமும், அழலும் - நெருப்பும், மின்னும் - மின்னதும், இலங்குரு - பிரகாசிக்கமாட்டா, இலங்கு - விளங்குகிற, சோதி உருவம் ஆம் அவ்விலங்குத்து ஒளியினால்—, அவை அனேத்தம்—, திரிவு அற - மாறுபாடுல்லாமல், இலங்கும் - விளங்கும், செப்பும் - சொல்லப்பட்ட, இ - இந்த, மாற்றம் - சொல்லானது, உண்மை - மெய்யாலும், எ - து.

(வி - னா.) மாலிங்கம் - மஹாலிங்கம். மினிர் தலும் என்றது பிரகாசித்த மாத்ரத்தினாலே என்றபடி. (சு)

உலகெலாந் தோன்றி நின்றங் கொடுங்குதற் கிடந்தா னாகி
யிலகுமா விலிங்கந் தன்னி னிலைபர மதனான் ஞான
நிலையில்வாழ் பிரம மேயந் நிசலிங்க மென்று கொள்ளிற்
றொலையிலா விலிங்க வுண்மை தோன்றிடு மைய மின்றி.

(ப - னா.) உலகு எல்லாம் தோன்று நின்று அங்கு ஒடுங்குதற்கு—, தான் இடம் ஆகி—, இலகும் - பிரகாசிக்கிற, மாலிங்கந்தன்னின் - மஹாலிங்கத்தினும், பரம் இல்லை - மேலான தத்துவமில்லை, அதனால் —, ஞான நிலையில் வாழ் பிரபுமே—, அ - அந்த, நிசலிங்கம் என்று கொள்ளின்—, தொலைவு இல்லா - அழிவில்லாத, இலிங்கவுண்மை—, ஐயம் இன்றி தோன்றிடும்—, எ - து.

(வி - னா.) தோன்றல் - உதித்தல். நிற்தல் - நிலைபெறல். ஒடுங்கல் - அடங்கல். ஐயம் - சந்தேகமும். (எ)

இலங்கநிசத்தலம் - முற்றும்.

ஐங்கவகிசோ மம்.

முப்பத்தாருவது

(டு) அ ங் க லி ங் க த் த ல ம்.

[அதாவது - அங்கமென்னும் ஐஞாநமும் அந்த ஜ்ஞாநத்தினாலையப்படும லிங்கமும் ஆகிய இவ்விரண்டு முண்டானவனும், பீஜாங்குர நியாயப்படி அங்கமென்னும் ஜீவாத்மா வினிடத்தில் லிங்கமும் லிங்கத்தினிடத்தில் ஜீவாத்மாவும் ஸமாஸமாயிருக்கும் ஜ்ஞாந முண்டானவனுமான ப்ராணலிங்கியே அங்கலிங்கி என்பது.]

ஞானநல் லங்க மென்பர் நாசமி லிலிங்க ஞேயந்
தானென வறைவ ரிங்கன் சாற்றிய விரண்டும் யாவன்
பானிகழ் வறுமிக் கண்ணோன் புகாங்க லிங்கி யென்று
நானிலை யுணர்ந்த மேலோர் துவன்றிடப் படுவ னன்றே.

(ப - னா.) ஞானம் - ஞானமானது, நல் அங்கம் என்பர்—, ஞேயம்—, நாசம் இல் - அழிவில்லாத, இலிங்கம்—, என அறைவர்—, இங்ஙன சாற்றிய இரண்டும்—, யாவன்பால் - எவனிடத்தில், நிகழ்வுமும் - விளங்குமோ, அன்னோன் - அவன், பகர் - சொல்லப்பட்ட, அங்கலிங்கியென்று—, தூல் நிலை உணர்ந்த மேலோர் - தூலினிலையை யறிந்த மேலோரால், துவன் திடப்படுவன் - சொல்லப்படுவன், எ - து.

(வி - னா.) சாற்றல் - சொல்லல். யாவன்பால் என்பதில் பால் ஏழாவதனிடப் பொருளது. மேலோர் என்பதனீற்றில் மூன்றனுருபுதொக்கது. துவல் - சொல்லல். ஞானம் - சிவஞானமுள்ள ஜீவன். (க)

அங்கத்தி லிலிங்க மொன்றி யவ்விங்கி கத்தி லங்கக்
தங்குற்று நிகழ்வோ னியாவன் றானவ னங்க லிங்கி
பொங்குற்ற மனத்தி லிங்க முணர்ந்துழிப் பூசை செய்யுந்
துங்கத்தன் யாவ னன்னோன் றுகளறு மங்க லிங்கி.

(ப - னா.) அங்கத்தில் இலிங்கம் ஒன்றி—, அவ்விங்கத்தில்—, அங்கம் தங்குற்று - அங்கம் தங்கப்பெற்று, நிகழ்வோன் யாவன் - (சமரசத்தன்மைபெற்று) விளங்குவோன் எவனோ, அவன்—, அங்கலிங்கி—, பொங்குற்ற - விளங்காநின்ற, மனத்து இலிங்கம்—, உணர்ந்துழி - அறிந்தபோது, பூசை செய்யும்—, துங்கத்தன் யாவன் - பரிசுத்தன் எவனோ, அன்னோன் - அவனே, தூள் அடம் - குற்றமற்ற, அங்கலிங்கி - அங்கலிங்கி யாவன், எ - து.

(வி - னா.) அங்கம் - ஜீவன். லிங்கம் - சிவலிங்கம். ஒன்றுதல் - பொருந்துதல். துங்கம் - பரிசுத்தம். உணர்ந்த உழி யெனப் பாலது உணர்ந்துழி யென நிலைமொழியீற்ற கார்தொகுத்தல் பெற்றது. மனத்து இலிங்கம் - ஹ்ருதய கமலத்திலுள்ள ஜ்யோதிஸ்வரூபமாகிய லிங்கம். பூசை செய்யும் - த்யாகம் செய்கிற. (உ)

ஒருதனி யிலிங்கத் தானே யொளிர்தரும் பிரம மென்றும்
வருசக மூல மென்றும் வான்முத்தி வைப்ப தென்றுஞ்
சுருதிகண் முதலாயுள்ள தொல்லைப கலைக டம்மாற்
பெரிதுணர்ந் திடப்பட்ட டோங்கு மென்றறி பெருந்த வத்தோய்.

(ப - னா.) பெருந்தவத்தோய் - பெரியதவத்தினையுடையவனே, ஒரு தனி இலிங்கம் தானே—, ஒளிர்தரு - பிரகாசிக்கிற, பிரமம் என்றும்—, வருசக மூலம் என்றும் - தோன்றின ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும், வான் - மேலான, முத்திவைப்பு என்றும் - முத்திப் பதமென்றும், சுருதிகள் முதலாயுள்ள—, தொல்லைப - பழமையாகிய, கலைகள் தம்மால்—, பெரிது - மிகுதியாக, உணர்ந்திடப்பட்டே—, ஒங்கும் என்று - உயர்ந்து விளங்கு மென்று, அறி - அறிவாயாக. எ - து.

(வி - னா.) வருதல் - தோன்றுதல். சுருதிகள் - வேதங்கள். கலைகள் - தூல்கள். 'சுருதிகள் முதலாயுள்ள தொல்லைப கலைகள்' என்றது வேதாதிக்கம் தோன்றற்கென்க.

பகர்ந்திடு மினைப லிங்கம் பரமுத்தி யுருவ மென்ன
வுகந்துள வுளத்தன் மெய்யோ நிறினுமே முத்த னுவன்
சகந்தரு மூல மென்னச் சம்புவா மிலிங்கத் தன்னை
யகங்கொளு நிலையி லாதா னருங்கதி யிலாத மூடன்.

(ப - னா.) பகர்ந்திடு - சொல்லப்பட்ட, இனைய லிங்கம் - இத்தன்மையாகிய லிங்கமானது, பரமுத்தி உருவம் என்ன—, உகந்துள்ள - மகிழ்ந்திருக்கிற, உளத்தன்-மனத்தை யுடையவன், மெய்யோடு உறினும் - உடம்போடுகூட யிருந்தாலும், முத்தன் ஆவன்—,

சம்பு ஆம் இலிங்கம் தன்னை—, சகம் தரும் மூலம் என்ன— ஜகத்தைத் தொன்றுவித்தற் குக் காரணமென்று, அகம் கொள்ளும் நிலையில்லாதான்— மனத்திற் கொள்ளும் நிலை யில்லாதவன், அரு— அரிய, கதி இல்லாத மூடன்—, எ—று.

(வி - னா.) பரமுத்தி உருவம் - மேலான மோக்ஷஸ்வரூபம். மெய்யென்றது மங்கல வழக்குப்பற்றி யென்க. கதி - மோக்ஷமார்க்கம். உடம்போடுகூடி உறினும் முத்தன் ஆவன் என்றதனால் முத்தன் ஆவதுமன்றி ஞானியாதலும் ஸத்தருவாதலும் என்பதும், ஜகம் தரும் மூலம் என்றதனால் லிங்கமானது ஆத்யந்தமில்லது என்பதும் பெறப்பட்டன.

யாவனம் பிராண லிங்க பூசனை யெழுவாய் மேவிப்
பாவுறு சிவமாய்த் தன்னைப் பாவிக்கு மறிஞ் னன்னேனே
மேவுறு ஞான பாக விளைவினும் சரண னுமந்
தாவறு முலக மெல்லாஞ் சாற்றிடப் படுவ னன்றே.

(ப - னா.) நல் - நல்ல, பிராணலிங்கபூசனை எழுவாய் - பிராணலிங்கபூசை முதலான வற்றை, மேவி - உடையதும், பாவுறு - (எங்கும்) வியாபித்த, சிவமாய்-சிவமாக, தன்னை பாவிக்கும் அறிஞன்—, யாவன் - எவனோ, அன்னேன் - அவன், மேவுறும் - பொருந் திய, ஞானபாக விளைவினும் - ஞானபரிபாக முண்டானமையால், சரணன் - சரண னென்கிற, நாமம் - பெயரால், தா அறும் - அழிவற்ற, உலகம் எல்லாம் - எல்லா வுல கத்தாராலும், சாற்றிடப்படுவன் - அழைக்கப்படுவன், எ - று.

(வி - ரா.) பாவித்தல் - பாவனைசெய்தல். அறிஞன் - அறிவுடையோன். பாகம் - பக்குவம். உலகம்-ஆகுபெயர். தன்னைப் பாவிக்கும் அறிஞன் - பாவிக்கப்பட்ட ஆன்மாவை யுடைய அறிவுடையவன்.

அங்கலிங்கத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் எந்தக்காரணத்தினால் பிராணலிங்கார்ச்சனம், சிவ்யோகசமாதி, அங்க லிங்கம் என்னும் மூன்று ஸ்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடியிருத்தலால் எவன் சிவனிடத்தில் பரிதியுள்ளவனுளுடனே அந்தக்காரணத்தினால் அவன் நான்காமவனு ன்பிராணலிங்கி என்று அறியப்பட்டான்.

ச - வது. பிராணலிங்கித்தலம் முற்றிற்று.

உ

நி - வது. சரணத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - அறிவினது வெளிச்சத்தினால் தேடிவந்தரியாதிச எல்லாம் தன் ஸ்வ ரூபமென்றறிந்து சகல விஷயங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பினும் சுத்தாத்மாவாயும் ஆந்த ரூபமாயிருத்தல் என்பது.]

(இ த னு ட் பி ரி வு.)

கலிவிருத்தம்

பின்ன ரந்தப் பிராணலிங் கிப்பெயர்
மன்னி னோனெவ் வகைச்சர ணப்பெயர்
தன்னை யெய்துவன் சாற்றிது தன்னையு
மன்னை போலு மருட்கண நாதனே.

(ப - னா.) அன்னேபோலும்- தாயைநிகர்த்த, அருள்-கிருபையுள்ள, கணநாதனே—, பின்னர் - பிறகு, அத்தப் பிராணலிங்கிப்பெயர் மன்னினேன்—, எவ்வகை - எவ்விதமாக, சரணப்பெயர் தன்னை எய்துவன்—, இது தன்னையும் சாற்று-இதனையும் சொல்வாயாக.

(வி-ரை.) அன்னைபோலுமருட்கணநாதனெ யென்றது இரோணுகரை. மன்னிஞ்ஞன்-
பொருந்தினவன். இது தன்னையும் என்பதில் தன் சாரியை. (௧)

அங்க லிங்கி யரிய சதியெனத்
துங்க லிங்கம் பதியெனச் சொல்வரிச்
சங்க மெய்துந் தனிச்சக மெய்திறேற்
கிங்கு வந்துறு மின்சர ணப்பெயர்.

(ப - ரை.) அங்கலிங்கி—, அரிய - அருமையாகிய, சதி என - மனைவி யென்றும்,
துங்க லிங்கம் - மேன்மையாகிய லிங்கம், பதி என சொல்லுவர் - புருஷனென்றும்
சொல்லுவர், இ - இந்த, சங்கம் எய்தும் - சங்கத்தையடைகிற, தனி - ஒப்பற்ற, சகம்
எய்தினோரு - ஆந்தத்தையடைந்தவனுக்கு, இங்கு - இவ்வுலகில், இன் சரணப்பெயர் -
இனிய சரணன் என்னும் பெயர், வந்து உறும் - வந்து பொருந்தும், எ - று.

(வி - ரை.) எய்தல் - அடைதல். சங்கம் - கூட்டுறவு. அங்கலிங்கி - சிவஞான
வழுவன அங்கலிங்கி. (௨)

இத்த லத்திற * நீரிரண் டாகுமுன்
வைத்தி மஞ்சர ணத்தல மற்றுறுந்
சித்த தாமத நீக்கிரித் தேசமோ
டெய்த்த சீலசம் பாதந மென்னவே.

(ப - ரை.) முன் வைத்திடும் சரணத்தலம்—, மற்று உறும் - வேறாகப் பொருந்திய,
சித்ததாமதம் நீக்கம்—, நிர்த்தேசமோடு, எய்த - அறியப்பட்ட, சீலசம்பாதம்
என்ன - சீலசம்பாதமென்று, இத்தலத்திறம்-இந்தத் தலத்திவ்வகை, நிரண்டு ஆகும் -
நான்காகும், எ - று.

(வி - ரை.) திறம் - வகை. எய்தல் - அறிதல். இது “எய்யாமெனினுங் குடைந்
தின்பத்தே ணுண்டெழிறுமே” என்னும் பெரியோர்கூற்றாழ்வாசியின் விளங்கும். நீக்கம் -
நிரஸம். (௩)

இனைய நான்கு தலத்தினி லக்கணம்
தனையு மிங்கு முறைதரச் சாற்றுது
நினையு நெஞ்ச மொருக்கி நிலையொடு
சினம விழ்ந்த முனிவ செவிக்கொளே.

(ப - ரை.) சினம் அவிழ்ந்த முனிவ—, இனைய - இத்தன்மையவாகிய, நான்கு
தலத்தின் இலக்கணம் தனையும்—, இங்கு—, முறைதர - முறையாக, சாற்றுதும் - சொல்
வோம், நினையும் நெஞ்சம் ஒருக்கி - நினையும் அதை யொருவழிப் படுத்தி, நிலையொடு—,
செவிக்கொள் - கெட்பாயாக, எ - று.

(வி - ரை.) ஒருக்கி - ஒருவழிப்படுத்தி. நிலை - அசையாமை. சினம் - கோவம்.
சினமவிழ்ந்த முனிவ என்பது அகத்தியரை. (௪)

* மற்றொருபிரிவு :—அதாவது இஷ்டவிங்காரீச்சகன், பராணவிங்காரீச்சகன், த்ருப்தி
விங்காரீச்சகன் என்று மூன்றுவகைப்படுவன். அந்ஷ்டங்களை நஷ்டம் செய்யவனே இஷ்ட
விங்காரீச்சகன்; ஸ்வயபரங்களை யறியாத்ருப்பவனே பராணவிங்காரீச்சகன்; இஹபரங்களை
யறியா த்ருப்பவனே த்ருப்திவிங்காரீச்சகன். சரணனை விஞ்ஞாதப்ரஹ்மம் என வழங்கு
தது முண்டு.

முப்பத்தேழாவது

(க) ச ர ணை த் த ல ம்.

[அதாவது - பதிவ்ரதா ஸ்திரயாவாவன் பரபுருஷாதிடத்தில் விமுகையாய்ச் சகலக்ருத யங்களிலும் தன் ப்ராணகார்த்தனிடத்திலேயே அநுரகத்தையாயிருப்பதுபோல, ஜ்ஞாநமே ரூபமானவனும் அங்கலிங்கியுமான தானே ஸதி சிவலிங்கமே பதி என்று பாவித்து இதர தேவர்களிடம் விமுகையிருந்து, அந்த ஸதிபதியின் ஸம்யோகத்தினால் நிகழும் சுக முடைய ப்ராணலிங்கியே சரணன் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

காந்த னைக்கொள் கனங்குழை போலவே
சாந்த மெய்ச்சிவ னுக்கொரு சத்தியா
யாந்த னைக்கொண் டயன்முக நோக்குற
னேய்ந்த நற்சர ணத்தல மெய்தினேன்.

(வி - ரை.) புய்த் - பொருந்திய, கல் - நல்ல, சரணத்தலம் எய்தினேன் - சரணத் தலத்தையடைந்தவன், காந்தனை கொள் - புருஷனைப் போற்றிக்கொள்ளுகிற, கனங்குழை போலவே - பெண்பாலவே, சாந்தம் - சாந்தத்தையுடைய, மெய்-உடம்பில் தரித்துள்ள, சிவனுக்கு - இஷ்டலிங்கத்திற்கு, ஒரு சத்தியாய் - ஆம் தனைக் கொண்டு - ஆகுமளவு கொண்டு, அயல் முகம் நோக்குறன் - வேறு முகம் பார்க்க மாட்டான், எ - று.

(வி - னை.) காந்தன் - புருஷன் (நல்லவன்), கனங்குழை அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர், சாந்தம் - சாந்தகுணம், ஒருசத்தியாய் - தனதான்மாவை யொருசத்தி யாய், அயல் முகம் நோக்குறன் - அந்நமனாகிய ஏனையபொருள்களில் உதாசினனாயிருப்பன்.

புரக்கு மீசன் புலப்படி யாவர்தாம்
விருப்ப மெய்துவர் வேறுளர் தம்மிடை
வரப்பெ நிற்பெரு மானிதி யாவர்போ
யிரப்பர் மண்ணை யிடுகெனத் தேடியே.

(ப - ரை.) புரக்கும் - ராசிக்கிற, மீசன் - புலப்படி - அறியப்பட்டால், வேறுளர் தம்மிடை - வேறுயுள்ளவரிடத்தில், யாவர்தாம் விருப்பம் எய்துவர் - எவர்தாம் விருப்ப மடைவார்கள், பெரு மானிதி - பெரிய நிகழ்ப்பம், வரப்பெறின் - வரப்பெற்றால், மண்ணை - வளையல் மண்ணை, இடுக எனத் தேடிப்போய்-தாலவென்று தேடிப்போய், யாவர் இரப்பர் - எவர் யாசிப்பர், எ - று.

(வி - ரை.) புரத்தல் - காப்பாற்றல், புலப்படல் - காணப்படுதல் (ஸாஷாத்கார மாதல்), இரத்தல் - யாசித்தல் (ஏற்றல்), யாவர்தாம் விருப்பமெய்துவர், யாவர்போ யிரப்பர் என்ற வினாக்கள் முறையே ஒருவரும் விருப்பமெய்தார், ஒருவரும் போயிரவார் என்னும் பொருட்புது நின்றன.

(உ)

பற்றெ னுஞ்சிவா நந்தம் படைத்துளோன்
மற்றும் வேறு மனத்தின் விழையுமோ
பெற்ற வன்பெருங் கங்கைப் பெருக்கினை
யுற்றி டிக்கொல் வெங்காளலை யோடியே.

(ப-ரை.) பற்று என்னும் - பறமென்று சொல்லப்படுகிற, சிவாகந்தம் படைத்து னான் —, மற்றும் வேறு - மற்றும் வேறுபொருளை, மனத்தின் - மனத்தினால், விழை யுமோ - விரும்புவனோ, பெரு கங்கைப் பெருக்கினை-பெரிய கங்காப்ரவாஹத்தை, பெற்ற வன்—, வெம் காண்டை - வெம்மையாகிய கானற்சலத்தை, ஓடி உற்றிற்கொல் - ஓடியடை வனோ, எ - று.

(வி - னை.) பற்று - களைகள் (ஆதரவு). விழைதல் - விரும்புதல். கங்கை - கங்காநதி. காண்டை-பேய்த்தேர். 'பேய்த்தேர் முகக்குறும்பேதை குணமாகாமே' என்றும், 'அலகைத் தேரின்' என்றும், 'கரப்பவரையொத்தன பசாசாதமே' என்றும் மேலோரும்புதுதல் காண்க. கானன்ர் பேய்கட்டு வாழ்நமாதலால் அதற்கு இப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. இது கோடைக்காலத்தில் பாலைநிலத்திற் காணப்படுவது. இப்பாலேநிலத்தை மருபுமி என்பர் வடநூலார். மருபுமி - திரீஜலப்ரதேஸம். (ங)

துன்னும் வெம்பவ மாகிய தொல்லிரு
டன்னை வென்று துரந்திழற் சங்கர
னென்னும் வெங்கதி ரன்றி பெழுந்தழி
மின்னெ னுஞ்சுரர் வென்றிட வல்லரோ.

(ப - ரை.) துன்னும் - நெருங்கிய, வெம் - கொடிய, பவம் ஆகிய - பிறவியாகிய, தொல் இருள் தன்னை - பழையமாகிய அந்தகாரத்தை, சங்கரன் என்னும்—, வெங்கதிர்-சூரியன், வென்று துரந்திழன் அன்றி - வென்று ஒட்டினான், எழுந்து அழி - தோன்றி யழிகின்ற, மின் என்னும் சுரர் - மின்மினியென்று சொல்லுதற்குரிய தேவர், வென்றிட வல்லரோ—, எ - று.

(வி - ரை.) துன்னல் - நெருங்கல். துரத்தல் - ஒட்டல். மின்மினி - ஓர்வகைப்பூச்சி, இதனை கத்யோதம் என்பர் வடநூலார். (ச)

பிறவி நோயினன் பிஞ்ஞகன் தன்னையே
யுறுவ தன்றி யுருள்பிற தேவரை
நிறைவு றுஞ்சரி நிற்க வடுவுரு
தறவ ருந்தவ வாவு சகோரமே.

(ப - ரை.) பிறவி நோயினன் - பிறவிப்பிணியை யுடையவன், பிஞ்ஞகன் தன்னையே உறுவது அன்றி - சிவபெருமானையே அடைவதன்றி, பிறதேவரை—, உருன் - அடைய மாட்டான், நிறைவுறும் - (கலைகள்) நிறைந்த, சரி நிற்க-சந்திரனிருக்க, அற - மிகுதியாக, அருந்த - உண்ண, அவாவு - விரும்புகிற, சகோரம்—, உடு உறுது - ஈகைத்திரங்களை யடையாது, எ - று.

(வி - ரை.) பிறவிகோய் - ஸம்ஸாரக்கேஸம். பிஞ்ஞகம் - தலைக்காலம், அதனை யுடையவனுதலால் சிவபெருமானே பிஞ்ஞகன் என்றார். பிறதேவர் என்றது பிரமனாகி யரை. சகோரம் - சிலாசூகிப்புள். (ரு)

பவமெ னுங்கடும் பாம்பினை மீட்பவ
னெவையு நன்குண ரீச னலாலிலை
சிவமு ணர்ந்துதெ ளிபெறும் யோகிதா
னவைத ரும்பிறி தொன்றினை நண்ணுறான்.

(ப - ரை.) பவம் என்னும் - பிறவியென்கிற, கடும் பாம்பினை மீட்பவன்—, எவையு - யாவையும், நன்கு உணர் - நன்றாய்நின்ற, ஈசன் அல்லால் இல்லை—, (ஆதலால்) சிவம் உணர்ந்து—, தெளி - தெளிவை, பெறும் - பெற்ற, யோகி—, நவை தரும் - சூற்றதையுண்டாக்குகிற, பிறிது ஒன்றினை - வேறொன்றை, நண்ணுறான் - அடைய மாட்டான், எ - று.

(வி - ரை.) பாம்பு என்றது பாம்பின் விடத்தை யாதலால் ஆகுபெயர். எவையும் நன்குணர் ஈசன் என்றதனால் சிவபெருமான் ஸர்வஞ்ஞன் என்றதாயிற்று. இவன் பாம்பின் விடத்தை மீட்டித்தலில் வல்லவன் என்றலை இவனது ஸர்ப்பாபரண தாரணம் நன்கு புலப்படுத்தும். பாம்பினை என்றது சர்ப்பத்தினின்றும் எனப் பொருள் கோடலு மமையும். (சு)

முற்று மேவெம் முயற்சியி னனுமிங்
குற்ற வன்சிவன் தன்னை யுவகையே
பெற்றி மும்பர மாநந்தப் பேற்றினான்
மற்ற வும்பர்க ளான்மகிழ் வுற்றிடான்.

(ப - ரை.) முற்றம் - (சாதநங்கள்) முழுதும், மேவு - அமைந்த, எ முயற்சி யினனும் - எந்த முயற்சியாலாயினும், சிவன் தன்னை - இங்கு உற்றவன் - உவகையே பெற்றிடும்-மகிழ்ச்சியையே யடைவான், (இவன்) பரமாநந்தப் பேற்றினான் - (ஆதலால்) மற்ற உம்பர்களால் - மகிழ்வு உற்றிடான் - , எ - து.

(வி - ரை.) சாதநங்கள் - கருவிகள். பரமாநந்தப் பேற்றினான் - பேரின்ப மாகிய ஊதியத்தை யடைந்தவன். (எ)

சரணத்தலம் - முற்றம்.

உ
ஹம் த்ரிபுரார்தகாய நம:
முப்பத்தேட்டாவது
(உ.) தாமசநிரசநத்தலம்.

[அதாவது - ப்ரஹ்மாநந்த பரிபூர்ண குருவாகிய சரணனால் தமோகுண விகாரங்கள் அத்யந்தமாய்த் தள்ளப்பட்டும், சிவஞ்ஞாந்திற்குப் பந்துக்களான ஸாந்தி பாஹ்யேந்த்ரியநிக்ரஹம் விவேகம் வைராக்யம் அகண்டத்யாநம் கஷமை சூததயை விஸ்வாஸம் ஸிவபக்தி ஸிவாசாரம் ஆகிய ஸதவகுணங்கள் கொள்ளப்பட்டு மிருத்தலே தாமசநிரசநம் என்பது.]

கல்விருத்தம்.

பராப ரற்பெற் றுவகை படைத்துளோன்
விராவு மத்தமோ பாவம் விடுத்தலாற்
நராத லத்திற் றனைநிகர் தாமத
நிராச கப்பெய ரோடு நிலாவுவான்.

(ப - ரை.) பராபரன் பெற்று - பராபரனை யடைந்து, உவகை படைத்துளான் - , விராவும் - (தன்னைச்) சேர்ந்த, அ தமோபாவம் - அந்தத் தமோபாவணையை, விடுத்த லால் - , (இவன்) தராதலத்தில் - உலகத்தில், தன்னை நிகர் - தனக்குத்தானே சமந் தான, தாமதநிராசகப் பெயரோடு - தாமசநிராசகன் என்னும் பெயரோடு, நிலாவு வான் - விளங்குவான், எ - து.

(வி - ரை.) பராபரன் - சிவபிரான். உவகை - மகிழ்ச்சி. தமோபாவம் - தாமஸ பாவனை. தரா - பூமி. தராதலம் - பூஸ்த்தலம். நிலாவுதல் - விளங்குதல். (க)

இருட ருந்தம மெய்து மறிவினோர்
கருட ருங்கதி யில்லை யறிவினுக்
கொருபெ ருந்தனிக் காரண மொண்கதி
தருமி ருங்குண சத்துவ மென்பவே.

(ப - ரை.) இருள் தரும்-அந்தகாரத்தைத் தருகிற, தமம் எய்தும் அறிவினோக்கு - தல்பாகுணத்தை யுடையவருக்கு, அருள் தரும் அதி இல்லை, அறிவினுக்கு, ஒரு பெருமணி காரணம், (யாதெனின்) ஒன் அதி தரும் - ஒட்பமாகிய கதியைத் தருகிற, இரு குணம் - பெருங்குணமாகிய, சத்துவம் என்ப - சத்துவமென்று சொல்வார்கள் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) அந்தகாரம் - அஞ்ஞான விருள். கதி - முத்தி. சத்துவம் - ஸாத்விக குணம். (உ)

மெய்ம்மை சார்தி தலைவி வேகம்பொறை
செம்மை நல்லொழுக் கஞ்சிவ பத்திரா
னம்ம பூரண பாவ மருடுற
விம்மை யுள்ளவன் சத்துவ மெய்தினோன்.

(ப - ரை.) மெய்ம்மை, சார்தி, தமை, விவேகம், பொறை, செம்மை நல்லொழுக்கம், சிவபத்தி, பூரண பாவம், அருள், துறவு, (இவற்றை) இம்மை உள்ளவன் - இம்மையிலுள்ள மஹாயோகியே, சத்துவம் எய்தினோன் - சத்துவ குணத்தை யடைந்தவனாவன், எ - று.

(வி - ரை.) மெய்ம்மை - ஸத்ய புத்தி (குருபாஸ்திரங்கரில் நம்பிக்கை). தமை-அக்காரணதண்டம். பொறை - பொதுமை. பூரண பாவம் - டரிபூரண பாவனை. செம்மை நல்லொழுக்கம் - சிவாராமம். தான், அம்ம - அமைகள். (ங)

வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமா
மையு லாமத யானை வளர்ந்தெழு
செய்ய மாசிவ ஞான மடங்கல்முன்
னையு மோகின் றொருகண மேனும்.

(ப - ரை.) வெய்ய - கொடிய, காமம் வெகுள் மயக்கம் ஆம் - காம வெகுள் மயக்கங்களாகிய, மையு லாம் - கரு நிறத்தையுடைய, மதயானை, வளர்ந்து எழு - மிகுதியாய் வளர்கின்ற, செய்ய - செம்மையாகிய, மா - பெருமை கொடுத்திய, சிவஞானம் - சிவஞானமாகிய, மடங்கல் முன் - சிங்கத்தின்முன்பு, ஒரு கணம் ஏனும் - ஒரு கூதனை கால மாயிடும், நின்று உய்யுமோ - நின்று பிழைக்குமோ, எ - று.

(வி - ரை.) வெகுள் - கோவம். உய்யுமோ வென்று உமாகாரம் வினாவோடெதிர் மறைபுராம். காமம் வெகுள் மயக்கம் என்பவற்றை முக்குற்றம் என வழங்குவர். (ச)

மாசி ராசத மன்னிய நெஞ்சினோ
னீச னுரிடத் தெங்கும் வெறுப்பினோன்
பேசி லன்னவற் காணிற் பெரியவர்
கூசி நிற்பர் குலைகு லைந்துள்ளமே.

(ப - ரை.) மாசு - குற்ற முள்ள, இராசதம் மன்னிய நெஞ்சினோன் - ராஜஸ குணம் நிலைபெற்ற மனத்தினே யுடையவன், (பிரபஞ்ச ரூபமாகிய) ஈசனார் இடத்து, எங்கும் வெறுப்பினோன், பேசில் - சொல்லுமிடத்து, பெரியவர், அன்னவன் காணி - அவனைக் கண்டால், உள்ளம் குலை குலைந்து கூசி நிற்பர், எ - று.

(வி - ரை.) ராஜஸ குணம் - பெருமித குணம் (டாம்பிக குணம்), ஈசனார் - சிவபெருமானார். வெறுப்பினோன் - அன்பில்லாதவன். கூசுதல் - நாணுதல். மாசிராசத மன்னிய நெஞ்சினோ னீசனுரிடத்தெங்கும் வெறுப்பினோன் என்றது சிவத்தேவியை. (ரு)

யாவ ரோடு மிகல்புரி கிற்பவன்
பாவ மாகும் படிற்றரை கூறுவோன்
காவி லாதவாங் கார மருவினோன்
யாவ னன்னவன் றுமசி யென்பவே.

(ப - ரை.) யாவரோடும்—, இகல் புரிகிற்பவன் - பகைசெய்து கொள்பவனும், பாவம் ஆகும் - பாவமாகிய, படிற்று உரை கூறுவோன் - கபட வார்த்தை பேசுகிறவனும், கா இல்லாத - தனக்கு காவலாகாத, ஆங்காரம் மருவினோன் - அகங்கார மடைந்திருப்பவனும், யாவன் - எவனோ, அன்னவன் - அவன், தாமசி என்ப - தாமசியென்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ரை.) புரிதல் - செய்தல். கா - முதனிலைத்தொழிற் பெயர். தாமசி - தாமஸ குணமுடையவன். (சு)

முல மாகத்த மோகுன முற்றிய
மேலு லாவும் விருப்பு வெறுப்பெனும்
கோல மாமரங் கூர்சிவ ஞானமா
மேலு மாமழு வாலெறி யப்படும்

(ப - ரை.) மூலம் ஆக - காரணமாக, தமோகுனம் முற்றிய—, மேல் உலாவும் விருப்பு வெறுப்பு என்னும்—, கோலம் ஆம் - அழகாகிய, மாம் - மரங்கள், கூர் - கூர்மை யாகிய, சிவஞானம் ஆம் - நிவஞானமாகிய, ஏனும் - ஏற்ற, மா மழுவால் - பெரிய மழவி னால், எறியப்படும் - வெட்டப்படும், எ - று.

(வி-ரை.) முற்றிய - முதிர்ந்த. மழு - கோடரி (பரசு). தகுதியாகிய கருவியினுளே யன்றி எடுத்த காரிய முற்றுப் பெறுமை தான், ஏனாமாழு என்றார். (எ)

இரவி யாயிரம் போல விலங்குறும்
பொருவில் வான்சிவ ஞானம் பொருந்துறும்
பரவு மொன்சிவ ஞான பதத்தர்முன்
மருவு மோதம மாகிய வல்லிருள்.

(ப - ரை.) ஆயிரம் இரவி போல—, இலங்குறும் - பிரகாசிக்கிற, பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, வான் - மேலான, சிவஞானம் பொருந்துறும்—, பரவும் - (எங்கும்) வியா பித்த, ஒன் சிவஞான பதத்தர் முன்—, சமம் ஆகிய வல் இருள் மருவுமோ—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆயிரம் என்று மிகப்பல என்னும் பொருளது. இரவி - சூரியன். பொருந்துறும் - உண்டாளுல். மருவுமோ வென்னும்மகாரம் எதிர்மறை, மருவாது என்பது பொருள். (அ)

தாமசநிரசநத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் வ்ருஷாங்காய நமஃ.

முப்பத்தோன்பதாவது

(௩) நி ர் த் தே ச த் த ல ம்.

[அதாவது - ப்ராணிகளுக்கு முக்திஸாதநமாய் ஸம்ஸார ப்ரவிர்த்திக்கு மூலகாரணமான தமோகுணங்களைப் போக்கத்தக்க ஜ்ஞாநத்தை ப்ரீஸத்தகுவினால் உபதேசிக்கப் பெறுவதே நிர்ந்தேசம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

பிறப்பு மூலப் பெருந்தம நீக்கியே

சிறப்பு ஞான நிர்ந்தேசப் படினதை

யிறுப்பர் நின்றநிர்ந்தேச மெனக்குறித்

தொறுப்பு றும்புலத் தொட்டறு நெஞ்சினோர்.

(ப - ஞா.) ஒறுப்புறும் - தண்டிக்கப்பட்ட, புலத்து - புலன்களையுடைய, ஒட்டு அறும் நெஞ்சினோர் - பற்றற்ற மனத்தையுடையவர், பிறப்பு மூலம் - பிறவிக்குக்காரணமாகிய, பெரு - பெரிய, தமம் நீக்கி - சிறப்பு - உயர்வாக, ஞானநிர்ந்தேசப்படின - அதை - அந்த ஞான நிர்ந்தேசத்தை, நின்ற - நிலைபெற்ற, நிர்ந்தேசம் என - நிர்ந்தேச மென்ற, குறித்து இறுப்பு - குறித்துச் சொல்லுவர், எ - று.

(வி - ஞா.) ஒறுத்தல் - தண்டித்தல். இறுத்தல் - சொல்லுதல்.

(௧)

சூரவ னேபா தத்துவங் கூட்டுவோன்

பருவ மேவினர் பால்வந் திலகுற

விரவி நின்ற விருளை விளங்கிய

விரவி யன்றி யிரிப்பவ ரியாவரோ.

(ப - ஞா.) பருவம் மேவினர் பால்வந்து - பக்குவ மடைந்தவ ரிடத்து வந்து, இலகுற - விளங்க, பரதத்துவம் கூட்டுவோன் - சூரவனே - விரவிநின்ற - வியாபித்து நின்ற, இருளோ - விளங்கிய - விளங்காநின்ற, இரவி அன்றி - சூரியனல்லது, இரிப்பவர் - ஓட்டுவோர், யாவர் - எவர், எ - று.

(வி - ஞா.) பக்குவம் - மலபரிபாகம். சூரவன் - ஸுதாசாரியன். பரதத்துவம் - மீமலான மெய்ப்பொருள்.

(௨)

பிழி நாமப் பெரும்பிணி நல்லறி

வறிவு துங்குரு வன்றி யகலுமோ

மறையு ணர்ந்த மருத்துவ னன்றியே

செறிவு றும்பிணி யாது சிதைவதே.

(ப - ஞா.) பிழி நாமம் - பிழியென்னும் பெயரையுடைய, பெரு பிணி - பெரிய நோயானது, நல் அறிவு அறிவுறும் - ஞானத்தையறிந்த, (சித்தராகிய) குரு அன்றி அகலுமோ - மறை உணர்ந்த - (ஆயுர்) வேதத்தையறிந்த, மருத்துவன் அன்றியே - செறிவுறும் - மிகுதியாகிய, யாது பிணி - எந்த நோய், சிதைவது - கெடுவது, எ - று.

(வி - ஞா.) அகலுமோ வென்னுமோகாரம் எதிர்மறை, அகலாதென்பது பொருள், 'அறிவை யறிவது பொருளென வருளிய பெருமானே', 'இயலறிவதிசை யறிவதின மறிவதுளவால்', அயலறிவதறிவதல வறிவறிவதறிவே', என்றற்றொடக்கத்தானோர் செய்யுட்களின் கருத்தை யடியொற்றி, 'அறிவறிவதுங்குரு' என்றார்.

(௩)

முட மாசின் முழுகு மனமெனு
மாழ தன்னே யறிவெனும் பூதியா
னீட நின்று நிகழ வளக்குவோன்
பீடு றுங்குரு வென்பர் பெருமையோர்.

(ப-ரை.) மூடம் - மூடத்தன்மாகிய, மாசில் - அழகில், முழுகும் - அழக்துகிற, மனம் என்னும் - மனமென்கிற, ஆழதன்னே - கண்ணாழையை, அறிவு என்னும் - ஞான மென்கிற, பூதியால் - விபூதியால், நீட நின்று நிகழ - நெடிது நின்று விளங்கும்படி, விளக்குவோன்—, பீடு உறும் - பெருமை யமைந்த, குரு என்பர் - ஆசிரியனென்று சொல்லுவர், பெருமையோர்—, எ - று.

(வி - ரை.) விளக்குவான் - பிரகாசிக்கும் செய்பவன். பெருமையோர் - பெரியோர். குரு என்னும் பதத்தில் முதலெழுத்தாகிய குகாரத்திற்கு அந்தகாரமென்றும், இரண்டாமெழுத்தாகிய ருகாரத்திற்கு ஒழிப்புவென்றும் பொருள்கூறுவர் வடநாலார்.

தாவி லாவப ரோட்சி தத்ததுவ
சீவன் முத்தத் தியல்புறு தேசிகள்
மேவு மின்ப விழிக்கடை நோக்குறி
னியாவை யெய்தற் கரியன வென்பவே.

(ப - ரை.) தாவு இல்லா - கெடுதலில்லாத, அபரோக்ஷித—, தத்துவ சீவன் முத்தத்து—, இயல்பு உறு தேசிகள்—, மேவும் இன்பம்-இன்பம் பொருந்திய, விழிக்கடை- கடைக்கண்ணின், நோக்கு உறின் - பார்வை பட்டால், எய்தற்கு அரியன - அடைதற் கரியன, யாவை என்ப - எவை யுள்ளனவென்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - ரை.) விழிக்கடை - கடைவிழி யென்பதன் மருஉ. எய்தல் - அடைதல். அபரோக்ஷித தத்துவ தேசிகள் - அபரோக்ஷமாயுறுபவிக்ஷப்பட்ட தத்துவத்தையுடைய தேசிகள். சீவன் முத்தத்து இயல்பு உறு தேசிகள்—ஜீவன்முத்த தஸையினிக்கணமுடைய தேசிகள். தேசிகள் - ஆசாரியன். (டு)

நீங்க ருங்கரு ணைக்கு நிலையராய்த்
திங்கி லாத சிவாத்து விதத்தரா
யோங்கு முத்தி யுதவும் குரவர்தா
மீங்க டைந்திடற் கென்று மரியரே.

(ப - ரை.) நீங்கு அரு - நீங்குதற்கரிய, கருணைக்கு—, நிலையர் ஆய் - நிலையிடமான வராய், திங்கு இல்லாத சிவாத்துவிதத்தர் ஆய்—, ஓங்கும் - உயர்வாகிய, முத்தி உதவும் - முத்தியைத் தருதற்குரிய, குரவர் - குருக்கள், ஈங்கு - இவ்வுலகில், அடைந்திடற்கு—, என்றும் அரியர்—, எ - று.

(வி - ரை.) உதவல் - தருதல். அரியர் - அருமையா யிருப்பவர். முத்தி - மோக்ஷம்.

பொருப்பின் யேரு புணரி யிற்பாற்கட
லருக்கன் கோளி லமரநிற் சங்கரன்
மரத்தி லார மெனப்புக்கும் வாய்த்தவன்
குருக்க ளிற்சிவ நண்ணுங் குரவனே.

(ப - ரை.) பொருப்பில் - மலைகளில், மேரு என - மேருமலை போலவும், புணரியில் - கடல்களில், பாற்கடல் என - பாற்கடல் போலவும், கோளில் - கிரகங்களில், அருக்கன் என—சூரியன் போலவும், அமரநிள்—தேவர்களில், சங்கரன் என—சிவபெருமான் போலவும்,

மரத்தில் - மரங்களில், ஆரம் என - சந்தமரம் போலவும், குருக்களில்—, சிவம் நன்னும் குரவன்-சிவத்தை யடைதற்குரிய தேசிகனாவன், புகழ் வாய்த்தவன்—, எ-று.

(வி-நா.) புகழ்வாய்த்தலை மெருமலை முதலியவற்றோடும் சேர்த்துரைத்துக்கொள்க.

நிர்த்தேசத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஒம் வருஷப்பாநுடாய நம:

நாற்பதாவது

(சு.) சீலசம்பாதநத்தலம்.

[அதாவது - பூர்வோக்த நிர்த்தேசு ஸம்பந்தத்தினால் பரதத்துத்தை யறியவேண்டுமென்று ஜநிக்கும் அபேகையும், அதனால் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷாதபவமும் ஆகிய இவையே சீலசம்பாதம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

குரவ னுற்றுநிர்த் தேசித்த கொள்கையா

லொருமை நிற்கிவ தத்துவ மோர்ந்திடு

மருவி ருப்பது சீல மஃதுளோன்

நிருமி குத்துயர் சீலி யெனப்படும்.

(ப - நா.) குரவன் உற்று - குரு வந்து, நிர்த்தேசித்த கொள்கையால்—, ஒருமை யில் - ஒருபிறப்பிற்குனே, சிவதத்துவம் ஒர்ந்திடும் - சிவதத்துவத்தை யாராயவேண்டுமென்கிற, அரு விருப்பது - அரிய விரும்பமானது, சீலம்-சீலமாம், அஃது உள்ளோன்—, திரு மிகுத்து உயர் - செல்வமிக்குயர்ந்த, சீலி எனப்படும் - சீலியெனப்படுவான், எ - று.

(வி - நா.) சிவதத்துவம் - சிவத்தினுண்ணம். விருப்பது என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. சீலம் - ஒழுக்கம். (க)

சரண டைந்தவர் தங்களைக் காத்திடும்

பரணை நெஞ்சுறப் பாவிக்குந் தன்மையே

திரமு றும்பெருஞ் சீலமென் றேறுதலா

ருமு ணர்ந்த வுரனுடை யாளரே.

(ப-நா.) சரண டைந்தவர் தங்களைக் காத்திடும் பரணை—, நெஞ்சு உற - மனத் திற்பதிய, பாவிக்கும் தன்மையே—, திரம் உறும் - உறுதியுள்ள, பெரு சீலம் என்று ஓதுவார்—, (யாரெனின்) உரம் உணர்ந்த - அநியையறிந்த, உரன் உடையாளர் - அறிவுடையாளர், எ - று.

(வி - நா.) சரண டைந்தவர் - அடைக்கலம் புக்கவர் (திருவழியை யாஸ்ரயித்தவர் எனினும் பொருந்தும்). பரன் - மேலானவன் (சிவபிரான்). பாவித்தல்-நினைத்தல். பெருஞ் சீலம் - நல்லொழுக்கம் (சுற்குணம்). உரம் - உறுதிப்பொருள் எனினுமாம். உரன் உரம் என்பதன் போலி. (உ)

சிவனை பெய்தியொன் றுந்திறத் தோன்றனை

யவனை யன்பொ டறிந்தவ னைச்செறிந்

துவகை யொன்று முளத்தனைச் சீலவா

னிவனெ னுங்கலை யின்றிறம் யாவுமே.

(ப - ரை.) கலையின் திறம் யாவும் - தூலின் வகை யாவும், சிவனை எய்தி - சிவனை யடைந்து, ஒன்று ஆம் - ஒன்று பங்கிழ, திறத்தோன் தன்னை - தன்மையுள்ளவனை, அவனை - அச்சிவனை, அன்பொடு அறிந்தவனை - செறிந்து - அழித்து, உவகை ஒன்றும் - மகிழ்கின்ற, உள்ளத்தனை - மனத்தையுடையவனை, இவன் - சேலவான் என்னும் - சேல வானென்று சொல்லும், எ - து.

(வி - ரை.) இவன் என்பதைத் திறத்தோன்றனை, அறிந்தவனை, உள்ளத்தனை என்ப வற்றோடு தனித்தனி இயைத்துரைத்துக் கொள்க. (ங)

பற்று றம்பதி ராகப் பயத்தினுல்
பொற்றி ருந்திழை சேலம் பொலிதல்போற்
பெற்று றஞ்சிவ ராகப் பெருமையோ
மிற வன்றிகழ் சேல முளானரோ.

(ப - ரை.) பற்றும் - (தான்) பற்றின, பதி - கணவனது, ராகப் பயத்தினுல் - விருப்பமாகிய பயனில், பொன் திருந்து இழை - மனைவியானவள், சேலம் பொலிதல் போல் - சேலத்தாற் பிரகாசிப்பது போல, பெற்றும் - (தான்) பெற்றிருக்கிற, சிவ ராகப் பெருமையோடு - சிவாடுபெண்களாகிய பெருமையுடன், உற்றவன் - பொருத்தியிருக்கும் பக்தன், சேலம் உள்ளான் - எ - து.

(வி - ரை.) ராகம் - வடசொல். பொன் திருந்திழை - பொன்னினுற் திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தை யணிந்தவன் எனப் பொருள்படுதலால் அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர். சேலம் உள்ளான் - சேலவான். (ச)

மாதர் கட்டு மகிணன் பணியல்
தேத முற்றிடு மிங்குது போலவே
சோதி மெய்ச்சிவ மன்றித் துளங்குறு
மேதி லர்க்குறு சேவை யிகழ்வுறும்.

(ப - ரை.) மாதர்கட்டு - மகிணன் பணி அலது - கணவன் பணிவிடை யல்லாதது, ஏதம் உற்றிடும் - குற்றமாகும், இங்கு இது போலவே - சோதி-ஒளிபொருந்திய, மெய் உடம்பில் தரித்துள்ள, சிவம் அன்றி - இஷ்டமிடங்க மன்றி, துளங்குறும் - அழிகின்ற, ஏதிலர்க்கு உறு சேவை - அயலார்க்குச் செய்யும் சேவை, இகழ்வுறும் - பழிக்கப் படும், எ - து.

(வி-ரை.) மகிணன் - மகிழ்நன். பணிவிடை - தொண்டு. ஏதிலர் - அந்நயதேவர். (ரு)

நட்டு றஞ்சிவ ஞானிக டம்மிடை
நிட்டை கொள்ளு நிலையது சேலமம்
வொட்டு றுந்தனிச் சேல முடையனோ
சிட்ட ரெண்ணுநற் சேல முளானரோ.

(ப - ரை.) நட்டு உறும் சிவஞானிகள் - பக்தியொய்கிற சிவஞானிகள், தம்மிடை - தம்மிடத்தில், நிட்டைகொள்ளும் நிலையது - நிட்டை கூடுகின்ற நிலையுள்ளது, சேலம் - சேலமாகும், அ - அந்த, ஒட்டுறும் - பற்றுதற்குரிய, தனி சேலம் உடையனே - சிட்டர் - பக்தர்கள், எண்ணும் - மதிக்கிற, நல் சேலம் உள்ளான் - எ - து.

(வி - ரை.) தம்மிடை யென்பதில் இடை ஏதுறுருபு. ஒட்டுறல் - பற்றுதல். எண்ணல் - மதித்தல். (சு)

அங்க லிங்க வறிஞரையே வேட்டுவாற்றி
சங்க ரன்றனைத் தான்சர னென்றுபோ
யிங்க டைந்த விவனல் லயிக்கிய
மங்க லந்தரு நாம மருவுவான்.

(ப - ரை.) அங்கலிங்க அறிஞரை—, வேட்டு-விரும்பி, உள்ளம்-மனத்தில், சங்கரன் தன்னை—, தான் சரன் என்று போய்—, இங்கு அடைந்த இவன்—, நல் - நல்ல, அயிக்கியன் - ஐக்கியன் என்கிற, மங்கலம் தரும் - மங்களகரமான, நாமம் - பெயரை, மருவுவான் - பொருத்துவான், எ - று.

(வி - ரை.) அங்கம் - சீவன். அங்கலிங்க அறிஞர் - சிவனே ஆத்மா என்றறிந்த ஞானிகள். வேட்டல் - விரும்புதல். ஐக்கியம் - ஏகபாவம் (ஒன்றாதன்மை). (எ)

சீலசம்பாதந்தலம் - முற்றம்.

இவ்விதமாய் எந்தக் காரணத்தினால் தாமஸ நிரஸம் நிர்ந்தேசம் சீலசம்பாதனம் என்னும் மூன்று ஸ்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடி யிருத்தலால் சுத்தாத்மாவும் ஆந்தருபியுமானோ, அந்தக் காரணத்தினால் அவன் ஐந்தாமனான சரணன் என்று அறியப்பட்டான்.

ரு - வது. சரணத்தலம் முற்றிற்று.

உட

சு - வது. அயி க் கிய த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது - நான் நீ என்னும் வ்யவஸாரம் இரண்டிற்கும் விஷயமானவன் யானே ப்ராணதேஹேந்த்ரியாதி ப்ரபஞ்சனெல்லாம் ப்ராந்தி லுக்களே யன்றி என்னிடத் தில்லை என்னும் பாவத்தினால் ஸபாஸாமரஸ ரூபமாயிருப்பதே அயிக்கியம் என்பது.]

(இ த னு ட் பி ரி ஷ)

உலவிருத்தம்.

தாமத நிரசந மாதிரி சார்வினா
லேமுறு சரணனா மிவன யிக்கிய
னாமெவ் வகையினா னண்ணு மிங்கது
காமரு மிரேணுக கணேச கூறுவாய்.

(ப - ரை.) தாமதநிரசநம் ஆதி சார்வினா—, ஏறுறு - மகிழ்ச்சியை யடைந்த, சரணன் ஆம் இவன்—, அயிக்கியன் - ஐக்கியனென்கிற, நாமம்-பெயரை, எவ்வகையினால்—, நண்ணு-அடைவான், இங்கு - இவ்விடத்தில், அது - அந்தச் செய்தியை, காமர் - அழகிய, இரேணுக கணேச—, கூறுவாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) தாமதநிரசநம் ஆதி என்று தாமதநிரசநம் நிர்ந்தேசம் சீலசம்பா தநங்களை சார்வினா - ஆஸ்ரயத்தால். ஏமம் ஏமென ஈது தொகுத்தலாயிற்று. (க)

மலிதரு சிவசக வாரி மூழ்குபு
நலமுறு சிவமுட னயிக்க நாமுறு
நிலையுற வயிக்கலும் பிராண லிங்கமுன்
தலைமைகொ ளியல்பினாற் சரண னாயினேன்.

(ப - னா.) பிராணலிங்கம் முன் - பிராணலிங்க முதலிய, தலைமை கொள் இயல் பினால் - முதன்மையைக் கொண்ட தன்மையினால், சரணன் ஆயினோன்—, மலிதரு - மிகுந்த, சிவ சுக வாரி - சிவாநந்தக்கடலில், மூழ்குபு - முழுகி, ஸம் உறு - தன்மை மிக்க, சிவமுடன்—, அயிக்கம் - ஐக்கியத்தை, நாடிதும் நிலை உற - தேடிதற்குரிய நிலை பொருந்த, அயிக்கன் ஆம் - ஐக்கியனாவான், எ - று.

(வி - னா.) பிராணலிங்கம் - அந்தர்லிங்கபூஜை. வாரி - நீர்ப்பெருக்கதையுடைய தென்னும் பொருடருமோர் வடசொல். மூழ்குபு - செய்யு என்னும் வாய்பாட்டி மந்தகால வினையெச்சம், இது நாடிதும் என்னும் வினையொன்று முடிந்தது. (உ)

மனுந்தல மிஃதுநால் * வகைய யிக்கமோ
முனங்கொ ளாசார சம்பத்தி யேகபா
சனஞ்சக போசனத் தலமெ னப்புலன்
முனிந்துள முனியிவை முறையிற் கூறுவாம்.

(ப - னா.) புலன் முனிந்துள - புலன்களை வென்ற, முனி - முனியே, மன்னும் - நிலைபெற்ற, தலம் இஃது - இந்தத் தலமானது, நால் வகை - நால் வகைப்படும், அயிக்கத் தலம் ஓடு - ஐக்கியத்தலத்தோடு, இனம் கொள் - கூட்டங்கொண்ட, ஆசாரசம்பத்தித் தலம்—, ஏகபோசனத்தலம்—, சுகபோசனத்தலம்—, என இவை - எனப்படுமெனவாயும், (இவற்றை) முறையின் கூறுவாம் - முறையே சொல்லுவாம், எ - று.

(வி - னா.) புலன்கள் - சப்தாதி விடயங்கள் (ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்கள்).

உ

ஓம் பஸ்மோத்தானித் விக்ரஹாய நம:

நாற்பத்தோன்றாவது

(க.) அ யி க் கி ய த் த ல ம்.

[அதாவது - ஸப்தாதி விஷயங்களினு லுண்டாகும் அற்பாநந்தத்தில் ஆசையில்லா தவனும், சிவாநந்தமென்னும் மஹாஸமுத்ரத்தில் ஸாமரஸ்யத்தினால் ப்ரவேஸம் செய்தவனும், நிஷ்களங்க மஹாயாபாரத்தினால் கூட நான் சிவன் என்னும் விசாரத் தினால் லிங்கத்தில் ஏகத்வம் அடைந்தவனுமான சரணனை அயிக்கியன் என்பது.]

* விவிருத்தம்.

அழிதரு நிலைவிட யாநந்தத்துளி
விழைதலை விடுத்தா விமல நெஞ்சினே
னெழுதரு சிவாநந்த மென்னும் வேலையுன்
முழுகுத லயிக்கமென் றுரைப்பர் முன்னையோர்.

(ப - னா.) அழிதரு நிலை - அழிகின்ற நிலையையுடைய, விடயாநந்தத்துளி - விஷயாநந்தத்துளியின், விழைதலை விடுத்து உள்ள - விருப்பத்தை விட்டிருக்கிற, விமல நெஞ்சினோன் - பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவன், எழுதரு - ஓங்குகிற, சிவாநந்தம் என்னும் வேலையுன் - சிவாநந்தக்கடலில், முழுகுதல் - முழுகுவதை, அயிக்கம் என்று உரைப்பர்—, முன்னையோர்—, எ - று.

* மற்றொரு பிரிவு:—அதாவது காயலிங்கையன், ஜீவலிங்கையன், ஜ்ஞாதலிங்கையன் என்று மூன்றுவகைப்படுவன். கீரியாசாரத்தை மறந்திருப்பவனே காயலிங்கையன்; அதுபவத்தை மறிந்திருப்பவனே ஜீவலிங்கையன்; அறிவு வெளிப்பட்டிருப்பவனே ஜ்ஞாதலிங்கையன். இக்கியை பாரப்ரஹ்மம் என வழங்குதலு முன்பு.

(வி - ரை.) அழிதரு - ஒருசொல் (பகுதி அழிதா), இவ்வாறன்றி அழிவைத் தருகிற என்றுரைத்தலுமாம், இப்பொருட்டு அழி முதனிலைத் தொழிம்பெயரென்க. எழுதரு என்பதற்குப் பகுதி எழுதா. (௧)

தனைந்துள தனைவலி தணந்து மாசறத்
தெளிந்துள நெஞ்சினுற் சிவோகம் பாவனை
யுளங்கொளு நிலையுடை யொருவ னேகலை
யளந்தறி முனிவர வயிக்கிய னாகுவான்.

(ப - ரை.) கலை - எல்லாக்கலைகளையும், அளந்து அறி - அளந்துணர்ந்த, முனிவர - முனிசிரேஷ்டனே, தனைந்து உள்ள - தனைக்கப்பட்டிருக்கிற, தனைவலி - தனையின் வலியை, தணந்து - நீக்கி, மாசு அறு - குற்றமற, தெளிந்து உள்ள நெஞ்சினால், சிவோகம் பாவனை உள்ளம் கொள்ளும், நிலை உடை ஒருவனே, அயிக்கியன் ஆகுவான், எ -று.

(வி - ரை.) கலை என்றது வீட்டுநூல்கலை. தனை - பாசத்தனை (தனை - பிணிப்பு). சிவோகம் பாவனை - சிவம் நானென்னும் எண்ணம். (உ)

செயலறு சிதாநந்த சிவமொ டொன்றிய
வியலுறு மயிக்கிய னென்னப் பட்டவன்
மயலுறு மாயையின் வயிறு தந்துள
துயருறு முலகத்தின் றோற்றம் காணுறான்.

(ப - ரை.) செயல் அறு - தொழிலற்ற, சிதாநந்த சிவமொடு, ஒன்றிய - பொருந்திய, இயல் உறும் - தன்மையை யுடையவனாகிய, அயிக்கியன் என்னப்பட்டவன், மயல் உறு - மயக்கமிஞ்சு, மாயையின் வயிறு தந்து உள்ள - மாயையின் வயிற்றிலுண்டாகிய, துயர் உறும் - துன்பமிஞ்சு, உலகத்தின் தோற்றம் - உலகின் தோற்றத்தை, காணுறான் - காணமாட்டான், எ -று.

(வி - ரை.) சிதாநந்தம் - ஜ்ஞாநாநந்தம். தோற்றம் - காட்சி. காணுறான் என்பதற்குப் பகுதி காணுறு. (ங)

துத்துவ மாந்திரை சார்ந்து பல்வகைப்
புத்தய னண்டமாம் புற்பு தஞ்செறி
மைத்தனி மாயையாம் வாரி வற்றுமான்
மெய்த்துள வயிக்கியமாம் வடவை மேவவே.

(ப - ரை.) மெய்த்துள - உண்மையாயுள்ள, அயிக்கியம் ஆம் - (சிவனோடு) ஐக்கியமாகிய, வடவை - வடவைத்தியானது, மேவவே - உண்டாதலும், தத்துவம் ஆம் திரை சார்ந்து, பல் வகை - பல வகையாகிய, புது - புதிய, அயன் அண்டம் ஆம் - பிரமாண்டமாகிய, புற்புதம் செறி - நீர்க்குமிழிகள் நெருங்கிய, மை - கருமையாகிய, தனி - ஒப்பற்ற, மாயை ஆம் வாரி, வற்றும - வறண்டுபோம், எ -று.

(வி - ரை.) வடவைத்தி - கடலின் தன்னொல்லை கடவாமைப்பொருட்டுக் கடவுளால் படைப்புக்காலத்தே யமைக்கப்பட்டுளதாகிய நெருப்பு, இது பெண்குதிரை யுருவமாயிருப்பது, இதனை பாடபம் என்பர் வடநூலார். தத்துவமாம் திரை - மூப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய அலைகள். அயன் அண்டமாம் புற்புதம் - பிரமாண்டங்களாகிய குமிழிகள். வற்றும - லயமடையும் (ஒடுங்கும்). (ச)

மறைப்புறு மாயையின் வலியி னுலையிர்க்
குறப்பெறு வேறுபா டியர்சி வத்துட
னிறப்புறி னனையதிங் கேக மன்றியே
பெறப்படு குவதிலே பேத மென்பதே.

(ப - னை.) மறைப்புறு - மறைக்கின்ற, மாயையின் வலியினால், உயிர்க்கு உற்ப
பெறு-உயிர்களுக்குண்டாகிற, வேறுபாடு—, உயர் - உயர்ந்த, சிவத்துடன்—, இறப்புறின்-
ஒடுங்கினால், அனையது - அந்த மாயையானது, இங்கு ஏகம் அன்றியே—, பேதம்
என்பது—, பெறப்படுகுவது இல்லை—, எ - று.

(வி - னை.) சிவனிடம் மாயாஸக்தியின் ஆவரணத்தினால் ஆத்மாவுக்குப் பேதம்
கல்பிக்கப்படுதலால், அந்த மாயாஸக்தியின் ஆவரணம் நசித்தால் அத்வைதத்தைக்
காட்டிலும் அந்யமானது சிறிதும் கொள்ளப்படுவது யாதுமில்லை என்பதிறன் கருத்து.
ஏகம் - ஒன்று. பேதம் - வேற்றுமை. (ரு)

பசுத்துவ மொடுபதித் துவம்ப கர்ந்திழன்
முசிப்புறு மாயையா மோக கம்பித
நசித்திடி னதுபசு யார்சொ னன்றறு
விசைப்பறு நற்பதி யார்சொ லிங்கரோ.

(ப - னை.) பசுத்துவமொடு பதித்துவம்—, பகர்ந்திழன் - சொல்லுமிடத்தில், முசிப்
புறும் - மெலிந்த, மாயை ஆம் - மாயையாகிய, மோக கம்பிதம்—, அது—, நசித்தி
ழன்—, பசு யார்—, சொல்—, நன்றறு இசைப்பு அறு - நன்றாய்ச் சொல்லுதற்கரிய,
நல் பதி யார்—, சொல்—, இங்கு—, எ - று.

• • (வி - னை.) பசுத்துவம் - ஜீவத்தன்மை. பதித்துவம் - சிவத்துவம். கம்பிதம் -
கற்பிக்கப்பட்டது (பொய்யாயுண்டாக்கப்பட்டது). பசு - ஜீவன், பதி - சிவன். (சு)

சாருறு பேதவன் மீகந் தங்கிய
கோரசம் சாரமாங் கொடிய பாம்பினுக்
காருறு பரமவத் துவித பாவனை
நேருறு மருந்தாய் நிற்கு மென்பவே.

(ப - னை.) சாருறு - பொருந்திய, பேதம் - வேறுபாடென்ற, வல்மீகம் - புற்றில்,
தங்கிய - உறங்கிய, கோர சம்சாரம் ஆம்—, கொடிய பாம்பினுக்கு—, ஆருறு -
பொருந்திய, பரம அத்துவித பாவனை—, நேருறு - நேராகிய, மருந்து ஆய் நிற்கும்—,
என்ப - என்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - னை.) வல்மீகம் - புற்று, இது வடகொல். சம்சாரம் - குடும்பம். (எ)

நந்துறு பேதபுத் தியினி னண்ணியே
வந்துறு பவக்கட றன்னை மன்னிய
சிந்தனை யறுசிவாத் துவித புத்தியாஞ்
சுந்தர வம்பியாற் கடக்குந் தோமிலான்.

(ப - னை.) நந்துறு - வளர்கிற, பேத புத்தியினில் - பேத புத்தியால், நண்ணி
வந்துறு - தோன்றி வந்துகொண்டே யிருக்கிற, பவக்கடல் தன்னை—, மன்னிய -
நிலைபெற்ற, சிந்தனை அறு - நினைவற்ற, சிவாத்துவித புத்தி ஆம் - சிவாத்வைத ஞான
மாகிய, சுந்தரம் - அழகாகிய, அம்பியால்—, தோம் இலான் - குற்ற மற்றவன், கடக்கும்-
கடப்பான், எ - று.

(வி - னை.) அம்பி - மரக்கலம், குற்றமற்றவன் என்றது சிவலிங்கையனை. (அ)

மியங்குமஞ் ஞானவல் லிருளொ டொன்றியே
யயர்ந்துள காமமா மரக்கர் செய்கையின்
முயங்குறு பவமெனு மூடு கங்குறான்
பயந்திரி தருநலத் துவித பாறுவால்.

(ப - ரை.) மயங்கும் அஞ்ஞானம் வல் இருளொடு—, ஒன்றி - பொருந்தி, அயர்ந்து உள்ள - அயர்ந்திருக்கிற; காமம் ஆம் - சாமமாகிய, அரக்கர் செய்கையில் - அரக்கருடைய தொழிலோடு, முயங்குது - பொருந்திய, பவம் என்னும் - பிறவி யென்கிற, மூடு கங்குல் - காள ராத்திரியானது, நல் - நல்ல, அத்துவித பாதுவால் - அத்துவிதமாகிய சூரியனால், பயந்து இரிதரும் - பயந்து ஓடும், எ - து.

(வி - ரை.) காளராத்திரி - பேரிருளையுடைய இரவு, ஸர்வ ஸம்ஹார சாலத்திரவு எனினுமாம். (க)

மிக்குறு பவத்துயர் விட்டு நீங்குறத்
தக்குறும் யோகிக டங்கட் கிவ்விடை
பக்கொழி வருசிவாத் துவித பாவனை
யொக்குறு முபாயமிங் கொன்று மில்லையே.

(ப - ரை.) தக்குறும் - தக்கவறிவுடையோராகிய, யோகிகள் தங்கட்கு—, மிக்குறு - மிகப்பொருந்திய, பவத்துயர் - பிறவித்துன்பத்தை, விட்டு நீங்குற - விட்டுநீங்கும் பொருட்டு, இவ்விடை - இவ்விடத்தில், பக்கு ஒழிவரு - வேறுபாடொழி தற்குரிய, சிவாத் துவித பாவனை—, ஒக்குறும் உபாயம் - தகுந்த உபாயமாகும், இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒன்றும் இல்லை - வேறொன்றுமில்லை, எ - து.

(வி - ரை.) பக்கு - பிளவு, வேறுபாடு, பகுதி பகு. (க0)

ஒருகண முயர்சிவாத் துவித பாவனை
தருசுக மியாதது தக்க போகமிங்
கரிதுறு பவர்களாற் கோடி யாண்டினும்
பருகுற வருமொரு பான்மைத் தன்றரோ.

(ப - ரை.) ஒரு கணம் - ஒருகணப்பொழுது, உயர் சிவாத்துவித பாவனை தரு சுகம் யாது—, அது - அதானது, தக்க போகம்—, இங்கு—, அரிது உறுபவர்களால் - அருமை யாகத் துய்ப்பவர்களால், கோடி ஆண்டினும்—, பருகுற வரும் - அறுபவிக்கவருகிற, ஒரு பான்மைத்து அன்று - ஒரு தன்மைத்தன்று, எ - து.

(வி - ரை.) போகம் - சுகாநுபவம். தக்க போகம் அரிது உறுபவர்கள் - ராஜஸ போகிகள். (கக)

சென்றுறு சுகமடங் கியநற் சித்தமோ
டொன்றிய பரசிவ யோகிக் கோய்வற
நின்றயார் சிவாநந்த நிறைவ தேபர
மென்றுரை தருந்தளி முத்தி யென்பதே.

(ப - ரை.) சென்றுறு - சொல்லாநின்ற, சுகம் அடங்கிய—, நல் சித்தமோடு—, ஒன்றிய - பொருந்திய, பரசிவயோகிக்கு—, ஒய்வு அற - ஒழிவற, நின்ற உயர் சிவாநந்தம் நிறைவே—, பரம் என்று உரைதரும் - மேலான தென்று சொல்லப்படுகிற, தனி முத்தி என்பது - ஒப்பற்ற முத்தி யென்று சொல்லப்படுவது, எ - து.

(வி - ரை.) சென்றுறு - ஒருசொல், முத்தி - மோகனம். சித்தவிருத்தியில் ஒடுங்கிய ஜகமுடையவனான சிவயோகிக்கு சிவாநந்தவிளக்கமானது முத்தி என்று சொல்லப்படும் என்பதிகள் கருத்து. (கஉ)

அயிக்கியத்தலம் - முற்றம்.

14231
6550

உ
ஓம் ஸாமப்ரியாய நமஃ
நாற்பத்திரண்டாவது
(உ.) ஆசாரசம்பத்தித்தலம்.

[அதாவது - ஸிவஸ்வரூபனை லிங்கைக்கயன் தான் (தேஹாபிமான முள்ளவனாக) திருப்பினும், ஜீவன்முத்தன யிருப்பதினால் ஜங்கமத்தொடனை ஏகத்துவத்தை யடைந்து ஜாதி ஸூதகம் வர்ணம் முதலிய ஸ்கேச்சாச்சாரங்களுக்குள் ஸம்பந்தியாதிருத்தலே ஆசார சம்பத்தி என்பது.]

*லிங்குத்தம்.

உடம்பொடு மருவினு மொருமைப் பாறுளை
தொடங்குறு மவர்க்குலைச் சூத காதியத்
திடம்பெறு மொரு சிவாத் துவித தேசிகற்
கடைந்துள் விருவினைப் பயனு மாக்குற.

(ப - ரை.) உடம்பொடு மருவினும் - உடம்பொடு கூடியிருந்தாலும், ஒருமைப்பால் துனை தொடங்குறும் அவர்க்கு - ஒருபிறப்பிற்குள்ளே ஊழலியைக் கெடுக்கத் தொடங்கு வர்க்கு, சூதகாதி - சூதகமுதலியவை, இல்லை, அ - அந்த, திடம் பெறும் - உறுதி பெற்ற, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிவாத்துவித - தேசிகத்து - அடைந்துள்ள, இருவினைப் பயனும் - ஆகுற - அனுகமாட்டா, எ - று.

(வி - ரை.) துனை - தொனோத்தல் (கெடுத்தல்). சூதகம் - தீட்டி. இருவினைப்பயன் - புண்ய பாப பலன்களாகிய சுகதுக்கங்கள். (க)

சமதரி சநனெனுந் தகுதி பெற்றுளோ
னமைவுறு சிவனுட னயிக்க பாவமோ
டிமைபெற மாவினை யியற்று மாயினுஞ்
சமையும் வ்வினைப்பய னவனைச் சார்ந்திடா.

(ப - ரை.) சமதரிசான் என்னும் தகுதி பெற்றுளோன் - அமைவுறு சிவனுடன் - பொருந்திய சிவனோடு, அயிக்க பாவமோ - ஐக்கியபாவத்துடன், இமை பெற - வெளிப் பட, மா வினை - பெரிய காரியங்களை, இயற்றும் ஆயினும் - சமையும் - செய்யப்பட்ட, அவ்வினைப்பயன் - அவனைச் சார்ந்திடா - எ - று.

(வி - ரை.) சமதரிசான் - இடவினையொப்பு வந்தவன் (ஸ்ரிவாத்தவை ஜ்ஞாதி). மா - பெருமை, அது இங்குப் பெருங்காரியங்களைக் குறித்தது. சிவனுடன் அயிக்கிய பாவம் - லிங்கைக்கயம். (உ)

அந்தண னாயினும் புலைய னாயினும்
பந்தனை வினையுடைப் பாவியாயினும்
முந்துறு புண்ணிய னெனினு மொக்குமா
னந்துறு மயிக்கிய நண்ணி னற்கரோ.

(ப - ரை.) நந்துறும் - வளராதின்ற, அயிக்கியம் நண்ணினற்கு - ஐக்கிய பாவத்தை யடைந்தவனுக்கு, அந்தணன் ஆயினும் - புலையன் ஆயினும் - பந்தனை வினையுடைப் பாவியாயினும் - முந்துறு புண்ணியன் எனினும் - ஒக்கும் - சமமாகும், எ - று.

(வி - ரை.) நந்துறும் - ஒருசொல், ஒக்கும் என்றது ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாதிருத்தலை, உரு

வன்னமோடு நூநிலை வழியொழுக்கின
லென்னுறு பயன்சிவ ஞான மெய்தினோற்
கன்னிய வுலகவா சார மென்பது
தன்னிக ரவற்கிலை யென்று சாற்றுவார்.

(ப - ரை.) சிவஞானம் எய்தினோற்கு—, வன்னமோடு உறு நிலை வழி ஒழுக்கினல்—
வாஞ்சிரம தர்ம மார்க்கத்தில் ஒழுங்குதனால், உறு பயன் என் - அடையும் பயன் யாது,
தன் நிகர் - தன்னேத்தானே நிகர்த்த, அயற்கு - அவனுக்கு, அன்னியம் - வேறாகிய,
உலக ஆசாரம் என்பது—, இல்லை என்று சாற்றுவார் (மேலோர்)—, எ - று.

(வி - ரை.) சாற்றுவார் என்பதற்கு எழுபாயாகிய மேலோர் என்பது வருவிக்கப்
பட்டது. ஆசாரம் - ஒழுக்கம். (ச)

இலகுறு ஞானவந் கியினி லிட்டயல்
விலகற வறுத்துள வினைவித் தோடுதா
னிலைவுறு தேகிபோ லமர்ந்த ஞானிமெய்
யுலகின ருடனினை யொத்தி யங்குமால்.

(ப - ரை.) இலகுறும் - (நிரம்பும்) விளங்குதற, ஞான அங்கியில் இட்டி - ஞானக்
கினியிலிட்டி, அயல் விலகு அற - அன்னியமாய் விலகிப் போகாமல், வறுத்துள்ள—,
வினைவித்தோடு—, தான்—, நிலைவுறு தேகி போல் - நிலைபெற்ற வுடம்போடு கூடியிருப்
பவன் போல, அமர்ந்த—, ஞானிமெய் - ஞானியனுடம்பானது, உலகினர் உடலினை
ஒத்து இயங்கும் - உலகத்தாரது உடலை யொத்து விளங்கும், எ - று.

(வி - ரை.) அகதி யென்றும் வடச்சால் அங்கி யெனத்திரிந்து வந்தது. வினைவித்து—
கர்மவிதை. ஞானி - லிங்கக்கயம். இன் - சாரியை. (ரு)

புனலுறு மரையிலே போல ஞானி தான்
வினையொடு புணர்கிலன் வேறி லாவவன்
கனவிலு நனவிலுந் கதியி ருப்பினுந்
தனைநிகர் சங்கரன் பூசை சார்ந்துளான்.

(ப - ரை.) ஞானிதான் - சிவஞானத்தால் திடையாகிய மேம்பட்ட ஐக்கன்,
புனல் உறு - நீரிலுள்ள, மரையிலே போல - தாமரையிலே போல, வினையொடு புணர்
கிலன் - வினையொடு புணரன், வேறு இல்லா அவன் - வேறுபடாத அவன், கனவிலும்—,
நனவிலும்—, கதி இருப்பினும்—, தன்னே நிகர்-தன்னேத்தானே நிகர்த்த, சங்கரன்பூசை
சார்ந்துளான்—, எ - று.

(வி - ரை.) மரை தாமரை யென்பதன் விகாரம், இது முதற்குறை யென்பபேம்.
கனவு - ஜாக்ராவஸ்த்தை. கதி இருப்பினும் என்றது நடப்பினும் நிற்பினும் என்றபடி. (சு)

காண்பன பரசிவ காட்சி யுன்னுவ
மாண்படு தியாநம்வாய் வார்த்தை நற்றுதி
யேண்படு தொழிற்சிவ பூசை யேவினை
நாண்பரி யயிக்கிய ஞானி கட்கரோ.

(ப - ரை.) காண்பரி - காணத்தைத் தாங்கிய, அயிக்கிய ஞானிகட்கு—, காண்பன -
காண்பன யாவும், பரசிவ காட்சி - பரசிவதரிசநமேயாகும், உன்னுவ - நினைப்பன யாவும்,
மாண்படு - பெருமை பொருந்திய, தியாநம் - சிவத்தியாநமேயாகும், வாய் வார்த்தை -

வாயில் வருஞ் சொற்கள் யாவும், நல் - நல்ல, துதி - சிவத்தோத்திரமெய்யாகும், வினை - செய்வன யாவும், ஏன் பரி - பெருமை பொருந்திய, தொழில் - தொழிலாகிய, சிவபூசை - மனோபூசையேயாகும், எ - று.

(வி-ரை.) பரித்தல்-தாங்குதல். பான் என்பது செய்யத் தகாதவற்றிற்கு அஞ்சதல். செய்யத்தகாதன - தீச்செயல்கள். (எ)

ஆசாரசம்பத்தித்தலம் - முற்றும்.

—

ஓம் ஸ்வரமயாய நம.

நார்பத்துமுன்றாவது

(ந.) ஏகபாச நத்தலம்.

—

[அதாவது - இந்த ஜகத்து சிவமயமானதென்று அறிந்திருக்கும் சிவயோகிக்கு சிவன் ஒருவனே ஆஸ்ரயனாயிருப்பதனால் தனது ஞானத்தில் தனக்கும் சிவனுக்கும் ஜகத்துக்கும் பேதமில்லை, சிவன் ஸர்வதந்தான் காரணத்தினால் எல்லாம் சிவமயமாகியே காண்பது என்னும் புத்தியுடன் ஸமயிருத்தலே ஏகபாசம் என்பது.]

கலிவருத்தம்.

அகிலமுஞ் சிவமென வறிந்த பாவனை

நிகழ்வுறு நிலையினோற் கொன்று நீள்சிவ

மகிழொரு பாசந வடிவ மாதலா

விசுலா வியம்புவ ரோக பாசநம்.

(ப - ரை.) அகிலமும் - எல்லாப் பொருள்களும், சிவம் என அறிந்த பாவனை—, நிகழ்வுறும் - விளங்குகிற, நிலையினோற் - நிலையை யுடையவனுக்கு, என்றும்—, நீள்-பெரிய, சிவம்—, மகிழ்-மகிழ்தற்குரிய, ஒரு பாசந வடிவம் ஆதலால்—, இகல் அற-விரோதமில்லாமல், ஏகபாசநம் - ஏகபாசமென்று, ஸ்ரீயம்புவர் - சொல்லுவர் (அறிஞர்).

(வி - ரை.) நீள்சிவம் என்பது எல்லாம் சிவமயம் என்னும் பாவனை. பாசநம் - கலம், பாத்ரம், (ஆஸ்ரயம்.) ஏகபாசநம் என்றது சிவனோடேக்யம் ஏற்படுகின்றமையால் சிவன் ஒருவனே யாஸ்ரயமென்றபடி. (க)

சகந்தனக் கொருதனக் குயர்ப் பரந்கிவண்

மிகுந்திடு மத்து விதநற் காட்சியா

னிகழ்ந்திடு மேக பாசந நிலைத்தலாற்

புகும்பிர சாதத்து மேக புத்தியே.

(ப - ரை.) சகம் தனக்கு - ஜகத்துக்கும், ஒரு தனக்கு - ஒப்பற்ற தனக்கும், உயர் - உயர்ந்த, பரந்கு - பரனுக்கும், இவண் - இவ்வுலகில், மிகுந்திடும் - மிகுந்த, அத்துவிதம் - அத்துவிதமாகிய, நல் - நல்ல, காட்சியால் - காட்சியுடைமையாலும், (அதனால்) நிகழ்ந்திடும் - விளங்குகிற, ஏகபாசநம் - ஏகபாசநநிலை, நிலைத்தலால் - நிலைபெறுதலாலும், பிரசாதத்தும் - பிரசாதத்திலும், ஏக புத்தியே புகும் - ஒரே புத்தியுண்டாகும், எ - று.

(வி - ரை.) பான் - சிவபெருமான். அத்துவிதம் - இரண்டன்மை. பிரசாதத்தும் ஏகபுத்தியேபுகும் - ப்ராஸாததேய ஞானமுண்டாகும் எனினுமாம். (உ)

இச்சகஞ் சிவத்திடை யெய்தி நின்றிடு

மச்சிவஞ் சகத்திடை யமர்ந்தி லங்குறு

முச்செய லாவிவை யொன்றிற் கொன்றுதான்

வைச்சவா தாரவா தேய மன்னுமால்.

(ப - ரை.) இ - இத்த, சகம் - இகமானது, சிவத்து இடை - சிவத்தில், எய்தி நின்றிடம் - பொருத்தி நிற்கும், அ - அந்த, சிவம் - சிவமானது, சகத்து இடை - இகத்தில், அமர்ந்து இலங்குதும் - அமர்ந்து விளங்காநிற்கும், உ - உய்யலால் - உந்தச்செய்கையால், இவை ஒன்றிற்கு ஒன்று—, வைச்சுநியமித்து வைக்கப்பட்ட, ஆதார ஆதேயம் - ஆதார ஆதேயத்தன்மையை, மன்றும் - பொருந்தும், எ - து.

(வி - ரை.) உய்யலால் என்பதில் உகரம் பொதுமைச்சுட்டு. ஆதாரம் - இடம். ஆதேயம் - இடத்து நிகழ் பொருள். ஒன்றிற்கு ஒன்று - சிவ இகங்கள். (ங)

அறிவொரு சிவமய மாகும் பாசந
மற்புல கெலாமுமா மறிவை யன்றியே
யறிவுறு பொருளிலை யாத லான்மிகு
மறிவினை யுடையவர்க் ககில மில்லையே.

(ப - ரை.) அறிவு - அறிவானது, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிவமயம் ஆகும்—, பாசநம் - பாசநமானது, அறி உலகு எல்லாமும் ஆம் - அறியப்பட்ட உலகு என்கிற எல்லாப் பொருள்களுமாகும், அறிவை அன்றி—, அறிவுறு பொருள் இல்லை - அறியத்தக்க பொருளில்லை, ஆதலால்—, மிகும் - மிகுந்த, அறிவினை உடையவர்க்கு—, அகிலம் இல்லை—, எ - து.

(வி - ரை.) அறிவு - சித்தவிருத்தி. சிவமயம் - சிவஸ்வரூபமாகிய சைதன்யம். பாசநம் - ஆஸ்ரயம். அகிலம் - உலகு (மாயாகாரியமாகிய ப்ரபஞ்சம்).

எவனுடைய சித்தவிருத்திக்கு ஸிவஸ்வரூபமாகிய சைதன்யம் ஒன்றே யாஸ்ரயமாயுள்ளதோ அவனுக்கு மாயாகாரியமாகிய இத்த ப்ரபஞ்சப்பொருளால் பயன் ஒன்றுமில்லை யென்பதும்; எல்லாவற்றையும் சைதன்யம் விளக்கவாய்வுவந்து அங்கினிற் பொருள் யாதுமில்லை சிம்மாத்திரத்தில் நடப்பதும் சித்தமுடையோரானுக்கு மாயாகற்பிதவ் களாகிய பொருள்களால் பயன் இல்லை யென்பதும் இதன் கருத்து. (ச)

தன்னுள் விருத்திபோய்த் தனிச்சி வத்தினுள்
மன்னுற வாகுல மழிந்து பெற்றுள்
செந்நெறி யோகியே சுவன் முத்தன்னென்
றுன்னரு மறிவுடை யுலக யோகாமே.

(ப - ரை.) தன் - தன்னது, உள்பு விருத்தி போய் - மனோவிருத்தி கெட்டு, தனி - ஒப்பற்ற, சிவத்தினுள்—, மன்னுற - நில்ல பெறுதலால், ஆகுலம் அழிந்து - துன்ப மொழிந்து, பெற்றுள்ள - அடைந்தனள், செந்நெறி யோகியே—செய்வையாகிய நெறியை யுடைய யோகியே, சுவன் முத்தன் என்று—, உன் அரும் - நினைத்தற்கரிய, அறிவு உடை உலகம் ஒதும் - அறிவையுடைய உலகம் சொல்லும், எ - து.

(வி - ரை.) மனோவிருத்தி - மனோக்யாபாரம். சுவன் முத்தன் - ஜீவதஸையிலேயே பாசநக்க முடையவன். உலகம் என்றது உயர்ந்தோரை, “உலக மென்பதுயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பதோத்தராவின். உலகம் என்பது சொல்லாநன்றிணையாதலான் அதற் கேற்பச் சொல்லும் என்றத்தினை வினையானே முடித்தா. உள்ள விருத்தி போய்ச் சிவத்தினுள் மன்னுறல் - சித்தயானது தொழிலற்றதும், கலக்கமற்றதும், சிவனிடம் ஸயித்ததுமாயிருத்தல். (ரு)

ஏகபாசநத்தலம் - முற்றம்.

உ.

ஓம் த்ரயீமூர்த்தயே நம:.

நாற்பத்துநான்காவது

(சு.) ச க போ ச ந த த ல ம்.

[அதாவது - தான் வ்யாபகஞான காரணத்தினால் ஸாஷாத் சிதாகாரமான தன்னிடத்தில் சிவத்தையும் குருவையும் ப்ரபஞ்சத்தையும் ஏகருபத்துடன் எப்போதும் ஸம்யோகம் செய்து ப்ரபஞ்சத்தின் பிந்த பாவத்தைக் கெடுத்திருத்தலே சகபோசம் என்பது.]

கலிவிருத்தம்.

மன்னிய சிவன்றனைக் குருவை மைந்தனைத்

தன்னொரு வடிவேன வுணருந் தன்மைதா

னுன்னரு முலகெலா முண்ட லாதலாழ்

பன்னுற வருசக போச நத்தலம்.

(ப - ரை.) மன்னிய - நிலைபெற்ற, சிவன் தன்னை - குருவை, மைந்தனை - தன் - தனது, ஒரு வடிவு என-ஒரே உருவென்று, உணரும் தன்மை தான் - அறியுந்தன்மையே, உன் அரும் - நிலைத்தற்கரிய, உலகு எல்லாம் - உண்டல் ஆதலால், பன் உற வரு- சொல்லத் தகுந்ததா யுண்டாகிய, (இது) சகபோசநத்தலம் (ஆகும்) - எ - று.

(வி - ரை.) சிவன் தன்னை யென்பதில் தன் சாரியை. தான் தேற்றேகாரப்பொருளில் வந்தது. மைந்தன் - மாணக்கன். ஒரு வடிவு - ஆத்மஸ்வரூபம். (க)

அறிவுரு வார்தனி லகிலத் தன்னையுஞ்

செறிவுறு குருவையுஞ் சிவபி ரானையும்

பிறிவற வேகமாய்க் காணும் பெற்றியே

குறிசக போசந் மென்னக் கூறுவார்.

(ப - ரை.) அறிவு உரு ஆம் - அறியுருவாகிய, தன்னில் - தன்னிடத்தே, அகிலம் தன்னையும் - உலகையும், செறிவுறு - பொருந்திய, குருவையும், சிவபிரானையும், பிறிவு அற - ஏகமாய் காணும் பெற்றியே, குறி - குறிக்கப்பட்ட, சகபோசம், என்ன கூறுவார், எ - று.

(வி - ரை.) பிறிவு - பிரிவு. பெற்றி - தன்மை, வேகம் சைதன்யமாகிய ஆத்மாவினிடம் ஸகல குருவையும் சிவபிரானையும் ஐக்கியப்படுத்தல் வேண்டும் என்பதிதன் கருத்து. (உ)

குருவிவன் சிவனிவன் கூறப் பட்டிடுஞ்

சரமுட னசரமாஞ் சகம திங்கிது

திரமுறு மினையனா னென்னுஞ் சிந்தனை

யொரு வினோன் யாரவ னுலக முண்பவன்.

(ப - ரை.) குரு இவன், சிவன் இவன், கூறப்பட்டிடும் - சொல்லப்படுகிற, சரமுடன் அசரம் ஆம், சகம் இங்கு இது, திரம் உறும் - உறுதி பெற்ற, இனையன் - இத்தன்மையன், (இவன்) நான், என்னும் சிந்தனை - என்கிற நினைவை, ஒருவினோன் - நீங்கினவன், யார் - யாரோ, அவன் - அவனே, உலகம் உண்பவன், எ - று.

(வி - ரை.) சரம் - இயங்கியற்பொருள். அசரம் - நிலையிற்பொருள், ஒருவல் - நீங்கல், உலகம் உண்பவன் - விசுவபோஜகன். (க)

இறைசிவ னடிமைநா னிவன ருட்குரு
 ஷுறுமக னுனெனு முளமி லாதவன்
 மறுவறு மொருசிவாத் துவித வான்பதம்
 பெறுதவ னெனமறை பெரிதி யம்புமே.

(ப - ரை.) சிவன் இறை - சிவபிரான் இறைவன், நான் அடிமை—, இவன் அருட் குரு—, உறும் மகன் நான் - பொருந்திய மைந்தன் நான், என்னும் உள்ளம் இல்லாதவன் - என்கிற நினைவில்லாதவன், மறு அறும் - களங்கமற்ற, ஒரு - ஒப்பற்ற, சிவாத்துவிதம் - சிவாத்துவிதமென்கிற, வான் பதம் - மேலான பதத்தை, பெறு - பெறுதற்குரிய, தவன் என - தவத்தோனென்று, மறை - வேதங்கள், பெரிது இயம்பும் - மிகுதியாய்ச் சொல்லா நின்றன, எ - று.

(வி - ரை.) இறை - ஆகுபெயர், அடிமையும் அது. தவன் - தவத்தையுடையோன், “ தவரடிபுனைந்த தலைமையோனெ ”, “பெருந்தவனின்னனம் பெட்பக்கூறலும்” என்றற் றொடக்கத்தான்கோர் செய்யுட்களீண்டுக் கவனித்தற்குரியன. மைந்தன் - மாணுக்கன். இறைவன் - எஜமான். அடிமை - வேலைக்காரன். (ச)

குருவுநா னுலகுநான் கூறு தற்குரும்
 பரமுநா னெனவொரு பரி சறிந்திட
 விருளறு பூரண வகந்தை யென்னவே
 திரிவறு மறிவினோர் தெரிந்து கூறுவார்.

(ப - ரை.) குருவும் நான்—, உலகும் நான்—, கூறுதற்கு அரு - சொல்லுதற்கரிய, பரமும் நான்—, என - என்று, ஒரு பரிசு அறிந்திடல் - ஒரு தன்மையாயறிந்திடலே, இருள் அறு - அந்தகாரமற்ற, பூரண அகந்தை—, என்ன-என்று, திரிவு அறும் - மாறுபா டற்ற, அறிவினோர்—, தெரிந்து கூறுவார்—, எ - று.

(வி - ரை.) பூரண அகந்தை - பூர்ணஹங்காரம், அதாவது ஸத்வகுணத்தினால் நிகழ்வதும், அகண்ட பரிபூரண ஸிவமே யான் எனத் தோன்றுவதுமாகிய சித்தவிருத்தி. பூரண அஹங்காரத்தையே பரமாஹங்காரம் எனச் சொல்வது முன்பும். அஹங்காரமானது பரமாஹங்கார மென்றும், ஸபாஹங்காரமென்றும், அச்சாஹங்காரமென்றும் மூன்று வகைப்படும். ஈதெல்லாமாயுள்ள பரமாத்மா யான் மத்தேதுமில்லை யென்றுதிக்கும் அஹங்காரமே பரமாஹங்காரம். ஈதெல்லாவற்றாலும் அறியப்படுவதாகிய அந்யனே யான் என வரும் அஹங்காரமே ஸபாஹங்காரம். கைகால் முதலிய தேஹமே யான் என வாதிக்கும் அஹங்காரமே அச்சாஹங்காரம். பரமாஹங்காரத்தைப் பற்றி இனி வரும் இலங்குலதலத்தின் பாண்டஸ்தலத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—

திருநாவுக்கரசுஸ்வாமிகள்

திரு அங்கமாலே.

இறுமாந்திருப்பன் கொலோ - வீசன் - பல் கணத்தெண்ணப்பட்டுச்
 சிறுமானேந்தி தன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங் - கிறுமாந்திருப்பன் கொலோ. (ரு)

அனைத்தினு மிலங்குபூ ரணவ கந்தையாய்
 மனிப்பொலி தருபர மான வங்கியிற்
 மனித்திடு துவிதநற் சமிகை வேள்வியா
 னினைப்பறு மகிலவேர மத்த னென்பவே.

(ப - ரை.) அனைத்தினும் - எல்லாவற்றிலும், இலங்கு - விளங்குகிற, பூரண அகந்தையாய்—, மன்னி பொலிதரு - நிலைபெற்று விளங்குகிற, பரம் ஆன அங்கியில்- பரமாகிய அக்கினியில், தனித்திடு - ஒப்பற்ற, துவிதம் - துவிதமாகிய, நல் சமிதை வேள்வியான்—, இளைப்பு அறம் - துன்பமற்ற, அகில ஓமத்தன் என்ப - அகிலவோமத் தனென்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ரை.) துவிதம் - இருமை. வேள்வியான் - யாகஞ்செய்பவன். இளைதல்- வருந்துதல். என்ப என்னும் வினைக்கு வினைமுதலாகிய பெரியோர் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. பரம் ஆன - சிம்மமாகிய அதிஷ்டாநமான. (சு)

போதமென் றிடுமொரா தாரப் பூந்தழற்

பேதமொன் றுலகவி பெய்து வேட்பவ

னோது சகவவி யுண்டு நின்றிடு

மேதமொன் றுறுதுயர் ஞான யோகியே.

(ப - ரை.) போதம் என்றிடும் - ஞானமென்கிற, ஒரு—, ஆதாரம் - ஆதாரமாகிய, பூ - அழகிய, தழல்-நெருப்பில், பேதம் ஒன்று-பேதம் பொருந்திய, உலகு - உலகமாகிய, அவி பெய்து - அவி சொரிந்து, வேட்பவன் - (ஞான) யாகஞ் செய்பவன், ஓது-சொல்லப்பட்ட, சக அவி உண்டு - உலகமாகிய அவியை யுண்டு, நின்றிடும் - நிலை பெற்றிருப்பன், (அவன்யாரானின்) ஏதம் ஒன்று உறுது - குற்றம் சிறிது மில்லாமல், உயர் - உயர்ந்த, ஞானயோகியே—, எ - று.

(வி - ரை.) அவி - யாகாக்கியிற் பெய்யுந் தேவருணவு.

(எ)

அறிவுரு வாம்பரா காசத் தாசற

நிறைதரு பராந்த மென்ன நின்றன

செற்கதி ரிடைவிரி சித்த மொன்றினோர்க்

குறுசக நிலைமைகண் ணுறுவ தின்றரோ.

(ப - ரை.) அறிவு உரு ஆம் - அறிவுருவாகிய, பராகாசத்து - பரமாகாசத்தில், ஆச அற - குற்றமற்ற, நிறை தரு - நிறைந்த, பராந்தம் என்ன - பராந்தமென்று சொல்லும்படி, நின்றனள - நிலைபெற்றிருக்கிற, செறி கதிரிடை - நெருங்கிய கிரணங்களி னிடையே, விரி - விரிந்த, சித்தம் - மனம், ஒன்றினோர்க்கு - பொருந்தினவர்க்கு, உறு - மிகுந்த, சகநிலைமை—, கண்ணுறுவது இன்று - காணப்படுதலில்லை, எ - று.

(வி-ரை.) பரமாகாசம் - சிதாகாயம் (பரமாந்தர்ந்யோதி). பராந்தம் - பேரின்பம். சகநிலைமை - ப்ரபஞ்சஸ்த்திதி (லோகவ்யாபாரம்). அறிவுரு - சித்ருபம். (அ)

ஆசறு சிதம்பர மதனிற் றன்னையே

பாசமில் சமரச பாவத் தொன்றிய

தேசுள னாகவே சிந்தை செய்திழன்

மாசறு வித்தையென் றுரைப்பர் மாதவர்.

(ப - ரை.) ஆச அறு - குற்றமற்ற, சிதம்பரமதனில் - (ப்ரபஞ்சக்கூட்டமற்ற) சிதாகாயத்தில், தன்னையே—, பாசம் இல் - பாசமில்லாத, சமரசபாவத்து - சமரசபாவணையில், ஒன்றிய - பொருந்திய, தேசு உள்ள ஆகவே - ஒளியுள்ளவனாகவே, சிந்தை செய்திழன் - சிந்தித்தால், மாச அறு - குற்றமற்ற, வித்தை என்று—, மாதவர் உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - னை.) சிதம்பரம் - (சித்+அம்பரம்) ஞானாகாயம். சமரச பாவனை - ஏகீபாவம். சிந்தைசெய்தல்- ஒரு சொல், மா தவர் - பெருந் தவத்தினர், தன்னையே - ஆத்மாவையே, ஒன்றிய - லயித்த, மாசறு வித்தை-பரவித்தை (சச்சிதாந்த போதகமாயுள்ள வித்தை).

சிதம்பர வொளிரிகழ் சிவனொ டொன்றுற
விதந்தரு மயிக்கிய பாவத்தை பெய்தினேன்
மதஞ்செய் பத்தாதி நன்மார்க்க நண்ணலாற்
பத்தனி முத்தியே யாகப் பற்றுவான்.

(ப - னை.) சிதம்பர ஒளி ரிகழ் - சிதாகாயத்தில் ஒளியோடு விளங்குகிற, சிவனொடு ஒன்றுற - சிவனொடொன்றுமபடி, இதம் தரும்-நன்மையைத் தருகிற, அயிக்கியபாவத்தை எய்தினேன் - ஐக்கியபாவனையை யடைந்தவன், மதம் செய் - இறுமாப்பை யுண்டாக்குகிற, பத்தாதி - பக்தாதியாகிய, நன் மார்க்கம் நண்ணலால்—, தனி முத்தியே—, பதம் ஆக பற்றுவான் - (தன்) பதவியாகப் பெறுவான், எ - று.

(வி - னை.) நண்ணல் - பொருந்தல். சச்சிதாந்தத்தை விளங்கச்செய்வதும் ப்ரபஞ்ச மோஹத்தை நீங்கச் செய்வதுமாதலால் முத்தியை 'தனி முத்தி' என்றார். மார்க்கம் என்பது ஐக்கிய ஸ்தலம் எனப் பொருள்படும். பதம் ஆகப் பற்றுவான்-மோகக்ஷ லக்ஷ்மிக்குப் பாத்ரமாகும் தன்மையை யடைவான். (௧௦)

சகபோசந்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் எந்தக் காரணத்தினால் ஸர்வாசாரஸம்பத்தி, ஏகபாஜநம், ஸஹபோஜநம் என்னும் மூன்று ஸ்தலங்களில் கூடிய தர்மங்களுடனே கூடியிருத்தலால் எவன் சிவனிடம் ஏகீபாவமடைந்தவனானானோ, அந்தக் காரணத்தினால் அவன் ஆரமவனான ஐக்கியன் என்று அறியப்பட்டான்.

கூ - வது. அயிக்கியத்தலம் முற்றிற்று.

ஆக - காப்பு பாயிரம் உள்பட செய்யுள் - ௫௩௦.

ப்ரதமபரிச்சேதமாகிய
அங்கஸ்தலம் ஸம்பூர்ணம்.

உ
தவித்யபரிச்சேதம்.
இ லி ங் க ஸ் த ல ம்.

க - வது. ஆசாரலிங்கத்தலம்.

[அதாவது - நிவ்ருதிகலா ஸமேதமாய் க்ரியாஸக்தியுடன் கூடி கர்மஸாதாக்யத்தைப் பொருத்தி சித்தகம்யமாயிருத்தல் என்பது.]

(பக்தஸ்தலத்தைச் சேர்ந்த உட்பிரிவுகள்.)

பலிலிழைத்துறை.

ஆறெ னுத்தலங் களின் முறை யறிந்தவா சாரப்
பேற டைந்தவன் றனக்கிலிங் கத்தலம் பிறங்கக்
கூறி மிஞ்சிவ பிரா னரு ளாகமங் குறித்து
மாறொ ழிந்திடு சீவன்முத் தியில்வழங் குவவாய்.

(ப - னா.) ஆறு என்னும் தலங்களின் முறை அறிந்த—, ஆசாரம் - (நல்) ஒழுக்கத் தின், பேறு - பயனை, அடைந்தவன் தனக்கு—, இலிங்கத்தலம்—, பிறங்க - விளங்க, சிவபிரான்—, அருள் - அருளிச்செய்த, ஆகமம்—, மாறு ஒழிந்திடு - ஒப்பு ஒழிந்த, சீவன் முத்தியில் - சீவன் முத்தி தரையில், வழங்குவ ஆய் - வழங்குவனவாகி, குறித்துக் கூறியும் - குறித்துச் சொல்லும், எ - று.

(வி - னா.) முறை - கிடக்கை முறை. சிவபிரானருளாகமம் - சிவாகமம். ஆகமம் கூறியும் எனவியையும்.

அங்கஸ்தலமானது பக்தஸ்தலம், மாறெஸ்வரஸ்தலம், ப்ரஸாதீஸ்தலம், ப்ராண லிங்கீஸ்தலம், சாணஸ்தலம், ஜக்யஸ்தலம் என ஆறு பதப்புக்களையுடையதுபோல, இலிங்கஸ்தலமும் ஆசாரலிங்கம், குறலிங்கம், சீவலிங்கம், ஜங்கமலிங்கம், ப்ரஸாத லிங்கம், மஹாலிங்கம் என ஆறு பதப்புக்களையுடையதாகும்.

ஷட்விதலிங்கம் பதமுவித பாவினை:— ப்ருதிவி ஸம்பந்தமானதே ஆசாரலிங்கம், ஜல ஸம்பந்தமானதே குருலிங்கம், அக்ஷி ஸம்பந்தமானதே சிவலிங்கம், வாயு ஸம்பந்த மானதே ஜங்கமலிங்கம், ஆகாஸ ஸம்பந்தமானதே ப்ரஸாதலிங்கம், ஆத்ம ஸம்பந்த மானதே மஹாலிங்கம் || தேஹத்தின் குத்தஸ்தாந்திலிருக்கும் ஆதாரசக்ரத்தில் ஆசார லிங்கம், குஹயஸ்தாந்திலிருக்கும் ஸ்வாதிக்ஷட்டாசக்ரத்தில் குருலிங்கம், நாஸீஸ்தா நத்திலிருக்கும் மணியூரகக்ரத்தில் சிவலிங்கம், ஹ்ருதயஸ்தாந்திலிருக்கும் அநாஹத சக்ரத்தில் ஜங்கமலிங்கம், கண்டஸ்தாந்திலிருக்கும் விஸுத்திசக்ரத்தில் ப்ரஸாத லிங்கம், ப்ரமதயஸ்தாந்திலிருக்கும் ஆப்டேஸ்தாந்தில் மஹாலிங்கம் || க்ராணனில் ஆசாரலிங்கம், ஜீவ்வாவில் குருலிங்கம், சக்ஷாவில் சிவலிங்கம், தவக்கில் ஜங்கமலிங்கம், ஸ்ரோத்ரத்தில் ப்ரஸாதலிங்கம், ஹ்ருதயத்தில் மஹாலிங்கம் || ரக்தத்தில் ஆசாரலிங்கம், மாம்ஸத்தில் குருலிங்கம், மேதையில் சிவலிங்கம், அஸ்தியில் ஜங்கமலிங்கம், மஜ்ஜையில் ப்ரஸாதலிங்கம், சர்மத்தில் மஹாலிங்கம் || சித்தத்தில் ஆசாரலிங்கம், புத்தியில் குருலிங் கம், அஹங்காரத்தில் சிவலிங்கம், மனதில் ஜங்கமலிங்கம், ஜ்ஞானத்தில் ப்ரஸாதலிங்கம், பாவத்தில் மஹாலிங்கம் || இவ்விதமாய் ப்ருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாஸம் ஆத்மா என்னும் ஷட்பூத ஸம்பந்த க்ரமத்தைப் பிடித்து, ஸர்வாவயவம் லிங்கமயமாயிருக்கிறது.

இங்கு அறியத்தக்க விசேஷம் யாதெனின் :— பிண்டாண்டம் என்று சொல்லப் பட்ட தேஹம் ஷட்டபூத ஸம்பந்தத்தினால் லிங்கமயமா யிருப்பதுபோலப் ப்ரஹ்மாண்டம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் தத்ஸம்பந்தத்தினால் லிங்கமயமாயிருக்கிறது. எவ்வாறெனின் :— ப்ருதிலி ஸம்பந்தமான பூமி, பாவதம், கல், மண் முதலியவைகளில் ஆசாரலிங்கம் ; ஜல ஸம்பந்தமான ஸமுத்ரம், நதி, தடாகம், மேகம் முதலியவைகளில் குருலிங்கம் ; அக்பி ஸம்பந்தமான ஜ்வாலாமுகி, காட்டுத்தீ, படபாக்கி, மின்னல் முதலியவைகளில் சிவலிங்கம் ; வாயு ஸம்பந்தமான வெறுங்காற்று, மந்தமாருதம் முதலியவைகளில் ஜங்கமலிங்கம் ; ஆகாச ஸம்பந்தமான பன்னத்தாக்கு, குகை முதலியவைகளின் வெளிப்ரதேஸத்தில் ப்ராஸாதலிங்கம் ; ஸர்வாதார பூதமான ப்ரஹ்மத்தில் மஹாலிங்கம். இவ்விதமாய்த் தேஹமெல்லாம் லிங்கமயமாயிருப்பதுபோலப் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் லிங்கமயமாயிருக்கிறது. தேஹ மயமான லிங்கத்திற்கும் ப்ரபஞ்சமயமான லிங்கத்திற்கும் பேதமில்லை. தேஹத்திலும் ப்ரபஞ்சத்திலும் ஒரு சிவசைத்யமே வெவ்வேறு பதார்த்தங்களின் மூலமாய், வெவ்வேறாய் வந்திப்பதின் தஸையினால் வெவ்வேறு பெயருள்ளதாய் இருக்கிறது. எவ்விடத்திலும் லிங்கமே வந்திப்பதனால் லிங்கத்தை விட்டு வேறே யாதொரு பதார்த்தமில்லை. ஆதலால், “ஏகமேவாத்வீதீயம் ப்ரஹ்மா” என்று ஸ்ருதி கோஷிக்கிறது. பின்னும், க்ராணம் ஜிஹ்வா சக்ஷு த்வக்ஷ, ஸ்ரோத்ரம் ஸ்ருதயம் என்னும் ஷண்முகங்களின் மூலமாய், லிங்கம் முறையே ஆசாரலிங்கம் குருலிங்கம் சிவலிங்கம் ஜங்கமலிங்கம் ப்ராஸாதலிங்கம் மஹாலிங்கம் என்னும் பெயர்களினால், உத்தம் ரஸம் ரூபம் ஸ்பர்ஸம் ஸுத்தம் த்ருப்தி ஆகிய இவைகளை அறிகிறது என்னும் விஷயத்தில், ஜீவியே அவைகளை அறிகிறவனுய் அந்த லிங்கம் இந்த ஜீவியே யாயிருப்பன். ஆதலால், “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி”, “தத்வமஸி”, “அயமாத்மா ப்ரஹ்மா”, “ப்ரஹ்ஞாகம் ப்ரஹ்மா” என்று வேதாந்த மஹாவாக்யங்கள் முறைப்பிடுகின்றன. மூன்றன்கூட, அங்கமே ஜீவாத்மா, லிங்கமே ப்ரமாத்மா என்று கூறப்பட்டதன்மேலே. மேற் காட்டியபடி ஜீவன் லிங்கமானதனால் ஜீவாத்மா ப்ரமாத்மையம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதே அங்கலிங்க ஸங்கம் ; இதே சிவஜீவையம் ; இதே சிவாத்வைத இருநாஸாரம்.

பின்னும், ஸத்ஸவரூபமே ஆசாரலிங்கம், சித்ஸவரூபமே குருலிங்கம், ஆந்தஸவரூபமே சிவலிங்கம், நித்யஸவரூபமே ஜங்கமலிங்கம், பரிபூர்ண ஸவரூபமே ப்ராஸாதலிங்கம், அகண்ட ஸவரூபமே மஹாலிங்கம் || அறிவேன் அறிதேன் அறியேன் என்பதிலும், காமாதி ஸ்ருத்திகள் தோன்றுவதிலும் தோன்று திருப்பதிலும், இதம் என்பதற்கு தான் ஆஸ்ரயமாய்த் தனக்கு ஒருவாதையிலாது தாவுண்டென்பது ஸத்தாகவும், அப்படிப்பட்ட ஸத்தே ஆசாரலிங்கம் ; ஜாக்ரம் ஸுஷுப்தம் ஸுஷுப்தி என்னும் மூன்றவஸ்தைகளிலும் தோன்றத்தக்க ஸமஸ்த விஷயங்களை வெவ்வேறுயறிவதே சித்தாகவும், அப்படிப்பட்ட சித்தே குருலிங்கம் ; தேடிப்பார்க்கவும் எவ்விடத்திலும் மிஸாத யேயம் தன்னில் நிலைத்திருக்க அத்யந்த பீர்திக்கு விஷயமாயிருப்பதே ஆந்தமாகவும், அப்படிப்பட்ட ஆந்தமே சிவலிங்கம் ; ப்ராசுபாவம் ப்ரத்வம்ஸாபாவம் அத்யந்தாபாவம் அந்யோந்யாபாவம் ஆகிய இவைகள் கடாதி ஜட பதார்த்தங்களுக்குண்டாய் யிருப்பதே யன்றி தன்னிலாதிருப்பதே நித்யமாகவும், அப்படிப்பட்ட நித்யமே ஜங்கமலிங்கம் ; தேஸபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் ஸதுபரிச்சேதம் ஆகிய இவைகளில்லாமல் ககநாதி ப்ரபஞ்சமெல்லாம் தன்னிலிருப்பதென்பதே பரிபூர்ணமாகவும், அப்படிப்பட்ட பரிபூர்ணமே ப்ராஸாதலிங்கம் ; பரிமாணத்தை யறியவொண்ணாதிருப்பதே அகண்டமாகவும், அப்படிப்பட்ட அகண்டமே மஹாலிங்கம் || வுடக்ஷர மந்த்ரத்தில் ஈகாரமே ஆசாரலிங்கம், மகாரமே குருலிங்கம், சிகாரமே சிவலிங்கம், வகாரமே ஜங்கமலிங்கம், யகாரமே ப்ராஸாதலிங்கம், ஓங்காரமே மஹாலிங்கம் || கைத்தலத்தில் பூணியைக்கொள்ளும் இவ்வுடலிங்கத்தில் ஸ்ருத்தமே ஆசாரலிங்கம், மத்யஸ்தாகமே குருலிங்கம், கோமுகமே சிவலிங்கம்,

வர்த்துளமே ஜங்கமலிங்கம், நாளமே ப்ரஸாதலிங்கம், பீடமே மஹாலிங்கம் || தாரணே பேத்தினால் லிங்கம் கைத்தலத்தில் தரிக்கப்பட்டபோது ஆசாரலிங்கம், கஷஸ்தலத்தில் தரிக்கப்பட்ட போது குருலிங்கம், வகஸ்தலத்தில் தரிக்கப்பட்டபோது சிவலிங்கம் மஸ்தலத்தில் தரிக்கப்பட்ட போது ஜங்கமலிங்கம், சிரஸ்தலத்தில் தரிக்கப் பட்ட போது ப்ரஸாதலிங்கம், அமர ஐக்யமரீயம் தரிக்கப்பட்டபோது மஹாலிங்கம் || பத்தனுக்கு ஆசாரம் முக்யமானதனால் ஆசாரமே ஆசாரலிங்கம், மாஹேஸ்வரனுக்கு குரு முக்யமானதனால் குருவே குருலிங்கம், ப்ரஸாதிக்கு சிவன் முக்யமானதனால் சிவனே சிவலிங்கம், ப்ராணலிங்கிக்கு ஜங்கமம் முக்யமானதனால் ஜங்கமமே ஜங்கமலிங்கம், சரணனுக்கு ப்ரஸாதம் முக்யமானதனால் ப்ரஸாதமே ப்ரஸாதலிங்கம், ஐக்யனுக்கு மஹம் முக்யமானதனால் மஹமே மஹாலிங்கம் || பின்னும், வீரஸைவன் ஆசாரத்தில் ஸரத்தா பக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் பத்தனு யிருப்பன் ; அப்படிப்பட்ட ஆசாரத்தைப் போதித்த குருவினிடத்தில் நிஷ்டா பக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் மாஹேஸ்வரனு யிருப்பன் ; அப்படிப்பட்ட குரு கொடுத்த லிங்கத்தில் அவதார பக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் ப்ரஸாதியா யிருப்பன் ; அப்படிப்பட்ட லிங்கத்திற்கு முகமாயிருக்கும் ஜங்கமத்தில் அதுவா பக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் ப்ராணலிங்கியா யிருப்பன் ; முன்னர்க் கூறிய குருலிங்க ஜங்கமங்களின் ப்ரஸாதத்தில் ஆகந்தபக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் சரணனு யிருப்பன் ; அப்படிப்பட்ட ப்ரஸாதத்தினால் ப்ரகாஸமாகும் மஹாலிங்கத்தில் ஸமரஸ பக்தியுள்ளவனு யிருக்கையில் ஐக்யனு யிருப்பன் || இவ்வாறு வடிஸ்தலங்கள் ஒன்றுக் கொன்று ஸம்பந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நவலிங்கலக்ஷணம்.

சரீரத்தின் குதஸ்தாநத்தில் பீதவரணத்தின் நான்குதழின் (௩ - ௪ - ௩ - ௪) நகார பீஜத்தின் ப்ருதிவி அங்கத்தின் ஆநாரமண்டபத்தில் க்ரியாஸக்தி யுத்தமான ஆசாரலிங்கம் க்ராணமுகத்தினால் கந்தத்தை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் குஹ்யஸ்தாநத்தில் ஸவேதவரணத்தின் ஆபிதழின் (௩ - ௪ - ௩ - ௩ - ௪ - ௩ - ௪) மகாரபீஜத்தின் அப்பு அங்கத்தின் ஸயாநிஷ்டாநமண்டபத்தில் ஜ்ஞாநஸக்தி யுத்தமான குருலிங்கம் ஜ்ஞாநவாமுகத்தினால் ரஸத்தை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் நாபிஸ்தாநத்தில் ரக்தவரணத்தின் பத்திதழின் (௪ - ௪ - ௩ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪) சிகாரபீஜத்தின் அக்ஷி அங்கத்தின் மணிபூரகமண்டபத்தில் இச்சாஸக்தி யுத்தமான சிவலிங்கம் க்ஷேத்ரமுகத்தினால் ருபத்தை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் ஹ்ருதயஸ்தாநத்தில் நீலவரணத்தின் பன்னிரண்டிதழின் (௧ - ௩ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪ - ௪) யகாரபீஜத்தின் வாயு அங்கத்தின் அநாஹத மண்டபத்தில் ஆதிஸக்தி யுத்தமான ஜங்கமலிங்கம் த்வம்முகத்தினால் ஸ்பர்ஸத்தை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் கண்டஸ்தாநத்தில் ஸ்படிகவரணத்தின் பதினாறுதழின் (௮ - ௮ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩ - ௩) யகார பீஜத்தின் ஆகாஸ அங்கத்தின் விஸுத்திமண்டபத்தில் பராஸக்தி யுத்தமான ப்ரஸாதலிங்கம் ஸ்ரோத்ரமுகத்தினால் ஸப்தத்தை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் ப்ருமத்யஸ்தாநத்தில் மாணிக்கவரணத்தின் இரண்டிதழின் (௮ - ௩) ஓங்காரபீஜத்தின் ஆத்ம அங்கத்தின் ஆஜ்ஞேயமண்டபத்தில் சித்ஸக்தி யுத்தமான மஹாலிங்கம் ஹ்ருதயமுகத்தினால் த்ருபதியை க்ரஹிக்கும்.

சரீரத்தின் மஸ்தகஸ்தாந்தத்தில் ப்ரபாஜ்யோதிர்வாணத்தின் ஆயிரவிதழின் அகார லீஜத்தின் த்யாகாங்கத்தின் ப்ரஹ்மமண்டபத்தில் நிஷ்கலாங்கம் ஆகந்தமயமாயிருக்கும்.

சரீரத்தின் ஸிகாஸ்தாந்தத்தில் மஹாஜ்யோதிர்வாணத்தின் மூன்றிதழின் உகார லீஜத்தின் போகாங்கத்தின் ஸிகாமண்டபத்தில் ஸூக்ஷ்மலிங்கம் விப்ரரந்தி மயமாயிருக்கும்.

சரீரத்தின் ஸிகாஸ்தாந்தத்தில் அகணித ஜ்யோதிர்வாணத்தின் ஓரிதழின் மகார லீஜத்தின் த்யாகாங்கத்தின் பஸ்சிமமண்டபத்தில் நிரஞ்ஞலிங்கம் நிரந்த நிராமய மாயிருக்கும்.

மூன்று இச்செயுட்களைக் கவனிக்க :—

பிரபுலிங்கலீலை.

அங்கலிங்கமயிக்க மிதுவென
மங்கலந்தரு மாமறை யின்முடித்
தங்கு அந்தத் துவமசி தன்பொருள்
பங்க மின் நிப் பகர்பய ரோர்சிவர்.

பாசமேது பச வெனப் பட்டதே
தீபன் யார்பதி யெவ்வை யாருயர்ச்
காசநீர வருளு மருளுடைத்
தேசிகா வெனத் தேர்பவ ரோர்சிவர்.

புறந்தி னஞ்செயும் பூசையி னன்மெனச்
சிமந்த கஞ்செய் திமான் மருவிமெய்
மறந்தி ருந்த மனஞ்சிவ் லிங்கமுற
நிறந்தி ருந்த மெய்தின் ரோர்சிவர்.

முதனிலை முதலா மூவரு நிலையின் முதலா முதலான தார விதழவிழ் கமலப் பொழுட்டினு ணின்ற விலங்கு மா ராற்றை நின்று அதன்மிசை யிலகு டிட்குள் பொல அயன்ற ஹோதாநிலை யாகு மதன்மிசை யமல னல்லம அதன் னமர்த்தன் னமரரும் வியப்ப.

உடம்பொடு பொறிநாற் கரணமுற் றுயிரென் றுரைத்திடப் படுகு பாதிசுனைக் கடந்துள நிலையிற் றோதியா யிலங்கக் கண்டிங் துரியனைப் பொல நெடுந்தவி சமைய வமைத்த கைம்மணிப்பொன் னிலைகளோ ரேழையும் கடவா விடந்தனி விசம்பென் றல்லம னிருப்ப விருந்தவர் யாலருங் கண்டார்.

இந்தியம் விடயங் கரணமெய் செய்னு மியாவையும் காண்லை நெங்கு மந்தர வணமே ஸ்வரந்திருந் தருளு மண்ணலைக் கண்டவப் பொழுதே முந்திய பரமா நந்தவா ரிதியுண் மூழ்கின னாளுநின் னம்மா தந்திர மெவறு அஞ் சிமந்தது சைவ தந்திர மெனது.

மண்டல மவத்தை குணமடிக் மான் மலமிலை யனைத்தையும் கடந்து கண்டிடும் வண்ணம் புறத்துநீ செய்மைக் காலிய வமைத்தவிச் செங்கை வெண்டரை சுருட்டிக் சுருங்கு லுலகில் ஹோனார் செய்வதன் மென்று தொண்டர்க ளுதிக்கும் வசுவனைத் துதித்தான் சுரரெலாந் துதிக்குமெம் பெருமான்

உன்னரு ளுளதேற் கமலன் மாருழிது மொருசிறு துரும்புசெய் கிற்கு மென்னல் வசுவன் புகன் துகை கூப்பி யிணைவிழி புனலுக் வருகித் தன்னுணர் கிலையு வசமற சிற்பத் தன்கதிரச் செம்மணி குயின்ற பொன்னரி யணைமேல் விசம்புற விருந்தான் புல்லு மல்லம தேவன்.

தலம்.]

லிங்கலக்ஷணம்.

(14231)
(6501)

உரு

நிரஞ்சநமாலே.

இல்லாள புதல்வ ரணேதந்தை பொன்மண் ணிடையிழைவு
செல்லா மருளு மயநீர்ந்து நின்கழல் சேர்ந்துனக்கே
யெல்லா முதவுந் சித்தத் துறைகுவை யென்கையுள்ளாய்
நல்லார் புகழ்த்து மாசார லிங்கமென் னுமமுற்றே.

பழியாம் பிறர்தம் பொருண்மனை வேட்கை பரதெய்வமோ
டொழியா வருடரு மட்டாவாண முவந்து கொண்டே
யழியா துயருந் புத்தியெனுங்கை யமர்வை சுண்டாய்
மொழியா வருங்குரு லிங்கமென் றேயென் கைமுன்னவனே.

விடயங் கரினண்ணி யானென தென்னு மிகையொருவி
யடையும் புலனினக் காக்குந் தவிரகங் காரப்பெய
ருடையங் கரமிசை ந்தசிவ லிங்கமென் னுற்றனேகாண்
புடையம் பிகையொ டமர்வாயெ னங்கைப் புரந்தகனே.

தில்லா தியங்கும் வளியொடு கூடி நிலையழிந்தே
புல்லா விடயத் தலமர னிங்குபு பொய்யினெதி
செல்லா தொளிர்நன் மனத்தே யிருத்தியென் செங்கையுள்ளாய்
கல்லா ரறிவருந் சங்கம நாமங் கடைப்பிடித்தே.

உடம்பு சத்பிதி தானாய் விடயங்க னுண்டுமலா
தடங்கு சதியொரு தானாகி நீபதி யாகவுனைத்
தொடர்ந்து துகருநன் ஞானாக் கரத்திடைத் தோன்றுவைமால்
கடந்து வரு பிரசாதமென் றேயென்கைக் கண்ணுதலே.

யானு ரடிமை சிவனே யிறையென் றிருப்பதுபோய்
நீநா ளெனப்படும் பேத மிலாமை நெறியுதவு
மானு துயர்ந்தசற் பாவத்து மாலிங்க மாகிநின்றாய்
வானு டரியவ னேகர பீடத்து மாணிக்கமே.

சகசநீடடை.

சுமரசம் பதிந்தகாலேத் தலமயிக் கியத்தடைந்திங்
கமரங்க மானவாண்மா வந்தச்சிற் சத்தியாகி
விமலமா லிங்கந்தன்னே விளங்குநெஞ்சினிற் தரித்து
நிமலமாம் பரமாநந்த நிஜநிருத் தியிழ்க்கிக்கும்.

ஆனந்தம் பதிந்தகாலே யச்சர ணத்தடைந்து
வானந்தத் தங்கமாகு மகபரா சத்தியாகித்
தானந்தப் பிரசாதத்தைத் தரித்துச்சோத் திரத்திலென்றும்
ஊனந்த மில்லாவின்ப வோசையிற் களிக்குமென்றும்.

அனுபவம் பதிந்தகாலே யடைந்துந் பிராணலிங்கத்
தெனுமங்க வாயுநின்றங் கெழிலாகி சத்தியாகி
உனுஞ்சர லிங்கந்தன்னே யொன்றுந்தொக் கினிற்றரித்துப்
பனுமந்தப் பரமாநந்த பரிசத்திற் களிக்குமென்றும்.

அவதானம் பதிந்தகாலே யடைந்தந்தப் பிரசாதத்தை
இவனுன ஷேயுவங்க மிச்சைநற் சத்தியாகி
நவமான் சிவலங்கத்தை நயனமற்றதிற் றரித்திங்
ருவமான மில்லாவின்ப வருவினிற் களிக்குமென் றும்.

நயிட்டுயம் பதிந்த காலேன்மீய சுரத்தடைந்து
சயித்தியசலமா மங்கந்தகு ஞான சத்தியாகி
வ்யப்புறுங் குருலிங்கத்தை மேவுநா வினிற்றரித்திங்
ருயப்பெறு பரமாநந்த வருசியிற் களிக்குமென் றும்.

தற்பத்தி பதிந்தகாலேத் தரும்பத்தத் தலமடைந்து
முற்பகர் தரையாமங்க மொய்யதாங் கிரியையாகித்
தற்பராசார விங்கந்தரித்து நாகியினி லந்தச்
சிற்பராநந்த கந்தந் தேர்த்ததிற் களிக்குமென் றும்.

ஒருபத்தி தானே யாறையொரு தலந்தானேயாராய்
ஒருவங்கந் தானேயாறு யொருசத்தி தானேயாறாய்
ஒருலிங்கந் தானேயாறு யொருமுகந் தானேயாறாய்
ஒருவின்பந் தானேயாறு யொன்றதாய்க் களிக்குமென் றும்.

அநாதியிற் சிவமேலிங்க மயினேயே யங்கமாகும்
அநாதியிற் வயினேயே யிவ்வங்கம் தாயிற்றென்றால்
அநாதியச் சிவமேயந்த வங்கத்திற் புறம்புந்தான் றும்
அநாதியக் குருவத்திங்கைக் கருத்தமு மிவையாகும்.

(௪)

பத்தனே முதலயிக்கனீ ருகவே பகர்ந்த
வத்த லங்களின் றிறமுரைத் தருளினை யைய
சத்த தென்றுரை செயுமிலிங் கத்தலந் தானியா
தெத்தி றங்களி னுரைத்திடப் படுமெஃ தியம்பாய்.

(ப - ரை.) பத்தன் முதல் அயிக்கன் று ஆக பகர்ந்த—, அ தலங்களின் திறம்—, உரைத்து அருளினை—, ஐய - ஐயனே, சத்து என்று உரை செய்யும்—, இலங்கத்தலம் யாது—, அத்து எ திறங்களின் உரைத்திடப்படும்—, இயம்பாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) பகர்ந்த-சொன்ன. திறம் - இலக்கணம். திறங்களின் - இலக்கணங்களால். இயம்பல் - சொல்லல்.

(௨)

தொலைந்த பந்தபத் தாதியா மறுதலந் தொடர்ந்த
விலங்கு மொண்குரு முதன்ஞான குனிய மீறியப்
பலந்த ருந்தல மேழ்தலை யிட்டவைம பதுவு
நலந்த ரும்பொறை முனியினி நவின்றிடப் படுமால்.

(ப - ரை.) தொலைந்த பந்தம் - தொலைந்த பந்தத்தையுடைய, பத்தாதி ஆம்- பத்தன் முதலாகிய, அறுதலம் தொடர்ந்த—, இலங்கும் - விளங்குகிற, ஒள் - ஒள்ளிய, குரு முதல் ஞானகுனியம் ஈறு ஆய் - குரு முதல் ஞானகுனியம் இறுதியாக, பலம் தரும் - பயனைத்தருகிற, தலம் - தலங்கள், ஏழ் தலைபிட்ட ஐம்பதுவும் - ஐம்பத்தேழும், இனி நவின்றிடப்படும்-இனிச் சொல்லப்படும், நலம் தரும்-நனமையைத் தருகிற, பொறை- (பொதிய) மலையில் வாழ்கின்ற, முனி - அகத்திய முனிவனே, எ - று.

(வி - னா.) தொலைந்த பந்தம் என்றது பந்தத்தொலைந்த என்றபடி. தொடர்ந்த-தழுவின. நிலில்-சொல்லல். பொறை-மலை (அது இங்கு அகத்தியர் வாழ்கின்ற பொதிய மலையை யுணர்த்திற்று). (ங்.)

முன்ன ரொன்பதின் குளபத்தத் தலத்தொடர் முறையா
லன்ன முன்றிகழ் தீட்சைபின் சிட்சைஞா னத்தார்
பன்னு றங்குரு கிரியையொண் பாவஞா னத்தார்
மன்னி லிங்கநம் தலஞ்சய சரபரம் * வகுப்பாம்.

(ப - ரா.) முன்னர் - முன்னே, பத்தத்தலம் தொடர் முறையால்—, இங்கு ஒன்பது உள்—, அன்ன - அவை, முன் - முன்னே, திகழ் - விளங்குகிற, தீக்ஷை—, பின்-பின்னே, சிக்ஷை—, ஞானத்தால்—, பன் உறும்-சொல்லப்பட்ட, குரு—, கிரியை—, ஒன்-ஒன்னிய, பாவம்—, ஞானத்தால்—, மன்-நிலைத்த, நல இலிங்கத்தலம்—, சுய சர பரம் (என்ப வற்றை)—, வகுப்பாம் - சொல்லுவோம், எ - று.

(வி - ரா.) தீக்ஷை குருத்தலம் - தீக்ஷாகுருத்தலம், சிக்ஷை குருத்தலம் - சிக்ஷா குருத்தலம், ஞானத்தால் பன்னுறும் குருத்தலம் - (பரம்) ஞானகுருத்தலம், கிரியை இலிங்கத்தலம்-கிரியாலிங்கத்தலம், ஒன்பாவலிங்கத்தலம்-பாவலிங்கத்தலம், ஞானத்தால் மன்னிலிங்கத்தலம் - ஞானலிங்கத்தலம், சுயம் - சுயத்தலம், சரம் - சரத்தலம், பரம்-பரத்தலம். (ச)

உ

ஓம் அநீஸ்வராய நமஃ

நாற்பத்தைந்தாவது

(க) தீக்ஷாகுருஸ்தலம்.

[அதாவது - எத்தனை உத்தரவுகளுமாவும் ஞானமும் கொடுக்கப்படுகிறதோ, மலந்தர யாதிரி பாஸங்கள் சுதயமடையப்படுகிறதோ, அத்த தீக்ஷை எனப்படும்; இவ்விதமான தீக்ஷையைச் சொப்பவனே தீயோ குரு என்பது.]

அநீஸ்வராய நமஃ.

யாதிரி ஹம்பர ஞானமீந் திடப்படு மிங்ங

னோது பாசபந் தங்கெடுத் திடப்படு மதுதான்

நீதில் தீட்சையென் றுரைத்திடப் படுமிது செய்யு

நீதி யொண்குரு மிக்கதிட் சாகுரு நிகழ்த்தின்.

* ஆசாரலிங்க ஷட் பத்திகள்:—ஆசாரலிங்கமோஹி, ஆசாரலிங்கபத்தன், ஆசார லிங்கபூஜகன், ஆசாரலிங்கவீரன், ஆசாரலிங்கபிரஸாத், ஆசாரலிங்கபிராணி என அறு வகைப்படுவார்கள். இவர்களில், ஆசாரலிங்கரான ஸ்திரீ புத்திரர்களை விட்டு நிரீமோஹியா யிருப்பவனே ஆசாரலிங்கமோஹி, பரிவாசாரத்திற்கு வீருத்தமான பூர்வீகர்களின் நடத்தைகளை விட்டிருப்பவனே ஆசாரலிங்கபத்தன், அந்யதேவதாபஜனையை யொழித்து லிங்கார்ச்சனா தற்பரனே ஆசாரலிங்கபூஜகன், கைப்பற்றிய ஆசாரத்தை ப்ரணத்யாகம் வரினும் விடாதவனே ஆசாரலிங்கவீரன், ஸூச்யஸூச்யாத் ஸங்கல்ப ரஹிதனே ஆசாரலிங்கபிர ஸாதி, பரியமாஹேஸ்வர நித்தைகளைச் சொல்லாமல் போற்றினவனே ஆசாரலிங்கபிராணி.

நிரிவிதாசாரலிங்கம்:—ஸுதாசாரம் ந்யதாசாரம் கணசாரம் என மூவகைப்படும். இவையளில், யாதாமொரு தன் ஸன்மாரீகத்தினாலு ஸகல சரணர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கச் செய்தலே ஸுதாசாரமாம், டக்ஷியினால் தான் கைப்பற்றிய வ்ரத்தை ப்ரா ஞத்தம் வரையினும் நடத்துதலே நியதாசாரமாம், பரியமாஹேஸ்வரர்களை நித்தப்பவர்களை டிக்ஷித்தலே கணசாரமாம்.

(ப - நா.) யாதிலை-எதனால், பரஞானம் ஈந்திடப்படும்—, இங்நன்-இவ்விடத்தில், ஓத - சொல்லப்பட்ட, பாச பந்தம் கெடுத்திடப்படும்—, அது தான் - அதுவே, தீது இல் - குற்றமற்ற, தீக்ஷை என்று உரைத்திடப்படும்—, இது செய்யும் நீதி - இதனைச் செய்யும் நீதியையுடைய, ஒன் குரு - சற்குரு, நிகழ்த்தின் - சொல்லுமிடத்தில், மிக்க - மேலான, தீக்ஷாகுரு - தீக்ஷாகுருவாவன், எ - று.

(வி - ரை.) பரஞானம் - பரம (உத்தமமான) ஞானம். தீக்ஷாகுரு - தீக்ஷைசெய்யுங் குரு. சற்குரு - ஸதாசாரியன். (க)

கூறு நங்குண தீதமே குகாரமாம் ருகாரம்
வேறி லங்குரு பாதித மென்குவர் மேலோர்
தேறி மிங்குண தீதமா மருவருள் செய்யு
மரது டைந்தவ னிபாரவன் குருவென மதிப்பாய்.

(ப - நா.) கூறு அரு - சொல்லுதற்கரிய, குகாரம்—, குணதீதமே ஆம்—, வேறு இலங்கு - அதனில் வேறாகி விளங்குகிற, ருகாரம்—, ரூபாதீதம் ஆம்—, என்குவர் மேலோர் - என்று சொல்லுவர் மேலோர், தேறிடும் - தெளிவாகிய, குணதீதம்—, அரு - ரூபாதீதம், ஆம் - உண்டாகிய, அருள் செய்யுமாறு அடைந்தவன் யார் - கிருபை செய்தம்பொருட்டு வந்தவன் யாரோ, அவன் - அவனே, குரு என மதிப்பாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) குணதீதம் - குணம் கடந்தது. ரூபாதீதம் - ரூபம் கடந்தது. (௨)

சாத்திரி ரப்பொருள் விளங்குற விரித்திடும் தகையால்
வாய்த்த மிக்கவா சாரத்தின் வழிநிறுத் துதலாற்
சீர்த்த வச்செய றுனுமா சரித்திடுஞ் செயலா
லேத்து றப்படு மென்றுமா சாரிய நென்றே.

(ப - நா.) சாத்திரப் பொருள் விளங்குற—, விரித்திடும் தகையால் - (சம்பாதித்து) பரவச்செய்யும் பெருமையாலும், வாய்த்த - பொருந்திய, மிக்க ஆசாரத்தின் வழி நிறுத்துதலால் - மேலான வொழுக்க நெறியில் நிறுத்துதலாலும், சீர்த்த - சிறந்த, அ செயல் தானும் ஆசரித்தலால் - அந்தச் செயலேத் தானும் ஆசரித்தலாலும், என்றும்—, ஆசாரியன் என்று ஏத்துதப்படும் - ஆசாரியனென்று அழிக்கப்படுவன், எ - று.

(வி - ரை.) சாத்திரப்பொருள் - ஸாஸ்த்ரார்த்தம் (வீரசைவாகம்பொருள்). சீர்த்த-பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சாம், சீர்த்த செயல் எனவியையும், ஆசரித்தல்-அனுஷ்டித்தல். விரித்திடும் தகையால் - விரித்துச் சொல்லும் பெருமையால் எனினுமாம். (௩)

அத்து வாழுடி யோகமுற் றருஞ்சிவ மாரு
மெய்த்த தேசிக னேபவக் கடற்கரை விடுவோ
னெய்த்தி டாவறி வாயுல கிலங்குறு மெவலு
லத்த யாகுரு வுலகெலாம் விளக்குறு பவனும்.

(ப - நா.) அத்துவா முடி - (ஆறு) அத்துவாவின் முடியாகிய, யோகம் உற்று - யோகத்தையடைந்து, அரும் சிவமாகும்—, மெய்த்த - உண்மையாகிய, தேசிகனே—, பவக்கடல் கரை - பிறவிக்கடற்கரையில், விடுவோன்—, எய்த்தி டா - இளைக்காத, அறிவு ஆய்—, எவனும் உலகு இங்குதும் - எவனும் உலகம் விளங்குமோ, அ - அந்த, தயாகுரு—, உலகு எல்லாம் விளக்குறுபவன் ஆம் - உலகம் யாவையும் விளக்கச் செய்பவனாவான், எ - று. .

(வி-ரை.) அத்துவா-மார்க்கம். முடி-அதீதம். தேசிகன்-ஆசாரியன், பவக்கடல்-மாயா சமுத்திரம். பிறவிக்கடற்கரை - முக்தி. பிறவிக்கடற்கரையில் விடுவோன் - விடுவருரு. தீட்சாகுருஸ்தலம்-முற்றம்.

நாற்பத்தாறுவது

(உ.) சிஷ்டாகுருஸ்தலம்.

[அதாவது - மேற்கூறிய சிஷ்டாகுருவே, தான் போதகனாகவும் சீஷனைப் போத்யனாகவும் அறித்து சீஷனுக்கு ப்ரஸ்னோத்தர மூலமாய் உபதேசம் செய்கையில் ஜ்ஞாந முகத்துடன் ஸதாசாரங்களை விதிப்பதனால் சிஷ்டாகுரு என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

போத கத்தின னாகியே தன்யடை புதல்வர்

கேத மற்றிடு கடாவினுக் கெதிர்விடை யிசைப்பாற்

நீத கற்றசிட் சாகுருப் பெயரினைச் செறியு

மோத லுற்றதீட் சாகுரு வேயென வுணர்வாய்.

(ப - ரை.) ஓதல் உற்ற - சொல்லப்பட்ட, சிஷ்டாகுருவே—, போதகத்தினன் ஆகி - போதிப்பவனாகி, தன்னை அடை - தன்னையடுத்த, புதல்வர்க்கு-சீடருக்கு, ஏதம் அற்றிடு-கும்மற்ற, கடாவினுக்கு - வினாவுக்கு, எதிர்விடை—, இசைப்பால் - சொல்லுதலால், தீது அகற்று - தீமையை யொழிக்கிற, சிஷ்டாகுருப் பெயரினைச் செறியும் - சிஷ்டாகுரு வெள்கிற பெயரைப் பொருத்துவன், என - என்று, உணர்வாய் - அறிவாயாக, எ -று.

(வி - ரை.) இசைப்பு - இசைத்தல் (சொல்லல்).

(க)

போத கஞ்சிவ தந்திரம் போதகப் படுத

லோத நஞ்சிவ ஞானமென் றுணர்வுற வுரைப்போன்

நீத கன்றசிட் சாகுருப் பவவிருள் சிதைக்கு

மேது விந்துவாம் வாசக னூரிய னென்பான்.

(ப - ரை.) போதகம் சிவதந்திரம் என்று—, போதகப்படுதல் ஓது அரு சிவ ஞானம் என்று—, உணர்வுற உரைப்போன் - அறிவுதிக்கும்படி சொல்வோன்—, தீது அகன்ற சிஷ்டாகுரு—, பவம் இருள் சிதைக்கும் - பிறவி யிருட்டைக் கெடுக்கிற, ஏது - காரணமாகிய, இந்து ஆம் வாசகன் - சத்திர கிரணம் போலுஞ் சொல்லையுடையவன், ஆரியன் என்பான் - ஆரியனென்று சொல்லப்படுவான், எ -று.

(வி - ரை.) போதகம் - அறிவைத்தருவது. போதகப்படுதல் - போதிக்கப்படுதல் (அறிபவென்மைய தத்துவம்.) உணர்வுற உரைப்போன் - போதகன். பிறவியிருட்டு - பிறவியாகிய அத்தகாரம் என விரியும். சிவதந்திரம் - சைவாகமம். இதனால் சிஷ்டாகுரு வினிலக்கணமும் ஆரியனிலக்கணமும் கூறப்பட்டன ; அதாவது எவரால் சீஷன் இதே யறியவேண்டிய தத்துவம் என்று மன்கு உபதேசிக்கப்பெறுகின்றானோ அவர் போதகர் என்றும் சிஷ்டாகுருவென்றும், எவருடைய மொழிகள் ஸம்ஸார இருளுக்கு ஸரக்கால சந்தர கிரணங்களாய் ப்ரவர்த்திக்கின்றனவோ அவர் ஆரியர் என்றும் சொல்லப்படுவர்.

உலகமுற்றிடு மாயையை பொழித்திட வற்று

யிலகு மத்துவி தத்தினுக் கேதுவா யிருந்த

தலைமை யிற்பதி ஞானநல் குறுமவன் றானே

புலமை பெற்றுள வா ரிய னென்பவன் புனியில்.

(ப - னா.) உலகம் உற்றிடும் மாயையை—, ஒழித்திடவற்றாய் - ஒழிக்கவல்லதாய், இலகும்-விளங்குகிற, அத்துவிதத்தினுக்கு—ஏது ஆய் இருந்த—, தலைமையின்-முதன்மையுள்ள, பதிஞானம் - சிவஞானத்தை, நல்குறும் - கிருபை செய்கிற, அவன் தானே—, புவியில்—, புலமை பெற்று உள்ள ஆரியன் என்பவன் - புலமையுள்ள ஆரியனென்று சொல்லப்படுவோன், எ - று.

(வி - னா.) புலமை - ஞானம். தானே யென்பதில் ஏகாரம் தேற்றம் (பிரிநிலையுமாம்.) (ங.)

பேதமாகிய சகவிகற்பத்தொடு பிறங்கு
மாதிரி பூருவ பக்கமாக் கொண்டுமுற் றறிவாற்
நீதி லாதவோ ரத்துவி தஞ்செய்சித் தாந்த
மேதை யோடு விக்குரு பரன்குண மிகுத்தோன்.

(ப - னா.) பேதம் ஆகிய சகவிகற்பத்தொடு—, பிறங்கும் - விளங்குகின்ற, ஆதி - மூலமாகிய மாயையை, பூருவபக்கமாக் கொண்டு—, முற்றறிவால் - பூர்ண ஞானத்தால், தீது இல்லாத—, ஓர் - ஒப்பற்ற, அத்துவிதம் செய் - அத்துவிதஞ் செய்கிற, சித்தாந்த மேதையோடு - சித்தாந்த ஞானத்தோடு, உள்ள - இருக்கிற, இ - இந்த, குருபரன்-குரு பரனே, குணமிகுத்தோன் - குணத்தில் மிக்கவன், எ - று.

(வி - னா.) விகற்பம் - வேறுபாடு (பேதகற்பனை). பூருவபக்கம் - முற்பக்கம். (ச)

யாவன் வாய்மொழி யையமென் வனத்தினை பெறிய
வாவு மொண்பர சாமவன் குருசிகா மணியா
மேவு தன்மொழி யாடியில் ழிம்பமாய் விளங்கு
மேவின் முத்தியந் திருவுள்ள பவக்கட லெடுப்பான்.

(ப - னா.) யாவன் வாய்மொழி - எவனுடைய வாய்ச் சொல்லானது, ஐயம் என் - சந்தேகமென்கிற, வனத்தினை எறிய - காட்டை வெட்டுதற்கு, வாவும் - தாவுகிற, ஒன்-கூர்மையாகிய, பரச ஆம் - கோடரியாகுமோ, அவன்—, குருசிகாமணி ஆம் - தேசிக குடாமணியாவன், மேவும் - பொருத்திய, தன் மொழி - தன் வார்த்தையாகிய, ஆடியில்- (உபதேசக்) கண்ணடியில் (தோன்றுகிற), விம்பமாய்-பிரதிவிம்பமாய், விளங்கும்—, ஏவு இல்-துன்பமில்லாத, முத்தி அம் திரு உள்ள-அழகிய முத்திச் செல்வத்தை யுடையவன், பவக்கடல் - பிறவிக்கடலினின்றும், எடுப்பான்—, எ - று.

(வி - னா.) சிகா, குடா என்பன முடியென்னும் பொருள். களங்கமற்றதாகிய எவருடைய உபதேசமொழியாகிய கண்ணடியில் மோகஷலக்ஷமி பிம்ப உருவமாய்க் காணப்படுகின்றதோ அந்தக் குரு பவதாரணம் செய்கிக்கின்றவர் என்பதிதன் சுருத்து. பவதாரணம் - ஸம்ஸாராரணவத்தைத் தாண்டச் செய்தல். (ரு)

பரிந்து சீடர்த மகத்தினை ஞானதி பத்தாம்
நிருந்த விங்கில சூறுபவற் கொப்பிலை செப்பிற்
பொருந்து றும்பவப் பிணியினுக் கேகமாம் போத
மருந்து தந்தருள் குருபரன் வாய்க்குமோ மண்ணில்.

(ப - னா.) பரிந்து - இரங்கி, சீடர்தம் - சீடருடைய, அகத்தினை-மனத்தினை, ஞான தீபத்தால்—, திருந்த - திருத்தும்படி, இங்கு - இவ்வுலகில், இலகுறுபவற்கு - விளக்கு வோனுக்கு, செப்பின் - சொல்லுமிடத்தில், ஒப்பு இல்லை—, பொருத்தும் - வருகிற, பவப்பிணியினுக்கு - பிறவி நோய்க்கு, ஏகம் ஆம் போதம் மருந்து - பரமாத்வைத ஞான

தலம்.]

ஞானகுருத்தலம்.

உகக்

மாகிய (உத்தமமான) ஓளவுத்தை, தந்தருள்-தந்தருளுகிற, குருபரன்—, மண்ணில்—, வாய்க்குமோ - கிடைப்பதோ, எ - று.

(வி - னா.) அகத்தினை-ஹ்ருதயகமலத்திலிருக்கும் சித்திரத்தை. அகம் - ஆகுபெயர். விளக்குவோன் - குரு. குருபரன் - குருஸ்ரேஷ்டன் (தேசிகன்). வாய்க்குமோ வென்னுமோகாரம் வினாவோ டெதிர்ப்பதையும்.

(சு)

சிஷ்யாகுருத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் பரமாத்மனே நம:

நாற்பத்தேழாவது

(ஈ.) ஞானகுருத்தலம்.

[அதாவது - ரஹஸ்யபார்த்தங்களின் போதத்தைச் செய்து ஸ்வேனது ஸந்தேஹத்தைப் போக்கும் இந்தச் சிஷ்யாகுருவே, ப்ரத்யக்ஷமானதும் ஜீவன்முக்தி தாயகமானதுமான ஸிஷ்யோருநத்தை யுண்டிபண்ணுவதனால் ஞானகுரு என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

ஐய நீக்குப தேசஞ்செய் திவன்றிக முறிவைச்
செய்யு முண்மையாற் பெயர்ஞான குருவெனச் செறியு
மைய வின்றியே வளரொளி மலிசிடம் பரத்தை
யுய்ய நல்குவோன் ஞானதே சிகெனன வுரைப்பார்.

(ப - னா.) ஐயம் - சந்தேகத்தை, நீக்கு - நீக்குகிற, உபதேசம் செய்து—, இவன்-இந்தச் சீடனது, திகழ் - விளங்குகிற, அறிவை—, செய்யும் - உண்டாக்குகிற, உண்மையால்—, ஞானகுரு என பெயர் செறியும் - ஞானஞ்சாரிய னென்று பெயருண்டாகும், மையல் இன்றி - மயக்க மில்லாமல், வளர் ஒளி மலி - வளராரின்றி வொளி மிகுந்த, சிதம்பரத்தை—, உய்ய - உய்யும்படி, நல்குவோன் - கொடுப்பவன், ஞானதேசிகள் என உரைப்பார்—, எ - று.

(வி - னா.) சிதம்பரம் - ஞானகாமம் (அபரோகக்ஷ ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநம்). ஞானதேசிகள் - ஞானஞ்சாரியன்.

“ப்ரபஞ்ச வேற்றுமை யில்லாததும், விகாரயில்லாததுமாகிய சிதாகாஸத்தை எவர் சித்த வ்ருத்திகளுக்கு முன்னரும், உதித்துள்ளபோதும், ஸயிக்கும்போதும், ஸயித்த பின்னரும், இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸாக்ஷிமாந்ர ரூபமாய் ஓர் போதமிருக்கின்ற மமையாலன்றோ வ்ருத்தி யுதித்ததும் ஒங்கியதும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், ஸகல வ்ருத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷியாய் ஓர் போதம் உளது, அதனையே ஆத்மாவென்றறி” என்ற யுக்திவாக்ய உபதேசங்களால் எவர் ஸாக்ஷாத்கரிக்கச் செய்கின்றாரோ, அவர் ஞானகுரு என்ப திதன் கருத்து. இதுகாறும் திஷ்யாகுரு சிஷ்யாகுரு என இரண்டு விதமாய்க் குருவைக் கூறி, இங்கு ஞானகுரு என்று மூன்றாவது கூறியதனால் மூவகையாகிய குருபேதம் கூறப்பட்ட தென்றறிக. இம்மூவகைக் குருபேதம் உபநிஷத்துக்களில் ஸோதககுரு, போதககுரு, மோக்ஷகுரு என்று வேறு பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது; இவை முறையே மார்க்கம் காட்டுவோர், ஸாஸ்த்ரோபதேஸம் செய்வோர், பரதத்வோபதேஸம் செய்வோர் எனப்பொருள்படும். இதன் விரிவை ப்ரஹ்மவீத்யாபநிஷத் முதலியவைகளில் காணலாம். இது பற்றியன்றோ பிரபுலிங்கஸீலையிலும் “போதககுரு நம்மருட் புகக் கொடி கட்டனன்று” எனப் போதககுருவைக் குறிப்பித்துள்ளது.

(க)

தேய்ந்து தானல் மருமதி மறுவொடு செறியும்
வாய்ந்த ஞானமா மதிமறு வற்றது மருங்கிற்
சேர்ந்த வல்லிரு ளகற்று வ கொளிமணித் தீப
மேய்ந்த ஞானநல் விளக்கிரு ளிரிப்பதெவ் விடத்தும்.

(ப - ரை.) அலமரும் - சுழலாநின்ற, மதி - சந்திரன், தேய்ந்து - கலை குறைந்து, மறுவொடு செறியும் - களங்கத்தோடிருக்கும், வாய்ந்த - கிடைத்த, ஞானம் ஆம் மதி - ஞானமாகிய பூர்ண சந்திரன், மறு அற்றது - களங்க மற்றது, ஒளி மணி தீபம் - ஒளியை யுடைய ரத்ந தீபம், மருங்கில் சேர்ந்த வல் இருள் அகற்றுவது - ஏய்ந்த - பொருந்திய, ஞான நல் விளக்கு - எவ்விடத்தும் - இருள் இரிப்பது - (அஞ்ஞான) இருளை யோட்டுவது, எ -று.

(வி - ரை.) சேர்ந்த வல்லிருள் - நெருங்கின வலிய இருள். எவ்விடத்தும் - சமீபம் தூரம் என்றில்லாமல் எங்கும் வியாபகமாகிய. இரித்தல் - ஒட்டல். தேய்ந்து என்றதனால் கலை குறைந்தது மல்லாமல் வளர்தலும் பெறப்பட்டது. அலமரல்-விகாரமுதல். களங்கம் என்பதனால் விகாரமுடைமையையும் குறிப்பித்தது. மருங்கு - பக்கம். (உ)

அனைத்தி னுக்குமோர் காரண மாகிய வறிவை
துனித்து ரைத்தருள் குரவனே சிவனரு ணைக்காம்
பனிக்க திர்க்குஞா னக்கடல் பொங்குறப் பவமார்
தனித்தி ருட்டை வருகுரு ஞானபா ரகனால்.

(ப - ரை.) அனைத்தினுக்கும் - எல்லாவற்றுக்கும், ஞா - ஒப்பற்ற, காரணமாகிய அறிவை - துனித்து உரைத்தருள் - துட்பமா யாராய்ந்த துரைத்தருள்கிற, குரவனே சிவன் - அருள் ளோக்கு ஆம் - (அவனது) கிருபா ளாகக்கமாகிய, பனிக்கதிர்க்கு - சந்திரனுக்கு, ஞானக்கடல் பொங்குற - பவம் ஆம் - பிறவியாகிய, தனித்த - ஒப்பற்ற, இருட்டி அற - இருளாறுமபடி, வரு - வந்த, குரு - தேவிகள், ஞானபாரகன் - ஞானக்கரையடைந்தவன், எ -று.

(வி - ரை.) பனிக்கதிர் - குளிர்ச்சியாகிய கிரணங்களையுடையவன் (சந்திரன்). ளோக்கம் - பார்வை. அனைத்தினுக்கும் - சகல புருஷார்த்தங்களுக்கும். (ங)

பொங்கு செங்கதிர்ப் புறத்துநின் றிணைவிழி புதைக்கும்
கங்குல் வல்லிரு ளொன்றையே போக்குறங் கருதி
னிங்கு நல்லருண் ஞானதே சிகனெனு மிரவி
தங்கு முள்ளொடு புறத்துறு மிருளெலாந் தள்ளும்.

(ப - ரை.) பொங்கு - விளங்குகிற, செங்கதிர் - சூரியன், புறத்து நின்றது - இணை விழி புதைக்கும் - இரு கண்களையும் மறைக்கிற, கங்குல் - இராக்காலத்து, வல் இருள் ஒன்றையே போக்குறம் - கருதின் - யோசிக்கு மிடத்தில், இங்கு - இவ்வுலகில், நல் அருள் ஞானதேசிகள் என்னும் இரவி - தங்கும் - தங்கிய, உள்ளொடு - உள்ளிருளோடு, புறத்து உறும் இருள் எல்லாம் - தள்ளும் - ஒழிக்கும், எ -று.

(வி - ரை.) செங்கதிர் - செம்மையாகிய கிரணங்களை யுடையவன் (சூரியன்). ஒன்றையே யென்னுமேகாரம் தேற்றம். இரவி-சூரியன். சூரியன் புறவிறுளொன்றையே யொழிப்பான், ஞானசாரியனாகிய சூரியன் உட்புற விறுளையொருங்கே ஒழிப்பானென் புதிதானும் கூறப்பட்டது. (ச)

கடைக்க னோக்கினுற் றியானாதி கற்பனை யின்றி
யடுக்கு மோர்சிவ வேதக மாக்குறு மறிவை
விடுக்கு மாலுடை யுபர்சிவன் முத்தனய் மேவக்
கொடுக்கு மாரியன் ஞானசா கரனெனக் குறிப்பாய்.

(ப - ரை.) ஆரியன் - ஆசாரியன், கடைக்கண் நோக்கினால் - கடாக்கத்தினாலேயே, தியானாதி கற்பனை இன்றி—, அறிவை—, அடுக்கும் - அடுத்த, ஓர் - ஒப்பற்ற, சிவ வேதகம் ஆக்குறும்—, விடுக்கும்—விட்ட, மால் உடை - ஆசையையுடைய, உயர் - உயர்ந்த, சிவன் முத்தனய் மேவக் கொடுக்கும்—, (ஆதலால்) ஞான சாகரன் என - ஞானக் கடலாவனென்று, குறிப்பாய் - நினைவாயாக, எ - று.

(வி-ரை.) வேதகம் - வேதிகப்பட்டது (பொன்). ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க:—
பிரபுலிங்கலீலை.

இவ்வாறானும் நனையுணர்த்தி யிருந்த ஞான வியல்வீர
சைவா சிரிய னல்லமனித் தரையிற் பருவந் தலைசிறப்ப
வுய்வா னினேந்து தனேநோக்கி யுற்ற வழியார்க் குபதேசந்
செய்வா னியன்ற வழுவொடுசென் றறள்செய் செயல்செய் துலாவினான். (ரு)

ஞானகுருத்தலம் - முற்றம்.

வ.

ஓம் ஸோமஸூர்யாக்நிலோசநாய நம:

நாற்பத்தேட்டாவது

(சு.) கிரியாலிங்கத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸ்ரோத்திரவினு லுண்டான ஸ்ரோதத்தினால் ஆஸத்தனய்ச் செய்யும் எல்லா ஸத்த்கிரியைகளும் எந்த வஸ்துவினிடத்தில் லயமடைகிறதோ, அந்த வஸ்துவாகிய இஷ்டலிங்கமே கிரியாலிங்கம் என்பது.]

கவிலினைத்துறை.

ஞான தேசிகள் ஞானயோ கங்கொடு நண்ணி
மான மேவிய கிரியையெவ் விடத்தினின் மாயு
மான விற்கது தான்கிரி பசலிங்க மாமென்
றான மின்றிய னுன்முறை யுணர்ந்தவ ருரைப்பார்.

(ப - ரை.) ஞானதேசிகள்—, ஞானயோகம் கொடு நண்ணி—, மானம் மேவிய - பெருமை பொருந்திய, கிரியை—, எவ்விடத்தினில் மாயும் - எவ்விடத்திற் கெடுமோ, ஐன - ஆகிய, இங்கு அது தான் - இவ்விடத்து அதுவே, கிரியாலிங்கம் ஆம் என்று—, ணனம் இன்றிய - குற்ற மில்லாத, தூல் முறை உணர்ந்தவர் உரைப்பார்—, எ - று.

(வி - ரை.) கிரியை - தொழில். ணனமின்றிய தூல் என்றது சிவாகமங்களை. தூல் - ஆகுபெயர். ஞானயோகம் - விஞ்ஞான ஸம்பந்தம். (ச)

அறிவு மேனியா யுண்மையா யாநந்த வழுவாய்ப்
பொறிபு ருவொரு பிரமமே கிரியையின் பொருட்டுக்
குறியு ருவரு மிலிங்கமென் றுதலாற் கொண்ட
மறிவி லாவிலிங் கார்ச்சனை பலமெலாம் வழங்கும்,

(ப - ரை.) அறிவு மேனியாய் - அறிவுருவாகி, உண்மையாய்—, ஆந்த வடிவாய்—, பொறி உறு - பொறிகளனுகாத, ஒரு - ஒப்பற்ற, பிரமமே—, கிரியையின் பொருட்டு—, இலிங்கம் என்று—, குறி உறு வரும் - குறியடைந்துவரும்—, ஆதலால்—, கொண்ட—, மறிவு இலா - தடையில்லாத, இலிங்க அர்ச்சனை—, பலம் எல்லாம் வழங்கும் - எல்லாப் பயன்களையும் தரும், எ - று.

(வி - ரை.) அறிவு - சித்து. உண்மை - சத்து. ஆந்தம் - இன்பம். பொறி - ஐம் பொறிகள் (அவை மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்பன.) (உ)

யாக மாதிய கிரியைகள் யாவையும் விடுத்து
யோக மாதவர் சித்தர்கள் யாவரு முவந்தே
யேக மாகிய விலிங்கபூ சனையையே யிசைவ
ராகை யாலிலிங் கஞ்சிறற் தொப்பிலா தாகும்.

(ப - ரை.) யாகம் ஆதிய கிரியைகள் யாவையும் விடுத்து—, யோகமாதவர் சித்தர்கள் யாவரும்—, உவந்து-விரும்பி, ஏகம் ஆகிய - அத்விதீயமாகிய, இலிங்கபூசனையையே இசைவர்—, ஆகையால்—, இலிங்கம் சிறந்து ஒப்பு இல்லாததாகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) யோகமாதவர் - யோகிகள்.

(ங)

அரிய மாதவ மியாகங்க ளாற்பய னென்கொல்
பெருகு மாதர விலிங்கபூ சனையினிற் பெற்றான்
கிரியை யாவையுந் தரும்பல மவனரோ கிடைத்தான்
றெரியி லோவவற் கரிதென வில்லையோர் சிறிதும்.

(ப - ரை.) அரிய மாதவம் யாகங்களால்—, பயன் என் கொல் - பயன் யாதோ, இலிங்க பூசனையினில்—, பெருகும் ஆதரவு பெற்றான் - மிக்க அன்பு பூண்டவன், கிரியை யாவையும் தரும் பலம் அவன் கிடைத்தான்-எல்லாக் கிரியைகளும் தருகிற பயனை அவன் அடைந்தான், தெரியிலோ - கருதுமிடத்திலோ, அவற்கு-அவனுக்கு, ஓர் சிறிதும்—, அரிது எனல் இல்லை—, எ - று.

(வி - ரை.) கொல் - ஐயத்தோடெதிர்மறை. யாகம் - அக்ஷிஷ்மாத்தா முதலிய வேள்விகள். (சு)

வேதன் மான்முத லாகிய விண்ணவர் குழாமும்
திதி லாதுயர் சித்தர்தங் கணங்களுஞ் சிறந்த
போத மாகிய விலிங்கபூ சனையினைப் புரிந்து
பேத மாயதம் பதமொடு தந்தொழில் பெற்றார்.

(ப - ரை.) வேதன்—, மால்—, முதலாகிய—, விண்ணவர் குழாமும் - தேவர் கூட்டமும், திது இல்லாது உயர்-திங்கில்லாமலுயர்ந்த, சித்தர் கணங்களும்—, சிறந்த—, போதம் ஆகிய இலிங்க பூசனையினைப் புரிந்து—, பேதம் ஆய - வெவ்வேறுகிய, தம் பதமொடு - தம் பதவிக்குடன், தம் தொழில் பெற்றார்—, எ - று.

(வி - ரை.) கணங்கள் - கூட்டங்கள். போதம் - ஞானம். தம் தொழில் - லோக வ்யாபாரங்களுக்கு அதிகாரத்தொழில். (ரு)

கிரியாலிங்கத்தலம் - முற்றம்.

உ
ஓம் ஹவிஷேகம்:
நாற்பத்தோன்பதாவது
(௫) பாவலிங்கத்தலம்.

[அதாவது - க்ரியாலிங்கம் க்ரியைகளுக்கு எவ்வாறு லயஸ்தாநமோ, அவ்வாறு
ப்ராணலிங்கம் மஹோலயத்திற்கு ஸ்தாநமாயுள்ளதே பாவலிங்கம் என்பது.]
கலிநிலேத்துறை.

கிரியையெவ்வண மிலயமுந் றிட்டது கிளத்தி
னரிய பாவமு மவ்வகை யவ்விடத் தடங்கு
முரிய தாமது வேபாவ லிங்கமென் றுரைப்பர்
தெரிய நூல்பல கற்றுணர் வுடையதே சிகரே.

(ப - ரை.) கிளத்தின் - சொல்லுமிடத்தில், கிரியை - கிரியையானது, எவண்ணம்
இலயம் உற்றிட்டது - எவ்வாறு லயமடைந்ததோ, அரிய பாவமும் அவகை அவ்
விடத்து அடங்கும்—, உரியது ஆம் அதுவே பாவலிங்கம் என்று உரைப்பர்—,
(யாரெனின்) பலநூல் தெரியக் கற்று உணர்வு உடைய தேசிகர்—, எ -று.

(வி - ரை.) கிளத்தல் - சொல்லல், லயம் - ஒமிக்கம். பாவம் - பாவனை. தேசிகர் -
ஆசார்யர். (க)

பகவ னாகிய பரசிவன் பாவமுந் றிடுவன்
றிகழ்ப ராபரற் கனையதாம் செய்திடுஞ் செயலெ
னிகரி லாதவன் விறையவ னித்தபூ ரணனாந்
தகையு ளானென வுள்கவென் றருமறை சாற்றும்.

(ப - ரை.) திகழ் - விளங்குகிற, பராபரற்கு - பராபரனுக்கு, அனையதால் - அத்
தன்மையால், செய்திடும் செயல் என் - செய்கிற செயலால் பயன் யாது, பகவனாகிய
பரசிவன்—, பாவம் உற்றிடுவன்—, நிகர் இல்லாத அ இறையவன்—, நித்த பூரணன்
ஆம் தகை உள்ளான் என்—, உள்க என்று—, அரு மறை சாற்றும்—, எ -று.

(வி - ரை.) அனையது - க்ரியாகூலை. நித்தம் - ஸாஸ்வதம். பூரணன் - நிறைந்திருப்
பவன். தகை - பெருமை. உள்கல் - நினைத்தல். சாற்றல்-சொல்லல். பாவம் உற்றிடுவன்-
பாவநா ஸ்வரூபனு யிருப்பன் (பிரம்மமாகிய அத்தக்கரண விர்த்தியால் அறியப்படுவன்
எனினுமாம்). (உ)

கண்டி தப்படா வறிவுரு வாகிய கடவுள்
கொண்டு பத்தர்செய் துறுமுப சாரமே கொள்வான்
விண்ட வந்துயர்ப் பாவத்தின் விளங்குறு மென்று
பண்டு கற்றறி நல்விசைப் புலவர்தாம் பகர்வார்.

(ப - ரை.) கண்டிதப்படா அறிவுருவாகிய கடவுள்—, கொண்டு பத்தர் செய்து
உறும் உபசாரமே கொள்வான்—, விண் தவத்து-மேலான தவத்தினால், உயர் பாவத்தின்-
உயர்ந்த பாவத்தில், விளங்குறும் என்று—, பண்டு - பழமையாக, கற்று அறி - கற்ற
றித்த, நல் இசை - நல்ல புகழையுடைய, புலவர் பகர்வார்—, எ -று.

(வி - ரை.) கண்டிதம் - வரையறை. கொள்வான் என்பதில் வான் எதிர்கால
வினையெச்சு விடுகி (கொள்ளும்பொருட்டு), பாவம் - பாவனை. புலவர் - அறிவுடையோர்.
பகர்தல் - சொல்லுதல். அகண்ட பரமானந்த ஜ்ஞாந வழுவமாகிய பரசிவமானது, பக்தர்
களுக்குச்செய்யும் உபசாரத்தால் சுத்தமாகிய சித்த விர்த்தியால் ப்ராஸந்மாகின்றது
என்பதிகள் கருத்து. (ங)

மண்ணி லஞ்சிலை முதலிய கொண்டுதாம் வகுத்துப்
பண்ணு றுஞ்செய லிலிங்கமெங் கதினிகழ் பாவ
நண்ணி லிங்கமே சிறந்தது ஞானகா ரணமா
யெண்ணு றுங்குறை யின்றியே யமைவுறு மியல்பால்.

(ப - ரா.) மண்ணில் - மண்ணுலகில், அம் - அழகிய, சிலை முதலிய கொண்டு வகுத்து—, பண்ணுதும் செயல் இலிங்கம்—, எங்கு - எங்குளதோ, அதின் - அதனினும், நிகழ் பாவம்நன் இலிங்கமே சிறந்தது—, ஞானகாரணம் ஆய் - ஞானகாரணமாகி, எண்ணுதும் - எண்ணப்படுகிற, குறைவு இன்றியே அமைவு உறும் இயல்பால்—, எ-று.

(வி - ரா.) சிலை - கல். அதின் என்பதில் இன் என்னும் ஐந்தாவது உறழ் பொருளில் வந்தது, இயல்பு - இயற்கை. நிகழ் பாவம் நண்ணி லிங்கம் - சிவஸ்வரூபமான லிங்கம். மண் கல் இவைகளாலாகிய லிங்கத்தைக்காட்டிலும் சிவலிங்கமானது எந்தக் குற்றமிராது தாலும் ஜ்ஞாநமார்க்கத்தில் ப்ரவேலிங்கச் செய்கின்றமையாலும் ஸ்ரேஷ்டமாயுள்ளது என்பதிதன் கருத்து. (சு)

புறத்தி லிங்கம்விட் டுளத்தினிற் போதலிங் கத்தை
மறப்ப றும்படி வைத்துளிப் பாவமென் மலராத்
சிறப்பு றுஞ்சிவ பூசனை யன்பொடு செய்யு
மறப்பெ ருந்தகை தனைப்பாவ லிங்கியென் றறிவாய்.

(ப - ரா.) புறத்து இலிங்கம் விட்டு—, உள்ளத்தினில்—, போதலிங்கத்தை—, மறப்பு அறும்படி வைத்து உள்ளி—, பாவம் என் மலரால்—, சிறப்புறும் சிவபூசனை—, அன்பொடு செய்யும்—, அறப்பெருந்தகைதனை—, பாவலிங்கி என்று அறிவாய்—, எ-று.

(வி - ரா.) புறத்து இலிங்கம் - வெளி லிங்கங்கள். போதலிங்கம் - ஜ்ஞாநலிங்கம். உள்ளல் - நீனைத்தல். பாவம் என் மலர் - பாவநாபுஷ்பம்; பாவம் மென் மலர் எனப் பிரித்து பாவனையாகிய மெல்லிய மலர் என்றுரைப்பினு மமையும். அற - மிகுதியாக, பெருந்தகை - பெருங்குணமுடையோன். (கு)

மருவு மாதியா தாரநன் மனமலர் வரிவிற்
புருவ நாப்பணென் றுரைத்திடப் பொருந்திவற் றொன்றிற்
றிரிவி னல்விளக் குருவமாஞ் சிவன்றனைப் பாவ
வுருவ நற்பொருள் கொண்டருச் சிப்பவன் யோகி.

(ப - ரா.) மருவும் - பொருந்திய, ஆதி ஆதாரம்—, நல் மன மலர்—, வரி வில் புருவ நாப்பண் என்று—, உரைத்திடப் பொருந்து - சொல்லப் பெற்ற, இவற்று ஒன்றில் - இவைகளுள் ஒன்றில், திரிவு இல் - மாறுபடுதலில்லாத, நல் விளக்கு உருவம் ஆம் சிவன் தன்னை—, பாவ உருவம் நல் பொருள் கொண்டரு அருச்சிப்பவன்—, யோகி—, எ - று.

(வி - ரா.) ஆதியாதாரம் - மூலாதாரம். மனமலர் - இதயகமலம். வரிவில் - நீண்ட வில் (வரி - கட்டமைந்த என்னுமாம்). புருவ நாப்பண் - ப்ருமத்தைய. சிவன் - சிவ லிங்கம். கொண்டு-மூன்றாவதன் சொல்லுருபு. விளக்கு உருவம்-திடம் போன்ற வுருவம். பாவ உருவம் நல் பொருள் - பாவநா த்ராயம். அருச்சினை - பூஜித்து வழிபடுதல். (சு)

மரங்கல் மண்ணினால் வகுத்துள் விலிங்கவந் தனையைப்
புரிந்தி டானது பூகியாற் பரங்குடர்ப் புணர்வோன்
விரிந்தி டுங்கிரி யாபூசை புல்லறி வினர்க்கந்
தரங்க பூசனை புரித்து மெய்ஞ் ஞானிக டமக்கே.

(ப - ரை.) மரம் கல் மண்ணினால் வகுத்து உள்ள—, இலிங்க வந்தனையை—, அதுபூதியால் பரஞ்சுடர்ப் புணர்வோன்—, புரித்திடான்—, புல் அறிவினர்க்கு—, விரித்திடும் கிரியாபூசை (உரித்து)—, மெய் ஞானிகள் தமக்கு அந்தரங்க பூசனை உரித்து—, எ - து.

(வி - ரை.) வகுத்தல் - செய்தல். அதுபூதி - அதுபவம். புணர்தல் - அடைதல். புல்லறிவு - அற்பவறிவு. புரிதல் - செய்தல். அந்தரங்கபூசனை - பாவநாபூசனை. அதுபூதி யால் பரஞ்சுடரைப் புணர்வோன் - தனது அதுபவமே ப்ரமாணமாய்க் கொள்ளப் பட்ட ஜ்யோதிர்லிங்கத்தை யதுஸந்தானம் செய்கிறவன். எ - அசை. (எ)

பாவலிங்கத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் யஜ்ஞமயாய நம:

ஐ ம் ப தா வ து

(சு.) ஞானலிங்கத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - மேற்கூறிய ப்ரானலிங்கத்தை ப்ரகாஸப்படுத்தும் ஜ்ஞானம் லயமா யுள்ளதும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஸ்ரயபூதமாயுள்ளதும், ஸாஸ்த்ரவிசாரம் குருவசம் ஸ்வாறு பவங்களினால் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு நுத்ரர்கள் என்னும் மூர்த்திகளைக்கடத்ததும், ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் ஆகிய முக்குணங்களைக் கடத்ததுமாக அறியப்பட்டுள்ள வஸ்துவே ஞான லிங்கம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

அன்ன பாவஞா பகஞான மெவ்விடத் தடங்கி

மன்னி நின்றிடு மதுஞான லிங்கமா மதிக்கி

னென்ன விங்குரை யாடுவர் நன்றுற விலங்க

வுன்ன ருஞ்சிவ தத்துவ முணர்ந்திடு முரவோர்.

(ப - ரை.) நன்று உற இலங்க - நன்றாக விளங்கும்படி, உன் அரு - நினைத்தற்கரிய, சிவதத்துவம் உணர்ந்திடும் உரவோர்—, அன்ன - அத்தன்மைத்தாகிய, பாவ ஞாபக ஞானம் எவ்விடத்து அடங்கி மன்னி நின்றிடும்,—அது—, மதிக்கின்—, ஞானலிங்கம் ஆம் என்ன—, இங்கு உரையாடுவர்—, எ - து.

(வி - ரை.) உன்னல் - நினைத்தல். உரவோர் - அறிவுடையோர். மன்னல் - நிலை பெறல். மதித்தல் - ஆலோசித்தல். உரையாடுதல் - சொல்லுதல். பாவ ஞாபக ஞானம் - சிவதத்துவப்ரகாஸ ஜ்ஞானம். சிவதத்துவப்ரகாஸமானது எதனிடம் ஒடுங்குகின்றதோ அது ஜ்ஞானலிங்கமென்று சிவதத்துவார்த்தம் உணர்ந்தவர்களால் கூறப்படும் என்பதितன்கருத்து.

இதனால் இதனையறித. ஓர் வஸ்துவை யறிபவென்முன் சித்தம் அதனிடம் செல்லவேண்டும்; அதாவது, அதன் ஆகாரம் ஆகவேண்டும். இருளில் உள்ள ஓர்பொருளை யறிய வேண்டுமாயின் அவ்விருளை விலக்குவதற்கு ஓர் ப்ரகாஸமும், அந்தப் பொருளை விளக்கிக் காட்டுவதற்குக் கண் என்னும் ஓர் இத்திரியமும் எவ்வாறு அவஸ்யம் வேண்டப் படுகின்றதோ, அவ்வாறே யாதேனும் ஓர் பொருளை யறிவதற்கு அதனை மறைத்துக் கிடக்கும் ஆவரணத்தை நீக்க சித்த வ்ருத்தியும் அதனை விளக்கிக் காட்டுவதற்கு அந்த

சித்த வ்ருத்தியிலுள்ள ப்ரதிபிம்பமாகிய சைத்யமும் வேண்டப்படுகின்றன. எவ்வாறெனின்:— புத்தியும் அதிலுள்ள சிதாபாஸனும் ஆகிய இரண்டும் கடத்தை வ்யாபிக்கின்றன. அங்குள்ள ஆவரணம் புத்தி வ்ருத்தியால் தொடைகின்றது. சிதாபாஸனால் கடம் விளங்குகின்றது. இனி, ஸாக்ஷிபூதனாகிய பரமாத்ம ஸிவத்தை யறியவேண்டுமாயின் முற்கூறியபடி அங்குள்ள ஆவரணத்தை நீக்க சித்த வ்ருத்தி வேண்டும். அத்தகைய சித்த வ்ருத்தியே அகண்டாகார வ்ருத்தி எனப்படும். பரமாத்மா ஒன்றிற்கும் விஷயமாகாவிடினும் அகண்டாகார வ்ருத்திக்கு மாத்திரம் விஷயமாகும். இந்த அகண்டாகார வ்ருத்தியே ப்ரஹ்ம ஐஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படும். இந்த ஐஞ்ஞானத்தினால் பரமாத்மா வினிடத்துள்ள ஆவரணம் நீங்கும். இனி, கடம் முதலியவைகளை யறிவதற்கு வ்ருத்தியும் ப்ரதிபிம்பமும் வேண்டப்படுவது போலப் பரமாத்மாவை யறிவதற்கு ப்ரதிபிம்பமும் வேண்டாவோவெனின், வேண்டியதில்லை யென்க. கடாதிகள் ஜடப் பொருள்களாதலால் அவைகளை விளக்கிக்காட்டப் ப்ரதிபிம்பம் வேண்டப்படுகின்றது. பரமாத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாஸனதலாலும், தானே போதப் ப்ரகாஸவடிவனு யிருப்பதினாலும் அவனை வேறொன்று விளக்கவேண்டியதில்லை. இருளிலுள்ள கடம் முதலிய பொருள்களை யறிவதற்கு விளக்கும் கண்ணமாகிய இரண்டு பொருள்கள் வேண்டப்படினும், விளக்கைப் பார்ப்பதற்குக் கண் மாத்திரம் வேண்டியதே யன்றி மற்றொரு தீபம் வேண்டப்படுவதில்லை. இந்த அகண்டாகார வ்ருத்தியினால் பரமாத்ம சைத்யத்தை மறைத்துள்ள அஞ்ஞானமென்னும் ஆவரணம் நீங்கி, பரமாத்ம ஸாக்ஷாத் காரம் ஏற்பட்டு, அந்த வ்ருத்தியும் லயித்துப்போதலும், அது லயித்த இடமாய் எஞ்சி நிம்பதே நித்ய முக்த ஸூத்த போத ஸதாநந்த அகண்ட பரிபூர்ண பரஸிவப் பொருளாம்.

(க)

முக்கு ணங்கண் மும்மூர்த்திகள் கடந்துணர் முதன்மை
தக்கு றும்பரப் பிரமமே ஞானலிங்கந்தான்
பக்க தூலகுக் குமங்களிற் கிரியைநற் பாவம்
புக்கு றும்பராத் பரத்தினிற் றானமே பொருந்தும்.

(ப - னா.) முக்குணங்கள்—, மும்மூர்த்திகள்—, கடந்து உணர்—, முதன்மை தக்குறும் பரப்பிரமமே ஞானலிங்கம்—, பக்க - வேறுபட்ட, தூல குக்குமங்களில்—, கிரியை நல் பாவம் புக்குறும் பராந் பரத்தினில்—, ஞானமே பொருந்தும்—, எ - று.

(வி - னா.) மூக்குணங்கள் - ரஜஸஸ்த்வதமோ குணங்கள். மும்மூர்த்திகள் - ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரர்கள். பக்க என்பதற்குப் பகுதி பகு. தூல குக்குமங்களில் கிரியை நல் பாவம் புக்குறும் பராந் பரத்தினில் ஞானமே பொருந்தும் - ஸ்தூல லிங்கத்தில் கிரியையாகிய பூணை ஸம்பவிக்கும், ஸஞ்ஞம் லிங்கத்தில் பாவனை நிகழும், ஸ்தூல ஸஞ்ஞம் நிலைமைகளைக் கடந்ததாகிய பரமாத்மாவில் ஐஞ்ஞானமென்றே நிகழும்.

(உ)

தூல குக்கும வருவங்கள் கற்பனை சொல்லின்
மேல தாம்பரஞ் சுடர்க்கவற் றுல்வினை பயனென்
மாலி லாதயர் ஞானலிங்கத்தையே மதிக்க
தூலெ லாமொரு வந்தயிங் குரைத்திடு துனித்து.

(ப - னா.) மேலது ஆம் பரம் சுடர்க்கு—, தூல குக்கும வருவங்கள் சொல்லின் கற்பனை—, அவற்றால் வினை பயன் என்—, மால் இல்லாது உயர் ஞானலிங்கத்தையே மதிக்க—, தூல் எல்லாம் துனித்து இங்கு ஒருவந்தம் உரைத்திடும்—, எ - று.

(வி - னா.) கற்பனை - பொய். மால் - மயக்கம். ஒருவந்தம் - நிச்சயம். துனித்து - தூப்பமாயாராய்ந்து. 'மதிக்க' - மதிப்பாயாக (அதுஸந்தாகம் செய்வாயாக).

சிறந்த சச்சிதா நந்தமெய்ச் சோகியாஞ் சிவனை
யறிந்து ளானெவ னவன் ஞா னலிங்கியென் றறிவாய்;
புறந்த ருஞ்செயற் கிரியையும் பாவமும் போக்கி
நிறைந்தி டுஞ்சிவ மடைப வனே முத்த னிகழ்த்தின்.

(ப - னா.) சிறந்த சச்சிதாந்த மெய் சோதி ஆம் சிவனை—, அறிந்துளான் எவன்—, அவன் ஞானலிங்கி என்று அறிவாய்—, புறம் தரும் செயல் கிரியையும் பாவமும் போக்கி—, நிறைந்திடும் சிவம் அடைபவனே—, நிகழ்த்தின் - சொல்லுமிடத்து, முத்தன்-முத்தனுவன், எ - று.

(வி - னா.) புறம் - வெளி. கிரியை - செயல் (கர்மம்). பாவம் - பாவனை. நிகழ்த்தல்- சொல்லல். நிறைந்திடும் - பரிபூர்ண சைதன்ய வாழ்வமாகிய. அடைபவன் - அதுவந்தான் செய்பவன்.

(ச)

ஞானலிங்கத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸோமாய நம.

ஐம்பத்தோன்றாவது

(எ) சு ய த் த ல ம்.

[அதாவது-ஐஞானலிங்கமுள்ளவனே ஸ்வயஸ்தலத்தையடையப் பெற்றவனும், ப்ராணலிங்கத்தைப் ப்ரகாஸப்படுத்தும் ஐஞானத்திற்கு ஸயஸ்தானமாகி அந்த ஐஞானலிங்கத்தையடைந்தவனும், ஸ்வேச்சாசார ஸத்துவத்தி லிஷ்டயாதி மமகார ராஹித்ய முதலிய குணங்களோடு கூடினவனும், ஸ்வயஸ்தலக் கென்னுமபிதாந முள்ளவனும், ப்ரபஞ்சக் கூட்டுறவினின்றும் விடப்பட்டவனுமாயினும் கிரியையுள்ளவனாகக் காணப்படுபவனாதலால் சுயன் என்பது.]

கலிலைத்துறை.

பாவ ஞாபக ஞானமெய்ஞ் ஞானத்தின் பாற்போய்
மேவி யேயொடுங் குறுமந்த ஞானவான் விளம்பிற்
பூவின் மேவுறுஞ் சுயனும் மென்னவே புகல்வர் .
காவி வாணெடுங் கண்ணுமை பங்கனூல் கற்றோர்.

(ப - னா.) காவி - கருங் குவளைமலர் ப்பான்ற, வான்-ஒளி பொருந்திய, நெடுங்கண்-நீண்ட கண்களையுடைய, உமை பங்கன் - உமாத்தெவிக்குப் பாகனாகிய சிவபெருமானது, நூல் - நூல்களை, கற்றோர்—, பாவ ஞாபக ஞானம் - ஸிவத்தவப்ப்ரகாஸ ஐஞானமானது, மெய் ஞானத்தின் பால் போய் மேவி ஒடுங்குதும் - (எந்த, மெய்ஞானத்தின் பகுதியிற் சென்று பொருந்தி யொடுங்குமோ, அந்த ஞானவான் - அந்த ஞானமுடையவன், விளம்பின்—, பூவில் - இவ்வுலகத்தில், சுயன் நாமம் மேவுதும் என்ன - சுயன் என்னும் பெயரைப் பொருத்துவனென்று, புகல்வர்—, எ - று.

(வி - னா.) கருங்குவளை - நிலோத்பலமலர். காவி - ஆகுபெயர். பங்கன் - பாகத்தை யுடையவன். விளம்பல் - சொல்லல். புகல் - சொல்லல்.

(ச)

சோதி லிங்கதற் பரனுமாய்த் தோன்றுறு முலக
மியாது மோர்சிவ மயமெனக் கண்டுதன் னிச்சுசை
கீதி செய்துறு மொருமுனி புங்கவ னிகழ்த்தி
குதி யாடியர் சுயனும் முடையவ னாகும்.

(ப - ரை.) சோதிலிங்க தம்பரனுமாய்—, தோன்றுதும் - காணப்படுகிற, உலகம் யாதும் - உலகமெல்லாம், ஓர் - ஒப்பற்ற, சிவமயமெனக்கண்டு—, தன் இச்சை - தன் அவாவை, நீதி செய்துறு - நியதி செய்து கொண்டுருக்கிற, ஒரு முனி புங்கவன்—, நிகழ்த்தின் - சொல்லுமிடத்தில், ஆதியாய் உயர் சுயன் நாமம் உடையவன் ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) சிவமயம் - சிவரூபம். முனிபுங்கவன் - முநிஸ்ரேஷ்ட்டன். நிகழ்த்தல் - சொல்லல். சோதிலிங்க தம்பரனுமாய் - ஜோதிலிங்கத்திலேயே மனம் செல்லுகின்றவனுமாய். தன் இச்சை நீதி செய்துறும் - தனது இச்சையின்படி சென்று மகிழ்வோனும். (உ)

பிச்சை யூணடைந் தொழிந்தவாங் காரமும் பெற்று

நிச்ச மிந்திய மவித்துறு கிலேசங்க ணீக்கி

நச்சு பூதிய னாகியே நடுநிலை நண்ணி

பிச்சை யோடுவர்ப் பிலான்பர முத்தனென் றிசைப்பர்.

(ப - ரை.) பிச்சை ஊண் அடைந்து—, ஒழிந்த ஆங்காரமும் பெற்று—, நிச்சம் - நித்தலும், இந்தியம் அவித்து—, உறு கிலேசங்கள் நீக்கி—, நச்சு பூதியன் ஆகி—, நடுநிலை நண்ணி—, இச்சையோடு உவர்ப்பு இல்லான்—, பரமுத்தன் என்று இசைப்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஊண் - உணவு. ஒழிந்த ஆங்காரம்-அஹங்கார நீக்கம். இந்தியம் அவித்தல்-இந்திரியங்களை யடக்குதல். உறு கிலேசங்கள் - மிகுந்த (ஐந்து) வ்யஸைங்கள். நச்சுதல்-விரும்புதல். பூதியன் - விபூதியையுடையவன். இச்சை - விரும்பு. உவர்ப்பு - வெறுப்பு. இசைத்தல் - சொல்லல். நடுநிலை - (பிச்சைக்காரனிடமும் அரசனிடமும்) சமபுத்தி. (ங)

துன்ப வெம்பவ நேமியிற் சுழன்றிடு பவரைத்

தன்பெ ருங்கணிற் கண்டிதும் பூதொடு சார்வுற்

றின்ப வெள்ளத்தின் மூழ்கினே னாகியே யிருப்பன்

முன்ப கர்ந்துள நிலையிடை நின்றிடு முனிவன்.

(ப - ரை.) முன் பகர்ந்து உள்ள-முன்னே சொல்லப்பட்டுள்ள, நிலையிடை நின்றிடும்—, முனிவன்—, வெம் - வெப்பமாகிய, துன்பம் - துக்க நுபமாகிய, பவ நேமியிற் சுழன்றிடு பவரை—, தன் பெருங்க கண்ணிற்கென—, இறும்பூதொடு-(புன்னகைகொண்டு) அதிசயத் தோடு, சார்வுற்று—, இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன் ஆகியே இருப்பன்—, எ - று.

(வி - ரை.) பகர்தல் - சொல்லல். நிலையிடை - நிலையில். பவநேமி - பிறவிக்கடல். இறும்பூது - அதிசயம். சார்வுறல் - அடைதல். இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன் - பேராறந்த ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவிடம் லயித்த சித்த முடையவன். (ச)

நண்ணு றுஞ்சிவத் தியாநந் சைவஞா னந்தா

ஊண்ணு றுஞ்செயற் பிச்சையே காந்தசி லத்தோ

டெண்ணு மிங்கிவை நான்கையு மன்றிமே லெண்ணப்

பண்ணு றுஞ்செய லொன்றிலை பரமயோ கிக்கே.

(ப - ரை.) பரம யோகிக்கு—, நண்ணுறும்-பொருந்திய, சிவத்தியாநம்—, நல் சைவ ஞானம்—, உன் உறும் செயல் பிச்சை—, ஏகாந்த சிலத்தோடு—, எண்ணம் - எண்ணப் படுகிற, இங்கிவை நான்கையும் அன்றி—, மேல் எண்ண - மேலே யெண்ணவும், பண்ணு றுஞ்செயல் - பண்ணாவு முரிய தொழில்கள், ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை, எ - று.

(வி - ரை.) பரமயோகி - ஸ்வயலிங்கியோகி. சைவஞானம் - சிவஞானம். ஏகாந்த சீலம் - தனியே வசித்தல். சீலம் - ஒழுக்கம். உண்ணுறும் செயல் பிச்சை - பிசை யெடுத்தல் (பிசையுணவு என்னுமாய்). இங்கிவை - ஒருசொல். (ரு)

சுயத்தலம் - முற்றம்.

ஓம் பஞ்சவக்த்ராய நமஃ.

ஐம்பத்திரண்டாவது

(அ.) ச ர த் த ல ம்.

[அதாவது—மேற்கூறிய ஸ்வயலிங்கஸம்பந்தனவளே அஹங்கார மமகாரங்கள் ஸஞ்ஜமான்னதனால் தன் ஜ்ஞாநரூபமொன்றையே தரித்தவனாகவும், ஸாஷூத் பிவஸ்வ ரூபனாகவும் சரிக்கின்றனானால் சரன் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

ஒழிந்து போகும் காரும மமதையு முளையும்
மொழிந்தி டாததன் சொருபஞ்ஞானத்தினின் முதிர்ந்தோன்
மழங்கு வேலைஞ முலகினிற் றுனேதா னுகி
வழங்க வேசரித் திதெலாற் சரப்பெயர் மருவும்.

(ப-ரை) ஒழிந்து போகும்—ஒழிந்து போகின்ற, ஆங்காரமும் மமதையும் உள்ளும்—, மொழிந்திடாத - சொல்லப்படாத, தன் சொருப ஞானத்தில் முதிர்ந்தோன்—, தழங்கு- சத்திக்கிற, வேலை கும் - கடல் சூழ்ந்த, உலகினில்—, தானே தானாக—, வழங்கவே சரித்திடுதலால்—, சரப்பெயர் மருவும்—சரன் என்னும் நாமத்தைப் பொருந்தவன், எ-று.

(வி - ரை.) ஒழிந்துபோகும் ஆங்காரமும் மமதையும் உள்ளு என்பது அஹங்கார மமகாரங்களை யொழித்தவன் என்றபடி. சொருபஞ்ஞானம் - ஸ்வயஞ்ஞானம். முதிர்ந்தோன் - மிக்வன். தழங்கல் - சத்தித்தல். வேலை - வேலா என்னும் வடசொற்றிரிபு. சரித்திடல் - சஞ்சரித்தல். (க)

தீர்ந்த காமமே முதலன செறிந்துயர் சாந்தி
தாந்தி யோடெலாஞ் சிவமய மாகவே சார்ந்து
போந்து விதுயர் விதிழி வென்பது போக்கிச்
சார்ந்தி மிஞ்சும புத்தியாற் சரித்திடம் யோகி.

(ப - ரை.) யோகி - (சரலிங்க) யோகியானவன், தீர்ந்த காமமே முதலன செறிந்து—, உயர்-உயர்ந்த, சாந்தி தாந்தியோடு—, எல்லாம் சிவமயமாகவே சார்ந்து—, போந்து—, ஈது உயர்வு—, ஈது இழிவு—, என்பது போக்கி—, சார்ந்திடம் சமபுத்தியால்—, சரித்திடம் - சஞ்சரிப்பன், எ - று.

(வி - ரை.) தீர்ந்த காமமே முதலன செறிந்து - காம முதலியவற்றை யொழித்தலை யுடையனாய். சாந்தி - தனது லக்ஷ்யத்தில் மனதைச் செலுத்துதல். தாந்தி - இந்திரிய நிக்ரஹாதிகளானதாகும் ப்ரயாஸத்தை ஸஹித்தல் (வெளி யிந்திரியங்களை தத்தம் விஷயத்திற் செல்லாமல் அந்தந்த கோளகங்களிலேயே நிறுத்திவைத்தல்). சமபுத்தியால் - சமபுத்தியோடு. (உ)

அரிய கூடத்த னுபதன் னிலையினை யடைந்த
தரிய யோகிதான் மனைத்தொழு வாரிடைத் தோன்றும்
பரிவு றுனிகழ்ந் தவரிடை வெறுத்துளம் பகைக்குந்
திரிவி லானொரு பரிசினுற் சரித்திடல் செய்யும்.

(ப - ரை.) அரிய கூடத்தன் ஆய தன் நிலையினை அடைந்த தரிய யோகி—, தன்னை தொழுவாரிடை தோன்றும் - தன்னை (பூஜித்து) வணங்குவாரிடத் துண்டாகிற, பரிவு

உறன் - (பிரிதி) இரக்கமடையான், இகழ்ந்தவரிடை வெறுத்து உள்ளம் பகைக்கும் திரிவு இல்லான்—, ஒரு பரிசினால்—ஒரு தன்மையாகவே, சரித்திடல் செய்யும்—சஞ்சரிப்பன், எ-று.

(வி - ரை.) கூடத்தன் - கூடஸ்த்தன் (ஏக ரூபமாய் காலதர்ய வ்யாபகாத்மா). கூடஸ்தம் - கூடம் என்பது கொல்லந்து பட்டடைக்கல், அதுபோல அதிஷ்டாநமாயிருந்துகொண்டு விகாரப்படும் விருக்கின்றமையால் கூடஸ்தம் என்பதாம். துரிய யோகி - ப்ரஹ்ம மயமாகிய சரலிங்க யோகி. திரிவு-திரிபு (வெறுப்பு). சரித்திடல் செய்தல் - ஒரு சொல்.

(௩)

மாயை பெற்றிடாக் குணமொடு மருவியே யென்று
மாய வத்துவி தாநந்தப் பெருங்களிப் படைந்த
துய மெய்ச்சிவ யோகிதான் றெஞ்சக நகைத்துச்
சாயு மற்றுள வுடம்பிபோற் சரித்திடு மன்றே.

(ப - ரை.) மாயை பெற்றிடா குணமொடு மருவி—, என்றும்—, ஆயு—, அத்துவி தாநந்தப் பெருங்களிப்பு அடைந்த—, துய மெய் சிவயோகி—, தொல் சகம் நகைத்து—, சாயும்—, மற்று உள்ள உடம்பி போல்—, சரித்திடும்—, எ - று.

(வி - ரை.) மாயை பெற்றிடா குணம் - மாயா நிரஸந குணம் (அலௌகிகங்களாகிய குணங்கள்). மருவல் - பொருந்தல். சாய்தல் - நசித்தல். உடம்பி - தேஹி (தேஹா பிமானமுள்ளவன்). சரித்திடல் - சஞ்சரித்தல். சகம் - ஜகத்தை.

(௪)

விதிவி லக்கினிற் பட்டிடா வொருஞான வீரன்
கதியு டித்திடு புண்ணிய பாவமும் கருதான்
மதிம யக்குறு மாயைவாழ் வினையுள மதியா
னதிக வத்துவி தாநந்த முற்றக மகிழ்வான்

(ப - ரை.) விதி விலக்கினில் பட்டிடா—, ஒரு ஞான வீரன்—, கதி அடுத்திடு புண்ணிய பாவமும் கருதான்—, மதி மயக்கு உறும் மாய வாழ்வினை உள்ளம் மதியான்—, அதிகம் - மேன்மையாகிய, அத்துவித ஆகந்தம் உற்று அகம் மகிழ்வான், எ - று.

(வி - ரை.) விதிவிலக்கு - விதி நிஷேதங்கள். கருதல் - நினைத்தல். அகமகிழ்தல் - மனங்களித்தல். வீரன் - சரலிங்கயோகியாகிய யதி.

(௫)

சரத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸதாஸிவாய நம:

ஐம்பத்து மூன்றாவது

(சு.) ப ர த்த ல ம்.

—+—

[அதாவது - சரலிங்கயோகியே தானே தானான பாவத்தையடைந்து சஞ்சரிப்பதனாலும், தன்னைவிட வேறொரு பதார்த்தமில்லை யென்பதனாலும், கடந்த வர்ணாஸ்ரம முள்ளவனாயிருப்பதனாலும் பரன் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

வேண்டி மாறுதான் சரித்திடும் விமலநல் யோகி
யிண்டு தன்சொரு பந்தனிற் பரமிலை யென்னு
மாண்ட ஞானத்தி னுக்குயர் பரமரூப மெனவே
நீண்ட துற்பொரு ளுணர்ந்துளோர் நிகழ்த்துவ சன்றே.

(ப - ரை.) வேண்டுமாறு தான் சரித்திரம் விமல நல் (சிவ) யோகி—, ஈண்டு தன் சொரூபம் தன்னின்—, பரம் இல்லை என்னும்—, மாண்ட ஞானத்தினுக்கு—, உயர் பரம் மருவும் என்று—, நீண்ட நூற்பொருள் உணர்ந்துளோர்—, நிகழ்த்துவர், எ - று.

(வி - ரை.) மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட (மேன்மையடைந்த). நிகழ்த்தல்-சொல்லல், தான் தானாகவேயிருந்து சஞ்சரிக்கின்றவனாகிய சிவயோகியினுடைய தன் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபொருளில்லை யென்னும் ஜ்ஞாநமே பரம் என்று சொல்லப்படும் என்பதிகள் கருத்து. (க)

தன்னை யேபரத் தவத்தினுற் பாவிக்குந் தகையா
னென்ன வாயின தொழில்களுந் சுதந்தரத் தியற்றி
யின்ன லாமூல கினையொரு பொருளென வெண்ணுன்
வன்ன மாச்சிர மங்களா சாரங்கள் மதியான்.

(ப - ரை.) தன்னையே பரத்துவத்தினால் பாவிக்கும் தகையான்—, என்ன ஆயின தொழில்களும்—, சுதந்தரத்து இயற்றி—, இன்னல் ஆம் உலகினை—, ஒரு பொருள் என எண்ணுன்—, வன்னம் ஆச்சிரமங்கள் ஆசாரங்கள்—, மதியான்—, எ - று.

(வி - ரை.) பரத்துவம் - பரமாத்மா. தகையான்-பெருமையுடையவன் (சிவயோகி) என்ன ஆயின தொழில்களும் - எவ்வகைத்தொழில்களும். இன்னல் - துன்பம். ஒரு பொருளென எண்ணுன் - உதாசினம் செய்வான். (உ)

உருவ ஞானமா யுலகிற் தொருசிவ மென்னப்
பரவு றும்பரப் பிரமமே நானெனப் பார்க்கு
முரவ னேயுயர்ந் தோனுல குறுமய லொழித்துக்
கரவி லாததன் சொரூபமே காண்பவன் முத்தன்.

(ப - ரை.) உருவம் ஞானமாய்—, உலகு இறந்து—, ஒரு சிவம் என்ன—, பரவுறும் பரப்பிரமமே நான் எனப் பார்க்கும் உரவனே உயர்ந்தோன்—, உலகு உறும் மயல் ஒழித்து—, கரவு இல்லாத—, தன் சொரூபமே காண்பவன் முத்தன்—, எ-று.

(வி - ரை.) உருவம் ஞானம் ஆய் என்றது ஞானவருவாகி (சித்தரூபம்) என்பபடி. இறந்து - கடந்து. உரவன் - அறிவுடையோன். மயல் - மயக்கம். கரவு - மறைப்பு. (ங)

பன்ன ருங்கரு மங்கடந் துளவொரு பதத்திற்
றன்னை யொண்சிவ மாகக்கண் டிருப்பவன் றனக்கு
முன்னு றுங்கரு மத்துறு பதத்தயன் முதலோ
ரென்ன செய்கில ரேவலென் றிசைப்பதற் கிசைந்து.

(ப - ரை.) பன் அரும் - சொல்லுதற்கரிய, கருமம் கடந்துள்ள—, ஒருபதத்தில்—, தன்னை ஒன் சிவம் ஆக கண்டிருப்பவன் தனக்கு—, முன்னுறும் கருமத்து உறு பதத்து—, அயன் முதலோர்—, என்ன ஏவல் செய்கிலர் என்று—, இசைப்பதற்கு இசைந்து—, எ - று.

(வி - ரை.) பன்னல் - சொல்லல். கருமம் - செயல். பதம் - பதவி. முன்னுறல் - நினைத்தல் (முந்துதல் எனினுமாம்). அயன் முதலோர் - பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள். முன்னுறும் கருமத்து உறு பதத்து - கர்மமார்க்கத்தி லுள்ளவர்களாகிய. இசைப்பதற்கு - யாவரும் சொல்லுவதற்கு. இசைந்து - (தான்) தகுதியுடையனாகி, ஆகி என்னும் வினையெச்சம் மேல் வரும் செய்யுளில் விட்ட என்பதனைக்கொண்டு முடிதலால் இது குளகமெனப்படும். (ச)

விட்ட தேகமானத்தினை யுடையவன் வேண்டி
மிட்ட மாகிய நெறியினிற் சரித்திரு வினையுட்
பட்டு னோர்க்குறு தரிசந பரிசனங் களிநாற்
கட்டு மாய்வுறச் செய்வனென் றியம்புவர் கற்றோர்.

(ப - னா.) விட்ட தேகமானத்தினை யுடையவன்—, வேண்டும் இட்டமாகிய நெறியினில் சரித்து—, இருவினையுள் பட்டுனோர்க்கு—, உறு தரிசந பரிசநங்களினால்—, கட்டு மாய்வுற செய்வன் என்று—, கற்றோர் இயம்புவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) விட்டதேகமானத்தினை யுடையவன் - தேஹாபிமாநத்தை விட்டவன். சரித்து - சஞ்சரித்து. பரிசநம் - ஸ்பர்ஸநம் என்னும் வடசொற்றிரிபு (தீண்டல் என்பது பொருள்). கட்டு-ஜம்மபந்தம். வேண்டும் இட்டமாகிய நெறியினிற் சரித்தல் - யதேச்சா விஹாரம். இருவினையுட் பட்டுனோர் - சகலமூடர்கள். (டு)

மயலிலா தசச் சிதாநந்த வடிவமாஞ் சிவத்தி
லயலி லாதேவார் சமாநதை யடைந்துள யோகி
செயலெ லாந்தன இச்சையாச் செய்துதே சிகன்போற்
சயமு ருவுயிர் முத்தனய் வியப்பொடு சரிக்கும்.

(ப - னா.) மயல் இல்லாத—, சச்சிதாநந்தவடிவம் ஆம் சிவத்தில்—, அயல் இல்லாத ஓர்சமாநதை அடைந்து உள்ள யோகி—, செயல் எல்லாம் தனது இச்சையாச் செய்து—, தேசிகன் போல் சயம் உற—, உயிர்முத்தனய்—, வியப்பொடு சரிக்கும்—, எ - று.

(வி - ரை.) மயல் - மயக்கம். சமாநதை - ஒப்பு. சயம் உற - ஜயமடைந்து. உற - செய்யாவென்னும்வாய்ப்பாட் டிறந்தகாலவினையெச்சம். உயிர் முத்தன்-ஜீவன்முத்தன். (சு)

பரத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் க்ரியாலிங்கம், பாவலிங்கம், ஜ்ஞாநலிங்கம், ஸ்வயன், சரன்,
பரன் என்னும் ஆறு ஸ்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே
கூடி யிருத்தலால், சிதாநந்த வடிவமாகிய பரஸிவத்தில்
ஸமத்வம் எய்தித் தனது இச்சையின்படி. சஞ்சரிக்கும்
ஜீவன் முக்தனும், அங்கஸ்தலத்து முதலாமவனும்
மாண பக்தனே ஆசாரலிங்க பக்தன்
என்று அறியப்பட்டான்.

க - வது. ஆசாரலிங்கத்தலம் - முற்றிற்று.

உ - வது - குருலிங்கத்தலம்.

[அதாவது - ப்ரதிஷ்ட்டாசுலா ஸமேதமாய் குருலிங்கத்தியோகேடிக் கர்த்துஸாதா க்யத்தைப் பொருத்திப் புத்திகம்யமாயிருத்தல் என்பது.]

(மாறேஸ்வர ஸ்தலத்தைச் சேர்ந்த உட்பிரிவுகள்.)

அறுசீர்க்கழிநெழிமடியாசிரியவிருத்தம்.

முன்புற மொழிந்து நின்ற முறைபத் தத்தலம் தொடர்ந்த
வொன்பது தலமு மைய வுரைத்தனை தமிழ் னேனுக்
கின்புற வினிமா கேசத் தலத்தினை யெய்தி நிற்குந்
துன்பறு தலபே தங்க டம்மையுந் தோன்றச் சொல்வாய்.

(ப - ரை.) முன்புற மொழிந்து நின்ற முறை—, பத்தத்தலம் தொடர்ந்த ஒன் பது தலமும்—, ஐய—, உரைத்தனை—, தமிழ்நேனுக்கு—, இனி—, இன்புற—, மாசேசத்தலத்தினை எய்தி நிற்கும்—, தன்பு அறு தலபேதங்கள் தம்மையும்—, தோன்ற சொல்வாய்—, எ - று.

(வி-ரை.) மொழிந்து நின்ற முறை - சொல்லி நின்ற க்ரமம். எய்திநிற்கும் - அடைந்துநிற்கு. தலபேதங்கள் - தலவேறுபாடுகள். (க)

கிரியைநம் பாவ ஞானங் கிடைக்குமா கமஞ்ச காயம்
பரிவறு மகாயம் பின்னர்ப் பரகாயம் தருமம் பாவ
மருவறு மாசா ரத்தான் மகேசநம் லமொன் பாளு
முரைசெயு * மவற்றி னுண்மை யுரைக்குது முனிவ கேண்மோ.

(ப - ரை.) முனிவ - முனிவனே, கிரியை கிடைக்கும் ஆகமம் - கிரியாகமத்தலம், ஸல் பாவம் கிடைக்கும் ஆகமம் - பாவாகமத்தலம், ஞானம் கிடைக்கும் ஆகமம் - ஞானாகமத் தலம், சகாயம் - சகாயத்தலம், பரிவு அறம் - இரக்கமற்ற, அகாயம் - அகாயத்தலம், பின்னர—, பரகாயம் - பரகாயத்தலம், ஆசாரத்தால் மருவும் தருமம்-தருமாசாரத்தலம், ஆசாரத்தால் மருவும் பாவம் - பாவாசாரத்தலம், ஆசாரத்தால் மருவும் அறிவு - ஞானா சாரத்தலம், (என) மகேச ஸ் தலம் ஒன்பான் ஆம்-ஸல்ல மாகேசரத்தலம் ஒன்பது வகை யாம், உரை செய்யும் - சொல்லப்பட்ட, அவற்றின் உண்மை உரைக்குதும்—, கேள் - கேட்கக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) உரைக்குதும் - சொல்லுவோம்.

(உ)

* குருலிங்க ஷட்பதங்கள்: —குருலிங்கமோஹி, குருலிங்கபரிதன், குருலிங்கபூஜகன், குருலிங்கவீரன், குருலிங்கபராஸாத், குருலிங்கபராணி என அறுவகைப்படுவார்கள். இவர்களில், மாதாபிதாக்களின் மோஹங்குண விட்டுக் குருவினிடத்தில் பரிதயுள்ளவனே குருலிங்கமோஹி, பத்துக்களின் உபசாரமடத்துக் குருவினிடத்தில் பரிதயுள்ளவனே குருலிங்கபரிதன், வேறொரு பூஜையைச் செய்யாது குருபூஜனை செய்பவனே குருலிங்கபூஜகன், அந்ந் மார்க்கத்தைவிட்டுக் குருவின் யுத்தமார்க்கத்தல வர்த்தப்பவனே குருலிங்கவீரன், குருவின் ஆஜை வசத்தவனே குருலிங்கபராஸாத், குருநீத்தையைக் கேட்காதவனே குருலிங்கபராணி.

தீர்வித் குருலிங்கம்:—தினசூ, சினைசூ, ஸ்வாஹபவம் என மூவகைப்படும். இவைகளில், ஆகமோக்த விதாந்தத்தொடும் குண்ட மண்டலாதிக்களினும் ஷட்வித் ஸூத்த முதலியவைகளைச் செய்தலே தினசூ, ஜங்கமமே விங்கமென்பது முதலான ஸம்பக் ஜ்ஞாதம் ஸத்புருஷர்களா லாவதே சினைசூ, பூர்வஜநம் ஸம்ஸ்கார வல்லமையினால் பத்தி ஜ்ஞாதாதிக்கங்கள் தாமே தலைகாண்பித்தலே ஸ்வாஹபவம்.

உ

ஓம் விஸ்வேஸ்வராய நம:

ஐம்பத்துநான்காவது

(க.) கிரியாகமத்தலம்.

[அதாவது - பரணே ப்ரத்யக்ஷனுன ஸிவன் என்று சொல்லப்படுகிற மேற்கூறிய பரஸ்தல ஸம்பந்தமுன ஸிவயோகியின், நியமம் லோபமாகாமையாலும், அவனுக்கு ஸிவன் ப்ரஸந்ந மாதலாலும், அவன் விதிப்படி செய்யும் லிங்கபூஜைக்குரிய கிரியா ஸமூஹமே உலகத்தாருக்கு ஸாஸ்த்ரமாக யிருத்தலால் கிரியாகமம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழுண்டியாசிரியவிருத்தம்.

அப்பர யோகி தானே யருஞ்சிவ மவன்றன் பூசை
யொப்புறு கிரிபை யாகு முரைத்தவக் கிரியை தன்னை
மெய்ப்புறு முதன்மை யாக மேவுமா சுமந்த னக்குச்
செப்புறு பெயர்யா தென்னிற் செழுங்கிரி யாக மந்தான்.

(ப - னா.) அ - அந்த, பரயோகிதானே—, அருஞ்சிவம்—, அவன்றன் பூசை—, ஒப்பு உறு கிரியையாகும்—, உரைத்த அ கிரியை தன்னை—, மெய்ப்பு உறு முதன்மை யாக மேவும் ஆகமம் தனக்கு—, செப்புறு பெயர் யாது என்னின்—, செழும் கிரியாகமம் தான்—, எ - று.

(வி - னா.) அப் பரயோகி - பரஸ்தல ஸம்பந்தமுன ஸிவயோகி.

(க)

ஒள்ளுழ லரணி தன்னிற் கடைதலை யொழிந்துண் டாகா
துள்ளுறுஞ் சிவனுஞ் செய்யுங் கிரியையை யொழிந்து தோன்றான்
றெள்ளுறு நியம நாசஞ் சேர்த்திடா தாக மத்திற்
கொள்ளுறு முறைவ ழாமம் குறித்தநம் கிரியை செய்க.

(ப - னா.) அரணி தன்னின் - அரணியால், கடைதலை ஒழிந்து - கடைதலைத் தவிர்த்து, ஒள் அழல் - ஈல்ல நெருப்பானது, உண்டாகாது—, செய்யும் கிரியையை ஒழிந்து - செய்கிற கிரியையைத் தவிர்த்து, உள்ளுறும் - உள்ளேயிருக்கிற, சிவனும் தோன்றான்—, தெள்ளுறும் - தெளிவாகிய, நியம நாசம் சேர்த்திடாது—, ஆகமத்தில் கொள்ளுறும் முறை வழாமல் குறித்து—, ஈல் கிரியை செய்க—, எ - று.

(வி - னா.) அரணி - திக்கடைகோல். நியம நாசம் சேர்த்திடாது - செய்யவேண்டிய விதி பிறழாமல்.

(உ)

விதித்திடு கருமம் தன்னுள் விசேடமாஞ் சிவன தேவன்
மதித்தது தனையே செய்க மாசிலா சாணைக் கொண்டு
பொதுத்தவிர் பூசை செய்க புராரியைப் பரமன் றன்னைத்
துதிப்பொடு பூசை செய்வோன் சுரரொலாம் பூசை செய்வோன்.

(ப - னா.) விதித்திடு கருமம் தன்னுள் சிவனது ஏவல் விசேடம் ஆம்—, (ஆதலால்) மதித்து அது தனையே செய்க—, மாச இல் ஆசானைக் கொண்டு புராரியை பொதுத்தவிர் பூசை செய்க—, பரமன்தன்னை துதிப்பொடு பூசை செய்வோன்—, சுரர் எல்லாம் பூசை செய்வோன்—, எ - று.

(வி - ரை.) மாசு-குத்தம். புராரி-முப்புரப்பட்டகைவன் (சிவபிரான்). துதிப்பு-துதித்தல். சுரர் - தேவர். ஏவல் - ஆணை. பூசை - செய்வேன் - பூசை செய்யப்படுவோன். பொதுத் தவர் - சிறப்பாகிய. (ங)

கருதுறு சிவபூ சைக்கட் கருவிக ளான வற்றி
லொருதனி மனம்வைத் தென்று முயர்சிவ யோக வேட்கை
புரிதரு மமல யோகி பொருந்திய மலங்க ளெல்லா
மிரிதர வகற்ற வல்ல னிதிவிலை யைய மன்றே.

(ப - ரை.) கருதுறு சிவபூசைக்கண்—, கருவிகளான வற்றில்—, ஒரு தனி மனம் வைத்து—, என்றும்—, உயர் சிவயோக வேட்கை புரிதரும்—, அமல யோகி—, பொருந்திய மலங்கள் எல்லாம்—, இரிதர அகற்ற வல்லன்—, இதில் ஐயம் இல்லை—, எ - மு.

(வி - ரை.) கருவிகள் - ஸாதநங்களாகிய ஸாமக்கி. வேட்கை - விரும்பம். புரிதரல்-செய்தல். இரிதர - ஓட. மனம் வைத்து - சம்பாதிப்பதில் தீவிரதர மனமுடையவனும். அன்று ஏ - அசைகள். (ச)

கண்ணிலன் முடவன்போலக் கருதரு ஞான கன்ம
மெண்ணுறு மிரண்டு மொன்றை யொன்றவா யிருந்த லாலே
நண்ணுறு பலன்வி ருப்பி னன்றுறத் துறந்தா னேனும்
பண்ணுக வவையிரண்டு மெனமறை பகரு மன்றே.

(ப-ரை.) கண்ணிலன் முடவன் போல—, கருது அரு-நினைத்தம்கரிய, ஞானகன்மம்-ஞானகர்மங்களாக, எண்ணுறும்-எண்ணப்பட்ட, இரண்டும் ஒன்றையொன்று அவாயிருந்தாலாலே—, நன்றுறத் துறந்தான் ஏனும்—, நன் உறு - அடைதற்குரிய, பலன் விரும்பின்—, அவை இரண்டும் பண்ணுக என—, மறை பகரும்—, எ - மு.

(வி - ரை.) துறத்தல் - விடல். ஏனும் எனிலும் என்பதன் மருஉ. நன்றுறத்தறந்தோன் - வைராக்யமுள்ள ஸிவயோகி. பலன் விரும்பு - புருஷார்த்தம் பெற விரும்பம். பண்ணல் - அதுஷ்டித்தல். குருடனும் முடவனும் ஒருவனை பொருவன் பற்றி வழி நடப்பது போல என்று இதனை “அந்தபங்கு” நியாயம் என்பர். (ரு)

அறிவினர் தமக்கு ஞான மடைந்ததிங் கெனினு மென்று
நெறிதரு கருமங் கூடி நின்றிடு மதனா லம்ம
செறிதரு பலனிற் தீர்ந்து செய்கரு மங்க ளேனும்
வறிதென விடலென் றோது மதிமுடி வள்ள லாலே.

(ப - ரை.) அறிவினர் தமக்கு—, இங்கு—, ஞானம் அடைந்தது எனினும்—, என்றும்—, நெறிதரு கருமங் கூடி நின்றிடும—, அதனால்—, செறிதரு - பொருந்திய, பலனில் தீர்ந்து செய்கருமங்களேனும்—, வறிது என விடல் என்று - வீணென்று விடற்கவென்று, மதிமுடி வள்ளல் தூல் ஓதும் - சிவாகமங்கள் சொல்லும், எ - மு.

(வி - ரை.) அறிவினர் - வித்வான்கள். பலனில் தீர்தல் - பயன்மருதலொழித்தல். வறிது-வீண். விடற்க - விடாதை. மதி முடி-சந்தரகண்டத்தை யணிந்த சடையையுடைய. வள்ளல் - சிவபிரான். மதிமுடி வள்ளல் தூல் என்றது சிவாகமங்களை. வித்வான்களுக்கு ஜ்ஞாநம் ஸித்தித்திருப்பினும் பயனை விரும்பாது கர்மமும் செய்யவேண்டியதாய் விகித கப்பட்டுளதாதலின் கர்மத்தை விடக்கூடாது என்பதின் கருத்து. (சு)

யாவர்க்கு மாசா ரந்தா னெழிலணி யாகி நிற்கு
மோவற்றோ னதனை நிகை யுறுகு வ னை ரத்தை
மேவுற்ற ஞானந் தன்னால் விளங்குறு ிசா னென்றாந்
சாவற்று மெய்வீழ் காறுஞ் சார்வதா சார மன்றே.

(ப - ரை.) யாவர்க்கும் ஆசாரம் எழில் அணியாகி நிற்கும்—, அதனை ஓவுற்றோன்— அதை விட்டவன், நித்தை உறுதுவன்—, ஆசாரத்தை மேவுற்ற ஞானம்தன்னால்—, ஈசன் விளங்குதல் என்றால்—, சாவுற்று மெய் வீழ்காதும்—, சார்வது - தொடர்ந்திருப்பது, ஆசாரம்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆசாரம் - ஒழுக்கம். எழில் - அழகு. அணி - ஆபரணம். ஓதல் - விடுத்தல். சாவுற்று - இறந்து. மெய் - சரீரம். வீழ்காதும் - விழுதிறவரைக்கும். (எ)

கிரியாகமத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஐம் வீரபத்ராய நம:

ஐம்பத்தைந்தாவது

(உ.) பாவாகமத்தலம்.

[அதாவது - விஷயப்பாகங்களை நிகர்காமமாகத் துய்க்கும் ஸிவியோகி அகத்தும் புறத்தும் ஸிவத்தை கோக்கும் ஸகலநமே பாவாகமம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழடிவாயாசிரியவிருத்தம்.

வீவுறு மவாவி னோடு விளங்கறி வுடைமை யோன்றன்
பாவசின் னங்க டாமே பகர்பாவா கமம கென்ன
யாவரு மறிய நிற்கு மென்றுளங் துணிந்து கோடி
பூவல யங்க ளேத்தப் பொதியமா மலையி லுற்றாய்.

(ப - ரை.) பூவலயங்கள் - பூமண்டலங்கள், எத்த - அதிக்க, பொதியமாமலையில்—, உற்றாய் - வசிப்பவன், வீவுறும் அவாவினோடு - கிராஸையோடு, விளங்கு - பிரகாசிக்கிற, அறிவுடைமையோன் தன் - அறிவுடையவனது, பாவ சின்னங்கள் தாமே—, (ஏனையவர்களுக்கு) பகர் - சொல்லப்பட்ட, பாவாகமம் என்ன—, யாவரும் அறிய நிற்கும் என்று—, உள்ளம் துணிந்து கோடி - மனத்துணிந்து கொள்வாயாக, எ - று.

(வி - ரை.) வீவுறு - நசித்தல். சின்னங்கள் - அடையாளங்கள். கொள்+தி என் பல கோடியென்றாயின. வீவுறும் அவா - நசித்த அவா (கிராசை). (க)

சீரணி சிவோக மென்னும் பாவனை சிவம தற்குக்

காரணம் வேறு ஞான கருமங்கா ரணமே யாகா

பூரண வத்து வாகும் பொலிதரு ஞான மத்தின்

காரணம் தியாந மத்தத் தியாநமே கருத்திற் கொள்க.

(ப - ரை.) சீர் அணி - சிறப்புப் பொருந்திய, சிவோகம் என்னும் பாவனை (யானது)—, சிவமதற்குக் காரணம்—, வேறு ஞானம் கருமம் காரணமே ஆகா—, பூரண வத்துவாகும்— பொலிதரு ஞானம்—, அதின் காரணம் தியாநம்—, (ஆதலால்) அத்தத் தியாநமே கருத்திற் கொள்க—, எ - று.

(வி - ரை.) சிவமதற்குக் காரணம்-சிவத்தைப் பெறுதற்குக் காரணமாகும். கருமம்-ஆசாரம். அதின் காரணம் என்பது அத்தின் காரணம் என ஒற்றிரட்டித்து வந்தது. “இத்தை மெய்யெனக்கருதி நின்றிடர்க்கடற் சுழித்தலேப்படுவேனே” என்றார் மேலோரும். பூரண வத்துவாகும் பொலிதரு ஞானம் - ஞானமானது அறியப்படும் பொருளையளவியது (வஸ்து தந்திரமாம்). அதின் காரணம் தியாநம் - தியாநமானது ஞானத்தினால் அறியப்பட்ட பொருளின் தன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமாம். பொருளின்

தன்மையைப் பெறுதலாவது அப்பொருளாகத் தானாதலாம். அந்தத் தியாகமே கருத்தில் கொள்க - சரிவஸாகூதாரம் உண்டாயினும் சரிவத்தை த்யாகிக்கவேண்டும். (உ)

நிரந்தர முட்டி றம்பு நிறைந்துள மகேசன் தன்னைப்
பரந்தரு பரமா நந்தப் பயன்பெறும் பொருட்டு மேவி
விழிந்துள கலைக னெல்லாம் விளங்கிய வறிவி னாலே
தெரிந்துள புலவ ரென்றுந் தியாகமே செய்க மாதோ.

(ப - னா.) நிரந்தரம் - சதாகாலம், உள் புறம்பு நிறைந்துள்ள மகேசன்தன்னை, பரந்தரு - மேன்மைபொருத்திய, பரமாநந்தப்பயன் பெறும் பொருட்டு, மேவி விரிந்துள்ள கலைகளெல்லாம், விளங்கிய அறிவினாலே தெரிந்துள்ள புலவர், என்றும் தியாகமே செய்க, எ - று.

(வி - னா.) புறம்பு - வெளி, பரமாநந்தம் - பேரின்பம், கலைகள் - துல்கள். புலவர் - அறிஞர் (வித்வான்கள்.) (ங.)

பொருளறு மொழியு னாலிற் புக்குற மதியுந் தன்பா
லருளுறு கொழுநந் தீர்த்த வரிமதர் மழைக்கட் செவ்வாய்ச்
சுருளுறு மலர்மென் கூந்தற் றுடியிடை மாதும் போலும்
தெருளுறு பாவ மோடு சேர்ந்திடாக் கிரியை யன்றே.

(ப - னா.) தெருள் உறு பாவமோடு சேர்ந்திடாக் கிரியை, பொருள் அறு மொழியும், னாலில் புக்குற மதியும், தன்பால் - தன்னிடத்தில், அருள் உறு - அன்பு மிக்க, கொழுநன் தீர்த்த - கணவனை விட்டுப்பிரிந்த, அரி மதர் மழைக் கண், செவ்வாய், சுருள் உறு மலர் மென் கூந்தல், துடியிடை, மாதும், போலும் - ஒக்கும், எ - று.

(வி - னா.) தெருள் - தெளிவு. பாவம் - பாவனை. கிரியை - கர்மம். பொருள் - அர்த்தம். மதி - அறிவு. அரி - செவ்வரி. மதர்த்தல் - களித்தல். மழை - குளிர்த்தி. துடி - உடுக்கை. இடை - மருங்குல். பாவமோடு சேர்ந்திடா - பாவனையில்லாத. பொருள் அறு மொழி - பொருளில்லாததொன்று. னாலில் புக்குற மதி - வேத சம்மத மில்லாத இடமாம்.

கண்ணிலான் வடிவ மொன்றுந் காண்கிலா வாறு போல
வெண்ணுபா வனையி லாதா னிறைவனைக் காணுன் முக்கட்
பண்ணவன் றனையர்ச் சிக்கப் பாவனை மனத்தி னோடு
நண்ணுறான் சிவனை யந்தப் பாவனை நழுவி னோனே.

(ப - னா.) கண் இல்லான் - வடிவம் ஒன்றும் காண்கிலா ஆறு போல, எண்ணு பாவனை இலாதான், இறைவனை காணுன், பாவனை மனத்தினோடு, முக்கண் பண்ணவன் தன்னை அர்ச்சிக்க, அந்த பாவனை நழுவினோன், சிவனை நண்ணுறான், எ - று.

(வி - னா.) கண் இல்லான் - குருடன். இறைவன் - சிவபிரான். முக்கண் பண்ணவன் - மூன்று கண்களையுடைய தேவன். அர்ச்சிக்க - வியங்கோள். நண்ணுறன் - அடைதல். நழுவினோன் - நழுவின சிவயோகி. (டு)

கீட்சிந் தனையி னாலே கிருமியுந் கீட மாகும் *
பீடுறுஞ் சிவனை யென்றும் பிரிவறத் தியாகஞ் செய்வோ
னீடுறு சிவமே யாவ னிட்கள சிவத்தி யாகல்
கூடருந் தகைய தேனுந் குறிக்கொணர் யவன்றன் வாழ்வே.

* புழுவானது குளவியை த்யாதித்தலால் எவ்வாறு குளவியினைத் தன்மை புழுவுக்கு ஏற்படுகின்றதோ, அவ்வாறே யோகியின் பாவனையானது சிவனைக்குறித்த இடைவிடாத த்யாதிக்க தன்கு வாய்த்தால் யோகிக்கு சரிவத்தம் நிகழுவது என்று கூறுப வடநூலார்.

(ப - ரை.) கீட சிந்தனையினாலே—, கிருமியும் கீடம் ஆகும்—, பீடு உறும்— பெருமை பொருந்திய, சிவனே—, என்றும் பிரிவு அற தியாகம் செய்வோன்—, நீடுறு சிவமே ஆவன்—, கிட்கள சிவத்தியாகம்—, கூடு அரு தகையது ஏனும்— கிடைத்தற்கரிய தன்மைத்தாயினும், அவன் தன் வாழ்வே நீ குறிக்கொள்—, எ - று.

(வி - ரை.) கீடம் - கோற்புழு (குளவி). கிருமி - பச்சைப்புழு (கிரைப்புழுவுமாம்). கூடு - கூடுதல். வாழ்வு - ஸர்வஜ்ஞத்துவம் முதலிய செல்வம். குறிக்கொள் - கடைப்பிடித்தல் (சிந்தித்தல்). (சு)

பாவாகமத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஐம் கணநாதாய நம:

ஐம்பத்தாருவது

(ரு.) ஞானாகமத்தலம்.

[அதாவது - ஐகத்தெல்லாம் சரிவாத்மகமானது, சரிவத்தைவிட வேறு பதார்த்தமில்லை, ஈானே சரிவனுயிருக்கிறேன் என்னும் அந்தப் பாவாகம ஸம்பந்தஞான சரிவயோகியின் ஐஞான சிந்தங்கள் எத்தனையுண்டோ, அத்தனையும் தேவிகளுக்கு மோகன வேதாக்களாதலால் ஞானாகமம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழலடியாசிரியவிறுத்தம்.

நவின்றிடும் பரம யோகி ஞானசின்னங்க டாமே

பவந்தொடர் மனிதர்க் கெல்லாம் பவமற வின்ப வீழ்ங்

சுவந்தருள் செய்யு ஞான கமமென வுரைப்பர் மேலோர்

தவந்தனி யுருவு கொண்ட தனையசந் தவ்வெற் புள்ளோய்.

(ப - ரை.) தவம் தனி உருவு கொண்டது அனேய - தவமே ஒப்பற்ற உருக்கொண்டாற்போன்ற, சந்தர வெற்பு உள்ளோய்—, நவின்றிடும் - சொல்லப்பட்ட, பரமயோகி (யின்)—, ஞான சின்னங்கள் தாமே—, பவம் தொடர் மனிதர்க்கெல்லாம்—, பவம் அற—, இங்கு இன்ப வீடு—, உவந்து அருள் செய்யும்—, ஞானாகமம் என மேலோர் உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) சந்தரவெற்பு - சந்தர மரங்களடர்ந்தமலை (பொதியமலை). சந்தர வெற்பு உள்ளோய் என்றது அகத்தியமுனிவரை. சின்னங்கள் - குறிகள். பவம் - பிறவி (பாவமுமாம்). வீடு - முக்தி. (க)

கிரியைபா வங்க டம்மாற் கிடைத்திடும் பயனென றில்லை

கிரியைபா வங்கண் மேவு ஞானத்தாற் கிடைக்கு முத்தி

பிரிவினா துறு கோடி பிறப்பினி லெனினுங் கன்ம

முரியவீ இதவா தம்ம வுதவுவ துயர்ஞா னங்கான்.

(ப - ரை.) கிரியை பாவங்கள் தம்மால்—, கிடைத்திடும் பயன் ஒன்று இல்லை—, கிரியை பாவங்கள் மேவும் ஞானத்தால் முத்தி கிடைக்கும்—, கன்மம் - (கேவலம்) கன்மமானது, பிரிவினா துறு கோடி பிறப்பினில் எனினும்—, உரிய வீடு உதவாத—, (ஆதலால்) உயர் ஞானம் உதவுவது—, எ - று.

(வி - ரை.) பாவங்கள் - பாவனைகள். கிரியை பாவங்கள் தம்மால் - கர்மத்தினாலாவது அல்லது பாவனையாலாவது. தூறுகோடி - எண்ணிறந்த என்னுமாம். வீடு உதவாது - முத்தியைக் கொடுக்காது. (உ)

ஞானம் றெழிந்த கன்ம நவைதரு பிறப்பிற் கேது
வானவக் கருமந் தானே யறிவொடு கூடு மாயி
னீனவப் பிறவி மாற்று மீவது கருமம் பொன்றும்
வானிலைப் பதமே ஞானம் வழங்குவ தமிழா வீடு.

(ப - னா.) ஞானம் அற்று ஒழிந்த கன்மம்—, நவை தரு பிறப்பிற்கு ஏது—, ஆன அ கருமத்தானே அறிவொடு கூடுமாயின் —, ஈனம் அ பிறவி மாற்றும்—, கருமம் ஈவது—, பொன்றும் - அழிகின்ற, வான் நிலைப்பதமே—, ஞானம் வழங்குவது—, அழியா வீடு—, எ - து.

(வி - ரை.) நவை - குற்றம். கருமம் - கிரியை. மாற்றல் - ஒழித்தல். பொன்றல் - அழித்தல். வான்நிலைப்பதம் - ஸ்வர்க்கம் முதலிய பதவி. பிறவி - ஸம்ஸாரம். (ங)

முன்னுறு நூல்க ளாதி முயற்சியாற் குரவன் சொல்லாற்
பன்னரு ஞான மொன்றே பயிலுக வொழிந்த வற்று
லென்னுறு பலன்ஞா னந்தா னியல்சிவாத் துவித நல்கித்
துன்னுறு பவங்க ளெல்லாந் தொலைத்திடு நல்லோர்க் கன்றே.

(ப-நா.) முன் உதும் - முன்னமே யுண்டாயிருக்கிற, நூல்கள் ஆகி முயற்சியால்—, குரவன் சொல்லால்—, பன் அரு ஞானம் ஒன்றே பயிலுக—, ஒழிந்தவற்றால்—, உறு பலன் என்—, ஞானந்தான் - ஞானமே, இயல் சிவாத்துவிதம் நல்கி—, நல்லோர்க்கு—, துன்னுறு பவங்களெல்லாம், தொலைத்திடும்—, எ - து.

(வி-ரை.) குரவன்சொல் - குருமொழி. பயிலல் - பழகுதல். சிவாத்துவிதம்-பரிவையம். நூல்கள் ஆகி முயற்சியால் - ஸாஸ்த்ராப்யாஸமுதவிய ப்ரயத்தத்தால். குரவன் சொல்லால் - நல்ல ஆசிரியரது உபதேசத்தால். பவம் - ஸம்ஸாரபத்தம். (ச)

தெரிந்திடு முலக மெல்லாந் சிவமயந் சிவனில் வேறு
யிருந்துள பொருளொன் றில்லை யாதலாற் சிவனா னென்றே
யுரந்தரு முணர்வு தானே யுத்தம ஞான மென்ப
ரருந்தவ முனிவ ரேதே யாகம நெறியு ணர்ந்தோர்.

(ப - ரை.) அருந்தவம் முனிவர் ஏதே—, ஆகமநெறி உணர்ந்தோர்—, தெரிந்திடும் உலகம் எல்லாம்—, சிவமயம்—, சிவனில் வேறும் இருந்து உள்ள பொருள் ஒன்றில்லை—, ஆதலால்—, சிவன் நான் என்றே—, உரம் தரும் உணர்வுதானே—, உத்தம ஞானம் என்பர்—, எ - து.

(வி - ரை.) அருந்தவ முனிவர் ஏது என்றது அகத்தியமுனிவரை. ஏது - சிறந்தவன் என்னும் பொருளில் வந்தது. உரம் - உறுதி. சிவமயம் - பரிவையுபம். (ரு)

கண்ணிலா னெதிர்த் தொன்றைக் காண்கிலா னதுபோ னீங்கா
துண்ணிலா மிறையை ஞான மொழிந்தவன் காணா னென்று
நண்ணுறு தொழிக்கும் பாச நற்சிவ காட்சி ஞானக்
சண்ணுளார் தங்கட் கந்தக் காட்சிதா னெளிது மாதோ.

(ப - ரை.) கண் இல்லான்—, எதிர்த்தது ஒன்றைக் காண்கிலான்—, அதுபோல்—, ஞானம் ஒழிந்தவன்—, நீங்காது—, உள் நிலாம் - உள்ளே விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற,

இறையைக் காணன்—, நல் சிவகாட்சி—, என்றும் பாசம் ஊண்ணுறுது ஒழிக்கும்—, ஞானக்கண்ணுளார் தங்கட்கு—, அந்தக் காட்சி—, எளிது—, எ -று.

(வி - னை.) நிலவல் - விளங்கல். இறை - சிவபிரான். சிவகாட்சி - சிவதரிசனம். (சிவஸாக்ஷாத்காரம்). ஞானக்கண்ணுளார் - ஞானியர். பாசம் ஊண்ணுறுது ஒழிக்கும் - பிறவிப்பிணியை நீக்கும். (சு)

எறிகட ரன்றி யில்லி வீருளாறு ததுவே போல
வறிவினை யொழிய நீங்கா தகத்துறு மோகந் தானு
மறிவறு ஞான மாகும் வலிகெழு கதவங் கொண்டு
பொறிவழி யடைத்து மிக்க பொதியில்லீற் றிருக்க வல்லோய்.

(ப - னை.) மறிவு அறு ஞானமாகும் - தடையற்ற ஞானமாகிய, வலிகெழு கதவம் கொண்டு - வன்மை மிகுந்த கதவினால், பொறிவழி அடைத்து—, மிக்க—, பொதியில் வீற்றிருக்க வல்லோய்—, எறிகடர் அன்றி—, இல்லில் இருள் அறுது—, அதுவேபோல—, அறிவினை யொழிய—, அகத்துறம் மோகந்தானும் நீங்காது—, எ -று.

(வி - னை.) கதவம்-கதவு. பொறிவழி-இந்தரிய ந்வாரங்கள். பொதியில்-பொதியமலை, பொதியமலையில் எனினுமாம். சுடர் - ஆகுபெயர். எறிகடர் - தீபம். இல் - வீடு. அகம்-மனம். புறவிருள் தீயில்லாது நீங்காது போல அகவிருள் ஞானமில்லாது நீங்காதென் பதாம். அகத்துறம் - சித்தத்திலுள்ள. (எ)

ஞானகமத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ப்ராஜாபதயே நம:

ஐம்பத்தேழாவது

(சு.) சகாயத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஜ்ஞாநாகமஸ்தல ஸம்பந்தஞான ஸிவயோகி க்ரியா ந்யாந பூணைகளுக்குச் சரீரம் வேண்டியதா யிருக்க, அப்படிப்பட்ட சரீரத்தை வையராயாதிகளினால் கெடா திருக்கச் செய்தலால் சகாயன் என்பது.]

அறுசேர்க்கழிநெடியாசிரியவிருத்தம்.

கிரியைநற் பாவ ஞானங் கிடைத்திடா காய மின்றேல்
விநிகரு முலகில் யார்க்கும் விளம்புறி னதனால் யோகி
தரையுறு சகாய னாகச் சரிப்பனென் றெடுத்து ரைப்ப
ரரிமதர் மழைக்கண் மங்கை பாகனா மங்கள் வல்லோர்.

(ப - னை.) விநிகரும் உலகில்—, யார்க்கும்—, காயம் இன்றேல் - சரீரமில்லையானால், கிரியை நல் பாவம் ஞானம் கிடைத்திடா—, விளம்புறின் - சொல்லுமிடத்தில்—, அதனால் (சிவ) யோகி—, தரை - உலகத்தில்—, உறு - பொருந்திய, சகாயனாக சரிப்பன் என்று எடுத்துரைப்பர்—, (அவர்யாரானின்) அரி - செவ்வரி பார்த்த, மதர்-மதர்த்த, மழைக்கண்-குளிர்ச்சியாகிய கண்களையுடைய, மங்கை-உமாதேவியை, பாகன்-பாகத்திலுடையவனாகிய சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்ட, ஆகமங்கள் வல்லோர்—, எ -று.

(வி-னை.) விநிகர்-விநிதல், பகுதி விநிதா. விளம்புறல்-சொல்லல், பகுதி விளம்புறு. அரி மதர் மழைக்கண் மங்கை பாகன் ஆகமங்கள் - சிவாகமங்கள். சகாயனாக சரிப்பன்-தேகமூடையவனாகச் சஞ்சரிப்பன். (சு)

ஏகமா ஞான யோகி யென்னினு முடம்பி னானே
போகமா முத்தி யாகி பொருந்துவன் விறகை யின்றி
யாகுரு தொளிநு மங்கி யதுவென வாக்கை யின்றி
யோகிதா னன்ம ஞான முடையவ னாகா னன்றே.

(ப - ரை.) ஏகம் ஆம் ஞானயோகி என்னினும்—, உடம்பினானே - உடம்பைக் கொண்டே, போகம் ஆம் முத்தி ஆகி பொருந்துவன்—, விறகை இன்றி ஒளிரும் அங்கி ஆகுருது—, அது என - அதுபோல, யோகி—, ஆக்கை இன்றி—, ஆன்ம ஞானம் உடையவன் ஆகான்—, எ - து.

(வி - ரை.) ஏகமாம் ஞானம் - ஸிவைக்ய ஞானம். உடம்பினானே யென்னுமேகாரம் தேற்றம், இது இன்றியமையாமைப்பொருட்டி. அங்கி அகரி என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஆக்கை - ஆகுபெயர். விறகின்றி பொருப்புண்டாதலில்லை அதுபோல உடம்பின்றி ஆன்ம ஞான முண்டாதலில்லை யென்பதாம். ஆன்மஞானம்-ஆத்மதத்வப்ரகாஸம் எனினுமாம். (உ)

ஒப்பறு பரமன் றானு முருவொடு பூசை கொள்வ
னப்பரி கடம்பின் மேவி யருச்சனை கொள்வன் யோகி
செப்புமைந் தொழிற்கு மாகச் சிம்மய னாகு மீசன்
மெய்ப்புறு மூர்த்தி மானாய் விளங்குவ னென்பர் மேலோர்.

(ப - ரை.) ஒப்பு அறு - ஒப்பற்ற, பரமன்தானும்-சிவபெருமானும், உருவொடு பூசை கொள்வன்—, அ பரிசு - அத்தன்மையானவே, யோகி - சிவயோகியானவன், உடம்பில் மேவி அருச்சனை கொள்வன்—, மெய்பும் - சொல்லப்படுகிற, ஐந்தொழிற்குமாக - பஞ்ச கிருத்தியத்தின் பொருட்டி, சிம்மயன் ஆகும் மீசன்—, மெய்ப்பு உறும் - உண்மையாகிய, மூர்த்திமானாய் விளங்குவன்—, என்பர் மேலோர்—, எ - து.

(வி - ரை.) உரு - மூர்த்தி (தேஹம்). பஞ்ச கிருத்தியம் - உத்பத்தி, ஸ்த்திதி, லயம், திரோபவம், அதுக்ரஹம் என்பன. மூர்த்திமான் - உருவமுடையவன். சிம்மயன் ஆகும் - நிஷ்கலானாகிய. எங்கும் நிறைந்திருக்கும் மீசன் - மஹாதேவன். (ங)

அயன்முத லாகி நின்ற மமரரு முத்தி வேட்ட
மயன்முனி முனிவர் தாமு மியாவையும் வழங்க வல்ல
செயன்மிகு தவமு டம்பாற் செய்தன ரத்த வத்திற்
கியன்முத லாய வாக்கை யினைவிட லாகா தன்றே.

(ப - ரை.) அயன் முதலாகி நின்ற அமரரும்—, முத்தி வேட்ட—, மயல் முனி - மயக்கத்தை வெறுத்த, முனிவர் தாமும்—, யாவையும் வழங்க வல்ல செயல் மிகு தவம்—, உடம்பால் செய்தனன்—, அ தவத்திற்கு—, இயல் - பொருத்தமாகிய, முதல் ஆய - மூலமாயுள்ள, ஆக்கையினை விடலாகாது—, எ - து.

(வி - ரை.) அயன் அஜன் என்னும் வடசொற்றிரிபு, பிறவாதவன் என்பது பொருள், இது மங்கல வழக்கு. அமரர்-இறையாதவர், இதுவும் அது. வழங்கல்-தருதல். மூவுலகிலும் ஸகல வித்திகளுக்கும் தவமே ஸாதாமாயிருத்தலால் 'செயல் மிகு தவம்' என்றார். பிரமன் முதலானோரும் உடம்பைக்கொண்டே தவஞ்செய்து முத்தியடையவேண்டு மென்பதாம்.

சகாயத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஹிரண்யரேதஸே நம:

ஐம்பத்தேட்டாவது.

(நி.) அகாயத்தலம்.

[அதாவது - ஸிவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தமிருப்பினும் காமாதி விகாரங்கள் எவ்வாறிலையோ அவ்வாறே ஸகாயஸ்தல ஸம்பந்தமான ஸிவயோகி, தேஹ ஸஹிதனியிருப்பினும் நான் மனிதனல்லன் தேவனல்லன் ராக்ஷஸனல்லன் ஸிவனாயிருக்கிறேன் என்னும் உணர்ச்சியினாலும் தேஹ விகாரங்க எல்லாதிருப்பதினாலும் அகாயன் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

சாற்றிய பரம யோகி சகஞ்சிவ மயம தாகத்

தோற்றுது நிலையி னற்பொய் மாயையின் றொடக்கி லாத

வாற்றலா லுதவி யாகு மாக்கைய னாத லாலே

போற்றுது மகாய னென்றே புகன்றிடப் படுவ னன்றே.

(ப-ரை.) சாற்றிய - சொல்லப்பட்ட, பரம யோகி—, சகம் சிவமயமாக—, தோற்றுதும் நிலையினால்—, பொய் மாயையின் தொடக்கு இல்லாத ஆற்றலால்—, உதவியாகும் ஆக்கையன்—, ஆதலாலே—, (அவன்) போற்றுதும் - (யாவரும்) வணங்குதற்குரிய, அகாயன் என்றே புகன்றிடப்படுவன்—, எ - று.

(வி - ரை.) பரமம் - மேன்மை. தொடக்கு - சர்ப்பந்தம். ஆற்றல்-ஸக்தி. போற்றுதும் என்பதற்குப் பகுதி போற்றுது. உதவியாகும் ஆக்கையன் - ஓளபசாரிகதேஹி. (க)

சங்கர னெனமெய் யோடு சாரினும் பரம யோகிக்

கிங்குது முடல்வி கார மிலாமையா லகாய னாகும்

பொங்கொளியம்பரத்திற் புக்குது மியோகிக் காக

மெங்குள துடம்பி போல விருப்பது பிராந்தி யன்றே.

(ப - ரை.) சங்கரன் என - நங்கரன்ஃபால, மெய்யோடு சாரினும் - உடம்போடு கூடியிருப்பினும், பரமயோகிக்கு—, இங்கு உதும் உடல் விகாரம் இல்லாமையால்—, அகாயன் ஆகும்—, பொங்கு ஒளி அம்பரத்தில் புக்குதும் யோகிக்கு—, ஆகம் என்கு உளது—, உடம்பி போல இருப்பது பிராந்தி அன்று—, எ - று.

(வி - ரை.) சங்கரன் - உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்ப்பவன் என்றும் பொருடருவதோர் வடசொல் (சிவன்). மெய்-மங்கல வழக்கு. சார்தல் - கூடுதல். பொங்கொளியம்பரத்தில் புக்குதும் யோகி-பேராந்த சிம்மயமராகிய லிங்கத்தில் லயித்த சிந்தமுடையவன். பொங்கொளி அம்பரம் - சிதாகாஸம் எனினுமாம். ஆகம் - சரீரம். உடம்பி - உடம்புடையவன். பிராந்தி - பரமை. (உ)

ஆக்கையின் மான மில்லா தருஞ்சிவ யாகி நிற்கு

நோக்குது மியோகிக் காக்கை துவன்றிடு முலக மென்றும்

போக்குது முடல மொன்றும் பொருந்துதும் வாதை யாதோ

வீர்க்குமிந் தியவாங் கார விடரவற் கில்லை யன்றே.

(ப-ரை.) ஆக்கையின் மானம் இல்லாது—, அரும் சிவம் ஆகி நிற்கும்—, நோக்குதும் யோகிக்கு—, துவன்றிடும் - சொல்லப்படுகிற, உலகம் - உலகமே, ஆக்கை என்றால்—,

போக்கு அறம் - போக்கப்படாத, உடலம் ஒன்றால் பொருந்துறம் வாதை யாதோ—, ஈர்க்கும் - (விடயங்களில்) இழுத்துச் செல்லுகிற, இந்திய ஆங்கார இடர்—, அவற்கு இல்லை—, எ - று.

(வி - ரை.) மானம் - பற்று (அபிமாநம்) நுவலல் - சொல்லல். வாதை - துக்கம். ஈர்த்தல் - இழுத்தல். இந்திய இடர் - இந்தியங்களால் உண்டாகும் துக்கம், ஆங்கார இடர் - அஹங்காரத்தால் உண்டாகும் மயக்கம். (ங)

மயக்குறு மனித னல்லேன் வானவன் றானு மல்லே
னியக்கனு மல்லேன் மிக்க விராக்கத னல்லே னென்று
முயர்த்துறு சிவமே நானென் றுணர்ந்தவன் றனக்கு வந்து
பயக்குறு முடம்பு செய்யுங் கருமமென் பயனைச் செய்யும்.

(ப - ரை.) மயக்குறு மனிதன் அல்லன்—, வானவன் தானும் அல்லன்—, இயக்கனும் அல்லன்—, மிக்க இராக்கதன் அல்லன்—, என்றும்—, உயர்த்துறு சிவமே நான் என்று—, உணர்ந்தவன் தனக்கு—, வந்து பயக்குறும்—, உடம்பு செய்யும் கருமம்—, என் பயனைச் செய்யும்—, எ - று.

(வி - ரை.) பயக்குறும் - பயன்படுகிற. வானவன் - தவன். இயக்கன் - யக்ஷன். இராக்கதன் - ராக்ஷஸன். கர்மம் - வ்யாபாரம். ஈண்டு, இச்செய்யுளைக் கவனிக்க :—

பிரபுலிங்கலீலை.

வான மல்லேன் வனியல்லேன் எழுவர் மல்லேன் மண்ணல்லேன்
ஞான மல்லேன் வினாயல்லே னானே சிவமென் றெண்ணிலு
றுவே யல்லா வொரு சிவமே யாவனின் வாழ்வுனொதர்
வீன் மெல்லா முடையுடம் பெடுத்துச் சமுதா மெட்டுநான்றும். (ச)

அகாயத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஹம் துர்த்தர்ஷாய நம:

ஹம்பத்தோன்பதாவது

(ஈ.) ப ர காய த்த ல ம்.

[அதாவது - அகாயனான ஸிவயோகி, தேசிகளுக்கும் மாயாதிதிகளுக்கும் ஐஞாந நத்தனாகவுயிருப்பினும் ஸரீரியாயிருப்பதனாலும் ஸாக்ஷாத் பரபரஜ்ஞமே தான் என்று அறிந்திருப்பதனாலும் பரகாயன் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிமெழலடியாசிரியவிருத்தம்.

பகுதியை வசிக ரிக்கும் பான்மையான் மாயா மார்க்கத்
தொகுதியை நீங்கி நிற்குந் தாய்மையா லறிவா நந்தத்
தகுதிகொள் பிரமந்தானயத் தகும்பர காய னவன்
மிகுதிகொ டவத்தர் கோவே விளம்புறு மகாய னென்றே.

(ப - ரை.) மிகுதி கொள் - மேன்மையாக்கொண்ட, தவத்தர் கோவே—, பகுதியை வசிகரிக்கும் பான்மையால்—, மாயாமார்க்கத் தொகுதியை நீங்கி நிற்கும் தாய்மையால்—,

அறிவாந்தத் தகுதி கொள் பிரமம் தான் ஆய்—, தகும் பரகாயன் ஆவன்—, (அவன்) அகாயன் என்று விளம்புறும் - அகாயனென்று சொல்லப்படுவன், எ - று.

(வி-ரை.) தவத்தர் கோ - தவஞ்செய்வோர்க்கரசன் (அகத்தியர்). கோ வென்பது னாகச்சாரியை பெற்று கோன் எனவும் வழங்கும். பகுதி - பாக்ருதி. வசிகரிக்கும் - வசப்படுத்தும், தொகுதி - கூட்டம். தூய்மை - பரிஸுத்தம். தகுதி - பெருமை. (க)

பேரறிவுருவாய் நின்ற பிரமமே வடிவமானேற்

கேறு மாயை யாக்கை யாற்பய மென்னே ஞான

வாரழ லாற்பிற் பிப்பிற் காதியா முடலஞ் சுட்டு

நேறு சிவம் டைந்தோ னிகழ்பர காய னென்பான்.

(ப - ரை.) பேர் அறிவு உரு ஆய் நின்ற பிரமமே வடிவம் ஆனோற்கு—, ஏர் அறு - அழகற்ற, மாயை யாக்கையால்—, பயம் என்னே—, ஞானம் - (திடமான அபரோகக்) ஞானமாகிய, ஆர் அழலால்—, பிறப்பிற்கு ஆதி ஆம் உடலம் சுட்டு—, நேர் அறு - நிகரற்ற, சிவம் அடைந்தான்—, நிகழ் பரகாயன் என்பான் - விளங்குகிற பரகாயனென்று சொல்லப்படுவான், எ - று.

(வி - ரை.) பேரறிவுருவாய் நின்ற - ஞானாகந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குகின்ற. வடிவம் - சரீரம். ஆனோற்கு - ஞானிக்கு. மாயை யாக்கை - மாயாசரீரம் (பாக்ருதி ஸம் பந்தமான சரீரம்). ஆர் அழல் - பெரு ஞெருப்பு. ஆதி - விதை. சிவம் அடைந்தோன் - ஸிவதவத்தைப் பற்றினவன். (உ)

வினேதரு மனோவி ருத்தி விடயவிற் தியங்க னெல்லா

மெனையதி டடங்கு மந்த விருஞ்சிவ மேயி வற்குத்

தனியுரு வாகு னானே சிவமெனச் சகங்க னெல்லா

நனியறி வாகிக் கண்டோற் குடல்சொல னென்பா லாகும்.

(ப - ரை.) வினேதரும் - வினையினும் தரப்பட்ட, மனோவிருத்தி விடய இந்திரங் கள் எல்லாம்—, எனையதில் அடங்கும் - எதனிடத்தடங்குமோ, அந்த இரும் சிவமே—, இவற்கு தனி உரு ஆகும்—, நானே சிவம் என—, சகங்கா எல்லாம் நனி அறிவாகிக் கண்டோற்கு—, உடல் சொல்லல் - உடம்பிருப்பதாகச் சொல்லுதல், நல் மால் ஆகும் - மிக்க மயக்கமாகும், எ - று.

(வி-ரை.) மனோவிருத்தி - மனோவ்யாபாரம், விடயம் - ஸுப்தாதிகள், இந்தியங்கள்- ஸ்ரோத்ராதிகள். நனி - மிகுதி. மயக்கம் - விபரீதஞானம் எனினுமாம். விடயம் - வாஸனைகள் எனினுமாம். கர்மத்தால் விளையும் வாஸனே என்றதனால் கர்மம் அதுப விக்கப்பட்டுப்போயினும் வாஸனாமாத்ரமாய்ச் சிலகாலம் இருக்கும் என்பதைக் குறித்தது. வாஸனையானது ஸுபம் அஸுபம் என இருவகைப்படும். ஸுபவாஸனே புண்ய காரியங்களைச்செய்ய விருப்பத்தை யுண்டாக்கும். அஸுபவாஸனே பாபகாரியங்களைச் செய்ய விருப்பத்தையுண்டாக்கும். புண்யபாபகாரிய ஸம்பந்தமான எண்ணமானது மனோவ்ருத்தி என்பதாம். இந்த மனோவ்ருத்தியால் இந்திரிய வ்யாபாரம் நிகழ்வ தாம். ஆதலால், இந்திரியங்களை யடக்க மனோவ்ருத்தி யடங்கும், மனோவ்ருத்தி யடக்க வாஸனே ஸபிக்கும், வாஸனே ஸபிக்க முக்தி கிடைக்கும். (ங)

சோதியாம் பிரம மேதன் சொருபமாய்ச் சிந்தை செய்வோன்

மேதையா முடம்போ முற்று மெய்யிலி சீவன் முத்தன்

போதமா மியோகி யாக்கை யிருப்பினும் போகி னுந்தான்

புதினா முத்தி யாகு மென்பாநூ றிருந்தக் கற்றோர்.

(ப-ரை.) தூல் - தூல்களை, திருத்தக் கற்றோர்—, சோதி ஆம் பிரமமே தன் சொருப மாய்ச் சிந்தை செய்வோன்—, மேதை ஆம் உடம்போடு உற்றும்—, மெய்யிலி - உடம் பில்லாதவனாகிய—, ஜீவன் முத்தன்—, போதம் ஆம் - அறிவுருவாகிய, யோகி (யின்) யாக்கை—, இருப்பினும் போகினும்—, (அவனுக்கு) தீது இல்லா முத்தி ஆகும் என்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) மேதை - தேல், நாம் பு முதலியவை. முத்தி ஆகும் - ஜீவன் முத்தி உடனே கிடைக்கும். (ச)

பெரும்பவ நோய்வ ருத்தல் பிறங்குதன் சொருப ஞானம்
பொருந்துறு மளவே யன்றோ பொங்கொளி யிரவி தோன்றப்
பரந்திடு மிருளு முண்டோ பகர்த்திழிற் காலா தீத
வரும்பத மடைந்து ளோனுக் காக்கையுட் படுத லின்றே.

(ப - ரை.) பெரும் பவனோய் வருத்தல்—, பிறங்கு - விளங்குகிற, தன் சொருப ஞானம் பொருந்துறும் அளவே அன்றோ—, பொங்கு ஒளி இரவி தோன்ற—, பரந்திழ்-பரவிய, இருளும் உண்டோ—, பகர்த்திழன் - சொல்லுபிடத்தில், காலாதீதம்—, அரும் பதம் அடைந்துள்ளோனுக்கு—, ஆக்கையுள் படுதல் இன்று—, எ - று.

(வி - ரை.) பவனோய் - பிறவிப்பிணி (ஸம்ஸார அக்கம்). இரவி - சூரியன். தோன்றல்-உதித்தல். அதீதம் - கடத்தல் (எட்டப்படாமை). பகர்த்தல் - சொல்லுதல். காலா என்பது காலா என நீண்டது. கலாதீதம் - கலைகள் கடந்தது. அரும்பதம் அடைந்துள்ளோன் - அரிய பதத்தில் நிலைபெற்றவனாகிய மஹா ஜ்ஞாநி. (டு)

பரகாயத்தலம் - முற்றம்.

உ.

ஐம் கிரீஸாய நம:

அறுபதாவது

(சு.) தருமாசாரத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - அஹிம்ஸா, ஸத்தியம், ப்ரஹ்மசர்யம், ஆஸ்தியம், தயை, சுஷ்மை, ஸஹஜ தாநம், லிங்கபூஜை, பஞ்சாக்ஷரீ இயத்யாநம், ஸத்குரு ஸேவை, சரணர் ஸங்கம், மனோ நிக்ரஹம், சிவாவலித்தாந்த விஸ்வாஸம், வைராக்யம், விவேகம், வித்யை, இர்த்ரிய நிக்ரஹம், பக்தி, நீதி, நிகமாகமங்களில் நம்பிக்கை ஆகிய ஆசாரங்கள், அந்தப் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனும் பரகாயனுமான சிவயோகிக்கு ஸ்வபாவமா யுண்டாயிருப்பன. அதனால் அவ்வாசாரமே எல்லாருக்கும் அநுஸரணியமான தர்மமாயிருப்பதால் தருமாசாரம் என்பது.]

அறுபதாக்கழிநெடிடையாசிரியவருத்தம்.

அப்பர காயன் செய்வ தியாதொரா சார மம்ம
செப்புறு மதுதான் யார்க்குஞ் செய்திடுந் தரும மாகி
யொப்புறு முதவி யாமென் றுரைப்பர்க ஞுணர்வின் மிக்கோர்
துப்புறற் சடிசக் கற்றைச் சுடர்முடி முனிவர் வேந்தே.

(ப - ரை.) துப்பு உற்த - பவளம் போன்ற, சடிசக் கற்றை - சடைக்கற்றையாகிய, சுடர்முடி - சுடர்முடியையுடைய, முனிவர் வேந்தே—, அ - அந்த, பரகாயன் செய்வது யாதொரு ஆசாரமோ—, செப்புறும் - சொல்லப்பட்ட, அது தான் - அதுவே, யார்க்கும்

செய்திடும் தரும் ஆகி—, ஒப்பு அறம் உதவியாம் என்று—, உணர்வின் மிக்கோர்—, உரைப்பர்கள்—, எ - று.

(வி-ரை.) சடிலம் - சடை. கற்றை - திரட்சி. உதவி-உபகாரம். உணர்வின் மிக்கோர்- பேரறிவினர். பரகாயன் - பரப்ரஹ்ம தேவியாகிய ஜ்ஞாநி. (க)

கூறநுத் தருமா சாரம் கொல்லாமை வாய்மையோடு
வேறுறுங் களவி லாமை வெகுளாமை பிரம சரியம்
பேறெனுந் தையையே தாநம் பிறங்குறு செபந்தி யாந
மாறநம் பூசை யென்று வகுத்துரை செய்வர் மேலோர்.

(ப - ரை.) கூறு அரும் - சொல்லுதற்கரிய, தருமாசாரம்—, (எவையெனின்) கொல்லாமை—, வாய்மையோடு—, வேறுறும் களவு இல்லாமை—, வெகுளாமை—, பிரமசரியம்—, பேறு என்னும் தயை—, தாநம்—, பிறங்குறு - விளங்குகிற, செபம்—, தியாநம்—, மாறு அரும் பூசை என்று—, மேலோர் வகுத்து உரைசெய்வர்—, எ - று.

(வி - ரை.) தரும் ஆசாரம் - அறவொழுக்கம். கொல்லாமை - கொலைசெய்யாமை. வாய்மை - ஸுத்தம். களவு இல்லாமை - திருடாமை. தயை-கருணை. தாநம்-ஸஹஜதாநம். வெகுளாமை - கோவியாமை. பிரமசரியம் - விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் தன்மனையோடு கூடுதல். செபம்-பஞ்சாஷ்டீஜம். தியாநம் - ஸிவத்யாநம். பூசை-இஷ்டலிங்கபூஜை. (உ)

வினையிலி யாக மத்தின் விதித்தவித் தருமா சாரம்
புனையிழை யாகக் கொள்வோன் புராரிதன் னருளுக் கேற்றோ
னினைவற வறம லாமை நியமஞ்செய் தருமத் தன்னே
நனிவரு காம மின்றி நவிறுதன் ஞான வேது.

(ப-ரை.) வினையிலி ஆகமத்தின் விதித்த—, இ தருமாசாரம்—, புனை-அலங்கரிக்கப் பட்ட, இழையாக் கொள்வோன் - ஆபரணமாகக் கொள்ளோன்—, புராரிதன் அருளுக்கு ஏற்றோன்—, அறம் அல்லாமை நினைவு அற—, நியமம்செய்-நியமித்த, தருமத்தன்னே—, நனி வரு - மிகுதியாயுண்டாகிய, காமம் இன்றி—, நவிறுதல் - செய்தல், ஞான ஏது - ஞானத்துக்குக் காரணமாகும், எ - று.

(வி-ரை.) வினையிலி ஆகமம்-சிவாகமம். இயல்பாகவே வினைக்கமுடையவனாதலால் சிவபிரானே வினையிலி என்றார். புராரி - திரிபுரவாசிகளுக்குப் பகாவன் (சிவபிரான்). காமம் இன்றி - பயனை விரும்பாது. நினைவற - நினையாமல் (மறந்து). அறமலாமை - அதர்மம். (ங)

உலகெலா மொருதா னாக வுன்னலால் வடிவ மாதி
விலகலா லுயிர்க ளெல்லாம் வேறறத் தானுய்க் காண்பா
னலகெலாஞ் சிவமொன் றாக வுணர்ந்தவற் கெனதென் றெண்ண
விலகுமோர் பொருளு முண்டோ விலையென விளம்பு தூலே.

(ப-ரை.) உலகு எல்லாம் ஒரு தான் ஆக உன்னலால்—, வடிவம் ஆதி விலகலால்—, உயிர்கள் எல்லாம்—, வேறு அறத் தானுய் காண்பான்—, உலகு எல்லாம் சிவம் ஒன்றாக உணர்ந்தவற்கு—, எனது என்று எண்ண—, இலகும் ஓர் பொருளும் உண்டோ—, இல்லே என தூல் விளம்பும்—, எ - று.

(வி - ரை.) உன்னல் - நினைத்தல். விலகல் - ஒழிதல். உயிர்கள் எல்லாம் வேறறத் தானுய்க்காண்பான்-எல்லா பிரானிகளையும் தன்னேப்போலப் பார்ப்பான். எனது என்றது மமகாரத்தையும், பொருள் என்றது மயக்கத்தையும் குறித்தது. இலகும் - விளங்குகிற.

அறநெறி முத்தியேது வாதலா லவ்வ மத்தைத்
தறவின னெனினுஞ் செய்க தொல்லறி வமுதற் தன்ன
னிறையினு மறத்தை நீங்கா னின்றதன் னொழுக்க நோக்கிப்
பிறரிது நெறியென் றெய்தப் பெறுதலாற் பரம யோகி.

(ப - ரை.) பரமயோகி—, அறநெறி—, முத்தி ஏது ஆதலால்—, அ அறத்தை—, தறவினன் எனினும் செய்க—, தொல் அறிவு அமுதம் தன்னால் நிறையினும்—, நின்ற தன் ஒழுக்கம் நோக்கி—, பிறர்—, இது நெறி என்று எய்தப் பெறுதலால்—, அறத்தை நீங்கான்—, எ - று.

(வி - ரை.) தறவினன் - ஸிவ்யோகியாகிய ஐஞாநி, அதிவர்ணஸ்ரமி (இருவகைப் பற்றினையும் விட்டவன்). அறிவு அமுதம் - ஐஞாநியிந்தம். (ரு)

விமலனுஞ் சதாசா ரத்தில் விருப்புள னுகி பென்று
மமலுறு மாசா ரத்தா லருச்சிக்கப் படுவன் கண்டாய்
நிமலமா மாசா ரத்தை யன்றிபே நெற்றி நாட்டத்
துமையொரு பாகன் செய்யு மோங்கரு னுண்டா காதால்.

(ப - ரை.) விமலனும்—, சதாசாரத்தில் விருப்பு உள்ளான் ஆகி—, என்றும்—, அமலம் உறும் ஆசாரத்தால்—, அருச்சிக்கப்படுவன்—, நிமலம் ஆம் ஆசாரத்தை அன்றியே—, நெற்றிநாட்டத்து—, உமையொருபாகன் செய்யும் ஓங்கு அருள் உண்டாகாது—, எ - று.

(வி - ரை.) விமலன் - மலரஹிதன் (சிவபிரான்). சதாசாரம் - நல்லொழுக்கம். அமலம் - மல தாஹித்யம் (இது உறு தொகுத்தலாய் அமல் என்ற லின்றது), நிமலம் என்ற தும் அது. நெற்றிநாட்டம் - நெற்றிக்கண். (சு)

தருமாசாரத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் கிரிஸாய நமஃ.

அறுபத்தொன்றாவது

(அ) பாவாசாரத்தலம்.

[அதாவது - தர்மாசார ஸம்பந்தமான ஸிவ்யோகியின் ஸத்பாவமே அனைவருக்கும் அதுவரணிய மாதலாம் பாவாசாரம் என்பது.]

அறுபத்தொன்றாவது ஸிவியவிருத்தம்.

அறமுறு மிவன்றன் பாவ மனைவர்க்கும் பாவாசாரம்
திறமுறு பாவங் தன்னைச் செப்புறின் மனவ முக்காய்
நிறைதரு சிவனைப் பற்றி நிற்பதென் றறிந்து கொண்ணீ
மறிதிரை சுருட்டு மிழி வாய்மடுத் துண்ண வல்லோய்.

(ப - ரை.) மறிதிரை சுருட்டும் - மறித்து வீழ்கின்ற அலைகளைச் சுருட்டுகிற, ஆழி - கடலை, வாய்மடுத்து உண்ண வல்லோய்—, அறம் உறும் இவன் தன் பாவம்—, அனைவர்க்கும்—, பாவாசாரம்—, திறம் உறு பாவம் தன்னை செப்புறின்—, மனவழக்காய்—, நிறைதரு சிவனைப்பற்றி நிற்பது என்று—, நீ அறிந்து கொள்—, எ - று.

(வி - ரை.) மறிதல் - மடங்குதல். ஆழி - ஆழமுடையது. மறித்தல்-வைத்தல். மறிதிரை சுருட்டு மாழி வாய் மறித்துண்ண வல்லோய் என்றது அகத்தியமுனிவரை. அறம் உறும் இவன்தன் பாவமே - தர்மாசாரமுடையவனாகிய ஜ்ஞாநியின் பாவனையே. செப்புநின் - சொல்லின் (பகுதி செப்புது). மனவழக்கு - மனோவ்யாபாரம். நிறைதரு - பரிபூர்ணமாகிய. சிவனைப்பற்றி நிற்பது - ஸிவனை விஷயமாய்க்கொண்டது. (க)

பாவனை யாற்செய் கன்மம் பாவநங் களினுண் மேலாம்
பாவனை யால் றத்தைப் பண்ணுக வதனா லென்றும்
பாவனை யாற்செய் கன்மம் பலித்திடு மனமும் தூய்தாம்
பாவனை யாலென் றெண்ணிப் பாவனை விடாமற் செய்க.

(ப-ரை.) பாவனையால் செய் கன்மம்—, பாவநங்களினுண் மேல் ஆம்—, அதனால்—, என்றும் பாவனையால் அறத்தைப் பண்ணுக—, பாவனையால் செய் கன்மம் பலித்திடும்—, பாவனையால் மனமும் தூய்து ஆம்—, என்று எண்ணி—, பாவனை விடாமல் செய்க—, எ - று.

(வி-ரை.) கன்மம் - தொழில். பாவநம்-ஸூத்தம். பலித்திடும் - லித்திக்கும். தூய்து-பரிசுத்த முடையது. பாவனையோடு விதிக்கப்பட்ட சர்மத்தைச் செய்வதே பாவநத்திலும் பாவநமாம், ஆதலால் பாவனையோடு கூடியதாகிய பரதர்மத்தைச் செய்யவேண்டும், பாவனையாலேயே மனம் பரிஸுத்தமடைவதாம், பாவாஸுத்தியும் கர்மத்தாலேயாம், என்றுகித்துந் தெளிந்த யோகி பாவனையை விடாது செய்யவேண்டும் என்பதிதன் கருத்து. (உ)

நித்திய கரும மாதிரி கிழ்சிவ பாவந் தன்னாற்
சுத்தநல் யோகி செய்து துரிசினிற் கட்டு றுறாம்
சித்தெனு மிரவி தன்னைச் சிந்தையிற் பாவித் தெய்த
லுத்தம மாய சந்தி வந்தனை யுணர்ந்து கொள்ளே.

(ப - ரை.) சுத்த நல் யோகி—, நித்திய கருமம் ஆதி—, கிழ்சிவபாவம் தன்னால் செய்து—, துரிசினில் கட்டுறாம்—, ஆல் - ஆதலால், சித்து என்னும் இரவிதன்னை—, சிந்தையில் பாவித்து எய்தல்—, உத்தமம் ஆய சந்திவந்தனை—, உணர்ந்துகொள்—, எ - று.

(வி - ரை.) துரிசு - தோஷகுணம். சித்தென்னும் இரவி - (உள்ளத்தில் எப்போதும் ப்ரகாஸிப்பவனாகிய) ஞானசூரியன். எய்தல் - அடைதல். சந்திவந்தனை - ஸத்தியாவந்தம். நித்தியகருமம் ஆதி - நித்யமைதித்திகாதி கர்மங்கள். (ங)

பரசிவ வங்கி தன்னிற் படர்புல விர்த நத்தைத்
துரிசறு பாவத் தாலே சுடுதலே யாக மாறும்
பரிசுறு கரும மெல்லாம் பரமனுக் காவ வாகக்
கரிசறு பவந்தொ லைப்பான் கருத்தினிற் கொள்க மாதோ.

(ப - ரை.) பரம் - மேலான, சிவ அங்கி தன்னில் - சிவாக்கினியில், படர்-பரவுகிற, புலன் இந்தநத்தை - புலன்களாகிய விழை, துரிசு அறு - சூற்றமற்ற, பாவத்தாலே சுடுதலே யாகம் ஆகும்—, பரிசு உறு - தன்மை வாய்ந்த, கருமம் எல்லாம்—, பரமனுக்கு ஆய ஆக - பரமனுக்காவனவாக, கரிசு உறு - சூற்றமிருந்த, பவம் தொலைப்பான் - பிறவியை யொழிப்பவன், கருத்தினில் கொள்க—, எ - று.

(வி - ரை.) பரசிவ வங்கி - ஆத்மஸ்வரூபாக்கி எனினுமாம். இந்தம் - விமகு என்னும் பொருடருவதோர் வடசொல். புலன் - ஸப்தாதி விஷயங்கள். தொலைப்பான் -

வினையாலையும் பெயர், பாவத்தாலே - அகமுகப்படுத்திய பாவனையால். சும்தல் - ஸமர்ப்பணம் செய்தல், கருமம் எல்லாம் - நித்யகைமித்திகங்களாகிய ஸகலகர்மங்கள். பிறவியை யொழிக்கவேண்டுமோன் எல்லாக்கருமங்களையும் சரிவார்ப்பண மாகவே (சரிவரீதிக்கு ஹேதுவாக) சித்திக்கவேண்டு மென்பதாம். (ச)

செய்ததகு செயல்செய் பாத செயலெல்லாஞ் சிவன்பால் வைத்த
மயக்கமி லறிவன் நீமை மருவுறு னென்பர் தன்னை
வியக்குறு முலகை ஞான விமலனை வேறி லாம
லயிர்ப்பற வொன்றாய்க் கண்டோன் கண்டவ னாகு மன்றே.

(ப - ரை.) செய்த்தகு செயல்—, செய்யாத செயல்—, எல்லாம்—, சிவன்பால் வைத்த—, மயக்கம் இல் அறிவன்—, நீமை மருவுறுன் என்பர்—, (அவன்) தன்னை—, வியக்குறும் உலகை—, ஞானவிமலனை—, வேறு இல்லாமல்—, அயிர்ப்பு அற ஒன்றாய்க் கண்டோன்—, கண்டவன் ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) செய்த்தகு செயல் - ஸத்கர்மம். செய்யாத செயல் - துஷ்டகர்மம். சிவன் பால் - சிவனிடத்தில். பால் - ஏழாறுநுபு. சிவன்பால் வைத்த - சரிவார்ப்பணம் செய்த. அறிவன் - ஞானி. மருவுறுன் - அடையான் (மருவுறு - பகுதி). வியக்குறும் - அதிசயிக்கத் தக்க. ஞானவிமலன் - சிவன். அயிர்ப்பு - ஸந்தேஹம். கண்டவன் - சரிவனை அபரோகக் மாயக் கண்டவன். (நி)

பாவாசாரத்தலம் - முற்றம்.

உ

றும் அந்நாய நமம்.

அறுபத்திரண்டாவது

(கூ) நாஞ்சாரத்தலம்.

[அதாவது - பாவாசார ஸம்பந்தஞான சரிவரியாகியின் சரிவைகயத்தினால் கூடிய நஞ்சாசாரமே அனைவருக்கும் அதுஸரணியமாதலால் நாஞ்சாரம் என்பது.]

அதுசீர்க்கழிநெடிழையாசிரியவிருத்தம்.

இந்நிலை யோகி தன்பா விலங்குறு ஞான சார
மன்னிய வுலகில் யார்க்கு மருவிய ஞான சார
மென்னன் குரைப்பர் கற்றோ ரிரைந்திழி யருவிக்குன்றம்
தன்னை வென் றிணையெ றிந்த தவத்தினி லுயர்ந்த மேலோய்.

(ப - ரை.) இரைந்து இழி அருவி குன்றத்தன்னை வென்று—, இணை எறிந்த—, தவத்தினில் உயர்ந்த மேலோய்—, இந்நிலை யோகி தன்பால்—, இலங்குறும் ஞான சாரம்—, மன்னிய உலகில் யார்க்கும் மருவிய ஞானசாரம்—, என்ன - என்று, கற்றோர் நன்கு உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) இரைந்து இழி அருவிக்குன்றம் தன்னை வென்று என்றது ஆரவாரித்தி றங்குகிற அருவிபாறுகளையுடைய வந்தமலையை யடக்கின வரலாற்றை யுணர்த்திற்று. தன் - சாரியை. இணை எறிந்த - ஒப்பற்ற. தவத்தினிலுயர்ந்தமேலோய் என்றது அகத்திய முனிவரை. யோகிதன்பால் என்பதில் தன் சாரியை. இலங்குறும் - விளங்குகிற. (உ)

ஞானமா வதுசி வாத்து விதஞான மென்பர் நல்லோ
 ரேனைய ஞான மெய்திற் றென்னினு மெய்தா தேனுந்
 தானதா லாவ தென்கொல் சாற்றும்பு பரஞா னந்தா
 லானமாம் பிறவி நீங்கு மொழிந்ததா லொழிந்தி டாதால்.

(ப - ரை.) நல்லோர் —, ஞானமாவது சிவாத்துவித ஞானம் —, ஏனைய ஞானம் எய்திற்று என்னினும் எய்தாது ஏனும்—, அதால் ஆவது என் கொல்—, சாற்றும் - சொல்லப்பட்ட, அ - அந்த, பரஞானத்தால்—, ஊனம் ஆம் பிறவி நீங்கும்—, ஒழிந்ததால் - மறையதனால், ஒழிந்திடாது —, என்பர்—, எ - து.

(வி - ரை.) எய்தல் - அடைதல். ஏனும் என்னும் என்பதன் மூலம். அதால் என் பது அது என்னும் சுட்டுப்பெயரோடு அன் சாரியை பெறுது மூன்றொருபாகிய ஆல் புணர்ந்ததோர்கொல், இச்சுட்டிப்பெயர் இடையொற்று மிகு அத்தால் அத்தை என வருபேற்று வருதலு முண்டு. என் கொல் என்பதில் கொல் என் என்ற வினா-யாது மின்மென்பது பட நின்று. ஊனம் - இழிவு. எய்திற்றென்னினும் எய்தாததனும் - ஸாஸ் த்ரஸித்தமாயினும் அல்லது ஸாஸ்த்ரஸித்தமாயில் நடத்தாயினும், பரஞானம் - நிர்மல மாகிய சிவஞானம். ஏனைய ஞானம் ராகத்தெவாதிகளால் கலக்கமுற்றிருக்கின்றமை யால் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்கே காரணம் என்பதுதான். 'ஒழிந்ததால் ஒழிந்திடாது' என்றார். (உ)

பூரண ஞானம் பற்றிப் புரிவதே ததுதான் மிக்க
 வேரணி ஞான சார மென்பர்கற் றிவமி தென்னும்
 பேரணி பரத்தி லெல்லாம் பேரறி வாலெ டிக்குஞ்
 சீரணி பவனே யாகுந் திகழ்தரு ஞான சாரி.

(ப - ரை.) பூரண ஞானம் பற்றிப் புரிவது—, எவ்வெதுவோ, அதுதான்—, மிக்க ஏர் அணி ஞானசாரம் என்பர்—, மிக்கிவம் இது என்னும் சீர் அணி பரத்தின்—, எல்லாம் பேரறிவால் ஒங்கும் சீர் அணிபவனே—, திகழ்தரும் ஞானசாரி ஆகும்—, எ - து.

(வி - ரை.) புரிவது - செய்வது. ஏர்அணி - அமுதப்பொருந்திய, பேரணி - பேரமுது. சீர் அணிபவனே - சிறப்பினைபுடையவன். திகழ்தரு - விளங்குகிற (திகழ்தர பகுதி). பூரணஞானம் - எவ்வுற நிறைந்ததும் பரத்தவர்கை ப்ராசாரிக்கச் செய்கின்றதுமாகிய சிவாவைத ஞானம். மிக்கிவம் இது என்னும் பேர் அணி பரத்தின் எல்லாம் பேரறி வால் ஒங்கல் - பேதம்சாததும் திரவயவமுமாகிய சிவம் என்னும் பரம்பொருளினி டம் வகைப்பரப்பாத்தையும் ஞானத்தினால் புகழ் படுத்தித் கொள்ளுதல். (ங)

முத்தியை யுதவு ஞானம் குருவருண் முறையிற் பெற்றே
 னெய்த்திடும பவம்பெ ருங்குங் கருமத்தி லிச்சை செய்யான்
 தத்தலை யொழுகு நீர்போற் சார்ந்துள கரும பங்கற்
 சுத்தமெய்து ஞானத் தீபாற் சுடுதலான் மறித்தான் தோன்று.

(ப - ரை.) முத்தியை உதவும் ஞானம்—, குரு அருள் முறையின் பெற்றேன்—, எய்த்திடும் - இளைத்தற்குரிய, பவம் பெருக்கும் கருமத்தில் இச்சை செய்யான்—, தத்து-தாவுகிற, அலை ஒழுகும் நீர்போல் சார்ந்துள்ள கருமபந்தம்—, சுத்த மெய்துஞானத்தீ யால் சுடுதலால்—, மறித்தும் - மீட்டும், தோன்று—, எ - து.

(வி - ரை.) பவம் பெருக்கல் - பிழைச்சுை மிக்கச்செய்தல். கருமபந்தம் - வினைக்கட்டு. ஞானகுருவருள் - ஞானசாரியனது அருள். முறையின் பெற்றேன் - பெறவேண்டிய க்ரமத்தோடு பெற்றவன். (ச)

ஞானமி லாதான் கன்ம நாணிநாம் கட்டுப் பட்டான்
ஞானமு ளானக் கன்ம பந்தனை நழுவி னேனாம்
ஞானவா சார நண்ணிப் பரசிவ நாட்டம் பெற்ற
ஞானிதான் சிவன் முத்த னாகியே நடிக்கு மன்றே.

(ப - ஐ.) ஞானம் இல்லாதான் —, கன்ம நாணிநாம் கட்டுப்பட்டான் —, ஞானம் உள்ளான் —, அ - அந்த, கன்மபந்தனை நழுவினான் ஆம் —, ஞானவாசாரம் நண்ணி —, பரசிவ நாட்டம் பெற்ற ஞானி —, சிவன்முத்தனாகி நடிக்கும் —, எ - று.

(வி - ஐ.) கன்மநாண் - விவரக்கயிற்று. பந்தனை - கட்டி. நண்ணி - பொருந்தி. பரசிவநாட்டம் - சிவ ஸ்தோத்திர ஒன்றிலேயேயாகும். நடிக்கும் - லேனாகிக் கொப்போல சேஷத்திப்பான் (விவகாரம்) செய்து கொண்டிருப்பான்.) (நு)

ஞானசாரத்தலம் - முற்றம்.

இவ்விதமாய் கரியாகமம், பாபமம், பஞ்ஞமாகமம், ஸகாயன், அகாயன், பரகாயன், தர்மசாரம், பாவசாரம், பஞ்ஞாசாரம் என்னும் ஒன்பது ஸ்தலங்களால் கூறிய தர்மபஞ்ஞான் கூடியிருத்தலம் ஸிவஸ்தோத்திர ஒன்றிலேயே சேர்த்துக் கொண்டுள்ளதென்போல வயவ ஹாரம் செவ்வாய் தாண்டிவருக்கும் இவ்வொத்தலம், அங்குத் தலத்து இரண்டாமவதுமான் மாண்புமிகுமான் குருலிங்கநங்கமன் என்று அறியப்பட்டான்.

உ - வது. குருலிங்கத்தலம் - முற்றிற்று.

உ

ங - வது. சிவலிங்கத்தலம்.

[அதாவது - வித்யாகரை ஸமேதமாய் இச்சாஸத்தியுண்குடி முர்த்திஸாதாக்யத் தைப்பொருந்தி அஹங்காரகம்யமா யிருத்தல் என்பது.]

(ப்ரஸாதிக்குச் சேர்ந்த உட்பிரிவுகள்.)

கல்விலைந்துறை.

தாவி லாதமா கேசநத் தலத்தவாந் தலங்கள்
யாவு மோதினை யினிப்பிர சாதிதத் தலத்தை
மேவு றுந்தல பேதமும் விளங்குற வெனக்கு
நாவலோர் புகழ் தருகண நாயக நவில்வாய்.

(ப-ஐ.) நாவலோர் - நாவலர், புகழ்தரு - புகழ்கின்ற, கணநாயக - கணநாதனே, தாவு இல்லாத - செவ்விலைந்த, நல் மாண்புத்தலத்த ஆம் - நல்ல மாண்புத்தலத்தின வாகிய, தலங்கள் யாவும் ஒதினே —, இனி —, அ பிரசாதித்தலத்தை மேவுறும் தலபேத மும் விளங்குற —, எனக்கு நவில்வாய் —, எ - று.

(வி-ஐ.) நாவலோர் புகழ்தரு கணநாயக என்றது இரேணுகரை. பேதம் - விவரம், வேறுபாடு எனினுமாம். நவிலல் - சொல்லல். (ச)

காய மிந்தியம் பிராணநல் லதுக்கிர கந்தாம்
காய மோடுறு கரணபா வார்ப்பிதம் கருதி
னேய சீடனற் சிசுருடை சேவியத் தலமென் *
ரூய வத்தல மொன்பதா மவற்றையு மறைவாம்.

(ப - னை.) காயம் இத்தியம் பிராணம் நல் அதுக்கிரகம் தாம்—, காயமோடு உறு கரண பாவார்ப்பிதம், கருதின—, ஏய - பொருந்திய, சீடன் நல் சிசுருடை சேவியத் தலம் என்று—, ஆய - உண்டாகிய, அதலம் ஒன்பது ஆம்—, அவற்றையும் அறை வாம்—, எ - று.

(வி - னை.) கருதின - நினைக்குமிடத்து. சிசுருடை - தொண்டு (ஸ்-ஸ்-நுவையென் னும் வடசொற்றிரிபு). அறைவாம் - சொல்லுவோம். காயம் அதுக்கிரகம் தலம் - காயா றுக்கிரகத்தலம். இத்தியம் அதுக்கிரகம் தலம் - இத்திரியாறுக்கிரகத்தலம், பிராணம் அதுக் கிரகம் தலம் - பிராணாறுக்கிரகத்தலம். காயம் ஒடு உறு அர்ப்பிதம் தலம் - காயார்ப்பிதத் தலம். கரணம் ஒடு உறு அர்ப்பிதம் தலம் - கரணார்ப்பிதத்தலம். பாவம் ஒடு உறு அர்ப்பிதம் தலம் - பாவார்ப்பிதத்தலம். சீடன் தலம் - சீடத்தலம். சிசுருடை தலம் - சிசுருடைத் தலம், சேவியன் தலம் - சேவியத்தலம். (உ)

உ

ஓர் புலங்கூறுவாயை ம.

அறுபத்துமூன்றுவது

(க.) காயாறுக்கிரகத்தலம்.

[அதாவது - பஞ்சாங்கசார ஸம்பந்தமுண்டாயினே, லோகாநுகரஹத்தி நிமித்தம் தேஹதாரணம் செய்துமொண்டிருப்பதனால் காயாறுக்கிரகம் என்பது.]

கனிதிலேத்துறை.

இந்த யோகிதன் மெய்யினை யிலங்குதற் காட்டி
வந்தி யாரையு முலகினி லளித்திடு மாற்று
வந்து பேரெழி லுடலற்கு கிரகனென் னுரைக்கு
முந்து நாமமுந் றிடுமென வறைகுலர் முன்னேர்.

(ப - னை.) இந்த யோகி—, தன் மெய்யினை - தன்னுடம்பை, இலங்குதற் காட்டி வந்து—, உலகினில் யாரையும்—, அளித்திடும் ஆற்றால் - அதுக்கிரகத்தலால், உந்து பேர் எழில் - பேரழகைக்கொண்ட, உடல் அதுக்கிரகம் என்று உரைக்கும் - காயாறுக்

* சிவலிங்க ஷட்பதிகர்கள்:—சிவலிங்கமோஹி, சிவலிங்கபக்தன், சிவலிங்கபூஜகன், சிவலிங்கவீரன், சிவலிங்கபிரஸாத், சிவலிங்கபிராணி என அறுவகைப்படுவார்கள். இவர்களில், அந்நியமோஹமில்லாதவனே சிவலிங்கமோஹி, அந்நிய தைவநிராஸகனே சிவலிங்க பக்தன், அந்நிய தைவபலனைமில்லாதவனே சிவலிங்கமோஹி, அந்நிய புண்ய சேஷத்ர யாத் ராதினை த்யாகஞ்செய்தவனே சிவலிங்கவீரன், ஸைகதூக்காங்களை ஸஹிப்பவனே சிவலிங்கபிரஸாத், ஸ்திரீஸம்போக மில்லாதவனே சிவலிங்கபிராணி.

திரிவித சிவலிங்கம்:—இஷ்டலிங்கம், பாவலிங்கம், தருப்தலிங்கம் என மூவகைப் படுமீ. ஸ்ரீஸுத்தகுருவரையர் திருநெல்வேலி கொடுத்ததே இஷ்டலிங்கம், தேஹ குண வ்யாப்தியைவிட்டு சிவலிங்க ஸ்வரூபத்தில் மனம் வயித்திருப்பதே பிராணலிங்கம், ஸகலா வஸ்த்தைகளிலும் சிவலிங்கத்துடன் அந்நியபாவமாயிருப்பதே தருப்தலிங்கம்.

கிரகனென்று சொல்லப்படுகிற, முந்தும் - முதன்மையாகிய, நாமம் உற்றிடும் என - பெயர் பெறுவானென்று, முன்னோர் அதைகுவர்—, எ - து.

(வி-ரை.) உடம்பை மெய்யென்றது மங்கலவழக்கு. அளித்திடுமாற்றால்—காப்பாற்றுந் தன்மையால் எனினுமாம். அதைகுவர் - சொல்லுவர். இந்தியோகி - ஞானசாரயோகி. (க)

அண்ண லாகிய பரசிவன் வடிவுகொண் டடுத்தித்
கெண்ணி லாவுயி ரியாவையு மளித்திடு மியல்போன்
மண்ணில் யோகியும் வடிவொடு மருவியா வரையு
நண்ணி யேபளித் திடுபவ னுமென நவில்வார்.

(ப - ரை.) அண்ணல் ஆகிய பரசிவன்—, வடிவு கொண்டு அடுத்த—, இங்கு என் இல்லா உயிர் யாவையும் அளித்திடும் இயல் போல்—, மண்ணில்—, யோகியும் வடிவொடு மருவி—, யாவரையும் நண்ணி—, அளித்திடுபவன் ஆம் என நவில்வார் (பெரியோர்)—, எ - து.

(வி - ரை.) அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தோன். சிவபெருமானினும் பெருமையிற் சிறந்தோனொருவனில்லை யாதலான் அப்பெருமானை அண்ணலாகிய சிவனென்றதமையாது பரசிவன் என்றுங்கூறினார். வடிவுகொண்டு - மாறுபட்டதெனக்கூறினார். இயல் - இயற்கை. நவில்வார் - சொல்வார். அளித்தல் - காத்தருளல். (உ)

நசன் மேனியோ டொன்றினும் பற்றில் னென்ப
மாசில் யோகியு முடம்பின னென்னுமல் வாரும்
பாச மாய்வுறு மருஞ்சிவ பாவனை யதனை
நேசு லாவுறு பரசிவ னுமவன் நிண்ணம்.

(ப - ரை.) நசன் - சிவபிரான், மேனியோடு ஒன்றினும் பற்று இல்லை என்ப—, மாசு இல் யோகியும் உடம்பின்ன எனினும் அவ்வாறு ஆம்—, பாசம் மாய்வுறும் அரும் சிவ பாவனையதனால்—, அவன் - அந்த யோகியானவன், நேசு உலாவுறும் - ஒளி பொருந்திய, பரசிவன் ஆம்—, நிண்ணம்—, எ - து.

(வி - ரை.) நசன் - பரமஸ்வரீய முடையவன். என்ப - என்று சொல்லுவார் (பெரியோர்). மாசு - குற்றம். மாய்வுறும் - கெடுத்திருக்கதுவாகிய. நிண்ணம் - நிச்சயம். ஒன்றினும் - பொருந்தியிருப்பினும் (யாதொன்றினும் எனினுமாம்). பற்று - ஸங்கம். பரிவ பாவனையானது பதமற்றதும் உறுதியாயுமுள்ளதாதலால் 'அரும் சிவ பாவனை' எனக் கூறினார். (ங)

இன்ப வெள்ளமாஞ் சிவத்தினின் மனவழுக் கிறந்த
துன்பில் யோகிமா யைப்பொரு டோன்றறக் காணும்
முன்பு வெள்ளியன் நிதுவென விப்பிகாண் முறைபோற்
பின்பி லங்குறு மிதுசக மன்றென்ப பிரமம்.

(ப - ரை.) இன்ப வெள்ளம் ஆம் சிவத்தினில்—, மன அழுக்கு இறந்த—, துன்பு இல் யோகி—, மாயைப் பொருள் தோன்றறக் காணும்—, முன்பு—, இது வெள்ளி அன்று என இப்பி காண் முறைபோல்—, பின்பு—, இது சகம் அன்று என—, பிரமம் இலங்குறும்—, எ - து.

(வி - ரை.) இன்பவெள்ளம் - ஆனந்தக்கடல். 'ஆனந்தமாக் கடலாடு சிற்றம்பலம்' என்றார் மணிவாசகரும். மனவழுக்கு - மனோமால்சம். இப்பி - முத்துச்சிப்பி,

சிதாந்த ஸமுத்ரமாகிய சிவனிடம் சித்தவருத்திகள் லயமடைந்தனவாயின் யோகி அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்டதாகிய பொருளைக்காண்கிறதில்லை, இது வெள்ளியல்ல வென்று சொல்லப்படின் எப்படி இப்பிப் பரகாசிக்கின்றதோ, அப்படி இது ப்ரபஞ்சமல்ல வென் றறியப்படின் சிவதத்வமானது விளங்குகின்றது என்பதிகள் கருத்து. (ச)

சொற்பனப்பொருள் விழித்திடத் தோன்றிடா மாயா
கற்பனைப்பொருண் ஞானம்வந் துற்றிழற் காணு
முற்பெ ரச்சக மயக்கினுக் கவித்தையே முதன்மை
நிற்ப தற்றிடி னதுபினை யுலகெதிர் நில்லா.

(ப - னை.) சொற்பனப் பொருள்—, விழித்திடத் தோன்றிடா—, மாயா கற்பனைப் பொருள்—, ஞானம் வந்து உற்றிழன் காணு—, முற்பெரச் சகமயக்கினுக்கு—, அவித் தையே முதன்மை நிற்பது—, அது அற்றிழன்—, பின்னை உலகு எதிரில்லா—, எ - று.

(வி - னை.) சொற்பனப்பொருள் - ஞானவிகண்ட பொருள் (பொய்ப்பொருள்). அவித்தை அவியா என்னும் வடசொற்றிரிபு (இதன்பொருள் அஞ்ஞானம் என்பது). மாயாகற்பனைப்பொருள் - ஸம்ஸாரம். (டு)

விண்ட மூலவாங் காரணம் விளிந்திடு முபாதி
கொண்டு தான்வினை யாடலான் மெய்யொடு கூடிக்
கண்ட யோகிமெய் யாளர்போ னடித்திடுங் கண்டாய்
மண்டு வெண்டிரைக் கருங்கடல் மடுத்தவாய் மலரோய்.

(ப - னை.) மண்டு வெள் திரை கரும் கடல் மடுத்த வாய் மலரோய்—, விண்ட மூல ஆங்காரணம்—, விளிந்திடும் உபாதி கொண்டு தான் விளையாடலான்—, மெய்யொடு கூடிக் கண்ட யோகி—, மெய்யாளர்போல் நடத்திடும்—, எ - று.

(வி - னை.) மண்டு - நெருங்கிய. வெள் திரை - வெண்மைபாகிய அலை. மடுத்தல் - பருகுதல். வாய்மலரோய் - வாயாகிய தாமரைமலரையுடையவன். வெண்டிரை கருங் கடல் என்றது முரண்டொடை. மண்டு வெண்டிரைக் கருங்கடல் மடுத்தவாய்மலரோய் என்றது அகத்தியமுனிவரை. விண்ட மூலவாங்காரன் - மூலாஹங்காரத்தை விட்ட வன். விளிதல் - இறத்தல். உபாதி - அவஸ்த்தை. யோகி - சிவயோகி. மெய்யிரண்ட னுள் முன்னையது மெய்ப்பொருள் என்றும், பின்னையது உடம்பென்றும் பொருள்ப டும். மெய்யாளர்போல் நடத்திடும் - ஜீவன்முகத்தனயத் தவ்வினையப்போல் சஞ்சரிப்பன்.

காயாறுக்கிரகத்தலம் - முற்றம்.

[அதாவது: — விவேகஸ்ரேஷ்ட்டனும் காயாறுக்கரஹ ஸம்பந்நமான ஸிவயோகி, தன் தேஹத்தை லோகாறுக்கரஹத்தி னிமித்தம் விரியோகித்திருக்குமாறு தன் இந்திரிய வ்யாபாரங்களை ஏனையோர்களால் அநுஸரணியமாகுமாறுக்கி லோகோத்தாரணஞ் செய்தலால் இத்திரியாறுக்கிரகன் என்பது.]

உலிசிலேத்துறை.

வடிவு கொண்டருள் பவனது காட்சியான் மருவு
மொடிவி விந்திய விவேகமே யுலகுளார் யார்க்கும்
படிவி விந்தியாறுக்கிரகம்மெனப் பகர்வர்
முழவ றுஞ்சிவ தத்துவ முண்பெரு முனிவர்.

(11 - ரை.) முடிவு அறும் சிவத்தவம் உணர் பெரு முனிவர்—, வடிவு கொண்டு அருள்பவனது காட்சியால்—, மருவும்—பொருந்திய, ஒடிவு இல்—அழியாத, இந்திய விவேகமே—, உலகு உள்ளார் யார்க்கும்—, படிவு இல்—படியாத, இந்தியாறுக்கிரகம் எனப் பகர்வர்.—, எ - று.

(வி - ரை.) சிவத்தவம்—சிவத்தினதுன்மை. காட்சி - தர்ஸம்.

(க)

இந்தி யங்கடத் தம்புல னிதமொடு வெறுப்பாய்
வந்து றும்படி யடைந்திடு மிவனவை மருவா
னிந்தி யங்கடாம் புறந்திரித் திடுதலே பந்த
மிந்தி யங்கணின் றகத்தடங் கிடுதலே முத்தி.

(12 - ரை.) இந்தியங்கள் தத்தம் புலன் இதமொடு வெறுப்பாய்வந்துறும்படி அடைந்திடும்—, இவன் அவை மருவான்—, இந்தியங்கள் புலம் திரித்திடலே பந்தம்—, இந்தி யங்கள் நின்ற அகத்து அடங்கிடலே முத்தி—, எ - று.

(வி - ரை.) இதம் - விருப்பு. இந்தியங்கள் தத்தம் புலன் இதமொடு வெறுப்பாய் வந்துறும்படி யடைந்திடும் - எல்லாருக்கும் இந்திரியங்களுக்குத் தமது விஷயங்களில் ஸம்பந்தமிருத்தலால் ராகத்வேஷங்களுண்டாகின்றன. புலம் திரித்திடல் - வெளிமுகம் செல்லல். பந்தம் - பரபஞ்சவினக்கம். அகத்தடங்கிடல்—உள்ளத்தில் ஸிவனிடம் லயித்தல்.

உள்ள றுஞ்சிவத் தொடுங்கிய மனமுடை யோகி
கொள்ள மிந்திய மியாவையுங் கூடினும் கூடான்
மெள்ள றும்பர சிவத்தையே காண்குவன் சிறிதும்
விள்ள றும்பிற பொருளினைக் கண்டிடான் விழித்து.

(13 - ரை.) உள் உறும் சிவத்து ஒடுங்கிய மனம் உடை யோகி—, கொள்ளும் இந்தியம் யாவையும் கூடினும் கூடான்—, மெள்ளறும்பரசிவத்தையே காண்குவன்—, சிறிதும் விழித்து—, விள்ளறும் - வேறுபட்ட, பிறபொருளினைக் கண்டிடான்—, எ - று.

(வி - ரை.) தெள்ளறும் - சிவாகமங்களால் தெளியப்பட்ட, விள்ளல்—வேறுதல். (ங)

மான மின்றியே சிவத்தினில் வைத்தவிந் தியத்தோ
ஹான மொன்றிய மூப்பொடு முயிர்விடு மரணம்
தானு னும்பசி தாகமென் றிவற்றினைச் சாரான்
வான மொன்றொடும் பற்றிலா வாறென மன்னோ.

(ப - ரை.) வானம் - ஆகாயமானது, ஒன்றொடும் பற்றிலா ஆறு என - ஒரு பொருளோடுக் கலவாதவாறு போல, மானம் இன்றியே சிவத்தினில் வைத்த இந்தியத்தோன்—, ஊனம் ஒன்றிய மூப்பொடும் உயிர்விடு மரணம்—, தான் உண்ணும் பசிதாகம் என்ற இவற்றினைச் சாரான்—, எ -று.

(வி - ரை.) மானம் - பெருமை (அபிமானம், அதன்மேல் நிகழும் அஹங்காரம் எனினுமாம்). சிவத்தினில் வைத்த இந்தியத்தோன்—இந்திரியங்களைச் சிவத்தின்கண்ணே செலுத்தினவன். ஊனம் - குறை, என்ற இவற்றினை யென்பது என் றிவற்றினை யென நிலைமொழி யீறு தொகுத்தலாயிற்று, “புகழ்புரிநிலில்லோர்க்கில்லை” என்றாற்போல. (ச)

எங்க ணெய்துறு மனமவ ணெய்துமிந் தியமுஞ்
சங்க ரன்றனை யுறின்மனஞ் சரிக்குமோ புலன்க
ளிக் ரஞ்சிவ யோகிதான் மனத்திடை யெண்ணிப்
பங்க மின்றியே பார்த்திடும் பொருளெலாம் பரமாம்.

(ப - ரை.) எங்கண் மனம் எய்துறும்—, அவண் - அவ்விடத்தில், இந்தியமும் எய்தும்—, சங்கரந்தனை மனம் உறின்—, புலன்கள் சரிக்குமோ—, இங்கு அருஞ் சிவயோகி—, மனத்திடை எண்ணி—, பங்கம் இன்றியே பார்த்திடும் பொருள் எல்லாம் பரம் ஆம்—, எ -று.

(வி - ரை.) எங்கண் - எவ்விடத்து. சரித்தல் - சஞ்சரித்தல். பரம் ஆம் - பரம்பொருளையாகும். மனம் எவ்விடத்தில் செல்கின்றதோ அவ்விடத்தில் ஸகல இந்திரியங்களும் நிற்கின்றன, மனம் சிவனிடம் ஸயித்தால் இந்திரிய சஞ்சாரம் எங்ஙன் நிகழும்? சிவயோகி எந்தெந்தப்பொருளை மனத்தால் சித்தித்து கண்ணினால் பார்க்கிறானோ அந்தத் தப் பொருளெல்லாம் சித்தரூபமான சிவஸ்வரூபமாகவே விளங்கும் என்பதிகள் கருத்து.

கரண மோடுறு பிராணன மனத்தொடு கலந்தோன்
புரண மாஞ்சிவ மாகுவன் சகமயல் பொன்றி
முரணு றும்புலன் யாவினு முயன்றுமுட் புறமோ
ரரண வஞ்சிவ மடைந்தவ னெங்குமின் படைவான்.

(ப - ரை.) கரணமோடு உறு பிராணன் ஆம் மனத்தொடு கலந்தோன்—, சகமயல் பொன்றி—, புரணம் ஆம் சிவம் ஆகுவன்—, முரண் உறும் புலன் யாவினும் முயன்றும்—, உள் புறம்—, ஓர் அரணம் அம் சிவம் அடைந்தவன்—, எங்கும் இன்பு அடைவான்—, எ -று.

(வி - ரை.) கரணம் - அந்தக்கரணங்கள். புரணம் - பூர்ணம். புரணம் அம் சிவம் - ஸாக்ஷாத் சிவன். சகமயல் - ப்ராபஞ்ச மயக்கம். பொன்றி - நசித்து. முரண் - வலி. அரணம் - காவல். கரணமோடு உறு பிராணன் ஆம் மனத்தொடு கலந்தோன் - இந்திரியங்களோடுகூட ப்ராணனை மனதில் அடக்கி அந்த மனத்தை சிவனோடு சேர்க்கும் சிவயோகி. ஓர் அரணம் அம் சிவம் அடைந்தவன் - சிவனையே அநுஸந்தானம் செய்பவன். எங்கும் இன்பு அடைவான் - எவ்விடத்திலும் தன்னிச்சையாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகியாகின்றான்.

(சு)

இந்திரியாங்கிரகத்தலம் - முற்றும்.

ஓம் கிரிதர்வநே நம:

அறுபத்தைத்தாவது

(ங.) பிராணாதுக்கிரகத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - இந்திரியாதுக்கரஹ ஸம்பந்தனானவனும் பரப்ரஹ்மமே தேஹமாயுள்ள வனுமான ஸ்வயோகி, தான் ப்ராணவாயுவைத் தடுத்தலால் ஸ்வலிங்க தர்ஸனமாகும், தத் க்ரமத்தை ஜகத்தெல்லாம் அதுஸார்க்கும்படிச் செய்வதனால் பிராணாதுக்கிரகன் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

சிவமெ னும்பர வடிவமாய்த் திகழ்ந்திடு மிவன்ற
னுவகை யந்தரி சனமிசு முலகனைத் தினுக்கும்
பவம றும்படி யுயிரநுக் கிரகமாப் பகர்வர்
தவம டைந்துயர் தத்துவ முணர்ந்துள தலைவர்.

(ப - ரை.) சிவம் என்னும் பரவடிவமாய் திகழ்ந்திடும் இவன்தன்—, உவகை - மகிழ்வைத்தருகிற, அம் - அழகிய, தரிசனம்—, மிகும் உலகு அனைத்தினுக்கும்—, பவம் அறும்படி—, உயிர் அதுக்கிரகமா பகர்வர்—, (யாரெனின்) தவம் அடைந்து உயர் தத்துவம் உணர்ந்து உள்ள தலைவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) திகழ்ந்திடல் - விளங்கல், பவம் - பிறவி (பாவமுமாம்). உயிரதுக்கிரகம் - பிராணாதுக்கிரகம். (க)

யோகி னாற்சிவத் தொடுங்கிய வுயிருள னெனினு
மாக மேவுறுந் தன்சத்தி வாசனை யதன
லேக மாஞ்சிவத் தடங்கிய பிராணனோ டிருப்போன்
போக மார்புல னொடுமன மெங்நனம் பொருந்தும்.

(ப - ரை.) யோகினால் - யோகத்தால், சிவத்து ஒடுங்கிய உயிர் உளன் எனினும்—, தன் சத்தி வாசனையதனால்—, ஆகம் மேவுறும்—, ஏகம் ஆம் சிவத்து அடங்கிய பிராணனோடு இருப்போன்—, போகம் ஆர் புலனொடு மனம் எங்நனம் பொருந்தும்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒடுங்கிய உயிருளன் - உயிரொடுங்கப் பெற்றவன். ஆகம்-சாரம். போகம் - அதுபவம். தன் சத்தி வாசனையதனால் ஆகம் மேவுறும் - தன் ஸத்தி வாஸனா பலத்தி னாலேயே தேஹதாரண முள்ளவனாவான். (உ)

தத்தம் வெவ்விட யங்களைச் சார்வுற மீள
வுய்த்திடுங்கர ணங்களோடுள்ளடங் குயிரான்
மெய்த்த சாந்திய னாகியே விளங்குவ னென்று
முத்த னாகம் முழுதையு முணர்ந்தவர் மொழிவார்.

(ப - ரை.) தத்தம் வெவ் விடயங்களைச் சார்வுற மீள—, உய்த்திடும் கரணங்களோடு உள் அடங்கு உயிரான்—, மெய்த்த சாந்தியன் ஆகியே விளங்குவன் என்று—, முத்தன் ஆகமம் முழுதையும் உணர்ந்தவர் மொழிவார்—, எ - று.

(வி - ரை.) வெவ்விடயங்கள்-கொடிய விஷயங்கள், இவை பந்தத்திற்கேதுவாதலால் இங்நனமிழித்துரைக்கப்பட்டன. உய்த்திடல் - சொலுத்தல். முத்தன் ஆகமம் - சிவாகமம். இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயப்பற்றினின்றும் ப்ரயத்னத்தால் திருப்பப்பட்ட பின்னர்

அவ்வீர்திரியங்களோடு கூட ப்ராணனையும் மனதில் சேர்த்துத் தான் ஸாந்தமாகிய சித்த முள்ளவனாகின்றான் என்பதின் கருத்து. (க.)

சாந்தி யாமெனி னிங்குயிர் விருத்திதான் தழைந்து
போந்த வன்மன விருத்தியோ டமைந்திடும் புகலி
னேய்ந்த வம்மனச் சாந்தியா லிலங்குறும் யோகி
யார்ந்தி மஞ்சிவ மன்றிவே ரொருபொரு ளறியான்.

(ப - ரை.) சாந்தி ஆம் எனின்—, இங்கு உயிர் விருத்தி தான் தழைந்து போந்தவன் மனம் விருத்தியோடு அமைந்திடும்—, புகலின்—சொல்லுமடத்தில், ஏய்ந்த—பொருத்திய, அ - அந்த, மனச் சாந்தியால் இலங்குறும் யோகி—, ஆர்ந்திடும் சிவம் அன்றி வேறொரு பொருள் அறியான்—, எ - று.

(வி - னா.) உயிர் விருத்தி - ப்ராணவ்ருத்தி. அமைந்திடும் - நிஸ்ஸமாயிருக்கும். இலங்குறும் - விளங்குகிற. ஆர்தல் - எங்கும் வ்யாபித்திருத்தல். தழைந்து - செழித்து. உயிர் விருத்திதான் தழைந்து போந்தவன் - ப்ராண வ்ருத்திளாகிய ரேசக பூரக வ்யாபாரங்கள் கேவலம் கும்பகத்தால் ஸாந்தமாய்ப் போனவனுடைய. மன விருத்தியோடு அமைந்திடும் - மனமானது ஸங்கல்ப விகல்பாதி வ்ருத்திகளோடு கூட ஸாந்தமாகும். (ச)

உடம்பி னுக்குயி ருயிரினுக் கிறைவனா தார
மடைந்த காரண னாகிய சிவனிரா தாரன்
தொடர்ந்து மாபர னாலுயி ருயிரினுற் றேன்றி
மடங்கு காயநின் றியங்குறு மெனமதி மதித்தே.

(ப - ரை.) உடம்பினுக்கு உயிர் உயிரினுக்கு இறைவன் ஆதாரம்—, அடைந்த காரணன் ஆகிய சிவன் நிராதாரன்—, மாபரனான்—, உயிர்—, தொடர்ந்து—, உயிரினால் தோன்றி—, மடங்கு காயம்—, நின்று இயங்குறும் என—, மதித்து மதி - ணகித்து மதிப்பாயாக, எ - று.

(வி - ரை.) ஆதாரம் - இடம். நிராதாரன் - இடமில்லாதவன், ஆதாரமற்றவன் (ஆதேயன்). மடங்கல் - அழித்தல். இயங்குறல் - சஞ்சரித்தல். இறைவன் - எல்லாக்காரணங் களுக்கும் காரணனான சிவன். ப்ராணனே மனிதர்களுக்கும் சரீரத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், ப்ராணாதாரம் எல்லாக்காரணங்களுக்கும் காரணமான சிவன் எனப்படும், சிவனொருவரின் ஆதாரமற்றவன், ப்ராணன் சிவனால் அதிஷ்டிக்கப் பட்டது, யாதொரு ப்ராணனாலேயே ஜீவன் சேஷ்டிக்கின்றாலே அந்த ப்ராணனையே ஆதாரமாய்க் கொண்டது தேஹம் என்பதின் கருத்து. (ரு)

இந்த வாயுந் பயிற்சியா லின்பூ ரணமா
யந்த மாதியி லாததா யறிவுரு வாகிப்
பந்த மாகிய தத்துவங் கடந்துயர் பரத்தில்
வந்து மாய்தலில் யோகிதான் சலித்திடான் மனனோ.

(ப - ரை) வந்து மாய்தல் இல்யோகி - பிறத்திறத்த லில்லாத யோகியானவன்—, இந்த நல் வாயு பயிற்சியால்—, இன்ப பூரணமாய்—, அந்தம் ஆதி இல்லாததாய்—, அறிவுருவாகி—, பந்தமாகிய தத்துவம் கடந்து உயர் பரத்தில்—, சலித்திடான்—, எ-று.

(வி - ரை.) வாயு பயிற்சி - வாயுநிரோதநாப்பாஸம். சலித்திடான் - சலியாதிருப் பான் (அசைவற்றிருப்பான்). இவ்வாறு ஸக்தி ஸம்ஸ்காரடலத்தால் தேஹதாரணம் செய்துகொண்டிருக்கும் சிவயோகியானவன் தனது வாயு நிரோதநபயிற்சியை

14231 (6501)

தலம்.]

காயார்ப்பித்தலம்.

உருக்

கொண்டு, ஜஞானோல்லாஸ விளக்கத்துடன் எங்கும் நிறைந்துள்ளதும், ஆத்யந்த பில்லாததும், ஆநந்தாத்விதமானதும், ஸகலத்தவங்களையும் கடந்துள்ளதுமான பரஸிவத்தில் ஒடுங்கியவனுய்க்கொண்டு அசைவந்திருப்பான் என்பதிதன் கருத்து. (சு)

நீங்கு வாசனை யுடையனாய் நிகமுயிர் விருத்தி

யீங்கு மாறுபு சிவத்தினி லேகமா யிருப்போ

னேங்கு தாணுவொத் தசைந்திடா னென்றுமென் றுணர்க

வாங்கு வார்திரைக் கடல்குழத் துயர்ந்திட வல்லோய்.

(ப - ரை.) வாங்கு - வளைந்த, வார்திரை - நெடிய அலைகளையுடைய, கடல் - கடல்நீரை, குழத்து உயர்ந்திட வல்லோய்—, நீங்கு வாசனையுடையனாய்—, நிகழ் உயிர் விருத்தி ஈங்கு மாறுபு—, சிவத்தினில் ஏகமாய் இருப்போன்—, ஒங்கு தாணு ஒத்து—, என்றும் அசைந்திடான் என்று உணர்க—, எ - று.

(வி - ரை.) வாங்கு வார்திரைக்கடல் குழத்துயர்ந்திட வல்லோய் என்றது அகத்தியமுனிவரை. நீங்குவாசனையுடையன் - வாசனையொழியப் பெற்றவன். நிகழ்தல் - நடத்தல். மாறுபு -செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் (மாறி யென்பதுபொருள்). உயிர் விருத்தி - ப்ராணவ்யாபாரம். தாணு - கட்டை. சிவத்தினில் ஏகமாயிருப்போன் - சிவனோடேயமானவனும், ஸகலத்தவம் வ்யாபாரங்களை யுடையவனுமான சிவயோகி. (எ)

பிராணாங்கிரகத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் கிரிப்ரியாய நம.

அறுபத்தாறுவது

(சு.) காயார்ப்பித்தலம்.

[அதாவது - பரப்ரஹ்ம காயானுகூயம் ப்ராணாநுகூரஹ ஸம்பந்நாகூய மிருக்கும் சிவயோகி, தன் லிங்கஜா விஷயத்தில் தேஹாபிமாந்ததை த்யாகம் செய்வதே காயார்ப்பிதம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

அருள்செ யப்பர யோகிதா னருச்சனைப் பொருட்டு

மருள்செய் யிவ்வுடன் மானமற் றிடுவதே மதிப்பிற்

றெருள்செய் கின்றகா யார்ப்பித மென்றுரை செய்வ

ரிருள்செய் வெம்பவ மகன்றுநல் லறிவறிந் திருப்போர்.

(ப - ரை.) இருள் செய் வெம் பவம் அகன்று—, நல் அறிவு அறிந்திருப்போர்—, அருள் செய் அபரயோகிதான் அருச்சனைப் பொருட்டு—, மருள் செய் இ உடல் மானம் அற்றிடுவதே—, மதிப்பின்—, தெருள் செய்கின்ற—, காயார்ப்பிதம் என்று உரைசெய்வர்—, எ - று.

(வி - ரை.) வெம்பவம் - கொடிய பிறவி. அறிவு - ஞானம். அறிந்திருப்போர் உரை செய்வர் எனவியையும். (க)

என்று தன்னுடம் பீசனுக் கர்ப்பிதஞ் செய்வ

என்று தன்வடி வொருசிவ வடிவமே யாகு

மொன்று மிந்திய விடயவின் பங்களை யோகி

நின்ற சிம்மய சிவத்தினுக் காக்குவ னேர்ந்த.

(ப - ரை.) யோகி - யோகியானவன், என்று தன் உடம்பு ஈசனுக்கு அர்ப்பிதம் செய்வன்—, அன்று தன் வழிவு ஒரு சிவ வழிவமேயாகும்—, ஒன்றும் - பொருந்திய, இந்திய விடய இன்பங்களோ—, நேர்ந்து - சம்மதித்த, நின்ற சிம்மய சிவத்தினுக்கு ஆக்குவன் - நிலைபெற்ற ஞானவருவமாகிய சிவத்திற்கே யர்ப்பிதஞ் செய்வன்—, எ-று.

(வி - ரை.) இந்திய விடய வின்பங்கள் - இந்திரிய விஷயாநந்தங்கள். அர்ப்பிதஞ் செய்தல் - ஸமர்ப்பணம் (நிவேதனம்) செய்தல். (உ)

கண்டு கேட்டுமற் றுண்டுயிர்த் துற்றிடு காலேக்
கொண்ட விற்பங்கள் யாவையுஞ் சிவத்தினிற் கொடுத்து
மண்டி யிவ்வுடல் வழிவரு மற்றுள சுகமும்
விண்ட வெந்தனைப் பரமனுக் காக்குவோன் விமலன்.

(ப - ரை.) கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றிடு காலே—, கொண்ட இன்பங் கள் யாவையும் சிவத்தினில் கொடுத்து—, மண்டி - மிகுதியாகி, இ உடல் வழி - இவ்வு டம்பு காரணமாக—, வரும்-உண்டாகிற, மற்று உள்ள சுகமும்—, விண்ட வெம் தனைப் பரமனுக்கு ஆக்குவோன்—, விமலன் - பரிசுத்தன், எ - று.

(வி - ரை.) விண்டவெந்தனைப்பரமன் - கொடிய பாச நீக்கத்தையுடைய சிவ பெருமான். சிவத்தினில் - உருபுமயக்கம். உயிர்த்து - முகர்ந்து. (ங)

காயார்ப்பிதத்தலம் - முற்றம்.

உட

ஓம் க்ருத்திவாஸஸே நம:

அறுபத்தேழாவது

(ரு.) கரணர்ப்பிதத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - காயார்ப்பணம் செய்து ஸரியோகி ஸகலேந்திரியங்களையும் லிங்கத்தில் ஸம்யோகம் செய்வதே கரணர்ப்பிதம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

ஆதி யாகிய சிவத்தினிற் கரணங்க ளனைத்தும்
வேதி யாவத னிடைப்புணர்த் திடுதலே விளங்கத்
திதி னூல்கர ணர்ப்பித மென்னவே தெரிக்கும்
பூத நாயக னருள்கொடு பொதியிலிற் புகுந்தோய்.

(ப - ரை.) பூத நாயகன் அருள்கொடு—, பொதியிலில் புகுந்தோய்—, ஆதியாகிய சிவத்தினில்—, கரணங்கள் அனைத்தும்—, வேதியா - வேதித்து, அதனிடையுணர்த் திடுதலே—, விளங்க—, கரணர்ப்பிதம் என்ன—, தீது இல் தூல் தெரிக்கும் - தீமை யற்ற சிவாகமதூல்கள் சொல்லாநிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) பரத்திற்கும் பரமான ஸிவன் ஆதலால் ஆதியாகிய சிவன் என்றார். பூதநாயகன் - பூதகணங்களுக்குத் தலைவன் (சிவபிரான்). பூதநாயக னருள்கொடு பொதியிலிற்புகுந்தோய் எனமது அகத்தியமுனிவரை. (வேதியா செய்யா வென்னும் வாய் பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம். புணர்த்திடுதல் - சேர்த்தல். (க)

யாது தானொரு கரணங்கொண் டிறுபுல னிடத்திற்
போது மேர்சுகஞ் சிவத்தினிற் சமர்ப்பனை புரியு
நீதி யான்கர ணர்ப்பித னென்னவே நிகழ்த்து
மாது பாதி ய னருளிய வாகமம் வகுத்து.

(ப-ரை.) யாது ஒரு கரணம் கொண்டு—, உறு புலனிடத்தில்—, போதும் - உண்டா கிற, ஓர்—, சுகம் - சுகத்தை, சிவத்தினில் - சிவத்துக்கு, சமர்ப்பனை புரியும் நீதியான்—, கரணர்ப்பிதன் என்ன—, வகுத்து—, நிகழ்த்தும் - சொல்லும், (எதுவெனின்) மாது பாதி யன் அருளிய ஆகமம்—, எ - று.

(வி - ரை.) தான் - அசை. கொண்டு - மூன்றாவதன் சொல்லுருபு. புலன் - விஷயம். மாதுபாதி யனருளிய வாகமம் - சிவாகமம். வகுத்தல் - விவரித்தல். யாதொரு யாதொரு கரணத்தைப் பற்றிக்கொண்டு விஷயத்தாலுண்டாகும் ஸுகத்தை புணிக்கின்றனவே அந்தந்தக் கரணத்தை சிவனிடம் ஸமர்ப்பித்திருக்கின்றவனே கரணர்ப்பிதன் என்பதிதன் கருத்து. (உ)

அகந்தை யாமதம் பொழிதரு கரணவா ரணத்தை
மிகுந்த மாசிவ மெனுந்தறி பிணிப்பவன் வீரன்
பகுந்த விந்தியத் ததிபதி யாமனம் பரத்திற்
புகுந்து ளான்றனக் கதுதொடர் பொறிகொடென் பொருந்தும்.

(ப - ரை.) அகந்தை ஆம் மதம் பொழிதரு - அகந்தையாகிய மதத்தைப்பொழிதரு, கரணம் - கரணமாகிய, வாரணத்தை - யானையை, மிகுந்த —, மா - பெருமைபுள்ள, சிவம் என்னும் தறி பிணிப்பவன்—, வீரன்—, பகுந்த - பகிர்ந்த, இந்தியத்து அதிபதி ஆம் மனம் பரத்தில் புகுந்துளான் தனக்கு—, அது தொடர் பொறி கொடு என் பொருந்தும்—, எ - று.

(வி - ரை.) தறி - கட்டுத்தறி (கம்பம்). பிணித்தல் - கட்டுத்தல். வீரன் - ஸகல ஸித்திகளு முடையவனாகிய தீரன். எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் மனம் முதலாவது என்று சொல்லப்படும், அந்த மனம் சிவனிடம் இருக்கும்படி ஸ்வாதினப்படுத்தினால் அதை யதஸுரிக்கும் இந்திரியங்களால் என்ன பயன் என்பதிதன் கருத்து. (க)

இந்தி யங்களை மறித்தருஞ் சிவத்தினி லிசைத்தோற்
கந்த வெம்பவ முழுகுத லியாண்டிள தறையி
னிந்தி யங்கடன் வழிபடுத் திடல்பவ மென்னும்
பந்த வல்வன மெறிந்திடற் கொருபெரும் பரசாம்.

(ப - ரை.) இந்தியங்களை மறித்து—, அருஞ் சிவத்தினில் இசைத்தோற்கு—, அந்த வெம்பவம் முழுகுதல் யாண்டுள்ளது—, அறையின் - சொல்லுமிடத்தில், இந்தியங்கள் - இந்திரியங்களை, தன் வழி படுத்திடல்—, பவம் என்னும் - பிறவியென்கிற, பந்தம்-கட்டா கிய, வல்வனம் - பெருங்காட்டினை, எறிந்திடற்கு - வெட்டுதற்கு, ஒரு பெரும் பரசு ஆம்- ஒப்பற்ற பெரிய கோடரியாகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) இந்தியங்களை மறித்தல் - இந்திரியங்களை வசமாக்கிக்கொள்ளுதல். மறித்தல் - தமிழ்த்தல். இசைத்தோன் - பொருத்தினவன் (ஸஷ்யமாக்கிக் கொள்பவன்), யாண்டுள்ளது என்றது இல்லையென்றபடி. முழுகுதல்—, என மேல் வருதலால் பவம் என்பதற்கு பிறவி (ஸம்ஸாரம்) ஆகிய கடலென்றதைத்துக் கொள்க. வல்வன மெறித் கேற்ற கருவி யின்றியமையாமை தோன்ற 'ஒரு பெரும் பரசு' என்றார். (ச)

இந்தியங்களார் பாவபுண் ணியங்கள்வந் தெய்து
மிந்தியஞ்சுவத் தாக்கினுற் கிருவினை யில்லை
யந்த வெம்பவ முறன்மனத் தாஞ்சக வவியை
முந்து ஞானவா ரழலிடை யிட்டிடு முறைபோல்.

(ப - ரை.) இந்தியங்களால்—, பாவ புண்ணியங்கள் வந்து எய்தும்—, இந்தியம் சுவத்து ஆக்கினற்கு—, இருவினை இல்லை—, அந்த வெம் பவம் உறன்—, மனத்து ஆம் சக அவியை—, முந்து - முந்தின, ஆர் - நிறைந்த, ஞான அழலிடை இட்டிடுமு முறை போல்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆக்கினுன் - லயிக்கச்செய்தவன். மனத்து ஆம் சக அவியை - சித்த த்ரவ்யத்தையுடைய ஜகங்களாகிய தேவருணவை. ஞான அழல் - ஞானமாகிய நெருப்பு. ஆர் அழல் இடுதல் - ஹோமம் செய்தல். இடை - ஏழாறுருபு. (ரு)

அகம்பு றங்களு நிறைந்துள ஞானவங் கியினிள்
மிகும்பு லன்களெ னவியிடை யிட்டிவேட் கின்றே
ஹகந்தி மீம்பர முத்தனெத் தொருசிவ மாமென்
றிகம்ப ரங்களு முணர்ந்தவ ரியம்புவ ரன்றே.

(ப - ரை.) அகம் புறங்களும் நிறைந்துள்ள ஞான அங்கியினில்—, மிகும் புலன்கள் என் - மிகுதியாகிய புலன்களென்கிற, அவியிடை இட்டு வேட்கின்றேன்—, உகந்திமீம் பரமுத்தன் ஒத்து—, ஒரு சிவம் ஆம் என்ற—, இகம் பரங்களும் உணர்ந்தவர் இயம் புவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) வேட்கின்றேன் - யாக்குச்செய்பவன். உகத்தல் - களித்தல். இகம்பரம் என்றது இம்மை மறுமைகளின் வகையினை யாதலால் ஆகுபெயர். “இருமை வகை தெரிந்தீண்டறம் பூண்டார், பெருமை பிறங்கிற்றுலகு” என்றார் பெருநாவலரும். (சு)

பொறிகள் யாவையும் போகசா தநமெனும் புரமு
நெறிகொ ளீசன தருச்சனை யங்கமா நினைந்தோன்
குறிகொ ளங்கமி லொருபர முத்தியே குறுகும்
வெறிகொள் வண்டின மிசைமுரல் சந்தந வெற்போய்.

(ப - ரை.) வெறி கொள் - மனம் பொருந்திய, வண்டு இனம் - வண்டினங்கள், இசை முரல் - இசைபாடுகிற, சந்தந வெற்போய் - பொதியமலையை யுடையவனே, பொறி கள் யாவையும்—, போகசாதநம் என்னும் புரமும்—, நெறி கொள் ஈசனது அருச்சனை அங்கமா நினைந்தோன்—, குறி கொள் அங்கம் இல் ஒரு பரமுத்தியே குறுகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) வண்டினம் - வண்டினங்கூட்டம். இசை - இராகம். வண்டினம் இடைய றுது மலர்களிற் சுஞ்சரித்தலால் ‘வெறிகொள் வண்டினம்’ என்றார். வெறிகொள்வண்டி னம் இசை முரல் சந்தநவெற்போய் என்றது அகத்தியமுனைவரை. பொறிகள் - இந்த ரியங்கள். போகசாதநம் - போகாதுபவத்திற்குக் கருவி. புரம் - சரீரம். குறுகும் - அடைவான். நெறி கொள் ஈசனதருச்சனை - ஸிவபூஜைக்கு. நினைந்தோன் - பாவனைசெய் தோன். (எ)

கரணாப்பித்ததலம் - முற்றம்.

உ
ஓம் புராதநே நமஃ
அறுபத்தேட்டாவது
(கூ.) பாவார்ப்பிதத்தலம்.

[அதாவது - கரணர்ப்பணஞ் செய்த ஸீவயோகி ஸ்த்கிரமான பாவத்தினால் விக்கத் திற்கு மனோவிகாரங்களான பாவங்களை ஸுமர்ப்பணம் செய்வதே பாவார்ப்பிதம் என்பது.]

கலிலைத்துறை.

சுலந மின்றிய பாவனை கொண்டுசுற் பாவ
நலமு நுஞ்சிவ னிடத்தினி லர்ப்பித நவிறுறு
நிலையி லங்குபா வார்ப்பித மென்னவே நிறுப்பர்
புலமை கொண்டுயர் சிவநிலை யுணர்ந்திடும் புலவர்.

(ப - ரை.) சுலநம் இன்றிய பாவனைகொண்டு, சற்பாவம் நலம் உறும் சிவனிடத்தினில் அர்ப்பிதம் நவிறுறும் நிலை (யாதோ) - (அது) இலங்கு - விளங்குகிற, பாவார்ப்பிதம் என்ன-பாவார்ப்பிதமென்று, புலமை கொண்டு உயர் சிவநிலை உணர்ந்திடும் புலவர் - நிறுப்பர் - சொல்லுவர், எ - று.

(வி - ரை.) சுலநம் - சுஞ்சுலம். பாவனைகொண்டு - பாவனையினால், நவிறுறல் - செய்தல், புலமை - அறிவுடைமை. புலவர் - ஞானியார். நிறுத்தல் - சொல்லல். சிவநிலை - ஸீவ தத்வம். (க)

மான சந்தனைப் பாவமென் றறைகுவர் மனத்தி
லான வப்பொரு ணினைவொரு சிவத்தி லர்ப்பிதமா
மீன வெம்பவ மடைகிலன் பாவசுத் தியினேன்
ஞான திக்கிலன் பவத்தினிற் சுழலுவன் றளர்ந்தே.

(ப - ரை.) மானசந்தனை பாவமென்று அறைகுவர் - மனத்தில் ஆன அ பொருள் நினைவு - ஒரு சிவத்தில் அர்ப்பிதம் ஆம் - (ஆதலால்) பாவ சுத்தியினேன் - ஈனம் வெம் பவம் அடைகிலன் - இங்கு - அது இலன் - அந்த பாவசுத்தி யில்லாதவன், தளர்ந்த - பவத்தினில் சுழலுவன் - எ - று.

(வி - ரை.) பாவசுத்தியினேன் - சித்தஸூத்திபுடையவன். ஈனம் - இழிவு. மானசந்தனைப் பாவமென்றறைகுவர் மனத்திலான வப்பொருணினை வொருசிவத்திலர்ப்பிதம் என்றது சித்தத்திலுள்ள ஸகல பொருள்களையும் மனதில் சிந்தித்தல் என்பது யாதோன் றுளதோ, அதை ஸாக்ஷாத் ஸீவனுக்கு ஸுமர்ப்பணம் செய்வதே மாநஸ பாவம் என்றபடி.

பாவ சுத்திதான் சிவோகமென் யோகமாய்ப் பகர்வர்
பாவ மற்றது தீர்த்துளன் பவத்தினிற் படுவான்
மேவி யுண்பவ னுணும்பொரு ணுட்டுவோன் விளம்பின்
யாவு மோர்சிவ மயமென வெண்ணுவோன் சிவனும்.

(ப - ரை.) பாவ சுத்திதான் சிவோகம் என் யோகமாய்ப் பகர்வர் - அது பாவம் அற்று தீர்த்துளன் பவத்தினில் படுவான் - மேவி உண்பவன் - உண்ணும் பொருள் - ணுட்டுவோன் - விளம்பின் - யாவும் ஓர் சிவமயம் என எண்ணுவோன் சிவன் ஆம் - எ - று.

(வி - ரை.) பாவம் அற்று என்றது பாவசுத்தியற்று, அதாவது நான் சிவன் அல்லன் என்றபடி. உண்பவன் - போக்தா. உண்ணும்பொருள் - போக்யம், ஊட்டுவோன் - போஜயிதா (புஜிக்கச்செய்வோன்). (ங)

மித்தை பென்றுல கனேத்தையும் விடுத்தறி விற்பச்
சத்தெ னுஞ்சிவந் தன்னையே நினைந்துறந் தகையோ
னெத்தி றங்களி னுயினு மலத்துட னிசையான்
முத்த னென்றவன் றனைமொழி குறுவர்மு தறிஞர்.

(ப - ரை.) உலகு அனேத்தையும் மித்தை என்று விடுத்து—, அறிவு இன்பம் சத்து என்னும் சிவம் தன்னையே நினைந்துறந் தகையோன்—, எத்திறங்களின் ஆயினும் மலத்துடன் இசையான்—, அவன் தன்னே—, முது அறிஞர்—, முத்தன் என்று மொழி குறுவர்—, எ -று.

(வி - ரை.) மித்தை மித்யா என்னும் வடசொற்றிரிபு (பொய் பென்பது பொருள்). அறிவு இன்பம் சத்து - ஸச்சிதாநந்தம். தகையோன் - பெருங்குண முடையோன். திறங்கள் - வகைகள். (ச)

கருமம் யாவுமோர் பரசிவ பூசனை சுழறு
முரைகள் யாவுமொண் டிதியென வுன்னுவோற் கில்லை
கரும பந்தனை யின்பதுன் பங்களைக் கருதா
தொருப ரன்றனக் காக்குவோ னுயர்சிவன் முத்தன்.

(ப - ரை.) கருமம் யாவும்—, ஓர் பரசிவ பூசனை—, சுழறும் - பேசுகிற, உரைகள் யாவும் - சொற்களெல்லாம், ஒள் துதி - நல்லதோத்திரங்கள், என - என்று, உன்னுவோற்கு - நினைப்பவனுக்கு, கரும பந்தனை இல்லை—, இன்ப துன்பங்களைக் கருதாது—, ஒரு பரன் தனக்கு ஆக்குவோன்—, உயர் சிவன் முத்தன்—, எ -று.

(வி - ரை.) கருமபந்தனை - வினைக்கட்டு. உன்னல் - நினைத்தல். சிவ பூசனை - சிவார்ச்சனை. ஒள் துதி - சிவநாம ஸங்கீர்த்தனம். இன்பதுன்பங்கள் என்றது ஸ்ரோத்ரம் முதலிய ஸகலேந்தரியங்களைப் பற்றி நிகழும் ஸுகத்தையும், கர்மத்தினால் நிகழும் துக்கத்தையும். (ரு)

பாவார்ப்பித்தத்தம் - முற்றும்.

உ

ஓம் பகவதே நம.

அறுபத்தொன்பதாவது

(எ.) சீ ட த் த ல ம்.

[அதாவது - பரகாயனாகவும் பாவார்ப்பித ஸம்பந்நனாகவு மிருக்கும் சிவயோகி யினால் சிுக்திக்கப்படுவதற்கு யோக்யனுனவனே சீடன் என்பது.]

கலிரிவைத்துறை.

பிரம மேவடி வாகுமப் பெரியவன் றன்னு
லருள் பு ரிந்தனிக் கப்படு வோனவ னருளாற்
பரம விற்பவீ டவாவுளோ னெவனவன் பகரி
னிருமை தங்கிய சீடனென் றுயர்ந்தவ றிசைப்பார்.

(ப - ரை.) பிரமமே வடிவு ஆகும் அபெரியவன் தன்னால்—, அருள் புரிந்து அளிக்கப்படுவோன்—, அவன் அருளால்—, பரம இன்ப வீதி அவாவுளோன் எவன்—, அவன் பகின்—, இருமை தக்கிய—, சீடன் என்று—, உயர்ந்தவர் இசைப்பார்—, எ - று.

(வி - ரை.) அப்பெரியவன் - பரகாமனாகிய ஸிவ்யோகி. அளிக்கப்படுவோன் - அருள் செய்யப்படுவோன். அருள் புரிந்து அளிக்கப்படுவோன் - சிதைவு செய்விக்கப்படுவோன். பரம இன்பம் - பேரின்பம். அருள் - ப்ரஸாதம். பரம இன்ப வீதி - மோகனம். அவாவுளோன் - ஆசையுள்ளவன். இருமை - பெருமை. இசைத்தல் - சொல்லுதல். (க)

பாவ நற்குணங்கட்கிட மாகியோ பரமாய்

மேவு சற்குரு பரனிடை மனமொழி மெய்யால்

யாவு முற்றவன் றன்னையே சீடனென் றிசைக்கும்

காவி யொத்தகண் மலைமகள் பாசனா கமங்கள்.

(ப - ரை.) பாவ நற்குணங்கட்கு இடம் ஆகியே—, பரம் ஆய் மேவு சற்குரு பரனிடை—, மனம் மொழி மெய்யால் யாவும் உற்றவன் தன்னையே—, சீடன் என்று—, காவி ஒத்த கண் மலைமகள் பாசன் ஆகமங்கள்—, இசைக்கும்- சொல்லாநின்றன்—, எ-று.

(வி - ரை.) பரனிடை பென்பதில் இடை யோடிவருது. மனம் மொழி மெய் - மனோ வாக்யங்கள். காவி - நிலைப்பவர் (இந்த ஆழ்வாராய் அதன் மலரை யுணர்ந்திற்று, கட்டுவமையால் புணர்க்கப்பட்டவையாவன்). மலைமகள் - பார்வதி. காவியொத்த கண் மலைமகள் பங்குகமங்கள் - சிவாகமங்கள். உற்றவன் - எப்போதும் உறுதியாயுள்ளவன்.

சாந்தி தாந்திரம் தவஞ்சம தரிசனம் வாய்மை

வாய்ந்து மாண்குரு சிவனிடை யொத்தநன் மனத்தா

லேய்ந்து ளான்றனைச் சீடருடாமணி யென்பர்

தீர்ந்த மாலுடை யொருபர சிவமுணர் திறத்தோர்.

(ப - ரை.) தீர்ந்த மால் உடை - மயக்கம் தீர்ந்த, ஒரு - ஒப்பற்ற, பரசிவம் உணர் திறத்தோர்—, சாந்தி தாந்திரம் தவம் தரிசனம் வாய்மை வாய்ந்து—, மாண் - பெருமையுள்ள, குரு சிவனிடை—, ஒத்த கண் மனத்தால் வாய்ந்துளான் தன்னை—, சீட குடாமணி என்பார்—, எ - று.

(வி - ரை.) பரசிவம் - பரசிவத்தை. உணர்ந்திறத்தோர் - அறியுமாற்றலுடையோர். சமதரிசனம் - ஸமத்ருஷ்டி. வாய்மை - ஸத்தாம். வாய்ந்த - பொருத்தி. குரு சிவனிடை - குருவினிடத்தும் சிவனிடத்தும் (சமமானாய்). குடாமணி - சிகாமணி. சீட குடாமணி பென்றது சீடருட் சிறத்தவன் என்றவாறு. (ங)

குருவை பெயர்ச்சிவமாகவச் சிவன்றனைக் குருவா

யொருமை பெற்றிடக் காண்கவக் குருபர னுரைத்த

திரிவ றச்சிவ நெறிசிவக் தியாநமெய்க்கு ஞான

மருவ லுற்றவை நிட்டையி னோங்குக் மாதோ.

(ப - ரை.) குருவை மெய் சிவம-க—, அ சிவந்தன்னை குருவாய்—, ஒருமை பெற்றிடக் காண்க—, அ - அந்த, குருபரன் உரைத்த—, திரிவு அது அ சிவநெறி—, சிவத்தியாகம் மெய்க்குஞானம் மருவத்தி—, அவை நிட்டையின் ஒங்குக்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒருமை பெற்றிடக் காண்க என்றது ஒரு தன்மையாய்க் காணக் கடவன் என்றபடி. உரைத்த - உபதேசித்த. திரிவு அது - மாறுபாடற்ற. மருவலுற்று -

பொருந்தி. நிட்டையின் - நிஷ்டைபோல, நிட்டை - நிலைமை எனினுமாம். ஓங்குக
விருத்தியடையக் கடவன், சிவநெறி - ஸிவாசாரம், மெய்ஞ்ஞானம் - ஸிவஜ்ஞானம். (ச)

அண்ட மொக்குள்சேர் மாயையங் கடலுப ராசான்
கண்ட நல்லருள் கடைக்கணுல் வற்றுறுங் கலப்பப்
பண்டி ரும்பிர தத்திறை பசும்பொனா மாபோன்
மண்ட லந்தனின் மனிதருஞ் சிவமய மாவர்.

(ப - னா.) அண்டம் மொக்குள் சேர் மாயை அம் கடல்—, உயர் ஆசான் கண்ட நல்
அருள் கடைக்கண்ணுல் வற்றுறும்—, கலப்ப - கலக்க, பண்டு இரும்பு இரத்தத்தினால் பசும்
பொன் ஆமாறு போல்—, மண்டலம் தன்னில் மனிதரும்—, சிவமயம் ஆவர்—, எ - று.

(வி - னா.) அண்டமொக்குள்—உலகங்களாகிய (ப்ரதம்மாண்டங்களாகிய) நுமிழிகள்,
வற்றுறும் - வற்றிப்போம். இரதம் - ஸ்பர்ஸவேதி. அருள் கடைக்கண்ணுல் வற்றுறும் -
க்ருபா கடாஷமாகிய பதபாமுகாக்ரியால் வறண்டுபோம். (ரு)

தேசி கன்றன தானையைக் கடந்திடல் செய்யா
ஞச கன்றுள ஞானமுற் றடைகு வனவலுற்
பேசு றஞ்சக மித்தைபே ரறிவது பிரம
மேச வின்றது நீயென விசைந்தவன் முத்தன்.

(ப - னா.) தேசிகள்தனது தானையைக் கடந்திடல் செய்யான்—, ஞச அகன்று
உள்ள ஞானம் உற்று அடைகுவன்—, அவலு—, பிபசுறும்—, சகம் மித்தை—,
பேரறிவது பிரமம்—, ஏசு இன்று—, அது நீ என விசைந்தவன் முத்தன்—, எ - று.

(வி - னா.) கடந்திடல் செய்யான் - கடக்க மாட்டான். ஆச - குற்றம் (அஞ்ஞானம்).
அகன்றுள - ஒழிந்த. சகம் மித்தை - உலகம் பொய். ஏசு - பிழிப்பு. இன்று - இன்றி.
விசைந்தவன் - இணங்கினவன். முத்தன் - பாசநீக்க முள்ளவன். (சு)

பிறவி நன்மருந் தாகிய பிரம ஞானத்தை
யறவ னென்றுயர் குரவலு லடைந்துவந் தமர்வோ
ஹவு வெம்பகை யிலாவுயிர் முத்தனென் றுரைப்பர்
மறுவ கன்றுள கலைமுழு துணர்ந்துறு மதிஞர்.

(ப - னா.) மறு அகன்று உள்ள கலை முழுது உணர்ந்துறும் மதிஞர்—, பிறவி நல்
மருந்து ஆகிய பிரம ஞானத்தை—, அறவன் என்று உயர் குரவலுல் அடைந்து வந்து
அமர்வோன்—, உறவு வெம்பகை இல்லா—, உயிர் முத்தன் என்று உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - னா.) மறு அகன்றுள - குற்றமற்ற (நிர்ந்தோவதமான). மதிஞர் - அறிஞர்,
இதில் ஞாகரம் பெயரிடைநிலை. அறவன் - தர்மஞ்ஞான் (அறநெறியிலொழுங்குவோன்).
உயிர் முத்தன் - ஜீவந் முத்தன். (சு)

சீடத்தலம் - முற்றம்.

எ மு ப தா வ து
(அ) சிசுருடைத்தலம்.

[அதாவது - பரப்ரஹ்மாகாரானு ஸ்ரீ ஸத்தருவினுல் ஸதா போதிக்கப்படும் அந்த ஸிஷ்யன் குருவைக்குறித்து நித்யம் யாது? அநித்யம் யாது? ஜீவன் யார்? ஸிவன் யார்? என்று வினவுவதே சிசுருடை என்பது.]

உலிநிலைத்துறை.

பீடு றங்குரு வாலருள் செய்திடப் பெற்ற
சீட னெண்குரு சிசுருடை விருப்பினைச் செயலா
ஹு றுஞ்சிசு ருடைப்பெயர் நண்ணுவ னென்னப்
பாடு றும்புகற் மாதவ வாகமம் பகரும்.

(ப - ரா.) பாடு உஹம் புகற் மாதவ - பெருமை பொருந்திய புகழினை யுடைய பெரிய தவத்தானோ, பீடு உஹம் - பெருமை பெற்ற, குருவால் அருள் செய்திடப் பெற்ற சீடன்—, ஓன் குரு சிசுருடை விருப்பினைச் செயலால்—, நாடுறும் சிசுருடைப் பெயர் நண்ணுவன் என்ன—, ஆகமம் பகரும்—, எ - று.

(வி - ரா.) பாடுறும் புகற் மாதவ என்றது அகத்திய முனிவரை, இத்தொடருக்கு அறிஞர் தெரிந்த பாடுதற்குரிய புகழினை யுடைய பெருந்தவத்தோனே யென்றுரைப்பினு மமையும். சிசுருடை - தொண்டு. நண்ணுவன் - பெறுவான். பரப்ரஹ்ம தேஹமுள்ள குருவானதஞல் 'பீடுறுங்குரு' என்றார். அருள் செய்தல் - போதித்தல். சிசுருடை விருப்பினைச் செயல் என்றது பணிவிடையில் விருப்புற்றவனு யிருத்தல் என்றபடி. (க)

மெய்ம்மை யாதுபொய் யாதுயிர் யாதுதான் விளங்குஞ்
செம்மை யார்சிவம் யாதென வினவுவோன் சீட
னிம்மை யேசிவ மருள்குரு வின்மொழி கேட்டுப்
பொய்ம்மை போயக மமைபவன் வீட்டினைப் பொருந்தும்.

(ப - ரா.) மெய்ம்மை யாது—, பொய் யாது—, உயிர் யாது—, தான் விளங்கும் செம்மை ஆர்—, சிவம் யாது—, என் வினவுவோன் சீடன்—, இம்மையே சிவம் அருள் குருவின் மொழி கேட்டு—, பொய்ம்மை போய்—, அகம் அமைபவன்—, வீட்டினைப் பொருந்தும்—, எ - று.

(வி - ரா.) மெய்ம்மை - உண்மை. வினவுவோன் - கேட்பவன். அமைபவன் - அமைந்திருப்பவன். வீட்டினை - முத்தியை. சிவம் அருள் - ஸிவனே ஸாக்ஷாத்கரிக்கச் செய்யும். மொழி - வாக்யம். அகம் அமைபவன் - சித்த ஸாந்தியுடையவன். (உ)

ஆரி யன்றன துரையிலா தலர்வுறு தியயஞ்
சூரி யன்றனை யலான்மரை யலர்வுறு சொல்லி
ஹரி யன்றிகழ் வால்விளங் குவனருஞ் சீடன்
சூரி யன்றிகழ் வாற்கதிரீக் காந்தமுஞ் சுடரும்.

(ப-ரா.) ஆரியன்தனது உரை இல்லாது இதயம் அலர்வுறுது—, சூரியன்தனை யல்லான்மரை அலர்வுறு—, சொல்லின்—, ஆரியன் திகழ்வால் அருஞ் சீடன் விளங்குவன்—, சூரியன் திகழ்வால் கதிரீக்காந்தமும் சுடரும்—, எ - று.

(வி - ரா.) ஆரியன் - தேஸிகன். உரை - சொல் (உபதேஸமொழி). அலர்வுறுது - மலராது (விகலியாது). மரை - தாமரை, இது முதற்குறை. திகழ்தல் - விளங்கல், திகழ்

வால் - (முன்னையது) விளக்கத்தால் (பார்வை மாதிரித்தால்), (பின்னையது) தோற்ற மாதிரித்தால். கதிர்க்காந்தம் - குரியகாந்தம். சுடரும் - பிரகாசிக்கும். (ங)

சீட னக்குரு பரனெதி ரஞ்சலி செய்து
கேடி லத்துவி தாநந்த மொன்றையே கேட்க
நாடு தத்துவம் யாதுல் கெதன்கணை நண்ணும்
விட டுத்துறல் யாதினூல் விளம்புக வென்பான்.

(ப - ரா.) டீடன் - அ - அந்த, குருபரன் எதிர் அஞ்சலி செய்து - , கேடு இல் அத்துவிதாந்தம் ஒன்றையே கேட்க - , நாடு தத்துவம் யாது - , உலகு எதன் கண்ணே நண்ணும் - , வீடு அடித்துறல் யாதினூல் - , விளம்புக என்பான் - , எ - று.

(வி - ரா.) அஞ்சலி செய்தல் - சூம்பிடல். தத்துவம் - மெய்ப்பொருள். நண்ணல் - பொருந்தல். வீடு அடித்துறல் - வீடுபெறல். கேட்க - கேட்கக்கடவன். (ச)

இன்ன வாறருஞ் சீடனேர் வினாவுற விதைவ
னின்ன லம்பவ மொழிகுவான் தத்துவ மிசைப்ப
ஊன்ன ருஞ்சிவ னேபர முண்மையு மவனே
யன்னி யங்கனா மிச்சக மறித்தமென் றறிவாய்.

(ப-ரா.) இன்னவாறு - , அருஞ் சீடன் - , சீடர் வினாவுற - , இறைவன் - , இன்னல் பவம் ஒழிகுவான் - , தத்துவம் இசைப்பான் - , அவர் அரும் சிவனே பரம் - , உண்மையும் அவனே - , (அவனினும்) அன்னியமில்லாத இச்சகம் அறித்தம் என்று அறிவாய் - , எ - று.

(வி - ரா.) சீடர் வினாவுற - கேட்க கேட்க. இறைவன் - ஆர்வன். இன்னல் பவம் - துன்பப் பிறவி, (அம் சாரியை). பவம் அம் என மைத்து பவங்கடல் என்றுரைத்தலுமாம். ஒழிகுவான் - ஒழிய, தத்துவம் - உண்மை. இசைத்தல் - சொல்லுதல். உன்னல் - நினைத்தல். அறித்தம் - அறித்யம் (பாபம்). (டு)

மித்தை பாஞ்சுஞ் சிவனிடே மேவுறும் ளெள்ளி
சுத்தி மேவல்போற் சிவோகமென் பாவனை தோன்றி
னத்த னாகிய சிவரிலை யுண்மையை மூடைய
முத்த னாகுவன் பவநெறி மூலமா மோகம்.

(ப - ரா.) ளெள்ளி சுத்தி மேவல் பால் - ளெள்ளி சுத்தியில் தோன்றுதல் போல, மித்தை ஆம் சகம் சிவனிடே மேவுறும் - , சிவாகம் என் பாவனை தோன்றின் - , அத்தன் ஆகிய சிவரிலை உண்மையை மூடைய - , பவநெறி மூலமாம் மோகம் முத்தன் ஆகுவன் - , எ - று.

(வி - ரா.) சுத்தி - ஸுத்தி என்னும் வடசொற்றிரிபு, முத்துச்சிப்பி யென்பது பொருள், இதனை இப்பிய்யனவும் கிளிஞ்சில் எனவும் கூறுப. பவநெறி - பிறவிநெறி, மூலம்-காரணம். முத்தன்-விடப்பட்டவன். மோகம் - மோஹமாகிய ஸம்ஸாரத்தினின்றும்.

மைந்த நீயுனேச் சிவமய மென்னவே மதித்திங்
கிந்த வேறெனு முலகனை யெண்ணலை யிங்கன்
வந்து றுஞ்சிவாத் துவிதவின பத்தினுள் மருவிப்
பந்த மின்றிய வுயிர்ப்புத்த னாயினே பகரிள்.

(ப - ரா.) மைந்த - நீ - , உன்னை சிவமயம் என்ன மதித்து - , இங்கு - , இந்த வேறு என்னும் உலகனை எண்ணலை - , இங்கன் வந்துறும் - இவ்வாறு வந்த, சிவாத்துவித இன்பத்தினால் - , மருவி - , பகரிள் - , பந்தம் இன்றிய உயிர் முத்தன் ஆயினே - , எ - று.

(வி - னா.) மைந்த - சீடனே. சிவமயம் - சிவரூபம். மதித்து - எண்ணி (பாவித்து).
எண்ணலை - மதியாதிருக்கக்கடவை. (எ)

மேவு நற்குணக் குன்றமாம் குரவனால் விளங்கப்
பாவ மற்றுயர் போதனை யருள்செயப் பட்டோ
னியாவு மிச்சகஞ் சிவமய மேயெனக் கண்டு
சிவன் முத்தன குவனென வாகமந் தெருட்டும்.

(ப - னா.) மேவும் நல் குணம் குன்றம் ஆம் குரவனால்—, விளங்க—, பாவம் அற்று
உயர் போதனை அருள் செய்யப்பட்டோன்—, இ சகம் யாவும் சிவமயமே என கண்டு—,
சிவன் முத்தன் ஆகுவன் என—, ஆகமம் தெருட்டும்—, எ - று.

(வி - னா.) நற்குணம் - ஜ்ஞானவராக்யகுணம். குன்றம் - மலை. போதனை -
அறிவு (ஞானம்). தெருட்டல் - தெளிவித்தல். (அ)

சிகருடைத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ம்ருத்யுஜ்யாய நம:

எ மு ப த் தோ ன் ரு வ து

(சு.) சே வி ய த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸாஸ்திரவத்யா இவ்வாறு பரீஸத் குருபரீதஸ முகத்தினால் ஸீவாத்தவை
ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்ட பின்னர் சேவியன் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

போத மாபலன் குருமொழி யமுதினாற் பொருந்து
மேதை யாமிவ னேயுல கடங்கவும் விரும்பித்
திதி லாதுசே வித்திடப் படுவனாற் றெரியி
னா லாவிவன் சேவிய னெனும்பெய ரடைவான்.

(ப - னா.) போதம் மாபலன் - ஞானமாகிய பெருமை பொருந்திய பயனைத்
தருவதாகிய, குருமொழி அமுதினால் பொருந்தும் மேதையாம் இவனே—, உலகு
அடங்கவும் விரும்பித்து இல்லாது சேவித்திடப்படுவன்—, ஆதலால்—, தெரியின்—,
இவன் சேவியன் என்னும் பெயர் அடைவான்—, எ - று.

(வி-நா.) மேதை - மேதாவி (ஞானி). அடங்கவும்-முழுதும். தெரியின் - ஆராயின்.

குரவ னல்குமெய்ஞ் ஞானநெஞ் சகத்தினிற் கூடி
விரவு றஞ்சிவ வடிவமாஞ் சீடனும் விளம்பிற்
பரவு றங்குரு பரனெனப் பூசிக்கப் படுவன்
வரமு றஞ்சிவ ஞானவாழ் வினனென மதித்து.

(ப - னா.) குரவன் - தேசிகன், நல்கும் - அருளின, மெய் ஞானம் - உண்மை
ஞானமானது, நெஞ்சகத்தினில் கூடி - மனத்தினுட் பொருந்தி, விரவுறும் - கலந்த,
சிவ வடிவம் ஆம் சீடனும்—, விளம்பின் - சொல்லுமிடத்தில், பரவுறும் - யாவரும்
வழிபடுதற்குரிய, குருபரன் என - குருபரன் போலவே, வரம் உறும் - மேன்மை
பொருந்திய, சிவஞான வாழ்வின் என மதித்து—, பூசிக்கப்படுவன்—, எ - று.

(வி - னா.) விரவுறல் - கலத்தல் (அபரோக்ஷ மாபாதிதல்). பரவுறல் - வழிபடல்
சிவஞான வாழ்வின் - சிவஞானமாகிய செல்வத்தை யுடையவன். (உ)

என்று மெய்ச்சிவ நானெனும் பாவனை யெய்தி
நின்ற வற்கிடை யீழலா திறைநிலைத் திடலா
என்று றச்சிவன் போலவே யிங்கவ னானும்
குன்ற லற்றுயர் பூசனை கொள்வனென் றறிவாய்.

(ப - ரை.) என்றும்—, மெய்ச்சிவம் நான் என்னும் பாவனை எய்தி நின்றவற்கு—, இடையீடு இல்லாது—, இறை-சிவத்துவம், நிலைத்திடலால்—, நன்றும் - நன்றாக, சிவன் போலவே—, இங்கு அவன் நானும்—, குன்றல் அற்று உயர் பூசனை கொள்வன் என்று அறிவாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) இடையீடு - தடை. குன்றல் - குறைதல். மெய்ச்சிவம் நான் என்னும் பாவனை - சிவோகம் பாவனை, மெய்ச்சிவம் என்றது உடம்பில் தரித்திருக்கும் இவ்வுடலிங்கம் எனினுமாம். (௩)

ஒழிவ றுஞ்சிவ பாவனை யுடையநல் யோகி
யிழிவு றுஞ்செயல் விடயநெஞ் சுடையவ னெனினு
மொழியு மவ்விட யங்களின் முத்தனய் மருவும்
வழிப டிஞ்செயல் பரவுமா சிவனென மன்றே.

(ப - ரை.) ஒழிவு அறம் சிவ பாவனையுடைய நல் யோகி—, இழிவுறும் செயல் விடய நெஞ்சு உடையவன் எனினும்—, வழிபடும் செயல் பரவும் மா சிவன் என—, மொழியும் - சொல்லப்பட்ட, அ விடயங்களின் - அந்த விடயங்களினின்றும், முத்தனய் மருவும் - விடுபட்டவனாயிருப்பன், எ - று.

(வி - ரை.) ஒழிவு அறம் - நீங்காத. நெஞ்சு - மனம். பரவும் - விராபித்தந்திரிய. மா சிவன், என - பெருமை பொருந்திய சிவன் போல. விடயங்களின் - விஷயங்களினின்றும், இன் ஐந்தாவதன்க்கப் பொருளது. (௪)

பந்த நாசநஞ் செயுஞ்சிவ ஞானமே பற்றுஞ்
சிந்தை யானுல கோர்பவந் தொலைத்திடல் செயுமா
நந்த ஞானமெய்ச் சிவபத மடைந்தநல் யோகி
யிர்த மாநிலத் தனைவரும் போற்றிட விருப்பன்.

(ப - ரை.) பந்த நாசனம் செய்யும்—, சிவஞானமே பற்றும்—, சிந்தையால் உல கோர்பவம் தொலைத்திடல் செய்யும்—, மெய் ஞானம் ஆந்தம் - சச்சிதானந்த வடிவாகிய, சிவபதம் அடைந்த நல் யோகி—, இந்த மா நிலத்து அனைவரும் போற்றிட இருப்பன்—, எ - று.

(வி - ரை.) பந்த நாசனம்-பிறவிப்பிணிப்பைச் சேதித்தல். சிந்தையான் - மனமுடையவன், தொலைத்திடல் - ஒழித்தல். சிவபதம் - சிவஸாபுஷ்யம் (சிவபாதம் எனினுமாம்).

சேவியத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் காயாதுக்ரஹம், இந்த்ரியாதுக்ரஹம், ப்ராணாதுக்ரஹம், காயார்ப்பிதம், காணார்ப்பிதம், பாவார்ப்பிதம், சிவையன், ஸுருஷை, ஸேவயன் என்னும் ஒன்பது ஸ்த்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடியிருத்தலால் எல்லாறாவும் இவ்வுலகில் போற்றப்பட்டவறும், சிவஸாபுஷ்ய பதமடைந்த யோகியும், அங்கஸ்த்தலத்து முன்ற மவனுமான ப்ரஸாதியே சிவலிங்கப்ரஸாதி என்று அறியப்பட்டான்.

௩ - வது. சிவலிங்கத்தலம் - முற்றிற்று.

உ
ச - வது. ஜங்கமலிங்கத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸாந்திகலா ஸமேதமாய் ஆதிஸக்தியுடன் கூடி அமர்த்தி ஸாதாக்யத் தைப் பொருத்தி மனோகம்யமாயிருத்தல் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடியநெடியாசிரியவிருத்தம்.

நற்பிர சாதி யெய்துந் தலத்திற நயந்து ரைத்தாய்
பிற்பெறு பிராண லிங்கி தலத்தினிற் பேதற் தானுஞ்
சொற்பொருள் விளங்கு மாறு சொல்லுக வடிய நேற்குப்
பொற்புறு கயிலை காக்கும் புகழ்மலி கணங்கள் வேந்தே.

(ப - னா.) பொற்பு உறு - அழகு மிகுந்த, கயிலை காக்கும்—, புகழ் மலி கணங்கள் வேந்தே—, நல் பிரசாதி எய்தும் தலத்திறம் நயந்து உரைத்தாய்—, பின் பெறு பிராண லிங்கி தலத்தினில் பேதம் தானும்—, சொற்பொருள் விளங்குமானு—, அடியனேற்கு சொல்லுக—, எ - று.

(வி - னா.) மலிதல் - மிகுதல். கணங்கள்வேந்து - கணநாதன். பொற்புறு கயிலை காக்கும் புகழ் மலி கணங்கள் வேந்தே யென்ற விளி இரேணுகரைக் குறித்தது. திரும் - வகை. நயந்து உரைத்தாய் - அன்போடு சொல்லினே. (க)

பொற்புறு மான்மா மூன்றும் புகழுமா கமங்கண் மூன்றும்
தற்பிர சாத மூன்று மாகவே தலங்க ளொன்பான் *
சொற்பெறு பிராண லிங்கி தொடர்ந்து தலமி வற்றை
வெற்பமர் முனிவர் வேந்தே விளம்புது முறையிற் கேண்மோ.

(ப - னா.) வெற்பு அமர் முனிவர் வேந்தே - , பொற்பு உறும் ஆன்மா மூன்றும்—, புகழும் அகமங்கள் மூன்றும் - , தற்பிரசாதம் மூன்றும்—, ஆக தலங்கள் ஒன்பான்—, சொற்பெறு பிராணலிங்கி தொடர்ந்து உள்ள தலம்—, இவற்றை முறையின் விளம் புதும்—, கேண்மோ—, எ - று.

(வி - னா.) வெற்பு - பொதியமலை. வெற்பமர் முனிவர் வேந்தே யென்றது அகத் திய முனிவரை. ஒன்பான் - ஒன்பது. கேண்மோ - கேட்டபாயாக, மோ - முன்னிலையசை யிடைச்சொல். தொடர்ந்து - தழுவி. ஆன்மா மூன்று - அவான்மத்தலம், அந்தரான்மத் தலம், பரமான்மத்தலம். அகமங்கள் மூன்று - நிர்த்தேகாகமத்தலம், நிர்ப்பாவாகமத் தலம், நட்பாகமத்தலம். பிரசாதம் மூன்று - ஆதிப்பிரசாதித்தலம், அந்தியப்பிரசாதித் தலம், சேவியப்பிரசாதித்தலம். (உ)

* ஜங்கமலிங்க ஷ்டிபத்திகள் :—ஜங்கமலிங்கமேரூறி, ஜங்கமலிங்கபகீதன், ஜங்கம லிங்கபூஜகன், ஜங்கமலிங்கவீரன், ஜங்கமலிங்கபிரஸாதி, ஜங்கமலிங்கப்பிராணி என அறு வகைப்படுவார்கள். இயற்கையு, பூவாசனாதனை நிறைத்தவனே ஜங்கமலிங்கமேரூறி, ஜாதிஞலாபிமாதனை விட்டவனே ஜங்கமலிங்கபகீதன், அந்நயர்ச்சனைகளை விட்டவனே ஜங்கமலிங்கபூஜகன், அர்த்தப்பிராசுதனை ஜங்கமத்திற்குக்கொடுத்து மீளவும் மோஹிக்கா தவனே ஜங்கமலிங்கவீரன், ஜங்கமத்திற்கு ஸகலதர்மயங்களைக் கொடுப்பதன்றிக்கொள் ளாம விருப்பவனே ஜங்கமலிங்கபிரஸாதி, ஜங்கமமே ஸாக்ஷாத் பரிவமென்றும் விஸ்வா வரியே ஜங்கமலிங்கபிராணி.

தீர்வித ஜங்கம லிங்கம்:—ஸ்வயலிங்கம், சரலிங்கம், பரலிங்கம் என மூவகைப்படும். இவைகளில், பரிவலாஞ்சதம் தரித்தவனே லிங்கமென்றறிந்து பாஹ்யகர்மபரித்யாகத்தினால் ஸதாதந்தி யாயிருப்பதே ஸ்வயலிங்கம், பரிவலிங்கத்துடன் ஸர்வேந்த்ரியங்கள் கூடிக் கொண்டு பேதப்பிராந்தியினவும் உண்டாகாமல் தீர்ஜாதந்தத்தினால் ஸ்வேஞ்சையாய் விஹ ரிப்பதே சரலிங்கம், ஸத்தாவர ஜங்கமாதி ஸகலத்தினும் தான் என்பதே பரலிங்கம்.

உ
ஓம் ஸுக்ஷ்மதநவே நம:

எழுபத்திரண்டாவது

(க.) சீவான்மத்தலம்.

[அதாவது - பூர்வோக்தனான ஸேவ்யஸ்த்தலத்தை யடைந்த ப்ராஸாதியே ஸ்ரீஸத் குருவினாண்டான ஸிவஜ்ஞாநத்தினால் ஜீவபாவனையை விட்டு எப்போது பரதத்வத்தைப் பாவிக்கின்றானோ அப்போது சீவான்மா என்பது.]

அறுபத்திரண்டுமடியாகிய சிரியவிருத்தம்.

ஆரியன் ஒருநா ஞான போதனை யடைந்த விரந்தச்

சிரியன் சீவ பாவம் தீர்ந்துந் தத்து வத்தை

யோரியல் பொடுபா விற்கும் காலையி லுணர்ந்து ளோர்ந்

பேரிய லான்மா வென்னப் பெற்றிடு முலகி லன்றே

(ப - னா.) ஆரியன் அருளும் ஞான போதனை அடைந்த இத்தச் சிரியன்—, சீவ பாவம் தீர்ந்து—, நல் தத்துவத்தை—, ஓர் இயல்பொடு பாவிக்கும் காலையில்—, உணர்ந்துளோர் - அறிஞரால், உலகில்—, இயல் ஆன்மா என்ன நல் பேர் பெற்றிடும்—, எ-று.

(வி - னா.) ஆரியன் அருளும் - குந்தேசரித்த. சிரியன் - சிறந்தவன் (ஸேவ்யனாகிய ஸிவ்யன்). சீவபாவம் - ஜீவபாவனை, தீர்ந்து - நீங்கி. காலையில்-காலத்தில். சிரியன் பெற்றிடும் எனவியைத் துரைத்துக்கொள்க. நல் தத்துவத்தை ஓர் இயல்பொடு பாவிக்கும் காலையில் - பரதத்வத்தை யதுஸ்தாநம் செய்யும் காலத்தில். (க)

பகர்த்திடி னுண்மை வாலாக் கிரசத பாக மொத்து

நுகர்த்துது வினையின் பேறு நுண்ணிய னாகு மான்மா

வகந்தனி விருளி ரிக்கு மருஞ்சுடர் போலிருந்து

திகழ்ந்திடு மென்று சொல்வர் சிவாகம நெறியு ணர்ந்தோர்.

(ப - னா.) சிவாகமம் நெறி உணர்ந்தோர் —, பகர்த்திடின - சொல்லுமிடத்தில், நுண்மை - நுட்பமாகிய, வாலாக்கிரம் - ஒரு மயிர் துனியின், சத பாகம் - நூறு பங்கில் ஒரு பங்கினை, ஒத்து - நிகர்த்து, நுகர்த்துது வினையின் பேறு நுண்ணியன் ஆகும் ஆன்மா—, அகம் தன்னில் இருள் இரிக்கும் அருஞ் சுடர் போல் இருந்து திகழ்ந்திடும் என்று சொல்வர்—, எ - று.

(வி - னா.) சிவாகமநெறி யுணர்ந்தோர் சொல்வர் எனவியையும். நுகர்தல்-அதுபவித்தல். வினையின் பேறு - வினைப்பயன். இரித்தல் - ஒட்டுதல். சுடர் - ஒளி (தீபம்). உரோம துனியின் நூறில் ஓர் பங்குக்கு நிகரானவனாகவும், ஸகல நர்மங்களின் பயனை புஜிக்கின்றவனாகவும் ஒருதய கமலத்தில் இருந்துகொண்டு ஆன்மா தீபம்போல் விளங்குகிறான் என்பதின் கருத்து. (உ)

ஆணவத் தடையி னாலோ ரணுவென வாகி கன்ம

நாணுற வசைக்கப் பட்டு நவிவினுண் ணியனா மான்மா

வேணுறும் கரணத் தன்னை யிசைந்துளா நென்றி சைப்பர்

தாணுவி னமல நூலாற் தமையுணர்ந் தமைந்த மேலோர்.

(ப - னா.) தாணுவின் அமல நூலால்—, தம்மை உணர்ந்து அமைந்த மேலோர்—, ஆணவம் தடையினால்—, ஓர் அணு என—, ஆதிகன்மம்—, நாண்—, உற அசைக்கப்

பட்டு—, நவிலின் - சொல்லுமிடத்து, துன்னியன் ஆம் ஆன்மா—, ஏன் உறும் கரணம் தன்னை இசைத்துளான் என்று இசைப்பர்—, எ -று.

(வி - நா.) தானு - சிவபெருமான். தானுவினமல் தூல் என்றது சிவாகமங்களை. ஆணவம் - ஆணவமலம். ஆதிசுன்மம் - பழவினை. நான் - கயிறு. அசைக்கப்பட்டு - கட்டப்பட்டு. நவிலல் - சொல்லல். ஏன் - டெருமை. ஸதல் ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய வ்யாபகனுயிருப்பிறும் ஆணவம் முதலிய மல ஸம்பந்தத்தால் அணுவானவனுய் பூர்வ கன்மங்களால் கட்டப்பட்டவரும் அத்தக்கரணத்தைப் பற்றிக்கொண் டிருக்கிறான் என்ப திதன் கருத்து. (ங)

தெள்ளுறு பளிங்கு தானே சேயொளி யரத்தச் சார்வாற்
கொள்ளுறு மிலங்கு செம்மை குறித்திடி எவ்வாறேபோல்
விள்ளு மாங்கா ரத்தின் சார்வினல் விளங்கு மான்மாத்
தள்ளு முடலின் மானம் தரிங்குமென் றறிந்து கொள்ளே.

(ப - னா.) தெள்ளுறு பளிங்கு—, துர் சேயொளி அரத்தச் சார்வால்—, இலங்கு செம்மை கொள்ளுறும்—, சதித்திறன்—, அல்லாதேபோல்—, விள் அரும் ஆங்காரத்தின் சார்வினல்—, விளங்கும் ஆன்மா—, தள்ளுறும் உடலின் மானம் தரிக்கும் என்று அறிந்துகொள்—, எ -று.

(வி - நா.) தெள்ளுறு பளிங்கு - தெரியாகிய பழக்கல். சேயொளி - செந்திறம். தள்ளுறும் - ஒழித்தற்சரிய. மானம் - அபிமானம் (பற்ற). அரத்தம் - அரத்தமலர். ஸ்ப புகக்கல்லுக்குச் சென்வரத்தை மலரின் ஸம்பந்தத்தால் எவ்வாறு செந்திறம் ஏற்படுகின் றதோ, அவ்வாறு ஆத்மவுக்கு அநரங்கர ஸம்பந்தத்தால் தேஹாபிமானம் ஏற்படுகின் றது என்பதிதன் கருத்து. (ச)

நிரஞ்சந மாய வான்மா நிறைந்தவ னெங்கு மேனும்
வருஞ்செய லுடலி லாதா னுயினு மாயை தந்த
புரஞ்செறி பவனாய் நின்று புகலரும் பவங்க டோறும்
திரிந்திடு மென்று கூறுஞ் சிவனரு ளாக மங்கள்.

(ப - னா.) நிரஞ்சநம் ஆய ஆன்மா—, எங்கும் நிறைந்தவன் ஏனும்—, வரும் செயல் உடல் இல்லாதான் ஆவிலும்—, மாயை தந்த புரம் செறிபவனாய் நின்று—, புகல் அரும் - கொன்னுதற்சரிய, பவங்கள் தோறும்—, திரிந்திடும் என்று—, சிவன் அருள் ஆகமங்கள் கூறும்—, எ -று.

(வி - நா.) ஏனும் - எவ்விதம். புரம் - உடம்பு. பவங்கள் தோறும் - பிறவிக்கடோறும். சிவனருளாகமங்கள் - சிவாகமங்கள். அத்தமா சரீரயில்லாதவனுயினும், எங்கும் வ்யா பகனுயினும், நிரமலனுயினும், மாயாமயமாகிய சரீரத்தைப் பற்றினவனுய் ஸம்ஸாரத் தில் சுற்றி உழல்கின்றான் என்பதிதன் கருத்து. (ரு)

மெய்யுட னிந்தி யங்கள் வேறுசெய் வழியி னுலே
பொய்ப்பறு மகண்டா நந்த பூரண பிரம ரூபா
லையம தறவே யான்ம சொரூபங் கறிதல் செய்யச்
செய்யுமெந் நாளந் நாளான் மவினைச் சேர்த லென்பார்.

(ப - னா.) மெய்யுடன் இத்தியங்கள்—, வேறு செய் வழியினுலே—, பொய் அறும் அகண்டாகந்த பூரண பிரம ரூபால்—, ஐயம் அற—, ஆன்ம சொரூபம்—, நன்கு அறிதல் செய்யச் செய்யும் எந்நாள்—, அந்நாள்—, ஆன்மாவினைச் சேர்தல் என்பார்—, எ -று.

(வி - ஐ.) மெய் - உடல், ரூபால்-உருவத்தால், எந்நான் - எந்த நாளோ, சேர்தல் - சேர்வது, தேவேந்திரியங்களாகிய பஞ்ச ஷோசங்களை விட்டு, எப்போது அகண்டாகாரப் பரமம் ஸ்வரூபமான ஆத்மஜ்ஞாநம் உதிக்கின்றதோ, அப்போது ஆத்மப் பரப்பிதி என்று சொல்லப்படும் என்பதிதன் கருத்து. (சு)

உடம்பறு மான்மா விற்கோ ருடலிலே யியல்பா லேனு
மடந்தரு மவித்தை கன்ம மருவலா லவன்றா னிங்குத்
தொடர்ந்துள துகர்விற் காகத் தோன்றுவன் தேகி யாயென்
றொடுங்கிய புலவ முக்க முடையவ ருரைப் பரன்றே.

(ப-ரை.) உடம்பு அறும் ஆன்மாவிற்கு—, இயல்பால்—, ஓர் உடல் இல்லை ஏனும்—, மடம் தரும் அவித்தை கன்மம் மருவலால்—, அவன்தான் இங்கு தொடர்ந்து உள்ள துகர்விற்காக—, தேகியாய் தோன்றுவன் என்று—, ஒடுங்கிய புலவழக்கம் உடையவர் உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) உடம்பு அறும் - அஸரீரியாகிய, அவித்தை - அஜ்ஞாநம், கன்மம் - கர்மம், துகர்விற்காக - துகர்ச்சியின் (பொருத்தின்) பொருட்டு, தேகி - உடம்பினன், ஒடுங்கிய புல வழக்கம் உடையவர் - ஸப்தாதி விவத்ய ஸஞ்சாரம் ஒடுங்கிப் பெற்றவர் (ஞானியர்), மடம் தரும் அவித்தை கன்மம் மருவலால் - அஜ்ஞாந கர்மங்களின் ஸம்பந்தத்தால். (எ)

தேவல னியக்கர் நற்கந் திருவரோ டரக்கர் மக்கண்
மாவல னிற்ப வற்றின் வடிவலன் வயங்கு மான்மா
யாவன்மற் றென்னி னவ்வவ் வுடம்பறு மிசைவி னாலே
மேவுவ னவற்றா னும மென்றறி விளக்க மிக்கோய்.

(ப - ரை.) விளக்கம் மிக்கோய் - ஒளி மிகுந்தவனே, வயங்கும் ஆன்மா—, தேவு அலன்—, இயக்கர் நல் கந்திருவரோடு அரக்கர் மக்கள் மா உலன்—, நிற்பவற்றின் வடிவு அலன்—, மற்று யாவன் என்னின்—, அவ்வவ்வுடம்புதும் இசைவினாலே—, அவற்றால் நாமம் மேவுவன் என்று அறி—, எ - று.

(வி - ரை.) தேவு - தெய்வம். மா - விலங்கு (விலங்கு என்றதனால் பசுதியையும் குறித்தது). நிற்பவற்றின் வடிவு - அசாரூபம் (மரம் செடி கொடி முதலியன). இசைவு - இணக்கம். (அ)

பற்பல கருமத் தன்னாற் பற்பல யோனி யெய்திப்
பற்பல மதிபொ ருந்திப் பற்பல ஞெய்றி னெய்தி
யற்பமென் றறிவு டன்சிற் றிறைமையு மடைந்த சீவன்
சிப்பர னுட லுக்கோ ரிடமெனச் செறியு மன்றே.

(ப - ரை.) பற்பல கருமம் தன்னால்—, பற்பல யோனி எய்தி—, பற்பல மதி பொருந்தி—, பற்பல ஞெய்வின் எய்தி—, அற்பம் என்ற அறிவுடன்—, சிறு இறைமையும் அடைந்த சீவன்—, சிப்பரன் ஆடலுக்கு—, ஓர் இடம் என செறியும்—, எ - று.

(வி - ரை.) யோனி - பிறப்பிடம். மதி - அறிவு, ஞெய் - வழி. சிறு இறைமை - அல்பாதிகாரம். ஆடல் - திருவிளையாட்டி (வீலை). (சு)

தன்னுறு வினையி னாலச் சம்புவா லியக்கப் பட்டு
வெந்நர கெடுது நக்க மேவிய கரும சேட
மன்னுற வனைவ யிற்றில் வந்துதித் திறந்து தோன்றி
யின்னண முழலுஞ் சீவ னிரும்பவத் தமைதி யின்றி.

தலம்.]

அந்தரான்மத்தலம்.

உச்சுள்

(ப - னா.) சீவன்—, தன் உறு வினையினால்—, அ - அந்த, சம்புவால் இயக்கப் பட்டு—, வெம் நாகொலி துறக்கம் மேலிய கரும் சேடம் மன்னுற—, அன்னை வயிற் றில்—, வந்து உதித்து இறந்து தோன்றி—, இரும் பவத்து—, அமைதியின்றி—, இன்னணம் உழுவும்—, எ - று.

(வி - ரை.) சம்பு - சிவபிரான். இயக்கப்பட்டு - அசைப்பிக்கப்பட்டு. துறக்கம் - ஸ்வர்க்கம். சேடம் - எச்சம் (மிச்சம்). உதித்து - பிறந்து. இன்னணம் - இவ்வாறு. உழுவும் - திரியாறிற்கும். வந்து உதித்து இறந்து தோன்றி என்றது கருப்பப் பையிலிருந்து வந்து பிறந்து மரித்து, மீண்டும் பழையபடி வந்து பிறந்து மரித்து என்றபடி. அமைதி - ஓய்வு. இரும்பவம் - கோரமாகிய ஸம்ஸாரம். உழுவதல் - சுற்றல். (40)

அருந்துயர்க் கிடம தாயுந் ஞானசந் பிதமே யாகிப்
பொருந்திரின் றுள்ள சீவத் துவமுடன் போகு மாசான்
றிருந்தருண் மொழியான் ஞான சத்தியுந் திகழு மென்பர்
பரந்துள கலைகண் முற்றும் பழுதறக் கற்ற மேலோர்.

(ப - ரை.) பரந்து உள்ள கலைகள் முற்றும் பழுது அற கற்ற மேலோர்—, அருந் துயர்க்கு இடமாய்—, அஞ்ஞான கற்பிதமேயாகி—, பொருந்தி கின்று உள்ள சீவத்து வம்—, ஆசான் திருந்து அருள் மொழியால்—, உடன் போகும்—, ஞானசத்தியும் திகழும்—, என்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) துயர் - ஸம்ஸாரதுக்கம். கற்பிதம் - கல்பிக்கப்பட்டது. அஞ்ஞானம் - ஆணவாதி மலம். சீவத்துவம் - ஜீவபாவம் (ஜீவதத்துவமானது). ஞானசத்தி - ஜ்ஞாந ஸாமர்த்தியம். உடன் போகும் - உடனே தொலைந்துபோம். (41)

சீவான்மத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் ஜகத்வ்யாபிகே நமஃ

எழுபத்துமுன்றாவது

(உ-) அந்தரான்மத்தலம்.

[அதாவது - ஜீவாத்மா சேஷத்திலிருப்பினும் தோஹாபிமாந மில்லாமல் ஸ்ரீஸத் குருபதேஸத்தின் ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தினால் ஜீவபாவத்தைப் போக்கிக்கொண்ட ஆத்மாவே அந்தரான்மா என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகியவலிருத்தம்.

தேசிக னருளி னாலே சீவபா வந்தா னென்று
நாசம தடையு மன்று நசித்திடப் பட்ட வற்குப்
பாசமி லந்த ரான்ம பாவம்வந் துறுமென் றோர்வாய்
மாசறு தவத்தின் மிக்க மலயவெற் பமர்ந்த மேலோய்.

(ப-ரை.) மாசு அறு தவத்தின் மிக்க மலய வெற்பு அமர்ந்த மேலோய்—, தேசிகள் அருளினாலே—, சீவபாவம்தான்—, என்று நாசம் அடையும்—, அன்று நசித்திடப் பட்டவற்கு—, பாசம் இல் அந்தரான்ம பாவம் வந்ததும் என்று—, ஓர்வாய் - அறியக் கடவை—, எ - று.

(வி - ரை.) மாசறு தவத்தின் மிக்க மலய வெற்பமர்ந்த மேலோய் என்றது அசத் தியமுனிவரை. (42)

அறைந்தவச் சீவன் மெய்யோடு மிகுதினு முடல் பந்தம்
துறந்தொரு பரமான் மாவை யுள் ளலாற் றுளங்கு சீவ
னிறைந்துள பரம னுப்ப ணிற்றலா லுபயத் தன்மை
பெறுந்திற மதனு லெய்தும் பிறங்குமத் தராண்ம நாமம்.

(ப - ரை.) அறைந்த - சொல்லப்பட்ட, அ - அத்த, சீவன்—, மெய்யோடு அடுக்கி
னும்—, உடல் பந்தம் துறத்து—, ஒரு பரமான்மாவை உள்ளால்—, துளங்கு சீவன்
நிறைந்து உள்ள பரமன் நாப்பண் நிறறலால்—, உபயத்தன்மை பெறும் திறமதனும்—,
பிறங்கும் - விளங்குகிற, அத்தராண்ம நாமம் எய்தும்—, எ - து.

(வி - ரை.) அந்தச் சீவன் - ஜீவத்துவம் நீக்கினவருகிய ஸேவாயன். மெய்யோடு - சரீ
ரத்தோடு. உடல் பந்தம் - சரீரபந்தம். உள்கல் - நிகழ்த்தல். துளங்கல் - சலித்தல்.
எய்தல் - அடைதல். அடுக்கினும் - சொகுசுள்ளதாய்தும். துளங்கு சீவன் நிறைந்துள
பரமன் நாப்பண் நிறறலால் உபயத்தன்மை பெறும்திறமதனும் என்பதனால் இவாத்மா
பரமாத்மாக்களின் இடையிலுள்ள தன்மையால் உய்யபரமாத்மாக்களின் தர்மங்களாகிய
ஆஹார வ்யவஹார ஆநந்தாதுபவம் முதலிய இருவித தர்மங்களின் ஸம்பந்தத்தால்
என்பது பெறப்பட்டது. (உ)

முற்றறு மனிதத் தன்மை முதலவாய் காரச் சார்வான்
மற்றவை யியல்பன் மென்று மதிப்பவ னந்த ரான்மாச்
சொற்றிடு மவன்பு னற்கட் டோன்றுபா சிலையுந் துன்னத்
தெற்றறு குடம்பைப் புள்ளும் போலவே மெய்யிற் தீர்த்தான்.

(ப - ரை.) முற்றறும் மனிதத்தன்மை முதல் ஆஹாரச்சார்வால்—, அவை இயல்பு
அன்று என்று மதிப்பவன் அந்தராண்மா—, சொற்றிறும் - சொல்லப்பட்ட, அவன்—,
புனல்கண் தோன்று - நீரினுண்டாகிய, பாசிலையுந்—, துன்ன - மருங்கு, தெற்றறு -
பின்னப்பட்ட, குடம்பைப்புள்ளும் போலவே—, மெய்யின் தீர்த்தான் - உடம்பினின்று
நீக்கினவனாவன், எ - து.

(வி - ரை.) சார்பு-ஆதரவு. கண் - ஏழனுருபு. பாசில் - பச்சிலை அதாவது தாமரை
யிலை. தெற்றல் - பின்னல். குடம்பைப்புள் - சுண்டிதுள்ள பழவை. (ங)

மதிதனை யடையா மேக மறைத்திடப் படலபோ லான்மாப்
பொதியுட லகல நின்று புணர்த்திடப் படுவன் மெய்யா
மிதனிடையுறினு மாழ்கி யாகனன தென்ப நிலலோன்
பதியெனுஞ் சிவனை யோகப் பயிற்சியாற் காண்ப னென்றும்.

(ப - ரை.) மதிதனை அடையா மேகம் மறைத்திடப்படல் போல்—, ஆன்மா—,
பொதி உடல் அகல நின்று புணர்த்திடப்படுவன்—, மெய் ஆம் - உடம்பாகிய,
இதனிடையுறினும்—, மாழ்கி - மயங்கி, யான் எனது என்பது இல்லோன்—, பதி
என்னும் சிவனை—, யோகப்பயிற்சியால்—, என்றும் காண்பன்—, எ - து.

(வி-ரை.) மதி தனை அடையா மேகம் மறைத்திடப்படல் போல் - சந்திரன் ஸம்பந்
தமில்லாதனவாகிய மேகங்களால் மறைக்கப்படுதல்போல். இதுதினிடையென்பதில் இடை
ஏழனுருபு. மாழ்கல் - மயங்கல். யான் எனது - அஹங்கார மமகாரங்கள். பதி - இறை
வன். யோகப்பயிற்சி - யோகாப்யாஸம். பொதி உடல் அகலநின்று புணர்த்திடப்படுவன் -
ஆத்மா ஸத்தானாதிகேதஹ ஸமுதஹங்களால் ஸம்பந்திக்கப்படாமலிருக்கும்படி மறைக்கப்
படுகிறான். யான் எனது என்பது அஹங்கார மமகாரங்கள். (ச)

போத்துரு வாம வற்கும் போக்கிய மாம வற்றைப்
 போத்திடு தலினுன் மிக்க பிரேரக னருளி னாலே
 போத்துருப் பாவ நீங்கிப் பொலிசுவ னெங்கு நின்று
 காத்தருள் பரமற் கண்டு களிக்குவ னந்த ரான்மா.

(ப - ரை.) அந்தரான்மா—, போத்துரு ஆம் அவற்கும்—, போக்கியம் ஆம் அவற்றை போத்திடுதலினால்—, மிக்க பிரேரகன் அருளினாலே—, போத்துரு பாவம் நீங்கி—, பொலிசுவன்—, எங்கும் நின்று—, காத்தருள் பரமன் கண்டு களிக்குவன்—, ஏ - று.

(வி - ரை.) பொலிதல் - பிரகாசித்தல். போத்துரு - போக்தா (புஜிப்பவன்). போக்கியம் - போஜயம் (புஜிக்கப்படும் பொருள்). பிரேரகன் - ஈஸ்வரன். புஜிப்பவனையும் புஜிக்கப்படும் பொருளையும் விதிவதனால் ஈஸ்வர ப்ராஸாதத்தால் புஜிப்பவன் ஹன்மை தொலைப்பெற்றவனாகிய ஆத்மா இயல்பாகவே விளங்குகிறான், சரிவன் எல்லாருடைய உள்ளத்தில் எட்போதும் பிரேரகனாக யிருக்கிறான், சரிஜனாக யோகத்தால் யோகியானவன் முக்தன்போல மகிழ்கிறான் என்பதிகள் கருத்து. (ரு)

அந்தரான்மத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஜகத்ஞானே நம:

எழுபத்துநான்காவது

(க.) ப ர ம ன் ம த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது - அந்தரான்மா, தான் சரிவாத்வைத் த்ஞானஸக்தியினால் ஸம்ஸாரமூலமான அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவும் பரமான்மாவின்மூன்று ஸாமரஸ்யம் ப்ராப்தமாதலால் பரமான்மா என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடில்புயாசிரியவிருத்தம்.

பரமமெய்த் ஞானம் தன்னை பவநெறிக்கேது வாசு
 மிரான்மல மகலு மாற்றாற் பரமனே டிருக்கும் பற்றா
 லுரமுறு பரமான் மாவென் றுரைத்திடப் படுவ னன்னோன்
 றிராமலி கடல்கு டித்துத் தேக்கெறி முனிவ ரேறே.

(ப - ரை.) திரைமலி கடல் குடித்து தேக்கெறி முனிவர் ஏறே—, பரமம் மெய் ஞானம்தன்னால்—, பவநெறிக்கு ஏது ஆகும் இருள் மலம் அகலும் ஆற்றால்—, பரமனே டிருக்கும் பற்றால்—, அன்னோன்—, உரம் உறு பரமான்மா என்று—, உரைத்திடப்படுவன்—, ஏ - று.

(வி - ரை.) மலிதல் - மிகுதல். கடல் - கடல்நீர். தேக்கெறிதல் - ஏப்பமிடல். திரைமலி கடல் குடித்துத் தேக்கெறி முனிவரேறே என்ற விளி அகத்தியமுனிவரைக் குறித்தது. முனிவரேற—ஒருபால். ஆற்றால் - காரணத்தால். பற்றால் - ஸம்பந்தத்தால். ஆறு பற்று என்பவற்றிற்குள் எண்ணுமைகள் விரிக்க. பரமனே டிருக்கும் பற்றால் - பரமாத்மாவின்மூன்று ஸாமரஸத்தனையால். (க)

தன்னொளி யானிறைந்து தான்மிளிர் சிவனே யிங்ங
 னுன்னுமான் மாக்கட் கெல்லா முயர்தலாற் பரமான் மாவா
 மன்னுமா மாயை யென்னும் வாரியு ளன்ட மொக்குள்
 சின்னமா யெழுந்த டங்கச் செய்பவன் பரமான் மாவாம்,

(ப-ரை.) தான் தன் ஒளியால் நிறைந்து—, மினிர் சிவனே—, இங்ஙன்—, உன்னும் ஆன்மாக்கட்கு எல்லாம் உயர்தலால்—, பரமான்மா ஆம்—, மன்னும் - நிலைபெற்று, மா மாயை என்னும் வாரியுள்—, அண்டம் மொக்குள்—, சின்னமாய் எழுந்து அடங்கச்செய்பவன் (எவனோ)—, (அவன்) பரமான்மா ஆம்—, எ - று.

(வி - ரை.) மினிர் தல் - விளங்குதல். வாரி - கடல். அண்டம் - உலகங்கள் (ப்ரஹ்மான்டங்கள்). மொக்குள் - குமிழிகள். சின்னம் - அடையாளம். உயர்தலால் - தனது காந்தியால் சிரேஷ்டனாயிருக்கிறபடியால். எழுந்து அடங்கல்-தோன்றியொடுங்குதல். (உ)

யாதினி லொளிக ளெல்லா மெரியினிற் பொறிபோற் றோன்றி
மாய்தரும் பரம னுக்கல் வடிவமாந் தத்து வங்கள்
யாதினிற் கடற்ற ரங்க மென்னவந் தெழுந்தொ மிங்கு
மோதுமல் வடிவ மாகு மொருபர மான்மா விந்கே.

(ப - ரை.) யாதினில் ஒளிகள் எல்லாம் எரியினில் பொறி போல் தோன்றி மாய் தரும்—, பரமனுக்கு அ வடிவம் ஆம்—, யாதினில்—, தத்துவங்கள்—, கடல் தாங்கம் என்ன வந்து எழுந்து ஒடுங்கும்—, ஒரு பரமான்மாவிற்கு—, ஒதும் அ வடிவம் ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) எரி - நெருப்பு. மாய்தரல் - அழிதல். தாங்கம் - அலை. மாய்தரும் ஒடுங் கும் என்பவற்றீற்றில் ஓகார வினாக்கள் விரிக்க. தத்துவங்கள் என்றது சகல பொருள்கள் எனினுமாம். (ங)

உலகினுக் குயிரு மாகி யொழிந்திடு மலத்த னாகி
யிலகும் பரமன் றன்னை யிசைப்பர்தத் துவத்தின் மேலா
யலரிதன் கதிரா லெங்கு மனிர்தல்போற் பரமன் றானும்
விவிலச சத்தி தன்னால் வியாபித்து விளங்கு மன்றே.

(ப - ரை.) உலகினுக்கு உயிருமாகி—, ஒழிந்திடு மலத்தன் ஆகி—, இலகும் அ பரமன்தன்னை—, தத்துவத்தின் மேலாய் இசைப்பர்—, அலரி - சூரியன், தன் கதிரால் எங்கும் அவிர்தல் போல்—, பரமன்தானும்—, விலகு இல் அ சத்தி தன்னால்—, வியா பித்து விளங்கும்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒழிந்திடு மலத்தன் - மலரஹிதன். தத்துவம் - மெய்ப்பொருள். தத்து வத்தின் மேலாய் - சகல தத்துவங்களுக்கும் மேலுள்ளதாய். இசைத்தல் - சொல்லல். அவிர்தல் - பிரகாசித்தல். விலகு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (ச)

எங்கணு மொளிர்வோ னேனு மகிலமு மிறந்து நின்ற
பொங்கறி வுருவ மாகப் புகன்றிடு பரமன் சேவ்
தங்களுக் கொருதன் சோதி வடிவமாய்ச் சாரு மென்பர்
மங்கலப் பொருளை யீன்ற மலயவெற் பமர்ந்த மேலோய்.

(ப - ரை.) மங்கலம் பொருளை ஈன்ற மலய வெற்பு அமர்ந்த மேலோய்—, எங்க ணும் ஒளிர்வோனேனும் அகிலமும் இறந்து நின்ற—, பொங்கு அறிவுருவமாக புகன் றிடு பரமன்—, சேவர்த்தங்களுக்கு—, ஒரு தன்சோதி வடிவமாய்ச்சாரும் என்பர்—, எ-று.

(வி - ரை.) இறந்து நிற்கல் - கடந்து நிற்கல். பொங்குதல் - விளங்குதல். மங்கலம் - மங்கலகரமாகிய. பொருளை - தாம்ரபர்ணிந்தி. மலயவெற்பு - பொதியமலை; மங்கலப் பொருளையீன்ற மலயவெற்பமர்ந்த மேலோய் என்றது அகத்தியமுனிவரை. (ரு)

பரமான்மத்தலம் - முற்றும்.

ஓம் வ்யோமகேஸாயநமஃ,

எழுபத்தைந்தாவது

(சு.) நிர்ந்தேகாகமத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸீவயோகி பரமாத்ம பாவனையைச் செய்து, அஹங்கார மமகாரங்களைத் துறந்து, ஸ்த்தூலாதி சரீரதர்மங்களை த்யாகம் செய்திருப்பதே நிர்ந்தேகாகமம் என்பது.]

அறுசேர்க்கழிநெழலடியாகிரியவிருத்தம்.

ஒவ்வுறு மகந்தை யோனா யுயர்தரு பரமான் மாவைப்
பாவனை புரிவோ னாகிப் பழுதுடற் றரும நீங்கி
மேவுறு தேகிக் கிங்கு விளம்புவ ரறிவ நிந்த
நாவலர் விளங்கு நிர்ந்தே காகய நயந்து மாதோ.

(ப - ரை.) ஒவ்வுறும் அகந்தையோனும்—, உயர்தரு பரமான்மாவை பாவனை புரிவோன் ஆகி—, பழுது உடல் தருமம் நீங்கி—, மேவுறு தேகிக்கு—, இங்கு-இவ்வுலகில், அறிவறிந்த நாவலர்—, விளங்கும் - பிரகாசிக்கிற, நிர்ந்தேகாகமம் —, நயந்து விளம் புவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒவ்வுறும் அகந்தையோன் - அகந்தை நீங்கினவன். பழுது - அழிவு. உடல் தருமம் - சரீரதர்மம். நயந்து - விரும்பி. அஹங்காரமம்றவனும், பரமாத்மத்தன்மை பெற்றவனும், தேஹதர்மம் நீங்கினவனுமாகிய யோகி தேஹத்தோடுகூடி யிருப்பினும் நிர்ந்தேகாகமம் என்னும் பெயர் உள்ளவனே என்பதின் கருத்து. (க)

இரும்பவ மூல மாகு மிபானென தென்ப தின்றி
யரும்பர னானென் றன்மை யடைந்தவற் குடல முண்டோ
வருஞ்சுகங் கடந்து ஞான வாரிதி தன்னின் மூழ்கு
முரம்பெறு யோகி யெவ்வா றுடம்பினைச் சிந்தை செய்வான்.

(ப - ரை.) இரும் பவம் மூலம் ஆகும் - பெரிய பிறவிக்குக் காரணமாகிய, யான் எனது என்பது இன்றி—, அரும் பரம் நான்—, என் - என்கிற, தன்மை - தன்மையை, அடைந்தவற்கு—, உடலம் உண்டோ—, வரும் - தோன்றுகிற, சுகம் கடந்து—, ஞான வாரிதிதன்னில் மூழ்கும்—, உரம்பெறு யோகி—, எவ்வாறு உடம்பினை சிந்தை செய்வான்—, எ - று.

(வி - ரை.) உண்டோ வென்னுமோகார வினா எதிர்மறைப் பொருளது. வாரிதி - கடல். உரம் - அழிவு (ஞானம்). அரும் பரம் - பரமாத்மா. (உ)

தன்னையோ ரெல்லை யில்லாத் தனிச்சிதம் பரமாய்க் கொள்வோன்
மன்னுமா யினுமு டம்பில் வடிவுறு விகார மொன்றான்
றன்னேவே றிலாமற் சச்சிதா நந்த பரமா காச
மென்னவே யுணர்ந்த யோகி யாண்டுமோ கத்திற் சேர்வான்.

(ப - ரை.) தன்னை ஓர் எல்லை இல்லா—, தனி சிதம்பரமாய்க் கொள்வோன்—, உடம்பில் மன்னும் ஆயினும்—, வடிவுறு விகாரம் ஒன்றான்—, தன்னை வேறு இல்லா

மல்—, சச்சிதாந்த பரமாகாசம் என்னவே உணர்ந்த யோகி—, யாண்டு மோகத்தில் சேர்வான்—, எ - று.

(வி - னை.) சிதம்பரம் - சிதாசாஸம். ஒன்றன் - பொருத்தமாட்டான். யாண்டு மோகத்திற் சேர்வான் என்ற வினா எதிர்மறையாய்ச் சேரான் எனப் பொருள்பட்டு நின்றது. வேறில்லாமல் - இரண்டாவதில்லாமல். பரமாகாசம் - பரமாகாசமாகிய ப்ராஹ்மம். (ங)

ஒருபொரு ளிடத்திற் பேத முபாதியாற் றோன்று மென்னத்
தெருளுற வுணர்வோற் றுண்டோ தேகத்தி னளவா யுற்றல்
விரிவுறு பேத புத்தி வினைப்பரிச் சேத வேது
வரிதெனு மபேத புத்தி யதுதனக் கேது வாமோ.

(ப - னை.) ஒரு பொருளிடத்தில்—, உபாதியால் பேதம் தோன்றும் என்ன—, தெருள் உற உணர்வோற்கு—, தேகத்தின் அளவாயுற்றல் உண்டோ—, விரிவுறு பேத புத்தி—, வினைப் பரிச்சேத ஏது—, அரிது என்னும் அபேத புத்தி அது தனக்கு ஏது ஆமோ—, எ - று.

(வி - னை.) தெருள் - தெளிவு. உண்டோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறையா யில்லை யெனப் பொருள்பட்டு நின்றது. பரிச்சேதம் - துண்டித்தல். ஆமோ வென்னு மோகாரம் ஆகாதெனப் பொருள்படலால் எதிர்மறை. அது தனக்கு - பரிச்சேதத்திற்கு. ஒரே வஸ்துவில் உபாதியால் ஏற்பட்ட பேதங்கள் சாணப்படுகின்றன எல்லாம் புத்தி எவனுக்கு உளதோ, அவன் தேஹத்தை எப்படி யடைந்தவனாவான், எல்லாவற்றின் பரிச்சேதத்திற்குப் பேதபுத்தி காரணமாகிறது, அபேத புத்தி ஏற்படின் பரிச்சேதத்திற்குக் காரணமேது என்பதிகள் கருத்து. (ச)

நிரம்பிய சிவோக மென்னு நினைவுவந் தியார்க ணுண்டாம்
வரம்பெறு மவனுக் கெங்கு மருவுறா துடல பந்த
மிருங்கடன் முகட்டெ முந்த வழுதினு மினிமை பெற்ற
வருந்தமிழ் பயந்த செவ்வா யகத்தியப் பெயரி னானே.

(ப - னை.) இரு - பெரிய, கடல் முகட்டு எழுந்த அழுதினும் இனிமை பெற்ற—, அருந்தமிழ் பயந்த செவ்வாய்—, அகத்தியப் பெயரினானே—, நிரம்பிய சிவோகம் என்னும் நினைவுவந்து யார்களை உண்டாம்—, வரம்பெறும் அவனுக்கு—, எங்கும் உடல பந்தம் மருவுறாது—, எ - று.

(வி - னை.) பயந்த - தந்த. உண்டாம் - உண்டாமோ. உடல பந்தம் - சரீர பந்தம்.

நிரந்தேகாகமத்தலம் - முற்றும்.

14231
(65A)

௨

ஓம் மஹாஸேஷசகாய நம:

எழுபத்தாறுவது

(௫) நிர்ப்பாவாகமத்தலம்.

[அதாவது - நிர்த்தேகாகம ஸம்பந்தனை ஸீவயோகிக்கு இந்திய விகாரமில்லாத மனோவ்யாபாரம் வலித்திப்பதே நிர்ப்பாவாகமம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழிமடியாசிரியவிருத்தம்.

அப்பெருஞ் சொருப முள்ள வவற்குமா றுரு மென்னச்
செப்புறு பாவ பேதஞ் சிதைத்திட விகார நீங்கு
மெய்ப்புறு பாவ நிர்ப்பா வாகம மெனவி எம்புங்
கைப்பொலி மழுவொன் றுள்ள கடவுளா கமங்க ளன்றே.

(ப - கா.) கை - கையில், பொலி - விளங்குகிற, மழு ஒன்று உள்ள கடவுள் - ஒரு மழுவேந்திய கடவுளாற் சொல்லப்பட்ட, ஆகமங்கள் - அ பெருஞ்சொருபம் உள்ள அவற்கு - மாறு ஆகம் என்ன செப்புறு பாவ பேதம் சிதைத்திட - விகாரம் நீங்கும் மெய்ப்புறு பாவம் - நிர்ப்பாவாகமம் என விளம்பும் - எ - று.

(வி-கா.) கைப் பொலி மழுவொன்றுள்ள கடவுளாகமங்கள் - சிவாகமங்கள். பாவ பேதம் - பாவவேற்றுமை, சிதைதல் - அழிதல். மாறு ஆகம் என்னச் செப்புறு பாவ பேதம் சிதைத்திட - ஏனைய தன்மைகளை விடுத்தமையால் தனித்திருத்தல்பற்றி. விகாரம் நீங்கும் மெய்ப்புறு பாவம் - ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரம் நீங்கிய தன்மையானது. (க)

பிரமநா னெனுமி ரண்டு பெரும்பொருள் பாவத் தெய்தும்
பரமதி லொன்றா தற்கப் பாவமின் றென்ப துண்மை
புரையறு சிசம்ப ரத்தி லேகமாய்ப் பொருந்தி னோற்கு
வரையறு சாதி மேனி யலமரன் மருவு றுவால்.

(ப - கா.) பிரமம் நான் என்னும் இரண்டு பெரும் பொருள் - பாவத்து எய்தும் - பரமதில் ஒன்று ஆதற்கு - அ - அந்த, பாவம் இன்று என்பது உண்மை - புரையறு - குற்றமற்ற, சிசம்பரத்தில் - ஏகம் ஆய் பொருந்தினோற்கு - வரை அது - எல்லையற்ற, சாதி - மேனி அலமரன் - மருவுறு - பொருந்தா, எ - று.

(வி - கா.) ஏகம் - தனிமை (ஏகத்துவம்). மேனியலமரன் - உடம்போடு கூடியுழலல். பிரமம் நான் என்னும் இரண்டு பெரும் பொருள் பாவத்து எய்தும் - நான் ப்ரஹ்மம் என்ற பாவனைக்கு இரண்டு பொருளின் பற்றுள்ளது. பரமதில் - சிதாகாஸத்தில். சாதி - வர்ணஸ்ரம் வாஸநா ஸம்பந்தம். (உ)

உரைமன மிறந்து நின்ற வொருபெருஞ் சிதாகா சத்தி
லிருமையின் நிலயித் கொன்றா னேதினா லெதைப்பா விப்பன்
றிரையறு ஞான வாநி சேர்ந்தடங் கினற்குச் சிந்தை
மருவுறு பாவஞ் சங்கப் பனையிவை மருவு மோதான்.

(ப - கா.) உரை மனம் - வாக்கு மனங்களை, இறந்து நின்ற - கடந்து நின்ற, ஒரு பெருஞ் சிதாகாசத்தில் - இருமை இன்று - இரண்டாம், இலயித்தோன் தான் - லயப்பட்டவன், ஏதினா - எதைக்கொண்டு, எதை பாவிப்பன் - எதனை சிந்தனை செய்வன்,

நடு

திரை அறு - அலை யில்லாத, ஞானவாரி சேர்ந்து அடங்கினற்கு—, சிந்தை மருவுறு பாவம்—, சங்கம்பனை—, இவை மருவுமோ—, எ -று.

(வி - ரை.) இலயித்தல்-அடங்கல். மருவுமோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறை. (உ)

நல்லிட மல்லி டங்க ளெனாதுசெஞ் ஞாயிற் தின்பே
ரெல்லொளி விழல்போல் யோகி யெங்ஙனு மொப்பக் காண்பன்
சொல்லரு மறிவா நந்த சுகிபசி தாகத் தின்கட்
செல்லுதல் செய்யான் மூப்பு மரணத்திற் சிறிது மஞ்சான்.

(ப - ரை.) நல் இடம் அல் இடங்கள் என்னாது—, செஞ்ஞாயிற்றின் பேர் எல் ளுளி விழல் போல்—, யோகி—, எங்கணும் ஒப்பக் காண்பன்—, சொல் அரும் - சொல்லு தற்கரிய, அறிவாந்த சுகி—, பசிதாகத்தின்கண் செல்லுதல் செய்யான்—, மூப்பு மரணத்தில்—, சிறிதும் அஞ்சான்—, எ -று.

(வி - ரை.) நல் இடம் - தக்கவிடம் (ஸூத்த ப்ரதேஸம்). அல் இடம் - தகாதவிடம் (அஸூத்த ப்ரதேஸம்). செஞ்ஞாயிறு - சூரியன். விழல் - வ்யாபித்தல். யோகி - அத்வைதி யானவன். அறிவாந்த சுகி - ஜ்ஞானாந்த சுகத்தையுடையவன். செல்லுதல்செய்யான் - ஒருசொல், செல்லான் என்பது பொருள். (சு)

நிர்ப்பாவாகமத்தலம்-முற்றம்.

உ

ஓம் சாருவிக்ரமாய நமஃ.

எழுபத்தேழாவது

(சு.) ந ட் ட ா க ம த் த ல ம்.

[அதாவது - த்வைத ஸூத்ரமான மஹா ஸிவஜ்ஞாநத்தில் ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயக் களென்னும் த்ரிபுடிமயமான த்வைத ப்ரபஞ்சம் ஸூத்ரமாகவும், நிர்ப்பாவாகம ஸம் பந்நான ஸிவயோகிக்கு பேதஜ்ஞாநம் நஷ்டமாவதே நட்டாகமம் என்பது.]

அறுசீர்க்குழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

பேதமி லாத மாபோ தத்தினிற் பிரிந்து நின்ற
ஞாநுரு வாதி யிங்கு கண்ணலான் ஞானத் தின்கட்
போதுறு நட்ட பாவம் புகல்வர்நட் டாக மந்தான்
நீதறு கலைகண் முற்றுந் திருந்தற்கு கற்ற மேலோர்.

(ப - ரை.) தீது அறு - சூற்றமற்ற, கலைகள் முற்றம்—, திருந்துறக் கற்ற மேலோர்—, பேதம் இல்லாத—, மா போதத்தினில்—, பிரிந்து நின்ற ஞாநுரு ஆதி இங்கு கண்ணலால்—, ஞானத்தின்கண்—, போதுறு நட்டபாவம்—, நட்டாகமம் புகல்வர்—, எ -று.

(வி - ரை.) பேதம் - வேற்றுமை. போதம் - ஜ்ஞாநம். ஞாநுரு - அறிவோன். ஞானம் - அறிவு. மேலோர் புகல்வர் எனவியையும். ஞாநுருவாதி - ஜ்ஞாந்ரு, ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம். ப்ரபஞ்சம் ததாகிய மஹாஜ்ஞாநத்தில் ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞாந ஜ்ஞேயங்களாகிய த்ரிபுடியின்மையால் ஜ்ஞாநம் ஸிவிக்ரமையால் நஷ்டமாகம் என்று சொல்லப்படும் என்பதிகள் கருத்து.

(க)

ஏகமா நினைவு தோன்று மிதயத்திற் றனைக்கண் டோன்வே
 ருகுஞ் சூருத்து வத்தை யடைவதெவ் வாறு சொல்லா
 போகையார் கருத்தா வல்லே னுணர்பவ னல்லே னல்லேன்
 தேகநா னிமல னென்னுஞ் சிந்தையாற் கொளிநு னானம்.

(ப - ரை.) ஏகம் ஆம் - ஒன்றாகிய, நினைவு தோன்றும் - நினைவுண்டாகின்ற, இது யத்தில் தன்னை கண்டோன் - வேறு ஆகும் ஞாநுத்துவத்தை அடைவது எவ்வாறு - சொல்லாய் - ஓகை ஆர் - சந்தோஷத்தையுடைய, கருத்தா அல்லேன் - உணர்பவன் அல்லேன் - தேகம் அல்லேன் - நான் நிமலன் என்னும் சிந்தையாற்கு - ஞானம் ஒளிரும் - எ -று.

(வி - ரை.) ஞாநுத்துவம் - அறிவோனாதன்மை. சிந்தையாற்கு - மனமுடையவ னுக்கு. ஏகமாம்-அத்தை வானையோடு கூடிய. நினைவு - சித்தம். இதயத்தில் தன்னைக் கண்டோன் - அந்தராத்மாவைப் பார்ப்பவனாகிய யோகி. கருத்தா அல்லேன் - அகர்த்தா. உணர்பவன் அல்லேன் - ஜ்ஞாதாவல்லேன். நிமலன் - நிர்மலன். ஞானம் - பரஹ்ம ஸ்வரூபமாகிய அபரோகக் ஜ்ஞானம்.

(உ)

தணந்திமீம் பேத முள்ள சாந்தனுப்த் தன்னிற் றுளே
 யணைந்தடங் குறுநல் யோகிக் கயல்லொரு ஞேய முண்டோ
 விணங்கிழிற் றன்சொ ரூப ஞானத்தி லேக மாக
 வுணர்ந்திமி பொருள்கி றந்த வுணர்வுணர் பவனெவ் வாறும்.

(ப - ரை.) தணந்திமீம் பேதம் உள்ள - வேறுபாடு நீங்கியிருக்கிற, சாந்தன் ஆய் - தன்னில் தானே - அணைந்து அடங்குறும் நல் யோகிக்கு - அயல் ஒரு ஞேயம் உண்டோ - தன் சொரூபஞானத்தில் இணங்கிழிள் - ஏகமாக உணர்ந்திமி பொருள் - சிறந்த உணர்வு - உணர்பவன் - எவ்வாறு ஆம் - எ -று.

(வி - ரை.) தணந்திடல் - நீங்குதல் (நிராகரிக்கப்படுதல்). சாந்தன் - சாந்த குண முள்ளவன் (ராகத்வேஷாதிகள் நீங்கினவன் எனினுமாம்). அயல் - அன்பம். ஞேயம் - அறியப்படு பொருள்.

(ங)

உண்டெனு மொருமா சித்தே யுலகமாய் விளங்கி நிற்குங்
 கண்டிமி மறிவை யன்றிக் காண்பொருள் வேறென் றல்லே
 விண்டுறு பேத புத்தி மேவினோற் கென்று கூறும்
 பண்டரு மறைக ளெல்லாம் பராவெற் பயர்ந்த மேலோய்.

(ப - ரை.) பராவெற்பு அமர்ந்த மேலோய் - அகத்திய முனிவனே, விண்டுறு பேத புத்தி மேவினோற்கு - பேதபுத்தி யொழிந்தவனுக்கு, உண்டு என்னும் ஒரு மா சித்தே உலகமாய் விளங்கி நிற்கும் - கண்டிமும் அறிவை அன்றி - காண்பொருள் வேறென்று இல்லை என்று - பண்ட அருமறைகளெல்லாம் கூறும் - எ -று.

(வி - ரை.) பராவெற்பு - பருத்த அடிவாரத்தையுடைய மலை (பொதியமலை). காண்பொருள் - காணப்படுபொருள் (ஞேயம்). உண்டு என்னும் ஒரு மா சித்து - மஹா ஸத்தை (பேருண்மை) யாகிய பேரறிவு.

(ச)

நட்டாகமத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் நுத்ராய நம:

எழுபத்தேட்டாவது.

(எ.) ஆதிப்பிரசாதித்தலம்.

[அதாவது - பூர்வோக்த ஸந்தாகம ஸம்பந்தமான ஸிவயோகி, ஸிவன் தனது ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரபூதனாகவும், அதற்கு நியாமகனாகவும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி பஞ்சக்ருத்யங்களுக்கு மூலகாரணனாகவும், அனைத்திற்கும் ஆதிபுருஷனாகவு மிருப்பனென்றறிந்து அவனுடைய அறுக்கரஹத்தை யடைவதால் ஆதிப்பிரசாதி என்பது.]

அறுசேர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிறுத்தம்.

அனைத்தினு மதிட்டித் துள்ள சம்புவே யாதி யாமத்
தனிப்பரன் பிரசா தத்தால் விகாரமில் பதத்தைச் சார்வுந்
றினைப்பறு மவனை யாதிப் பிரசாதி யென்று கூறும்
பணிக்கதிர் தவழும் வேணிப் பராபர னருளு நூலே.

(ப - னை.) அனைத்தினும் - எல்லாவற்றுள்ளும், அதிட்டித்துள்ள சம்புவே—, ஆதி ஆம்—, அ - அந்த, தனி - ஒப்பற்ற, பரன் - சிவபெருமானது, பிரசாதத்தால்—, விகாரம் இல் பதத்தை சார்வுற்று—, இனைப்பு அறும் - துன்பமற்ற, அவனை—, பணிக்கதிர் - சந்திரகண்டம், தவழும் - தவழ்கின்ற, வேணி - ஜடாபாரத்தையுடைய, பராபரன் அருளும் நூல்—, ஆதிப்பிரசாதி என்று கூறும்—, எ -று.

(வி - னை.) அதிட்டித்தல் - நிலைபெற்றிருத்தல் (நியாமகம்). ஆதி ஆம் - ஆதிபுருஷனும். பிரசாதத்தால் - அருளினால். விகாரம் இல் பதம் - முத்திப்பதம். பணிக்கதிர் தவழும் வேணிப் பராபரனருளுநூல் என்றது சிவாகமங்களை. (க)

புனிதனாய் பலபி றப்பிற் பொருசக வகந்தை யுள்ளோந்
கினிதுறு மாகி தேவ னிரும்பிர சாத மென்ப
வளைசிவப் பிரசா தத்தான் மலிசிவ மாயி னேற்குக்
களைசகம் காண்ப தாயுல் காணுறப் படாது கண்டாய்.

(ப - னை.) பல பிறப்பில்—, புனிதன் ஆய்—, பொரு - போராடுகிற, சக அகந்தை உள்ளோற்கு—, (மோக்ஷத்தின்பொருட்டு) ஆதிதேவன் இரும் பிரசாதம் இனிது உறும் என்ப—, வளை - அலங்கரிக்கப்பட்ட, சிவப்பிரசாதத்தால்—, மலி - மிக்க, சிவம் ஆயினேற்கு—, களை - நெருங்கின, சகம்—, காண்பதாயும் - (அந்நியமாய்க்) காணப் படுவதாயிருந்தும், காணுறப்படாது - (எங்கும்) காணப்படாது, எ -று.

(வி - னை.) கண்டாய் - முன்னிலையசை யிடச்சொல். பொரு சக அகந்தை யுள்ளான் - ப்ரபஞ்சத்தையும் அஹங்காரத்தையும் பகைத்தவன், (அதாவது ப்ரபஞ்சத்தில் செல்லாதவனும், அஹங்காரமற்றவனும் என்பது). ஆதிதேவன் - சிவபிரான். சிவ ரூபமானவனுக்கு உலகம் த்ருஸ்யாத்ருஸ்யமாயிருக்கும் என்பதிதன் கருத்து. (உ)

பிறப்பெறி மூல மாகும் பிரான்பிர சாதத் தன்னு
லறப்பெறு மோக முத்தி யடைகுவன் பிறவி வெந்நோய்
சிறப்பரன் பிரசா தத்தா லன்றியே தீர்ந்தி டாதால்
வெறுப்பிரு ளிரவி யன்றி வீயுமோ வுலகந் தன்னில்.

(ப - ரை.) பிறப்பு எதி - பிறவிக்காட்டை வெட்டுதற்கு, மூலம் ஆகும் - காரணமாகிய, பிரான் பிரசாதம் தன்னால், மோகம் அறப்பெறும்—, முத்தி அடைகுவன் (விவேகமுள்ளவன்)—, சிறப்பு அரன் பிரசாதத்தால் அன்றி—, பிறவி வெம் நோய்தீர்ந்திடாது—, உலகம் தன்னால்—, வெறுப்பு இருள் - யாவரும் வெறுத்தற்குரிய இருளானது, இரவி அன்றி - சூரியனல்லாமல், வீயுமோ - ஈசுக்குமோ, எ - று.

(வி - ரை.) எதி என மேல் வருதலால் பிறப்பினைக் காடெனலாயிற்று. மூலம் என்றது கருவியை (பெருங்கோடரி). பிரான் பிரசாதம் - சிவப்பிரசாதம். வீயுமோ என்றவோகாரம் வீயாதென்பது பட நிற்றலால் எதிர்மறை. முத்தியடைகுவன் என்னும் பயனிலைக்கு விவேகமுள்ளவன் என்னும் எழுவாய் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. விவேகம் என்றது நித்யாநித்யவஸ்து விவேகத்தை. அறப்பெறு மோகன் என நிறுத்தி மோகமற்றவன் எனினுமாம். (ங)

அகிலமு மளிக்கு மீச னருளின லுயிர்கட் கெல்லாம்
புகலுறு பாச நீக்கம் புரிவனிப் புரித லின்கண்
முகிழிள மதிய ணிந்த முதல்வனுக் கேது வின்றா
லிகலுறு புலன டங்க ஞானவா னெடுத்த மேலோய்.

(ப - ரை.) இகல் உறு - வலிமிருந்த, புலன் அடங்க - புலன்கள் பணியும்படி, ஞான வான் - ஐஞாந கட்டத்தை, எடுத்த - ஏந்திய, மேலோய் - மேலோனே, அகிலமும் - (ஸுவதந்த்ரமாய்) எல்லாப்பொருள்களையும், அளிக்கும் - காப்பாற்றுகிற, ஈசன்—, அருளினால் - (தனது) பெருங்கருணையினாலேயே, உயிர்கட்கு எல்லாம்—, புகலுறு - சொல்லப்பட்ட, பாசநீக்கம் புரிவன்—, இ - இத்த, புரிதலின்கண்—, முகிழ் இள மதி-அரும்புகிற பால் சந்த்ரனே, அணித்த—, முதல்வனுக்கு—, ஏது இன்று—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆல் - அசை. இகலுறு புலனடங்க ஞானவான் எடுத்த மேலோய் என்றது அகத்திய முனிவரை. ஞானவானினுனே யன்றி வேறு வானான வேறலாகாதென்பது தோன்ற 'இகலுறு புலனடங்க ஞானவானெடுத்த மேலோய்' என்றா. இகல்-பகைவர் எனினுமாம். பாசநீக்கம் - முத்தி. புரிதல் - அடையச்செய்தல். ஏது இன்று - காரணம் வேறியாது மில்லை. (ச)

ஆதிப்பிரசாதித்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் பூதபத்யே நமஃ.

எழுபத்தொன்பதாவது

(அ) அந்தியப்பிரசாதித்தலம்.

[அதாவது - ஸுகல பதார்த்தங்களுக்கும் லயஸ்த்தாநுன பரஸிவனே அனைத்திற்கும் அந்த்யனாயிருப்பன் என்றறிந்து, அந்த ஸர்வாந்த்யனுன ஸிவனுடைய அனுகரஹத்தையடைபவனே அந்தியப்பிரசாதி என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

ஆகிய பதார்த்த மெல்லா மடங்குறு மிடமாய் நிற்கு
மேகனந் தியனு மென்ப ரிவனது பவமே யிங்குச்
சீர்கெழு பிரசா தப்பேர் சேர்ந்திடு மிதனைப் பெற்ற
யோகியென் பவன் றுனேயந் தியப்பிர சாதி யோர்வாய்.

(ப - னா.) ஆகிய - உண்டாயிருக்கிற, பதார்த்தம் எல்லாம்—, அடங்குதும்-ஒடுங் குதற்குரிய, இடமாய் நிற்கும் ஏகன்—, அந்தியன் ஆம் என்பர்—, இவன் அதுபலமே—, இங்கு-இவ்வுலகில், சீர் கெழு-சிறப்புள்ள, பிரசாதப்பேர் சேர்ந்திடும் -ப்ரஸாதமென்னும் பெயரைப்பொருத்தும், இதனைப் பெற்ற யோகி என்பவனே —, அந்தியப்பிரசாதி—, ஓர்வாய் - அறிவாயாக, எ - று.

(வி - னா.) ஏகன் - சிவபெருமான். ஆகிய பதார்த்தம் - பூமி முதல் சிவன் வரையிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்கள். (க)

சுரர்நரர் மிருக மாத்ரி தோற்றுறு மாயை மாயிற்
பரனிடையதுப யந்த பதார்த்தமு மாயு மென்ப
ருரமுறு சத்தாநந்த வொருபொரு ளுண்மை பெற்று
நிரைதரு பதார்த்த ஞானம் யாதுயர் ஞேயம் யாதோ.

(ப - னா.) சுரர் - தேவர், நரர் - மனிதர், மிருகம் ஆகி - மிருகமாதிகள், (இவை யாவும்) தோற்றுறும் - தோன்றுதற்கிடமாகிய, மாயை மாயின் - மாயை நசித்தால், பரனிடைய - பரனிடத்தில், அது பயந்த - அதுகொடுத்த, பதார்த்தமும் மாயும் என்பர்—, உரம் உறு - உறுதியாகிய, சத்தாநந்த வொரு பொருள் உண்மை பெற்றால்—, நிரைதரு - ஒழுங்கான, பதார்த்த ஞானம் யாது—, உயர் ஞேயம் யாது—, எ - று.

(வி - னா.) ஒருபொருள் - பரதத்வம். பதார்த்தஞானம் - பதார்த்தவுணர்ச்சி. ஞேயம் - அறியப்படுபொருள். உரம் உறு சத்தாநந்த - ஸச்சிதாநந்த. உண்மைபெற்றால் - அபரோக்ஷமா யதுபவிக்கப்பெற்றால். ஞான ஞேயங்களைப்பற்றி யுரைத்தலான் ஜ்ஞாதற்குத் வரும் அவ்வாறேயாம். (உ)

கனவிடைக் கண்ட தெல்லாம் கழிந்திடும் விழிப்ப மாயை
தனில்வரு வனமெய்த் ஞானஞ் சார்ந்திட மாய்ந்து போகு
முனலருஞ் சுழுத்தி யோனுக் கொன்றமங் கெதிரா வாபோ
வினலறு சிவன் முத்தற் கெதிர்த்திடா தொன்று மன்றே.

(ப - னா.) கனவிடை கண்டது எல்லாம்—, விழிப்ப - விழித்தலும், கழிந்திடும் - மறைந்துபோம், மாயைதன்னில் வருவன—, மெய்த்ஞானம் சார்ந்திட—, மாய்ந்து போகும்—, உன்னல் அரும் - நினைவற்ற, சுழுத்தியோனுக்கு—, அங்கு - அந்த அவஸ்தை யில், ஒன்றும் - ஒரு பொருளும், எதிராவா போல் - தோன்றாதவாறுபோல, இன்னல் அறு-துன்பமற்ற, சிவன் முத்தற்கு—, ஒன்றும் எதிர்த்திடாது-ஒன்றுந்தோன்றாது, எ-று.

(வி-நா.) கனவிடை என்பதில் இடை ஏழனுருபு. சுழுத்தியோன் - சுழுத்தி யவஸ்தை யிலுள்ளவன். ஆகாவாறு என்பது ஆகாவா என ஈறுதொகுத்தலாயிற்று. அன்று ஏ - அசைகள். (ங)

அந்தரம் விகார மின்றி யகண்டித மாகு மாபோ
லுந்துறு சிவன் முத்த னுருவமும் விளங்கு மென்பர்
சிந்தனை செய்து காண்கை செய்கையம் முத்தற் கில்லை
நிந்தையில் சுகநி றைந்து நிச்சல னாகி மேவும்.

(ப - னா.) அந்தரம் - ஆகாயமானது, விகாரம் இன்றி—, அகண்டிதம் ஆகுமாறு போல்—, உந்துறு - சஞ்சரிக்கிற, சிவன் முத்தன் உருவமும் விளங்கும் என்பர்—, சிந்தனைசெய்து காண்கை செய்கை - சிந்தித்து காண்டல் செய்தல் என்பவை, அ - அந்த, முத்தற்கு இல்லை—, நிந்தையில் சுகம் நிறைந்து—, நிச்சலன் ஆகி மேவும்—, எ - று.

(வி - ரை.) அகன்டிதம் - கன்டிக்கப்படாமை. ஆகுமாறு என்பது ஆகுமா என ஈது தொகுத்தலாயிற்று. சிவன் முத்தன் உருவம் - முத்தனாகிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், நிச்சலன் - அசைவற்றவன். மெவும் - (ஸ்த்திதியைப்) பொருந்தவான். (ச)

பரசிவாத் துவித ஞான பலத்தினு னமுவப் பட்ட

விரிதரு பொருளு ளானாய் மெய்யுணர் வினையே காண்போற்

கொருவனு லாவ தாக வுறுபொரு ளில்லை யென்ப

ரரவுலாம் வேணி முக்க ணமலனு கமங்கள் வல்லோர்.

(ப - ரை.) அர உலாம் - பாம்பு சஞ்சரிக்கிற, வேணி - ஜடாபாரத்தையும், முக்கண் - மூன்று கண்களையுமுடைய, அமலன் ஆகமங்கள் - சிவாகமங்களில், வல்லோர் - வல்லவர்கள், பரம்-மேலான, சிவாத் துவித ஞான பலத்தினால் நமுவப்பட்ட—, விரிதரு பொருள் உள்ளானாய்—, மெய்யுணர்வினையே காண்போற்கு - (கேவலம்) மெய்ஞ்ஞானத்தையே அதுபவிப்பவனு ளையோடு, ஒருவனால் ஆவதாக உறு பொருள் இல்லை—, என்பர் - என்று சொல்லுவர், எ - று.

(வி - ரை.) அரா என்பது அர எனக் குறுகிற்று, இது அரவு என உகர மேற்றும் வரும். அமலன் - சிவன். நமுவப்பட்டபொருள் உள்ளான் - பொருள்களையாவும் நமுவப் (நசிக்கப்) பெற்றவன். வல்லோர் என்பர் எனவியையும். (இ)

அந்தியப்பிரசாதித்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸ்த்தானவே நம:

எ ண் ப தா வ து

(கூ.) சேவியப்பிரசாதித்தலம்.

—*—

[அதாவது - அனைத்திற்கும் ஸிவனே ஸேவ்யன் (கூரவன்) என்றறிந்து அவனுடைய அறுக்கரஹத்தை யடைபவனே சேவியப்பிரசாதி என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

தேசிகள் சிவனே யந்தத் தேசிகள் சேவி யன்ற

னாசிலிங் கவன்ற னாதோ ரதுபவ மெவற்று மேலாய்ப்

பேசுறும் பிரசா தப்பேர் பெற்றுள ததனைப் பெற்றோன்

வீசுறும் பவமு றஞ்சே விப்பிர சாதி யாகும்.

(ப - ரை.) சிவனே தேசிகள்—, அந்த தேசிகள்—, சேவியன் தான்—, ஆசு இல் - குற்றமில்லாத, இங்கு - இவ்விடத்தில், அவன்தனது - அவனது, ஓர் - ஒப்பற்ற, அதுபவம்—, எவற்றும் - எவற்றிலும், மேலாய் பேசுறும் - மேலாகச் சொல்லப்பட்ட, பிரசாதப்பேர் பெற்றுளது—, அதனைப் பெற்றோன்—, வீசுறும் பவம் உறும் - பிறவியை வென்ற, சேவியப்பிரசாதி ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) தான் தேற்றேகாரப்பொருளில் வந்தது. தனது என்பதில் ஆது ஆறு வதனொருமையுருபு. சேவியன் - சேவிக்கவேண்டியவன். (க)

சூரவனே பரம னந்தப் பரமனே சூரவ னென்ப
விரவுமில் வேகமாகு மதுபவ மெய்ம்மை யென்று
முரைமன மிறந்த தன்பே நுருவவின் பங்கண் நிற்கேன்
மருவுறு மயலொன் நின்கண் மனம்விழைந் திடுமோ சொல்வாய்.

(வி - ரை.) சூரவனே பரமன் அந்த பரமனே சூரவன்—, என்ப - என்று சொல்
வவர், விரவும் - பொருந்திய, இ - இந்த, ஏகம் ஆகும் அதுபவம்—, என்றும் மெய்ம்மை
(ஆம்)—, உரை மனம் இறந்த—, தன் - தனது, பேருருவ இன்பம் கண்டுந்றேன் -
அபரிச்சேதத்தின் இன்பத்தைக் கண்டிருப்பவன், மருவுறும் - பொருந்திய, அயல்
ஒன்றின்கண் - அந்நியமாகிய வொரு பொருளினிடத்து, மனம் விழைந்திடுமோ -
மனதால் விரும்புவனோ, சொல்வாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) சூரவனே பரமன் - சூரவாகிய சிவன் பாத்துவமுள்ளவன். ஏகமாகு
மதுபவம் - ஐக்கியதுபவம். உரை மனம் இறந்த - வாக்குமனங்களைக் கடந்த. விழைந்
திடுமோ வென்று மோகாரம் எதிர்மறை. (உ)

ஞானவா ரமுதந் தன்ன னன்று நிரம்பி னேனுக்
கேனையுண் பொருளா லென்கொ லெய்துதல் சத்தா மீசன்
ஞானமே கொண்டு பேரா நந்தநின் றிலக்கு மென்னும்
பானல்வா ளரிநெ டிங்கட் பாவைபங் குடையோ னாலே.

(ப - ரை.) ஞானம் - ஞானமாகிய, ஆர் அமுதம் தன்னால்—, நன்று நிரம்பினே
னுக்கு - நன்றும் நிறையப் பெற்றவனுக்கு, ஏனே - அயலாகிய, ஊண் பொருளால் எய்து
தல் என்கொல்—, சத்து ஆம் ஈசன்—, ஞானமே கொண்டு நின்று—, பேராந்தம்
இலக்கும் என்னும் - பேரின்பத்தை விளக்குவன் என்று சொல்லாநிற்கும், (எவை
யெனின்) பானல் - கருங்குவளைமலர் போன்ற, வான் - ஒளியையும், அரி - இரேகை
களோடுகூடிய, நெடுங்கண் - நெடுங்கண்களையு முடைய, பாவை பங்கு உடையோன் -
உமாதேவியைப் பாகத்திலுடைய சிவபெருமானது, நூல் - நூல்கள், எ - று.

(வி - ரை.) கொல் - அசை. சத்து - உண்மை. இலக்கும் - இலங்குவிக்கும். பானல்
வாளரி நெடுங்கட் பாவை பங்குடையோனால் என்றது சிவாகமங்களை. ஊன்பொருள் -
போஜ்யம். சத்து ஆம் ஈசன் - ஸத்ருபனாகிய சிவன். ஞானமே கொண்டு நின்று - ஜ்ஞா
நத்தாலேயே. (ங)

சத்துட னறிவா நந்தத் தகுமில் கணந்த தாகு
முத்தியே யுயர்தி ருத்தி யென்குவர் முதனால் கண்டோர்
நித்திய நிரம்பல் பெற்ற நிகரில் முத்த னுக்குத்
துய்த்திடு பொருள்க டம்மாந் றேன்றுறு பயனென் சொல்வாய்.

(ப - ரை.) சத்துடன் அறிவு ஆந்தம்—, தகும் - தகுந்த, இலக்கணத்தது ஆகும் -
இலக்கணத்தை யுடையதாகிய, முத்தியே—, உயர்திருத்தி என்குவர்—, முதனால் கண்
டோர்—, நித்தியம் நிரம்பல் பெற்ற—, நிகர் இல் - ஒப்பில்லாத, அ - அந்த, முத்த
னுக்கு—, துய்த்திடு பொருள்களால்—, தோன்றுறு பயன் என் - உண்டாகிற பயன்
யாது, சொல்வாய்—, எ - று.

(வி - ரை.) சத்து அறிவு ஆந்தம் - ஸச்சிதாந்தம். முதனால் - வேதம் (சிவாக
மம் எனினுமையும்). நித்தியம் - ஸாஸ்வதம். துய்த்தல் - நுகர்தல். என் என்னும்
வினா எதிர்மறைப் பொருளது. நித்திய நிரம்பல் - நியத்ய நிரூபி. துய்த்திடும் பொருள்
களால் - போக ஸாதநங்களால். (ச)

சிவம்பெறு மேக ஞானஞ் சேர்ந்துடன் மயக்கி லாற்குப்
பவம்பெறு கரும மில்லைப் பகர்தரீற் புறவ கத்துந்
தவஞ்செபந் திபாநம் போகஞ் சார்ந்திடா வவற்றின் மேலா
யுவந்துள ஞானந் தன்னி லுற்றிடு மவனுக் குள்ளம்.

(ப - ண.) சிவம் பெறும் ஏக ஞானம் சேர்ந்து—, உடல் மயக்கு இல்லாற்கு—, பகர்தரின் - சொல்லுமிடத்து, புற அகத்தும் - வெளியிலும் உள்ளிலும், பவம் பெறு - பிறவியைப் பெறவேண்டிய, கருமம் இல்லை - காரியநிலை, அவனுக்கு உள்ளம் - அவனது மனமானது, தவம் செபம் திபாநம் யோகம் சார்ந்திடா—, அவற்றின் மேலாய்—, உவந்துள்ள - மகிழ்தற் கேகுவாயுள்ள, ஞானம் தன்னில் உற்றிடம்—, எ - று.

(வி - ரை.) சிவம் பெறும் ஏகஞானம் - ஸிவவக்ய ஜ்ஞானம். உடல் மயக்கு - தேஹ ப்ரமை. உற்றிடம் - பொருந்தும். இல்லாற்கு - ஸேவ்யப் ப்ராஸாதிக்கு, உள்ளம் - சித்த வ்ருத்தி. ஞானம் - ஆத்ம தத்வமாகிய போதம். (டு)

சேவியப்பிரசாதித்தலம் - முற்றம்.

இவ்விதமாய் நிர்த்தேஹாகமம், நிர்த்தாவாகமம், கஷ்டாகமம், ஆதிப் ப்ராஸாதி, அத்த்யப் ப்ராஸாதி, ஸேவ்யப் ப்ராஸாதி என்னும் ஆறு ஸத்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடியிருத்தலால் ஸிவவக்யஜ்ஞாந மடைந்து சித்தவ்ருத்தியின் நி ஜ்ஞாநியானவனும் அங்கஸ்த்தலத்து நான்காமவனுமான ப்ராண லிங்கியே ஜங்கமலிங்கப் ப்ராணி என்று அறியப்பட்டான்.

ச - வது. ஜங்கமலிங்கத்தலம் - முற்றிற்று.

உ

ரு - வது - பிரசாதலிங்கத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ஸாந்த்யாதீதகலா ஸமேதமாய்ப் பராஸக்தியுடன் கூடி ஸிவஸாதாக்யத் தைப்பொருத்தி ஜ்ஞானக்ய கம்யமாயிருத்தல் என்பது.]

(சரணனுக்குச்சேர்ந்த உட்பிரிவுகள்.)

கலிவிருத்தம்.

உரைத்தனை விளங்குற வுயிரி லிங்கித
னிரைத்தல மனைத்தையு நீயெ னக்கினி
யருட்சர ணத்தல மடைந்த வற்றையுந்
கருத்தற வருளுதி கணங்கள் வேந்தனே.

(ப - ரை.) கணங்கள் வேந்தனே - கணநாதனே, உயிர் இலிங்கிதன் - ப்ராணலிங் கியின், நிரைத்தலம் அனைத்தையும் - வரிசையாகிய தலங்களெல்லாவற்றையும், விளங்குற- விளங்க, உரைத்தனை—, நீ—, எனக்கு—, இனி—, அருள் சரணத்தலம் அடைந்தவற் றையும்—, கருத்து உற - என் மனத்திற் பதியுப்படி, அருளுதி - அருள் செய்வா யாக, எ - று.

(வி - ரை.) கணங்கள் வேந்தனே யென்றது இரேணுகரை.

(க)

அத்தல மடைவுற வடிப்பு னம்பினிட்
பத்தினிண் னெளியின்மும் மூன்று பாலவாய்
வைத்துள பன்னிரு தலமு மாசற *
மெய்த்தவ வறைகுதும் விழைந்து னக்கரோ.

(ப - ரா.) மெய்த்தவ - மெய்த்தவத்தை யுடைய அகத்தியனே, அ தலம் அடைவுற-
அந்தச் சாணத்தலத்தின் முறை பொருந்த, அடிப்புனல் - பாதோதகம், பின் - அதன்
பின்னே, நிட்பத்தி - வின் - ஆகாசம், ஒளியின்-பிரகாசத்தோடு, மும்மூன்று பாலவாய்-
மும்மூன்று பகுப்பினவாய், வைத்துள்ள - அமைக்கப்பட்டுள்ள, பன்னிருதலமும்—, மாச
அற - சூற்றமற, உனக்கு—, விழைந்து அறைகுதும் - அன்போடு சொல்லுவோம், எ - து.

(வி - ரா.) பாதோதகம் - திக்ஷாபாதோதகம், சிக்ஷாபாதோதகம், ஞானபாதோ
தகம் என மூன்று வகைப்படும். நிட்பத்தி - கிரியாநிட்பத்தி, பாவநிட்பத்தி, ஞானநிட
பத்தி என மூன்று வகைப்படும். ஆகாசம் - பின்டாகாசம், விந்தாகாசம், மகதாகாசம்
என மூன்றுவகைப்படும். பிரகாசம் - கிரியாப்பிரகாசம், பாவப்பிரகாசம், ஞானப்பிர
காசம் என மூன்று வகைப்படும். இந்தப் பன்னிரண்டு தலங்களி னிலக்கண முதலியவை
மேலே விவரிக்கப்படும்.

(உ)

உ

ஓம் அஹிர்யுதர்யாய நம:

எண் பத்தோன்றாவது

(க.) திக்ஷாபாதோதகவஸ்த்தலம்.

[அதாவது - சிவதிக்ஷையினால் த்வைத ஜ்ஞாநம் நஷ்டமாகி, குருசீவ்யர்களுக்கு
அபேத ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அதனுடன் ஸாஸ்வதமான ஆந்தரஸம் ஐக்யமாவதே திக்ஷா
பாதோதகம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆரியனோடு சிட னாந்தத் தயிக்க மாகச்

சீரிய தீட்சை யாலே தீர்த்துள போத முள்ள

பேரியன் ஞானந் தன்னாற் பெருங்கலை யுணர்ந்த மேலோ

ரேரியன் முனிவ தீட்சா பதோதக மியம்பு வாரால்.

* ப்ரஸாதலிங்க ஷட்பத்திரிகா:—ப்ரஸாதலிங்கமோஹி, ப்ரஸாதலிங்கபக்தன், ப்ர
ஸாதலிங்கபூஜகன், ப்ரஸாதலிங்கவீரன், ப்ரஸாதலிங்கப்ரஸாதி, ப்ரஸாதலிங்கப்ராணி
என அறு வகைப்படுவார்கள். இவர்களில், அந்யருசியை யறியாதவனே ப்ரஸாதலிங்க
மோஹி, பூர்வாஹாரங்களை விட்டவனே ப்ரஸாதலிங்கபக்தன், அந்யருடன் ஸ்நேஹம் ஸம்
பாஷண தாநம் ப்ரதிக்ரஹாதிகளில்லாதவனே ப்ரஸாதலிங்கபூஜகன், அந்ய த்ரவ்யங்களைக்
கையாற்றொடாதவனே ப்ரஸாதலிங்கவீரன், ஜீஹிம்ஸைகள் எவ்விடத்திலும் செய்யா
மலும் செய்விக்காமலு மிருப்பவனே ப்ரஸாதலிங்கப்ரஸாதி, ஆத்மதிக்ரஹம் செய்தவனே
ப்ரஸாதலிங்கப்ராணி.

நீரிவித ப்ரஸாதலிங்கம்:—ஸூத்தம் வசித்தம் ப்ரஸித்தம் என மூவகைப்படும்.
இவைகளில், குரு புஜித்த ஸேஷமே ஸூத்தமாம், லிங்கம் புஜித்த ஸேஷமே லித்தமாம்,
ஜங்கமம் புஜித்த ஸேஷமே ப்ரஸித்தமாம். இதுவன்றி, மற்றொருவிதமாய்ப் பொருள்
கூறுதலுமுண்டு - அதாவது-பூர்வத்திலிருந்த ஸகலகுணங்களையும் த்யாகம்செய்து தாமாதி
களைவிட்டு லிங்கத்தில் பற்றுடவதே ஸூத்தமாம், சிவஜ்ஞாதோதயமாவதே லித்தமாம்,
சூலோஹம் பாவணியில் நிலத்திருப்பதே ப்ரஸித்தமாம்.

(ப - ரை.) ஆரியனோடு—, சீடன்—, ஆந்தத்து - ஆந்தத்தில், அயிக்கும் ஆக—, ிரிய தீட்சையாலே—, தீர்த்துள பேதமுள்ள - பேதம் தீர்த்துள்ள, பேர் இயல் ஞானம் தன்னால்—, பெருங்கலை யுணர்ந்த மேலோர்—, தீட்சாபதோதகம் இயம்புவார்—, எ-று.

(வி - ரை.) சீரிய - சிறந்த. பேரியல் - பெருந்தன்மை. ஞானத்தன்னால் என்பதில் தன் சாரியை. ஏரியல் முனிவ என்றது அகத்தியமுனிவரை. ஏர் இயல் - நல்லியற்கை. குரு ஸிஷ்யர்களுடைய திகைஷயால் த்வைதம் நீங்கியதாகிய யாதொரு ஜ்ஞாநமுளதோ, அந்த ஜ்ஞாநத்தோடு ஆந்தத்தின் ஐக்கியமானது தீக்காபாதோதகம் என்பதின் கருத்து.

பாதமென் கிளவி யாலே பகர்தரப் படுவ னோன்

மேதைகொ ளுதகச் சொல்லால் விளம்புறப் படுவன் சீடன்

நீதறு தீட்சை தன்னாற் செப்புறு மிவர யிக்க

மேதமி லுலகிற் நீட்சா பதோதக மென்ன நிற்கும்.

(ப - ரை.) பாதம் என் கிளவியாலே - பாதமென்னுஞ் சொல்லால், ஐசான்—, பகர்தரப்படுவன் - சொல்லப்படுவன், மேதைகொள் - அறிவையுடைய, உதகச் சொல் லால்—, சீடன்—, விளம்புறப்படுவன் - சொல்லப்படுவன், நீது அறு - குற்றமற்ற, தீட்சைதன்னால்—, செப்புறும் - சொல்லப்படுகிற, இவர் அயிக்கும்—, ஏதம் இல் - குற்ற மில்லாத, தீட்சாபதோதகம் என்ன - தீக்காபாதோதகமென்று சொல்லும்படி, உலகில்—, நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) கிளவி - சொல்.

(உ)

பரித்திடும் பரமா நந்தம் பாதமென் கிளவி ஞான

முரைத்திடு முதகந் தீட்சை யுரைத்திடு மிவற்ற யிக்கந்

தெரித்தவின் ஞான நந்தஞ் சேர்ந்துதான் பேத மின்றி

வரைத்தொரு பொருளுந் கண்ணாற் காண்குறன் மான யோகி.

(ப - ரை.) பாதம் என் கிளவி—, பரமாநந்தம் பரித்திடும்—, உதகம் (என் கிளவி)—, ஞானம் உரைத்திடும்—, தீட்சை—, இவற்று அயிக்கும் உரைத்திடும்—, தெரித்த - தெரி விக்கப்பட்ட, இ - இத்த, ஞானநந்தம் சேர்ந்து—, பேதம் இன்றி—, வரைத்த - (கால தேச வர்த்தமானங்களால்) வரையறுக்கப்பட்டிள்ள, ஒரு பொருளும் - ஒருபொருளையும், மான யோகி-பெருமையுள்ள யோகியானவன், கண்ணால்—, காண்குறன்-காணமாட்டான், எ-று.

(வி - ரை.) பரித்தல் - தாங்குதல். யோகியானவன் பரஜ்ஞாந ப்ரகாஸ ஸ்வரூப ஞானால் 'மானயோகி' என்றார்.

(ங)

ஆரிய னருளி னுலே ஞானவா ரமுத முண்டு

சீரிய பரம யோகி தீர்த்துவெம் பிறவி நோய்தா

னோரிய லாடல் செய்தே யொழுக்குமென் றறிந்து கொண்ணீ

சூரிய விலைவேற் செங்கைக் குமரனாற் றருமன் கண்டோய்.

(ப - ரை.) சூரிய - சூர்மையாகிய, இலை - அச்சு வடிவினையுடைய, வேல் - வேற் படையை யேந்திய, செங்கை-பெ வந்த திருக்கையினையுடைய, குமரனாற்-குமாரக்கடவுளால், தருமன் கண்டோய் - தர்மத்தை யறிந்த அகத்தியனே, ஆரியன் அருளினுலே—, ஞானம்- ஞானமாகிய, ஆர் அமுதம் உண்டு-அரிய அமிர்தத்தைப் பருகி, சீரிய-சிறப்படைந்திருக்கிற, பரமயோகி—, வெம் பிறவி நோய் தீர்த்து—, ஐர் இயல் - ஒரேயியற்கையாய், ஆடல் செய்தே - திருவிளையாடல் செய்துகொண்டே, ஒழுகும் என்று - நடப்பாளென்று, நீ அறிந்துகொள்—, எ - று.

(வி - ரை.) இலை - தகட்டுவடி வெனினுமாம்.

(ச)

தீக்காபாதோதகஸ்த்தலம் - முற்றம்.

உ

ஐம் திகம்பராய நம..

எண்பத்திரண்டாவது

(உ.) சிக்ஷாபாதோதகஸ்த்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - திக்ஷாபாதோதக ஸம்பந்தமான சிவபோகி சிக்ஷாபாதோதகத்தை யடையவேண்டும், அதனால் பாத்தோதக ஸப்தகாச்யரான குருசிய்யர்களின் அபேத ஜ்ஞாநம் திக்ஷாபாதோதக ஸம்பந்தமான சிவயோகியைப் பேரேபிக்கும், அதனால் அந்த சிக்ஷா ஜ்ஞாநங்களின் ஸாமரஸபமுண்டாம், அதனாலாகிய ஸங்காறுபவத்தைச் செய்வதே சிக்ஷாபாதோதகம் என்பது.]

அமுசீர்க்குழிநெழிவடியாசிரியவிரும்பம்.

யாதொரு சிட்சை யிங்குக் குருசீட மயமா ஞானம்
தீதறு மியோகிக் காகச் செய்திடு மவையி ரண்டும்
பேதம தறக்க லந்த பெருமையை யுரைப்பர் நல்லோர்
மாதவ முனிவ சிட்சா பதோதக மென்ன மாதோ.

(ப - ரை) மாதவ முனிவ - பெருந்தவத்தினையுடைய அகத்திய முனிவனே, இங்கு- இவ்வுலகில், குரு சீட மயம் ஐம் - குருசிய்யருபமாகிய, ஞானம் - ஞானத்தை, தீது அறம் - சூற்றமற்ற, யோகிக்காக-யோகியின் பொருட்டு, யாதொரு சிட்சைசெய்திடும்—, அவை இரண்டும்—, பேதம் அற கலந்த பெருமையை—, சிட்சா பதோதகம் என்ன—, நல்லோர் உரைப்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) மாத ஐ - அசைகள். பேதமற்ற என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. (க)

மதியெனு மந்த ரத்தால் வாய்த்தநூற் கடலை யாசான்
விதிமுறை கடையத் தோன்றும் விளங்கறி வமுத முண்ப
னெதிரறு மியோகி முத்தி யிரவினிற் பரமா காகத்
துதிதரு ஞானத் திங்க ளின்பநல் லொளியே காண்பன்.

(ப - ரை.) மதி என்னும் மந்தரத்தால் - அறிவென்கிற மந்தரபரவத்தால், வாய்த்த நூல் கடலை - பொருந்திய நூல்களாகிய சமுத்திரத்தை, ஆசான் விதிமுறை கடைய—, தோன்றும் - உண்டாகிற, விளங்கு - பிரகாசிக்கிற, அறிவு அமுதம் - ஞானமிரத்ததை, எதிர் அறம் யோகி—, உண்பன்—, முத்தி இரவியில் - முத்தியாகிய இரவில், பரமாகாசத்து—, உதிதரும் - உதிக்கின்ற, ஞானத்திங்கள் - ஞானமாகிய சந்திரனது, இன்பம் - பரமாந்தமாகிய, நல் ஒளிய - சிறந்த நிலாவையே, காண்பன் - காண்பான், எ - று.

(வி - ரை.) மதி - யுக்தி. ஆசான் - சிக்ஷாசாரியன். கடைய - காணப்பொருட்டாகிய செயவெனெச்சம், இது தோன்றும் என்னும் வினையொண்டது. எதிர் - நிகர். (உ)

வரைந்துள தேச கால மருவறும் பரமா நந்தம்
பொருந்தினேன் காண்ப கேட்ப வறிவவாம் பொருளிங் கில்லை
யொருங்கிய பரமா நந்த யோகிபால் விடய வேட்கை
வருங்கொலொண் கங்கை பெற்றேனே மதிப்பனோ கூவ நீரை.

(ப - ரை.) வரைந்துள்ள - வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள, தேச காலம் - தேச காலங்களை, மருவு அறம் - பொருந்தாத, பரமாந்தம் பொருந்தினோன்—, காண்ப கேட்ப அறிவு ஆம் - காண்பனவும் கேட்பனவும் அறிவனவுமாகிய, பொருள்-பொருள் கள், இங்கு இல்லை—, ஒருங்கிய - மனமொருங்கிய, பரமாந்த யோகிபால்—, விடய வேட்கை வரும்பொல் - விஷயாபேதத்தை யுண்டாமோ, ஒள் - அழகிய, கங்கை பெற்றோன்—, கூவரீரை மதிப்போ—, எ - று.

(வி - ரை.) பால் - ஏழனுருபு. கங்கை - கங்காஜலம். கூவரீர் - கூபஜலம் (கூபம் - கிணறு). (ங)

அலையில்பே ரின்ப வாரி யமிழ்ந்துவன் பரம யோகி
யெலையில் வாரி திக்கோ ரெல்லையு முண்டோ சொல்வாய்
கலைமலி குரவன் மிக்க கருணைவா னிலவு திப்ப
மலர்தரு நெஞ்ச நீல மருவினோன் மயங்கு றானால்.

(ப - ரை.) அலை இல் - அலையில்லாத, பேரின்ப வாரி - பேராந்தக் கடலில், பரம யோகி—, அமிழ்ந்துவன்—, எல்லை இல் - வரம்பில்லாத, அ - அந்த, வாரிதிக்கு—, ஒர் எல்லையு உண்டோ—, சொல்வாய்—, கலை - ஞாற்பொருள், மலி - நிறையப் பெற்ற, குரவன் - ஆசானது, மிக்க கருணை - மிகுந்த அருளாகிய, வால் நில உதிப்ப - வெண்மையாகிய சந்திரன் தோன்றுதலால், மலர்தரு - மலர்கின்ற, நெஞ்சம் - மனமாகிய, நீலம் மருவினோன் - நீலமலையுடையவன், மயங்குறான்—, எ - று.

(வி - ரை.) அமிழ்த்தல் - அழகத்தல் (முழ்கலுமாம்). வாரிதி - கடல். நீலம் - ஆகு பெயர் (நீலம் - கருங்குவளை). குரவன் கருணை - குருபரஸாதம். கலை மலி - வேகமுடைய கலையும் நிறையப்பெற்ற எனப்பொருள்படுத்தி நிலவைச் சிறப்பித் துரைக்கலுமமையும்.

சிக்ஷாபாதோதகஸ்த்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் அஷ்டமூர்த்தயே நம:

எண்பத்துமூன்றாவது

(ங.) ஞானபாதோதகத்தலம்.

[அதாவது - சிக்ஷாபாதோதக ஸம்பந்தமுள்ள ஸிவயோகி குருபதிஷ்ட ஜ்ஞாந்தினால் ஜ்ஞாநாந்தத்தை யடைவதே ஞானபாதோதகம் என்பது.]

உலிவிறுத்தம்.

நாடுமா நந்த ஞானங்க ளேயிவண்

டேடரு ஞானதே சிகன்மற் றன்னவை

கூடிய சமரசங் குலவு பாதரீர்

சிடனென் றுரைத்திடச் சிறந்து ளோர்க்கரோ.

(ப - ரை.) நாடும் - நாடுதத்குரிய, ஆந்த ஞானங்களே—, இவண் - இவ்வுலகில், தேடு அரும் ஞான தேசிகன் (ஆம்)—, அன்னவை - அவை, கூடிய - சேர்ந்த, சமரசங் குலவு - சமரச பாவங் விளங்குகிற, பாதரீர் - பாதோதகமே (ஆம்), சிடன் என்று உரைத்திடச் சிறந்துளோற்கு—, எ - று.

(வி - னா.) ஆரந்த ஞானங்களே - இன்பமும் அறிவுமே (சிதாந்தங்களே). ஞான தேசிகன் - ஜ்ஞானாசார்யன். ஆரந்தமாகிய ஜ்ஞானமானது ஜ்ஞானகுரு வெண்ப்படும், அதன் ஐக்கியப்பேற்றால் ஸிஷ்யனுக்கு அந்த ஜ்ஞானகுருவோடு ஸமஸத்தன்மையானது ஜ்ஞானபாதோதகம் என்பதின் கருத்து. (க)

நிறைவொடு நிமலமாய் நின்ற வித்தையா
மறையர வொடுபுயன் மாறி யின்பமா
மறைகடல் பொலிபவா நந்தச் சோதியாற்
கறையறு ஞானவெண் கதிரி லங்குமால்.

(ப - னா.) நிறைவொடு நிமலமாய் நின்று—, அவித்தை ஆம்—, மறை அரவொடு புயல் மாறி—, இன்பம் ஆம்—, அறை கடல் பொலிய—, ஆரந்தச் சோதியால்—, கறை அறு - குற்றமற்ற, ஞான வெண்கதிர் - ஞானமாகிய சந்திரன், இலங்கும் - விளங்கும், எ -று.

(வி - னா.) நிமலம் - நிர்மலம். அரவு - இராவு. அறைகடல் - ஒலிக்கின்ற கடல். மறையரவொடு புயல் மாறி என்றது மறைக்கின்ற இராகுவினின்று விடுபட்டும், மேகத் தினின்று விடுபட்டும் என்றபடி. அவித்தையாம் அரவு, அவித்தையாம் புயல், என இயைத்துரைத்துப் பொருள் கொள்க. (உ)

அறிவெனு மதிவர வவித்தை யாகிய
செறியிரு ளொழிதரச் சிதாந் தங்களே
குறியெனு மொருபெருங் கோலம் தோன்றுமா
ஹவொடு பகைதவிர் யோகி கட்கரோ.

(ப - னா.) உறவொடு பகை தவிர் யோகிகட்கு—, அறிவு என்னும் மதிவர - ஞானமாகிய சந்திரன் தோன்ற, அவித்தை ஆகிய—, செறி இருள் - மிக்க இருள், ஒழிதர - ஒழிய, சிதாந்தங்களே - அறிவும் இன்பமுமே (ஜ்ஞானாந்தங்களே), குறி என்னும் - அடையாள மென்கிற, ஒரு பெருங் கோலம் தோன்றும்—, எ -று.

(வி - னா.) தவிர் தல் - ஒழிதல். பெருங்கோலம் - பேரழகுள்ள உருவம் (அதாவது ஸுகஸ்வரூபமாகிய ஸ்வரூபநிலை). (ங)

மாயைவல் லிரவற வந்து ஞானமாஞ்
சேயொளி யிரவிதான் றிகழும் காலையிற்
போயுற வுலகியல் வழக்கம் போற்றுறான்
றுயநல் யோகிதான் றுயிலு மென்பவே.

(ப - னா.) மாயை - மாயையாகிய, வல் - வலிய, இரவு அற - இரவொழிய, ஞானம் ஆம் - ஞானமாகிய, சேயொளி இரவி வந்து—, திகழும் காலையில்—, றுயநல் யோகி—, உலகியல் வழக்கம்—, போய் உற போற்றுறான்—, றுயிலும் - நித்திரை செய்வன், என்ப - என்று சொல்லுவர் (மேலோர்), எ -று.

(வி - னா.) சேயொளி - செவ்வொளி. திகழும் காலை - விளங்கும் காலத்தில். போற்றுறன் - மதியான். உலகியல் வழக்கம் - லோக வ்யாபாரம். (ச)

அகன்றிட வநாகியா மவித்தை நித்திய
சுகந்திகழ் பரமமாஞ் சூரி யன்றனிற்
புகுந்துறு மனமுடைப் புனித யோகிதான்
சுகந்தரு கற்பனை தன்னிற் றேய்வுறான்.

(ப - னை.) அநாதி ஆம் அவித்தை அகன்றிட —, நித்திய - சாக்ஸதமாகிய, சுகம் திகழ் - இன்பம் விளங்குகிற, பரமம் ஆம் சூரியனில்—, புகுந்தும் - ப்ரவேசித் துள்ள, மனம் உடை - மனத்தையுடைய, புனித யோகி—, சுகம் தரு கற்பனைதன்னில் தேய்வுறான்—, எ - று.

(வி - னை.) அவித்தை - அஞ்ஞாநம். தேய்வுறல் - படிதல். கற்பனை - விகற்பம். பரமம் ஆம் சூரியனில் - பரஞ்சோதியில். (ரு)

மெய்ப்பர சுகமொடு விளங்கு சோதியர்க்
கொப்பல ரயனரி யுருத்தி ரன்கதி
ரப்படி தமையுணர்ந் தவர்க்கத் தேவர்தாந்
தய்ப்புறு சுகஞ்சிறு துளியொன் றுருமால்.

(ப - னை.) மெய் பர சுகமொடு விளங்கு சோதியர்க்கு—, அயன் அரி உருத்திரன் கதிர் ஒப்பு அலர்—, அப்படி தம்மை உணர்ந்தவர்க்கு—, அ - அந்த, தேவர்—, தய்ப்பு உறு சுகம் - றுகரும் இன்பமானது, சிறு துளி ஒன்று ஆகும்—, எ - று.

(வி - னை.) சோதியர் - ஒளியுருவாயிருப்பவர். கதிர் - சூரியன். அத்தேவர் என்றது அயன் முதலியோரை. ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் ஸூர்யன் ஏது, ப்ரானந்தஜோதி யின் ஸாக்ஷாத்நாரம்பெற்ற யோகிக்கு ஸமத்வ கற்பனை ஏது, ப்ரஹ்ம விஷ்ணுவாதி தேவ விஸேஷங்கள் அப்ரோக்ஷமா யதுபவிக்கப்பட்ட ப்ரானந்த விலாஸமுடையவ னாகிய மஹாத்மாவின்து ஸாக்ஷத்தின் லேஸங்களுமாம் என்பதிதன் கருத்து. (சு)

மானுடர் சிறுசுக மருவு மிந்திய
ஞானம தடைசுவர் நச்சி யிந்திய
மானம தறுபரா நந்த வாழ்வினைத்
தானெவர் விரும்புவார் சார்தற் கெண்ணியே.

(ப - னை.) மானுடர் - மனிதர், நச்சி - விரும்பி, சிறு சுகம் மருவும் - சிற்றின்பத் தோடுகூடிய, இந்திய ஞானம் அடைசுவர்—, இந்திய மானம் அறு - இந்திரியாபிமாந மற்ற, ப்ரானந்தவாழ்வினை - பேரின்ப வாழ்வை, சார்தற்கு எண்ணி - அடையக்கருதி, எவர் விரும்புவார்—, எ - று.

(வி - னை.) நச்சல் - விரும்பல். இந்தியஞானம் - இந்திரிய வுணர்ச்சி. வாழ்வு - செல்வம். எவர் விரும்புவார் என்றது ஒருவரும் விரும்புகின்றிலர் என்றபடி. (எ)

ஞானபாதோதகத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் அநேகாத்மநே நமஃ

எண் ப த் து நான் காவது

(சு.) கிரியாநிட்பத்தித்தலம்.

—♦—

[அதாவது - ஜ்ஞாநபாதோதக ஸம்பந்தனு ஸீவயோகி கிரியையை யாசரிப்ப தாயினும் ரஜ்ஜிவினிடத்தில் ஸர்ப்ப ப்ரான்தி யுண்டாவது போல க்ரியா ஜயமான பலன் அவனைப்பற்றி திருப்பதால் கிரியாநிட்பத்திமான் என்பது.]

கலவிருத்தம்.

உன்னரும் பரமநல் யோகி தன்கணை
மன்னுறும் கிரியைபோர் வன்க யிற்றினிற்
பன்னகம் போன்றுசற் பிக்குப் பட்டதா
லன்னவன் றுன்கிரி யாநிட் பத்திமான்,

(ப - னா.) ஓர் வன் கயிற்றினில் பன்னகம் போன்று - ஒரு வலிய கயிற்றிற் பாம்பு போன்று, உன் அரும் - நினைத்தற்கரிய, நல் - நல்ல, பரம யோகிதன்கண்ணே - மேலான யோகியினிடத்தே, மன்னுறும் - நிலைபெற்ற, கிரியை கற்பிக்கப்பட்டதால் - கிரியையானது கற்பிக்கப்பட்டதனால், அன்னவன்தான் - அந்தப் பரமயோகியே, கிரியா ரிப்பத்திமான்—, எ - று.

(வி - னா.) கயிற்றினில் பன்னகம் - பழுதையிற் பாம்பு. பந்நகம் - காலால் நடவா தது, எனவே மார்பினால் நகர்வது என்றதாயிற்று ; இது பற்றியே இதற்கு உரவும் என்னும் பெயர் வழங்குவர் வடநூலார். பரமயோகி - ப்ரஹ்மஸ்வரூபனாகிய ஐரோந் பாதோதகன் எனினுமாம். (க)

சிறப்புறு ஞானிசெய் செயல்கள் யாவும்
பிறப்புறு காரண மல்ல பேரழல்
வறுப்புறு விதையினை மண்ணி னெண்முனைக்
குறப்பெறு மேதுவென் றுரைக்க லாகுமோ.

(ப - னா.) பேரழல் - பெரு நெருப்பினால், வறுப்பு உறு - வறுக்கப்பெற்ற, விதையினை - வித்தினை, மண்ணில்—, ஓன் முனைக்கு—, உறப்பெறும் - பொருந்தப் பெற்ற, ஏதுவென்று உரைக்கலாகுமோ—, (ஆகாது, அதுபோலவே) சிறப்பு உறு ஞானி—, செய் செயல்கள் யாவும்—, இ - இந்த, பிறப்பு - பிறவிக்கு, உறு காரணம் அல்ல—, எ - று.

(வி - னா.) முனைக்கு - முனையுண்டாதற்கு. ஏது - காரணம். ஆகுமோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறை. (உ)

தீதறு ஞானிதன் செயல்க ளாலவற்
கேதுள தெய்துவ திருள்வி முங்குறு
சோதிக்கொண் மதிக்கெதிர் தோன்றும் விம்பமார்
வாதைய துளதுகொண் மதித்து நாடினே.

(ப - னா.) இருள் விழங்குறு - இருட்டை விழங்குகிற, சோதிக்கொள் மதிக்கு - ஒளியையுடைய சந்திரனுக்கு, எதிர் தோன்றும் - அதற்கெதிரே தோன்றுகிற, விம்பம் - பிரதி பிம்பத்தில், ஆர் - உண்டாகிற, வாதை - சலனமானது, மதித்து நாடின - ஆலோசித்து நோக்கினால், உளதுகொல் - உளதோ (இல்லை, அதுபோல்), தீது அது - குற்றமற்ற, ஞானிதன் செயல்களால்—, அவற்கு—, எய்துவது - வந்து அடைவது, ஏது உளது - யாதளது (ஒன்று மில்லை), எ - று.

(வி - னா.) பிரதி பிம்பம் - எதிரொ. வாதை - விகாரம் எனினுமாம். எய்துவது என்றது பிறவித்துன்பம். உளதுகொல் என்பதில் கொல் எதிர்மறைப் பொருடந்து நின்றது, ஏதுளது என்னும் வினாவும் அது. தீது அது - அஃறங்காரமற்ற எனினுமாம். ஈற்றே காரம் அசை. (ங)

திங்களுக் கிரிதருஞ் செயல்வி சும்பினு
லிங்குரைத் திடுதல்போ லிசைந்த வாக்கையான்
மங்கலத் தொளிகொளான் மாவி னுக்குமா
றங்குமச் செய்யுத்தொழில் சாற்றப் பட்டிழிம்.

(ப - னா.) திங்களுக்கு - சந்திரனுக்கு, விசம்பினால்—, இரிதரும் செயல் - ஒடுந் தொழில், இங்கு உரைத்திரிதல் போல்—, இசைந்த ஆக்கையால்—, மங்கலத்து ஒளி கொள் - மங்களகரமான வொளியைக்கொண்ட, ஆன்மாவினுக்கு - ஆத்மாவுக்கு, மால்

தங்கும் - மயக்கத்தங்கிய, அ - அந்த, செய்யும் தொழில்—, சாற்றப்பட்டிடும் - சொல்லப்படும், எ - று.

(வி-ரை.) விசம்பு - ஆசாயம், ஈண்டு இடவாகு பெயராய் மேகத்தை யுணர்த்திற்று. இரிதரல் - ஒரிதல். இங்கு - இவ்வுலகில். சந்திரனுக்கு மேக ஸம்பந்தத்தால் எவ்வாறு சலகம் ஆரோபிக்கப் படுகின்றதோ, அவ்வாறு ஆத்மாவுக்கு தேஹ ஸம்பந்தத்தால் க்ரியை கற்பிக்கப் படுகின்றது என்பதிகள் கருத்து. (சு)

வினைபல விரவினும் விமல ஞானிதா
 ன்னையவை தருபய னவண டைந்திடா
 னினியன பலபொரு ளிசைந்த ருந்தினு
 நனியுனு நாவவை நண்ணு மோசொலாய்.

(ப - ரை.) இனியன பல பொருள் - இனியவாகிய பல பதார்த்தங்களை, இசைந்த அருந்தினும்—, நனி உண்ணும் - மிகுதியாயுண்ணுகிற, நா - நாவானது, அவை நண்ணுமோ - அவற்றின் பயனை யடையுமோ (அடையாது, அதுபோல), வினை பல விரவினும் - பல செயல்கள் செய்யினும், விமல ஞானி—, அனையவை தரு பலன் அவண் அடைந்திடான்—, எ - று.

(வி - ரை.) இனியன - முற்றெச்சம். அவை - ஆகுபெயர். நாவானது புஜிக்கின்ற தாயினும் எவ்வாறு நெய் முதலியவற்றால் ஸம்பந்திக்கப் பெறுகின்றதில்லையோ, அவ்வாறு ஞானியானவன் கர்மங்கட்குச் செய்கின்றவனாயினும் க்ரியைகளின் பயனோடு ஸம்பந்திக்கப் பெறுகின்றதில்லை என்பதிகள் கருத்து. (சு)

விடுத்துள வுபாதியான் வினைகள் யாவுமிங்
 கடுத்தள வளவதா யவன்கண் மாயுமா
 னடப்பினு மிருப்பினு நனியு மங்கினுங்
 தொடக்குது முயிர்வினை ஞானி தோய்த்திடான்.

(ப - ரை.) விடுத்துள்ள உபாதியான் - உபாதியை விட்டிருப்பவன், வினைகள் யாவும்—, இங்கு—, அடுத்துள்ள அளவதாய்—, அவன்கண் மாயும் - அவனிடத்தே யொடுக்கும், ஆல் - ஆதலால், நடப்பினும் இருப்பினும் நனி உறங்கினும்—, ஞானி - ஞானியானவன், தொடக்குதும்-சம்பந்தித்த, உயிர்வினை தோய்த்திடான் - சிவச்செயலின் பயனை யடையமாட்டான், எ - று.

(வி - ரை.) நனி - மிகுதி. வினை - ஆகுபெயர். அடுத்துள்ள அளவதாய் - தோற்ற மாத்திரமாய். நடக்கிறவனாயினும், இருக்கிறவனாயினும், தாய்க்கிறவனாயினும் ஒருவனும் கர்மமில்லாதவனாயில்லை, தேவர்களுக்கு கர்மமானது இயல்பாயுள்ளது, அந்த கர்மானது ஞானிகளுக்கோ வெவ்வேறு பயன்ற தென்பதிகள் கருத்து. (சு)

நிறையுறு பராந்த சுத்த நெஞ்சனு
 மறிவுடை யவன்றனை யணங்கு வல்வினைச்
 செறிதொடர் பந்தனை செயாதென் றோர்க்கீ
 குறுமுனி யென்றுயர் குணப்பொற் குன்றனாய்.

(ப - ரை.) குறுமுனி என்று - குறுமுனியென்று சொல்லப்பட்டு, உயர் - உயர்ந்த, குணம் பொற் குன்று அன்னாய் - குணமாகிய பொன்மலையை நிகர்த்தவனே, நிறை உற - நிறைந்த (பரிபூர்ணமாகிய), பராந்த சுத்த நெஞ்சன் ஆம் அறிவுடையவன் தன்னை—, அணங்கு - (யாவரையும்) வருத்துகிற, வல் வினை - வலிய வினையாகிய, செறி தொடர் - நுள

மிக்க விலங்கானது, பந்தனை செய்யாது என்று - பிணிக்கமாட்டாதென்று, நீ ஓர்க - நீ யறியக்கடவை, எ - று.

(வி - னை.) பராந்தம் - பேராந்தம். குறுமுனி யென்றுயர் குணப்பொற்குன்ற னாய் என்ற விளி அகத்தியரைக் குறித்தது. நெஞ்சன் - மனத்தையுடையவன் (சித்தன் எனினுமாம்). அறிவுடையவன் - ஞானி (ஜீவன் முக்தன்). அணங்கு வல் வினைச் செறி தொடர் பந்தனை செய்யாது - பற்பல போகபயனைத் தருவதாகிய கர்மபீடையானது நிகழாது.

(எ)

கிரியாநித்பத்தித்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் ஸாத்திகாய நம:

எண்பத்தைந்தாவது

(ரு.) பாவநித்பத்தித்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது - க்ரியாநிஷ்பத்தியுள்ள சரிவயோகி ஸூக்திரஜத ந்யாயத்தைப்போலப் பாவநிஷ்பத்தியுள்ளவன யிருப்பதனாலும், சரிவனிடத்தில் அசஞ்சல பாவமுள்ளவன யிருப்பதனாலும், அதன் ஸம்பந்த மில்லாதிருப்பதனாலும் பாவநித்பத்திமான் என்பது.]

கலிவிறுத்தம்.

உடைத்திடு மயலுடை யோகி தன்கணே

யடுத்துள பாவமிப் பியின்க ணுகிய

கடுத்துள வெள்ளிபோற் கரட்ட லாலிவன்

படைத்துள பாவநித்பத்தி மானரோ.

(ப - னை.) உடைத்திடும் மயல் உடை - மயக்கத்தை வென்ற, யோகிதன்கணே - (பரகாயனும் க்ரியா நிஷ்பத்திமானு மாகிய) யோகிபினிடத்தே, அடுத்துள்ள பாவம்—, இப்பியின்கண் ஆகிய - இப்பியிலுண்டாகிய, வெள்ளி கடுத்துள்ளதுபோல் கரட்டலால்—, இவன்—, படைத்துள்ள பாவநித்பத்திமான்—, எ - று.

(வி - னை.) உடைத்தல் - வெல்லல். அடுத்துள்ள - அடைந்திருக்கிற. இப்பி - முத்துச்சிப்பி. கடுத்தல் - ஒத்தல்.

(க)

பரமஞ்ரானிக்கொரு பாவ பந்தந

மருவுரு தெனினுமே வருத்து வெம்பவ

மொருவவா ரருள்புரி யொருசி வத்தினில்

விரவுபா வனையது மேவ வேண்டுமால்.

(ப - னை.) பரம ஞானிக்கு—, ஒரு பாவ பந்தநம் மருவுறுது எனினும்—, வருத்து - வருத்துகிற, வெம்பவம்—, ஒருவ - நீங்க, ஆர் அருள் புரி - மிக்க அருளைச் செய்கிற, ஒரு சிவத்தினில்—, விரவு - பொருந்திய, பாவனை மேவ வேண்டும்—, எ - று.

(வி - னை.) பந்தநம் - கட்டு. வெம்பவம் - கொடிய பிறவி. ஆல் - அசை. கேவலம் ஜ்ஞாநயோகிக்கு மனோ பாவனையோடு ஸம்பந்தமில்லை யாயினும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுவிப்பவனாகிய சரிவனைப் பாலிக்க வேண்டும் என்பதிகள் கருத்து.

(உ)

நிரம்பிய சிதாந்த நித்தன் றன்கணே
 விரும்பிய பாவனை விடேல் வன்றனிர்
 பரம்பெறு பாவனை பரவு வெம்பவக்
 கருங்கடல் கடந்திடக் கடத்து மென்பவே.

(ப - ரை.) நிரம்பிய - நிறைந்த, சிதாந்த - , நித்தன் தன்கணே - , விரும்பிய பாவனை விடேல் - விரும்பப்பட்ட பாவனையை விடாதே, அவன் தன்னில் - அவனிடத்தே செய்கிற, பரம் பெறு பாவனை - மேலான பாவனையாகிய மரக்கலமானது, பரவு - விரிந்த, வெம் பவம் - கொடிய பிறவியாகிய, கருங்கடல் கடந்திட - , கடத்தும் - தாண்டிவிக்கும், என்ப - என்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(வி - ரை.) சிதாந்த - அகண்ட பரிபூரண ஜ்ஞானம் அடையப்பெற்றவனே. நித்தன் - பரமசிவன். விடேல் - முன்னிலை யொருமை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (ங)

இங்குறு பவவிடா யாவு நீக்கியே
 சங்கர பாவனை தானு நீங்குமாற்
 பொங்கழல் விறகினைப் பொடித்து நின்றுதா
 னங்கவி யாமலே யடுக்கு மோசொலாய்.

(ப - ரை.) இங்கு உறு - இவ்வுலகிற் பொருந்துகிற, பவ விடாய் - , யாவும் - முழுதும், நீக்கியே - ஒழித்தே, சங்கர பாவனை தானும் நீங்கும் - , பொங்கு அழல் - எரிநிற நெருப்பானது, விறகினைப் பொடித்து நின்று - விறகை நீறு செய்து நின்று, தான் அங்கு அவியாமலே அடுக்குமோ - , சொலாய் - சொல்வாயாக, எ - று.

(வி - ரை.) பவவிடாய் - பிறவிச்சோர்வு. அடுக்குமோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறை. அக்கியானது எவ்வாறு விறகு முதலியவற்றை தவித்தவிட்டுத் தானும் ஸரீர்துப் போகின்றதோ, அவ்வாறு பிறவியாலுண்டாகும் துக்கத்தை நீக்கிவிட்டு ஸரிவபாவனை தானும் நீங்கும் என்பதிதன் கருத்து. (ச)

ஏத்துறு சிவாந்த மெய்தி னென்செயும்
 வாய்த்தபா வனையினி மனத்தி னெண்பொருள்
 சாத்திய மாயுறிற் சாத நங்களாற்
 பேர்த்தொரு பயனிலை பேசங் காலையே.

(ப - ரை.) ஏத்துறு - புகழ்பெற்ற, சிவாந்தம் எய்தின் - சிவாந்த மெய்தப்பெற்றால், வாய்த்த - பொருந்திய, பாவனை - , இனி என் செய்யும் - , மனத்தின் - மனத்தினால், என் பொருள் - (வெகு காலமாய்ப்) பாவிக்கும் பொருள், சாத்தியமாய் உயின் - சித்திக் கப்பெற்றால், பேசங்காலே - சொல்லு மிடத்து, சாதநங்களால் - பிற கருவிகளால், பேர்த்து ஒரு பயன் இல்லை - வேறொரு பயனில்லை, எ - று.

(வி - ரை.) ஏத்தல் - புகழ்தல். சாத்தியமாதல் - சித்தித்தல். எண் - சாதிக்கப்படுவதாகிய, இனி - இப்போது, இதனை 'இனியறிந்தேன்' என்புழிக்காண்க. (திருக்குறள், ௧0௬ அதிக. ௩.)

பாவமு ஞானமும் பரனி லேகமாய்
 மேவிடி னொருசுவ மாய்வி ளங்குவான்
 பாவமு ஞானமும் வேறு பட்டுநிள்
 ருவன விண்மையா லவைவி டேலரோ.

(ப - ரை.) பாவமும் ஞானமும் - , பரனி - பரனிடத்து, ஏகமாய் மேவிடின் - , ஒரு சிவமாய் விளங்குவான் - , பாவமும் ஞானமும் வேறுபட்டு நின்று - , ஆவன்

இன்மையால் - ஆவன வொன்றுமில்லை யாதலால், அவை விடேல் - அவற்றை விடாதை, எ - று.

(வி - னா.) பாவம் - பாவனை. ஏகமாய் - ஒன்றாகி. மேவிழன் - பொருத்தினால். அவை யென்று அந்த பாவ ஞானங்களை, பாவனையானது வ்ருத்திஞ்ஞாந்தோடுகூட சரிவத்தினிடம் ஒன்றாய் லயித்தப்போக, சரிவஞ்ஞாநியானவன் ஆஸ்சர்க்காமாகிய ஸ்வரூபாவேச முடையவனாய் சரிவதத்தத்தில் விளங்குகிறான், பாவனையின்றி ஜ்ஞாநமில்லை ஜ்ஞாமயின்றிப் பாவனையிலலை, ஆதலால் மோகஜ்ஞாநமாய்க் கூறப்பட்ட இரண்டையும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதிகள் கருத்து. (சு)

பாவநிட்பத்தித்தலம் - முற்றம்.

உ

ஜம் ஸூத்தவிக்ரஹாய நம:

எண் பத்தாருவது

(சு.) ஞானநிட்பத்தித்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது—விஸ்வ வ்யவஹார ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவமாயும் ஸத்திரமாபு மிருப்பிலும் பாவநிஷ்பத்திமானான ஜ்ஞாநி, சரிவனல்லாது ஜ்ஞோபாந்தரம் அதாவது நான் அறியத் தக்கவன் இது அறியத்தக்கது என்னும் வ்யவஹாரங்கள் இல்லாதிருப்பதனாலும், ஸ்வப்ந ஸத்ருஸமான ஜ்ஞாந வ்ருத்தியுள்ளவனாய் மிருப்பதனாலும் ஞானநிட்பத்திமான் என்பது.]

கலிவ்ருத்தம்.

உலகினி லுணர் பொரு ணுணர்விற கின்மையா

லிலகுறு மிவன்கன வென்ன ஞாலமேற்

பலர்புகழ் ஞானநிட் பத்தி மேவலா

னலமலி ஞானநிட் பன்ன னென்பரால்.

(ப - னா.) உலகினில் - உலகத்தில், உணர் பொருள் - உணர்த்தற்குரிய பொருள், உணர்விற்கு இன்மையால்—, இலகுறும் - விளங்குகிற, இவன்—, கனவு என்ன - கனப்போல, ஞாலமேல் - உலகமீது, பலர் புகழ் - பலராலும் புகழப்படுகிற, ஞானநிட் பத்தி மேவலால்—, நலம் மலி - நன்மை மிகுந்த, ஞானநிட்பன்னன் என்பர்—,எ-று.

(வி-நா.) மேவலால் - அடைந்திருத்தலால். மலிதல் - மிகுதல். ஆல் - அசை. லோக வ்யவஹாரத்திலுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு உண்மையாகிய ஜ்ஞாயமான விஷயம் இல்லாமையாலும், கனப்போல ஜ்ஞாநமேற்படு கின்றமையாலும் இந்த ஜ்ஞாநி ஜ்ஞாநநிஷ்பத்திமான் என்பதிகள் கருத்து. (க)

சொற்பனத் தனில்வரு முணர்வு தோன்றும்

பற்பல பொருளொடு போகும் பான்மைபோற்

றற்பர மிலகுறத் தன்னு ணர்ச்சியான்

முற்பெறு ஞேயமு முடிந்து போகாமல்.

(ப - னா.) சொற்பனத்தன்னில் வரும் உணர்வு—, தோன்றும் - (அங்கே) காணப்படுகிற, அ - அந்த, பற்பல பொருளொடு போகும் பான்மை போல்—, தற்பரம் - இலகுற—, தன் உணர்ச்சியால்—, முன் பெறும் - முன்னே தோன்றின, ஞேயமும்—, முடித்துபோகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) சொற்பனம் - ஸ்வபனம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. பான்மை - தன்மை. இலகூப - விளக்க. உணர்ச்சியால் - உணர்ச்சியோடு. ஞேயம் - காட்சிப்பொருள். ஆல் - அசை. கனவிலுண்டாகிய ஜ்ஞாநமானது எவ்வாறு ஜ்ஞேயங்களாகிய தன் விஷயங்களோடுகூட நீங்குகின்றதோ, அவ்வாறு ஆதம் ஸ்வரூப ப்ரகாஸத்தில் ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞேயமும் நீங்குகின்றன என்பதிதன் கருத்து.

(உ)

நிறைந்திடு பராந்த நிமலன் தன்னிடை
யிறந்துள மனமுடை யிவற்கு ஞேயமா
யறிந்திடு பொருள்சிவ மன்றி யில்லையென்
றுறுந்தவ முனிவர வுலக மோதுமால்.

(ப - ரை.) உறும் தவம் - மிக்க தவத்தினையுடைய, முனிவர - முநிஸ்ரோஷ்ட்டனே, நிறைந்திடு - நிறைவாகிய, பராந்த நிமலன் தன்னிடை - சிவபிரானிடத்தே, இறந்துள்ள மனம் உடை - ஒய்க்கின மனத்தினையுடைய, இவற்கு - இந்த ஞானரிடப்பன்னனுக்கு, சிவம் அன்றி - சிவமேயல்லாமல், ஞேயமாய் அறிந்திடு பொருள் இல்லை என்று, உலகம் ஓதும் - உலகம் சொல்லும், எ - று.

(வி-ரை.) ஆல் - அசை. உலகம் ஓதும் என்றது உயர்ந்தோர் சொல்லுவர் என்ற படி, “உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பதோத்தாகலின்.

(ங)

சச்சிதா நந்தமார் தன்மை யோன்சிவ
னிச்சக மியாவுமோ மித்தை யென்பதிங்
கச்சுறா ஞானமென் தறிவி லக்கணம்
வச்சநா லுணர்பவர் வகுத்துக் கூறுவார்.

(ப - ரை.) சச்சிதாநந்தம் ஆம் தன்மையோன் சிவன்—, இ - இந்த, சகம் யாவையும் மித்தை என்பது—, இவற்கு—, அச்சுறா - அஞ்சாத, ஞானம் என்று—, அறிவு இலக்கணம் வைச்ச - அறிவினது இலக்கணம் அமைத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற, தூல் - தூற்பொருளை, உணர்பவர்—, வகுத்துக்கூறுவார்—, எ - று.

(வி-ரை.) மித்தை - பொய். அச்சுறா என்பது எதுகை யின்பநோக்கி அச்சுறா என வலித்தல் பெற்றது. தூல் - ஆகுபெயர்.

(ச)

உற்றிடு பரனில்வே றுங்க டாதியிற்
பற்றிரின் றிடுவன பார்த்து மித்தையென்
றற்றிட விடுதலை யறிவென் றேதுவார்
தெற்றென வறிவறி திறத்தின் மேலேபோர்.

(ப - ரை.) தெற்றென - தெளிவாக, அறிவு அறிதிறத்தின் - அறிவை யறியுற்றித் தினையுடைய, மேலேயோர்—, உற்றிடு - பொருந்திய, பரனில் வேறு ஆம் - பரனினின் றும் வேறாகிய, டாதியில் - குடமுதலியவற்றில், பற்றிரின்றிடுவன பார்த்து—, மித்தை என்று—, அற்றிட - அற, விடுதலை - விடுவதனை, அறிவு என்று ஓதுவார்—, எ - று.

(வி - ரை.) திறம் - உபாயம். மேலேயோர் - மேலோர். கடம் - குடம். ஓதல் - சொல்லல். கடம் முதலியவைகளில் யாதொன்று உளது உளது என்று ஸத்தை ஸ்வ ரூபமாய் உடனிகழ்ந்துளதோ அதே ப்ரஹ்மம், உடனிகழாததாகிய கடம் முதலியது பொய் யென்னும் நிலைமையே இங்கு ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும் என்பதிதன் கருத்து.

(ரு)

அறுசேர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காரண காரியங்கள் கடந்துபா திகள னேத்து
மாரண மடைய நின்ற வத்துவே பிரம மந்த
வேரணி பிரம நானென் றிருந்திடு நிட்டை தானே
சேரணி ஞான மென்பர் செழுமறை கற்று ணர்ந்தோர்.

(ப - ரா.) செழுமறை கற்றுணர்ந்தோர்—, காரணகாரியங்கள் கடந்து—, உபாதி கள் அனைத்தும் —, மாரணம் அடைய—, நின்ற - எஞ்சிநின்ற, வத்துவே பிரமம்—, அந்த ஏர் அணி பிரமம் நானென்று இருந்திடும் நிட்டைதானே—, சேர் அணி ஞானம் என்பர்—, எ - து.

(வி - ரா.) மறைகளுக்குச் செழுமையாவது சதுர்வித புருஷார்த்தங்களாகிய தர் மார்த்த காமமோக்ஷங்களைத் தம்மிடத்தே கொண்டிருந்து, அவற்றுள் வேண்டுவோர் வேண்டு மவற்றைத்தந்து நிற்பல். மாரணம் - நசித்தல். சேரணி ஞானம் - சிறந்த ஞானம். யாதொன்று காரணகாரியமில்லாததும் எவ்வித உபாதி யு மில்லாததுமா யுள்ளதோ அதே ப்ரஹ்மம், அதே நான் என்ற நிஷ்டையே ஐஞானம் என்பபிடும் என்பதிதன் கருத்து. (சு

விரிந்துள பொருள் னேத்தும் விடுத்தொரு முதலாய் நின்ற
பரந்தனி லபேத மெய்தப் படுமெனி னறிகு வேனான்
மெரிந்தறி னேய மீதென் றுணர்தருந் திறத்து ஞானம்
பொருந்துவ தெவ்வி டத்து மிலையெனப் புகல்வர் கற்றோர்.

(ப - ரா.) விரிந்துள பொருள் அனைத்தும் விடுத்து—, ஒரு முதலாய் நின்ற—, பரம் தன்னில் - பரம் பொருளில், அபேதம் எய்தப்படும் எனின்—, நான் அறிகு வேன்—, தெரிந்து அறி னேயம்—, ஈது என்று உணர்தரும் திறத்து ஞானம்—, பொருந்துவது எவ்விடத்தும்—, இல்லை என—, கற்றோர் - (அறிவுதூல்களைக்) கற்றோர், புகல்வர் - சொல்லுவர், எ - து.

(வி - ரா.) விடுத்து - விட்டு. ஒரு முதல் - ஒப்பற்ற முதற்பொருள். முதல் - ஆகு பெயர், பரமும் அது. திறம் - வகை. ஈண்டைக்கேற்ப அறிவுதூல்க ளென்பது வரு விக்கப்பட்டது. ஸகல ப்ரபஞ்சப்பொருள்களும் நீங்கிய அபிந்நமாகிய ப்ரஹ்ம ஸமராஸத் தன்மையில் நான் அறிபவன், இது அறியப்படுவது என்னும் வ்யவஹாரங்கள் எதனால் நிகழும்? இல்லை என்பதிதன் கருத்து. (எ)

ஞானநிப்பத்தித்தலம் - முற்றம்.

உ
ஓம் ஸாஸ்வதாய நமஃ
எண் பத்தேழாவது
(எ) பிண்டாகாசத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது—“ஏக ஏவ ருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே” என்னும் ஸ்ருதிப்ரமாணத்தினால் அத்தைவத் லக்ஷணயுக்தனவனும், “ஸிவ யேகோத்யேயம்” என்னும் அதர்வஸிகாப்ரமாணத்தினால் ப்ரவீத்தனவனமான பரஸிவத்தை மற்ருரு அவலம்பந்மில்லாத மனத்தினால் ஆத்மா தேஜோபாதி யுள்ளவனு யிருப்பினும் பரிபூர்ணன் என்றறிந்து த்யாநஞ் செய்கின்றவனே பிண்டாகாசன் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடியலடியாகிரியவிருத்தம்.

நெடியவான் பிண்டத் துற்று நிறைவெனப் படுதல் போலப்
படியறு மான்மா வுந்தா னிறைவெனப் படுமென் றோர்வாய்
விடலரு மிவன திர்தப் பொருடெரி விவேக மேதான்
றடையறு பிண்டா காசத் தலமென வறைவர் மேலோர்.

(ப - னா.) நெடிய வான் - நெடிதாகிய ஆகாசமானது, பிண்டத்து உற்று—, நிறைவு எனப்படுதல் போல—, படி அறும் - ஒப்பற்ற, ஆன்மாவும்—, நிறைவு எனப்படும் என்று—, ஓர்வாய் - அறியக்கூடவை, விடல் அரும் - நீங்குதற்கரிய, இவனது - இவனுடைய, இர்தப் பொருள் தெரி விவேகமே—, தடை அறு பிண்டாகாசத்தலம் என—, மேலோர் அறைவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) பிண்டம் - (பிண்டமாகிய) தேஹம். ஓர்தல் - அறிதல். தெரிதல் - அறிதல். விவேகம் - அறிவு (ஞானம்). அறைவர் - சொல்லுவர். எவ்வாறு தேஹத்திலுள்ளதாயினும் ஆகாசம் பரிபூர்ணமோ, அவ்வாறு தேஹத்திலுள்ளதாயினும் ஆத்மா பரிபூர்ணனும் என்பதிகள் கருத்து. (க)

குடத்தினி லுறுவி சும்பு குறிக்கிற்பூ ரணமா மாபோ
லடுத்துறு பிண்டத் தான்மா வதனது சொருபத் தானே
தடுப்பரு நிறைவ தாகித் தயங்குமென் றறைவர் மேலோர்
கடத்தினி லுதித்து மிக்க கடல்குடித் துயர்ந்த மேலோய்.

(ப - னா.) கடத்தினில் உதித்து—, மிக்க - மேலான, கடல் குடித்து உயர்ந்த—, மேலோய்—, குடத்தினில் - கடத்தில், உறு - தோன்றுகிற, விசம்பு - ஆகாசமானது, குறிக்கின் - நினைக்குமிடத்து, (சொருபத்தால்) பூரணம் ஆமாறு போல்—, அடுத்துறு பிண்டத்து—, ஆன்மா அதனது சொருபத்தானே—, தடுப்பு அரு - தடுத்தற்கரிய, நிறைவு ஆகி—, தயங்கும் என்று - விளங்குமென்று, மேலோர் அறைவர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆமாறு என்பது ஆமா என ஈறுதொகுத்தலாயிற்று. தடுப்பு - தடுத்தல். நிறை - பூர்ணம். தயங்கல் - விளங்கல். கடத்தினிலுதித்து மிக்க கடல் குடித்துயர்ந்த மேலோய் என்றது அகத்திய முனிவரை. (உ)

அகத்தினிற் பரவி சும்பா யத்துவி தத்த தாகி
மிகுத்துறு சிவத்தை யென்றும் விமலமா மனத்திற் பாவ
மிகப்பற வியற்று வோனே யியம்பிற் பிண்டாகா சத்தன்
றகக்கலை முழுது மோர்ந்து தயங்கிய முனிவ ரேறே.

(ப - ரை.) கலை - முழுதும்—, தக - தகுதியாக, ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து, தயங்கிய - விளங்கிய, முனிவர் ஏறே - முனிஸ்ரேஷ்ட்டனே, அகத்தினில் - மனத்தில், பர விசம்பு ஆய் - பராகாசமாகி, அத்துவித்தது ஆகி—, மிகுத்துறு சிவத்தை—, என்றும்—, விமலம் ஆம் மனத்தில்—, இகப்பு அற பாவம் இயற்றுவோனே - நீக்கமறப் பாவனை செய்பவனே, இயம்பின் - சொல்லுமிடத்தில், பிண்டாகாசத்தன் - பிண்டாகாசனென்று சொல்லப்படுவான், எ - று.

(வி - ரை.) கலை - நூல்கள். தக - கசடற. ஓர்தல் - ஆராய்தல். தயங்கல் - விளங்கல். இகப்பு - நீக்கல். விமலம் ஆம் மனத்தில் - ஸுத்த சித்தத்தில். பாவம் இயற்றுவது - த்யாநம் செய்தல். (ங)

தத்துவ முப்பத் தாறற் சமைத்திடப் பட்டு மாசில்
சுத்தநன் மனமாம் பீடந் துளக்கற வமைத்து ஞானப்
புத்தொளி மணிவி ளக்குப் பொருந்துறு மிந்த யாக்கை
யத்தனஞ் சிவனி ருக்கு மாலய மென்பர் மேலோர்.

(ப - ரை.) தத்துவம் முப்பத்தாறல் - முப்பத்தாறு தத்துவங்களால், சமைத்திடப்பட்டு - செய்யப்பட்டு, மாசு இல் - குற்றமில்லாத, சுத்த நல் மனம் ஆம் - பரிசுத்தமாகிய நல்ல மனமென்கிற, பீடம் - (தாமரை மலராகிய) ஆசனத்தை, துளக்கு அற அமைத்து - ஸத்திரமா யேற்படுத்தி, ஞானம் - ஞானமாகிய, புத்தொளி - புதியவொளியினையுடைய, மணி விளக்கு - ரத்நத்பமானது, பொருந்துறும் - பொருந்தியிருக்கிற, இந்த யாக்கை - இந்தச் சரீரத்தை, அத்தன் - இறைவனாகிய, நம் சிவன் - நம் சிவபெருமான், இருக்கும் - வசிக்கிற, ஆலயம் என்பர் - கோயிலென்று சொல்லுவர், மேலோர்—, எ - று..

(வி - ரை.) புது ஒளி புத்தொளி யென்றாயிற்று. மேலோர் சொல்லுவர் என முடித்துக்கொள்க. (ச)

மிக்குறு பரமா காச மேனியாய் விளங்கு மீசன்
மெய்க்கணி னவரு ளத்தின் மேவுவோ னாகக் காண்க
விக்குறி யுடல மாகுஞ் சிவபுரத் திதயக் கோயில்
புக்குறு மமல நீரிற் பொருந்திய விசம்பு போல.

(ப - ரை.) மிக்குறு - மேலான, பரம ஆகாசம் - பரமாகாயத்தை, மேனியாய் - திருமேனியாகக்கொண்டு, விளங்கும் ஈசன்—, மெய்க்கண்ணின் - உண்மையாகிய கண்ணையுடைய, அவர் உள்ளத்தில் - அவரதுமனத்தில், மேவுவோனாக காண்க—, இக்குறி - இந்தக் குறியினையுடைய, உடலம் ஆகும் - உடம்பாகிய, சிவபுரத்து - சிவ நகரத்து, இதயக் கோயில் - ஹருதயமாகிய கோயிலில், புக்குறும் - ப்ரவேசிப்பன், (எதுபோல வெனின்) அமலம் - பரிசுத்தமாகிய, நீரில் - நீரின்கண், பொருந்தியு—, விசம்பு போல—, எ - று.

(வி - ரை.) மெய்க்கண்ணினவர் - ஞானக்கண்ணையுடைய அறிஞர். குறி - அடையாளம். பொருந்திய - ப்ரதிபிம்பித்த. (ரு)

அந்தரா காச விம்பத் தடுத்துபா திகள னைத்தும்
வந்தாறு தொழிந்து நிற்கு மணிக்குட வானம் போல
முந்தையோர் சின்ன மாகி மூதறி வுருவாய் நின்ற
வெந்தையாஞ் சிவத்தை யென்று மியல்பிப்பா விக்க மாதோ.

(ப - ரை.) அத்தரம் ஆகாசவிம்பத்து அடித்து—, உபாகிகள் அனைத்தும்—, வந்து உறுது ஒழிந்து—, நிற்கும் - நிற்கிற, மணிக்குடம் வானம் போல—, முந்தை - முதலில், ஓர் சின்னம் ஆகி - ஓர் கண்டப்பொருளாகி, (பிறகு) மூது அறிவுருவாய் நின்ற - பழமையாகிய சிம்மயமாய் நின்ற, எந்தை ஆம் விவத்தை—, என்றும்—, இயல்பின்-க்ரமமாக, பாவிக்க - பாவனைசெய்க, எ - று.

(வி-னா.) அத்தரம் - ஹ்ருதயம். மணிக்குடம் - ரத்னகடம் (மணி என்பதற்கு அழகிய என்று பொருள்கொள்ளினுமமையும்). குடம் வானம் - கடாகாசம். கடாகாசம்போல ஹ்ருதயாகாச மண்டலத்திலுள்ளவதும், எவ்வபாதிபு மில்லாதவதும், தோற்றமாதிரிமேயன்றி உண்மையாயிருந்த உருவமானவதும், ஜ்ஞாநவடிவனுமாகிய சரிவனைப் பாவிக்க வேண்டு மென்பதின் கருத்து.

(க)

பிண்டாகாசத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் கண்டபராஸவே நம:

எண் ப த் தே ட் ட ா வ து

(அ.) வி ந் த ா க ா ச த் த ல ம்.

—♦—

[அதாவது - ஸகல ப்ராணிகளின் மேற்பாகத்திலும் ஆகாசம் வ்யாபித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, ஆத்மா ஸகல ப்ராணிகளின் புறத்திலும் வ்யாபகன யிருக்கிறனென்று சரியேயோ யறியவேண்டுமென்று முணர்ச்சியோ விந்தாகாசம் என்பது.]

அறுபேர்க்குழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உலகினி லெவர்க்கு மேலா யுயர்தரு மகல்வி சும்பை
யிலகுற விபுவென் றோரு மியல்பென மேலா மான்மா
வலகறு விபுவென் றோர்க வாயவிவ் வுமை கொண்டி
விலகறு பொருளை யேதான் விந்துவிண் டலம தென்பர்.

(ப - னா.) உலகினில் எவர்க்கும் மேலாய் உயர்தரும்—, அகல் விசம்பை-அகன்ற ஆகாசத்தை, இலகுற - விளங்க, விபு என்று ஒரும இயல்பு என - விபு வென்றறிகிற இயற்கைபோல, மேல் ஆம் ஆன்மா—, அலகு அது - எல்லையற்ற, விபு என்று—, ஓர்க - அறியக்கடவாய், ஆய இ உவமைகொண்டு - உண்டாகிய இந்த வுபமாந்திரினால், விலகு அது - நீக்கமற்ற, பொருளையே—, விந்து விண் தலம் என்பர் - விந்தாகாசத்தல மென்று சொல்லுவர் (அதிஞர்)—, எ - று.

(வி - னா.) விபு - வ்யாபகம், உயர்தரும் - உயர்ந்த. அகல் விசம்பு - வினைத்தொகை நினைத்தொடர். கொண்டு - மூண்டுவதன் சொல்லுருபு. விண் - ஆகாசம். (க)

யாவர்த மிடத்து மோர்காற் றிருப்பினு நிறைவா மாபோல்
யாவர்த மிடத்துந் தானே யிருப்பினும் விபுவா மான்மா
மேவுறு வன்னி யொன்றே பெய்க்கணும் விளங்கல் போலத்
தேவர்க டேவன் றானுங் கண்டிதந் தீர்த்தோ னாவான்.

(ப - னா.) யாவர்தம் இடத்தும்—, ஓர் காற்று இருப்பினும்—, நிறைவு ஆமாறு போல்—, யாவர்தம் இடத்தும் தானே இருப்பினும்—, ஆன்மா விபு ஆம்—, மேவுறு வன்னி யொன்றே - பொருத்திப் பெருப்பொன்றே, எங்கணும் விளங்கல் போல—, தேவர்கள் தேவன்தானும்—, கண்டிதம் தீர்த்தோன் ஆவான்—, எ - று.

(வி - ஊ.) தேவர்கடேவன் - சிவபெருமான், கண்டிதம் தீர்த்தோன் - அகண்ட பரிபூர்ணன். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணனுயிருக்கும் தன்மையை யடைந்தவாயு எவ்வாறு வ்யாபகனென்றும் ஏகனென்றும் சொல்லப்பட்டுளதோ, அவ்வாறு ஸகல ப்ராணிகளுள்ளும் அடைந்திருக்கிறவனாகிய நான் நான் என்று ப்ராயக்ஷமா யதூப விக்கும் ஆத்மாவும் வ்யாபகனுயிருக்கிறான்; பரிமிதம் செய்யக்கூடாத ஸ்வரூபமுள்ள அக்ஷியானது எவ்வாறு ஸூர்யன் மின்னல் படபாபுமகம் காலாக்ஷி முதலிய ஸகல பொருள்களிலும் ஒன்றாய் விளங்குகின்றதோ, அவ்வாறு எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா வாகியு ஸிவனும் பரிச்சேத மில்லாதவனு யிருக்கிறான் என்பதிறன் கருத்தி. (உ)

தேகிக ளனைவ ருள்ளுந் சித்தமா கிபகண் னாடி
சேகற விளங்கு மென்றும் விபுவெனுந் சிவன்ற னுன்மா
வாயுட லதில்வீம் பித்திட்டமர்குவன் மேலின் மேலா
மேகனில் வனைவர் ண்ணு மிருப்பினும் விபுவா மென்பர்.

(ப - னா.) தேகிகள் அனைவர் உள்ளும்—, சித்தம் ஆகிய கண்ணும்—, சேகு அற விளங்கும்—, என்றும்—, விபு என்னும் சிவந்தான்—, ஆன்மாவாய் உடலில்—, விம்பித்திட்டி அமர்குவன்—, மேலின் மேல் ஆம் - மேலானபொருள்களில் மேலான பொருளாகிய, ஏகன் - அத்விதீயனாகிய சிவபெருமான், இவ்வனைவர் கண்ணும் இருப்பினும்—, விபு ஆம் என்பர்—, எ - று.

(வி - ஊ.) தேகிகள் - உடம்புடையோர்கள். சித்தம்-மனம். சேகு அற - எளிதாக. உடலதின் என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. அமர்குவன் - பொருந்தவன். எல்லா ப்ராணிகளி னுள்ளத்தில் சித்தமாகிய கண்ணாடி விளங்குகிறது, வ்யாபகனை ஸிவன் அந்த உடலின்கண் சித்தத்தில் ஆன்மாவாய்ப் பிரதி பிம்பிக்கின்றான், ஏகனாகவும் ஸ்வதந்த்ரனாகவும் ப்ராத்தபனாகவுமிருக்கிற ஜ்ஞாநப்ரகாஸ ஸ்வரூபனை ஸிவன் ஸகல ப்ராணிக ளிடத்திலு முள்ளவனாக விளங்குகிறவனு யிருப்பினும், வ்யாபகன் என்று வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன என்பதிறன் கருத்து. (ங)

செங்கதி ரொன்று தானே தேகறு கிரணம் தன்ன
லெங்கணு நிறைதலுற்றே யிலங்குறு மதனைப்போல
மங்கல வடிவா மான்மா மல்குதன் சத்தி தன்ன
லெங்கணு மிடைந்தோ னுகி யிலங்குவ னென்பர் மேலோர்.

(ப - னா.) செங்கதிர் ஒன்றுதானே—, தேச உறு - ஒளிபொருந்திய, கிரணம் தன்னால்—, எங்கணும் நிறைதலுற்று—, இலங்குறும் - விளங்கும், அதனைப்போல—, மங்கல வடிவு ஆம் ஆன்மா—, மல்கு - நிறைந்த, தன் சத்திதன்னால்—, எங்ணும் - எவ்விடத்தும், மிடைந்தோன் ஆகி - வியாபித்தவனாகி, இலங்குவன் என்பர்—, மேலோர்—, எ - று.

(வி - ஊ.) செங்கதிர் - சூரியன், மிடைதல் - நெருங்குதலுமாம். சத்தி - இச்சா க்ரியாஜ்ஞாநங்களாகிய ஸத்திபேதம். கிரணம் - காந்தி என்னுமாம். மங்கல வடிவு ஆம் - ஸிவஸ்வரூபனாகிய. (ச)

விந்தாகாசத்தலம் - முற்றம்.

ஓம் அஜாய நம:

எண்பத்தொன்பதாவது

(சு.) ம க தா கா ச த் த ல ம்.

—o—o—o—

[அதாவது - ப்ரஹ்மாண்ட பிண்டாண்டங்களை யடைந்திருக்கும் ஆகாசம் எவ்வாறு பிந்நமாக வில்லையோ, அவ்வாறு ஆத்மாவைப் பார்க்கிலும் பரமாத்மா பிந்நமாயில்லை என்னும் ஜ்ஞாநமே மகதாகாசம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெழிபடியாசிரியவிரும்பும்.

அண்டபிண்டத்தி லுற்ற வம்பரம் வேறா காமைக்
கண்டன மதனைப் போலக் கருதரு மிவனுன் மாவி
லுண்டெனும் பரமான் மாவே றுறுவதின் றிதையு ணர்ந்து
கொண்டிடன் மகதா காசத் தலமெனக் குறிப்ப ரன்றே.

(ப - ரா.) அண்ட பிண்டத்தில் உற்ற - அண்டபிண்டங்களிற் பொருந்திய; அம்பரம் - ஆகாசம், வேறு ஆகாமை - வேறுபடாமையை, கண்டனம் - பார்த்தோம், அதனைப்போல—, கருது அரும் - நினைத்தற்கரிய, இவன்—, ஆன்மாவில் உண்டு என்னும் பரமான்மா—, வேறு உறுவது இன்று - வேறுகவுண்டாதலில்லை, இதை உணர்ந்துகொண்டிடல்—, மகதாகாசத்தலம் என-மஹாகாசஸ்தலம் என்று, குறிப்பர்(மேலோர்)—, எ-து.

(வி - ரை.) உணர்ந்து கொண்டிடல் - ஒருசொல்லாய் அறிதல் என்பபொருள் பட்டி நின்றது. அன்று ஏ - அசைகள். அண்டபிண்டம் - ப்ரஹ்மாண்ட பிண்டாண்டங்கள். வேறு ஆகாமை - பிந்நமின்றி ஏகமாயிருத்தல். வேறுறுவது இன்று - அபிந்நம். (க)

கடத்தினு மடத்தின் கண்ணுங் கலந்தவா காசம் வேறா
யடுத்திட லிலாதவாபோ லண்டபிண்டத்தின் கண்ணே
யெடுத்துரை செயுமான் மாவும் பின்னமன் றினைய மாற்றம்
தடுத்திட லரிய வேதம் தலையினுற் சுமக்கு மன்றே.

(ப - ரா.) கடத்தினும் - குடத்தின்கண்ணும், மடத்தின் கண்ணும்—, கலந்த - பொருந்திய, ஆகாசம்—, வேறு ஆய் அடுத்திடல் - பின்னமாய்ப் பொருந்துதல், இல்லாத ஆறு போல் - இல்லாத தன்மை போல், அண்ட பிண்டத்தின்கண்ணே—, எடுத்து உரைசெய்யும் ஆன்மாவும்—, பின்னம் அன்று—, இனைய மாற்றம் - இந்தச்சொல்லில், தடுத்திடல் அரிய வேதம்—, தலையினுல் சுமக்கும்—, எ - து.

(வி - ரா.) கடத்தின்கண் கலந்த வாகாசம் - கடாகாசம். மடத்தின்கண் கலந்த வாகாசம் - மடாகாசம். பின்னம் - வேறு. வேதப்ரமாணத்தை யெல்லாரும் தடையின்றி யேற்றுக் கோடற் றிறப்புத் தோன்ற 'தடுத்திடலரிய வேதம்' என்றார். வேதம் தலையினுற் சுமக்கும் என்றது வேதார்த்ததாற் (உபநிஷத்துக்களாற்) சுமக்கும் என்றபடி. (உ)

ஓங்கொளி யாகிக் கால மொப்புரை மனங்க டந்து
திங்கறு சுவாறு பூதிப் பிரமாணஞ் செறிவுந் றியாவுந்.
தாங்குறு நிலைமை சச்சி தாநந்தம் பரமா காச
மாங்கது சிவமி லிங்கம் பிரமமென் றறையா நிற்கும்.

(ப - ரை.) ஓங்கு ஒளி ஆகி- மிக்க வொளியாடி, காலம் ஒப்பு உகர மனம் கடந்து—, திங்கு அறு சுவாறுபூதிப் பிரமாணம் செறிவுற்று—, யாவும் - எல்லாவற்றையும், தாங்

குறும் நிலைமை - தாங்குகின்ற நிலைமையே, சச்சிதாநந்தம்—, பரமாகாசம்—, ஆங்கு - அது, சிவம் இலிங்கம் பிரமம் என்றதையா நித்கும்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஒப்பு - உவமை. உரை - சொல். சுவாநுபூதி - ஸ்வாநுபவம். அறையா நித்கும் - சொல்லப்பட்டு நித்கும். ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிகளுக்கு உதிக்குமிடமா யுள்ளதும், காலவரையறையைக் கடந்ததும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கடந்ததும், உவமையிலலாததும், மனத்திற்கு விஷயமாகாததும், உத்பத்தியாதி க்ரம ஸம்பந்தமிரா ததும், ஸ்வாநுபவமே ப்ரமாணமாய்க் கொண்டதும், எங்ஞமுள்ளதும், ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாயுள்ளதும், பரமாகாச ஷட்வமாயுள்ளதுமான ரிவம் என்னும் பெயரையுடைய பரப்ரஹ்மானது லிங்கம் என்று சொல்லப்படும் என்பதிகள் கருத்து. (௩)

யோகிகள் மனம் டங்கு மொருபாரு சோதி யாய்மால்

போகிய வறிவா நந்த பூரண வுண்மை யாகி

மோகமின் முனிவர் கூறு முதன்மையாம் பரமா காச
மாகன லிங்க மென்று வகுத்துரை செய்வர் மேலோர்.

(ப - ரை.) யோகிகள் - யோகிகளுடைய, மனம் அடங்கும் - மனம் லயித்தற்குரிய, ஒரு பாஞ்சோதியாய்—, மால் போகிய - மயக்கமொழிந்த, அறிவாநந்த பூரணவுண்மை யாகி—, மோகம் இல் - மோகமில்லாத, முனிவர் கூறும் - முனிவர் புகழ்ந்துரைக்கத் தக்க, முதன்மை ஆம் - தலைமைபெற்ற, பரமாகாசம்—, மா கனலிங்கம் என்று வகுத்து உரைசெய்வர் மேலோர்—, எ - று.

(வி-ரை.) பாஞ்சோதி - பேரொளி. அறிவாநந்த பூரணவுண்மை - ஸச்சிதாநந்தம். மா கனலிங்கம் - ஜ்யோதிர்மயமாகிய லிங்கம். (௪)

திரைதரை கடல்வே ருகாச் செழுமல நிலைகா யெல்லா

மரனில்வே ருகா வாபோல் வகுக்குமின் ளிலகந் தானும்

பரனில்வே ருவ தின்று பற்பல வுரிக்கள் வானில்

விரவல்போற் பரமா காச மேலியிவ் ளிலகி லங்கும்.

(ப - ரை.) திரை - அலை, துரை—, கடல் - கடலினின்றும், வேறு ஆகாவாறு போல்—, செழு மலர் இலை காய் எல்லாம்—, மரனில் - மரத்தினின்றும், வேறு ஆகாவாறு போல்—, வகுக்கும் - வகுக்கப்பட்ட, இ உலகம்தானும்—, பரனில் - (சிதாகாசமாகிய) சிவத்தினின்றும், வேறாவது இன்று—, பற்பல உரிக்கள் வானில் விரவல் போல்—, இ உலகு—, பரமாகாசம் மேலி இலங்கும்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆறு ஆ எனத்தொகுத்தல் பெற்றது. மான் - போல். தான் - அசை. உலகம் - ப்ரபஞ்சமெல்லாம். வேறாவது - பின்னமாதல். உரிக்கள் - நாண் பீணிகள். வானில் - பூதாகாசத்தில். விரவல் - பொருந்தல். மேலி - அடைந்து. உலகு - ப்ரஹ்மாண்டங்கள். இலங்கும் - விளங்கும். (௫)

நீங்கிய வுபாதி கொண்டு நிமலமாம் பரமா காச

மோங்குறு முலக மென்னு மோவியம் பலவுந் தோன்றத்

தாங்குறு பித்தி யாகித் தயங்குமென் றறிஞர் சொல்வர்

திக்குறு புலக்கு றும்பு செற்றாய் முனிவர் வேந்தே.

(ப - ரை.) திக்கு உறு - தீமையைச்செய்கிற, புலக்குறும்பு செற்று - புலன்களாகிய குறும்பரை வென்று, உயர் - உயர்ந்த, முனிவர் வேந்தே—, நீங்கிய உபாதிகொண்டு உபாதி நீக்கத்தால், நிமலம் ஆம் - நிர்மலமாகிய, பரமாகாசம்—, ஓங்குறும் - மிக்கு

விளங்குகிற, உலகம் என்னும் - உலகமென்கிற, ஓவியம் பலவும் தோன்ற—, தாங்குகிற - தாங்குகிற, பித்தி ஆகி - சுவராகி, தயங்கும் என்று - விளங்குமென்று, அறிஞர் சொல்வர்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஓவியம் - சித்திரப்பாவை. குறும்பு - குறும்பர் (குறுநில மன்னர்) தூர்ஜார் எனினுமாம். (சு)

மகதாகாசத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் பாஸவிமோசகாய நம:

தொண்ணூறாவது

(க௦) கிரியாப்பிரகாசத்தலம்.

[அதாவது - மஹாகாஸ ஸ்வரூபனான ஸீவயோகியே ஸாஸ்த்ரோக்தமாய் ஸீவ ஸ்வரூபத்தை யதுஸந்தாநம் செய்வதனால் கிரியாப்பிரகாசன் என்பது.]

அறுசீர்க்குழிநெழிலடியாகிரியவிறுத்தம்.

நிறைவுறு மதுவாய் ஞான காசமாய் நிகழ்சி வத்தி
னறைவுறு சொருபத் தன்னோ டறுசந்தா நத்தி னாலே
யுறுவினே யறுமி வன்றான் கிரியைமா வொளிய நென்ன
மறுவறு கலையு ணர்ந்தோர் வகுத்துரை செய்வ ரன்றே.

(ப - ரை.) நிறைவுறுமது ஆய் - நிறைந்ததாகி, ஞானாகாசமாய்—, நிகழ் - விளங்குகிற, சிவத்தின் - சிவத்தினது, அறைவுறு - சொல்லப்பட்ட, சொருபத்தன்னோடு - ஸ்வரூபத்துடன், அறுசீர் தாந்தினாலே—, உறு - மிகுந்த, வினே அறும் - வினையொழிதற்குரிய, இவன் தான் - இவனே, மா - பெருமை பொருந்திய, கிரியை ஒளியன் என்ன - கிரியாப்பிரகாசனென்று, மறு அறு - குற்றமற்ற, கலை உணர்ந்தோர் - நூற்பொருளறிந்தவர், வகுத்து—, உரைசெய்வர் - சொல்வவர், எ - று.

(வி - ரை.) நிறைவுறுமது என்பதில் அது புகுதிப்பொருள் விஞ்சி. மறுவறு கலை யென்றது சிவாகமங்கலை. பரிபூர்ணனும் சிதாகாஸனுமாகிய ஸீவனை நான் என்று தானாக சித்திக்கிறதனால் ஸீவயோகியை கிரியாப்பிரகாசன் என்பதிறன் கருத்து. (க)

மாசறு ஞான காய மயமதாய் நிறைவ தாகு
மீசன துருவி றந்த வொளியினின் மனம டங்குந்
தேசுடை யவன்ற னுது திறல்வலிக் கிரியை யந்தப்
பாசமி லொளியே யாகப் பகர்ந்திடப் பட்டு நிற்கும்.

(ப - ரை.) மாச அறும் - குற்றமற்ற, ஞானகாய மயமதாய் நிறைவது ஆகும் ஈசனதுரு—, (ஆகிய) இறந்த ஒளியினில் - பேரொளியில், மனம் அடங்கும் - மனமொடுங்குதற்குரிய, தேச உடையவன் தனது - ஒளியுடைய யோகியினது, திறல்வலி - மிக்க வலியையுடைய, கிரியை - கிரியையானது, பாசம் இல் - பாசமற்ற, அந்த ஒளியே ஆக - சிவப்பிரகாசமாகவே, பகர்ந்திடப்பட்டு நிற்கும் - சொல்லப்பட்டு நிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) மாச - ப்ரபஞ்சமாலிந்யம், மயம்-வடிவம், தனது என்பதில் ஆத ஆற நொருமையுருபு. (உ)

முழுமைபு முணர்ந்தோ எனி முழுவிறை யாகி யெங்கு
மொழிவற நிறைந்தோ னுவ னொருசில னவன்பாற் சென்று
றழிதரு சிந்தை யானே யவன்றனி வடிவ மாகப்
பழுதற வொளிர்வ னென்று பகர்ந்தன ரறிஞ ரெல்லாம்.

(ப - ரை.) ஒரு சிவன் - ஒப்பற்ற சிவபிரான், முழுமையும் உணர்ந்தோனாகி—, முழு இறை ஆகி—, எங்கும் ஒழிவு அற நிறைந்தோன் ஆவன்—, அவன்பால் சென்று உற்று—, அழிதரு சிந்தையானே—, அவன் - அவனது, தனி வடிவம் ஆக—, பழுது அற - குற்றமற, ஒளிர்வன் என்று—, அறிஞர் எல்லாம் பகர்ந்தனர்—, எ - று.

(வி - ரை.) முழுமைபு முணர்ந்தோன் - ஸர்வஜ்ஞன் (எல்லாறிப்பவன்). முழு இறை - பெருந்தலைமை (எல்லாம் செய்பவன்). எங்கும் ஒழிவு அற நிறைந்தோன் - டரிபூர்ணன் (எங்குமுள்ளவன்). ஒழிவு அற - நீக்கமற. அழிதரு சிந்தையான் - லயித்த மனமுடையவன். ஒளிர்வன் - பிரகாசிப்பன். அவன் பால் சென்றுற்று அழிதரு சிந்தையான் - ஸிவையானவனாகிய செய்தவன். தனிவடிவம் - ஆற்றல் போன்ற ஆற்றலுடைமை. (௩)

இந்திய வழக்க மெல்லா மெய்தியு மேனோக் குற்ற
சிந்தையா லசல மாகுஞ் சிவத்தினைக் கண்டு வப்ப
னுத்துறு மறிஞ னான வுயர்ந்தகூ டத்தன் றன்னைப்
பந்தமில் சிவமாய்க் கண்ட படிவத்தா லுவப்பன் யோகி.

(ப - ரை.) யோகி - யோகியானவன், இந்திய வழக்கம் எல்லாம் எய்தியும்—, மேல் நோக்கு உற்ற சிந்தையால் - ஊர்த்தவத்ருஷ்டியால் (ஆத்மாகாரமாகிய மனத்தினால்), அசலம் ஆகும் - சலமற்ற, சிவத்தினைக்கண்ம் உவப்பன்—, உத்தமம் அறிஞனான உயர்ந்த கூடத்தன் தன்னை—, பந்தம் இல் சிவமாய்க்கண்ட படிவத்தால் உவப்பன்—,

(வி - ரை.) உத்தமம் அறிஞன் - மேலான அறிவினையுடையவன். இந்திய வழக்கம் - இந்திய வ்யாபாரம். எய்தல் - அடைதல். உத்தமம் - மகிழ்தல். பந்தம் - கட்டு. படிவம் - உருவம். நிர்விகாரமும், நிஷ்க்ரியமும், பேரறிவமும், குணம் கடந்தவனும், குணங்களுக்குப் பிந்தினவனுமாயிருத்தலே கூடஸ்த்த (ஸ்ரீவத்தவ) லக்ஷணம். (௪)

கிரியைக ளனைத்தும் வானிற் கிளந்தகற் திருவ ளுர்போற்
பரவடி வாயி னோன்பாற் பரந்துநின் றிலங்க லாலே
யுரவிய வறிஞ ரெல்லாம் கிரியைமா வொளிய டத்தன்பர்
பொருவறு புகழ்ம லீந்த பொதியில்வீற் றிருக்கு மேலோய்.

(ப - ரை.) பொருவு அறு - ஒப்பற்ற, புகழ்மலிந்த - கீர்த்தி மிகுந்த, பொதியில் - பொதிய மலையில், வீற்றிருக்கும் மேலோய்—, கிரியைகள் அனைத்தும்—, வானில் - ஆகாயத்தில், கிளர்ந்த - விளங்குகிற, கந்தர்வலுர்போல் - கந்தர்வநகரம் போல, பரவடிவு ஆயினோன் பால் - பரஸ்வருபமானவனிடத்தில், பரந்து நின்று இலங்கலாலே—, உரவிய - ஞானத்தையுடைய, அறிஞர் எல்லாம்—, மா - பெருமைபொருந்திய, கிரியைஒளியது - கிரியாப்பிரகாசம், என்பர்—, எ - று.

(வி - ரை.) பரந்து நிற்கல் - வ்யாபித்து நிற்கல். உரம் - ஞானம். பொருவறு புகழ்மலிந்த பொதியில் வீற்றிருக்கு மேலோய் என்ற வளி அகத்திய முனிவரைக் குறித்தது. (௫)

கிரியாப்பிரகாசத்தலம் - முற்றம்.

**தோண்ணுற்றோன்றாவது
(கக.) பர்வப்பிரகாசத்தலம்.**

[அதாவது - ஸமுத்ரத்தில் பிறந்த அலை நூரை முதலியவைகளுக்கும் ஸமுத்ரத் திற்கும் பேதமில்லாதிருப்பது போலப் புத்தி முதலிய ஸமஸ்த பாவங்களுக்கும் அந்த ஸிவயோகியின் சைதன்யத்திற்கும் பேதமில்லை யாதலால் இது பாவப்பிரகாசம் என்பது.]

அறுசேர்க்கழிநெழில்படியாகிரியவிருத்தம்.

தூங்கமா திகடாம் வேலை தன்னில்வே றுகா வாபோற்
பரந்துள புத்தி யாதி பாவங்க ளான்மா வில்வே
றிருந்தன வலவென் றோது மிதுபாவ வொளியா மென்பர்
புரங்கடற் தவன்றன் னூலின் பொருடெநிற் துணர்ந்து ளோரே.

(ப - னா.) புரம் - முப்புரத்தை, கடந்தவன்தன் னூலின் - வென்நவனாகிய சிவ பெருமானது தூல்களின், பொருள் - அர்த்தவிசேஷத்தை, தெரிந்து உணர்ந்துள்ளோர்—, தாங்கும் ஆதிகள் - அலைமுதலானவைகள், வேலை தன்னில் - கடலினின்றும், வேறு ஆகா ஆறு போல் - வேறுகாத விதம் போல், பரந்துள்ள - விரிந்துள்ள, புத்தி ஆதி பாவங்கள் - புத்தி முதலாகிய பாவனைகள், ஆன்மாவில் - ஆத்மாவினின்றும், வேறு-வேறாக, இருந்தன அல்ல என்று —, ஐதம் - சொல்லப்படுகிற, இது—, பாவ ஒளி ஆம் என்பர் - பாவப்பிரகாசமென்று சொல்லுவர், எ - று.

(வி - னா.) கடத்தல் - வெல்லுதல் (எரித்தல்). புரங்கடந்தவன்றன் னூல் என்றது சிவாகமத்தை. (க)

சகமெலாஞ் சிவமே தானுந் தற்சிவ மேயென் றுன்னும்
பகவிலா யோகி தான்வெம் பவத்தினுல் வருத்த மெய்தா
னிகரிலாச் சிவபா வந்தா னிலைத்திடு மேல வற்குத்
திகழ்வுறு பாவ மெல்லாஞ் சிவமய மாரு மன்றே.

(ப - னா.) சகம் எல்லாம் சிவமே—, தானும் தற்சிவமே—, என்று உன்னும் - என்று பாவிக்கிற, பகவு இல்லா - வேறுபடாத, யோகி—, வெம் பவத்தினுல் வருத்தம் எய்தான் —, நிகர் இல்லா—, சிவபாவம் - சிவபாவனை, நிலைத்திடுமேல் - நிலைத்திடுமாயின், அவற்கு - அவனுக்கு, திகழ்வுறு - விளங்குகிற, பாவம் எல்லாம்—, சிவமயம் ஆகும்—, எ - று.

(வி - னா.) தற்சிவமே - அந்தச் சிவமே. வெம் பவம் - கொடிய பிறவி. சிவமயம் - ஸிவஸ்வரூபம். பகவு - கர்மஸம்பந்த மெனினுமாம். (உ)

வேறது சிவபா வத்தால் விலக்குறு வினைக ளுள்ளோன்
மாறது சிவமே யன்றி மற்றொரு பொருளும் காணன்
பாறிய மலமு டைத்தன் சொரூபாது பவிபு லன்க
ளேறிய விடங்க ளெல்லா மிருஞ்சிவ மயமே யாகும்.

(ப - னா.) வேறு அது சிவ பாவத்தால்—, விலக்குறு - ஒழிக்கப்பட்ட, வினைகள் உள்ளோன்—, மாறு அது சிவமே அன்றி மற்றொரு பொருளும் காணன்—, பாறிய மலம்

உடை - மலம் ஓட்டெடுக்கப்பெற்ற, தன் - தனது, சொருபாதுபவி - ஸ்வரூபாதுபவ முள்ளவனது, புலங்கள் ஏறிய இடங்கள் எல்லாம்—, இருஞ் சிவமயமே ஆகும் - பெரிய சிவரூபமே யாவன், எ - று.

(வி - ரை.) வேறு அது - அத்விதீயமாகிய. விலக்குறு வினைகளுள்ளோன் - வினைகளை யொழித்தவன். சிவமே - சிவத்தையே. பொருளும் - பொருளையும். மலம் - அஞ்ஞாந பந்தம். பாறல் - ஓடல். சொருபாதுபவி - கேவலம் ஆத்மாவை யதுபவிக்கின்றவன் எனினுமாம். இடங்கள் என்றது வஸ்துக்களை. (ங)

விருப்பொடு வெறுப்பு மேவும் பாவனை வினையா நிற்கு
முருப்பவ மவையொ மிங்கும் பாவனை சிவமே நாட்டு
மிருப்படா மிரவி தன்னை யெய்திடா ததுபோற் பாவந்
தரிப்புட னிலகு மான்மாத் தனையுற தவித்தை யன்றே.

(ப - ரை.) விருப்பொடு வெறுப்பு மேவும் பாவனை—, உரு பவம் வினையா நிற்கும் - உருவோடு கூடிய பிறவியை யுண்டாக்கும், அவை ஒமிங்கும் பாவனை சிவமே நாட்டும்—, இருந் படாம் - இருட் கூட்டம், இரவி தன்னை எய்திடாது—, அதுபோல்—, பாவம் தரிப்புடன் இலகும் - பாவனையைத் தரித்து (நித்யம் ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாய்) விளங்குகிற, ஆன்மாதன்னை - ஆத்மாவை, அவித்தை உறது - அஞ்ஞாநம் அடையாது, எ - று.

(வி - ரை.) விருப்பொடு வெறுப்பு - ராகத்வேஷங்கள். நாட்டல் - நிலபெறுத்தல். இரவி - சூரியன். (ச)

பாவப்பிரகாசத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் பஸுபதயே நமஃ.

தோண்ணுற்றிரண்டாவது

(கஉ.) ஞானப் பிரகாசத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது-அங்கலிங்கங்களின் முக்யார்த்தம் தெரியாதிருக்கையில் அவைகள் காரிய காரணங்களென்னும் உபாதிகளைக் கூடியிருக்கும் ஜீவேஸ்வர ஸம்நொயுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. உபாதிநுபத்தினு லுண்டாயிருந்த அந்த அங்கம் லிங்கம் என்னும் பஞ்ஞாந த்வயத்தை ஸமாரமண ஸமரஸ பாவத்தினால் ஸம்யோகம் செய்வதே பாவப்ரகாஸ ஸம்பந்தனு ஸிவயோகிக்கு ஞானப்பிரகாசம் என்பது.]

அறுசீர்க்கழிநெடிடிடியாசிரியவிருத்தம்.

முக்கியப் பொருளிற் கூட்ட முனைத்திடுமா செயான்மன்
மிக்குறு மிலக்க ணர்த்த மேவுறு நிமலன் றன்றாந்
புக்குறு மந்த ஞானம் பொருந்துத ற்னைய வற்குத்
தக்கவர் மொழியு ஞானப் பிரகாசந் தானென் றோர்வாய்.

(ப - ரை.) முக்கியப்பொருளில்—, கூட்டம் - கூடுதலை, முனைத்திடுமாறு செய்யான் - உண்டாகும்படி செய்யாதவனாகி, மன் மிக்குறும் - நிலபெற்ற மிகுதியாகிய, இலக்க ணர்த்தம் - லக்ஷணர்த்தத்தை, மேவுறும் - பொருந்துகிற, நிமலன் தன்னால்-நிர்மலனாகிய சிவயோகியால், புக்குறும் - அடையப்படுதற்குரிய, அந்த ஞானம் பொருந்துதல் தன்னை - அந்த ஞானத்தைப் பெறுதலை, அவற்கு - அவனுக்கு, தக்கவர் மொழியும் - மேலோர் சொல்லுகிற, ஞானப்பிரகாசம் என்று—, ஓர்வாய் - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) முக்யியப்பொருளில் - முக்யார்த்தமாகிய வாச்யார்த்தத்தில். முனைத் திடுமாறு எனப்பாலது முனைத்திடுமா என ஈறு தொகுத்தது. முக்யார்த்தமாகிய வாச்யார்த்தத்தில் பொருத்தமின்மை யேற்பட்ட லக்ஷணவருத்தியைப் பற்றுதலால் அந்தப் பரஹ்மசைதன்யக்கயம் யாதொன்றுளதோ, அது ஜ்ஞாநப்பிரகாஸ மென்பதிதன் கருத்து. (க)

முத்தனுக் கந்த ஞான சம்பந்த முறைமை கூறின்
வைத்திடு மியல்பான் ஞேய மிலாமையாம் வகுத்து நின்ற
மெத்துறு முபாதி யோடு மேவிநிற் கின்ற ஞான
மித்தலை யென்னும் பேத மிறந்திடா தென்பர் நல்லோர்.

(ப - ரை.) முத்தனுக்கு—, அந்த ஞான சம்பந்த முறைமை கூறின்—, வைத்திடும் இயல்பால் - வைக்கப்பட்ட ஸ்வபாவத்தால், ஞேயம் இல்லாமை ஆம் - ஞேயமில்லா திருத்தலையாம், வகுத்துநின்ற - வகுக்கப்பட்டிருக்கிற, மெத்தறும் உபாதியோடு—, மேவிநிற் கின்ற ஞானம்—, இத்தலை-இவ்வுலகில், என்றும் பேதம் இறந்திடாது என்பர்—, நல்லோர்—, எ - று.

(வி - ரை.) சம்பந்தம் - தொடர்பு. பேதம் - வேற்றுமை. இறந்திடாது - ஒழியாது. அஜ்ஞாநம் நீங்கினவனுக்கு ஜ்ஞாநஸம்பந்தமானது ஸ்வபாவத்தால் ஜ்ஞேயப்பொரு ளில்லாமற் போதலாம், உபாதியோடு கூடிய ஜ்ஞாநமானது பேதத்தோடு கூடியிருக்கும், அதாவது முத்தனு ஸ்வயோகிக்குத் தன்னினும் வேறாயறியவேண்டிய வஸ்து மற்றொன் றில்லை, அந்தப் பரமுத்தனு ஸ்வயோகிக்கு ஸோபாதிக ஜ்ஞாநமானது (அறிந்து கொள்வது வேறொன்றுண்டென்பது) இல்லாதிருக்கும் நிரூபாதிக ஜ்ஞாநமே லிங்காங்க ஸாமரஸ்ய ஜ்ஞாந மென்பதிதன் கருத்து. (உ)

பொருளுறு பரிச்சே தந்தான் புகன்றிடு ஞான மாரு
மருளறும் பரிச்சே தம்பின் வரும்பர மான்மா வின்க
ணுரைசெயு ஞான மில்லை யுணர்விற்கு விடய மல்லாப்
பரசிவ னிடத்த யிக்கம் பண்ணலே ஞான மாறும்.

(ப - ரை.) பொருள் உறு - வஸ்துவின்கண் உள்ள, பரிச்சேதந்தான் - பரிச்சேதமே, புகன்றிடும் - சொல்லப்பட்ட, ஞானம் ஆகும்—, மருள் அறும் - மருட்சியற்ற, பரிச்சேதம் - பரிச்சேதமானது, பின்வரும் - பின்னே உண்டாகும், பரமான்மாவின்கண் - பரமாத்மாவினிடத்தில், உரை செய்யும்-சொல்லப்பட்ட, ஞானம் இல்லை—, உணர்விற்கு- அறிவுக்கு, விடயம் அல்லா - விஷயமாகாத, பரசிவனிடத்து அயிக்கம் பண்ணலே—, ஞானம் ஆகும்—, எ - று.

(வி - ரை.) விடயமல்லாமை - கோரியாமை. அயிக்கம் - ஏதேனாவும். ஏகாரம் - தேற்றம். பரிச்சேதம் - வரையறுத்தல். மருள் அறும் பரிச்சேதம் - அபரிச்சேதம். ஜ்ஞேயமாகிய பொருளை வரையறுத்தலே ஜ்ஞாநம், அபரிச்சேதமாகிய பரப்ரஹ்மத்தி னிடத்தில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸம்பவமில்லை, ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமல்லாததும், ஜ்ஞாநாந்த ஸ்வரூபமாகிய ஸிவமென்னும் தத்வத்தோடு தான் அபிநன் என்று ஐக்யாநஸந்தானம் செய்வதே ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும் என்பதிதன் கருத்து. (ங)

உலகொரு மயமா யின்ப வுண்மையா யபரிச் சேத
நலமளி பிரம மென்னு ஞானமே பிரம ஞான
மலிசக வுபாதி நீங்கி மலர்வுறு பிரம ஞான
மிலகுறி னறிவா மென்குங் காண்பதொன் றில்லை வேறு.

(ப - ரை.) உலகு - உலகமே, ஒரு மயம் ஆய் - ஒரு வடிவாகியும், இன்ப வுண்மை, ஆய் - ஆந்தை ஸத்ருபங்களாகியும், அபரிச்சேதம் நலம் மலி - அபரிச்சேதமாகிய நன்மை மிகுத்திருக்கிற, பிரமம் என்னும் - பிரமமென்ற, ஞானமே - பிரமஞானம் - மலி - மிகுந்த, சகவுபாதி நீங்கி - மலர்வுறு - விரிகின்ற, பிரமஞானம் - இலகுநின் - விளங்கினால், எங்கும் - எவ்விடத்தும், அறிவு ஆம் - ஞானமேயாகும், வேறு காண்பது - அதை விட வேறுக்காண்பது, ஒன்று இல்லை - ஒரு பொருளுமில்லை, எ - று.

(வி - ரை.) பரிச்சேதந்தான் என்பதில் தான் தேற்றம். மலிதல்-மிகுதல். சகவுபாதி-ப்ரபஞ்சவாஸணை. ஜகஸ்வரூபமும் ஆந்தைஸ்வரூபமும் ஸத்தைஸ்வரூபமும் பரிச்சேதமில்லாததும் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் என்னும் ஞ்ஞாநமானது ப்ரஹ்மஞ்ஞாநமாம், ப்ரபஞ்சவுபாதி யற்றதாகிய ப்ரஹ்மஞ்ஞாந முண்டாகிவ எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாய்த் தோன்றுகின்றது, அதற்கு அந்யமாக யாதும் தோன்றுவதே யில்லை, அதாவது ப்ரபஞ்ச பேத ரஹிதமான ப்ரஹ்மஞ்ஞாநம் உதயமாகவும் ஸகல ஜகத்தும் ஞ்ஞாநஸக்தி மயமாய்த் தோன்றும், ஸிவத்திற்கும் ஸக்திக்கும் பேதமில்லாதிருப்பதனால் ஸிவமயமாகியே தோன்றும் என்பதிகள் கருத்து. (ச)

முத்திகா ரணமா மத்து விதஞான முற்றி னானுக்
செய்த்திடும் பவமே யில்லை பெங்கணு நிறைந்து நின்ற
நித்தியா நந்த ஞான நிட்கள சிவத்தொ நங்குஞ்
சித்தனை மிபோகி பேதம் தீர்ந்தொரு தானே யாகும்.

(ப - ரை.) முத்தி காரணம் ஆம் - மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகிய, அத்துவித ஞானம் முற்றினானுக்கு - அவ்வைதஞ்ஞாநம் முதிர்ந்தவனுக்கு, எய்த்திடும் - மெலிதற்குக் காரணமாகிய, பவமே இல்லை - எங்குளும் நிறைந்து நின்ற - நித்தியாந்த ஞான நிட்கள சிவத்து - ஒநங்கும்-ஒநங்குகிற, சித்தன் ஆம் - மனருடையவனாகிய, யோகி - பேதம் தீர்ந்து - வேற்றுமை நீங்கி, ஒரு தானே ஆகும் - ஒப்பற்றதானையாவன், எ - று.

(வி - ரை.) காரணம் - றேறுது. முற்றல் - முதிர்ச்சு (மிஞ்சல்). ஒருதானே ஆகும் - கேவலம் தான் அபரோக்ஷமாய் விளங்குகின்றான். (ரு)

ஞானப்பிரகாசத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் நிக்ஷாபாதோதகம், ஸிக்ஷாபாதோதகம், ஞ்ஞாநாதோதகம், க்ரியாநிஷ்பத்தி, பாவநிஷ்பத்தி, ஞ்ஞாநநிஷ்பத்தி, பிண்டாகாஸம், நிஷ்வாகாஸம், மஹாகாஸம், க்ரியாப்ரகாஸம், பாவப்ரகாஸம், ஞ்ஞாநப்ரகாஸம் என்னும் பன்னிரண்டு ஸுத்தஸங்கஸல் கூடிய தாமங்க ஞடனே கூடியிருத்தலால் நிஷ்களஸிவத்தில் மனம் அயித்து அபேதமில்லாதவனும், அபரோக்ஷமாய் விளங்குகின்றவனும், அங்கஸுத்தலத்து ஸுத்தாமவனுமான சரணனே ப்ரஸாதலிங்க சரணர்த்தி என்று அறியப்பட்டான்.

ரு - வது. பிரசாதலிங்கத்தலம் - முற்றிற்று.

சா - வது. மஹாலிங்கஸ்த்தலம்.

—o-o-o—

[அதாவது - ஸாந்த்யாத் தோத்தரகலா ஸமேதமாய் சிச்சக்தியுடன் கூடி மஹாஸாதாக்யத்தைப் பொருந்தி பாவகம்யமா யிருத்தல் என்பது.]

(அயிக்கியனுக்குச் சேர்ந்த உட்பிரிவுகள்.)

கலிகிருத்துறை.

இலங்க வோதினே யச்சர ணத்தல மெய்துந்
தலங்க ளிபாவையு மினியயிற் சுத்தலஞ் சார்ந்த
நலங்கு லாந்தல பேதமு மெனக்குநீ நவில்வாய்
கலங்கி லாவுளத் தருளிஹை கணங்கனு யகனே.

(ப - ணா.) கலங்கு ளில்லா - கலங்குதலில்லாத, உள்ளத்து அருளினால் - திருவுளத் தருளால், கணங்கள் நாயகனே - கணநாதனே, அ - அந்த, சரணத்தலம் எய்தும் - சரணத்தலத்தைச் சேர்ந்த, தலங்கள் யாவையும் - தலங்களெல்லாவற்றையும், இலங்க ஓதினே - விளங்கும்படி சொல்லியருளினே, இனி - அயிக்கியன்தலம் சார்ந்த - நலம் குலாம் - நன்மை பொருந்திய, தலபேதமும் - தலபேதத்தையும், எனக்கு நவில்வாய் - எ - று.

(வி - ணா.) கலங்கு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கணங்கள் நாயகனே யென்றது இரேணுகரை. நவிலல் - சொல்லல்.

(க)

சாத மேவருஞ் சவிகிரு தப்பிர சாத
மாதி ஞானகு னியமுடி வாகிய வொன்பான்
பேத மாகிய தலங்களை யயிக்கியன் பெறுதற்
கோது வாமுறை யினிலவை யகத்திய வுளர்வாய்.

(ப - ணா.) அகத்திய - அகத்தியமுனிவனே, சாதம் மேவு அரும் - பிறவியுண்டாத லில்லாத, சவிகிருதப்பிரசாதம் ஆதி - சவிகிருதப்பிரசாத முதலாகி, ஞானகுனியம் முடிவாகிய - ஒன்பான் பேதம் ஆகிய தலங்களை - அயிக்கியன் பெறுதற்கு - முறையினில் ஒதுவாய் - அவை - அவற்றை, உளர்வாய் - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ணா.) சாதம் ஜாதம் என்னும் வடவ்சொற்றிபு. அருமை ஈண்டின்மை குறித்து நின்று “தலங்குவமை யில்லாதான் ஞஞ்சேர்ந்தார்க்கல்லான் - மனக்கவலை மாற்றலரிது” என்புழிப் பால. சவிகிருதப்பிரசாதமாதி ஞானகுனிய முடிவாகிய ஒன்பது - சவிகிருதப்பிரசாதத்தலம், சிட்டுடோதந்தலம், சராசரலயத்தலம், பாண்டத்தலம், பாசாத்தலம், அங்கலேபத்தலம், சுபராத்தலம், பாவாபாலயத்தலம், ஞானகுனியத் தலம் என்பனவாம்.

(உ)

* மஹாலிங்க ஷ்டப் பக்தரீகா. - மஹாலிங்கமோஹி, மஹாலிங்கபக்தன், மஹாலிங்க பூஜகன், மஹாலிங்கவீரன், மஹாலிங்கபிரஸாத, மஹாலிங்கபிராணி என அறுவகைப்படுவார்கள். இவர்களில், உலகவருத்தாதததை தனையாதவனே மஹாலிங்கமோஹி, பூர்வ பக்த்யாயதுஸத்தாத மிலலாதவனே மஹாலிங்கபக்தன், அந்நொத்தகளுடன் ஸங்கஸம்பாஷணைகளைச் செய்யாதவனே மஹாலிங்கபூஜகன், உத்பத்த ஸத்தத லயங்களுக்குச் சித்தக்காதவனே மஹாலிங்க வீரன், பந்துப் பிரஜைத்தை அங்குகரித்தாதவனே மஹாலிங்கபிரஸாத, பாலுயாரீச்சநார்ப்பணங்களாதனைச் செய்யாமல் அத்தங்க க்ரியாநிஷ்ட்டனே மஹாலிங்கபிராணி.

தீர்வித மஹாலிங்கம்: - பின்டஜம், அண்டஜம், பித்தவாகாஸம் என மூவகைப்படும். இவைகளில், தேஹமே தேவாலயம் ஆத்மாவே விங்கம் என்னும் நிர்ஸயமே பின்டஜமாம், பூமியே பீடம் ஆகாஸமே விங்கம் என்னும் விகல்பரஹித பாவனையே அண்டஜமாம், ஆகாஸமே தன்னுடன் தன்னுடன் ஆகாஸம் என்னும் அபயோதய வ்யாபித்யதுஸத்தாதமே பித்தவாகாஸமாம்.

உ

ஓம் தேவாய நம:

தோண்ணுற்றுமன்றுவது

(க) சுவிகிருதப்பிரசாதத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது-ஜ்ஞாநப்ரகாஸஸம்பந்நான ஸிவயோகிபிவிடத்தில் அங்கலிங்க ரூபமான ஜீவேஸ்வர வியோகரூபமான முக்யார்த்தமும், அவியோகரூபமான லக்ஷணார்த்தமும் ஆகிய பேதம் இல்லாமல் அபரோக்ஷ ஜ்ஞாநமுள்ளவனும் ஜ்ஞாநப்ரகாஸத்தை ஸ்வீகரிப்பதே சுவிகிருதப்பிரசாதம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

மூக்கி யார்த்தமு மிலக்க ணர்த்தமு மிலைமொழியிற்

றக்க பேரறி வருவமா மவற்கவன் றனக்கு

வைக்கு மோர்தடை யிலாமையான் மகிழ்பிர சாதந்

துய்க்கு மாறுகொண் டிடப்படு மெனமறை சொல்லும்.

(ப - னா.) மொழியின் - சொல்லுமிடத்து, தக்க - தகுதியாகிய, பேர் அறிவு உருவம் ஆம் அவற்கு - சித்ஸ்வரூபனுக்கு, முக்கியார்த்தமும் இலக்கணார்த்தமும் இல்லை—, அவன் தனக்கு - அவனுக்கு, வைக்கும் - அமைத்து வைக்கப்பட்ட, ஓர்தை - இல்லாமையால்—, மகிழ் - மகிழ்தற்குரிய, பிரசாதம் - பிரசாதத்தை, துய்க்குமாறு - துகர்த்தற்குரிய நெறி, கொண்டிடப்படும் - கொள்ளப்படும், என - என்று, மறை சொல்லும் - வேதம் சொல்லா நிற்கும், எ - று.

(வி - னா.) அறிவுருவம் - ஞானவடிவு. துய்த்தல் - உண்டல்.

(க)

மாதா ரூப்பிர மேபமொண் பிரமான வழக்கிற்

பேத மற்றயர் சிம்மய மாக்குறப் பெற்றே

யேத மற்றிடு யோகிதன் சொரூபமும் றிருப்பன்

போத மற்றவத் துவிதனைப் பொருந்துமோ பந்தம்.

(ப - னா.) மாதா ரூபிர மேபமொண் - பிரமானம் வடிக்கில்—, பேதம் அற்று—, உயர் சிம்மயம் - ஆக்குறப்பெற்று—, ஏதம் அற்றிடு யோகி—, தன் சொரூபம் உற்று இருப்பன் - தன் ஸ்வரூபத்தை யடைத்திருப்பன், போதம் - அற்ற - தற்போதமற்ற, அத்துவிதனை - அத்வைத பாவமுடையவனை, பந்தம் பொருந்துமோ—, எ - று.

(வி - னா.) சிம்மயம் - சித்ரூபம். ஏதம் - குற்றம். பந்தம் - பிறவிப்பிணிப்பு. மாதா ரூபிர மேபமொண் - மாதா மேயம் மானம் என்னும் த்ரிபுடி. ஸிவாத்வைத ஜ்ஞாநத்தினால் அங்கலிங்கரூபமான ஜீவேஸ்வரர்களின் பேதத்தை நாஸப்படுத்தி, அபரோக்ஷஜ்ஞாநப்ரகாஸமுள்ளவனாகியிருக்கும் ஸிவயோகி பஞ்சக்லேஸங்களின் பந்தத்திற்குட் படுவதில்லை என்பதிதன் கருத்து.

(உ)

போத மாகிய சிவனிடப் பொருந்துமில் லுலக

மியாது மாரழற் படுவன போற்சிவ மேயாஞ்

சோதி யாஞ்சிவங் கண்டிடிண் மண்முதற் சொல்லும்

பூத மோடிமற் றுள்ளவும் பொருந்தின் றிலங்கா.

(ப - னா.) போதம் - ஆகிய - அறிவுருவாகிய, சிவனிடம் - சிவனிடத்தில், பொருந்தும் - பொருந்துகிற, இ - உலகம் யாதும் - இந்த லுலகமெல்லாம், ஆர் - அழல் - நிறைந்த நெருப்பினிடத்தில், படுவன போல் - சேர்வனவாகிய விறகு முதலியன போல், சிவமே

ஆம்—, சோதி ஆம் சிவம் கண்டிழன்—, மண் முதல் சொல்லும் - மண்முதலாகச் சொல்லப்படுகிற, சூதமோடு - பஞ்சசூதங்களோடு, மற்றுள்ளவும் - மற்றுமுள்ளனவும், பொருத்தி நின்று இலங்கா - பொருத்தி நின்று விளங்கமாட்டா, எ - று.

(வி - ரை.) நெருப்பிடைப்பும் பொருள்களெல்லாம் அந்த நெருப்பினிடத்தே யொடுக்குதல் போல, சிவத்திடைப்பும் பொருள்களெல்லாம் அந்தச் சிவமயமாய் அதனிடத்தே யொய்க்குமென்பதிற்தான் கருத்து. நெருப்புக்குச் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யென்னும் ஸபயர் வருதற்காரணமு மிதுவே, “சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி” என்றார் மேலோரும். (௩)

சோதி லிங்கநின் ரகத்தினிற் சுடர்வுற போகி
சூத மாதிய தத்துவங் கண்டவை பொருந்தான்
போத வாரமு லீடைப்புல னியாவையும் போக்கித்
திதி லாமனத் துவகைபெற் றிடுஞ்சிவ யோகி.

(ப - ரை.) சிவயோகி - சிவயோகியானவன், அகத்தினில் - மனத்தில், சோதிலிங்கம் நின்று - ஓளியையுடைய லிங்கமானது நிலைபெற்றிருந்து, சுடர்வுற - பிரகாசித்தலால், சூதம் ஆதிய - சூதமுதலிய, தத்துவம் கண்டு - தத்துவங்களைக்கண்டு, அவை - அவற்றை, பொருந்தான் - சேரான், சிவயோகி - சிவயோகியானவன், ஆர் - நிறைந்த, போதம் - ஞானமாகிய, அமுல் இடை - நெருப்பினிடத்தில், புலன் யாவையும் போக்கி - விடயங்களெல்லாவற்றையும் இட்டி (ஹோமம்செய்து), தீது இல்லா - தீமையில்லாத, மனத்து - மனத்தில், உவகை பெற்றிரும் - மகிழ்ச்சி யடைந்திருப்பன், எ - று.

(வி - ரை.) அகம் - மனமாகிய எட்டிதற்களோடும் கூடிய ஹ்ருதயகமலம். சோதி லிங்கம் - ஓளியுருவாகியலிங்கம் (மஹாலிங்கம்). சுடர்வுற - காரணப்பொருட்டாகிய வினையெச்சம். புலன் - ஸ்பந்தாதி விஷயங்கள். போக்கி தீதிலா என்றதனால் போக்காமைக்கு முன்னர்த் தீதோடிருந்தமை பெறுதும். போக்கி உவகைபெற்றிரும் என்றமை யான் போக்காதிருந்துழித் துன்பம் பெற்றிருந்தனன் என்பதும் போதும். ஹ்ருதய கமலத்தில் எப்போதும் மஹாலிங்கம் ப்ரகாஸித்துக்கொண்டிருக்கவும், அந்த மஹாலிங்கத்தில் ஸகல தத்துவங்களை ஸ்மமாக்ஷயிடுக்கும் ஸிவயோகி சாரம் இந்திரியம் உலகம் முதலான முப்பத்தாறு தத்துவங்களினால் லிப்தனதலில்லை என்பதிற்தான் கருத்து. (ச)

நவையில யோகிதான் சச்சிதா நந்தமாய் நண்ணுஞ்
சிவனின் மேவுற விடயங்கள் சமர்ப்பணஞ் செய்தே
யவனி லாம்பிர சாதமுன் குவனென வறிவாய்
தவமெ லாமொரு வடிவுகொண் டனையமா தவனே.

(ப - ரை.) தவம் எல்லாம் - எல்லாத் தவங்களும், ஒரு வடிவுகொண்டனைய - ஒருருப் பெற்றும் போன்ற, மாதவனே - பெருந்தவத்தினையுடைய அகத்திய முனிவனே, நவை இல் - சூதமில்லாத, யோகி - (சிவ) யோகியானவன், சச்சிதாநந்தம் ஆய் நண்ணும் - சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற, சிவனில் - சிவனிடத்தில், மேவுற - பொருத்த, விடயங்கள் - விஷயங்கள், சமர்ப்பணம் செய்து - ஸமர்ப்பித்து, அவன் - அந்தச் சிவனது, நிலாம் - விளங்குகிற, பிரசாதம் - ப்ரஸாதத்தை, உண்குவன் என - ஸ்வீகரிப்பானென்று, அறிவாய் - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) கொண்டாலனைய எனப்பாலது கொண்டனையவென விகாரமாயிற்று. நிலாம் நிலாவும் என்பதன் விகாரம். சச்சிதாநந்தமாய் நண்ணும் சிவனில் - ஸச்சிதாநந்த ஸமுத்ரமாகிய தன்னு ஸ்வரூபமான ஸிவனிடத்தில் எனிலுமாம். (௫)

சுவகிருதப்பிரசாதத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் மஹாதேவாய நம.

தோண்ணூற்றநான்காவது

(உ.) சி ட்டோ த ந த் த ல ம்.

[அதாவது - ஜ்ஞாம்பர்ஸாதத்தை ஸ்வீகரித்த ஸிவயோகி மாயா தத்வமாகிய ஸகல பதார்த்த ஸமூஹத்தை ஸ்வஸ்வரூபத்தினால் க்ரஹித்து ஸுகமாயிருப்பதே சிட்டோதநம் என்பது.]

கலிகிலைத்துறை.

மாயை யாதல்தி யாவர்க்குந் தோன்றியே மறையு
மாய மாயைதா னறிவுரு வாகிய வவற்குத்
தூய ராற்சொல் சிட்டோதநப் பெயர்பெறும் தொன்மை
மூய மாமல விருளற முனிவுறு முனியே.

(ப - ரை.) தொன்மை - பழமையாகவே, மூய - சூழ்ந்திருக்கிற, மா - பெரிய, மலம் இருள் அற - மலவிருட்டொழியும்படி, முனிவுறும் - (அதனைக்) கோவித்த, முனியே - அகத்திய முனிவனே, மாயை - மாயையென்பது, யாது - எதுவோ, அது - யாவர்க்கும் - யாவரிடத்தும், தோன்றியே மறையும் - ஆய மாயைதான் - அந்த மாயையே, அறிவுரு ஆகிய - ஞானவடிவாகிய, அவற்கு - அவனுக்கு, தூயரால் - சுத்தாத்மாக்களாகிய பெரியோர்களால், சொல் - சொல்லப்பட்ட, சிட்டோதநப் பெயர் பெறும் - சிட்டோதந நாமம் பெறும், எ - று.

(வி - ரை.) முனிவுறல் - ஒருசொல், இத்தற்கு வேறென்னப் பொருள் கேடலும மையும். யாது என்பதன்றிரேகாரம் தொகுத்தல், சிட்டோதநம் என்பதற்கு எஞ்சிய ப்ரஸாதம் என்பது பொருள். எந்த மாயையானது மிஸ்ரமாகவும் அஸுத்தமாகவும் இருக்கும் நடக்கையுள்ளவர்களுக்குத் தது கரண புஷ்ண போக ரூபமான அத்தாமாயையாயிருக்குமோ, வுத்தரிம்ஸுத்தத்தவாத்மகமான அந்த மாயாதத்வமே அந்த ஸ்வீகருத்தப்ரஸாதியின் விஷயத்தில் சிவ்ஹோதநாகாரமானதென்று சொல்லப்படும் என்பதின் கருத்து. (க)

மாயை தத்துள சகம்வடி வாயதன் சொருபம்
தூய ஞானத்தின் மூழிறப் படுதலாற் றோன்று
மாயை யொன்றுமே பெஞ்சிய தொருசிவ மயமே
யாய முத்தனுக் கேவல்செய் தொழிலியம் மாயை.

(ப - ரை.) மாயை - மாயையால், தத்துள்ள - தரப்பட்டிருக்கிற, சகம் - ஜகமானது, வடிவு ஆய - உருவு (அங்கமாக) கொண்டிருக்கிற, தன்சொருபம் - தனது ஸ்வரூபமானது, தூய - பரிசுத்தமாகிய, ஞானத்தின் - ஞானத்தினால், மூழிறப்படுதலால் - மறைக்கப் படுதலால், தோன்றும் - காணப்படுகிற, மாயை ஒன்றுமே - மாயை யொன்றே, எஞ்சியது - சேடித்து நின்றது, (ஆதலால்) அ மாயை - அந்த மாயையானது, ஒரு சிவமயமே ஆய - ஒப்பற்ற சிவமயமே யாகிய, முத்தனுக்கு - முத்தாத்மாவுக்கு, ஏவல் செய் தொழிலி - பணிவிடைசெய்யும் வேலைக்காரி (ஆம்), எ - று.

(வி - ரை.) தத்துள என்பது இங்குச் செயப்பாட்டிப் பொருளில் வந்தது. ஞானத்தின் என்பதில் இன் மூன்றாவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. தொழிலி - கிண்கரி (வேலைக்காரி). ஒரு சிவமயமேயாய முத்தன் - அகண்ட ஸச்சிதாத்ம பரப்ரஹ்மஸ்வரூபனும்

தலம்.]

சிட்டோதநத்தலம்.

14231

(650) நகக

தீரனுமான ஜீவன்முத்தன். மூடப்படுதல் - கபளீகரிக்கப்படுதல். கலாதி பூமயாந்தங்க ளான முப்பத்தாறு தத்வங்களுடன் கூடின மாயாபாசத்தினால் வ்யாப்தமான ஜகத்தே தேஹமாயுள்ள ஸிவயோகியின் விஷயத்தில் ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநமானது ஆத்மஜ்ஞாநத் தினால் ஆக்ரமிக்கவும், அந்த மாயாதத்வம் ஒன்றே யெஞ்சி நிற்கும், பரிபூர்ணமாகவும் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாகவும் இருக்கும் பரப்ரத்நமமே ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஸிவயோகி க்கு மாயை தாலி பாவத்தை யடைவான் என்பதின் கருத்து. (உ)

எண்ணில் சத்தியா லுலகெலா மயக்குமீம் மாயை
நண்ணு மெய்ச்சிவத் தயிக்கனை நண்ணுற வற்றோ
கண்ணி னிற்றிகழ் சோதியாஞ் சிவத்தினிற் கலந்தோ
னுண்ண லுற்றிடு விடயங்க ளொழிந்திடுங் தாமே.

(ப - ரை.) என் இல் - அளவிந்த, சத்தியால்—, உலகு எல்லாம் மயக்கும் இ மாயை—, நண்ணும் - பொருந்திய, மெய் சிவத்து அயிக்கனை - உண்மையாகிய ஸிவை க்யமுடையவனை, நண்ணுற - அடைய, வற்றோ - வல்லதோ, கண்ணினில் திகழ்-ச ண்போல விளங்குகிற, சோதி ஆம் - ஒளியுருவாகிய, சிவத்தினில் கலந்தோன்—, உண்ணல் உற்றிடு விடயங்கள்-துகர்த்தம்குரிய விஷயங்கள், தாமே ஒழிந்திடும்-தாமாகவே நீங்கிவிடும், எ-று.

(ஈ - ரை.) மெய்ச்சிவத்தயிக்கன் - இஷ்டலிங்ககையன். வற்றோ என்பது வல்லதோ வென்பதன் விகாரம். தாமே பொழிந்திடும் என்றமையால் ஒழிக்க இவன் முயல்வேண்டா வென்பது விளங்கிற்று. (ங)

பொறிக ளாலுணும் புலன்கடல் புகுந்திடு நதிபோ
லறிஞ னாகியோ னிடத்திற்புக் கடங்குறு மென்பர்
மறிவில் யோகியிப் பொருளொழி வறவடி வடக்கிச்
செறியு மார்ந்தி ரொலங்கொடு வீழ்திக கரன்போல்.

(ப - ரை.) பொறிகளால் - ஐம்பொறிகளால், உண்ணும் - துகரப்படுகிற, புலன் - விஷயங்கள், கடல் புகுந்திடுநதி போல்—, அறிஞன் ஆகியோன் இடத்தில் - அறிஞனைவ லிடத்தில், புக்கு அடங்குறும் என்பர் - புகுந்தொடுங்கு நென்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), ஆர் - கிறைந்த, கதிர் எல்லாம் கொடு - கிரணங்களெல்லாவற்றையும் தன்னிடத் தடக்கிக் கொண்டு, வீழ் - கடலில் விழுகிற, துகரன் போல் - நுரியன் போல, மறிவு இல் - மீட்சி யில்லாத, யோகி - யோகியானவன், இ பொருள் - இர்தப் பொருள்களெல்லாம், ஒழிவுற- நீங்க, வடிவு அடக்கி - தன் ஸ்வரூபத்தில் அடக்கிக்கொண்டு, செறியும் - ஒடுங்கியிருப்பன், என்பர் - என்று சொல்லுவர் (பெரியோர்), எ - று.

(ஈ - ரை.) பொறிகள் - பஞ்சேந்திரியங்கள், அவை மெய்வாய் நன் மூக்கு செவி யென்பன. புலன் - பஞ்சவிஷயங்கள், அவை ஸப்தஸ்பர்ஸ ரூபஸகந்தங்கள். துகரன்- வடசொல், பகலைபுண்டாக்குவோன் என்பதின் பொருள். மீட்சி யென்று மீண்டு வருதலை, அது பிறத்தற்கு மீண்டு வருதலைக் குறித்தது. செறியும் - உபஸாந்தியடையப் பெறுவன் எனினுமாம். (ச)

சிட்டோதநத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் அவ்யயாய நம:

தோண்ணுற்றைந்தாவது

(௩.) ச ரா ச ர ல ய த் த ல ம்.

[அதாவது - கேவலம் ஜ்ஞாநப்ராஸாத ஸ்வீகாரத்தினால் ஸிஷ்டோதந ஸம்பந்நனா ஸிவயோகிக்குச் சராசர ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபமான மஹாலிங்கத்தில் ஐக்யத்வம் கிடைக்கவும், தான் நிர்த்தேவியாய் ப்ரபஞ்சத்தை யடைந்திருக்கும் மலஸக்தியை நாஸஞ்செய்து, எந்த வஸ்துவும் காணாது எந்த ஸுப்தமும் கேளாது தன்னேவிட அந்யமானதை யறியா திருப்பதே சராசரலயம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

பாகு பாடுறு சராசரத் துறுபரத் தொன்றாம்

யோகி தானுடம் புறுகில னாகியே யொழிவி

லேக மாகிய சராசர நாசக னென்ன

மோக மாயையை முனிந்தவர் மொழிந்திடப் படுவான்.

(ப - ரா.) பாகுபாடு உறு - பல பகுப்புக்களுள்ள, சராசரத்து உறு - சராசரங்களில் வ்யாபித்திருக்கிற, பரத்து - பரம்பொருளில், ஒன்று ஆம் - ஒன்றுதலுடையனாகிய, யோ கியே—, உடம்பு உறுகிலன் ஆகி—, ஒழிவு இல் - நீக்கமில்லாத, ஏகம் ஆகிய - ஒன்றாகிய, சராசரநாசகன் என்ன - சராசரவிநாசகனென்று, மோகம் - மோகத்தை யுண்டாக்குகிற, மாயையை முனிந்தவர் - மாயையை வென்றவராகிய அறிஞரால், மொழிந்திடப்படுவான் - சொல்லப்படுவான், எ - று.

(வி - ரா.) பாகு பாடு - பகுக்கப்படுதல், பகு பாகு என நீண்டது. பாடு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். சராசரம் - சரம் அசரம், இவை சஞ்சரித்தல் சஞ்சரியாமை யெனப்பொருள் பயந்து அத்தொழில்களையுடைய பொருள்களை யுணர்த்தலால் ஆகுபெயர் கள். முனிவர் என்பதன்றில் மூன்றனுருபு தொக்கது. (க)

உலக ஞானமோ ரவித்தையாய் காரண முடைத்திங்

கலகி லாததன் சொருபஞா னம்பெற வளிச்சை

மலமி ராதெனி னிச்சகம் விளங்கிட வற்றோ

கலையெ லாமுணர்ந் துயர்தரு கலயமா முனிவ.

(ப - ரா.) கலை எல்லாம் உணர்ந்து - எல்லாக் கலைகளின் பொருளையும் நன்கறிந்து, உயர்தரு - உயர்ந்த, மா - பெருமை பொருந்திய, கலயமுனிவ - சும்பமுனிவனே, உலக ஞானம்—லௌகிக ஜ்ஞாநமானது, ஓர் அவித்தை ஆம்—ஒப்பற்ற அஜ்ஞாநமாகிய, காரணம் உடைத்து - ஹேதுவினையுடையது, இங்கு - இவ்வுலகில், அலகு இல்லாத - அளவற்ற, தன் - தனது, சொருபஞானம் பெற - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பெறின், அவிச்சை - அஜ்ஞாநமாகிய, மலம் இராது எவின் - மலமிரா தென்றால், இ சகம் - இவ்வுலகமானது, விளங்கிடவற்றோ - விளங்கவல்லதோ (விளங்காது), எ - று.

(வி - ரா.) கலை - ஆகுபெயர். உயர்தரு - ஒருசொல், இதற்குப் பகுதி உயர்தா. கலயம் கலஸம் என்னும் வடசொற்றிரிபு, சகம் ஜகம் என்னும் வடசொற்றிரிபு, (தோன்றி யழிதன்மையை தென்பது பொருள்). வற்றோ வென்னு மோகாரம் எகிர்மறை. ஓர் - ஒப்பற்ற என்றதனால் அநாகி எனப்பெறப்பட்டது. காரணம்—மூலம் எனினுமாம். சொருபஞானம் - ஆத்மைக்ய ஜ்ஞாநம்.

(உ)

வானின் மாமுகி லெழுந்தடங் குதலென மயங்கா
 ஞானிபா லெழுந் தடங்குறும் விடயங்க ணவிளி
 னுன தோர்கன விற்பொரு ணனவிலற் றிடல்போ
 ளுன மாஞ்சகத் தோற்றமெய் யுணர்வினி லொழியும்.

(ப - ரை.) மா முகில் - பெரிய மேகங்கள், வானில் - ஆகாயத்தில், எழுந்து அடங்கு தல் என - தோன்றி யொடுங்குதல் போல, விடயங்கள் - விஷயங்களெல்லாம், மயங்கா ஞானிபால் - மயங்காத ஞானியினிடத்தில், எழுந்து அடங்குறும் - தோன்றி யொடுங்கும், ணவிளின் - சொல்லுமிடத்தில், ஆனது ஓர் கனவிற்பொருள் - உண்டாகிய பொரு கனவில் கண்ட பொருள், நனவில் - ஜாக்ராவஸ்த்தையில், அற்றிடல் போல் - காணதொழிதல் போல, மெய் உணர்விலில் - மெய் ஞானத்தின் தோற்றத்தில், ஊனம் ஆம் - அழிவ தாகிய, சகத் தோற்றம் - உலகத் தோற்றமானது, ஒழியும் - ஒழிந்துபோம், எ - று.

(வி - ரை.) அடங்குறும் - ஒருசொல், பகுதி அடங்குறும்; அற்றிடலும் அது, இதற்குப் பகுதி அற்றிடு, இடுதுணிவுப் பொருள் விசுதி யென்றது மொன்று. தோற்றம் - காட்சி.

சாக்கி ரந்தொடர் சொற்பனஞ் சுழுத்தியைத் தணந்து
 மீக்கி ளந்திடு மவத்தையை மேவிய வொருவ
 னுக்கு ஞாதுரு ஞானனே யங்களா மனைத்து
 நீக்கி நின்றிடு மென்பர்நல் லறிவினி னிலைத்தோர்.

(ப - ரை.) சாக்கிரம் தொடர் சொற்பனம் சுழுத்தியை - ஜாக்ரவ்யப்ராஸஹ்யப்தி களை, தணந்து - கடந்து, மீ - அவற்றிற்கு மேலாக, கிளந்திடு - சொல்லப்படுகிற, அவத் தையை - அவஸ்த்தையை, மேவிய - பொருந்திய, ஒருவன் - ஆக்கும் - உண்டாக்கப்பட்ட, ஞாதுரு ஞானம் ஞேயங்கள் ஆம் அனைத்தும் - ஜ்ஞாநு ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும், நீக்கி நின்றிடும் - ஒழித்து நிற்பான், என்பர் - என்று சொல்லுவார், (யாரெனின்) நல் அறிவினில் - மெய்ஞ்ஞானத்தில், நிலைத்தோர் - நிலைபெற்றவர், எ - று.

(வி - ரை.) சாக்கிரம் தொடர் சொற்பனம் சுழுத்தியைத் தணந்து மீக்கிளந்திடும் அவத்தை யென்றது பரமாகிய துரியம் என்னும் ஸமாதியவஸ்த்தையை. (ச)

துரியா தீதமாம் பதத்திடைத் துளக்கற விருந்த
 பெரியா னிவ்வுல கத்துருக் காண்கிலன் பின்னர்
 கரியாய் நின்றமெய்ச் சிவத்தினைக் கண்டவன் காணன்
 திரியா மற்றொரு பொருளினைச் செவிக்கொளா னறியான்.

(ப - ரை.) துரியாதீதம் ஆம் பதத்திடை - (வாக்குமனங்களுக்கு எட்டாத) துரியாதீத மாகிய பதத்தில், துளக்கு அற இருந்த - சலம்மில்லாமலிருந்த, பெரியான் - பெரியோ னாகிய சரீவயோகி, இ உலகத்து உரு காண்கிலன் - (மீண்டும்) இந்தவுலகத்தின் வடிவினைக் காணன், பின்னர் - பிறகு, கரி ஆய் நின்ற - சாக்ரதிராய் நின்ற, மெய்ச் சிவத்தினைக் கண்ட வன் - திரியா - திரிந்து, மற்றொரு பொருளினை - வேறொரு பொருளை, காணன் - செவிக்கொளான் - கேளான், அறியான் - உணரான், எ - று.

(வி - ரை.) பதம் என்றது அவஸ்த்தையை. காணன் - கண்ணினும் பாரான். அறியான் - மனத்தினுல் நினையான். மெய்ச்சிவம் - சிதாந்தமயனாகியசரீவன் (இஷ்ட லிங்கம் எனினுமாம்). (டு)

மித்தை யாகுமிஃ வுலகமுன் னுண்மைபோல் விளங்குஞ்
சத்த தாகிய பரசிவம் வெளிப்படிற் றனது
மெய்த்து நின்றமெய்ச் சொருபமே யெங்கணும் விளங்குஞ்
சித்த மாமய லொழிந்துமுன் னூல்பல தெரிந்தோய்.

(ப - ஸா.) சித்தம் - மனத்தினது, மா மயல் ஒழிந்து - பெரிய மயக்கந் தீர்ந்து, பல முன்னூல் - அநேக வேதார்த்தங்களை, தெரிந்தோய் - அறிந்திருப்பவனே, மித்தை ஆகும் - பொய்யாகிய, இ உலகம் - முன் உண்மை போல் விளங்கும் - முன்னே மெய் போலப் பிரகாசிக்கும், சத்து ஆகிய - உண்மையாகிய, பரசிவம் வெளிப்படின் - தனது - தனதாகி, மெய்த்து நின்ற - உண்மையாய் நின்ற, மெய்ச்சொருபமே - உண்மையாகிய ஸ்வரூபமே, எங்கணும் விளங்கும் - எவ்விடத்தும் பிரகாசிக்கும், எ - து.

(வி - ஸா.) வேதம் அநாதி யாதலால் அதனை முன்னூல் என்றார், முதனூலென்று மிதனைக் கூறுவர். மெய்ச்சொருபமே - ஸாஷாந்தார ஸ்வரூபமே எனினுமாம். (சு)

சராசரலயத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் ஹரயே நமஃ.

தொண்ணூற்றுவது

(ச.) பா ண ட த் த ல ம்.

[அதாவது - அநேக கோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களின் ஸ்ருஸ்ம ஸ்த்திதி லயங்களுக்கு ஆதாரபூதமானது யாதோ என்னும் விசாரமானதும், மாயையினால் விடப்பட்ட ஸிவயோகி ஸக்தியே முதலாகி ப்ருதிவியே ஈராயுள்ள ஸகலதத்வங்களென்னும் குமிழிகளை விமர்ஸம் என்னும் பாண்டத்திலிருத்தி ஸ்வஸ்வரூபத்தினால் ப்ரகாஸிப்பதுமே பாண்டம் என்பது.]

கலநிலைத்துறை.

அண்ட நூறுகோடிகள்படைப் புடனிலை யழிவு
கொண்ட தோரிட மாகிய வதனையே குறித்துக்
கண்ட தோர்விம ரிசந்தனைக் கசடற வுணர்வார்
பண்டை நூலுணர் பவர்பாண்டத் தலமெனப் பகர்வார்.

(ப - ஸா.) பண்டை நூல் - முன்னூற்பொருளை, கசடு அற - குற்றமற, உணர்வால் - தமதறிவினால், உணர்பவர் - அறிபவர், அண்டம் நூறு கோடிகள் - நூறுகோடி யண்டங் கள், படைப்புடன் - உத்பத்தியோடு, நிலை - ஸ்த்திதி, அழிவு - லயம், (இவற்றை) கொண்டது - கொண்டிருப்பதாகி, ஓர் இடம் ஆகிய - ஒரு இடமாயிருப்பதாகிய, அதனையே குறித்து - அதையே குறிப்பிட்டு, கண்டது - கண்டதாகிய, ஓர் விமரிசந்தனை - ஒப்பற்ற விமரிசத்தை, பாண்டத்தலம் என - பாண்டத்தலமென்று, பகர்வார் - சொல்லுவார், எ - து.

(வி - ஸா.) கசடு என்றது ஐயத்திரிபுகளை, இவற்றை ஸந்தேஹ விபர்யயங்கள் என்பர் வடநூலார். விமரிசம் - பாவனை, ஆராய்ச்சியெனினுமாம், இது ஈண்டு பராஸக்தியைக் குறித்தது. உணர்பவர் பகர்வார் எனவியையும். எண்ணிறந்த ஸகல ப்ரஹ்மாண்டங்களுக்

கும் தோற்றம் நிலை ஒடுக்கங்களைக் குறித்து ஆதாரமாயுள்ள யாதொரு விமர்ஸமுளதோ, அந்த விமர்ஸமே பாண்டத்தலம் என்று சொல்லப்படும் என்பதின் கருத்து. (க)

தத்து வங்களுக் கொருகரி யாகியே சகத்திற்
கூய்த்த காரண மாய்விம ரிசப்பெய ருடைய
சத்தி தானிலங் குறுஞ்சக மடங்கிடத் தானாய்
மெய்த்த வாருயிர் விளங்கிடும் விமரிச கலையே.

(ப - ரை.) விமரிசப்பெயர் உடைய சத்தி—, தத்துவங்களுக்கு—, ஒரு கரி ஆகி - ஒரு சாக்ஷி (ஸ்வரூபினி) யாகி, சகத்திற்கு - உலகத்துக்கு, உய்த்த - செலுத்தப்பட்ட, காரணம் ஆய் - ஹேதுவாகி, இலங்குமாம் - விளங்குவாள், விமரிச கலை - விமரிச ரூபினி யாகிய கலையானது, சகம் அடங்கிட - உலகமடங்கி, மெய்த்த - மெய்யாகிய, ஆர் உயிர் - அரியவுயிர்கடோறும், தானாய் விளங்கிடும் - தானாகவே பிரகாசிப்பாள், எ - று.

(வி - ரை.) இலங்குமாம் அடங்கிட என்பன ஒருசொன்னீர், இவற்றிற்கும் பகுதிகள் முறையே இலங்குமா அடங்கிடி என்பன. ஆருயிர்-நிறைந்தவுயிர் எனினுமமையும், விமர்ஸம் என்னும் பராஸக்தி ஸகல சராசரங்களாகிய ப்ரபஞ்சத்தை விளங்கச்செய்கின்றவளாகவும், ஸகல சூதத்தவங்களுக்கும் ஸாக்ஷிஸ்வரூபமுடையவளாகவும், ஸகல வ்யாபக முள்ளவ ளாகவும் ப்ரகாஸிக்கின்றனள்; எதனிடம் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஒடுக்கத்தை யடைகின்றதோ, எது ஆகம் சித்ஸ்வரூபமாகவும் ஸதாநந்தஸ்வரூபமாகவும் விளங்குகின்றதோ என்னும் விசாரமே விமர்ஸரூபினியாகிய கலை என்பதின் கருத்து. (உ)

ஈச னோர்பர வகந்தைசேர் விமரிச வானாய்ப்
பேசு மியாவையு முணர்ந்தொழி வறுபெருந் தகையாந்
தேசு லாம்பர வகந்தையிற் சிறந்துள தாக
மாசி லாவிம ரிசநிகழ் வறுமென மதிப்பாய்.

(ப - ரை.) ஈசன் - இறைவனுனவன், பர அகந்தைசேர் - பரவகந்தையாகி கூடின, விமரிசவான் ஆய் - விமரிசவானாகி, பேசும் - சொல்லப்பட்ட, யாவையும் உணர்ந்து - எல்லாவற்றையும் மறிந்து, ஒழிவு அறு - நீய்குதலற்ற, பெருந்தகை. ஆம் - பெருங்குணத் தனுவன், தேசு உலாம் - ஒளி பெருந்திய, பர அகந்தையில் சிறந்து உள்ள ஆகி—, மாசு இல்லா - சூதமற்ற, விமரிசம் - விமரிசமானது, நிகழ்வுறும் என - விளங்குமென்று, மதிப்பாய் - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) பரவகந்தை - பரத்தோடு கூடின அகந்தை, மேலான அகந்தை யெனினு மாம். நிகழ்வுறும் - ஒருசொல். பரமாத்மா யான் என்னும் பராஹங்கார ஸமாதேஸாத் தால் பரிபூர்ண விமர்ஸமுடையவனும், ஸர்வஜ்ஞனும், ஸர்வவ்யாபகனும், ஸர்வகர்த்தாவும், ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ளவனுமானவன் மஹேஸ்வரன் எனப்படவன்; பரமேஸ்வரனுடைய விமர்ஸமானது ப்ரபஞ்சாதாரமாகிய பேரறிவின் விளக்கத்தால் பரிபூர்ணமான பராஹங் கார ஸ்வரூபம் என்பதின் கருத்து. (ங)

பரந்த தாகிய விமரிச பாண்டத்தி லடங்க
விரிந்த தத்துவ மியாவையு மேவுற வைத்துத்
தெரிந்த தன்னையே கண்டிருப் பன்றிகழ் முத்த
னருந்த வர்க்கர சாகிய வகத்திய முனியே.

(ப - ரை.) அருந்தவர்க்கு - அரிய தபோதநர்க்கு, அரசு ஆகிய - வேந்தனாகிய, அகத்திய முனியே—, நிகழ் - விளங்குகிற, முத்தன் - முத்தனுவன், பரந்தது ஆகிய -

விரித்தாகிய, விமரிச பாண்டத்தில் அடங்க—, விரித்த தத்துவம் யாவையும் மேவுற வைத்து—, தெரிந்த தன்னையே கண்டிருப்பன்—, எ - று.

(வி - னா.) அரசு-ஆகுபெயர். ஜீவன்முகத்தனாகிய சரீரயோகி விமர்ஸ பாண்டத்தில் (வைக்கப்பட்ட ஸக்திமுதல் ப்ருதிவி ஈறுகவுள்ள) ஸகல தத்வக்கூட்டங்களை யுடையவ னாகவும், ஏனைய பொருளை நோக்காதவனாகவும், ஆகம்ஸவருபத்திலேயே நிற்கின்றான் என்பதின் கருத்து.

(சு)

பாண்டத்தலம் - முற்றம்.

உ

ஓம் பகநேத்ரபிதே நம:

தொண்ணூற்றேழாவது

(ரு.) பாச ந த த ல ம்.

[அதாவது - ஸம்ஸ்த ப்ரஹ்மாண்டங்களின் உத்பத்தி ஸ்த்திதி லயங்களுக்குக் காரணி பூதமான விமர்ஸ பரபிந்துவானது திரோதாந ரூபத்தினால் சரீரஹுடன் கலந்திருக்கும் ஸக்தியில் ப்ரகாஸிக்கும், அந்த ஸக்தி ஸ்வரூபமே பாண்டஸ்த்தல ஸம்பந்நனான சரீரயோகி க்கு பாசநம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

ஓது மண்டங்கள் யாவும்வந் துதித்துநின் றெடுங்கந்

கேது வாகிய விமரிச மியாதன்க ணிலங்கு

மேதை யாமது பாசந மெனவிவண் விளம்பு

மாது பாதிய னருளிய வாகம மறைகள்.

(ப - னா.) ஓதும் - சொல்லப்பட்ட, அண்டங்கள் யாவும்—, வந்து உதித்து நின்ற ஓடுங்கற்கு - வந்து பிறந்து இருந்து இறப்பதற்கு, ஏது ஆகிய - காரணமாகிய, விமரிசம் - விமரிசமானது, யாதன் கண் இலங்கும் - எதனிடத்து விளங்குமோ, மேதை ஆம் அது - அறிவுருவாகிய அது, பாசநம் என - பாசநமென்று, இவண் - இவ்விடத்தில், விளம்பும் - சொல்லாநின்றன, (எவையெனின்) மாது பாதியன் - பெண்பாதியனாகிய சிவபிரான், அருளிய - அருள்செய்த, ஆகமம் மறைகள் - ஆகமங்களும் வேதங்களும், எ - று.

(வி - னா.) மாது ஂண்டு உமாதேவியைக்குறித்தது. மாதுபாதியனருளிய வாகமம் - ஸிவாகமம்.

(க)

வேறு பாடுறு மூலகினுக் கொருதனி வித்தாய்க்

கூறு மோர்விம ரிசப்பெயர் பராசத்தி குறுகும்

பேறி யாதெனிற் பெற்றிடும் பிரமமா மதுவே

தேறு பாசந மனைத்திற்கு மென்றுரை செய்வார்.

(ப - னா.) வேறு பாடு உறும் - வேறுபாட்டை யுடைய, உலகினுக்கு—, ஒரு தனி வித்து ஆய் - ஒப்பற்ற தனி மூலகாரணமாகி, கூறும் - சொல்லப்படுகிற, ஓர் - ஒரு, விமரிசப்பெயர்-விமரிசமென்னும் பெயரினையுடைய, பராசத்தி குறுகும்-பராசத்தியானது எதனிடம் நிலைபெற்றிருக்குமோ, (அது) பெற்றிடும் பேறு யாதெனின்—, பிரமம் ஆம்—, அதுவே—, தேறு - தெளியப்பட்ட, அனைத்திற்கும் பாசநம் என்று உரைசெய்வார் - எல்லாவற்றிற்கும் பாசநம் என்று சொல்லுவர் (அறிஞர்), எ - று.

(வி - நா.) வேறுபாடு - வேறுபடுதல் (வேற்றுமை). உரைசெய்வார் என்னும் பய நிலைக்கு அறிஞர் என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுறு முலகு என்றது ப்ரபஞ்ச விசித்திரத்தை. பேறு - பயன். பாஜம் - ப்ரபஞ்ச பாஜம். (உ)

ஆதி யாயசிற் சத்தியிச் சகமுனை யாகி
யோது மாகர ணத்துரு வாலெதி லொளிருந்
திதி லாவது பிரமமென் சிவமென வறைவர்
வேத மோடிய ராகம முணர்ந்திடு விமலர்.

(ப-நா.) ஆதி ஆய-முதலாகிய, சிற்சத்தி—, இ சகம் முனை ஆகி—, ஒதம்-சொல்லப் பட்ட, மா - பெரிய, கரணத்து உருவால் - கரணவடிவால், எதில் ஒளிரும் - எதனிடத்து விளங்குமோ, தீது இல்லா - தீமையற்ற, அது - அதுவே, பிரமம் என் - பிரமமென்கிற, சிவம் என - (பர) சிவமென்று, அறைவர் - சொல்லுவார், (யாரெனின்) வேதமோடு உயர் ஆகமம் உணர்ந்திடு விமலர் - வேதார்த்தத்துடன் உயர்ந்த ஆகமார்த்தத்தினையும் அறிந்த பரிசுத்தர், எ - று.

(வி - நா.) சிற்சத்தி - ஜ்ஞாஸக்தி. மா கரணம் - மூலாஹங்காரம். ஒளிரும் என் பதனீற்றில் ஓகாரம் தொக்கது. வேதம் ஆகமம் என்பன ஆகுபெயர்கள். எந்த சிச்சக்தி யானது ஜகதுத்தத்திக்குக் காரணமாய், மூலாஹங்கார ரூபத்தினால் எந்த பரபிந்துவில் ப்ரகாஸிக்குமோ, அந்த விமர்ஸாக்யமான பரபிந்துவே பரபிரஹ்ம ஸ்வரூபனுன பரஸிவன் என்பதிகள் கருத்து. (ந)

திங்கள் வெண்ணிலா வளைத்தையும் திகழ்த்துதல் போலச்
சங்க ரன்றனி லுறுவிம ரிசமெனுஞ் சத்தி
யிங்க னைத்தையு மொருங்குற விளக்குமென் றிசைப்பர்
மங்க லப்பெருங் கலைகளி னுழைந்திடு மதியோர்.

(ப - நா.) திங்கள் - சந்திரனிடத்து விளங்குகிற, வெள் றிலா - வெண்மையாகிய சந்திரிகையானது, அனைத்தையும் - எல்லாப் பொருள்களையும், திகழ்த்துதல் போல - விளங்குவித்தல் போல, சங்கரன் தன்னில் - சங்கரனிடத்தில், உறு-பொருந்திய, விமரிசம் என்னும் சத்தி—, இங்கு - இவ்வுலகத்திலுள்ள, அனைத்தையும் - எல்லாப் பொருள் களையும், ஒருங்குற விளக்கும் என்று - ஒருசேர விளங்குவிக்கு மென்று, இசைப்பர்-சொல் லுவர், (யாரெனின்) மங்கலம் - மங்களகரமாகிய, பெருங்கலைகளில் - பெருநூல்களில், னுழைந்திடும் - னுழைக்கின்ற, மதியோர் - அறிவுடையோர், எ - று.

(வி - நா.) சங்கரன் ஸங்கர : என்னும் வடசொற்றிரிபு, இதற்கு ஆன்மாக்களுக்கு ஹிதம் செய்பவன் என்பது பொருள். இசைத்தல் - சொல்லுதல். மங்கலப் பெருங்கலைகள் என்றது வீட்டு நூல்களை, அவை வேத ஸிவாகமங்கள். விமரிசம் என்னும் சத்தி - ஜ்ஞாந க்ரியா ஸக்தியுத்தனை பரஸிவத்தினிடத்தில் ஸத்திரமாயிருக்கும் பராமர்ஸரூபமான பராஸக்தி. அனைத்தையும் - ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் எனினுமாம். ஒருங்குற விளக்கும் என்றதனால் தனது அம்ஸத்தினால் வ்யாபித்து ப்ரகாஸித்துக் கொண்டிருக்கும் என்றபடி. (ச)

ஆதி யிற்பெறு மகரமே யுயர்சிவ மந்தா
தோது தற்கருஞ் சத்தியிச் சிவசத்தி யுருவா
மேத மற்றிடு பிரமமொன் றேயக மென்னு
மேதை நற்பதம் பொருந்துமென் றறைகுவர் மேலோர்.

நகஅ

சித்தாந்தசிகாமணி.

(ப - ரை.) ஆதியில் பெறும் - முதலில் பெறப்பட்ட, அகரமே - அ என்னும் அக்ஷரமே, உயர் சிவம் - உயர்ந்த சிவமாகும், அம் தான் - ஹம் என்பதே, ஒதுதற்கு அரு சத்தி - சொல்லுதற்கரிய சத்தியாகும், இ - இந்த, சிவசத்தி உரு ஆம் - சிவசத்தி வழவாகிய, ஏதம் அந்நி - சூற்றமற்ற, பிரமம் ஒன்றே - அகம் என்னும் - அஹமென்கிற, மேதை நல் பதம் பொருந்தும் என்று - ஜ்ஞாந்ததோடு கூடிய நல்ல பதத்தைப் பொருந்து மென்று, அறைகுவர் - சொல்லுவர், (யாரெனின்) மேலோர் - எ - று.

(வி - ரை.) மேதை மேதா என்னும் வடசொற்றிரிபு, இதற்குப் பேரறி வென்பது பொருள். பதம் - சொல். முக்ய ப்ரகாஸாத்தமகனூன சிவன் ஸத்தியுடன் சேர்ந்து எவ்வாறிருப்பனெனின், - அகரமே சிவன், ஹம்காரமே ஸத்தி, இவ்விதமாய் சிவஸத்தி மயமான பரப்ரஹ்மமானது ஒரே வஸ்துவாகிய அஹம் என்னும் பதத்திலுள்ளது என்பதின் கருத்து.

(கி)

திகழு றும்பர மாகியே சிவசத்தி மயமா
மகமெ னும்பத மடைந்துய ரருஞ்சிவ யோகி
சகம டங்கலுந் தன்னுரு வாகவே சார்ந்து
நிகழு மென்றுரை செய்திடு நிமலனா கமங்கள்.

(ப - ரை.) திகழுறும் - விளங்குகிற, பரம் ஆகி - சிவசத்தி மயம் ஆம் - சிவசத்தி யுருவாகிய, அகம் என்னும் பதம் அடைந்து - உயர் - உயர்ந்த, அருஞ்சிவயோகி - சகம் அடங்கலும் - உலகமுழுதும், தன் உரு ஆகவே சார்ந்து - தன்வடிவாகவே பொருத்தப்பெற்று, நிகழும் என்று - விளங்குவனென்று, நிமலன் ஆகமங்கள் - பரிசுத்தனான சிவபிரானும் சொல்லப்பட்ட ஆகமங்கள், உரைசெய்திடும் - சொல்லாநிற்கும், எ - று.

(வி - ரை.) திகழுறும் - ஒருசொல். பரம் - மேலான பொருள். அகம் என்னும் பதம் என்றது பராஹங்காரத்தை. சிவஸத்தியானது தேசம், காலம், ஆகாரம் இவைகளில்லாதிருத்தலான் 'திகழுறும் பரமாகி' என்றார்.

(கி)

மரம டித்துள பாசிலை மலர்முத லனவோர்
தரைய டித்துள வித்தினி லடங்குறுந் தகைபோற்
பரவு மிச்சக மியாவுமோர் பரமநல் யோகி
யிருத் யத்தனி வித்தினி லடங்குமென் றிசைப்பார்.

(ப - ரை.) மரம் அடித்துள்ள - (ஆல) மரத்திற் பொருந்தியிருக்கிற, பாசிலை-பச்சிலை, மலர் - புட்பம், முதலன் - முதலாயின, தரை அடித்துள்ள - மண்ணிற் பொதிந்திருக்கிற, ஓர் வித்தினில் அடங்குறும் தகை போல் - ஒரு (ஆலம்) விதையிலடங்கி யிருக்குந்தன்மை போல, பரவும் - விரிந்திருக்கிற, இ - இந்த, சகம் யாவும் - உலகமெல்லாம், ஓர் பரமம் நல் யோகி - ஒரு மேலான நன்மையையுடைய யோகியின், இருதயம் - ஹ்ருதயமாகிய, தனி வித்தினில் அடங்கும் என்று - ஒரு விதையிலடங்கியிருக்குமென்று, இசைப்பார் - சொல்லுவர் (மேலோர்), எ - று.

(வி - ரை.) பாசிலை - பசுமையாகிய இலை. இசைத்தல் - சொல்லுதல். மேலோர் என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

(எ)

பாசுக்கத்தலம் - முற்றம்.

ஓம் அவ்யக்தாய நம:

தோண்ணுற்றெட்டாவது

(சு) அ ங் க லே ப த் த ல ம்.

[அதாவது - திரோபாவ லக்ஷணத்துடன் கூடியிருக்கும் ஜ்ஞாந க்ரியா ஸக்திகளே பாஜநமாயுள்ள சரீவயோகி புண்யபாப கர்மங்களினால் லிப்தனாகா திருப்பதால் அங்கலேபன் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

காலம் திக்கிவை யாதியாற் கண்டித மின்றிக்
கோலஞ் சச்சிதா நந்தமா மிதுமுனம் கூறுஞ்
சீலம் கொண்டவற் குருவெனச் செப்புவ ரவன்றான்
மாலிங் கோவுமங் காலேப னென்பர்நூல் வல்லோர்.

(ப - ரை.) காலம் திக்கு இவை ஆதியால் - காலம் திக்கு என்கிற இவை முதலிய வற்றால், கண்டிதம் இன்றி - கண்டித (பரிச்சேத) மில்லாமல், கோலம் - அழகாகிய, சச்சிதாநந்தம் ஆம் இது - சச்சிதாநந்தமாகிய இதனை, முன்னம் கூறும் - முன்னே சொல்லப் பட்ட, சீலம் கொண்டவற்கு-சீலமாகக் கொண்டவனுக்கு, உரு எனச் செப்புவர் - அவன் தான் - அவனே, இங்கு - இவ்வுலகில், மால் ஓவும் - மயக்கம் நீங்கின, அங்காலேபன் என்பர் - (யாரெனின்) நூல்வல்லோர் - சிவாகமங்களில் வல்லவர், எ - று.

(வி - ரை.) கண்டிதம் இன்றி என்றது அகண்டமா யென்றபடி, உரு - வடிவு. செப்புதல் - சொல்லல். ஓவுதல் - நீக்குதல். திக்கு, தேசம், காலந்தரயம், இவைகளில் பரிச்சேத ரஹிதனாகவும், சிதாநந்த ஸ்வரூபனாகவும், ஸ்ரேஷ்ட்டனாகவும் இருக்கும் இந்த ஜ்ஞாந க்ரியா ரூபத்தையே திரோபாவமென்னும் பாவனையுடன் கூடியிருக்கும் சரீவயோகியின் ஸ்வரூபமென்றும், அதனால் சரீவயோகி அங்கலேபனென்று சொல்லப்படுவ னென்ப திதன் கருத்து.

(க)

போத மேனியா மதிஞன்வெண் புகைமுத லனவா
லோதும் வானென வொன்றொரு தொழிலொடு முறானான்
மேதை யாமிவன் றனக்கிலை விதியொடு விலக்காம்
பேத மாகிய விகற்பமு மென்றிடும் பெருநூல்.

(ப - ரை.) போதம் மேனி ஆம் - அறிவேறுவாக்க்கொண்ட, மதிஞன் - ஞானி யானவன், வென் புகை முதலனவால் - வெண்மையாகிய புகை முதலியவற்றால், ஓதும் - சொல்லப்பட்ட, வான் என - ஆகாயம் (விகாரப்பாடாதது) போல, ஒன்று - பொருந்திய, ஒரு தொழிலொடும் - ஒரு கிரியையுடனும், உறான் - பொருந்தமாட்டான், ஆல்-ஆதலால், மேதை ஆம் இவன் தனக்கு - அறிவுருவாகிய இவனுக்கு, விதியொடு விலக்கு ஆம் பேதம் ஆகிய விகற்பமும் - விதி விலக்குக்க ளென்கிற வேறுபாடாகிய விகற்பமும், இல்லை என்றிடும் - இல்லை யென்று சொல்லாநிற்கும், (எது வெனின்) பெருநூல் - எ - று.

(வி - ரை.) விதி விலக்கு - செய்வதும் தவிர்வதும். பெருநூல் என்றது வேத சரீவாக மக்களை, இவை பெருநூல் எனவே ஏனைய யாவும் சிறு நூல்களென்றவாறுயிற்று. ஒரு தொழிலொடும் - ஸம்ஸார பத்தங்களான பாபகர்மங்களினால் எளினுமாம். புகை முதலானவைகளினால் ஆகாஸமானது எவ்வாறு லிப்தமாயிருப்பதில்லையோ, அவ்வாறு சித்

ரூபனாயிருக்கும் சிவயோகி ஸம்ஸார பந்தங்களான பாபகர்மங்களினால் லேபிக்கப் பட்டிருப்பதில்லை; பின்னும் அந்த சிவயோகிக்கு விதிநிவேததங்களும், ஸங்கல்ப விகல்பங்களும், கர்மத்தின் வாஸனையும் கூட இருப்பதில்லை; ஆதலால் சிவயோகி புண்யபாப கர்மங்களினால் நிர்லிப்தன் எனப்படுவன்; வாஸநாரஹிதனான சிவயோகிக்கு ஸர்வத்ர அபேத ஜ்ஞாநமே இருக்கும் என்பதிதன் கருத்து. (௨)

வேறு பட்டிடு கடாதியால் விசம்புவேறுறினும்

வேறு பட்டிடா வாநென விமலமெய்ப் பிரமம்

வேறு பட்டிடு முபாதியால் வேறுவேறுறினும்

வேறு பட்டிடா தெனமறை விளங்குற விளம்பும்.

(ப - னா.) வேறுபட்டிடு - வெவ்வேறு வகைப்பட்ட, கடாதியால்-கடமுதலியவற்றால், விசம்பு - ஆகாயமானது, வேறு உறினும் - வேறுபடினும், வேறுபட்டிடா ஆறு என - வேறுபடாதவாறுபோல, விமலம் - பரிசுத்தமாகிய, மெய் பிரமம் - உண்மையாகிய பிரமமானது, வேறுபட்டிடும் உபாதியால் வேறு வேறு உறினும்—, வேறுபட்டிடாது என - வேறுபடாதென்று, மறை - வேதங்கள், விளங்குற விளம்பும் - விளக்கமாகச்சொல்லும், எ -று.

(வி - னா.) கடாதி - குடமுதலியன, இவற்றால் ஆகாசம் வேறு படுதலாவது கடா காசம் மடாகாசம் கூபாகாசம் முதலிய பெயர்களால் வேறுபடுதல். பிரமம் உபாதியால் வேறுபடுதலாவது கூடஸ்த்த ப்ரஹ்மம் முதலிய பெயர்களால் வேறுபடுதல். கடமடாதி களிலிருக்கும் ஆகாசமானது உபாதி ஸம்பந்தத்தினால் பிந்ம் எனப்பட்டிருந்த போதிலும் அது எவ்வாறு அபிந்ம் என்று சொல்லப்படுகிறதோ, அவ்வாறே உபாதிவஸத்தினால் ப்ரஹ்ம தேவ தாநவர் என்னும் ப்ரதீதி யுண்டாயிருந்த போதிலும் அது எவ்வாறு அகண்டமானதோ, அவ்வாறு அந்த சிவயோகியின் ஜ்ஞாநமும் அகண்டமாயிருக்கும் என்பதிதன் கருத்து. (௩)

வான மேயென வளவற வயங்குறும் பிரம

மான வங்கதிற் சிற்கலை விசேடமென் றறிவாய்

மானி டங்கட வுளர்விலம் கெணுந்தகை மருவான்

ஞானி யாவையும் தன்வடிவ வாகவே நண்ணும்.

(ப - னா.) வானமே என - ஆகாசம் போலவே, அளவு அற வயங்குறும் - எல்லையற விளங்குகிற, பிரமம் ஆன - ப்ரஹ்மமாகிய, அங்கு அதில் - அதனிடத்தே, சிற்கலை - ஞான கலையே, விசேடம் என்று அறிவாய்—, ஞானி - ஞானியானவன், மானிடம் கடவுளர் விலங்கு என்னும் தகை மருவான்—, யாவையும் - எல்லாவற்றையும், தன் வடிவ ஆகவே நண்ணும் - தனதுருவமாகவே பாலிப்பன், எ -று.

(வி - னா.) வயங்குறும்-ஒருசொல், பகுதி வயங்குறும். விலங்கு - ம்ருகாதிகள். தகை-தன்மை. மருவல் - பொருத்தல். சிதாகாசஸ்வரூபனாகவும் ஜீவன் முத்தகைவும் இருக்கும் இந்த சிவயோகிக்குப் புண்ய கர்மத்தினால் வரித்தமான தேவத்வமும், புண்யபாப மிஸ்ர கர்மத்தினால் மனுஷ்யத்வமும், பாபகர்மத்தினால் திரியக் ப்ராணித்வமும் இல்லை; பின்னை யாதெனின், ஸர்வத்ர பரிபூர்ணமான சிதாகாச ஸ்வரூபத்வமொன்றே யிருக்கும் என்பதிதன் கருத்து. (௪)

அங்கலேபத்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் தக்ஷாத்வரஹராய நமஃ

தோண்ணுற்றென்பதாவது

(எ.) சுபராஞ்ஞத்தலம்.

[அதாவது - அங்கலேபமில்லாத சரிவயோகி பாஸபஞ்சக ரஹிதனு யிருப்பதனும், வ்யாபகனு யிருப்பதனும், ஏகத்வமடைந் திருப்பதனும், தன்னே வேறாகவும் மற்றவர்களைத் தனக்கு அயர்களாகவு மறியாமலும், ஸம்யோக வியோகங்கள், பந்தமுக்கிகள், ஸங்குதுக்கங்கள், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள், ஓனத்த்க்ருஷ்ட்ய நைக்ருஷ்ட்யங்களில்லாமலு மிருப்பவனே சுபராஞ்ஞன் என்பது.]

கலிலிலைத்துறை.

ஏக மாகியே யறிவுரு வாயள விசையா
தாரு மோர்பிர மத்தினிற் கலங்கிடு மரிய
யோகி யாமவன் றன்னையும் பரனையு முணரும்
பாரு பாடுறு மியல்பினே யுடையனோ பகராய்.

(ப - ரை.) ஏகம் ஆகியே - ஒன்றாகியே, அறிவுருவாய் - ஞானவடிவாகி, அளவு இசையாது ஆகும் - அளவுக்கடங்காத தாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பிரமத்தினில்—, கலங்கி டும் - கலங்கிடு (ஒடுங்கும்), அரிய - அருமையாகிய, யோகியாமவன்—, தன்னையும் பரனையும்—, உணரும் - அறிதற்குரிய, பாருபாடு உறும் - பாருபாட்டினே யடைகிற, இயல் பினே உடையனோ - இயல்புடையனோ, பகராய் - சொல்லாய், எ - று.

(வி-ரை.) “திரிவிதவுலகத்தரி தொரு ஞானி” என்பவாகலின் ‘அரிய யோகி’ என்றார். பாருபாடு - பாருபடுதல் (பகுக்கப்படுதல்). உடையனோ வென்னு மோகாரம் எதிர்ப்பறை. தேஜோமயமாகவும், “ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ராஹ்மம்” என்னும் ஸ்ருத்திப்ரமாணத்தினுல் ஸ்வகத ஸஜாதீய விஜாதீய பேத ஸூஞ்யமாகவும், சிதாநந்த ஸ்வரூபமாகவும், ஸாஸ்வத மாகவும், நிர்மலமாகவு மிருக்கும் பரப்ரஹ்மத்தில் ஸாமரஸ்யதை யடைந்திருக்கும் சரிவயோகிக்குத் தன்னையாவது மற்றெதையாவது அறிவதில்லை என்பதிதன் கருத்து. (க)

ஞான சீலமே வினற்குரீ நானெனு மயலோ
டான வின்பதுன் பம்புணர் வகறறே வாதி
மான ஞாதரு ஞேயம்வா லறிவறி யாமை
யின மேலொடு பந்தம்வீ டிவைமுத லில்லை.

(ப - ரை.) ஞான சீலம் மேவினற்கு - ஞானவொழுக்கத்தை யடைந்தவனுக்கு, லீ நான் என்னும் மயலோடு—, ஆன - உண்டாகிய, இன்பதுன்பம் - சுகதுக்கங்கள், புணர்வு அகறல் - கூடுதல் பிரிதல், தேவாதி மானம் - தேவாதிகளில் அபிமானம், ஞாதரு ஞேயம்—, வால் அறிவு அறியாமை—, ஈனம் மேலொடு - இழிவு உயர்வு என்பவற்றோடு, பந்தம் வீடுபந்த மோஷங்கள் ஆகிய, இவை முதல்-இவை முதலியவை, இல்லை—, எ-று

(வி - ரை.) வாலறிவு - மெய்யறிவு. அறியாமை - அவிவேகம். (உ)

தேச காலமற் றொளிதரு தேசடை தவினா
லாசி றன்னையும் பரனையு மறிந்திடா மையினா
லேசி றன்னொடு பரமறி யாத்தல மிதனைப்
பேசு மாகம மென்றறி யருந்தவப் பெரியோய்.

(ப - ரை.) அருந்தவம் - அரிய தவத்தொழிலை மேற்கொண்ட, பெரியோய் - பெரியோனாகிய அகத்திய முனிவனே, தேசகாலம் அற்று - தேச காலங்களை நீக்கி, ஒளி தரு - ஒளிக்கின்ற, தேச அடைதலினால் - ஒளியுருவாய் பொருந்துதலாலும், ஆசு இல் - சூற்றமற்ற, தன்னையும் பரனையும் அறிந்திடாமையினால் - தன்னையும் பரனையும் அறியாமையாலும், ஏசு இல் - பழிப்பில்லாத, தன்னொடு பரம் அறியாதலம் (என்று) இதனை, ஆகமம் பேசும் என்று—, அறி - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) ஒளிதரு - ஒருசொல், பகுதி ஒளிதா. அறிந்திடாமை என்பதில் பகுதி அறிந்திடு. ஏசு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர், போல் - புகழ்தல், தன்னொடு பரம் அறியாத் தலம் - ஸ்வபராஞ்ஞஸ்த்தலம். தேசகால வரையிலடங்காத ஐஞ்ஞாந ஜ்யோர்திமயப் பேற்றால் தான் அங்ஙன் என்னும் ஐஞ்ஞாநம் தொலைவதனால் ஸ்வபராஞ்ஞஸ்த்தலம் என்ப திதன் கருத்து. (௩)

சுபராஞ்ஞஸ்த்தலம் - முற்றும்.

உ

ஓம் ஹராய நமஃ

நூ ரு வ து

(அ.) பாவாபாவலயத்தலம்.

[அதாவது - அஹம்பாவ மில்லாமலிருக்கும் ஸஞ்ஞமான சிதாகாஸத்தில் ஐக்யத்தை யடைந்திருக்கும் ஸ்வபராஜ்ஞாந மில்லாத லிங்கைகையனுக்கு எந்த வஸ்துவின்னிடத்திலும் பாவாபாவங்களில்லா திருப்பதே பாவாபாவலயம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

பகுத்து நின்றுநீ நானெனும் பரிசில தாகி
யுகப்ப டைந்திடு சூனிய சிதம்பரத் தொன்றார்
தகப்பெ ருந்தகை யாகிய யோகியைச் சாரா
மிகுத்து நின்றபா வாவாவ மெனவறி மேலோய்.

(ப - ரை.) மேலோய் - மேலானவனாகிய அகத்திய முனிவனே, பகுத்து நின்று - பகுக்கப்பட்டிடு நின்று, நீ நான் என்னும் பரிசு இலது ஆகி - நீ நானென்னும் தன்மையில் லாததாகி, உகப்பு அடைந்திடு - மகிழ்வடைதற்குரிய, சூனிய சிதம்பரத்து - சூனியம் போன்றதாகிய சிதாகாஸத்தில், ஒன்று ஆம் - ஒன்றுபட்டதற்குரிய, தக - தகுதியாக, பெருந்தகை ஆகிய யோகியை —, மிகுத்து நின்ற பாவாபாவம் சாரா என - மிக்கு நின்ற பாவாபாவங்கள் அடையாவென்று, அறி - அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - ரை.) பெருந்தகை - பெருங்குணமுள்ளவன், (பெருங்குணம் - ஞானகுணம்). பாவாபாவம் - பாவ நிர்ப்பாவம், (நினைவு நினையாமை). சூனியம் - ஒன்றுமில்லாமை. (௧)

ஈங்கு நானெனும் பாவத்திற் கிலாமைவந் துறலாற்
நீங்கி லாதவான் மாவினத பாவமுஞ் செப்புற்
றாங்கி லாமையை யடைதலா லச்சீவன் முத்த
னோங்கு பாவமோ டபாவமு மிலனென வுணர்வாய்.

(ப - ரை.) ஈங்கு - இவ்விடத்து, நான் என்னும் பாவத்திற்கு—, இல்லாமை வந்து உறலால் - இன்மை வந்து பொருத்தலாலும், நீங்கு இல்லாத ஆன்மாவினது அபாவ மும்—, செப்புற்று - சொல்லப்பட்டிடு, ஆங்கு - அவ்வாமே, இல்லாமையை அடைதலால் -

இன்மையை யடைதலாலும், அ - அந்த, சீவன்முத்தன் —, ஐங்கு - உயர்ந்த, பாவமோடு அபாவமும் இலன் என - பாவாபாவங்க ளில்லாதவ னென்று, உணர்வாய் - அறியக் கடவாய், எ -று.

(வி-ரை.) நான் என்னும் பாவமும், அதனது அபாவமும் இல்லாமையால் பாவாபாவங்கள் நீங்கினவனாய் சீவன்முத்தன் விளங்குகிறான் என்பதிகள் கருத்து. (உ)

பந்த மோவிய பெருமையோ னின்பதன் பத்தில்
வந்த பாவமு மபாவமு மிலனென மதிப்பா
யுந்து ஞானியாய்ப் பாவமு மபாவமு மொழித்தோ
னந்தி லுள்ளதா யினுமில்ல தாயினு மறியான்.

(ப - ரை.) பந்தம் ஓவிய - பந்தம் நீங்கின, பெருமையோன் —, இன்பதன்பத்தில் வந்த—, பாவமும் அபாவமும் இலன் என—, மதிப்பாய் - அறியக்கூடவை, உந்தும் ஞானியாய் - மிக்க ஞானமுடையவனாய், பாவமும் அபாவமும் ஒழித்தோன்—, உள்ளது ஆயினும் இல்லது ஆயினும் அறியான்—, எ -று.

(வி - ரை.) மூலாஹங்கார மில்லாதவனாகவும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகவுமிருக்கும் மஹாபுருஷனுக்கு ஸுகதுக்காதிகளின் சம்பந்தங்களில் பாவாபாவங்களிருப்பதில்லை, பாவாபாவங்களை விடுகிறவருடைய பரசிகயோகிக்கு யாதொரு சித்தஸ்வரூபமான ஜ்யோதியில் ஸத்ரூபமாவது அஸத் ரூபமாவது யாதும் காணப்படுகிறதில்லை என்பதிகள் கருத்து. அந்தில் - அசை. (௩)

தோன்று பாவமு மபாவமு மெங்கனும் தோயான்
சான்ற தாஞ்சிவத் தேகமாந் தகையினே னதனை
லான்று நின்றபா வாவலயத்தல மதனை
ஞான்ற வார்சடைக் கடவுளா கமமெலா நவிலும்.

(ப - ரை.) சான்று ஆம்-சாந்தியாகிய, சிவத்து - சிவமென்னும் பொருளினிடத்தில், ஏகம் ஆம் தகையினேன் - ஒன்றுபட்ட தன்மையை யுடையவன், எக்கனும்-எவ்விடத்தும், தோன்று - உண்டாகிற, பாவமும் அபாவமும் தோயான்—, அதனால்—, ஆன்று நின்ற - அகன்று நின்ற, பாவாபாவலயத்தலமதனை—, ஞான்ற - தொங்குகிற, வார்சடை - நீண்ட சடையையுடைய, கடவுள் - சிவபெருமானும் சொல்லப்பட்ட, ஆகமம் எல்லாம் —, நவிலும் - சொல்லும், எ -று.

(வி-ரை.) சான்று என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விருதி. தோய்தல்-பொருந்தல், சிவத்து ஏகமாந்தகையினேன்-லக்கைக்கயன். ஆன்று அகன்று என்பதன் மருஉ. தலமதனை என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விருதி, மஹாபவ அதனை யென்றுரைப்பினு மிழக்காது. ஞான்ற என்பதற்குப் பகுதி ஞால். ஞான்றவார் சடைக் கடவுளாகமம் - சரீராகமம். சரீவ லக்கைக்கயனான சரீவயோகிக்கு எந்த வஸ்துவின்விடத்தாலும் பாவாபாவங்களில்லை யாதலால், இது பாவாபாவலயத்தலமென்று சொல்லப்படும் என்பதிகள் கருத்து. (ச)

பாவாபாவலயத்தலம் - முற்றம்.

உ
ஓம் பூஷதந்தபிதே நம:.

நூற்றேன்றாவது

(கூ.) ஞானஞானியத்தலம்.

—o—o—o—

[அதாவது-ஸம்பரஜ்ஞாந ஸஞ்ஞானகவும, பாவாபாவலய ஸம்பந்நகவும, பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபகவுமிருக்கும் ஸிவயோகியினிடத்தில் ஏகத்வமடைந்து இது உத்தமமானது இது அதமமானது என்னும் பாவாபாவ விசாரயுக்தமான விகல்பஜ்ஞாநமின்மையே ஞானஞானியம் என்பது.]

கலிநிலைத்துறை.

பராபரத்தினை விழைந்தபா வாவாவ விவேகம்
விராவு நற்பெரு ஞானமொண் பிரமத்தின் மேவுந்
நிராதெ னப்பட லான்ஞான ஞானிய மிசைக்கு
மராவு டைச்சடை யெம்பிரா னுகம மனைத்தும்.

(ப - ஞா.) அரா உடை-பாம்பையுடைய, சடை-சடாபாரத்தைச் சுமந்த, எம்பிரான்-
சிவபெருமானது, ஆகமம் அனைத்தும் - ஆகமங்களெல்லாம், பராபரத்தினை - விழைந்த -
விரும்பிய, பாவாபாவ விவேகம் - விராவும் - பொருந்தின, நல் பெரு ஞானம் - ஒள்
பிரமத்தில் மேவுந்து இராது எனப்படலால் - ஒட்பமாகிய பிரமத்தின் பொருந்தி யிரா
தென்று சொல்லப்படுதலால், ஞானஞானியம் இசைக்கும் - ஞானஞானியமென்று இந்தத்
தலத்தைச் சொல்லும், எ - து.

(வி - ஞா.) அனைத்தும் - எல்லாவற்றாலும். ஒட்பம் - அழகு. ஞானஞானியம் -
ஜ்ஞாநாபாவம், இசைத்தல் - சொல்லல். பராபரம் - பரம் அபரம். பாவாபாவ விவேகம் -
பாவாபாவஜ்ஞாநம்.

(க)

நீரி னீரும்வெந் நெருப்பினி நெருப்புமே போல
வாரு மோர்பிர மத்தினி லயிக்கமுந் தடைந்த
பேரி னேன்விபா கத்தினுந் காண்குற னென்று
சாரு மாகம நெறியுணர்ந் தவருரை தருவார்.

(ப - ஞா.) நீரில் நீரும் - வெம் நெருப்பினில் நெருப்புமே போல - ஆரும் -
எங்கும் நிறைந்த, ஓர் பிரமத்தினில் அயிக்கம் உற்று அடைந்த பேரினேன் - விபாகத்தி
னால் காண்குறன் என்று - சாரும் - தாமடைந்த, ஆகம நெறி உணர்ந்தவர் - உரை
தருவார் - சொல்லுவார், எ - து.

(வி - ஞா.) ஆரும் ஓர் பிரமம் - மஹாலிங்கம். அயிக்கமுந் தடைந்த பேரினேன் -
பாவாபாவலயன். விபாகம் - வேறுபாடு (பிர்நம்). காண்குறன் - காணமாட்டான், (பகுதி
காண்குறு). ஆகமநெறி - ஸிவாகம மார்க்கம். உரைதருவார் - ஒருசொல், (பகுதி உரைதா).

பேத மாறிய வனைத்துமா மொருபிர மத்தின்
ஞாது ராதிகள் வழக்கினுந் றேன்றுது ஞானம்
யாது மேவுது மியாதுமே வாதென வெய்ப்பாய்
போத வாரமு துண்டருந் தமிழ்க்கலை புகன்றோம்.

(ப - ஞா.) போதம் ஆர் அமுது உவ்வு - ஞானமாகிய நிறைந்த அமிர்த்தத்தைப் பருகி,
அரு - அருமையாகிய, தமிழ்க்கலை புகன்றோம் - தமிழ் மொழி மொழிந்தவனே, பேதம்
மாறிய - வேற்றுமை பொழிந்த, அனைத்தும் ஆம் ஒரு பிரமத்தில் - ஞாதுரு ஆதிகள் -

வழக்கினால்—, தோன்றும்—, காணப்படும், ஞானம்—, யாது மேவுதும் யாது மேவாது என—, எய்ப்பாய்— அறியக்கடவை, எ - று.

(வி - னா.) போதவாரமுதுண்டருந் தமிழ்க்கலை புகன்றோய் என்ற விளி அகத்திய முனிவரைக் குறித்தது. வழக்கினால் - வழக்கத்தால். எய்த்தல் - அறிதல். எல்லா ஸ்வரூபமானதும், பேதஸங்கையற்றதுமாகிய பரதத்தவத்தில் ஜ்ஞாத்ரு முதலிய வ்யவஹாரத்தினு ளுண்டாகும் ஜ்ஞாநமானது ஏற்படாது என்பதிதன் கருத்து. (௩)

வான மாமென வடிவில்சின் மாத்திர மாகி
மான மின்றிவே ரென்றெனும் படாதுதான் மலர்ந்தொள்
றான வோர்பிர மத்தினி னுன்னு மதனான்
ஞான பாவனை பாவிப்போன் யாவனீ நவில்வாய்.

(ப - ரை.) வானம் ஆம் என - ஆகாயமாமென்று சொல்லும்படி, வடிவு இல் - உருவமில்லாத, சின் மாத்திரம் ஆகி—, மானம் இன்றி - அபிமானமில்லாமல், வேறு ஒன் றெனும் படாது - மற்ருென்றுடனும் கலவாமல், தான் மலர்ந்து - தானாகவே விரிந்து, ஒன்று ஆன - ஏகரூபமாகிய, ஓர் பிரமத்தினில் நான் என்னும் அதனால்—, ஞானபாவனை பாவிப்போன் யாவன்—, நீ நவில்வாய் - நீ சொல்லக்கடவை, எ - று.

(வி - னா.) ஓர் பிரமம் - ஒப்பற்ற பிரமம் (மஹாலிங்கம்). நவில்ல் - சொல்லல். நிரீவிகாரமாகவும், நிராகாரமாகவும், எல்லையில்லாததாகவும், நித்யமாகவுமிருக்கும் பர ப்ரஹ்மமானது ஆகாஸத்தைப் போல அகண்டமாயிருக்கும் ; அந்தப் பரப்ரஹ்மமானது ப்ருதிவி முதலிய பூதங்கள், புத்தருஹஸ்பதியாதி க்ரஹங்கள், அஸ்திரீயாதி நக்ஷத்ரங் கள், விஷ்ணுவாதி தேவர்கள், மனிதர்கள், பஸு-பஷ்யாதி ப்ராணிகள் முதலானவைகள் ஒன்று மல்லாமல் ஸச்சிதநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ; இவ்விதமான பரப்ரஹ்மத்தில் தாதாத்மயத்தை யடைந்திருக்கும் சிவயோகிக்கு விகல்பஜ்ஞாந முண்டாவதில்லை என்பதி தன் கருத்து. (௪)

ஞேய மாகவொன் றெதிருந் நின்றிடா மையினாற்
பாய ஞானகு னியமென்றும் பாவிக்கப் படுமாத்
றாய தானசத் தாநந்த வடிவமாஞ் சோதி
மேய வோர்பரா காசமொத் தெங்கணும் விளங்கும்.

(ப - ரை.) ஞேயம் ஆக - காணப்படு பொருளாக, ஒன்று - ஒருபொருளும், எதிர் உற நின்றிடாமையினால் - எதிரே நில்லாமையால், பாய - பரவிய, ஞானகுனியம் —, என்றும் பாவிக்கப்படும்—, ஆல் - ஆதலால், அயது ஆன - பரிசுத்த மானதாகிய, சத்து ஆநந்த வடிவம் ஆம் சோதி—, மேய - பொருந்திய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பராகாசம் ஒத்து—, எங்கணும் விளங்கும் - எவ்விடத்தும் பிரகாசிக்கும், எ - று.

(வி - ரை.) ஞானகுனியம் - ஞானபாவம். பாவிக்கப்படுதல் - நினைக்கப்படுதல். அறியப்படும் பொருளின்மையால் விசேஷமாக ஸூன்யம் போனதாய்ப் பாவிக்கப் படுகின்றது; ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய முதலியவைகளால் ஸூன்யமும், ஜ்ஞாநம் இச்சை முதலிய குணங்களால் ஸூன்யமும், முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் ஸூன்யமும், எங்கும் எப்போதும் இரண்டாவதாகிய பதார்த்தத்தால் ஸூன்யமுமாதலால் பாவிக்கப்படும் பொருள் யாதாமில்லாமல் ஸூன்யமாய்ப் பாவிக்கப்படுகின்றது; கேவலம் ஸச்சிதநந்த ப்ரகாஸமாயுள்ளதும், இரண்டாவதில்லாததுமாகிய வடிவமும் பரமாகாஸமுமாகிய பரப்ரஹ்மமானது ஸூன்யம் போல விளங்குகின்றது என்பதிதன் கருத்து. (௫)

குனி யம்பெறு ஞானாதி கற்பனைச் சோதி
யான வொண்சிவ லிங்கமாந் தன்னுரு வதனீந்
றானி ரண்டற வடைந்துள தகுதியோன் மனக்கு
ஞான மென்பதொன் நிலையென வறைகுவர் நல்லோர்.

(ப - னா.) சூனியம் பெறும் ஞானுதி கற்பனை—, சோதி ஆன ஒன் சிவலிங்கம் ஆம் தன் உருவதனில்—, இரண்டற அடைந்துள தகுதியோன் தனக்கு—, ஞானம் என்பது ஒன்று இல்லை என நல்லோர் அறைகுவர்—, எ - று.

(வி - னா.) சோதி ஆன ஒன் சிவலிங்கம்-மஹாலிங்கம். இரண்டற வடைந்துளோன்-அத்வைதமாய்க் கலந்திருப்பவன். அறைதல்-சொல்லல். ஜ்ஞானேச்சா ஸங்கல்ப மிராததும், எல்லாப் பொருட் சாதங்களில்லாததும், தனக்குமேல் ஓர் ஸ்ரேஷ்ட்ட மில்லாததும், ஸ்வயம் ப்ரகாஸ சித்ரூபமாயுள்ளதுமான ஜ்யோதிர்லிங்கமாகிய மஹாலிங்கத்தில் ஏகத்வத்தை யடைந்தவனுக்கு வ்ருத்திஜ்ஞாந நிகழ்ச்சி எவ்வாறு ஏற்படும்? அதாவது ஜ்ஞாநாதி ஸங்கல்ப ஸூந்யமாகவும், ஸர்வார்த்த ஸாதந ரஹிதமாகவும், ஜ்யோதிர்லிங்க ஸ்வரூபமாகவுமிருக்கும் ஸ்வப்ரகாஸத்தில் ஐக்யமடைந்திருக்கும் ஸிவ்யோகிக்கு வ்ருத்திஜ்ஞாந முண்டாவதில்லை என்பதிதன் கருத்து. (சு)

சான்று காரணத் துவமொடு காரியத்தன்மை
யேற்ற சேடமோடு மற்றசேடித்துவ மிலானைப்
போற்று மோர்ப்பர முத்தனென் றறைகுவர் புலவ
ராற்றல் சாறவத் துயர்தரு மகத்தியப் பெயரோம்.

(ப - னா.) ஆற்றல் சாஸ் - வல்லமை மிகுந்த, தவத்து - தவத்தினால், உயர்தரும் - உயர்ந்த, அகத்தியப் பெயரோம் - அகத்தியனென்னும் பெயரையுடையவனே, சாற்று - சொல்லப்பட்ட, காரணத்துவமொடு காரியத்தன்மை—, ஏற்ற - தகுதியாகிய, சேடமோடு உற்ற சேடித்துவம்—, இல்லானை - இல்லாதவனே, போற்றும் - (யாவரும்) போற்றுதற்குரிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பரமுத்தன் என்று—, புலவர் அறைகுவர்—, எ - று.

(வி - னா.) தவத்தின் மிக்கதோராற்ற லின்மையால் அதனை ‘ஆற்றல் சாறவம்’ என்றார், அகத்தியர் கௌதமர் முதலியோரால் இந்திரன் முதலியோரடைந்த அருந் துயரே யிதற்குச் சான்று பகரும். சேடமோடு சேடித்துவங்களை ஸ்ரேஷ்ட ஸ்ரேஷ்டியென்பர் வடனூலார், இவற்றிற்குப் பொருள் முறையே அடிமையும் ஆண்டானும், புலவர் - அறிவுடையோர், (புலம் - அறிவு). எந்த ஜ்ஞாநிக்கு காரண நிலைமையாவது கார்யநிலைமையாவது அல்லது ஸ்ரேஷ்டத்தன்மையாவது ஸ்ரேஷ்டத்தன்மையாவது இல்லையோ, அந்த ஜ்ஞாநியே பரமுத்தன் என்று சொல்லப்படுவான் என்பதிதன் கருத்து. (எ)

ஞானகுனியத்தலம் - முற்றும்.

இவ்விதமாய் ஸ்வீகருதப்பரஸாதம், ஸ்ரேஷ்டோதநம், சராசரஸயம், பாண்டம், பாஜம், அங்கலேபம், ஸ்வபராஜமும், பாவாபாவஸயம், ஜ்ஞாநஸூக்யம் என்றும் ஒன்பது ஸ்த்தலங்களில் கூறிய தர்மங்களுடனே கூடியிருந்தலால் ஜ்யோதிர்லிங்கமாகிய மஹாலிங்கத்தில் இரண்டாவது பொருளில்லாது வ்ருத்திஜ்ஞாந மின்ந் ஏகத்வமடைந்தபர முத்தனும் அங்கஸ்த்தலத்து ஆறாவதுமான ஐக்யனே மஹாலிங்கையன் என்று அறியப்பட்டான்.

சு - வது. மஹாலிங்கஸ்த்தலம் - முற்றிற்று.

ஆக - காப்பு பாயிரம் உள்பட செய்யுள் - அநுசூ.

த்வீதீய பரிச்சேதமாகிய
லிங்கஸ்த்தலம் ஸம்பூர்ணம்.

அங்கலிங்க ஸம்பந்தம்.

ஷட்விதலிங்கார்ச்சனை.

தேவத்தில் குதம் குஹ்யம் நாபீ ஹ்ருதயம் கண்டம் ப்ருமத்யம் என்னும் ஷட் ஸ்த்தாங்கங்ளுள்ளதும், அந்த ஸ்த்தாங்கங்களில் முறையே சதுர்தள ஷட்டள தஸதள த்வாதஸதள வேடாஸதள த்விதளங்கள் என்னும் ஷட்வித தளங்க்ளுள்ளதும், சதுரஸரம் அர்த்தசந்தரன் த்ரிகோணம் ஷட்கோணம் வ்ருத்தம் சித்ரம் என்னும் ஷடாகாரங்க ளுள்ளதும், ப்ருதிவி அப்பு தேபு வாயு ஆகாஸம் ஆத்மா என்னும் ஷட்டூதங்க்ளுள்ளதும், பீதம் ஸ்வேதம் ரக்தம் நீலம் ஸ்ப்படிகம் மாணிக்கம் என்னும் ஷட்வாணங்க்ளுள்ளதும், வாதிலாந்தம் பாதிலாந்தம் டாதிபாந்தம் காதிடாந்தம் அகாராதி வேடாஸஸ்வரங்கள் ஹம் க்ஷம் என்னும் அக்ஷரங்க்ளுள்ளதும், யவாஸி ம ந ஓம் என்னும் ஷட்ப்ரணவங்க ளுள்ளதும், ஆதாரம் ஸ்வாதிஷ்ட்டாந்தம் மணியூரகம் அநாஹம் விஸூத்தி ஆஜ்ஞேயம் என்னும் ஷட்சக்ரங்க்ளுள்ளதும், அந்தச் சக்ரங்களில் முறையே மூர்த்திகரித்திருக்கும் ஆசாரலிங்கம் குருலிங்கம் ஸ்ரீவலிங்கம் ஜங்கமலிங்கம் ப்ரஸாதலிங்கம் மஹாலிங்கமாகிய ஷட்லிங்கங்க்ளுண்டு. அவ்லிங்கங்கள் கரஸ்த்தலத்தில் உள்ள இஷ்டலிங்கத்தின் வ்ருத்த ம்மத்யம் கோமுகம் வர்த்துலம் நாளம் பீடம் என்னும் ஷட்ஸ்த்தாங்கங்களில் இருக்கின்றன வெனவறிந்து, இஷ்டலிங்கத்திலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல ஜலத்தையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸ்ரீவாகந்தம் பரிஹம் பரமாநந்தம் ஸாந்தி க்ஷமை ஸந்தோஷம் என்னும் ஷட்ஜலங்களையும் அபிஷேகஞ்செய்து, இஷ்டலிங்கத்திலி ருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல கந்தத்தையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்வித லிங்கங்களுக்கு ப்ருதிவிந்வ்ருத்தி அப்பு நிவ்ருத்தி தேஜோநிவ்ருத்தி வாயுந்வ்ருத்தி ஆகாஸ நிவ்ருத்தி ஆத்மநிவ்ருத்தி என்னும் ஷட்கந்தங்களையும் லேபித்து, இஷ்டலிங்கத்திலிருக் கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூலாக்ஷதையையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்விதலிங் கங்களுக்குச் சித்தம் புத்தி அஹங்காரம் மனம் ஐந்தாம் பாவம் என்னும் ஷடக்ஷதை களையும் இட்டு, இஷ்டலிங்கத்திலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல புஷ்பத்தை யும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு மேற்கூறிய சதுர்தள ஷட்டள தஸதள த்வாதஸதள வேடாஸதள த்விதள கமலங்களென்னும் ஷட்புஷ்பங்களையும் தரித்து, இஷ்டலிங்கத்திலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல தூபத்தையும் சக்ரங்களிலி ருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு மேற்கூறிய கமலங்களுள் வாஸன்களென்னும் ஷட் தூபங்களையும் கொடுத்து, இஷ்டலிங்கத்திலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல தீபத்தையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு மேற்கூறிய பீத ஸ்வேத ரக்த நீல ஸ்ப்படிக மாணிக்க வர்ணங்களாகிய ஷட்தீபங்களையும் காட்டி, இஷ்டலிங்கத்திலி ருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல ஹவேத்யத்தையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட் விதலிங்கங்களுக்குக் கந்தம் ரஸம் ரூபம் ஸ்பர்ஸம் ஸப்தம் த்ருப்தி என்னும் ஷட்வித ஹவேத்யங்களையும் படைத்து, இஷ்டலிங்கத்திலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸத்தூல தாம்பூலத்தையும் சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்விதலிங்கங்களுக்கு ஸ்ரத்தாபக்தி நிஷ்ட்டா பக்தி அவதாரபக்தி அனுபவபக்தி ஆநந்தபக்தி ஸுமரஸபக்தி என்னும் ஷட்வித தாம்பூலங் களையும் ஸமர்ப்பித்து, மேற்கண்ட ஷட்விதலிங்கங்கள் மேற்கண்ட ஸ்த்தாங்கங்களில் லாமல் க்ரணத்தில் ஆசாரலிங்கம் ஜ்ஹவாவில் குருலிங்கம் சக்ஷாவில் ஸ்ரீவலிங்கம் த்வக் கில் ஜங்கமலிங்கம் ஸ்ரோத்ரத்தில் ப்ரஸாதலிங்கம் ஹ்ருதயத்தில் மஹாலிங்கம் என்

றும், பின்னும் ரக்தத்தில் ஆசாரலிங்கம் மாம்ஸத்தில் குருலிங்கம் மேதையில் சிவலிங்கம் அஸ்தியில் ஜங்கமலிங்கம் மஜ்ஜையில் ப்ரஸாதலிங்கம் சர்மத்தில் மஹாலிங்கம் என்று மறித்து, ஸர்வாங்கமும் லிங்கமயமாயிருக்கிறது என்னும் பாவத்தினால் அஷ்டவிதாற் சனை செய்யவேண்டும். மேற்கூறிய ஷட்சக்ரங்களிலிருக்கும் ஷட்லிங்கங்களல்லாமல் தேஹத்தின் மஸ்தகம் சிகை சிகாந்தம் என்னும் ஸ்த்தாநங்களில் ஸஹஸ்ரதள த்ரிதள ஏகதளங்களுள்ள அக்ஷராத்மகம் அநக்ஷராத்மகம் நிஸ்ப்பத்தம் என்னும் த்ரிநாதங்களுள்ள ப்ரஹ்மசக்ரம் சிகாசக்ரம் பஸ்கிமசக்ரம் என்னும் மூன்றுசக்ரங்களும், முறையே மஹா ஸ்த்தலத்தில் கூறிய நிஷ்களலிங்கம் ஸஞ்ஜலிங்கம் நிரஞ்ஜலிங்கம் என்னும் த்ரிவித லிங்கங்களுமிருக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். மேற்கூறிய ஷட்சக்ரங்களும் இறுதியில் கூறிய த்ரிசக்ரங்களும் சேர்ந்த நவசக்ரங்களில் மேற்கூறிய ஷட்வித லிங்கங்களும் இறுதியில் கூறிய த்ரிவித லிங்கங்களும் சேர்ந்து நவலிங்கங்களாயிருக்கும்.

யோகம்.

யோகம் ஸகுணயோகமென்றும் நிர்க்ருணயோகமென்றும் இருவகையாகச் சொல்லப்படும். இவ்விருவகையோசங்களும் இயமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணயாமம், ப்ரத்யா ஹாரம், த்யானம், தாரணை, ஸமாதி யாகிய எட்டுறுப்புக்களை யுடையன; இவற்றுள்,

ஸகுணஷ்டாங்கயோகம்.

இயமம்:—அஹிம்ஸா (கெல்லாமை), ஸத்யம் (வாய்மை), அஸ்தேயம் (திருடாமை), ப்ரஹ்மசர்யம் (விவாகமின்மை), க்ஷமை (பொறுமை), த்ருதி (தைர்யம்), தயை (கருணை), ஆர்ஜவம் (நேர்மை), மிதாஹாரம் (மித உண்டி), ஸௌசம் (துய்மை) என பத்து வகைப்படும்.

நியமம்:—தபம், ஸந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம் (ஸ்ரத்தை), தானம், ஈஸ்வரபூஜை, ஸித்தாந்த ஸ்ரவணம், லஜ்ஜை (நாணம்), மதி, ஜபம், வ்ரதம் என பத்து வகைப்படும்.

ஆஸநம்:—ஸூத்தாஸநம், ஸித்தாஸநம், ஸிம்ஹாஸநம், ஸுகாஸநம், பத்ராஸநம், வீராஸநம் முதலியனவாக என்பத்து நான்கு வகைப்படும்.

ப்ராணயாமம்:—பூர்வோத்தர முகமாயுட்கார்ந்து தந்தம்முளினால் தந்தங்களைத் தீண்டாமல், ஜிஹ்வாவையும் அஸைக்காமல், நாஸாட்ர த்ருஷ்டிகூட, சிவத்த்யானம் செய்துகொண்டு, கறிஷ்டம் அநாமிகை என்னும் விரல்களினால் இடநாலியின் த்வாரத்திலிருக்கும் இடநாடியை ஈர்த்து, வலநாலியின் த்வாரத்திலிருக்கும் பிங்கல நாடியினால் தேஹாந்தர்க்கத வாயுவை அகாரோச்சாரணத்தினால் பன்னிரண்டு மாத்திரைகாலம் ரேசித்து, அதன்மேல் அங்குஷ்டமென்னும் விரலினால் பிங்கலநாடியை ஈர்த்து, இட நாடியினால் வெளிப்புறத்து வாயுவை உகாரோச்சாரணத்தினால் பன்னிரண்டு மாத்திரை காலம் பூரித்து, அதன்மேல் நாடீ ஸ்ருத்யம் கண்டம் என்னும் மூன்று ஸ்த்தாநங்களு ளொன்றில் மகாரோச்சாரணத்தினால் பன்னிரண்டு மாத்திரைகாலம் சூம்பித்து, இந்த ப்ரகாரம் செய்வதே ஸரீர ஜகித வாயு நிரோதகத்தை யுண்டாக்கும் ப்ராணயாமம் என்பதாம்.

ப்ரத்யாஹாரம்:—பாஹ்ய கர்ம பரித்யாகத்தினால் சித்தத்தை அந்தர்முகத்தி லடையச் செய்வதாம்.

த்யானம்:—சிவசிந்தனை ப்ரவாஹமாம்.

தாரணை:—வாயுதாரணை பூதாரணை க்ரமங்க ளுள்ளனவாதலன்றிப் பரசிவமென் னும் ஸூபாஸ்ரயத்தில் சித்தஸ்த்தாபனம் செய்வதாம்.

ஸமாதி:—த்யேய வஸ்துவில் மனோநிஸ்சலாத்மகமா யிருப்பதாம்.

நிர்க்குணஷ்டாங்கயோகம்.

இயமம்: — தேஹேந்த்ரியாதிகளில் வைராக்யமாம்; அதாவது ஸர்வம் சிவமென்றும் விஜ்ஞாநத்தால் இந்த்ரிய ஸமுஹத்தை யடக்குதல்.

நியமம்: — பரமாத்ம விசேஷ ஆஸத்தியாம்; அதாவது ஸஜாதீய வ்ருத்தியின் ப்ரவாஹமும் விஜாதீய வ்ருத்தியின் திரஸ்காரமும்.

ஆஸநம்: — ஸர்வவிஷயங்களில் உதாஸீநமும் உறுதியுமான நிலைமையாம்; அதாவது இடைவிடா சிவசிந்தனம் ஸுகமாக வுண்டாகு மிடம்.

ப்ராணயாமம்: — விஷயார்த்தமான இந்த்ரிய கிரோதநமாம்; அதாவது சித்த முதலிய ஸர்வ பாவங் (இருப்பு) களிலும் சிவத்தன்மையாக பாலித்தலால் ஸுகல் வ்ருத்திகளையும் கிரோதித்தல். ப்ரபஞ்சத்தை நிஷேதித்தல் ரேசகமென்னும் வாயு, சிவமே யானென்னும் வ்ருத்தி யாதோ அது பூரகமென்னும் வாயு, அதன்பின் அந்த வ்ருத்தியின் நிஸ்சலத்தன்மை கும்பகம்.

ப்ரத்யாஹாரம்: — விஷய விமுக்தத்தால் அந்நரங்காபிமுகமாம்; அதாவது விஷயங்களில் சிவத்தன்மை யறித்து மனம் சிவத்தி லுழந்துதல்.

த்யாநம்: — ப்ரஹ்மமே யானென்னும் ஐக்யாநஸத்தாமாம்; அதாவது சிவமே யான் என்னும் ஸத் வ்ருத்தியினால் நிராலம்பத் தன்மையாக நிற்றல்.

நாஸ்தி: — ஸ்வாநம் நிஷ்டையாம்; அதாவது யான்கு யான்கு மனம் கொல்கின்றதோ ஆண்டு ஆண்டு சிவத்தைக் காண்டலால் மனதை நிறுத்துதல்.

ஸமாதி: — நினைப்பு மறப்புகளில்லாத ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ப்ரகாசிப்பதாம்; அதாவது நிர்விகாரத்தன்மையினால் மீண்டும் வ்ருத்தியின் சிவாகாரத்தன்மையாக செவ்வனே த்யேயாகாரவ்ருத்தி ஸூக்ஷ்மாயிருத்தல் (த்வைதாநுஸ்த்தாநமின்மை).

அஷ்டாங்கயோகம் ஷட்ஸ்த்தல ஸம்பந்தம்.

இயமாதி ஸுகுணநிர்க்குணங்க யோகமானது பத்தாந்யைக்யாந்தமான அங்கஸ்த்தல மாயிருக்கிறது, எவ்வாறெனின்: —

இயமம், நியமம்: — இயம நியமங்கள் ஸ்ரத்தாபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட ஸ்ரத்தாபக்தியினால் ஆதார சக்ரத்திலிருக்கும் ஆராலிங்கத்தை ப்ருதிவ்யாங்க ஸமேதனாய் க்ரியாஸக்தியினுற் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, பத்தன் இயம நியமயோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

ஆஸநம்: — ஆஸமனது நிஷ்டாபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட நிஷ்டாபக்தியினால் ஸ்வாதிஷ்டாந சக்ரத்திலிருக்கும் சூருலிங்கத்தை ஜலாங்க ஸமேதனாய் ஜ்ஞாஸக்தியினுற் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, மாடுஸ்வரன் ஆஸையோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

ப்ராணயாமம்: — சேதந மென்னும் ஸவிகல்ப நிர்விகல்பாத்மஜ்ஞாநத்திற்கும் அசேதநமென்னும் பாரமார்த்த வ்யவஹாரங்களுக்கும் பீஜரூபத்தினால் கர்ப்பீகரிக்கும் லயஸ்த்தாநமான நாதாத்மகமென்னும் ப்ரஸாதலிங்கம் பரமாகாஸம் என்னும் சிவபீஜத்தில் ப்ராணகலாத்தமமான ஆத்மபீஜம் மகோமாருதஸ்க்ருடன் கூடி லயமாகும் க்ரம முள்ள ப்ராணயாமமானது அதுபவபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட அதுபவபக்தியினால் அரஹதசக்ரத்திலிருக்கும் ஜங்கமலிங்கத்தை வாய்வாங்க ஸமேதனாய் ஆதி ஸக்தியினுற் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, ப்ராணலிங்கிப்ராணயாமயோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

பரத்யாஹாரம்: — ப்ராணலிங்கத்தில் லயிக்கும் மனோமாருதங்களைக் கலக்கவிடாமலிருக்கும் க்ரமமுள்ள பரத்யாஹாரமானது அவதாரபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட அவதாரபக்தியினால் மணிபூரக சக்ரத்திலிருக்கும் சிவலிங்கத்தை அக்ஷயங்க ஸமேதனாய் இச்சாஸக்தியினால் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, ப்ராஸாதி பரத்யாஹாரயோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

த்யானம், தாரண: — லிங்கத்தின் த்யானதாரணைகள் ஆந்தபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட ஆந்தபக்தியினால் விஸுபத்தி சக்ரத்திலிருக்கும் ப்ராஸாதலிங்கத்தை ஆகாஸாங்க ஸமேதனாய் ப்ராஸக்தியினால் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, சரணன் த்யானதாரணையோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

ஸமாதி: — பூர்ணகம்பம் போலவும், நிவரததீபம் போலவும், நிஸ்தரங்காம்புதி போலவும், ஜ்ஞாந்ரு ஜ்ஞாக ஜ்ஞேயாநுப த்வைத பாவமில்லாதிருக்கும் லக்ஷணமுள்ள ஸமாதியானது ஸமராஸபக்தி ரூபமாயிருப்பதனால், அப்படிப்பட்ட ஸமராஸபக்தியினால் ஜ்ஞேய சக்ரத்திலிருக்கும் மஹாலிங்கத்தை ஆத்மாங்க ஸமேதனாய்ச் சிச்சக்தியினால் கூடிப் பூஜிப்பவனாகி, ஜய்யன் ஸமாதியோக முள்ளவனாயிருக்கிறான்.

இந்தப்ரகாரமாய் இயமாந்யஸ்டாங்க யோகமுள்ளவனே வுட்கஸ்தல முள்ள வீரஸாவனாயிருப்பதனால், ஸர்வ ப்ரயத்னத்தாலும் மேற்கு தியவாது கர்மாஷ்டாங்க ஜ்ஞாநாஷ்டாங்க யோகங்களை யப்பாஸம் செய்பவனாகும்.

ஷண்மூர்த்திலிங்கஸ்த்தலம்.

நிஷ்களலிங்கமத்தில் சிச்சக்தி, அந்தப் பிச்சக்தியின் மத்தியில் ஸாந்த்யாதீதோத் தரகலை, அதன் மத்தியில் மஹாலிங்கம், அதன் மத்தியில் மஹாஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் பஸுபதி என்னும் கலாமூர்த்தி, அதன் மத்தியில் சிவன் என்னும் ஐக்யன், அவன் மத்தியில் உபமாநீதன், அவன் மத்தியில் ஆத்மா வுண்டாயிற்று. இது மஹாஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம்.

அந்த நிஷ்களலிங்கமத்தியில் ப்ராஸக்தி, அந்தப் ப்ராஸக்தியின் மத்தியில் ஸாந்த்யாதீதகலை, அதன் மத்தியில் ப்ராஸாதலிங்கம், அதன் மத்தியில் சிவஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் மஹாதேவன் என்னும் கலாமூர்த்தி, அதன் மத்தியில் ஜேஷ்நரஜ்ஞன் என்னும் சரணன், அவன் மத்தியில் ஸாதசிவன், அவன் மத்தியில் ஆகாஸம் உண்டாயிற்று. இது சிவஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம்.

அந்த நிஷ்களலிங்கமத்தியில் ஆதிஸக்தி, அந்த ஆதிஸக்தியின் மத்தியில் ஸாந்திகலை, அதன் மத்தியில் ஜங்கமலிங்கம், அதன் மத்தியில் அமூர்த்திஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் பீமேஸ்வரன் என்னும் கலாமூர்த்தி, அதன் மத்தியில் கர்த்தாரன் என்னும் ப்ராணலிங்கி, அவன் மத்தியில் எஸ்வரன், அவன் மத்தியில் வாயு வுண்டாயிற்று. இது அமூர்த்திஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம்.

அந்த நிஷ்களலிங்கமத்தியில் இச்சாஸக்தி, அந்த இச்சாஸக்தியின் மத்தியில் வித்யாகலை, அதன் மத்தியில் சிவலிங்கம், அதன் மத்தியில் மூர்த்திஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் பவன் என்னும் ப்ராஸாதி, அவன் மத்தியில் ருத்ரன், அவன் மத்தியில் அக்ரி யுண்டாயிற்று. இது மூர்த்திஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம்.

அந்த நிஷ்களலிங்கமத்தியில் ஜ்ஞாநஸக்தி, அந்த ஜ்ஞாநஸக்தியின் மத்தியில் ப்ரதி வுட்காகலை, அதன் மத்தியில் குருலிங்கம், அதன் மத்தியில் கர்த்துஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் ஸர்வன் என்னும் கலாமூர்த்தி, அதன் மத்தியில் சைதன்யன் என்னும் மாஹேஸ்

வான், அவன் மத்தியில் விஷ்ணு, அவன் மத்தியில் அப்பு ஷண்டாயிற்று. இது கந்தரு ஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம்.

அந்த நிஷங்கலிங்கமத்தியில் க்ரியாஸக்தி, அந்த க்ரியாஸக்தியின் மத்தியில் நிவ்ருத்தி கலை, அதன் மத்தியில் ஆசாரலிங்கம், அதன் மத்தியில் கர்மஸாதாக்யம், அதன் மத்தியில் அபவன் என்னும் கலாமூர்த்தி, அதன் மத்தியில் அந்தர்யாமி என்னும் பக்தன், அவன் மத்தியில் ப்ரஹ்மா, அவன் மத்தியில் ப்ருஷ்டி ஷண்டாயிற்று. இது கர்மஸாதாக்ய ஸ்ருஷ்டியாம். அதன்மேல், ப்ரஹ்மாவால் ஸகல சராசரங்களு முண்டாயின.

ப்ரவ்ருத்திக்ரமம்.

ப்ரவ்ருத்தி யென்றால் முன்னுக்கு ஆவரித்துக்கொண்டுபோதல். ஸக்திப்ரபஞ்சத்தின் வ்ருத்தியை இச்சிக்கத்தக்கதென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸக்தியே காரணமாயிற்று. நிஷங்கலிங்கம் சிச்சக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் மஹாலிங்கமாயிற்று, இந்த மஹாலிங்கத்திற்கு ஐக்யன் உபாஸகளுண் ; மஹாலிங்கம் பராஸக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் ப்ராஸாதலிங்கமாயிற்று, இந்த ப்ராஸாதலிங்கத்திற்குச் சரணன் உபாஸகளுண் ; ப்ராஸாதலிங்கம் ஆதிஸக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் ஜங்கமலிங்கமாயிற்று, இந்த ஜங்கமலிங்கத்திற்கு ப்ராணலிங்க உபாஸகளுண் ; ஜங்கமலிங்கம் இச்சாஸக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் சிவலிங்கமாயிற்று, இந்த சிவலிங்கத்திற்கு ப்ராஸாதி உபாஸகளுண் ; சிவலிங்கம் ப்ருஷ்டாஸக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் குருலிங்கமாயிற்று, இந்தக் குருலிங்கத்திற்கு மாஜேஸ்வரன் உபாஸகளுண் ; குருலிங்கம் க்ரியாஸக்தியின் ஸ்ப்புரணத்தினால் ஆசாரலிங்கமாயிற்று, இந்த ஆசாரலிங்கத்திற்கு பக்தன் உபாஸகளுண். இது ப்ரவ்ருத்திக்ரமமாம்.

நிவ்ருத்திக்ரமம்.

நிவ்ருத்தி யென்றால் பின்னுக்குத் திரிந்துக்கொண்டுபோதல். பக்தி ப்ரபஞ்சத்தின் ஸயத்தை இச்சிக்கத்தக்கதென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் நிவ்ருத்திக்கு பக்தியே காரணமாயிற்று, அதனால் பக்தனுண் ; இந்த பக்தன் ஆசாரலிங்க ஸம்யோகத்தினால் ஸ்ரத்தாபக்தியுடனிருப்பதே நஸ்ட்டாபக்தியாயிற்று, அதனால் மாஜேஸ்வரனுண் ; இந்த மாஜேஸ்வரன் குருலிங்க ஸம்யோகத்தினால் நிஷ்ட்டாபக்தி யுடனிருப்பதே அவதாபக்தியாயிற்று, அதனால் ப்ராஸாதியானுண் ; இந்த ப்ராஸாதி சிவலிங்க ஸம்யோகத்தினால் அவதாபக்தி யுடனிருப்பதே அநுபவபக்தியாயிற்று, அதனால் ப்ராணலிங்கியானுண் ; இந்த ப்ராணலிங்க ஜங்கமலிங்க ஸம்யோகத்தினால் அநுபவபக்தியுடனிருப்பதே ஆந்தபக்தியாயிற்று, அதனால் சரணனுண் ; இந்தச் சரணன் ப்ராஸாதலிங்க ஸம்யோகத்தினால் ஆந்தபக்தியுடனிருப்பதே ஸமரஸபக்தியாயிற்று, அதனால் ஐக்யனுண் ; இந்த ஐக்யன் மஹாலிங்க ஸம்யோகத்தினால் ஸமரஸபக்தியுடனிருப்பதே முக்தியாயிற்று. இது நிவ்ருத்திக்ரமமாம்.

ஸக்தியின் வல்லமையை பக்தியின் வல்லமையால் வென்று முக்தியடைதல் ஷட்ஸ்த தல யுக்தியாம்.

உ

ஜம் ஸஹஸ்ர அஷ்டாய நமஃ

அந்நியகதை.

[அதாவது - ஸ்ரீரேணுக கணநாதர் திக்விஜயஞ் செய்யுங்காலையில் பொதிகையை யடைந்து, அகஸ்த்ய முநிவருக்குப்பேசியித்து, லங்காபுரியை நணுகி, விபீஷணரது வேண்டுகோளின்படி ஆசார்யதீவத்தை வஹித்து, மூன்றுகோடி லிங்கங்களை ஏக்காலத்தில் ஸத்தாபித்து, லங்கையை விட்டேகி, உலகங்கள்ளொல்லாம் சுஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு அநேக மஹிமைகளைப்புரித்து, கடைசியாக ஸ்ரீருத்ரமுநீஸ்வரஸ்யாமிகளுக்கு ஆசார்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, கொல்லீபாக்கத்தில் தமது அவதாரசேஷதரமாகிய ஸ்ரீஸைலமடைந்து, தாமுதப்பவித்த ஸோமேஸ லிங்கமென்னும் மஹாலிங்கத்திலேயே பரவோசுத்தனர் என்பது.]

ஸ்ரீரேணுகாகஸ்த்ய ஸம்வாதம்.

அறுசர்க்கழிநெடியடியாசிரியவிருத்தம்.

முக்கண னம்பி கைக்கு முன்சொல்துவித் ஞான
மக்கண நாத னிவ்வாறகத்திய முனிக்கு ணர்த்தி
நெக்குறு மனத்தி லீச னினைவொரு மவுனி யானான்
கைக்கம லங்கள் கூப்பிக் கடமுனி கசிந்து சொல்வான்.

(ப - ரை.) முக்கணன் - மூன்றுகண்களையுடையவளுகிய பரமசிவன், அம்பிகைக்கு-உமாதேவிக்கு, முன் சொல் - முற்காலத்திற்சொன்ன, அத்துவித் ஞானம் - அத்வைத ஞானத்தை, அ - அந்த, கணநாதன் - கணநாயகனாகிய இரேணுகன், இவ்வாறு - இந்தப் பிரகாரம், அகத்திய முனிக்கு உணர்த்தி, நெக்குறு மனத்தில் - நெகிழ்ந்துருகா நின்ற மனத்தில், ஈசன் நின்றவொரும - மவுனி ஆனான், (பிறகு) கடமுனி - கும்ப முனியானவன், கைக்கமலங்கள் கூப்பி - கரகமலங்களைக் குவித்து, கசிந்து - மனமுருகி, சொல்வான் - கூறுவா ளாயினன், எ - று.

(வி - ரை.) அம்பிகைக்குச் சொல்லி என மெல் வருதலால் முக்கணன் என்றது பரமசிவனைக் குறித்தது. நெக்குறு என்றும் பகுத்தியிற் ககரவொற்றிபாடித்து இறந்தகாலம் காட்டிற்று. (க)

வருத்துறு பிறவி நோய்தீர் மருத்துவ நெஞ்சக் கோட்டம்
திருத்துறு முரவ ஞானச் செல்வவே தாக மங்கள்
கருத்துணர் புலவ நீநின் கருணையா லடிய னேனுக்
குரைத்தருண் ஞான தூலா லுளத்துறு முவகை பெற்றேன்.

(ப - ரை.) வருத்துறு - வருத்துகிற, பிறவிநோய் - பிறவிப்பிணியை, தீர் - ஒழிக் கிற, மருத்துவ - வைத்தியனே, நெஞ்சம் கோட்டம் - மனக்கோணலை, திருத்துறும் - திருத்துகிற, உரவ - வலையுடையவனே, ஞானச்செல்வ - ஞானச்செல்வமுடையோனே, வேத ஆகமங்கள் - வேதாகமங்களை, கருத்து உணர் - மனத்தினுலறிந்த, புலவ - அறிஞனே, நீ - நீன்கருணையால், அடியனேனுக்கு - உரைத்து அருள் - சொல்லியரு ள்ளன, ஞானதூலால் - உள்ளத்து - மனத்தில், உறும் - மிகுந்த, உவகைபெற்றேன் - மகிழ்ச்சியை யடைந்தேன், எ - று.

(வி - ரை.) உரம் - வலி. மரக்கோட்டம் தீர்த்தல்போல மனக்கோட்டம் தீர்த்த வெளிதன்மென்பது போதா உரவ என்றார். புலம் - அறிவு. உவகை யென்பதில்

கை தொழிப்பெயர்விசுதி, (உவ பகுதி.) சரிவயோக விசேஷை மறித்தவரே, சரிவருளாகக் கடலே, வேதஸாஸ்திர முதலிய வ்யவஹாரங்களை நிர்வாஹஞ் செய்பவரே, பார்வை மாத்ரத்தால் ஸகல ஸம்ஸார பந்தங்களை யுதறிவைவரே, தமிழ்ச்சையின்படி ஈடக்கு முல்லா ஸரே, தம் விளக்கத்தாலே விளங்குவோராகிய சரிவஸ்வரூபரே, உமக்கு நமஸ்காரம், உமது திருநாய்மலரினின்று மிறங்கியதும் சூற்றமற்றதுமாகிய இந்த ஸாஸ்த்ரத்தைக் கேட்டு என் சித்தமானது மகிழ்கின்றது, சரிவமென்னும் ஜ்யோதியையும் பார்க்கின் மேன் என்பதிதன் கருத்து. (உ)

இன்றுநான் மனித யாக்கை யெய்திய பயன் னைந்தே
 னின்றுநான் முனிவர்க் கெல்லா மிறைவனும் பெரியோ னானே
 னின்றுநா னவிச்சை யென்னு மிருள்விடி காலே பெற்றே
 னின்றுநா னளவி னோன்பா லெய்த்ததற் குறுதி கண்டேன்.

(ப - ரை.) இன்று நான் மனித யாக்கை யெய்திய பயன் அடைந்தேன் —, இன்று நான் முனிவர்க்கு எல்லாம் இறைவன் ஆம் பெரியோன் ஆனேன் —, இன்று நான் அவிச்சை என்னும் இருள் விடிகாலை பெற்றேன் —, இன்று நான் அளவு இல் னோன் பால் எய்த்ததற்கு உறுதி கண்டேன் —, எ - று.

(வி - ரை.) எய்தல் - அடைதல். இறைவன் - தலைவன். அவிச்சை அவித்யா என் னும் வடசொற்றிரிபு, அஜ்ஞானம் என்பது பொருள். விடிகாலை - விடியற்காலம். நோன்பு - விரதம், இது தவத்தொழி லெல்லாவற்றிற்கு முபலக்ஷணம். எய்த்தல் - இளைத்தல். உறுதி ஈண்டுப் பயனென்னும் பொருள் பயந்து கின்றது. (௩)

பரமதூ ஷிதனைக் கேட்க வருந்தவம் பயின்றோ ரென்போ
 லொருவரு முலகி லில்லை யுமைபொரு பாக னெங்கோ
 னருளினு லடிப னேனை யடிமைகொண் டருள வேண்டி
 மருவினை யென்று சீர்சான் மலயமா தவன்று தித்தான்.

(ப - ரை.) பரமம் - மேலான, தூல் - சாத்திரமாகிய, இத்தனைக்கேட்கும், அரு தவம் பயின்றோர் - அரியதவஞ் செய்தவர்கள், என்போல் ஒருவரும் உலகில் இல்லை —, உமை ஒரு பாகன் எங்கோன் - உமாதேவியை யொருபாகத்திலுடையவனாகிய எம்மிறை வனது, அருளினால் —, அடியானேனை அடிமைகொண்டு அருள வேண்டி —, மருவினை என்று - இங்கெழுந்தருளினே யென்று, சீர்சான் - சிறப்பின்மிக்க, மலயமாதவன் - அகத்தியன், தித்தான் —, எ - று.

(வி - ரை.) அருளவேண்டி - அருள்செய்ய விரும்பி. மருவல் - எழுந்தருளல். மலயம் - பொதியமலை. பயிலல் - செய்தல். இரேணு கண்ணாதர் முகத்தினின்றிழங்கியதும், உத்தம மானதும், சரிவாதவைதமானதுமான ஸாஸ்த்ரமானதனால் 'பரமதூல்' என்றார். (ச)

அறைந்ததூ ஷிதற்கு நீயே யதிகாரி யன்றி யில்லை
 பிறந்திடா வடிவ முக்கட் பெருந்தகை யருளி னுக்குச்
 சிறந்துளா யென்னு மாற்றாற் செப்பின னிதனைப் போல
 மறைந்திடா திலகு ஞான சாதன மற்றொன் றில்லை.

(ப - ரை.) அறைந்த தூல் இதற்கு - என்னும் சொல்லப்பட்ட இந்த சாத்திரத்திற்கு, நீயே அதிகாரி அன்றி —, இல்லை - வேறொருவருமில்லை, பிறந்திடாவடிவ - பிறவாத வருவுடையோனே, முக்கண் பெருந்தகை அருளினுக்கு சிறந்துளாய் - மூன்று கண்களையுடைய பெரியோனாகிய சிவபெருமானது அருளுக்கு சிறந்த வரிமையுடைய, என்னும் ஆற்றல் -

என்கிற ஹேதுவினால், செப்பினன் - சொல்லினேன், இதனைப்போல —, மறைந்திடாது இலகும் - மறையாமல் விவங்குகிற, ஞானசாதனம் மற்றொன்று இல்லை—, எ - று.

(வி - ரை.) அதைதல் - சொல்லல். அதிகாரி - உரிமையுடையோன். இதனைப்போல— இது ஞானசாதன மாதல்போல. ஞானசாதனம் - ஞானமடையத்தக்க கருவி (சரிவாத்வைத ஸாஸ்த்ரம்). சரிவாஸ்தாதத்திற்குப் பாத்ரமாயுள்ளவர் நீரோருவரேயன்றி மற்று யாவருமில்லை யென்று தீர்மானித்து நான் இவ்விதமான சரிவாத்வைத ஸாஸ்த்ரத்தை யும்க்குபதேசரித்தேன், ஓ முனிவரே! சரிவாஸ்தாதத்திற்கு இதுபோன்ற ஸாதனம் ஓரிடத் திது மில்லை என்பதின் கருத்து. (௫)

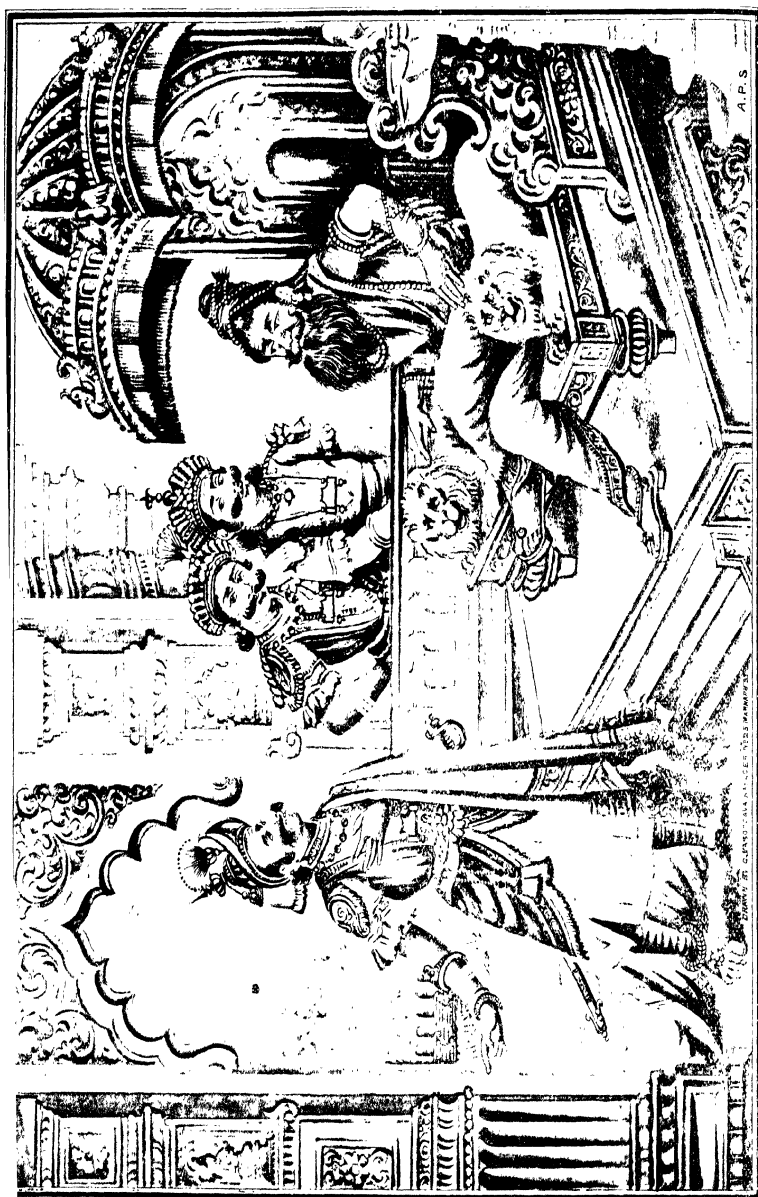
ஆகம சாரமாகியருமறைப் பொருணி றைந்து
சீர்கெழு கிரியை ஞானந் திகழ்த்து மிவ்விணையி னூலைப்
பாகம தடைந்த சீடன் பாலுக் தளிப்ப தன்றி
மோகம தடைந்து றோற்கு மொழிந்திடத் தக்க தன்றே.

(ப - ரை.) ஆகம சாரம் ஆகி—, அருமறைப்பொருள் நிறைந்து—, சீர்கெழு - சிறப் புப்பொருந்திய, கிரியை ஞானம் - கிரியை ஞானங்களை, திகழ்த்தும் - விளக்குகிற, இ - இந்த, இணை இல் தூய - ஒப்பில்லாத சாத்திரத்தை, பாகம் அடைந்த - மலபரிபாக மடைந்த, சீடன்பால் - சீடனுக்கு, உகந்து அளிப்பது அன்றி - விருப்பியருள்செய்த லன்றி, மோகம் அடைந்துறோற்கு - மோகமடைந்திருப்பவனுக்கு, மொழிந்திடல் - சொல்லல், தக்கது அன்று - தகுதியானதல்ல, எ - று.

(வி - ரை.) ஆகமசாரம் - ஆகமப்பயன். மறைப்பொருள் - வேதார்த்தம். பாகமது என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விழுதி, மோகமது என்பதும் அது. மோகம் - ப்ரபஞ்ச விருப்பம். இந்த சரிவாத்வைத ஸாஸ்த்ரமானது உம்மால் எல்லா வுலகங்களிலும் பரவி நிலைபெறச் செய்யத்தக்கது; எல்லா மறிபவரும், எல்லாமையு மறுக்காவிடக்கின்றவரும், பார்வதி பதியுமாகிய சீவபெருமான் இந்த ரஹஸ்யப்பொருள் ஸகலலோகங்களின் வலத்தியின்பொருட் பிபதேசரித்தருளினர்; ஆதலால், சரிவலித்தாந்த ஸ்ரேஷ்டங்களில் மிக்க வுத்தமமானதும், வேதவேதாந்த ஸாரம் நஞ்ஞம் ஆசாரமாகிய இவைகளை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கின்றதும், வீரமாவேஸ்டரர் னால் க்ரஹிக்கவேண்டியதும், சரிவாத்வைதத்தை விளக்குவதுமாகிய இந்த வலத்தாந்தஸிகாமணியை, பர்வைஷ்டெய்து தக்க பரிபாகிக ளென்றறியப்பட்ட சுவதர்களின் பொருட் பிபதேசரிக்க வேண்டியதன்றி வேறுவிதமாய் ஓரிடத்தினு முபதேசிக்கக்கூடாது; இதன் ஸ்ரவணமாத்ரத்தால் எல் லாருக்கும் பாவம் நீங்கும்; இந்த ஸாஸ்த்ரமானது வ்யாபிக்கும் பொருட்டி என்னால் பூலோகத்தில் அவதரிக்கப்பட்டது; நீரும் இப்படிப்பட்ட சரிவாத்வைத ஞ்ஞாதத்தைப் பரவச்செய்வீராக என்பதின் கருத்து. (௬)

இப்பரி சருளி யெங்க ளிரேணுகன் கடிதெ முந்தந்
கொப்பரு முனிவர் கோமு னுயர்விசும் பிடைக்க ரந்தா
னப்பெரு முனிவ ளோக்கி யற்புத முடனி ருந்தான்
செப்பரும் வீரசைவ சித்தாந்த தாலு ணர்ந்து.

(ப - ரை.) எங்கள் இரேணுகன் - எமது இரேணுகன் என்னும் கணநாதன், இ பரிசு அருளி - இவ்வாறாருளிச்செய்து, கடிது எழுந்து - விரைவா யெழுந்து, அங்கு - அவ்விடத்திருந்த, ஒப்பு அரு முனிவர்கோ முன் - நிகரில்லாத முனிசிரேஷ்டராகிய அகத் தியற்கெதிரே, உயர் - உயர்ந்த, விசும்பு இடை - ஆகாசத்தில், கரந்தான் - மறைந்தான், அ - அந்த, பெருமுனிவன் - அகத்தியன், நோக்கி - பார்த்து, செப்பு அரும் - சொல்லு

அந்தியகதை.

௩௩௫

தற்கரிய, வீரசைவ சித்தாந்த நூல் உணர்ந்து—, அம்புதமுடன் இருந்தான் - ஆச்சரியத்தோடிருந்தான், எ - து.

(வி - ரை.) கரத்தல் - மறைதல். கடிது கடியென்னு முரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம், இது எழுத்து என்னும் வினையெச்சம். எதிரே - பார்த்துக்கொண்டிருக்க எனினுமாம். வீரசைவ ஸமயமாகிய வுத்தம் சரிவலித்தாத்தத்தைப் பரிசுத்தமான மனத்தினால் கேட்கிறவன் மேலாகிய கதியை யடைவதுதலால் 'செப்பரும் வீரசைவ சித்தாந்தநூல்' என்றார். (எ)

விபீஷணபீஷ்டநாடம்.

வேண்டிரு வடைய வல்ல விழிய விசேணு கன்றான்
சேண்டொடு மதியி லங்கைத் திருநகர் தன்னிற் சென்றான்
பூண்டுகழ் குவவுத் திண்டோட் பொருவலி விபீட ணன்றான்
காண்டலு முவகை பூந்துக் சரிப்பகையணையி லுய்த்தான்.

(ப - ரை.) வேண்டு உரு - விரும்பும் வடிவை, அடைய வல்ல - பெறவல்லனாகிய, விழிய - மேலான, இசேணுகன் - , சேண்டொடு - ஆகாயத்தைத் திண்டுகிற, மதியி - மதியிலுமுந்த, இலங்கை - இலங்கையாகிய, திருநகர்தன்னில் - அழகிய நகரத்தில், சென்றான் - போனான், (அவ்விடத்து) பூண்டுகழ் - ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்ற, குவவு - திரட்சியாகிய, திண்டோடான, தோள்புயத்தையடைய, பொரு - போர்செய்ததற்குரிய, வல் - வலிபுள்ள, விபீடணன் - , காண்டலும் - கண்டலாவில், உவகைபூத்து - மனமகிழ்ந்து, கரிப்பகை அணையில் - சிங்காதனத்தில், உய்த்தான் - எழுந்தருள்வித்தான், எ - து.

(வி - ரை.) பொருதல் - போர்செய்தல். கரிப்பகை - சிங்கம். அணை - ஆணம். தமிழ்ச்சையாள் நடப்பவரும், தமிழ்ச்சையாய்த் தோன்றிய தேவமுடையவரும், கண்திபருமாகிய இசேணுக ராஜனால் 'வேண்டிரு வடையவல்ல விழிய விசேணுகன்' என்றார். (அ)

அருங்கிய முதல னித்தங் கருச்சனை முறையி னாற்றித்
திருக்கிளர் கமலப் பொற்றான் சென்னியின் வணங்கி நிம்பச்
செருக்கொழி யுளத்த னன்பாற் செய்பணி யுவந்தி யோகி
யிருக்கென வயலொடுங்கி யிருந்தன னியம்ப லுற்றான்.

(ப - ரை.) அருங்கியம் முதல் அளித்து - அருங்கிய முதலானவை செய்து, ஆங்கு - அவ்வாறே, அருச்சனை - அர்ச்சனையையும், முறையின் ஆற்றி - கிரமமாகச்செய்து, திருக்கிளர் - அழகு விளங்குகிற, கமலம் - தாமரைமலர்போன்ற, பொற் தான் - கொன் னைய, சென்னியின் - சிந்தினால், வணங்கி நிம்ப - தொழுதுநிற்க, யோகி - யோகி யாகிய கணநாதன், செருக்கு ஒழி - அகத்தை நீங்கின, உளத்தன் - மனத்தோலாகிய விபீடணன், அன்பால் - , செய் - செய்து, பணி - பணிவிடைக்கு, உவந்து - மகிழ்ந்து, இருக்க என - இருக்கக்கடவை யென்று நியமிக்க, அயல் - பக்கத்தில், ஒழங்கியிருந் தனன் - ஒழங்கியிருந்து, இயம்பல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான், எ - து.

(வி - ரை.) அருங்கியம் - பூசை முறையினோன்று. கமலம் - ஆகுபெயர். இருக்கென இருக்க என வெண்பதன் விகாரம். இருந்தனன் - முற்றெச்சம். (க)

கண்ணுதல் கயிலை காக்குங் கணங்கனிற் றிலைவ ரீயிம்
மண்ணுல குய்ய வந்த மாற்றமு முணர்ந்தி ருந்தேன்
புண்ணிய மூர்த்தி ரீயிப் புரத்திடைத் திருத்தான் வைக்கப்
பண்ணிய தவங்க ளென்னோ வுணர்ந்திலன் பண்டி யானே.

(ப - ரை.) கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணனுடைய சிவபெருமானது, கயிலை காக்கும் - கைலாயமலையைக் காவல்செய்திரு, கணங்களில் தலை - கணநாதனே, நீ - இ - இந்த, மண் உலகு உய்ய - மண்ணுலகத்தார் உய்யும் பொருட்டு, வந்த மாற்றமும் - அவதரித்த செய்தியும், உணர்ந்திருந்தேன் - புண்ணியமூர்த்தி நீ - அறவுருவாகிய நீ, இ புரத்து இடை - இந்த நகரத்தில், திருத்தாள் வைக்க - திருவடி வைப்பதற்கு, பண்டு - பூர்வத்தில், யான் - நான், பண்ணிய தவங்கள் என்னோ - உணர்ந்திலன் - அறிந்திலேன், எ -று.

(வி - ரை.) மண்ணுலகு - ஆகுபெயர். மூர்த்தி - உருவமுடையவன். (௧0)

பரித்துட லிருந்த தற்குப் பயனுனை யின்று கண்ட
தொருத்தரு மென்னை யொப்பா ருளர்கொலோ வென்று கூறக்
கருத்துவ கையினின் மூழ்கிக் கணங்களு யகனு ரைப்பான்
பெருத்தள வறத்தி னின்போற் பெரியரில் வுலகி லில்லை.

(ப - ரை.) உடல் பரித்து இருந்ததற்கு - இவ்வுடம்பைச் சமத்திருந்ததற்கு, உன்னை இன்று கண்டது பயன் - என்னை ஒப்பார் - என்னை நிகர்ப்பவர், ஒருந்தரும் - ஒருவராயினும், உளர்கொலோ - உளரோ, என்று கூற - கணங்கள் நாயகன் - இரேணுகன், கருத்து உவகையினில் - மனமகிழ்ச்சியாகிய கடலில், மூழ்கி - உரைப்பான் - சொல்லுவான், பெருத்துள்ள அறத்தில் - பெரிதாகிய தர்ம மார்க்கத்தில், இன்போல் பெரியார் - இவ்வுலகில் இல்லை, எ -று.

(வி - ரை.) பரித்தல் - சமத்தல். உளர்கொலோ வென்னு மோகாரம் எதிர்மறை. மூழ்கியென்றதற் கேற்ப உவகை கடலாக்கி யுரைக்கப்பட்டது. அறம் - ஆகுபெயர். இவ்வுலகிலில்லை யென்றமையால் அவ்வுலகிலுளரோ யான்றியே நென்றது மாயிற்று. எப்போது நான் உம்மைத் தர்ப்பித்தேனோ அப்போதே என் லங்காபுரியும் பயன் பெற்றதாயிற்று, ராக்ஷஸகுலமும் பயன் பெற்றதாயிற்று, என் ஜீவனமும் பயன் பெற்றதாயிற்று என்பது தோன்ற 'ஒருத்தரு மென்னை யொப்பா ருளர்கொல்' என்றார். (௧௧)

சங்கர பத்தி தன்னுற் றலைமையோய் நினைக் காண்பா
னிங்குற வடைந்தே மெம்பா லெய்துறும் வரமொன் றுண்டேற்
சங்கைய தறவு ரைத்தி தருதுமென் றவனுரைப்பப்
பங்கய மலர்த்தாள் போற்றி யரக்கர்கோன் பகர லுற்றான்.

(ப - ரை.) சங்கரபத்தி தன்னால் - சிவபத்தி செய்தலால், தலைமையோய் - தலைமை பூண்டவனே, நினை - காண்பான் - காணும்பொருட்டு, இங்கு - உற அடைந்தேம் - எம்பால் - எம்மிடத்து, எய்துறும் - பெறுதற்குரிய, வரம் ஒன்று உண்டேல் - ஒரு வரம் உண்டாயின், சங்கை அற - ஆசந்நகையிலாமல், உரைத்தி - கேட்கக்கூடவை, தருதும் என்று அவன் உரைப்ப - அரக்கர்கோன் - அரக்கர்க்கரசனாகிய விட்டணன், பங்கயமலர் - தாமரைமலர்போன்ற, தாள் - திருவடியை, போற்றி - வணங்கி, பகர லுற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான், எ -று.

(வி - ரை.) பான் செயவெனெச்சவாய்பாட்டு வினையெச்சம், இது அடைந்தேம் என்னும் வினையொன்றது. 'சங்கரபத்தி தன்னுற் றலைமையோய்' என்றதனால் எல்லாப் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்தவரென்பதும், இவரைத்தவிர உலகங்களில் இவ்வித பக்தியானது எவருக்கு மில்லையென்பதும், இவர் ஸகல ஸூத்ரதர்மங்களின் ஸாரத்தை யறிந்தவரென்பதும், ஸகல தர்மங்களையும் அதுவட்டிழக்கின்றவ ரென்பதும், ஆதம் வித்யாதத்பர ரென்பதும் பெறப்பட்டன. 'இங்குறவடைந்தேம்' என்றதனால் திகிலெய்யம் செய்து கொண்டு கைலாஸநிகிருப் போகின்றவனாகிய நான் உமது ஸிவதர்மப்பேற்றைக்

கேள்விப்பட்டு ஆஸ்சர்யப்பட்ட மனமுடையவனும் உன் ஸமீபம் வந்தனன் என்பது பெறப்பட்டது. (௧௨)

கலிவிருத்தம்.

இன்றுநீயிங் கெழுந்த ருளப்பெறு
நன்றி மேவிய நான்குறை யீதெனச்
சென்று கூறுஞ் செயலிலை யாயினு
மொன்று கூறுவ துண்டினக் கின்றரோ.

(ப - ரை.) இன்று நீ இங்கு எழுந்தருளப்பெறும் - இன்று நீ யிங்கெழுந்தருளு தற்குரிய, நன்றி மேவிய - புண்ணியத்தையுடைய, நான் - குறை ஈது என - குறை யாயிருப்ப திதுவென்று, சென்று கூறும் - தேவாரீரிடத்தில் வந்து சொல்லிக்கொள்ளுதற் குரிய, செயல் - காரியம், இல்லை ஆயினும் - உனக்கு இன்று கூறுவது ஒன்று உண்டு - எ -று.

(வி - ரை.) அரோ - அசை. நன்றி - நன்மை (புண்ணியம்). 'இன்று கூறுவதுண்டு' என்றமையால் இதன்முன்பில்லை யென்றது மாயிற்று, ஒன்று - ஒருகாரியம். (௧௩)

எனக்கு முன்னவ னாகு மிராவணன்
சினக்கும் வென்றியி ராமன் சிலையுமிழ்
துனிக்கு மம்புற நொந்துயிர் போம்பொழு
துனிக்க வன்றிது ரைத்திடன் மேயினுன்.

(ப - ரை) எனக்கு முன்னவன் ஆகும் - எனக்கு முன்பிறந்தோனாகிய, இராவ ணன் - சினக்கும் - சினந்த, வென்றி - வெற்றியையுடைய, இராமன் சிலை உமிழ் - ஸ்ரீராமபிரானது வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட, துனிக்கும் - கூர்மையாகிய, அம்பு உற - பாணம்பட, நொந்து - வருந்தி, உயிர் போம்பொழுது - உன்னி - ஆலோசித்து, கவன்று - துக்கித்து, இது - இந்தச் செய்தியை, உரைத்திடல் மேயினுன் - சொல்லத் தொடங்கினுன், எ -று.

(வி - ரை.) முன்னவன் - தமையன். சினத்தல் - கோவித்தல். உனி உன்னியென் பதன் விகாரம். கவலல் - துக்கித்தல். புண்யமானது பரிபக்குவமாயின் விரும்பப்பட்டது தானே வந்திடுக்கின்றதன்றோ, மாஹேஸ்வரஸிகாமணி யானவனும் எனக்கு ஸஹோ தரனுமான ராவணன் ஸுத்ருக்கள் எதிர் காணுது ஆண்டான்; இந்தரன் முதலிய ஸகல தேவர்களும் எந்த ராவணனுடைய ஒப்பற்ற ப்ரதாபத்தை ஸஹிப்பதற்குத்தக்க ஆற்ற லில்லாதவர்களாய் ராஜ்யச் செல்வத்தை விட்டு நீங்கினார்களோ, அந்த ராவணனே கால வஸுத்தினால் தனது மாறுபாடான நடக்கையால் விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானால் யுத்தத்தில் அடிப்பட்டவனானுன்; அந்த ராவணன் ராமபாணத்தாலடி பட்டு இறக்கும்காலத்தில், எஞ்சி நின்றவனாகிய என்னைப் பார்த்து மிக்க துக்கத்துடன் சொல்வதாயினுன் என்பதிதன் கருத்து. (௧௪)

நங்கு லம்பெறு நன்மைப் பெருக்கினு
றங்க னென்னத் திசைகள் விளங்குதும்
பொங்கி ரும்புகழ்ப் புண்ணிய னாகுநீ
யிங்கொ ழிந்தனை யெம்பியென் றோகினுன்.

(ப - ரை.) நம் குலம் பெறும் - நமது குலம் அடைந்திருந்த, நன்மைப் பெருக்கி னால் - புண்ணியமிகுதியால், திங்கள் என்ன - சந்திரன்போல, திசைகள் - திக்குகள் தோறும், விளங்குதும் - பிரகாசிக்கிற, பொங்கு இரும் புகழ் - மிகப் பெரிய புகழினை

புடைய, புண்ணியன் ஆகும் நீ - தருமவானாகிய நீ, எம்பி - எம்பியே, இங்கு ஒழிந்தனை என்று - இவ்விடம் விட்டு நீங்கினே யென்று, ஒதினான் - சொல்லினன், எ - று.

(வி - ரை.) குலம் - வமிசம். எம்பி - என் தம்பி யென்பதன் மருஉ. ஒ விபீஷண, நன்கறிந்தவனே, மஹாபுத்திரராவியே, மிக்கதர்மமுடையவனே, நாங்கள் அஜ்ஞாந முள்ளவர்களாய்ப் பெரியோர்களிடம் த்ரோஷமும் செய்கின்றவராக விருந்து இவ்விதமான கதியை யடைந்தவராயினோம், கர்ம நிலைமையை மீறக்கூடாது என்பது இச்செய்யுளால் விளங்கிற்று. (கரு)

இலங்கை யொன்றவி லிங்கம் புதியவாய்
நிலங்க ளொன்பது கோடி நிறுவவான்
மலங்க லின்றி மனங்கொண் டவற்றினு
ணலந்த யங்கறு கோடிக ணாட்டினேன்.

(ப - ரை.) இலங்கை - இலங்கை நகரத்தில், ஒன்ற - பொருந்த, இலிங்கம் - லிங்கங்கள், புதியவாய் - புதியனவாக, நிலங்கள் - நிலங்களி லெல்லாம், ஒன்பதுகோடி நிறுவவான் - ஒன்பது கோடியை பிரதிஷ்டை செய்யும் பொருட்டு, மலங்கல் இன்றி - சலநமில்லாமல், மனம்கொண்டு - நினைத்து, அவற்றினுள் - அவற்றுள்ளே, நலம் தயங்கு - நன்மை விளங்குகிற, அறுகோடிகள் - ஆறுகோடி லிங்கங்களை, நாட்டினேன் - பிரதிஷ்டை செய்தேன், எ - று.

(வி - ரை.) நிறுவல் - நிறுத்தல் (நாட்டல்). வான் செயவென்வாய்பாட்டு வினை யெச்சம். (கசு)

கலிநிலைத்துறை.

மூன்று கோடிலிங் கங்களிங் கொழிந்தன முறைநீ
பூன்று வாயென வுரைத்திறந் தனவன னுரையா
லான்ற வாகம முறையது செயத்துணிர் தகத்தெஞ்
ஞான்று நானினைத் திருந்தன னென்றிது நவில்வான்.

(ப - ரை.) மூன்றுகோடி லிங்கங்கள்—, இங்கு ஒழிந்தன - இவ்விடத்து ஸ்தாபியா தொழிந்தன, (அவற்றை) நீ—, முறை - ஆகம விதிப்படி, ஊன்றுவாய் என - ஸ்தாபிக்கக் கடவை யென்று, உரைத்து இறந்தனன்—, அவன் உரையால் - அவன்சொற்படி, ஆன்ற - விஸ்தாரமான, ஆகம முறை - ஆகமமுறையாக, அது செய்யத்துணிந்து—, அகத்து - மனத்தில், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், நான் நினைத்திருந்தனன் என்று—, இது நவில்வான் - இதனைச் சொல்வானாயினன், எ - று.

(வி - ரை.) ஊன்றல் - நாட்டல். ஆன்ற அகன்ற வென்பதன் மருஉ. ஞான்று - பொழுது, நவிலல் - சொல்லல். நான் ஆறுகோடி லிங்கங்களை நன்கு ஸ்த்தாபித்தேன், ஆதலால் நீ மூன்றுகோடிலிங்கங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டும் என்று—; இவ்வாறு மனம் வருத்தமடைந்தவனும் ப்ராணந்த மடைபவனுமான ராவணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வாறே யாகுக என நான் ப்ரதிஜ্ঞை செய்தேன் ; மிக்க ஸ்ரேஷ்டமான மூன்றுகோடி ஸீவலிங்கங்களை ஒரே காலத்தில் விதிப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டிய தென்று நான் தீர்மானித்தேன் என்பதிதன் கருத்து. (கௌ)

மூர்த்த மொன்றின்றுக் கோடிலிங் கமுமுறை நிறுவித்
தீர்த்த வென்கருத் தினைமுடித் தருளெனச் செப்பி
யேத்து நின்றன னரக்கங்கோ னிரேனு கனதுகேட்
டாத்த நன்றது புரிசுவ னென்றன னருளால்.

(ப - ரை.) மூர்த்தம் ஒன்றில் - ஒரு முகூர்த்த காலத்தில், முக்கோடி லிங்கமும் - மூன்றுகோடி லிங்கங்களையும், முறை - கிரமமாக, நிறுவி - ஸ்த்தாபித்து, தீர்த்த - பரிசுத்தனே, என் கருத்தினை முடித்தருள் எனச் செப்பி—, ஏத்தி நின்றான் - துதித்து நின்றான், (யாரெனின்) அரக்கர்கோன் - விபீடணன், இரேணுகன் அது கேட்டு—, அருளால்—, ஆத்த - ஆபத்தே, நன்று - நல்லதாகிய, அது - அந்தக் காரியத்தை, புரிசுவன் என்றான் - செய்வே னென்றான், எ - று.

(வி - ரை.) மூர்த்தம் - முஹூர்த்த மென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. தீர்த்தன் - பரிசுத்தன். தீர்த்த என்றது அண்மைவிளி. கோன்-அரசன். ஆத்த-அண்மைவிளி. புரிதல் - செய்தல். மூன்றுகோடி லிங்கங்களையும் ஒரேகாலத்தில் ஸ்த்தாபிப்பதில் வல்ல ஓராசார்யரை யறியாமல் நான் இவ்வாறு தியங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன், ஆதலால் ஸ்ரீஹரிஸ்தாம் விஸேஷமாயறிந்தவரும் ஸ்ரீவஞ்சூர் நிதியுமான தேவாரீர் எனக்கு ஆசார்யராயிருந்து என் கோரிக்கையை நிறைவேற்றக்கடவீர் என்று விபீஷணர் இறைஞ்ச, ஸர்வஞ்ஞராகிய ரேணுகர் அவ்வாறே யாருக என ஒத்துக்கொண்டனர் என்பதிகள் கருத்து. (க௮)

மூன்று கோடியா ரியவுரு வாயினன் முயன்று
மூன்று கோடிவிங் கங்களு முறையுளி வழாம
வூன்றி னொன்றும் கெயினரு ளொருவனு லன்றி
யூன்றி னுன்றும் கணத்தினு ளுயர்ந்துள வொருவன்.

(ப - ரை.) இரு - பெரிய, கணத்தினுள் - கணங்களுள்ளே, உயர்ந்துள் ஒருவன் - சிறந்துள்ள வொருவனாகிய ரேணுகாசார்யன், மூன்றுகோடி ஆரிய உரு ஆயினன் - மூன்றுகோடி ஆசார்ய ரூபம் கொண்டு, முயன்று—, மூன்றுகோடி லிங்கங்களும்—, முறையுளி வழாமல் - (ஸாஸ்த்ர) விதிப்படி தவறாமல், எயினருள் ஒருவனும் அன்றி - எயினருள்ளே யொருவனாகக் கொண்டன்றி, ஒருங்கு ஊன்றினுள் - முழுதும் (அந்த அணைத்தில்) ஸ்த்தாபித்தான், எ - று.

(வி - ரை.) ஆயினன் - முற்றெச்சம். எயினர் - வேடர். (க௯)

அரக்கர் கோனது கண்டுளத் தற்புத மடைந்து
நிரைக்கு மாமணி முடியக னிலம்பட விறைஞ்சி
யுரைக்கு மாறுள துதியெலா முரைத்திட வருளிச்
செருக்கு மாறிய கணேந்திரன் மறைந்தனன் சென்றான்.

(ப - ரை.) அரக்கர்கோன் - விபீடணன், அது கண்டு - அந்த மஹிமையைக் கண்டு, உள்ளத்து அற்புதம் அடைந்து—, நிரைக்கும் - வரிசையாகிய, மா - அழகிய, மணி முடி - ரத்ந கிரீடமானது, அகல் - பரந்த, நிலம்பட - பூமியிழம்பும்படி, இறைஞ்சி - வணங்கி, உரைக்குமாறு உள்ள - சொல்லத்தக்கவையாயுள்ள, துதி எல்லாம் உரைத்திட - தோத்திரங்கள் யாவும் சொல்ல, செருக்கு மாறிய - நிரஹங்காரனாகிய, கணேந்திரன் - இரேணுகன், அருளி - அருள்செய்து, மறைந்தனன் சென்றான் - மறைந்து போயினன் (அந்தரீகந்தாமாயினன்), எ - று.

(வி - ரை.) அற்புதம் - ஆச்சர்யம். கணேந்திரன் - கண இந்திரன் (கணநாயகன்), மறைந்தனன் - முற்றெச்சம். (௨௦)

சென்ற திக்கினை நோக்கின னஞ்சலி செய்தங்
கென்று மற்புட னிருந்தன னரக்கர்கோ னப்பா
னன்றி யுற்றநாள் யோகிதா னல்லருள் புரிந்து
தன்ற னிச்சையிற் மடையற வுலகெலாஞ் சரித்தான்.

(ப - ரை.) அரக்கர்கோன் - விபீணன், சென்ற - (இரேணுகன்) போன, திக்கினை நோக்கினன் - திசையைப் பார்த்து, அஞ்சலிசெய்து - கைகுவித்து வணங்கி, அங்கு - அவ்விடத்தில், என்றும் - எப்பொழுதும், அற்புடன் இருந்தனன் - அன்போடிருந்தான், அப்பால் - அதன்பின், நன்றி உற்று அருள் - நன்மையை மிகுதியாகச் செய்கிற, யோகி - யோகியாகிய இரேணுகன், நல் அருள் புரிந்து - தன் தன் இச்சையில் - யதேச்சையாக, தடை அற - தடையில்லாமல், உலகு எல்லாம் - எல்லாவுலகங்களிலும், சரித்தான் - சஞ்சரித்தான், எ - று.

(வி - ரை.) நோக்கினன் - முற்றெச்சம். அற்பு அன்பு என்பதன் விகாரம். 'அற்புடன் இருந்தனன்' என்றதனால் விபீணன் ரேணுகருடைய ப்ராஸாதத்தால் சிவ பக்தி ரஸத்தில் மிக்க ப்ரீதியுள்ளவராய் ஸத்திரமாகிய ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்தனர் என்பது பெறப்பட்டது. (உக)

ஸ்ரீரேணுகர் ஸ்ரீஸைல மடைதல்.

எண்ணி லாவகை பாடல்கொண் டோங்குறு மின்ப
மண்ணு ளோர்தமக் குதவின னுலாவினன் வந்தே
யண்ணன் மேவிய கொல்லிபாக் கத்தினை யடைந்தான்
கண்ணி னுலடி யவர்கள்கண் மிவந்திடக் கணேசன்.

(ப - ரை.) கணேசன் - இரேணுகன், எண் இல்லா வகை - அளவற்ற விதங்களாக, ஆடல் கொண்டு - திருவிளையாடலைச் செய்துகொண்டு, மண் உள்ளோர்தமக்கு - உலகத்தாருக்கு, ஓங்குறும் - உயர்ந்த, இன்பம் உதவினன் - ஆநந்தத்தைத் தந்து, உலாவினன் வந்து - உலாவிக்கொண்டே வந்து, அடியவர்கள் கண்ணினால் கண்டு உவந்திட - அண்ணல் மேவிய - சிவபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கிற, கொல்லிபாகத்தினை அடைந்தான் - எ - று.

(வி - ரை.) உதவினன் உலாவினன் - முற்றெச்சங்கள். உலாவுதல் - திக்விஜயஞ் செய்தல். அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தோன், பெருமை யெனினுமாம், ஈண்டு ஸோமேஸுலிங்கத்தைக் குறித்தது. கொல்லிபாக்கம் - கொல்லிபாக்கம், இது த்ரைலிங்க தேசத்தின் கண்ணுள்ளதும், ரேணுகர் அவதார சேஷந்ரமுமாம். ரேணுகர் பரமாத்வைத பாவனையோடு கூடினவராகி, ஜனங்களால் த்ருஷ்டிக்கக் கூடினவரும் கூடாதவருமாக ஸ்ரீலோகத்தில் சஞ்சரித்து, சிலரைக் கருணாஸத்தைப் பொழிகின்ற நோக்கத்தாலும், மற்றும் சிலரை ஸிவாத்வைதத்தை விளக்குவதாகிய வுடதேஸத்தாலும், வேறு சிலரை ஸகல மலங்களை நீங்கச்செய்வதாகிய ஸஹவாஸத்தாலும், பக்குவ காமமுள்ளவர்களுக்கும் புண்யவாண்களுமாகிய ஜனங்களெல்லாரையும் க்ருதார்த்தராகச்செய்து, ஸிவஸாஸ்தரத்தில் ஆவலுள்ளவராய்த் தமது ப்ரபாவத்தைக் காட்டி, பிந்நமதஸ்தர்களுக்கும் துராசார முள்ளவர்களுமான பாஷண்டர்களைக் கண்டித்து, யந்த்ர மந்த்ர கலைகளில் ஸமர்த்தர்களும் புறமதஸ்தர்களுமான லிப்தகூட்டங்களைத் தமது ப்ரபாவத்தால் வென்று, ஸிவாகமங்களை ஸத்தாபித்து, தமது அவதார சேஷந்ரமாகிய கொல்லிபாக்கத்தை யடைந்தனர் என்பதிகள் கருத்து. (உஉ)

ஆல யத்தினி லடைந்துசோ மேசனா மானை
மால யற்கரி யான்றனை யன்பொடு வணங்கிச்
சால மெய்த்துதி செய்திரு தடங்க ணீரருவி
போல நெக்குள முருகின னின்றிது புகலும்.

(ப - ரை.) ஆலயத்தினை அடைந்து—, சோமேசன் ஆம் அரணை—, மால் அயற்கு அரியான் தன்னை—, அன்பொடு வணங்கி—, சால் - மிகுதியாக, மெய் துதி செய்து—உன் மையாக தோத்திரஞ் செய்து, தடம் - பெரிய, இரு கண் நீர் அருவி போல—, உள்ளம் நெக்கு - மனம் நெகிழ்ந்து, உருகின் நின்று - உருகி நின்று, இது புகலும் - இதனைச் சொல்வானாயினன், எ -று.

(வி - ரை.) ஆலயம் - கோயில். மால் - திருமால். அயன் - பிரமன். அருவி - நீர நுவி. நெக்கு நெரு என்னும் பகுதி யொற்றிரட்டித் திறந்தகால வினையெச்ச மாயிற்று. உருகின் - முற்றெச்சம். இது என்றது இனிச்சொல்லுஞ் செய்தியை. ஓ தேவதேவனே, ஜகந்நாதனே, ஜகத்காரண காரணனே, ப்ரஹ்மவிஷ்ணு இந்த்ரர்களால் வணங்கப்படும் பாதரவிர்த முடையவனே, ஸம்ஸார நாடகமாகிய ப்ராந்தி கலையை முடிப்பதில் ப்ரிய முடையவனே, ஸகல வேத வேதாந்தங்களாலும் விளக்கப்பட்ட வையவமுள்ளவனே, ஸம்ஸாரமென்னும் பிணிக்கு வைத்யனே, ஸர்வஞ்ஞனே, ஸர்வஸக்தியுள்ளவனே, ஸச்சிதா நந்த ஸ்வரூபனே, பரமாகாஸ ஸரீரனே, ஸகல ஜகத்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஜ்யோதிர் லிங்கஸ்வரூபனே, ஸதாபிவ முதலிய பல திவ்ய மூர்த்திகலையைத் தரிக்கின்றவனே, முக்குணங்கடந்தவனே, மும்மல நாஸகனே, த்ரிலோக விலாஸ ஸ்வபாவகனே, மூன்று வேதக் கண்ணனே, பரமேஸ்வரனே, பார்வதி நாதனே, என்னை ரக்ஷியும், என ஸோமேஸப்பெருமானைத் துதித்தும், இரண்டு கண்களினின்றும் அருவி போல் நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருக்கியும், மனமானது நெக்குவிட்டுருகி ரோணுகர் விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர் என்பதிகள் கருத்து. (உ௧)

இன்று காறுநின் னேவலான் மண்ணிடை யிருந்தே

என்று நீயினித் திருவடித் தாமரை நல்கி

யென்று நானுடற் பொறையெடா தருளென விரந்து

நின்று ஞானமே னியனுருப் பெற்றிட நினைந்தான்.

(ப - ரை.) இன்று காறும் - இன்றளவும், நின் ஏவலால் மண் இடை இருந் தேன்—, நீ இனி—, நன்று - நன்மைக்கிடமாகிய, திருவடித் தாமரை நல்கி—, என்றும் நான் உடல் பொறை எடாது அருள் என - எக்காலத்தும் நான் உடற்சுமையைத் தாங்காதிருக்க அருள் செய்யக்கடவை யென்று, இரந்து நின்று—, ஞானமேனியன் - அறிவுருவனாகிய சிவபிரானது, உருபெற்றிட - உருவையடைய, நினைந்தான்—, எ-று.

(வி - ரை.) பொறை - சுமை. ஞானமேனிய னுருப்பெற்றிடலாவது ஸிவலிங்கைய மாதல். தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆகமங்கள் எங்கும் பரவச் செய்யும் பொருட்டுச் சஞ்சரித்தேன், இனி உமது ஸ்வரூபமடைய விரும்புகின்றேன், ஓ ஸங்கரனே ! க்ருபா விஸேஷத்தால் எனக்குச் சிறிது இடம் தந்தருளவேண்டும் என த்யாநம் செய்தனர் என்பதிகள் கருத்து. (உ௨)

ஆன காலையி லங்கணன் தனதுபே ரருளான்

மான மாசுவின் பத்தியான் மகிழ்ந்தன முள்ள

ஞான மாமொழி மைந்தநீ வருகென நவின்றான்

வானு ளார்மலர் பொழிந்தனர் மண்ணுளா ரார்த்தார்.

(ப - ரை.) ஆன காலையில் - (இவ்வாறு) நிகழ்ந்தபோது, அங்கணன் - சிவபிரான், தனது பேரருளால்—, மானம் ஆகும் - பெரிதாகிய, நின் பத்தியால்—, உள்ளம் மகிழ்ந்தனம்—, ஞானம் ஆம் மொழி மைந்த—, நீ வருக—, என நவின்றான்—, வான் உள்

ளார் - விண்ணுலகத்துள்ள தேவர்கள், மலர் பொழிந்தனர்-பூமழை சொரிந்தார்கள், மண் உள்ளார் - மண்ணுலகத்துள்ள மனிதர்கள், ஆர்த்தார் - ஆரவாரித்தார்கள், எ - று.

(வி - ரை.) அங்கணன் - கருணைக்கண்ணன். வருக என என்பாலது வருகென வென விகாரமாயிற்று. நவிலல் - சொல்லல். வான் மண் என்பன ஆகுபெயர்கள். பொழிந்தனர் என மேல் வருதலால் மலர் மலர்மழையைக் குறித்தது. இவ்வாறு கண் நாதர் தோத்திரஞ் செய்தவுடனே, அந்த சிவலிங்கத்தினின்றும் 'ஓ மைந்த! உன்பக்தியால் நான் பரஸநமாகிதேன், வருவாயாக' என்னும் திருவாக்கு இறைவனால் கம்பீரமாயுண்டாயிற்று, அப்போது ஜனங்கள் ஆஸ்ரயமுற்றார்கள், தேவதூதர்புகள் முழங்கின, சிவகணங்கள் ஆகாஸத்தில் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள், பூலோகத்தவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள் என்பதிகருத்து. (உரு)

பூரேணுகர் மஹாலிங்கத்தந்தார்தநாத்ர மாதல்.

ஆதிநாயகனருண்மொழி கேட்டகமகிழ்ந்து
போதமாதவரனைவருமுறைமுறை போற்றச்
சோதியாயெழுந்திலங்குசோமேசன்மெய்ச் சொருபத்
தோதியான்மிகுமிரேணுககணேசனுற் றொளித்தான்.

(ப - ரை.) ஓதியால் மிகும் - ஞானத்தினால் உயர்ந்த, இரேணுககணேசன்—, ஆதிநாயகன் அருள் மொழி கேட்டு—, அகம் மகிழ்ந்து - மனங்களித்து, போதம் - அந்வினையுடைய, மாதவர் அனைவரும்—, முறை முறை போற்ற—, சோதியாய் எழுந்து இலங்கு - ஒளியுருவாய்த் தோன்றி விளங்குகிற, சோமேசன் - சோமேசனது, மெய்ச் சொருபத்து உற்று ஒளித்தான்—, எ - று.

(வி - ரை.) ஆதிநாயகன் - சிவபிரான். மாதவர் - பெரிய தபோதவர். முறைமுறை - க்ரமமாக. ஒளித்தல் - மறைத்தல். சோதியாய் எழுந்திலங்கும் - பரஞ்சோதியாகிய. சோமேசன் மெய்ச்சொருபம் - ஸோமேஸ்வரலிங்கம். உற்று ஒளித்தான் - பரவேஸ்வரித்தான். லிங்கத்தினின்றுண்டானதும் தயவோடு கூடினதுமாகிய சங்கராணுடைய திருவாக்கினைக் கேட்டு, ரேணுகர் ஸ்தோதரமுள்ள சித்தமுடையவராய், மணப் பரபரப்புண்டான வர்களும் கூடச்செல்கின்றவர்களுமாகிய யோகிகள் இவரை ஸ்தோத்தரஞ்செய்யா நிற்க, பரஞ்சோதியாகிய மஹாலிங்கத்திற் கலந்தனர் என்பதிகள் கருத்து. (உசு)

கணங்க னாயகன் சிவலிங்கத் துற்றமை கண்டு
வணங்கி வானவர் கணங்கண்மா தவரெலாம் வழத்தி
மணங்கொண் மாமலர் பொழிந்துநின் ரூர்த்தனர் மண்மே
லணங்கு பாதியன் புகழ்வளர் தோங்கிய தம்மா.

(ப - ரை.) கணங்கள் நாயகன் - கணநாதனாகிய இரேணுகன், சிவலிங்கத்து - சிவலிங்கத்தில், உற்றமை - ஐக்யமானதை, வானவர்கணங்கள் மாதவர் எல்லாம் கண்டு - தேவகணங்கள் பெருந்தவத்தினர் ஆகிய எல்லாம் பார்த்து, வணங்கி - தொழுது, வழத்தி - தோத்திரஞ்செய்து, மணம் கொள் - வாசனை பொருந்திய, மா மலர் பொழிந்து நின்ற ஆர்த்தனர் - பெரிய மலர்மழையைச் சொரிந்து நின்று ஆரவாரித்தார்கள், மண் மேல் - மண்ணுலகில், அணங்கு பாதியன் - பெண்பாதியனாகிய சிவபெருமானது, புகழ் - புகழானது, வளர்ந்து ஓங்கியது - மிகவும் வுருத்தியடைந்தது, எ - று.

(வி - ரை.) மண் - ஆகுபெயர். அணங்கு என்றது உமாதேவியை. வித்தநாதராகிய ரேணுகர் ஸ்வயம்பரகாஸமும் திவ்யஸ்வரூபமுமாகிய அந்த சிவலிங்கத்தில் லயமடையவே,

ஜனங்களெல்லாரும் ஆஸ்ரமம்மடைந்தனர் ; ஸிவபக்தியும் ப்ரமாணத்தோடு கூடியதாயிற்று என்பதிதன் கருத்து.

(௨௭)

அதுசேர்க்கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

வேதமோடாக மங்கள் வேறுபாடின்றி நல்கும்
தீதறு பொருளை யெல்லாம் திரிவற வுலகிற் காட்டு
மாதவ ன்னைய விந்து லாதர வொடுபொ றிப்போ
ரோதுந ரோது விப்போ ருயர்தனி முத்தி சேர்வார்.

(ப - ரை.) வேதமோடு ஆகமங்கள் வேறுபாடு இன்றி ஈல்கும் - வேதத்தோடு ஆகமங்கள் வேற்றுமை யில்லாமல் தெரிவிக்கிற, தீது அது - தீதற்ற, பொருளை எல்லாம் - எல்லாப் பொருள்களையும், திரிவு அற - திரிபற்றுப்படி, உலகில் காட்டும் - உலகிற்காட்டுகிற, ஆதவன் அனைய - ஞாயினை நிகர்த்த, இந்துால் - இந்த சாத்திரத்தை, ஆதர வொடு - விருப்போடு, பொறிப்போர் - எழுதுவோர், ஒதுர் - படிப்போர், ஒதுவிப்போர் - படிப்பிப்பவர், (ஆகிய யாவரும்) உயர் தனி முத்தி சேர்வார் - உயர்ந்த ஒப்பற்ற முத்தி யடைவார்கள், எ - து.

(ங் - ரை.) திரிவு - மாறுபாடு, (ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காண்டல்). ஆதவன் என்பது ஆதபி என்னும் வடசொற்றிரிபு. பொறித்தல் - எழுதல். ஸ்ரீ வேதாகம வீரசைவ மார்க்கமும், ஸ்ரீ ஷடஸ்த்தலங்களால் ஜயலிக்கும் ரத்தமும், ஸ்ரீ ஜீவேஸ்வர யோக மாகிய தாமரைக்கு ஸஞர்யனும், ஸ்ரீ கோப்யமான சிந்தாமணியுமாகிய ஸ்ரீ வலித்தாந்த ஸிகாமணியை விருப்பத்தோடு எழுதுபவரும், படிப்பவரும், படிப்பிப்பவரும் ஒப்புலமையிலாத பரமுத்தி யடைவார்கள் என்பதாம். ஓம் ஸுஃபம்.

(௨௮)

கலிவிருத்தம்.

மாரி பெய்க மதுநெறி யோங்குக
பாரி லொண்சிவ பத்தர்கண் மல்குக
சீரின் மல்குஞ் சிவன்புகழ் வெல்குக
வீர சைவம் விளங்குக வெங்குமே.

(ப - ரை.) மாரி பெய்க - மழைபெய்க, மதுநெறி ஓங்குக - மதுரீதி உயர்க, பாரில் - உலகில், ஓன் - அழகிய, சிவபத்தர்கள் மல்குக - சிவபத்தர்கள் நிறைக, சீரின் - சிறப்புடனாகு, மல்கு - நிறைந்த, சிவன் புகழ் - சிவபிரானது புகழே, வெல்குக - மேம்படுக, எங்கும் - எவ்விடத்தும், வீரனாவும் விளங்குக - வீரசைவ சமயமானது ஒளிசெய்க, எ - து.

(ஓ - ரை.) மதுரீதி - மதுரீதி மார்க்கம். மல்கல் - நிறைதல். வெல்கல் - மேம்படுதல்.

அந்தியகதை - முற்றும்.

ஆக - காப்பு பாயிரம் உள்பட செய்யுள்-அஅ0.

இவ்விதமாய் ஸ்ரீரேணுகாசார்யர் அகஸ்த்யமுனிவருக்கு

உபதேஸித்தருளிய வீரஸைவ

சித்தாந்தசிகாமணி மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

ஓம் ஸஹஸ்ரபதே நமஃ.

வாழ்த்துக்கவிதாள்,

வீரசிங்காதனபுராணம்.

கலிவிருத்தம்.

வேதமோங்குக வேதியரோங்குக
மாதவத்தினர் மாதவமோங்குக
பூதலத்தாயிரோங்குக பொற்பொடு
காதன் மங்கையர் கற்படர்ந் தோங்கவே.

அகமுமோங்குக வானினமோங்குக
மகமுமோங்குக மன்னவனோங்குக
சகமுமோங்குக தண்புனற் காவிரி
மிகவுமோங்குக விளைபயிரோங்கவே.

வானமோங்குக மாமகமோங்குக
தானமோங்குக சத்தியமோங்குக
ஞானமோங்குக நன்னெறி யோங்குக
வானவீசனருடழைத் தோங்கவே.

நேரி லாத்கிருநீறுமிக் கோங்குக
வாருருத்திரவக்கமுமோங்குக
சாருமஞ்செழுத் தோங்குக சந்ததம்
வீரசைவம் விளங்குகின் றோங்கவே.

பிரபுலிங்கலீலை.

அறுசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

புண்ணியருலகில் வாழ்க புலஞ்செறு நோன்பு வாழ்க
பெண்ணொருபாகன் பூசை பேணிவாழடியர் வாழ்க
கண்ணுதலொருவன் சார்ந்த கற்புடைச் சைவம் வாழ்க
வண்ணலல் லமன்சீர் கேட்கு மாதரவாளர் வாழ்க.

பொருவரும் பூதி வாழ்க பூதியை யணிவோர் வாழ்க
திருவளர் கண்டி வாழ்க சிறந்தவஞ் செழுத்தும் வாழ்க
குருவருள் வாழ்க மெய்யைக் கூறுநா வோர்கள் வாழ்க
வெருவரும் பிறவி தீர்க்கும் வித்தகர் வாழ்க வாழ்க.

சிவமயம்.

சித்தாந்தசிகாமணியில் காணும்

புராணச் சரித்திரங்களின் விவரணம்.

பக்கம் - எ, செய்யுள் - ௨.

பரமசிவன் ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தது.

கையித்திக ப்ரளயம-கிய ஆயிரம் சதுரயுகங்கொண்ட ஐராக்காலத்தில் ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவின் உத்தியில் தங்கியிருந்து அந்த ப்ரளயம் நீங்கியபின்னர் வெளிவருதலை ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவின் லாபீகமலத்தினின்றும் பிறத்தானென்று சொல்லுவர். ப்ரஹ்மாவின் * நூறுவருஷமாகிய ஆயுளின் முடிவில்லறும் ஐராக்குத ப்ரளயத்தின் பின்னர் சங்கரன் ப்ரஹ்மாவை யுண்டாக்கி, அவனுக்குச் சகல வித்தைகளுக்கும் நிதியாகிய வேதங்களை உபதேசிக்கிறு னென்பது.

பக்கம் - கசு, செய்யுள் - ௨௨.

மார்க்கண்டர் ராமனைத் தண்டித்தது.

முன்னொருகல்பத்தில் துச்சிகபுனிவர் என்னும் ஓர் அந்தணர் கடவுள் என்னும் நகரத்தில் யசித்திருந்தனர். இவருக்குக் கவுட்சிகர் என்னும் ஓர் புதல்வரிருந்தனர். இவர் வேதாகமங்க றிற்றேர்ந்து, பி. ப்பை யொழித்துக்கொள்வதற்குரிய ரூணம்பிறந்து, சிவிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய; திருமால் கனமார்க்கமாய்வந்து, இவரைகோக்கி ஆசிகள் கூறி, மிருகணியுள் என்னும் பெயரைக்கொடுத்து சிவிரானது பூர்ணசடாகஷமுண்டாகக் கடவதெனக் கூறிமறைத்தனர். அதன்மேல், மிருகணியார் துச்சிகபுனிவரிடம் வந்து நிகழ்த்தவந்தை யெல்லாம் சொல்ல, அவர் சந்தோஷமடைந்தனர். பிறகு, ஓர்நாள் துச்சிகர் தம் புத்திரனைகோக்கி, இல்லறதர்மத்தினை நாடாந்நிலைமென்றுகூற; புதல்வன் மறுத்து, தவஞ்செய்ய விரும்பியதைத் தெரிவிக்க; துச்சிகர் மனங்கலங்கி நீதி மார்க்கங்களைப்போதித்துப் புத்திரனை விவாகஞ்செய்து, உள்ள டுணங்குப் பழிச் செய்தனர். அதன்பிறகு, துச்சிகர் தம் புத்திரனியுட்ப்படி, கருணம் நீதைந்துள்ள ஓர் பெண் மணி வேண்டியிருந்தவிஞல், அநாமயரி என்னும் வளத்தில் அப்போது வசித்தக்கொண்டிருந்தஉசத்தியமுனிவரிடம் போய், அவரது புதல்விராகை விருத்தையாக தம் புத்திரனுக்கு மணம்செய்ய ஏற்படுத்தி, அவ்விடத்திலேயே சிவனொளிருக்குக் காணத்தல், ஓர்நாள் விருத்தை தன் தோழிப்பண்களுடன் விசாபாட ஓர் வளத்திற் பார்ப்ப. ஓர்நாள் டானையாற் றுரத்தப்பட்டு ஓர் பாழங்கிணத்தில் விழுந்திருந்தான். இதனைக் கண்டாந்ந தோழிப்பண்கள் எங்கெங்குத்தேடியும் விருத்தை காணக்கூடாததால், புலம்பிக்கொண்டு,

* வருஷம் நூறுகொண்டது மனிதர் ஆயுள்காலம். மனிதரால் முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க் கோர்நாள். அவ்வாறெய்திய மாதம் டன்னிரண்டுக்கொண்டது தேவர்களுக்கோர்நாள். அவ்வித நாள்கள் கூடிய வருஷம் பன்னிராயிரம் ஏழிற்கால் தேவர்க்கோருழி. நாள்வகை நியாயிரஞ்சென்றால் ப்ரஹ்மாவுச்சொர்பகல். அப்படிப்பட்ட ஆழி ஆயிரஞ் சென்றால் ஓர் இரா. இவ்விரண்மெசேர்ந்த நாள்காலமாகிய வருஷம் நூறு ப்ரஹ்மாவின் ஆயுட்காலம். இந்த விஷயம் வேறிடத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உசத்தியரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அவரது மனைவியாகிய மங்கலோக்குச் செய்தியைச் சொல்ல; அவள் மிகத் துயரமடைந்து தன் கணவராகிய உசத்தியருக்குத் தெரிவித்தாள். அதுகேட்ட உசத்தியர் மன வருத்தமும், தோழிமார்களை யழைத்துக்கொண்டு வணத்திற்சென்று, பாழங்கிணத்தில் இறந்து கிடந்த புதல்வியை வெளியே யெடுத்துப் பார்த்துத் தானும் தன் மனைவியும் புலம்புவாராயினர். அப்போது துச்சகர் ஆண்டு நடந்தவைகளைப்பெல்லாம் பார்த்து, புலம்பினின்றவர்களைத் தேற்றி, உசத்தியரை நோக்கி, “நானையினம் இறந்த உமது புதல்வியை உயிர்ப்பித்துக் கொடுப்போம்; நீர் நம் புத்திரனுக்கு இந்தப் பெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொடுத்தல்வேண்டும்” என்றுகூறி, பிரேதத்தைத் தைலம்கிறைந்த ஓர் தோணியில் சேமஞ்செய்து வைக்கவும் திட்டஞ்செய்து, ஓர் தடாகத்தில் மூழ்கி, யமனை நோக்கித் தவம்செய்கையில், அக் காட்டானையானது முன் போலவே வந்து, இவரைத் தூக்கியெடுத்துத் தன் பிடரியின்மேல் வைத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்றது. இந்த யானையின் முற்பிறப்பின் வரலாற்றினை ஞானத்திருவடிமுனில் துச்சகர் அறிந்து, யானையுரு நீங்கும்படிச் சிவபிரானைச் சித்திக்கவும், அவ்வுருவிழந்த தீமந்தத்தன் தேவவுருவடைத்து, விண்ணினின் நிழல்கிய விமானத்திலேறி, துச்சகமுனிவரைத் துதித்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோக மடைந்தான். அதன்பின்பு, துச்சகர் முன்போலவே தவஞ்செய்ய, யமன் பிரசன்னமாகி அந்தப் பெண் உயிர்பெற்றெழுச் செய்தான். அதுகேட்ட தாய் தந்தையர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, புதல்வியைத் தங்குள் பன்னசாலைக் கழைத்துக்கொண்டுபோய், அவளிடம் நடந்த விருத்தார்த்தங்களை யெல்லாம் கேட்டுத் தெளிந்தனர். பிறகு, மிருகக்ஷீரபருக்தம் உசத்தியர் புதல்விக்கும் விவாகம் நடந்தது. இவ்விருவரும் இல்லறம் நடாத்திவரும் காலில் துச்சகர் தவஞ்செய்யச் செல்வாராயினர். மிருகக்ஷீரம் மனைவியும் மிருகக்ஷீரம் என்றும் ஓர் சம்புத்திரனைப்பெற்றனர். இப் புத்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யியற்றி இல்லறத்தமத்திருத்தி, மிருகக்ஷீரமும் தவஞ்செய்யச் செல்வாராயினர். பிறகு, மிருகக்ஷீரமுனிவர் முற்காலநிலைவரது புதல்வியாகிய மருத்துவாதியை மணந்து, புத்திரப்பேதில்லாததனால், காசிக்ஷேத்ரமடைந்து, சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்ய; பெருமான் பிரசன்னமாகி பதினாறுவயது ஆயுளுடைய ஓர் ஸத்புத்திரன் உண்டாகக் கடைகிழித்து மறைந்தருளினர். அவ்வாறே, மருத்துவாதிக் கப்பம் வாய்ந்து, பங்குனிமாதமும் ரோஷிதக்ஷேத்ரமும் பெருந்த, யிதுனல்கும் கழிந்து கடகம் வர, சுக்ரனும் குருவும் தத்தமக்குரிய உச்சவிராசிகளிலும், குடி புத சனிகளும், ராகுகேதுக்களும் தத்தமக்கருகலமாகிய மூலத்திரிகோண ஸ்வமித்ரக்ஷேத்ரங்களிலும், சூரிய சந்திரர்கள் மீனத்திலும் கூடியிருந்த சுபதினத்தில் ஓர் ஸத்புத்திரனைப் பெற்றனர். ப்ரஹ்மா அப் புத்திரனுக்கு மாரீக்கண்டரீ என்று பெயரிட்டுச் சென்றான். பிறகு மாரீக்கண்டரீ குழந்தைப் பருவம் நீங்கி ஓர் நவவயதடையவே, வேதாகம சாஸ்திரங்களில் தேர்ந்து, சிவபெருமானே பரம்பொருளுனை உணர்ந்து, சிவபரத்தியதிகித்து வளர்ந்துவர; ஆண்டுகள் கழிந்துகொண்டு பதினாறாம் வயது சமீபிக்க; தாய் தந்தையர் தம் புத்திரனது ஆபுஷ்ணாலம் நெருங்கியதே யென்று மிகத்துன்புறுவாராயினர். அது கண்ட மாரீக்கண்டரீ தாய் தந்தையரிடம் தன் விருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டு, அவர்களைத் தேற்றி வணங்கி, சிவபிரானையருச்சித்து யமனை வென்று வருவதுதாகச் சொல்லி, அவரிடம் விடைபெற்று, மணிகன்னிகை * யென்னும் சிவாலயத்திற்சென்று சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்ய; சிவபிரான் காட்சிதந்து, யமனுக்குப் பயப்படவேண்டியதில்லை யென்று அதுகூறவித்து மறைந்தருளினர். மாரீக்கண்டரீயுக்குப் பதினாறு வயதாகவும், யமனது கட்டளைப்படி ஓர் தூதன் வந்து, அவர் பூணையின் வலியால் அருகில் வரப் பயந்து, சிவபத்திரோமணியெனத் தெரிந்து, திரும்பி யமபுரியை யடைந்து தன் தலைவனாகிய யமனுக்கு மாரீக்கண்டரீயுட்பற்றிக் கூறினான். அதுகேட்ட யமன் வெகுண்டு, தன் கருணிக்காளாகிய சித்தரகுத்திரர்களை வரவழைத்து, அவர்களிடம் கணக்குக் கேட்

* திருக்கடவுள் என்றும் சில புராணங்கள் கூறுகின்றன.

டறித்து, தன் மந்திரியாகிய காலனை நோக்கி மாரீக்கண்டரது உயிரை விரைவில் கொண்டு வரும்படி கட்டளைபிட்டனுப்ப; அந்தக் காலனை வணங்கி விடைபெற்று, அதிகோபத்துடன் மாரீக்கண்டரிடம் வந்து, அவர் செய்யும் சிவார்ச்சனையையும் சிவத்தியானத்தையும் பார்த்து, இவ்வரை யெவ்வாறு இழுத்துக்கொண்டு செல்வதெனத் திகைத்து, அவருக்கும் தன் தலைவனது பராக்ரமத்தையும் அவனால் உண்டாகும் இத்திரபதவியைப்பற்றியும் சொல்ல; மாரீக்கண்டரி, சிவபக்தர்கள் இத்திரபதவியை மதியாரென்றும், சிவபக்தத்தையே விரும்புவாரென்றும், யமபுரிக்கு வாராரென்றும், தான் சிவபக்தனானவன் யமபுரிக்கு வருவதின்மேன்றும் எதிர்மொழி கூற; காலன் அவரிடம் அணுகாமல் திரும்பி, யமபுரியடைந்து நடந்த விஷயங்களை யமனுக்குரைக்க; யமன் சீறி, மஹிஷவாஹநாருடனாகி, பரிவாரங்களுடன் மாரீக்கண்டரிடம் வந்து, பாசம் தன்டம் சூலம் மழு முதலிய ஆயுதங்களைக் கரத்திறற்றாங்கி எதிரிலடைந்தனன். மாரீக்கண்டரி யமனது வரவைப்பார்த்து பரமசிவனைத் துதிப்பாராயினர். அதுகண்ட யமன், மாரீக்கண்டரை அணுகி, தன் புரிக்கு வரவேண்டிமென்று அழைக்க; மாரீக்கண்டரி தான் வருவதில்லைமென்றும், அவ்விடம் விட்டோடிப்போகும்படிக்கும் பதில் கூறி சிவலிங்கத்தைக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொள்ள; யமன் கோபமடைந்து மாரீக்கண்டரி கழுத்தில் பாசத்தை வீசி இழுக்க; அந்தச் சிவலிங்கத்தினின்று பரமசிவன் தோன்றி தன் இடது திருவடியைத் தன்கி யமனை யுதைக்க; அவன் கீழே விழுந்திறந்தனன். அதன்பிறகு, மாரீக்கண்டரி பரமசிவனைப் பரவாறு துதிக்க; பரமசிவன் அவரைச் சிரஞ் சுவியாயிருக்கும்படி யாசீர்வதித்துத் தன் திருவடியில் சேர்த்தருளினர். அதன்மேல், ப்ரஹ்மாதிரியின் வேண்டுகோளின்படி பரமசிவன் யமனை உயிர்ப்பித்து அவனைத் தன் லோகம்போய்ச் சேரும்படி ஆஃனாபித்து மறைத்தருளினரென்பதாம்.

பக்கம் - ௧௪, செய்யுள் - ௨௩. *

பிருகுமுனிவர் திருமாலில் பத்துப் பிறவியெடுக்கும்படிச்

சுபித்தது.

முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் கொடிய பகை யுண்டாகி நெடுங் காலம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அக்காலத்தில் அதிபுத்திரர்களாகிய தேவர்கள் தோல்வியடையுந் தன்மையடைந்தார்கள். அப்பொழுது திருமால் அத்தேவர்களுக்குத்தனை யாகவந்து நின்று தமது சக்கரத்தைக் கையிலெடுத்தசைத்தனர். அதனைக்கண்ட அதிதி குமரர்களான அசுரர்கள் பயந்து, தங்களுக்குச் சிறியமாதாகும் திருமங்களுக்குத் தாயும் பிருகுமுனிவருக்கு மனைவியுமாகிய கியாதினியென்பவளைப் பன்னாசலை யடைந்து, அடைக்கலம் என்று உள்ளே ஒளித்துக்கொண்டார்கள். உடனே அக்கம்பிற்சிறித்த கியாதியும் தனது சகோதரியின் புத்திரர்களும் அடைக்கலம் புலுந்தவர்களுமாகிய அசுரர்களைக் காக்கும்பொருட்டுத் தனது வீட்டுத் தலைவாசலில் உள்ளே வேறொ யாரும் துழையாதபடி காவல் சூண்நின்றனள். அப்பொழுது ஓடிய அசுரர்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்த திருமால் தன் மாயியாகிய கியாதி நிற்கும்படித் தை உடைத்து, உள்ளே போகும்படி எத்தனித்தனர். உள்ளே இப்போது போகக்கூடாதென்று பிருகுமுனிவரது மனைவி தடுத்தனள். திருமால் பெருங்கோடும் கொண்டவராய் மாயியானதும், மகாருணி வராகிய பிருகு முனிவரது மனைவியென்றும், பெண்டன்மையிற் கற்புடைய பெண்மணியென்றும் கருதாமல் சக்கராயுத்தினாலவனது தலையை மறுத்தெறித்தனர். உடனே பெருஞ் சத்தமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது சித்தித் தம் குந்தியிலோத் பெருந் தவதழைச் செய்து முடித்த பிருகுமுனிவர் நிஷ்டையில்முந்தவாமே கண்விழித்து நோக்கி, மனைவி யிறைததை அறிந்து, உன்பக்கொண்டு கண்களில் நீர்வொழிபுறக்க இத்தொடிச்சு

* சங்குகர்ணர் சரிதரய எந்தப் புராணத்தினுளதோ என்கு புலப்படவில்லை.

வெகுண்டு, உள்ளே அசுரர்களைச் சம்பிரிக்கும்பொருட்டுச் சென்றுள்ள திருமாலின் முகத்தைப் பார்த்து, துன்பத்தைத் தருவதாகிய பத்துப்பிறுவியை யடையக்கடவை மென்று அபித்தனர். பின்பு, தமது புத்திரராகிய சுக்கிரபகானால் உயிர்பெற்றெழுந்த மனையாகிய கியாழியுடன் சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருந்தன ரென்பதாம்.

பக்கம் - கசு, செய்யுள் - ௨௪.

தத்சிமுனிவர் திருமாலின் சக்கரம் ஒடியச் செய்தது.

பிருகுவின் மரபில் வந்த சயவருமுனிவர்க்குத்தோன்றிய தத்சிமுனிவர், ப்ரஹ்மாவின் துன்பிற் பிழந்த சூபன் என்னுமரசனாகி அந்நோய் நடப்பாயிருக்கு ளானில், ஓர்நாள் ஒருவர்க்கொருவர் சல்லாபவார்த்தையாடிக்கொண்டு வேடிக்கையாய் அத்தனர் களோ? அரசர்களோ? இவர்களில் சித்தவர் யாவர்? என்று அரசன் வினவ, அத்தனரே சித்தவரென்று தத்சிமுனிவர் கூற; அதற்குக் சூபன் அத்தனரினும் அரசரே சித்தவரென்று கூற; பெருங்கலகம் விளாவவே, தத்சிமுனிவர் வெகுண்டு, சூபனை யடிக்க; அக் சூபன் வச்சிராயுத்ததால் இரண்டு துண்டாகப்பட்ட தத்சிமுனிவர் தமது நட்பினனாகிய சுக்கிரனை நினைத்து கீழே விழுந்திறந்தனர். அச் சக்கிரன் நடந்த சங்கதியை யுணர்ந்து வந்து, துண்டிட்ட சரீரத்தைப்பொருத்தி, தத்சியை உயிர்ப்பித்துத் தேர்ந்த முனிவரைப் பார்த்து, காஞ்சிபுரத்தை யணர்ந்து சிவாச்சரனென்று வச்சிரசரீரத்தைக்கொள்வாய் என்று கூற; முனிவர் அவ்வாதே இஷ்டசித்திரத்தத்தில் முழுதி, மிருதசஞ்சீவினி யென்னும் மந்த்ரத்தை யுச்சரித்து, சிவனை யணங்கி, அடியாத வச்சிரசரீரத்தைப் பெற்று, மீண்டு ராஜஸபையடைந்து, குபனுடைய நிலையை இடதுகாலா லுதைத்தருட்ட, அக் சூபன் பொருட்டாகப் பதைத்து வந்த திருமால் சக்கரத்தை ஏவ, அச் சக்கரம் வாய் மடி தலால், அத் திருமால் புறங்கொடுத்தோடினரென்பதாம்.

பக்கம் - கசு, செய்யுள் - ௨௨; பக்கம் - கருங், செய்யுள் - ரு.

சிவகணநாதர் தக்கனை ஆட்டுமுகமடையச் செய்தது.

தக்கன் வேள்வியைச்செய்துந் வீணானது.

ப்ரஹ்மாவின் கவப்புத்திரர்களில் * ஒருவனான தக்கன் † என்பவன் ஓர்நாள் ப்ரஹ்மாவை நோக்கி, தேவர்களிற் சித்தவன் யாவனென வினவ; ப்ரஹ்மா, தேவர் களிற் சித்தவன் சிவபிரானென்றும், மோக்ஷாதி சகல நன்மைகளும் அவனுடையே பெறவேண்டுமென்றும், அதனால் அவனையே சாண்டையவேண்டுமென்றும் கூறினான். அதுகேட்ட தக்கன் மோக்ஷபார்க்கத்தினைக் கருதாது ப்ரஹ்மாதியர்களினும் அளவில் லாத வரத்தினைப் பெறும்பொருட்டு, மான்ஸஸரோவரமென்றும் தடாகத்தை யடைந்து, மிகுந்த தவஞ்செய்ய; சிவபிரான் பிரசன்னமாகி அவன் கேட்டவாதே ப்ரஹ்மாதியுல கங்களினும் தகவனது ஆணைசல்லவும், இவனை எல்லாரும் வணங்கவும், இவனுக்குப் பின்னாகுந் பெண்களுமுண்டாகவும், உமாதேவியை அப் பெண்களில் ஒரு புதல்வியாக வும், அப் புதல்வியைத் தான் மணஞ்செய்து கொள்வதாகவும், நன்மார்த்தத்தில் நிற்பதாயி னிவ்வரம் சித்திக்ஞமென்றும் அருளி மறைத்தனர். அதன்பிறகு, ப்ரஹ்மா நடந்த வாலாற்

* க. மரிசி உ. அத்திரி, ஆங்கமா ரி, ச. புலஸ்தியன். ரு. புலகன், சு. கிரதவன், எ. பிருகு, அ. வசிட்டன், சு. தக்கன். இதுவன்றி ப்ரஹ்மபுத்திரர் பதினமரென்றும் கூறுவர்.

† தக்கனை ப்ரஹ்மாவின் மாஸ்புத்திரனென்றும், ப்ரஹ்மாவின் தங்குஷ்டோத்பவ னென்றும் கூறுவர்.

றைக்கேட்டு, மனங்கலங்கி, வேறியாது செய்வதெனத் துக்கித்து, ஒருவாறு தேறுதலடைந்து, தக்ஷணைப்பார்த்து ஆசீர்வதித்து, ஒரு ரகாமுண்டாக்கி அவனுக்குக்கொடுக்க; அவன் அதில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தக்ஷன் வேதவல்லி யென்பவனை * மணந்து, ஆயிரம் புதல்வரைப் பெற்று, அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, ஸ்ருஷ்டித்தொழில் செய்வதற்கு வரம்பெற்று வாருங்கள்” என்று ஆஜ்ஞாபித்து அனுப்ப; அவர்கள் அவ்வாறு தவஞ்செய்கையில், நாரதர் வந்து அவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து ஸ்ருஷ்டித்தொழிலடைதலைத் தடுத்தவிட்டனர். அதை யறிந்த தக்ஷன் மறுபடியும் ஆயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்று முன்போலவே தவஞ்செய்ய அனுப்ப; மறுபடியும் நாரதர் அவ்வாறு செய்வாராயினர். அதன்பிறகு, தக்ஷன் ஸ்ருஷ்டித்தொழிலுக்குரிய பிள்ளைகளில்லாமற்போயிற்றென்று தெரிந்து, கோபமடைந்து, நாரதனை இவ்வுலகில் எஞ்ஞான்றும் சஞ்சரிக்கச் சபித்து, பிள்ளைகள் வேண்டாது, பெண்கள் பிறக்கத் தன் மனதில் ஸ்மரிக்க; அறுபது ப் பெண்களைப் பெற்றுத் தர்மன் முதலியவர்களுக்குக் கொடுத்துச் சந்ததியாளர்தோங்குவ் காலத்தில், இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்களென்னும் அஸ்வினி முதலான இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்றுச் சந்திரனுக்களித்து, அவர்களைச் சமமாகப்பார்த்துக்கொள்ளும்பல திட்டஞ்செய்து ப்ப; சந்திரன், அவர்களில் கார்த்திகை ரோகிணி யென்னும் பெண்களிடத்தில் மிகவும் காதுற்றவனாய் யிருந்ததையறிந்த தக்ஷன், அவளை நோக்கி, தன்னு எண்ணத்திற்குமாறாக நடந்தமையால் கலகொல்லா மிழந்து இறந்துபோகுமாறு சாபமிட்டனன். அச் சாபத்தின்படி திநேதிநே ஒவ்வொருகலையும் அழிந்து, பதினெந்தநாள் ஓர்கலையுடனின்ற சந்திரன் நடுங்கி, ப்ரஹ்மாவின் கட்டளைப்படி சிவபிரானிட முறையிட; பெருமான், எஞ்சி நின்ற ஒருகலை அழியாது நிறுவி தன் ஜடையிறுமித்து, சாபமிட்க்கி ஒருகலையுடனிருக்க வருளினன். இவ்வாறு சிவபிரானால் தன் சாபம் விலகினைதக்கேட்ட தக்ஷன், கோபமடைந்து சிவபிரானை நிர்த்தித்தனன். அதுகேட்ட புலகருணியன் தக்ஷனைப்பார்த்து சிவபிரானை இகழ்வது தருகியன்றென்று பல நீதிமொழிகள் கூறிக்கோபத்தைத் தணிக்க; அவன் நெடுங்காலம் அரசாண்டுகொண்டிருந்தான். இதுநிற்க.

ஸ்ரீஸையாமலைபல் ஓர்நாள் பரமசிவனுக்கும் உமாதேவிக்கும் நடந்த மம்பாவதனை யில் பரமசிவன் உமையைநோக்கி, “நீ உன்னை வியந்து வார்த்தையாடினதினால் உயிர்களடைந்த பாவம் அனைத்தும் நினைவிடம் வந்து சேரும்; ஏற்றுக்கொள்” என்றுகூறி; உமாதேவி நடுங்கி, நேரிட்ட குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டினள். சிவபிரான் உமையைநோக்கி, “நீ காளிந்தியாற்றிற்சென்று, ப்ரணவம்போன்ற வலம்புரிச்சங்குடன் வடிவெய்தி மேற்றாயானால், தக்ஷன் வந்து உன்னைக் கண்டு, நீ குழந்தை வடிவாக நிற்க, தன் மனைவியிடம் கொடுத்து, வளர்த்து, ஐந்து வருஷமான பின்பு, எம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க, நாம் வந்து மறமஸ்யமாக மணம்புரிந்து, உன்னை யழைத்துவருவோம்” என்று அருளுினர். அவ்வாறே உமாதேவியானவள் காளிந்தியா யடைந்திருக்க, தக்ஷன் அவ்வாற்றின் சிறப்பினைக்கேட்டுத் தன் மனைவியுடன் அவ்வாற்றில் நிராடப்போகையில், ஓர் தாமரையில் வெள்ளியசங்கைக்கண்டு, கையைநீட்டியெடுக்க, அது குழந்தையாதலும், மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, அதைத் தன்மனைவியின் கையிற்கொடுத்தனள். இத்தககுழந்தை சிறப்பாக வளர்ந்து ஐந்து வயது நிறைய, தக்ஷனது சம்மதிபெற்றுச் சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்கையில், ஓர் நாள் சிவபிரான் காட்சித்து நிருமனஞ்செய்து கொள்ள யத்தாக்கக்கூறினார். இதைக்கேட்ட தக்ஷன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து இவ்விருவருக்கும் விவாகம் நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெய்து, தேவர்களால்

* தக்ஷன் மனைவியை ப்ரஸுத்தியென்றும் வழங்குவர்.

† தர்மனுக்கு ௧0 பெண்கள், கஸ்பன் - ௧௩, சந்திரன் - ௨௭, அரிஷட்நேமி - ௪ ஆங்கீரசன் - ௨, கிரசாஸ்வன் - ௨, பஹுபத்ரன் - ௨.

லாரையும் வரவழைத்து, தன் மகளாகிய உமாதேவியை சிவபிரானுக்குத் தத்தநீர்வார்க்க; மற்றைச் சடங்குகள் முடிவதற்குள் சிவபிரான் மறைந்தருளினர். இவ்வாறு மறையவே, தக்ஷன் மிகக் கோபித்து சிவபிரானது மாயத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். இது நிற்க.

பரமசிவன் ஓர் தவசியைப்போல வடிவம்தாங்கி, வருத்தமடைந்த உமாதேவி தவஞ் செய்யுமிடம்சென்று, சிவசின்னங்களைக்காட்டி, வருஷபாருடராகி, உமாதேவியைக் கரத் தால் நீட்டியெடுத்து, வருஷபத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டு, அவ்விடமிருந்த தோழிமார்க்கள் காலன கைலாயத்திற்கெழுந்தருளினர். அதுகேட்ட தக்ஷன் கோபித்து அன்றுமுதல் சிவபிரானை நிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். பரஹ்மா நடந்த வரலாற்றைக்கேட்டு, தக்ஷன் கைலாயத்திற்குப்போய் வருவானாயின், எல்லாரும் சுகமடைவார்களென்று நினைத்து, தக்ஷனிடம் சென்று, அவனுக்கு நம்புத்திகொடுத்தி, அவனைக் கைலைக்குச் செல்லுமபடிச் செய்ய; அவ்வாறு தக்ஷன் சென்று, உள்ளே பிரவேசிக்க; அங்குள்ள சிவகணங்கள் இவனே உள்ளேவிடாமல் பலவாறு இவனது தூர்க்குணங்களை யெடுத்தித் திணுந்ந்து, அவ்விடத்திலேயே நின்று சிவபிரானைவணங்கி நிற்கும்படிச்செய்ய; அவன் வெள்கி, சபையினின்றும் மகன்று, புறம்போக்கு, கோபமடைந்து, கணங்களைநோக்கி, சிவபிரானுக்குத் தான் மாமன் என்றும், பரஹ்மாதியர்களும் தன்னைவணங்கி நிற்க சிவபிரானைத் தான் வணங்குவ தில்லை யென்றும், பல மொழிகளைக்கூறி; சற்றுமாலோசிக்காமல்வீவாறு செய்வித்த தேவனை யிகழ்ந்தனமைக்கொத்த காரியங்களைச்செய்யச் சபதம்செய்து, திரும்பித் தன் நகரை யடைந்தான். தக்ஷன் தேவர்க ளெல்லாரையு மழைத்து, நடந்த விருத்தாந்தத் தைச் சொல்லி, தன் ஆணையில் எல்லாரும் முன்போலவே நிற்கும்படி திட்டஞ்செய்து விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டான். இதுநிற்க.

பரஹ்மா ஓர் வேள்வியைச் செய்யக் கருதி, திருமால் முதலிய தேவர்களை அவிர்ப்பாகம் பெற்றுக்கொள்ள அழைத்துவரும்படி ஏற்பாடுசெய்து, தான் வேள்வி நிறைவேறும்பொருட்டுக் கைலைக்குச்சென்று சிவபிரானை யழைக்க; சிவபிரான் நத்தியை யனுப்புவதாகக் கூறினார். பரஹ்மா அவ்விடம்விட்டுத் திரும்பி, தக்ஷனையும் அழைக்க; அவன் வருவதாகச் சொல்லி பரஹ்மாவை யாகஞ்செய்ய முன்னர அனுப்பிவிட்டான்.

பின்பு, திருமாலும் இந்திரனும் தக்ஷனிடம்வர, இம்முதலும் பேசிக்கொண்டு, சிவபிரானுக்கு அவிர்ப்பாகம் அளிப்பதனைத்தடுக்க முயல்வாராயினர். தக்ஷன் தன் பரிவார தேவர்களுடன் வேள்வியை அடைந்தான். அப்பொழுதும் சிவகணங்களுடன் வந்தனர். இவர்கள் வரவைக்கண்ட தக்ஷன் பரஹ்மாவை வணங்கி, சிவபிரானை யிகழ்ந்து, அவர்க்கு அவிர்ப்பாகமில்லையென்றுகூறி; நந்தி கோபமடைந்து, யாகமுழியவுந், தேவர்கள் தண்டனையடையவும், தக்ஷன் தலை யற்றுப்போகவும் சாபமிட்டு, கணங்களுடன் கைலைக்குச்சென்று சிவபிரானுக்கு நடந்தவைகளையெல்லாம் சொன்னார். நந்தி சபித்தாட்சுல்லவும், தேவர்க ளனைவரும் பயந்து, யாகசாலையை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். தக்ஷன் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். அதனால் யாகம் நடவாதிடையிலொழிந்தது. அன்றுமுதல் யாகாதிகள் நின்றவிட்டதைத் தக்ஷன்தெரிந்து, தேவர்களை யழைத்துக் கேட்க; அவர்கள் அவ்வாறு செய்யாமலிருப்பதற்கு நந்தியினால் நெரிட்டசாபத்தைச் சொல்ல; அதைத் தடுத்ததன் தான் ஓர் யாகஞ்செய்வதாகக் கூறி அவர்களை யனுப்பிவிட்டான்.

அதன்பின்பு, தக்ஷன் மயனை யழைத்து, ஓர் யாகசாலையை நிரமிக்கக் கட்டளையிட; அவன் உடனே கங்காநதியின்கரையில் ஒரு யாகசாலையைச்செய்து முடித்தான். தக்ஷன் யாகத்திற்கு வேண்டிய சாமகுகிமுதலானவைகளைச் செகரித்துத் தேவர்களெல்லாரையும் வரவழைத்தான்; அகத்தியர், ஸனகனுதிபர், அதநிரி, வசிட்டர், பிருகு, தந்தி, தருவாசர், பராசாரிமுனிவர் வருவதில்லையென்று சொல்லிவிட்டதைத் தெரிந்து அவர்களிடமிரு

கோபித்துக்கொண்டனன். ப்ரஹ்மாதி தேவர்களனைவரும் வந்தடைந்தார்கள். ஆயிரமும், தத்சி யாகசாலையையடைந்த சங்கதி தசுஷன் கேள்விப்பட்டு சந்தோஷ மடைந்தனன். நடந்த விருத்தாதற்களையெல்லாம் சொல்லக்கேட்ட தத்சிமனந்தளர்ந்து தசுஷனைநோக்கி, சிவபிரானது பராக்கிரமங்களை யெல்லாம் எடுத்தோது; அவன் அவ்வார்த்தைகளைச் சற்றும் கவனியாது யாகம் நடக்கும்படிச்செய்ய; தத்சி கோபமடைந்து யாகசாலையினின்றும் நீங்கித் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தனன். அப்போது நாரதர் கைலைமலையை யடைந்து, தசுஷன் செய்யும் வேள்வியைக்குறித்துச் சிவபிரானுக்குச்சொல்ல; அதுகேட்ட உமாதேவியானவள் சிவபிரானேநோக்கி, தன் தந்தையாகிய தசுஷன் செய்யும் யாகத்தைப்போய்ப்பார்த்து வருவதற்குத்தரவு கொடுக்கும்படி வணங்கிநிற்க; சிவபிரான், உமாதேவியை நோக்கி, தசுஷன் மதிக்கமாட்டானாதலின், யாகத்திற்குப் போகவேண்டியதில்லையென்று தடுக்க; உமாதேவி, புத்திப்பற்ற தந்தகப்பனை மன்னித்துத் தன்னை அனுப்பும்படிப் பிரார்த்தித்தனன். அதன்மேல், சிவபெருமான் அவ்வாறே செய்யும்படி உமாதேவிக்கு விடைத்தந்தன், உமாதேவி நிகவும் சந்தோஷமடைந்து, தன் பரிவாரத்துடன் தசுஷனது யாகசாலையை யடைந்தனன். தசுஷன் தன் புத்திரியின் வரவைக்கண்டு, அம்மையானை அவமதித்துப்பேசி, சிவபெருமானையும் கிந்தித்தனன். அதுகேட்ட உமாதேவியானவள் மனங்கலங்கி, கோப மடைந்து, தசுஷனைநோக்கி, “ஹஸகாரணமூலம் சிவபிரானே இகழ்த்தலால் நீ தண்டமடைவாயா” எனச் சபித்துத் திரும்பி கைலைக்குச்சென்று, சிவபிரானேநோக்கி, சுவாமி! உம்மை தசுஷன் இகழ்த்துகிறான்; அவன் யுழிப்பீராக, எனப் பிரார்த்தித்து ஒரு புறம் வைகினன். அதுகேட்ட சிவபிரான் சற்றமனத்தில் நினைத்தமாதிரத்தில் தன் * நெற்றிக் கண்ணினின்றும் வீரபத்திரர் தோன்றி வணங்கிநிற்க; சிவபெருமான் அவரை நோக்கி, தசுஷன் யாகத்தை யுழித்துவரும்படி கட்டியோபித; வீரபத்திரர் விடைபெற்று சிவகணங்களுடன் கைலையினின்றும் கன்று யாகசாலையை யடைந்து, தன்னையும் சிவகணங்களையும் வைத்தையும், சிவபிரானே நிகழு தன்மையினை வாய்ந்த காசியங்களைபுன்கண்டு, பிகவும்கோப மடைந்து, பெரிடினோல் கர்சனைசெய்து, தசுஷன்மலையை உடனே இரண்டுதுண்டாக வெட்டி யாககுண்டத்துலிட்ட, அங்கிருந்த தேவர்களைத் தண்டஞ்செய்து, யாகத்தை யுழித்து, பரமசிவானது அருளால் இடந்த தேவர்களை உயிர்ப்பித்து, அவ்வவர் உலகம் போய்ச்சேரும்படி ஆரூரூபித்து, தசுஷனது உடலுக்கு ஆட்டின்மலையைச் சேர்த்துத் தசுஷனதுமெழுப்பி, தன் உலகம்போய்ச் சேர்ந்தனரென்பதாம்.

பக்கம் - ௧௫, செய்யுள் - ௨௫.

சுவேதன் யமனைத் தண்டித்தது.

முன்னொருகாலத்தில் சுவேதனென்னும் ராஜருவா சலோசனை யென்றும் மனைவியுடன் இல்லறத்தம் நடாத்தி வருகையில், சலோசனை வாதாபியென்னும் புத்திரனைப் பெற்று, அப் புத்திரன் மரணமடைய, சுவேதனும் அவன் மனைவியும் வாழ்பாஸ்தாச்சிரமத்தை யடைந்தார்கள். அதன் பின்பு, சுவேதன் சிவபிரானேநோக்கித் தவஞ்செய்ய வுத்தேசித்தனன். இவன் தன் வாழ்நாள் குறையதென்று நினைத்து, காளாஞ்சலம் என்னும் நீர்த்தக்கரையை யடைந்து, இரத்தினமுடிநீக்கி ஐடைமுடிதரித்து சிவபூசைசெய்வானாய் னன். அவ்வாறிருக்கும் நாளில், தன் ஆயுள் முடிவாய்தும்நாளாகக் கணிதரகனாற் றெரிந்து, குறித்த அந்நாளில் சிவபூசைசெய்துகொண்டு, சிவோகம்பாவனையிலிருக்க; யமன் இவன் வாழ்நாளின் முடிவையறிந்து, மலிவதுவா ஹ்நாருடலய், கரத்தில் ரூலமேந்தி, மேககர்ச்சனை போல் ஆரவாரித்து, கோரப்பற்கள்தோன்ற பெரிய வாயைத்திறந்துகொண்டு, கோபித்துச் சிரித்த சுவேதன் எதிரிலடைந்தனன். இவ்வாறு யமன் பயமுறுத்தி, தண்டத்தைச்

* ஜடையினின்றும் - வயர்வையினின்றும் வீரபத்திரர் தோன்றினதாகக் கூறுவன சில புராணங்கள்.

சுழற்றி சுவேதன்மேல் விடவும், அவன் சற்றேனும் சலிக்காது சிவபூசையிலேயே நாட்ட மூற்றவனுயிருந்தான். யமன் அவனைப்பார்த்துப் ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் என் பாசத்திற்குட் பட்டவர்களாயிருக்க, இம் மானிடனோ பாசத்தினின்றும் மீளவல்லவன் என்று கூறிச் சிறி வர; சுவேதன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் சிவலிங்கத்தைக் கெட்டியாய்த் தழுவிக்கொண்டு, சிவத் தியானத்திலேயே இருந்தான். இதைக் கண்ணுற்ற யமன் சிறி, அநேக பழிமொழிகளைக் கூறி, பாசத்தைக் கரத்தில் தாங்கி, சூலத்தைச் சுழற்றி, அதிவிரைவில் சுவேதனை அணுகி பேரிடிபோன்று கர்ச்சித்தான். சுவேதன் அக் கர்ச்சனையைக்கேட்டு, திரிக்குட்டு, மனம் கசிந்து, “சங்கரா! மகேச! காமதகன! புராசி! முக்கண்ண! பரிசுத்த! அர்த்தநாரீச! அபயம்! எனப் பலவாறு துதித்து, சிவத்யாநஞ்செய்ய; பரமசிவன் அவனது பக்திக் கிரங்கி, வ்ருதபாருடனாகி, உமாசமேதனாக சிவகணங்களுடன் காட்சித்து “அஞ்சேல்” எனக் கூறி, சூலத்தை சுழற்றிவிட்டு யமனை மாய்த்தான்; பின்பு, சுவேதனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறி, சிவகணத்தலைவரில் ஒருவராக்கி, உமாதேவியின் விருப்பத்தின்படி யமனை யுயிர்ப்பித்து அவனது லோகம்போய்ச்சேர ஆஜ்ஞாபித்து அந்நர்த்தநா மாயினு ரென்பதாம்.

பக்கம் - உக, செய்யுள் - சரு.

அகத்தியமுனிவர் விந்தமலையைப் பாதலமடையச் செய்தது

முன்னொருகாலத்தில் இமயமலையில் பரமசிவனுக்கும் பர்வதராஜனுட புத்திரிக்கும் நடந்த திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைத் தரிசிக்க எல்லா அண்டங்களினின்றும் ப்ரஹ் மாதி தேவர்கள், ருவிர்கள், திக்குப்பாலகர்கள், கின்னரர் முதலானவர்களானவரும் ஒருங்கு சேர்ந்தார்கள். இவ்வாறு பலவேறு அண்டங்களினின்று வந்து ஓரிடம் சேர்தலும், வட பக்கம் தாழ்ந்து தென்பக்கம் உயரவே, தேவர்கள் பயந்து, நேரிட்டதுன்பத்தை சிவபிரா னுக்குத் தெரிவிக்க; பரமசிவன் அகத்தியரை யழைத்து, எல்லாரும் இமயமலையில் வந்தமையால் வடபாகம் தாழ்ந்து தென்பாகம் உயர்ந்ததாதலின், அவரைத் தென் னாட்டிலுள்ள பொதிகைக்குப்போய் உலகமுற்றும் முன்போல சமப்படுத்த ஆஜ்ஞா பிக்க; அம் முனிவர் எதிர்ப்பொழிகூறாது, “சுவாமி! தேவரீர் திருமணக்கோலத்தைத் தரி சிக்க பிராப்தி பல்லாதகனையினேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சிவபிரான், “திரு மணக் காட்சியைப் பொதிகையில் உன் நிமித்தம் காட்டுவோம்” என்றருளினார். அகத் தியர் மிகக் களிப்படைந்து பொதிகையடையவே வடபூமியும் தென்பூமியும் முன்போலவே சமமாகி நின்றன. இது நிகழ்.

நாரதமுனிவரது போதனையினால் விந்தமலையானது மேருமலையுடன் பகைத்து, அதனிலும் தான் உயர்வடைந்ததெனக் கூறி, ஓர் மந்திரத்தினால் ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தம் நிரிந்து நின்று, ஆகாயமார்க்கத்தை யடைத்துக்கொள்ள; கோன்கள் நகைத்தாங்கல் முத லிபனவகள் பயந்து அகத்தியரைச் சுரணடைந்து, விந்தமலையினால் தங்கள் லோகங்களில் ஈஞ்ஞரிக்கத் தடையாயிருக்கும் துன்பத்தைத் தீர்க்கும்படி விண்ணப்பித்து நிற்க; அகத் தியர் பரமசிவனைத் தியானித்து, விந்தமலையை மடக்கும் வல்லமையைப் பெற்று, பொதி கைக்குச் செல்லுகையில், ஆகாயமளாவிய விந்தமலையை நோக்கி, “விந்தமே! நாம் பொதிகைக்குச் செல்கின்றோம்; நீ சுற்று வழிவிரிவாயாக” என்று கேட்க; விந்தமலை கர்வ மடைந்து, “யான் உனக்கு வழிவிரிவதில்லை, நீ வந்தவழியே திரும்பிச் செல்வாயாக?” என்று பதில் கூறியது. இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அகத்தியர் கோபமடைந்து சிவபிரா னைத் தியானித்து தன் கரத்தை பரமபதம் வரையிலும் நீட்டி விந்தமலையின் உச்சியில் வைத்து கெட்டியாய் ஊன்றுதலும், விந்தமலையானது அதிசீகிரத்தில் பாதலம்போய்ச் சேர்ந்தது. அதனால், விந்தமலையானது துயரமடைந்து முனிவரை நோக்கி, “வள்ளலே! ஓதவிராது பெருமையை நோக்காது இகழ்ந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்;

நான் எப்போது மேலே எழுவேன்” என்று பிரார்த்திக்க; அகத்தியர் அதைப் பார்த்து, “நாம் இனி இவ் வழியே திரும்பிவருவோமாயின் நீயும் எழுந்திருக்கக்கூடவை” என்று கூறிக் சென்றனரென்பதாம்.

பக்கம் - ௨௧, செய்யுள் - ௪௫.

அகத்தியமுனிவர் நகுடனைச் சர்ப்பவருவடையச் சபித்தது.

முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் கிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து, அரம்பை, ஊர் வசி, மேனகை, திலோத்தமம் முதலிய தேவஸூத்ரிகளின் நாட்டியம் பார்த்துக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்திருக்கிற சமயத்தில், தேவகுருவாகிய ப்ருஹஸ்பதி வந்தார். அவருக்கு எதிர்கொண்டு போகாமலும், குருவென்று வணங்காமலும் மதோர்மத்தகுடியிருந்தது கண்டு, அவர் ஸ்திரீகளின் மயக்கத்தில் சம்பட்ட வர்களுக்கு வணக்கமுமுண்டோவென எண்ணிக்கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டார். அவ்வாறு போகவே, இந்திரன் தன் செல்வமெல்லாம் நாரனுக்குள்ளு குறைவிட்பொருள் எல்லாம், தேவகுருவை வந்தனை வழிபடுகள் செய்யாததனால் இவ்வாறு பிழை விளந்ததென்று எண்ணி, அவரைத் தேடியும் காணாததினால் ப்ருஹஸ்பதிதற்குப் போய், நடந்ததையெல்லாம் விண்ணப்படுத்துவது; ப்ருஹமா இந்திரனை நோக்கி, “நீ இது முதல் குரு வருகிற வரையிலும் த்வஷ்டாயின் புத்ரகுணமூன்று தவக்காயுடைய ஸிஸவருணைக் குருவாக வைத்துக்கொள்வாயாக” என்று சொல்ல; இந்திரன் அதற்குணங்கி அவ்வாறே ஸிஸவருபனைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நாளின், இந்திரன் ஸ்திரீ யாகம் மிசயவவேண்டி ஸிஸவருபனுக்குச் சொல்ல; அவ்வாறு அவன் யாகம் செய்யுங்காலையில், தேவர்களை யநியாமம் அளிப்பாகம் அசாநதிகளுக்குக் கொடுத்த செவ்வியந்த இந்திரன் தன் வச்சிராயுதத்தால் குருவாயிருந்தவரான ஸிஸவருபனை வெட்டி மூன்று தலைகளையும் மே விழும்பாடிச்செய்தான். அம் மூன்றுதலைகளும் மூன்று பறவைகளாகப் போயின. அவ்வாறு வெட்டினவனுடனே, இந்திரனை ப்ருஹமையுதி பூத்தவர்களானவோ, அதை நான்கு கடங்கி, பூமிக்கொருங்கும், ஸ்திரீகளுக்கு ஒருங்கும், மரத்திற்கொருங்கும், நீருக்கொருபங்கமாக பிரித்துக்கொடுத்து அவன் பரிசுத்தனானான். இந்தச் செவ்வியை ஸிஸவருபன் தந்தையாயிற் பகஷ்டா சேவிப்பாடி அங்கித்து வாய்விட்ட முது, கொழுமிர்த்து, வச்சிராயுதத்தால் கொன்றவனுடைய உயிரை வாய்க் ஒரு கேள்வி செய்ய, அதினின்றும் வந்த இந்திரகரன் தோன்றினான். அவன் வந்து இந்திரனோடு எதிர்த்து போர்புரியப்போது, இந்திரன் பிதர்மாட்டாது தோற்றுப்போய் ப்ருஹஸ்பதிக்குக்கவிட்டத்தில் முறையிட்ட; விஷ்ணு இந்திரனை நோக்கி இந்த நாட்டப்பட்ட வச்சிராயுதத்தினால் அவனைக் கொல்ல முடியாதது தவிர வியின் * முதுகெலும்பினாலே வேரோடு புதிய வச்சிராயுதத்தைச் செய்தான், அதனால் கொல்லாமென்று சொல்லக்கேட்டு, தத்திருந் திடம் வந்து வணங்கி நகுடனெழுந்தபைச் செட்ட; அவர் கபாலத்தின் மூலமாய் வெளிப்பட்டு முத்தியடைய; முதுகெலும்பினால் எடுத்து ஸிஸவகன்மாவால் வச்சிராயுதம் செய்துகொண்டி அத்தால் விருத்திராபனைக் கொன்றவிட்டான். அந்தப் ப்ருஹமஜத்தியானது இந்திரனைப் பிடித்துச் சென்றது. இந்திரன் பயந்து குரு தடாகத்தில் விழுந்து தாமரைமாளத்தினால் குளித்தான். இவ்வாறு பொன்னுலகம் பொலியுப்திருக்கும் சமயத்தில், இவ்வுலகில் எழுந்தான் எள்ளும் பூரரசன் அஸ்வமேத யாகம் செய்துவந்தான். தேவர்கள் அரபன் மூலமாய் உயரடைதலை நோக்கி எழுந்தனை மால்குட்டி மகுடந்தரித்து அரசுலகக் கொண்டார்கள். எழுந்தான் இந்திரனாகிய தேவ

* முன்னொருகாலத்தில் திருப்பாதிச்சுடலைக் கடையச் செவ்வகையில், ஆயுதபாணிகளாய் வரக்கூடாது என்று, தேவரும் அகரரும் அவற்றையெல்லாம் தத்தியிடம் வைக்க; நெய்மாவாக அவற்றை யாரும் வந்துச் சங்காததலால் அவர் அவற்றை விழுங்கவிட்டனர்; அவைகள் முதுகெலும்புடன் கலந்திருந்தன.

லோகம் வருகையில், சிவிகையைச் சுமந்து செல்லும் * சப்தருவிகளின் தன்மைகளைச் சுற்றமுறியாதவனானதின், இந்திராணியின்பம் பழுத்த காமத்தை யனுபவிக்கும் ஆசையால் விரைந்து செல்லும்பொருட்டு, இந்திராணியிடத்துக்கு விரைவாகக்கொண்டு செல்லுங்களென்று சொன்னான். சிவிகையின் கொம்பு சுமந்து முன்புசெல்லும் அகத்திய முனிவர் நகுஷன் கூறிய வார்த்தையைக்கேட்டு சர்ப்பமாகக்கடவாயென்று சபித்தனர். அவன் உடனே பெரிய மலைப்பாம்பாய்ப் போனான். அப்போது, க்ருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப் பிரத்தத்தில் தருமன் யாகத்தை முடித்து இருவரும் வெட்டையாடச் சென்றவிடத்தில் ஓர் பாம்பு மலைபோலக் கிடத்தலைப் பார்த்து, அதனருகுசென்று, நீயாரென்று க்ருஷ்ணமூர்த்தி வினவ; என் பெயர் நகுஷன், நான் முன்னொருகாலத்தில் அஸ்வமேதயாசஞ் செய்து விண்ணுலகஞ்சென்று இந்திரபத்தையடைந்து இந்திராணியைப் புணரக் கருதிய யான் சிவிகை சுமந்துசென்று சப்தருவிகளையும் நோக்கிச் சர்ப்ப ஏகுங்கள் என்று கூற; முற்கொம்பு தாங்கிய அகத்தியமுனிவர் சர்ப்பமாகக் கடவாய் என்று சபிக்க; அன்று தொட்டிச் சர்ப்பமாயிடுங்குக் கிடக்கின்றனன்; அதற்கொரு தீர்வுபெற்றிலேனென்று வருந்திக் கூற; கண்ணன் மாபுரமென்னும் திருப்பதியிற் சென்று இடபதீர்த்தத்தில் நீராடினா லிவ்வுரு நீங்குமென்றுரைக்க; நகுஷன், சிறிதும் பெயரும் வலியில்லாத யான் எவ்வாறு செல்லக்கூடும் என்று கூற; அந்த க்ருஷ்ணமூர்த்தி தனது கரத்தால் அவனைத் தூக்கி எறிந்தனர். நகுஷன் இடபதீர்த்தத்தில் விழுந்து, அவ்வுருநீத்துத் தேவமடிமம் பெற்றுச் சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் பூசித்துத் தேவருலகடைந்தனனென்பதாம்.

பக்கம் - கருட, செய்யுள் - கூ.

தண்டி தாதையைக்கொன்று சிவமானது.

சோழநாட்டிலுள்ள திருச்சேய்க்குளர்ப் பிராமணகுலத்தில் காசிபகோத்தரத்தவனாகிய எச்சத்தன் என்பவன் திருமொத்தராகத் திருவவதாரஞ்செய்து விசாரசுருமனான ரென்றும் பிள்ளைத் திருநாமம்பெற்று, ஐந்து வயதான பருவத்தில் பூர்வஜன்ம உணர்ச்சியினால் வேதாகம சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து, ஏழு வயதான பருவத்தில் உபநயனச்சடங்கு தந்தை செய்வித்து வேதமோதுவிக்க, உபாத்தியாயர் எடுத்து ஓது விப்பதற்கு முன் உணர்ந்துகொள்வதை அவ்வுபாத்தியாயர் முதலானவர்கள் கண்டு அதிசயித்து மகிழ்ச்சி யடையும்படியாவது முணர்ந்து, இவ்வேத முதலான பயிற்சியினுடைய பயன் பரமசிவனுடைய திருவடிக்கன்புசெய்வதேயென்று உள்ளத்திற்கொண்டு வளரும் நாளில், ஓர்நாள் வேதாத்யாயச் சிறுவர்களுடன் வேதபாடசாலைக்குப் போம் பொழுது, மார்க்கத்தில் பசுக்களை மேய்க்க ஓட்டிக்கொண்டு போகும் இடையனை ஒரு பசுவானது முட்டினதனால், அவனப்பசுவைத் தடியால் அடிக்கக்கண்டு, மனம் வருந்தி, அவனைநொக்கி, “நீ பசுக்களை என்னென்று நினைத்தாய்; த்ரிமூர்த்தி முதலான தேவன்வருமுள்ளதமன்றிப் பரமசிவத்தின் திருமஞ்சனத்துக்குரிய பஞ்சகயீத்தை யும் விழிதிக்குக் காரணமான சாணத்தையும் தருவதனால் அதனை யடித்தால் மஹாபாதகம் நேரிடும்; ஆதலின், நீ யவைகளை மேய்க்கவேண்டியதில்லை; இன்று முதல் நாளே மேய்க்கிறேன்” என்று கூறி, அப் பசுக்களுக்குரிய பிராமணர்களுடைய சம்மதமும் பெற்றுக்கொண்டு, அன்றுமுதல் மேய்த்து வருகையில், பசுக்களெல்லாம் மிகவும் பெருகி, பால் மடிசுரந்து பொழிவதை நாயனார் கண்டு, பூர்வஜன்மத்தில் சிவார்ச்சனைசெய்த தொடர்ச்சியினால், பரமசிவத்துக்குத் திருமஞ்சனஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்ப முண்டாக; அங்கிருந்த மண்ணியாற்றங்கரையில் ஆத்திரமரத்தின்கீழ் மணலினால் சிவலிங்கப் பெருமானைப்பிரதிஷ்டித்தெய்து, ஆலயமுதலானவைகளும் அம் மணலாலமைத்து,

* சப்தருவிகள்:—அகத்தியன், ஆங்கிரசன், ஜோதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன்.

திருப்பள்ளித்தாமமும் கொய்துவைத்துக்கொண்டு, குடங்கனையேந்தி, ஒவ்வொரு பசுவிலிடத்தஞ்சென்று, சுரப்பு மழயின்னீழ்ப் பிழக்க, அவைகள் தாமே பால் பொழிய, அத்தத் திருமஞ்சனத்தைக் கொண்டுவந்து, அபிவேகஞ்செய்து துதித்து, அன்றுமுதல் அதுவே ஒரு விளைபாட்டாகச் செய்து வருகையில், ஒரு நாளந்தமாரக்கமாகப் போகின்ற ஒரு பிராமணன் பார்த்து நாயனருடைய உள்ளன்பு தெரியாமல், இவன் சிறுபிள்ளைத் தன்மைபால் பாலைக் கறத்து மணலினூற்றிலிடுகிறானென்று நினைத்து, ஊறிப்பென்று பிராமணர்களுக்குச் சொன்னான். அவர்கள் தங்களுடைய பசுக்கள் குறையில்லாமல் பால் கறப்பது தெரிந்திருந்தும் எச்சத்தன்னுடன் சொன்னார்கள். அந்தப் பிராமணன், “நாயினும் நான் போய்ப்பார்த்து சொல்லுகிறேன்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லி, மறுநாள் மண்ணிபாற்றங்கரையிற்சென்று, குராமரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து, நாயனார் முன்போலத் திருமஞ்சனஞ் செய்வதனைக் கண்டு, கோபமுண்டு, இறங்கிவந்து, கோலால் முதுகிலடிக்க; நாயனார் அன்பின் மிகுதியால் அவன்டித்ததும் தெரியாமல், அர்ச்சனைத் தொழில் விடாதிருக்க; எச்சத்ததன் பிள்ளும் கோபங்கொண்டு, திருமஞ்சனப் பாத்ருடங்களைக் காலினாலிடற்ச் சிந்தினான். அதைக்கண்ட நாயனார் மனம்பொருமல், தம் மருங்கிருந்த கோலையெடுத்து, அதுவே முழுவாயுதமாக, எச்சத்தன்னுடைய இரண்டு கால்களையும் தறிக்க; அவன் மண்மேல் விழுந்தான். அவ்வாறு அவன் விழுந்தது கண்டும், நாயனார் சிவார்ச்சனைவிடாது செய்ய; பரமசிவன் வ்ருஷபபாஹந்ததுடன் பார்வதி ஸ்ச்மதராயெழுந்தருளித் தம்மை வணங்கின அன்பரை யெடுத்து நோக்கி, “நீ நம்பொருட்டு ஈன்ற தாதை வீழ் எறித்தனை யாதலாலினி நாமே யுனக்குத் தந்தை” என்று அனைத்து, உச்சிமோந்து, மகிழ்ந்து, தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகுமுறையை யளித்து, நாமுண்ட பரிகலமும், உடுப்பவைகளும், குடும்புமால்களும், உனக்கே தக்க வாகக் கடவவென்றும், * தண்டச்சென்னலும் பதமும் தந்தோமென்றும் கடாங்கித்து, தம் முடைய திருமுடியிலணிந்திருந்த கொன்றைமாலையினை அன்பர் முடியிற் குழ சிவலோகத்துக் கெழுந்தருள்; தண்டச்சராயனாரும் பரமசிவத்தைத் தொழுதுடன் சென்னனர். எச்சத்ததன் தண்டச்சராயனார் மழுவால் தண்டிக்கப்பட்டமையால் சிவாபராதம் நீங்கிச் சுற்றத்தாருடன் முக்தியடைந்தனென்பதாம்.

பக்கம் - உக, செய்யுள் - சுரு.

அகத்தியமுனிவர் கடலை ஆசமநஞ்செய்தது.

தேவேந்திரனும் விருத்தாசரனும் போர்புரிந்து, தேவேந்திரன் விட்ட கண்களை விருத்தாசரன் வெட்டியும், விருத்தாசரன் விட்ட கண்களை தேவேந்திரன் வெட்டியும், ஒருவருக்கொருவர் பின்னிடாது முனைந்து சண்டைசெய்ய; தேவேந்திரன் இவன் எவ்வகையான அஸ்திரங்களை விட்டபோதிலும், பதில் அஸ்திரங்களை விட்டு மாய்த்துவிடுகிறனென்று தெரிந்து, கோபம் மூண்டு, வச்சிராயுதத்தை யெடுத்தவுடனே, அசுரன் பயந்து, சமுத்திரத்தில் குதித்து ஒளித்துக்கொண்டான். அவன் பின்னே இந்திரனும் குதித்துத் தேடிக்காணாமையினால், ப்ரஹ்மாவிடத்திற்போய் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் சொல்ல; அவன் அசுரன் மாளும்படி யோசித்து, தேவேந்திரனை அகத்தியமுனிவரிடம் அனுப்ப; இந்திரன் பொதிகைக்கு வருவதை முனிவர் கண்டு அவனை ஆசீர்வதித்து, வந்த காரியத்தைக்கேட்க; இந்திரன் முனிவரைப்பார்த்து, “எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே; ஆயினும், விருத்தாசரன் என்னுடன் சண்டைசெய்து தோற்று சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான்; அவன் இறந்துபோகவும், எங்கள் துன்பம் தீர்ந்துபோகவும் வந்தேன்” என்று முறையிட; முனிவர் சிவத்தியானம்செய்து விருத்தாசரன் மறைந்திருந்த சமுத்திரத்தை உள்ளங்கையில் உளுத்தளவாகக் கொண்டு ஆசமநஞ்செய்யவே கடல்கீர் வற்ற;

* சண்டேச்சரன் என்றும் பெயர் வழங்கும்.

இந்திரன் கடலிலே ஓளித்திருக்கும் அசுரனைக் கண்ணுற்று வச்சிராயுத்தால் அவனுடைய தலையை வெட்டி வீழ்த்தினான் என்பதாம்.

பக்கம் - உக, செய்யுள் - சடு.

அகத்தியமுனிவர் வாதாபியை ஜீர்ணஞ்செய்தது.

ஞாபன்மன் தங்கையாகிய அசுரமுகியென்பவன் துருவாசமுனிவர் வசிக்ளும் பன்ன சாலையை யடைந்து, அம் முனிவரைப் பலாத்காரமாய்ப் புறந்து இரண்டு பின்ன்களைப் பெற்று வில்வலன் வாதாபி என்னும் நாமத்தித்தான். அப் பின்ன்கள் பிதாவாகிய துருவாச முனிவரைக் கண்டு, தன் தபோ பலத்தைத் தங்களுக்குத் தந்தகூடுபய்யுப்படி. பிரார்த்திக்க; அம் முனிவர் முனிந்து, “குற்றமற்ற முனிவருக்கு நான்நோதும் நீங்கள் இடைபூது செய்து, பின்பு அகத்தியமுனிவரால் மரணமடைவீர்கள்” என்று சபித்தனர். அதன் பின்பு, இவ்விருவரும் பயந்து, ஓர் வனத்தை யடைந்து ப்ரம்மராயை நோக்கித் தஞ்செய்து, “ஆடங்கடாவைப்போல விளங்கும் வாதாபி வெட்டுப்பவராயினர், நான் அவனைப் பார்த்து உயிர்பெற்று வரக்கூடவென்று கூவிலுல் பழைய உருமத்துடன் வர அருள் புரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க; அம்வாறொப்ரஹ்மா வரங்கொடுத்தான். இவ் வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இவ்விருவரும் அசுரர்களும் குடகுத்தசத்தல் ஓர் ஆசிரமம் செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அங்குத்தல் வரப்பட்ட முனிவர்களது உயிரை வாங்கும்பொருட்டு, வில்வலன் முனிவருவும் தங்கியுர், வாதாபி ஆடங்குவம் தங்கியு மிருப்பார்கள். வழியில் வரும் முனிவர்களத் தங்கள் ஆசிரமத்திற்கு அடைத்துக்கொண்டு வந்து, வாதாபியைக் கொன்று, தசையைச் சமையல்செய்து, அன்னம் காய்கறி முதலிய வைகளுடன் கலந்து, முனிவர்களுக்குப் படைத்து, உண்ணும்படிச் செய்து, தன் தம்பி யாகிய வாதாபியை அழைப்பான். அப்போது ஆடங்குவான் வாதாபி வரும் உடனும் பெற்று முனிவர்களது வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வருவான். அதனால், அவர் கள் துறக்கின்ற முனிவர்களது தசையைமுன் கிழிப்பார்கள். ஆய்வது, நெடுநளாய இவ் விருவரும் முனியுருவமாகவும் ஆடங்குவமாகவும் எடுத்துத் தத்தொழிக்காச்செய்து கொண்டு வசித்து யந்தார்கள். இவ்வாற்றிடுக்க, அகத்தியமுனிவர் வித்தலைமைய் பாதலம் போயடையும்படிச்செய்து, கோதிகையை நோக்கி வருகையில், குடகுத்தம் வழியாய்ச் செல்வாராயினர். இவரது வரவையும் விருத்தார்த்தத்தையும் கல்லான் வாதாபி யறித்து, இவரது தசையைத் தின்ன எதிர்பாரத் திருந்தார்கள். வாதாபி ஆடங்குவனைத்து புதரில் மேய்த்து கொண்டுக்க; வில்வலன் முனிவருநித்து, அகத்தியமுனிவர் முன்னர் விரைவாய் வந்து நமஸ்கரித்து, மிக்க அன்புடையவருகி, தன் ஆசிரமத்திற்கு வந்து உணவுகொள் ளும்படியாய்ப் பிரார்த்திக்க; அம் முனிவர் இவ்வாறானது கேளுக்கொருக்கியைந்து அவனுடன் போக; அவன் அவரைப் பூசித்து சமையல் செய்யத் தொடங்கினான். வில்வலன் அன்னம் காய் கறி பதார்த்தங்கள் வயல்லாம் திவ்யமாய் அமைத்து, அகத்தியமுனிவர் முன் னிலையில் ஆடங்கடாவுருவம் பெற்றிருக்கும் வாதாபியை இரண்டு துண்டாக வாளினால் வெட்டி, தசையைக் கார தினுசுகளுடன் பொரித்து, ஆவிப்பாகமல் முடி சமைத்து, வரித்த மாக்கி, அகத்தியமுனிவருக்கு ஓர் ஆசனம் அமைத்து, அதில் இருக்கச் செய்து, உபசாரம் பண்ணி, சமையல் செய்த பலகாரவர்க்கங்களை வயல்லாம் முறையாகப் படைத்து, ஜலம் முதலியவைகளை வயல்லாம் சேகரித்துக்கொடுத்து உண்ணும்படிச் செய்தான். அகத்திய முனிவர் உணர், ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து, அவ்விடம்விட்டு எழுந்து, வேறொரு இடத்தை யடையும் சமயத்தில், வில்வலன் அவருடைய உயிரை வாங்க நினைத்துப் ப்ரஹ்மாவைத் தியானித்து, “வாதாபி! சீக்கிரம் வருவாயாக” என்று அழைக்க; வாதாபி, “அண்ண! வில்வலனே! இவனுடைய உயிரை வாங்கி வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வருவேன்” என்று கூறிக் கர்ச்சிக்க; அகத்தியமுனிவர் வில்வலன் செய்த மாயத்தையறிந்து, கோப

மடைந்து, வாதாபி உயிரிழந்து இறக்கக் கடவண்ணு வயிற்றை ஒருதரம் தட்டி; வாதாபி இறந்துபோயினன். அதுகண்டு, வில்லவன் பழைய உருவத்தைத் தாங்கி, தன் டத்தை யேந்தி, அகத்தியமுனிவரைக் கொல்ல வரும்போது, அவர் ஒரு தன் பையை மெய்து மந்திரித்து அவனது உயிர் நீங்கச் செய்தனரென்பதாம்.

பக்கம் - ௪௧, செய்யுள் - ௪.

திருமால் தசாவதாரத்தினும் வாதனைபட்டது.

சோமுகாசுரன் முன்னொருகாலத்தில் பரதமாவிடமிருந்து மீவதங்களைக் கொண்டு கொண்டு கடலிலொளித்தான். அதனை முனிவர்கள் கண்டு திருமாலுக்குரைத்த, அஞ்சலிரென்றருளி, மீனைவுருக்கொண்டு, அக் கடலிற் புழுந்து, அவ்வகரடியினைக் கவர்ந்து, அவ் வேதங்களை யம் முன்வர்க்கடருளி, யாவுதிலைகலங்க அக் கடலைக்கலங்கி யுலாவின்ன். தேவர்கள் அதனைக் கண்டஞ்சி சிவபிரானைச் சரணடைய; சிவபிரான் அஞ்சலிரென்றருளி மகாசரத்தரைக் கூட்டி, அம் மீனத்தின் வலிசிந்துவாயென்றருள; அவர் பரதவருருக் கொண்டு, கடல் சென்று, வலி வீசி, மீன்வடிவாகிய விஷ்ணுவைப் பிடித்து அம் மீனத்தின் கண்களைப் பறித்துக் கொடுக்க; சிவபெருமான் அவைகளைத் தம் திருமேனியிற் றரித்தனர்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் திருப்பாற்கடல் கடைத்தகாலத்தில் மந்தரகிரி யமுத்த; திருமால் ஆமையுருக்கொண்டு முதுகிற்சுமந்து கடைத்து அமுதெடுத்திப்பிடி, இது மாந்து அக் கடலைக் கலக்கும்போது, தேவர்கள் சிவபிரானுக்குரைக்க; சிவபெருமான் மூத்தபிள்ளையாரை நோக்கி, அதனினுமாப்பொழிப்பாயென்றருள; அவர் பரதவருருக் கொண்டு சென்று வலிவீசி அக் கச்சபத்தினோடு வாங்கி மார்பிலணிவித்தனர்.

இரணியாசனன் உலகினைப் பாயாகக் கருட்டிப் பாதலத்திலொளித்தகாலத்துத் திருமால் சுவேதவராகமாப்ச்சென்றவனைக்கொண்டு உலகினை முன்போல் திருவியிறுமாந்து அஷ்டகுலபர்வதங்களையும் கொம்பிற்கோத்து மீசத் தேவர்கள் நடுங்கி சிவபிரானிடம் முறைபிடவும், சிவபிரானிரங்கி முருகக்கடவுளை நோக்கி, அச் சுவேதவராகத்தினுமாப் பொழித்து வருவாயென்றருள; அம் முருகக்கடவுள் கிராதத் திருவுருவங்கொண்டு, அவ்வராகத்தோடு போசெய்து வலியை யொழித்துக் கொம்பைப் பறித்து, அச் சிவபெருமானார் மார்பிலணிவித்தனர்.

இரணியாசனன் எல்லா உலகங்களையும் தனதடிப்படுத்தித் தன்னை யாவரும் இரண்ய நமோ: என்று கூறச் செய்து, உலகினை வருத்திவருங்கால், தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்குத் திருமாலிரங்கி அவன் புத்திரனாகிய பிரகலாதன்பால் தன்னோரம்ஸத்தை நிறுவி, அவனால் தன் பெயர் நிறுவ; அதற்கு இரணியாசனன் பொறுது புருஷக் துணில் நரசிம்ம மாயத் தோன்றி அவ்விரணியாசனனுயிர்குடித்து, அம் மயக்கால் தேவர்களை வருத்த; அவர்கள் வேண்டுகோளுக்குப் பரமசிவனிரங்கி, வீரபத்திரரை நோக்கி, அம் மயக்கொழித்து வருவாயென்றருள; அவ் வீரபத்திரர் சரபவடிவாய்ச் சென்று, அந் நரசிம்மத்தின் வலியுழித்து, அதன் சரம்த்தைப் போர்வையாகத் தந்தனர்.

முன்னொருகாலத்தில் மாவலியென்பவன் எல்லாவுலகங்களையும் தன்னடிப்படுத்தித் தேவர்களேவல் கேட்ப அரசு செலுத்தி வந்தான். தேவர்கள் திருமாலையடைந்து எங்கள் குறையொழிக்க வேண்டுமென்றிரக்க; திருமால் அவ்வாமே யொழிப்போம் அஞ்சன்மினென்று கூறினர். பின்பு, விஷ்ணு காசிப் மனைவியாகிய அதிதி வயித்தில் வாமனவுருக் கொண்டுவதரித்து, மாவலி செய்யும் வேள்விச்சாலையை யடைந்து, முன்மடிமண்ணிரக்க; கொண்டுவதரித்து, மாவலி செய்யும் வேள்விச்சாலையை யடைந்து, முன்மடிமண்ணிரக்க; அவன் தந்தோமென்றுரைக்க; விஷ்ணு நிலவுலகையும் விண்ணுலகையும் இரண்டடியிலடக்கி, ஓரடிக்கிடமில்லாமையால், அவன் தலையில் தமது திருவடியை வைத்துப் பாதலத்திலழுத்தி இறுமாப்படைய; தேவர்களஞ்சிச் சிவபெருமானைச் சரணடைய; கருணாநிதி

யாகிய பரமசிவன் கடாஷித்து வயிரவரைக் கூவி, “விஷ்ணுவின் இறுமாப்பொழிதி” என்றருள் ; வயிரவர் கோபமடைந்து சென்று வாமனஜேமி போர்செய்து வலியழிக்க; அந்தத் திருமாலின் உடம்பின் தோலுரிவாங்கிச் சட்டையாகத் தரித்து முதுகென்பைத் தண்டாகவேற்றனர்.

ஐமதக்கினிமுனிவருக்கும் அவர் மனைவியாகிய ரேணுகைக்கும் திருமால் புத்திர னாகப் பிறந்து பரசுராமனைப் பெயர்பெற்றான். ஐமதக்கினிமுனிவர் சிவபூசைக்கு நாள்தோறும் கங்கைநீர் திரட்டிவரும் பணியில் நின்ற ரேணுகையென்பவள் ஓர் நாள் நீர்திரட்டிச் சென்றவள் ஆகாயத்திற் செல்லும் ஓர் கந்தருவனில் அக் கங்கைநீரில் பிரதி பிம்பிக்க, அதனைக் கண்டு சிறிது தன் மனநிலை கலங்கத் தனது கம்பின் நிலையால் கையாற்றிரட்டத் திரண்ட நீர் அன்று திரளாமையால், தனது மனமஞ்சி வருந்தி இது யாதாய் முடிபுமோவெனக் கைநெரித்து நடுங்கி வருதற்குக் காலம் தாழ்க்க; முனிவர் அதனைத் தனது கிட்டையா ஹணர்த்தனனாதலின், அன்னையோர் நவம்பழுத்த தீங்கு னார்த்து, தனது சொல்லைக் கடவாதொழுதுலையே தனது புத்திரன் விரதமாகக் கொண்டோனாதலின், அவன் தனது அன்னையைக் கொல்ல ஏவ; பரசுராமன் தனது தந்தையின் சொல்லைக் கடவாமையே தருமமென்று தனது தாயைக் கொலைசெய்து மீண்டபின், தனது தாதையால் மூன்று வரம் பெற்று, ஒரு வரத்தால் தாயைப் பிழைப் பித்தும், ஒரு வரத்தால் தனது பிதா கோபத்தைப் பற்றற விடச்செய்தும், மற்றொரு வரத்தால் சிவபெருமான் திருவடிக்கண்பும் பெற்றான். இவ்வாறிருக்க, ஏகயனென் னும் சந்திரகுலத்து அரசன் மரபிற்றோன்றிய காத்தவீரியார்ச்சுனன் அரசபுரியுங்கால், நிலவுகின் பரப்பைப் பார்த்தற்கு அளவில்லாத சேனைகளோடு போந்து எட்டித்திக்கு முலாவி வரும்போது, ஐமதக்கினிமுனிவர் பன்னசாலையை யடைந்து அவரை வணங்கி நிற்க; அம் முனிவர் நோக்கி, “நீ மிகவும் உடல் வெயர்த்து இளைத்து வந்தனை; ஆகையால், நாம் தரும் கனி கிழங்குகளை யருந்தி யிளைப்பாறிச் செல்வாய்” என்று முனிவர் கூற; அரசன், “என்னொழி வந்த சேனாவெள்ளமளவில்லை; அவர்களேவிட்டுத் தனியே நுகரேன்; ஆதலால், நான் போதற்கு விடை தந்தருளல் வேண்டும்” என்று இரந்தான். அதனைக் கேட்ட அம் முனிவர், காமதேறுவால் அவ்வரசனுக்கும் அவன் சேனைக்கும் நல் விறுந்தமைக்க; அதனை நுகர்ந்து களிசுடர்ந்த அவ்வரசன் அம் முனிவரை நோக்கி, இக் காமதேறுவை அடியேனுக்கருளவேண்டுமென்று குறையிரப்ப; அம் முனிவர் புன்னகை செய்து இசையாது தமது தவச்சாலைக்குட்சென்றனர். அஃதுணர்ந்த அவ்வரசன் அக் காமதேறுவைப்பற்றித் தன்னகருக்குக் கொண்டுபோகத் தனது சேனையோடு முற்றுகை செய்தகாலையில், அக் காமதேறு சினந்து தனது மயிரைச் சிலிர்த்து; அம் மயிர்க்கால்தோறும் கோடாகோடி வெள்ளம் தோன்றி அவன் சேனை முற்றும் அழித்தமையை அரசன் நோக்கி, எஞ்சின சேனையோடு தன்னகருட்போயினன். அது கண்ட அவன் மைந்தர் நால்வரும் தமது தாதையை வணங்கி, இத் தீங்கு விளைத்தது அம் முனிவராதலின், இர விற் சென்று அவன் தலையைச் சிதைத்து வருகின்றோமென்று அனுஞ்செய்துச் சென்று கிட்டையிலிருந்த முனிவர் தலையைச் சேதித்தனர். பரசுராமன் தனது தாதை கொலை யுண்டதைப் பார்த்து கோபமுற்று, அரசர் குலமுற்றும் வேரோடழிப்பெனென்று சபதஞ்செய்து, சிவபிரானது திருவருள் பெறவேண்டி ஓர் சிவலிங்கம் தாபித்து அர்ச் சனைசெய்து வணங்கினன். அதுகண்ட சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து, சுப்பிரமணியர் விராயகர் உமாதேவி ஆகிய இவர்கள் ஸமேதராக, வேதங்களை நாய்களாக்கிக்கொண்டு, தானும் புலையனைப் போன்ற திருவுருவந்தாங்கி, பரசுராமனுக்கு எதிரில் தோன்ற; அப் பரசுராமன் அவரைச் சிவபெருமானென்று அறியாமல் புலையனைக் கருதித் தன்னை அடுத்து வந்ததைப் பார்த்துத் துஷிக்க; இருவருக்கும் பூர்வநிலையினைக் குறித்து வாக்கு வாதமும் பெரும்போரும் விளைய; அதன்மேல், பரசுராமன் மனநொந்து சிவபெரு மானைக்குறித்துப் பலவாறு துதித்து கடாஷித்தருள்செய்யக் குறையிரப்ப; பரமசிவன்

இவரது அன்புமேலிட்டையுணர்ந்து, தனது புலையத்திருவுருக்கர்த்த தன் உண்மையுருக் காட்சி தந்தருளினன். பாசுராமன் பெருமானை வணங்கி, “சொயி! என் தாதையாகிய ஜமதக்னிமுனிவரை காத்தவீரயார்ச்சுனன் கொன்றான் ; அவனது குலத்தை வேரறக் கொன்றழித்து, என் தாதைக்கு அவ்வரசர்களது உதிராரை கையிலெடுத்து பிதூர் தர்ப் பணஞ்செய்யச் சபதஞ்செய்திருக்கின்றேன் ; அவ் வலிமையை அருள்புரிதல் வேண்டும்” என்று வேண்டினன். பெருமான் அவ்வாறே அவனுக்கிரங்கி தனது திருக்கரத்திருந்த பாசாயுதத்தின் அமிசத்தினின்று ஓர் ஆயுதத்தைத் தந்தருளி திருவுருமறைந்தருளினன். இதனால், அவன் பாசுராமப்பெயரையடைத்து காத்தவீரயார்ச்சுனன் முதல் இருபத் தொரு தலைமுறையில் வந்தவர்களைப் போரிழ்கொன்று அவர்களுடைய உதிராரினால் பிதிர்க்கடன்கள் செய்தின்புற்றான்.

சூரியகுலத்திற்குள்ளேயுள்ள தசரதசக்கிரவர்த்தி யென்பவர் அயோத்தியாபுரியில் கோசலை சுமித்திரை கைகேசி என்ற தேவிமாருடன் வாழ்நாளில், கணிதனால் வல்லோரால் பன்னிராணம் மழைபெய்யாமல் கொலிரமானதோர் பஞ்சமுண்டாகி பூவுலகிலும் வாழுகிலுமுள்ள ஜனங்கள் வருந்துவர்களுள்படையறித்து, அநேக மண்டலங்களைக் கடந்து சனிபுகவாமிடம்போய் சங்கதியைத் தெரிவித்து, தம் தேசம் துயரடையா திருக்க அவரிடம் வரம்பெற்றுத் திரும்பி வந்தனர். மன்னன் அறுபதினாயிரம் வருஷம் அரசுபுரிந்தும், புத்திரப்பேறில்லாததனால் மனம் வருந்தி, வசிட்டமுனிவரிடம் சேர்ந்து தான் புத்திரனைடைவதெனியித்தம் ஓர் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யக்கருதி இருந்ததனைத் தெரிவித்தான். அதன்மேல், வசிட்டமுனிவர் மனமகிழ்ந்து, மகம் புரிவான் சமந்திர னைக்கூவி, சரயுமாதியின் வடதீரத்தில் யாகசாலையமைத்தற்கும், வேண்டிய சாமக்கிரிகளைச் சேகரித்தற்கும் கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே சமந்திரன் வேள்விக்குரிய யானையும் சேகரித்து, ரோமபாதரிடமிக்கும் ருர்யஸ்ருங்கரை வரவழைத்து புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தைச் செய்யும்படிச் கூறிச் சென்றான். இதைக்கேட்ட மன்னன் வசிட்ட முனிவரையழைத்துத் தன் கருத்தினத் தெரிவிக்க ; அவர் அவ்வாறே சம்மதித்து, ருபதியை அரசனைப் போயழைத்து வரும்படி விவடகொடுத்தனுப்ப ; அரசன் அதற் குடன்பட்டு அங்கதேசத்துக்குப்போய் ரோமபாதர் முதலானவர்களையழைத்து வந்து, விதிமுறையானே அஸ்வமேதயாகம் புரிந்தான். அப்போது ஓமகுண்டத்தினின்று புறப்பட்ட ஓர் பூதம் பொன் வள்ளத்திற் பாயசங்கொணர்ந்து, அதைத் தரையில் வைத்து மீண்டும் அக்கினியில் பிர்வேசித்தது. பிறகு, தசரதன் அப் பாயசத்திற் பாதி கோசலைக்கும், அப் பாதியிற் சிறிய சுமித்திரைக்கும், மிகுந்தித்பாதி கைகேசிக்கும், மற்றதை மீண்டும் சுமித்திரைக்கு மளித்தான். இது நிந்தக.

இராவணன் செய்யும் கொடுமையால் தேவர்களுள்ளாரும் பயந்து, திருப்பாற்கடலில் சுயம் செயதுகொண்டிருக்கும் திருமாலுக்குச் செய்தியைக் கூறி, இடரைத் தவிர்க்கும்படியாய் இறைஞ்சி நிந்தக ; திருமால், தேவர்களை நோக்கித் தாம் தசரதன் மதலைகளென நான்கு மூர்த்திகளாயவதரித்து க்ருபபெய்வதாயருளினர்.

பின்பு, பாயசமுண்டத்தவியார் மூவரும் கர்ப்பமூந்து, ஸ்ரீராமபிரானை மேஷமாதத்தில் நவமிதிதியும் புனர்பூசநக்ஷத்திரமும் கடகலக்ஷமும், கூடிய சுபதினத்தில் கோசலாதேவி பெற்றாள் ; பரதனை பூசநக்ஷத்திரமும் பீலக்ஷமும் கூடிய சுபதினத்தில் கைகேசி பெற்றாள் ; லக்ஷ்மணனை ஆயில்யநக்ஷத்திரமும் கடகலக்ஷமும் கூடிய சுபதினத்திலும் சத்ருக்களை மகநக்ஷத்திரமும் கிம்மலக்ஷமும் கூடிய சுபதினத்திலும் சுமித்திரை பெற்றாள். பின்னர், இக் குமாரர்களுக்கு வசிட்டமுனிவர் டல கலைகளையும் வேதங்களையும் ஓதுவித்தனர். இவ்வாறிருக்குநாளில், விசுவாமித்திரமுனிவர் தசரதனிடம் வந்து, தன் தவத்திற்கு ணறு செய்யும் தாடகையையும் அவன் மங்களாகிய மாரீச சுபாஹுக்களையும்கூடிய இராகுநாதனையனுப்பும்படிக்கேட்க ; தசரதன் சற்றுத்தாமதித்துத்

தெளிந்து, இராமசந்திரனையும் லக்ஷ்மணனையும் விசுவாமித்திரமுனிவருடன் அனுப்பினான். விசுவாமித்திரமுனிவர் அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று, அவர்களுக்குப் பலை அகிபலை யென்னு மிரண்டு மந்திரங்களை யுபதேசித்து, வேண்டிய அஸ்தர ஸஸ்த்ரங் களையுந் து, சித்தாச்சிரமமணைந்து, வேள்வி தொடங்கலும் மாரீசன் சுபாகு முதலானவர் களால் வேள்வி தொடவண்ணம் இராமசந்திரன் காத்தனன். முனிவர் ஆறுதினத்தில் வேள்வியை முடித்து, மிதிலை வேந்தனது வேள்வியைக் கண்ணுறும்பொருட்டு, இராமசந் திரனையும் லக்ஷ்மணனையும் அழைத்துக்கொண்டு வரும் மார்க்கத்தில், இராகுநாதன் சமீ பித்த ஓரிடத்தில் கௌதமமுனிவரது சாபத்தால் சிலாருபமாயிருந்த அகலிகை பண்டை உருவம் பெற்று நின்றது, விடைபெற்றுத் தன் கணவரான கௌதமமுனிவரைச் சார்ந்த னன். அதன் பின்பு, இராகுநாதன் முதலானவர்கள் மிதிலை வேந்தனிடம் சென்றனர். அவ் வேந்தன் ஓர் வேள்வி பியற்ற நிலத்தைக் கலப்பையால் உழவே அக் கொழுமுசுத்தி னின்றும் ஓர் பெண் தோன்றினனென்றும், ஜனகர் அப் பெண்ணிற்குச் சீதையென்று பெய ரிட்டு வளர்த்துவந்தனரென்றும், அவரிடமுள்ள வில்லை வளைத்தவரே பிராட்டியாருக்கு மனைவாளரென்றும், அநேக சூராதி சூரர்கள் வில்லை வளைக்காது மூணித் திரும்பிவிட்டன ரென்றும், இவ்விராகுநாதன் இவ் வில்லை வளைப்பானுயின் தாம் செய்த பெருந்தவப்பயலே யென்றும் கூறினதாகக் கூறினர் சதானந்தர். அதுகேட்ட முனிவர் இராமபிரானது திருமுகத்தைப் பார்க்கவே, அப் பிரான் துணுக்கெனவெழுந்து, வில்லை வளைக்கவே, அது இரண்டு துண்டமாயிற்று. பிறகு, இராகுநாதனுக்கும் சித்தாபிராட்டியாருக்கும் திருக்கல்யாணம் நடந்தேறியது. ஜனகரது ஓளரஸ புத்திரியாகிய மான்டவியையும் அவருக்கினையவனு குத்துவசனென்பவனது புத்திரிகளாகிய ஊர்மினி ஸ்ருதஜீர்த்தி என்ற இருவரையும் முறையே பரதனும் லக்ஷ்மணனும் சந்தருக்கும் விவாகஞ்செய்து கொண்டனர். அதன் பின்பு, தசரதனும் இராமசந்திரனும் மந்துமுள்ளவர்களும் மிதி லையை விட்டு அயோத்தியாபுரியை நோக்கித் திரும்புங்காலத்தில், பரசுராமர் எதிர்ப்பட வும் தசரதன் இராகுநாதனை அவன் யாது செய்வனோ என்று பயங்கொள்ள; பரசுரா மன் ஸ்ரீராமனோக்கி, “ஸ்ரீராம! தனது சார்ங்கத்தை இருசிகள் என்றவனிடத்தில் கொடுத்ததும் அவன் தந்தையாகிய மூதக்கிணியாலீந்தனன்; எந்தையு மெனக்குத்தந்த விச்சிலையை நீ பாரணத்தில் நினைவொப்பான் அப்பாராயணனை நியாருமில்லை” என்று ரைக்க; இராகுநாதன் அந்த வில்லை வளைத்துப் பரசுராமரை யனுப்பிவிட்டு அயோத்தியை யடைந்தான்.

தசரதன் பரதனை யழைத்து அவனது மூதாதையிடம் போய்வரும்படி கேகய நாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான். சின்னாட் சென்றபின்னர், இராகுநாதனுக்குப் பட்டாபிஷே கஞ் செய்யத் தொடங்கலும், கைகேசி மம்பராசர யுத்தத்தில் கணவரிடத்தில் பெற்றிருந்த இரணீவரத்தில், ஒன்றால் ஸ்ரீராமன் வந்ததிற்செல்லவும், மற்றொன்றால் பரதன் அரசாட்சிசெய்யவுந் து அருள் செய்ய வேண்டியதென்று மன்னனைக்கேட்டான். அது கேட்ட தசரதன் மென்மன் ாதிக்க, கைகேசி ஸ்ரீராமனோக்கி, “கூமர! பதினாறு வருஷம் நீ வந்ததில் வாசஞ்செய்யவும், பரதன் அரசாட்சிசெய்யவும் நினை தூதைபால் வரம்பேற்றிருக்கிறேன்; நீ அவ்வாறு செய்யக் கடவை” என்றான். அவ்வுரைக்கினைக்கி இராகுநாதனும் சித்தாபிராட்டியும் லக்ஷ்மணனும் தசரதனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தண்டகாரணிபுட் சென்றனர். தசரதன் கைகேசியின் வஞ்சகச் செயலினால் இவ்வாறு நேரிட்டதே யென்று அயர்ந்து துன்புற்றான். விடைபெற்ற மூவரும் வந்ததிற்செல்லு கையில் குகப்பெருமானிடம் உபசாரங்களைப்பெற்று, பரத்துவாசமுனிவரது ஆச்சிரமத் தையடைந்து, வாசஞ்செய்வதற்கு அவரால் அறிந்துகொண்டதோரிடமாகிய சித்திர கூடப்பர்வதத்திலேறி, அவன் ஓர் பன்னசாலை யைமைத்து அதில் வசிப்பாராயினர். இராகுநாதன் முதலியோர் வரமடைந்தனரென்று கேட்கவும், தசரதன் மனவியாகுலத்தி லால் உயிர் துறந்து வானடைந்தான். அதன் பிறகு, பரதன் கேகயநாட்டினின்றும் மடை

ந்து, சங்குகளை யறிந்து, தைலத்திலிட்டுருந்தத் தன் தாதையினுடையெடுத்து விதிப்படி தனஞ்செய்து நீர்க்கடன் செய்தனன். இராகுவீரன் தாதையின் சமாசாரத்தைத் தெரிந்து துக்கித்து நீர்க்கடன் யாவையுஞ் செய்தனன். பிறகு, பரதன் தன் சூமையனது பாதுகையைத் தருவித்து, அதற்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அர்ச்சனை புரிந்து, அரசான் வாய் என்று துதித்து, தன் தம்பியுடன் மரவுரி தரித்து மாதவம் புரிந்தனன்.

அம் மூவரும் சின்னாட் கழிந்த பின்பு, சித்திரகூடத்தை விட்டகன்று, தென்றிசை நோக்கிச்சென்று, அத்திரிமஹர்ஷியைக்கண்டு அவரிடம் ஆசிரீவாதம் பெற்றுச் சரபங்க மஹர்ஷியினது ஆச்சிரமத்தை யடைந்தனர். சரபங்கர் அவர்களுக்குத் தம் மாதவம் களை அர்ப்பணஞ்செய்து, அவர்களை நோக்கிச் சதிக்கூண முனிவர் பார் சென்று ஓர் உறை விடம் ஏற்படுத்துக்கொள்ளும்படியாய்க் கூறி பிரமணுலகமடைந்தனர். பின்பு, இராகுநாதன் சதிக்கூண முனிவரிடம் சென்று அவரது தவத்தையும் தனக்கார்ப்பணஞ் செய்யப்பெற்று, சில மஹர்ஷிகளின் ஆச்சிரமங்களில் சின்னாட்கழித்து, மீண்டும் சதிக்கூணர் பாலடைந்து, அவரிடம் விடைபெற்று அகத்தியமுனிவரிடம் செல்வாராயினன். இராகுநாதன் சீதாபிராட்டி லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன் அகத்தியமுனிவரதாச்சிரமத்தை யடைந்து, அம் முனிவரிடம் ஆசிரீவாதத்துடன் விடைபெற்று, கோதாவிரிநதி நிரத்திலிருக்கும் பஞ்சவடியை யடைந்து, ஓர் பன்னசாலையையடைந்து, அதில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், ஓர் நாள் இராவணனது தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை வந்து இராகுநாதனை நோக்கி, இராகுநாதரு நீக்கி சுந்தரமுள்ள தெய்வப்பெண்ணுருந்து தாங்கி, அவனைப் பலாக்காரப்படுத்தித் தன் இச்சக வார்த்தைகளுக்கிணங்க முயலுகையில், இவள் செய்யும் சூதியையோர்ந்து இராகுநாதன் தன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனும் மூக்கையும் செவியையும் கொய்துவிடவே, அவன் இராவணனைக்கூவி, கரணிடம் சென்று நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தனன். அதைக் கேட்ட கரன் முதலானவர்கள் கோபமடைந்து சேனைகளோடு வந்து இராகுநாதனுடன் போர்புரிந்து அவர்களெல்லாரும் உயிர் துறந்தனர். இவர்களில் தப்பிப் பிழைத்தவனான அகம்பன் என்பவன் விரைந்தோடி இராவணனுக்குத் தெரிவிக்க; அவன் கோபமடைந்திருக்கையில் சூர்ப்பணகை அவன் சென்று சீதாபிராட்டியின் சுந்தரத்தையும், தன்னை லக்ஷ்மணன் அங்கவீணப்படுத்தினதையும், இராமபிரானது வலியையும், அவனால் கரன் முதலானவர்கள் மாண்டதையும் தெரிவித்தனன். அதுகேட்ட இராவணன் சீதாபிராட்டியின்பேரில் அதிக மோகமுற்றவனாகி, மாரீசனை விளித்துத் தன் காரியத்தை நிறைவேற்ற அனுப்ப; அவன் மானுருவந்தாங்கி சீதாபிராட்டியின் முன்றோன்றி; அது கண்ட பிராட்டியார் தன் கணவரைப்பார்த்து இம் மாண்பிப்பிடுத்துத் தரல்வேண்டுமென்று வணங்க; அதற்காக இராமசரித்திரன் அம்மானின் பின்னே வெகுதூரம் துரத்திக்கொண்டு செல்ல; அம்மாண் கிடைக்காது ஓட; ஓர் அம்பால் ஸ்ரீராமன் அதைக் கிழே வீழ்த்த; அம்மாரீசன் சீதா! லக்ஷ்மணா! என்று கதறிக்கொண்டு வீழ்ந்து இறந்தனன். பன்னசாலையிலிருந்து சீதாபிராட்டி மாரீசனது குரலுக்கேட்டு, இராமபிரானுக்கென்னவிடுக்கண் நேரிட்டதோவென்று மனங்கலங்கி யுற்றதறிவான் தம்மைக் காத்திருந்த லக்ஷ்மணனை அக் குரல் எழுந்த திசை நோக்கி அனுப்பினன். அவர் சென்றதும், இராவணன் ஓர் சன்னியாசவேடந்தரித்து, சீதாபிராட்டியைக்கிட்டு, பிராட்டியைத் தன்மேரில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில், சீதாபிராட்டி வாய்விட்டாற்றுங் கூக்குரலை ஜடாபு அறிந்து பிராட்டியாரை மீட்க இராவணனுடன் எத்தனித்துப் போர்புரிந்து தோல்வியடைந்து, உயிர் துறக்குத் தருணமாயிருக்கையில்: இராவணன் இலங்கை சேர்ந்து, ஓர் அசோகவந்தில் சிம்சபாவருகைத்திண்டியில் சீதாபிராட்டியை வைத்துச் சிறையிட்டனன்.

அப்பால், இராமபிரானும் லக்ஷ்மணனும் திரும்பி வந்து பார்க்கையில் சீதையைக் காணாமல் மிகத் துயரமடைந்து, அவளைத் தேடுவான் செல்லும் மார்க்கத்தில் சூற்றுயிர் தாங்கிக்கொண்டிருந்து தமக்கு எதிர்ப்பட்ட ஜடாபுவிலால் தம் பத்தினி இராவணனால்

கவரப்பட்டு இலங்கையிலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டனர். பின்பு, ஜடாயு உயிரீக் கவே, இராமசந்திரன் இப் பக்ஷிராஜனுக்குரிய தகனக்கிரியைகளைச் செய்தருளினன். அதன்மேல், அவர்கள் தேடிக்கொண்டு ஓர் வந்ததில் வருகையில், ஓர் அரக்கியாகிய அயோமுகி யென்பவன் லக்ஷ்மணனைக்கண்டு, தன்னுடன் சம்பந்தப்பட விரும்புதலும், அவர் அவளது செவியையும் மூக்கையும் ஸ்தநங்களையும் அறுத்துத் தூரத்திலிடனர். அவ்விடம்விட்டு செல்லும்போது, கவர்தன் எதிர்ப்பட்டு அவளது விருப்பத்தின்படி அவனை ஓர் குழியில் தள்ளித் தகனஞ்செய்ய; அவன் உடனே தேவவுருவடைந்து, பிராணைப் பார்த்து இருசியமுகபர்வதத்திலிருக்கும் சக்கிரீவனிடஞ்சென்று, வேண்டிய வுதவியை அவ்விடம் அடைவாயென்று கூறி வானுலகஞ் சென்றனன். அவ்வாறு அவர்கள் செல்லுங்காலத்தில், சுவரியம்மை எதிரில் வர; ஸ்ரீராமபிரான் அவளாலுபசரிக்கப்பட்டு, மதங்கமுனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அவ்விடமிருந்த விநோதங்களை யெல்லாகண்டு அதிசயங்கொண்டனர். சுவரியம்மையார் இராமபிரானது திருவடிச்சேவையினால் தமதுடலை நீத்து வானுலகம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அதன் பின்பு, இவ்விருவரும் அவனை விட்டேகி இருசியமுகபர்வதமடைந்தனர். அப்போது அப் பர்வதத்திலிருந்த சக்கிரீவன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து இவர் வாலியினால் ஏவப்பட்டவனே என்று திடுக்கிடும்பயந்து குகையில் ஒளித்துக் கொள்ள; அதுமான் சக்கிரீவனைத் தேற்றித் தான் போய் இவரை இன்னொருவரென்று தெரிந்துகொண்டு வருவதாக விடைபெற்றுக்கொண்டு, லக்ஷ்மணனிடம்போந்து, அவர் வரலாற்றினையறிந்து, இராமபிரானையும் லக்ஷ்மணனையும் இருதோள்களிறுங்கிக் கொண்டேகிச் சக்கிரீவன்பால் விடுத்தனன். அதன் பின்பு, இராமபிரானும் சக்கிரீவனும் நட்படைய; வாலியைக்கொன்று சக்கிரீவனாக் கரசளிக்கவேண்டியது இராமபிரான் கடனென்றும், சீதாபிராட்டியிருக்கு மிடத்தைத் தெரிந்துரைப்பது சக்கிரீவன் கடனென்றும் ஒருவர்க்கொருவர் அக்கினி முன்னர் உறுதிமொழி செய்து கொண்டனர். அவ்வாறே, வானரவேந்தனாகிய சக்கிரீவனது வேண்டுகோளின்படி மராமரமேழையும் தொனைத்துத் துந்துபியென்னுமசுரனதுடலை லக்ஷ்மணன் உந்தி ஒட்டு வித்து, வாலியைக் கொன்று சக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டி முடித்தனன்.

பின்பு, இருசியமுகமால்வரையில் வீற்றிருந்து சின்னாட் கழித்து, சக்கிரீவன் உறுதி மொழியளித்ததை மறந்தனனோ? என்று ஐயுற்று, சங்கதி விசாரித்தறிந்து வரும்படி லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமன் அனுப்ப; அவன் கிவ்விந்தையடைந்து நானொலிசெய்தனன். இவ்வொலியைக்கேட்டு அதுமான் வந்து லக்ஷ்மணனை யழைத்துக்கொண்டுபோய் சக்கிரீவனிடம் செய்தியைச்சொல்ல; அவன் நாணி வாலியின் பத்தினியாகிய தாரையை நோக்கி, லக்ஷ்மணரை நீ சென்று, அவரைக் கோபந்தணியும்படிசெய்து எங்களைக் காக்கக் கடவதென்று வேண்டினன். அவ்வாறே அம் மாது லக்ஷ்மணனை யெதிர்கொண்டழைத்து இராமபிரானோடும் சக்கிரீவனது அரண்மனையைச் சேர்தலும், ஸ்ரீராமனும் சக்கிரீவனும் முகமன் கூறலாயினார்கள்.

பின்பு, சக்கிரீவன் அதுமானையும் வானரபட்டைகளையும் அவர்களின் அதிபதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களை நோக்கி நான்கு திக்குகளினும் சென்று சீதாபிராட்டியாரை நாடிவர வேண்டியதென்றும் அதற்குரிய உபாயங்களையும் சொல்லி அனுப்ப; அதுமான் ஸ்ரீராமனைத் தொழுது அவ்விடம் மோதிரம்பெற்றுக்கொண்டு, இனையவரசான அங்கதன் தொடர்ந்து வரவும் மற்ற வீரர்கள் புடைசூழ்ந்து வரவும் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிச் செல்லுங்கால், திருவேங்கட மலையைக்குறுகி, கோசலநாட்டையடைந்து, காவிரிநதியைத் தரிசித்து நீராடி, தென் கடலைக்கண்டு, அதையெவ்வாறு கடப்பதென்று திகைத்து, இராமகதையைப் பேசிக்கொண்டிருவருகையில் * ஜடாயு என்னும் வார்த்தையை இறகிழந்து

* முன்னொரு காலத்தில் சம்பாதி ஜடாயுவென்னும் கழுஞ்ருவமைந்த சகோதரர்கள் தம்மில் யார் வலியர் என்று ஒருவர்க்கொருவர் சண்டைசெய்து, சூரியனைக் கண்டு

கிடந்த சம்பாதி கேட்டு விரைந்து வந்து, வாஹாதிபதியை நோக்கி அவன் தனக்கு இளை யோனென்றும், சீதையை இராவணன் கொண்டுபோய் இலங்கையில் வைத்திருக்கிற னென்றும் உரைத்து சமுத்திரத்தில் முழுகிச் சிறகுபெற்று பறவைகட்கரசனும்புடோர் தன்ன. அதன் பின்பு, அதுமான், அங்கதன் ஜாம்பவன் நீலன் முதலானவர்களை வணங்கி விடைபெற்று, அதிவிரைவில் கடலைத்தாண்டி, இலங்கையிழ்புகுந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமத் தத்தை விதிப்படி ஜபித்து ஓர் சோலையைக்கண்டு, ஆண்டிருந்த சீதாபிராட்டியாரைத் தரிசனஞ்செய்து, பிராட்டியாருக்குத் தனது வரலாற்றைக்கூறி, மோதிரத்தைக் கொடுத்து, பிராட்டியாரிடம் ஞானமணியை வாங்கிக்கொண்டு, பிராட்டியாரைத் தேற்றி, இராம சந்திரன் சேக்கிரம் வந்து நீட்டுக்கொண்டு போவதையறிவித்து விடைபெற்றுத் திரும்பி, இராவணனைப் பார்த்துப் போகவேண்டியதென்று நினைத்து, இலங்கையைச் சூறையா டக் கருதி அச் சோலையை யழிக்க மரங்களின் கிளைகளை முறித்துக்கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்த இராவணன் கேட்டு, கோபமடைந்து, குரங்கைக் கொல்லாது பிடித்துக் கொண்டு வருகவெனக் கிங்கர் முதலானவர்களை ஏவ; அவர்களெல்லாரும் அதுமானால் உயிர் நீங்கப்பெற்றார்கள். அதுகேட்ட இராவணன் அதுமானைப் பிடித்துவர தானே புறப்பட எத்தனித்ததும், தன் மைத்தனன இவ்விதஜித்துத் தடுத்துப் புறப்பட்டு, அது மானே பிரமபாசத்தால் பிணித்து இராவணன் முன்னர்விட; அவன் அதுமானேநோக்கி, “நீ யாவன்? எங்கு வந்தனை? என்று வினவ; அதுமான் தான் இராமபிரானது அது னென்று தான் வந்தகார்யத்திற்குரிய பலநீதிவசங்கள்களை யுரைக்க; இராவணன் சினந்து அதுமானைக் கொல்லும்படிக் கட்டியாயிடு; அதுகண்ட விபேஷணன் தமையாளுக்கு நம் புத்தி கொளுவி அவ்வாறு னாதனைக் கொலைபுரிதல் தகாதெனத்தடுக்க; இராவணன், அதுமானின் வாலிற் கந்தைகளைச்சுற்றி தைலத்திற் றோப்த்து எரி கொளுவி விடுக்க; அதுமான், இலங்கைக்குத் தீரூட்டி விட்டுத் திரும்பிவந்து, அங்கதன் முதலானவர்களை வணங்கி நிகழ்த்தவற்றை யுரைத்து, மதுவரும் சேர்ந்து தேறல் மாந்த மேயினர். அதன் பின்பு, அதுமான் ஸ்ரீராமபிரானே அனுதி, நடந்த வரலாற்றைச் சொல்லி, சீதாபிராட்டி யிதுகாறும் உயிர்தாங்கி யிருத்தல் நற்குடிப்பிறந்தோர்க் கழகன்மென்றுள்ளி உயிர் அறப் பான் தமது வேணியை தருவின்கொம்பிச்சுற்றி கழுத்திற்சாத்துங்காலை, தான் மோதி ரத்தைக்கொடுக்க; பிராட்டியார் தம் கர்மத்தைவிட்டு சூடாமணியைத் தந்தனர் என்று கூற; இரகுநாதன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தான்.

அதன்பின்பு, ஸ்ரீராமபிரானும் சுக்கிரீவனும் வாஹரப்படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, தன்னுடன் முன்னும் பின்னுமாக வர தென்கடலின் வடகரையைப் பார்த்தார்கள்.

முன்னர் தீயினால் தகிக்கப்பட்ட இலங்கையை மீண்டும் இராவணன் புதுப்பித்து அதுமானால் நேர்த்த விஷயங்களை யெல்லாம் நினைத்து பெருங்கோப முற்றவனாகி, ஸ்ரீராமபிரானையும் சீதாபிராட்டியாரையும் இகழ்வாளுயினன். அதுகேட்ட விபேஷணன் இராவணனை விட்டேகி ஸ்ரீராமனைச் சரணடைந்தான். அதன்மேல், சேது மந்தனஞ் செய்து, ஸ்ரீராமபிரான் இலங்கையின் புறத்திற்றங்கி, அங்கதனைக் கூவி, “ஹீ! இரா வணன்பாலிணந்து தேவியை விடுதியோ? அல்லது பத்துத்தலைகளும் சிந்தப்போர் புரிதியோ என்று கேட்டுவரும்படி அனுப்பினன். அவ்வாறே அங்கதன் இராவணனிடம் மீள்வமென்று மேலெழுந்து பாக்க; சூரிய கிரணத்தினால் சம்பாதி சிறைகருகியும் ஜடாயு உடல் பொரிந்தும் நிலத்தில் வீழ்ந்தனர்; பின்பு, வேதகிரியிற் சிவபெருமானைப் பூசித்து அருள்பெற்றனர் என்றும்; அருணன் புத்திரராகிய சம்பாதி ஜடாயுவென்ப வரிவரும் முக்தியடைய விரும்பி, சிவபெருமானே வணங்கும்பொருட்டி கைலைமையின் மேலேறிச் செல்லுகையில் சிவகணங்கள் தடுக்க; அவ்விருவரும் மேலெழுந்து சூரிய மண்டலம் வரையிலும்போக, இவ்விருவரும் சிறைகருகி வீழ்ந்து சிவபெருமானே யருச் சித்து அருள்பெற்றனர் என்றும் கூறுகின்றன சில புராணங்கள்.

போய்க்கடம்; அவன் சம்மேளம் இணங்காது வெகுண்டுகூடவே இருவரும் நெடுநாள் போர்புரிந்து, இறுதியில் ஸ்ரீராமன் ப்ரம்மாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து இராவணனைக் கொன்றான். அதன்பின்பு, இராமசந்திரன் விட்வணனூல் சிதாபிராட்டியைத் தம்மிடம் கொணர்ந்து வரும்படிச்செய்ய; அவ்வாறே பிராட்டியார் ஸ்ரீராமர் எதிரில் நின்று வணங்க; இரகுநாதன் பிராட்டியை நோக்கி, “நின்று கொலத்தால் நீ கிழையிலிருந்தவ ளாயுணர்ந்துகிறதிலை; ஆதலின், என் மனம் ஐயுறுகின்றது” என்று கடுஞ்சொல்லரைக்க; பிராட்டி, “என்று கற்பை யுணர்ந்துகின்றேன் அறிமின்” என்றுரைத்து எரிவளர்த்து அதிம்புகுந்தனர். அக்காலே, அக்கிணியேவன் பிராட்டியை ஓங்கிக்கொண்டுவந்து இராம சந்திரனிடம் விட; இதைக்கண்ட பிரமன் முதலான ஏனைய தேவர்களனைவரும் இராம சந்திரனை நோக்கி, “பிராட்டியை இகழாது அங்கீகரித்தருளுக” என்று கூறித் தங்களு லும் போய்ச்சேர்ந்தனர். பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் அயோத்தியை யடைவான், சுக்கிரீவன் விபீஷணன் முதலானவர்களுடன் புறப்பட்டு, சிதாபிராட்டியாருக்கு இலங்கையையும் போர்புரிந்த இடத்தையும் சேதுபந்தத்தையும் காண்பித்து, சேதுவை தரிசித்தவர் புன்யராவாரென்றுரைத்து, மஹாதேவன் தனக்கு ப்ரஸாதமளித்தனவரன்றன். இவ் வாறு இராமமூர்த்தி இராவணநியரைக் கொன்று விபீஷணனாக் கரசியல் தந்து கந்தமா தத்தில் வந்திருந்தகாலையில் முனிவர்கள் ரோவந்து தம்மைப் புகழ்ந்தபோது, அவர் களை நோக்கி இராவணனைக்கொன்ற பழித்ர யாது செய்வதென்று வினவ; அவர்கள், “தசரதி! இந்தத் தானம் அதிக விசேஷமுடையது; ஆதலின், இங்குச் சிவலிங்க ப்ர திஷ்ட்டைசெய்து பூஜித்தால் அப் பழியினின்று நீங்கிவண்டியாங்குட் பெறலாம்” என்று கூற; ஸ்ரீராமன் அதற்குடன்பட்டு ஜானகியாற் குவித்த மணற்குன்றைச் சிவலிங்கமாகத் தாபித்து, தனுவின்கோடியால் தீர்த்தமொன்றுண்டாக்கிப் பூஜித்துப் பழிநீர்ந்து வேண்டிய வரம் பெற்றவனென்பது.

முன்னொரு காலத்தில், வைகுண்டத்தில் துவாரபாலகராயிருந்த ஐயலிஜயர் அரு வாச சாபித்தால் கம்சன் சிசுபாலன் தந்தவக்கிரன் முதலான கொடியோரால் துன் புற்ற தேவர்கள் திருமாலிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய; திருமால் கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்து கிருபை செய்வாராயினர். கம்சன் தன் தங்கை தேவகியை வசுதேவர்க்கு மணம் புணர்த்தி, இருவரையும் தேரின்கொண்டு வரங்காணச் சென்றபோது, “உன் தங்கை வயிற்றிற் பிறக்கும் எட்டாம் பிள்ளையால் நீ யிறப்பாய்” என்றசரீரியுண்டாக; கம்சன் உடனே வானையுறித் தேவகியை வெட்டிப்புக; வசுதேவர், “இவனை வெட்டற்க; இவ னிடத் துதிக்கும் பிள்ளைகளை உள்பால் ஒப்புவிக்கின்றேன்” என; அதற் கிணங்கி விடுத்தா னாலும், அவ்விருவரையும் காவலில் வைத்துப் பிள்ளைகள் பிறங்குந்தோறும் கொன்று வந்து ஏழாங்குமுந்தை குறைமாசத்திற் பிறக்க; அதனை வசுதேவன் தன் மற்குருமனையி யான கோகுலத்திலிருந்த ரோகிணி யிடங்கொடுத்து வளர்ப்பித்தனன். அம் மகவே பலராமன். காவலர் கம்சனிடஞ்சென்று ஏழாங்குருப்பம் அழிந்துவிட்டதெனக் கூறினர். எட்டாங் குமுந்தையாக கிருஷ்ணன் பிறந்தனன். யோகமாயையா லப்பொழுது அனை வர்க்கும் நித்திரையுண்டாயது. சங்கு சுகர கதா கட்டிக் கோதண்டதரஞய்த் திருமால் காட்சியளித்துக் கூறிய வண்ணம் வசுதேவர் ஒருவருக்குத் தோன்றாமல் அவ்விவலிலேயே யருணையின் மறுகரையில் நந்தகோபன் மனையில் வைத்துவிட்டு அப்போது தான் பிறந்த யசோதையின் சிசுவை யெடுத்து வந்து தன்னிருக்கையில் வைத்தனர். அதற்குள் யோகமாயை நீங்கிக் காவலர் சிசுவின் அழுகரல் கேட்டுக் கம்சனுக் கறிவிக்க; அவன் அச் சிசுவினைக் கொல்லக்கருதி மேலேயெறிய; அது ஆகாயமார்க்கத்திற் கிளம்பி, எட்டுக் கைளோயி விளங்கி, “அடா கம்ஸா! என்னை ஏன் யினை கொல்லப்பார்த்தாய்; உன்னை முற்பிறப்பிற்கொன்ற திருமால் வேறு மனையிற் பிறந்து உன்னைக் கொல்ல வளர்கின் றான்” என்று கூறி மறைந்தது. கம்சன் இனி இவர்களைக் காவலிலிருந்துதலிற் பயனின் றென்று வசுதேவரையும் தேவகியையும் விட்டுவிட்டனீன். வசுதேவர் பலராமனையும்

நந்தகோபர் மனையில் விட; இருவரும் வளர்ந்து வந்தார்கள். நந்தகோபர் மனையில் இருஷ்ணன் வளர்ந்துவருவதையறிந்த கம்சன் சூதனையென்னும் பேயை அவனைக் கொல்ல என்றேவ; அப் பேய் ஸ்தலங்களில் நஞ்சுதடவிக்கொண்டும், இருஷ்ணனை யெடுத்துப் பாலாட்ட; இருஷ்ணன் வாயாலுறிஞ்சி அவன் முலைப்பாலுடன் உதிர முதலியன நீங்கியலறி மாள்வித்தனன். ஓர் அசுரன் சகடமாய் வர நந்தகோபர் அதிலிருத்தப் பாலுக் கழுபவன்போல் சகடத்தை யுடன்துத் தூளாக்கி அவ்வசுரனை மாள்வித்தனன். கண்ணனும் பலராமனும் அங்கே கட்டியிருந்த கன்றுகளை யவிழ்த்துப் பாலாட்டக் கண்ட யசோதை கண்ணனை உரலிற் பிணிப்ப, அதனோடு தவழ்ந்து சென்று, ஈளகூபன் மணிக் கிரீவன் என்னும் குபேரன் புத்திரரிருவர் சாபத்தால் உருமாறிக் கிடந்த மருதமரங்க ளிரண்டினிடையே தவழ்ந்து அவற்றை வீழ்த்தி அவர்கள் சாபத்தை விமோசனஞ் செய்தனன். ஓரசுரன் கொக்குருவாய்க் கண்ணனைத் தன் மூக்கார் குத்தித் துன்புசெய்யத் தொடங்குகையில் கண்ணன் அதனைக் காலால் மிதித்து அதன் வாயைப்பிளந்து கொன்றனன். இவன் பகாசுரனென்பபிவன். கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்களையும் ஆயர்களையும் காத்தனன். கம்சன் செய்த பல உபாயத்தினாலும் கண்ணன் கொல்லப்படாது கண்ணனால் கம்சன் கொல்லப்பட்டனன். சிசுபாலன் தந்தவங்கிரன் முதலியோர் கொல்லப்பட்டார்கள். இருஷ்ணனுக்கு அவுட்டமலிஷிகள். அவருள் உருக் குமிணி, சத்தியபாமை, இராதையென்னு மிவர்களே பிரியமனைவியர். அர்ச்சுனுக்கு மிக்க நண்பன். அர்ச்சுனன் நரனும் இருஷ்ணன் நாரணனுமாகப் பிறந்தவர்கள். அர்ச்சுனனிடத்திற் அன்பினிலே பாரதப்போரில் தூதுசென்றும், தேர் கடவியும், தீதை உப தேசம் புரிந்தும் பாண்டவர்க்கு ஐயமுண்டாக்கு வித்தவன். உபமந்யுஷி கண்ணனுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்வித்து அவனைப் பாசபத விரதம் பூண்டொழுகச் செய்தனரென்பதாம்.

பக்கம் - கக, செய்யுள் - உ.

சிவபிரான் திரிபுரங்களைச் சாம்பராக்கியது.

தாரகாசுரனது புத்திரர்களான * வித்யுந்மாலி தாரகாசுரன் கமலாசுரன் என்னும் மூன்று அசுரர்கள் மிகுந்த தவஞ்செய்து அசுரத் தர்ச்சனாகிய மயனென்பவனால் ஸ்வர்க்க மத்ய பாதலமாகிய மூன்றுலகங்களினும் அந்தரத்திற் சஞ்சரிக்கத்தக்க இரும்பு வெள்ளி பொன் இவற்றால் செய்யப்பட்ட மூன்று பட்டணங்களையும் முறையே பெற்று, தம்மி னத்தாராகிய பல அசுரர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, அந்தரத்திற் செல்லும் அந் நகரங்க ளுடனே தாம் நினைத்த இடங்களிற் சென்று, அங்குள்ளவரைக் கொன்று திரியாநிற்குங் காலத்தில், அவர்களுடைய கொடுமைக்கஞ்சி முறையிட்ட தேவர் முனிவர் முதலியோ ரது முறைபாட்டுக்குச் சிவபெருமான் இரங்கிச் சந்திர சூரியர்கள் சக்கரங்களாகவும், வேதங்கள் குதிரைகளாகவும், பிரமன் சாரதியாகவும் அமைந்த பூமியாகிய இரதத்தின் மேல் ஏறி, மேருவை வில்லாக வளைத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஆதிசேஷனாகிய நாரி யமைத்து வாயுவைச் சிறகாகவும் திருமலைக் கூர்வாயாகவும் கொண்டு, அக்கினியாகிய அம்பைத் தொடுத்தெய்ய முயல்கையில், சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் ஆற்ற லால் திரிபுரங்களை யழித்தலாகிய இக் காரியம் முற்றுப்பெறுகின்றதென்று இறுமாப்புக் கொண்டதை சிவபெருமானுணர்ந்து புன்னகையுரிய; அந் நகையால் திரிபுரவாசிகள் தமது முப்புரங்களோடு எரிந்து சாம்பராயினரென்பதாம்.

பக்கம் - ௯௪, செய்யுள் - ௩௧.

சாநந்தமுனிவர் ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டீ ஜபத்தால் நரகலோகவாசிகளை
ஸ்வர்க்கலோகமனுப்பியது.

பதிகாச்சிரமத்தில் பூர்ணவித் என்ற ஓர் மஹர்ஷி சிவபக்தியிற் சிறந்து, தர்மா சார நெதியின்று தவஸ்ரேஷ்டராயிருந்தார். இவர் இல்லறவாழ்க்கையராதலின், அரும் ததியினுமும் போற்றப்பட்ட கற்புடைய பத்திரத்தை என்னும் ஓர் பெண்ணை மணம் புரிந்தனர். இவ்விருவரும் இல்லற தர்மத்தில் ஒழுக்கவரும் நாள்களில், புத்திரப்பேறில்லாத ஏக்கத்தால் தேஹம் மெலிந்து துன்புறுவனாள் மனைவி தன் கணவராகிய மஹர்ஷியைப் பார்த்து நமஸ்காருஞ்செய்து, “சுவாமி! பரமசிவன் நமக்குக் குறையில்லாத செல்வத்தையும், சிறப்பினையும் கொடுத்து, ஓர் புதல்வனைக் கிருபைசெய்ய வில்லையே. அதனால், என் மணம் கலையுமுகிறது; மேலும், இல்லறத்திற்குரிய நற்குணம் வாய்ந்த தோர் புதல்வன் இல்லாதிருத்தல் மேற்கதியுயில்லையென வேதங்கள் கூறுகின்றன; பரமசிவன் நமக்கு ஓர் புதல்வனைக் கிருபைசெய்வார்; ஆதலின், நீர் தவஞ்செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினள். அம் மஹர்ஷி தன் பத்தினியின் வார்த்தைகளைச் செவியமடுத்த, சந்தோஷமாகி, அவ்வம்மையைநோக்கி, “பெண்ணே! உன் வார்த்தை ஸத்யமே; அப்படியே தவஞ்செய்வன்; பரமசிவன் நமக்குப் புத்திரப்பேறு அருள்செய்வதாக” என்று கூறி, மனைவியைத் தேற்றி, ஆச்சிரமத்திலிருக்கச் செய்து, தவஞ்செய்ய ஓர் அரணியத்திற்குச் சென்றனர். அவர் ஓர் வில்வ வந்தை யடைந்து, அவன் ஓர் தடாகத்தையும் கண்டு, மகிழ்ச்சியடைந்து, பத்மாசனத்திருந்து, ருத்ராஷ்டத்திரித்து, ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டீமந்திரத்தை யுச்சரித்து, பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து, இஷ்டப்பிராண பாவாரச்சனைசெய்து, பரசிவத்திலேயே நாட்டமுற்று தவஞ்செய்வாராயினர். பரமசிவன் இவரது தவத்திர்க்கிரங்கி, வ்ருஷபாருடாய்க் காட்சித்தருள; பூர்ணவித்ருஷி அஷ்டாங்கமாய் விழுந்து எழுந்து பாவசமுற்று துதிப்பாராயினர். பரமசிவன் ருஷியைப்பார்த்து, “உன் தவத்திற்கு மகிழ்ந்தனம் : நீர் வேண்டும் வரம் யாது” என்று வினவ; ருஷி, “முன்னர் நந்தியெம்பெருமானைக் கிருபைசெய்ததுபோல இப்போது அடியேனுக்கும் சிவபக்தியிற் சிறந்த ஓர் நல்ல புதல்வனை யருளல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவ்வாறே பரமசிவன் அதுக்கிரகித்து மறைத்தருளினர். பின்பு, ருஷி வந்தைவிட்டு, இல்லற ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து, நிகழ்த்தனவைகளை மனைவிக்குக் கூறி வாரும் நாளில், மனைவி கர்ப்பமாகி சுபதினத்தில் புத்திரனைப் பெற்றாள். அப் புதல்வனுக்கு விதிமுறை சடங்குகளியற்றி, சாந்தமுனிவர் என்று நாமகரணஞ்செய்தனர். சாந்தமுனிவர் ஆசாரப்பரையடைந்து, வேதாசுமங்களில் வல்லராய், தாய் தந்தை முதலிய வர்களுடைய கட்டணையக்கடவாது, நற்குண நற்செய்கைகள் நிறையப்பெற்று, சன்மார்க்கத்தில் ஒழுக்கவரும் நாளில், ஓர்நாள் முனிவர்கள் எல்லாரும் ஒருங்குகூடி சிவபுராணம் படிக்கும் சமயத்தில் ஆங்கு போக; அம் முனிவர்கள் அவரை அருகிலழைத்து, உபசாரஞ் செய்து, ஆசீர்வதித்து, தங்களாச்சிரமத்திலிருக்கச் செய்தார்கள். சாந்தமுனிவர் அவர்களைப் பார்த்து, “சுவாமி! நீங்கள் படிக்கும் சாஸ்திரம் யாது” என்று வினவ; அவர்களில் தர்மப்பிரசங்க முனிவரென்பவர், “சிவதருமோத்திரத்தில் பெருத்தவஞ் செய்தவர்களடையும் கதியைப்படிக்கிறோம்” என்றனர். சாந்தமுனிவர் முனிவர்களைநோக்கித் தனக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உதிக்கும் வண்ணம் கிருபைசெய்தல் வேண்டுமென்று வேண்டினர். சாந்தமுனிவர் நல்லினை புரிந்தவரடையும் புண்ப பதவிகளையும், தீவினை புரிந்தவரடையும் பாப பதவிகளையும் கேட்டு, தீங்கருமபைத் தின்ற வாயிலே வேம்புதின்றாற்போல, தர்மங்களைக் கேட்ட செவியில் பாபங்களையும் கேட்கலாயிற்றே எனத் துக்கித்து, கஷ்டப்பபும் பாபிக ளுக்கு மதரமொழியில் மனயிரங்கி பயப்படாதீர் என்று தைர்யச்சொற்களைக் கூறுவார்

உளரோ என்றும், பரமசிவன் சிலருக்குத் தர்மவாயிலாய் ஒழியாத சுகந்தையும் சிலருக்குப் பாபவாயிலாய் ஒழியாத துக்கத்தையும் கொடுத்தார் : இதனால் அவனுக்குப் பரமோஜனம் என்ன? எல்லாருக்கும் நல்லதிவு உதயமாகும்படியென்று மோகூத்தைக் கிருபைசெய்வானியின் அவனுக்கு யாதாமொரு சூதையேற்றமுண்டோ? என்றும் பலவாறு சிந்தித்து, ஆனால் ஈஸ்வரன் அருள் எவ்வாறாயிற்றுமாதிரி! யமதர்மராஜா விடம்போய்ச் சொல்வதென்றுண்டு என்று துணித்து, பரமசிவனை நிரிகரணமுத்தியுடன் தியானம்செய்து, ஓர் புஷ்பலிமாநம் வரும்படியாய்ச் சிந்திக்க; கைலாயத்தினின்றும் ஓர் விமானம் சிவகணங்களால் சூழப்பெற்று இறங்கிற்று. சாந்தமுனிவர் முனிவர்களை யெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு, விமானத்திலேறி, யமபுரியைநோக்கிச் செல்வாராயினர். இதையறிந்த சாந்தமுனிவர் முன்னதாகவே யமபுரியை யடைந்து, சாந்தமுனிவரின் வரலாற்றை யமனுக்குச் சொல்லி, யமநிலாகம் இவரால் கொள்ளையிடப்பட்டு பாழ்போகாவண்ணம் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டு உபாயம் தேடிக்கொள்ள எச்சரித்துப் போய்விட்டனர். சாந்தமுனிவர் யமபுரியை யடையவே யமதர்மராஜன் ஆசனம் விட்டிழிந்து, எதிர்கொண்டு மமஸ்கரித்து, சமீபம்வந்து, அவரைநோக்கி, என்ன காரியம் கருதி இவனை வந்தது என்று வினவ; சாந்தமுனிவர், “உம்மையும் உமது பட்டினச் சிறப்பினையும் பார்க்க வந்தேன்” என்று கூறி; யமன் நன்றென்று சம்மதித்து, சாந்தமுனிவரை அழைத்துக்கொண்டு, அவருக்கு அஷ்டதிக்குகளிலும் வாய்க்களுடைய இடங்களில் சுகமனுபவிக்கும் புண்ணிய சிலர்களை முறையாக யமகிங்கரர்களால் காண்பித்து, பின்பு தெற்கு வாயிலை யடைந்து இவ்விடம் உள்ளபாபிகளை சாந்தமுனிவர்போன்ற பக்தர்கள் பார்க்க நினைக்கத்தக்கதென்று சொன்னான். இவ்வாறு கேள்விப்பட்டு அங் வாயிலில் நிற்கும் சமயத்தில், ப்ரளயகால சமுத்திர வோசையைப்போல எழாநின்ற பாபிகள் கஷ்டப்படும் கூக்குரலைக் கேட்டமாந்திரத்தில், சாந்தமுனிவர் அதிசயமுற்றதுள்ளே பிரவேசித்த எண்ணக்கொள்ள; யமன் வாயிலின் கதவைத்திறக்கும்படி உத்திரவுசெய்ய; சாந்தமுனிவர் முதலானவர்கள் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். சாந்தமுனிவர் அவ்விடம் பாபிகளை வருத்தப்படுத்தும் விதங்களையும் பார்த்து, இவ்வாறு வருத்தமடையும்படியாய் முன்செய்த பாபத்தொழில்களையும் இனிமேல் இவர்கள் எவ் வகையான நக்கதியையும் அடைய மாட்டார்களென்பதையும் கேட்டு, புன்னகைகொண்டவராகி, இந்தப் பாபிகளை சிவமந்திரத்தினால் கைலாயத்திற்குச் செலுத்தி ரக்ஷிக்காமற் போவோமாயின் சிவபக்தர்கள் தம்மை இழித்துக் கூடாவாரென்று நினைத்து, மிகக் கோரமான இருபத்தெட்டுகோடி ராகத்தினுள்ளவர்களெல்லாரும் ஜீவன்முகத்தாய் சொர்ணவிமானத்திலேறி கைலாயம் போய்ச்சேரக் கிருபைசெய்யும்படி சிவபிரானைத் தியானம்செய்து, அம் மஹாபாபிகளின் செவிகள்தோறும் போய்க்கேட்கத் தகுந்ததாய் ஸ்ரீஷ்டாக்ஷர்மந்திரத்தை உரத்துச் சொல்ல; அங் வோசையைக் கேட்டறிந்த முனிவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிப்பாராயினர். இந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஓசையானது பாபிகளது செவியில் போய்ப் புகுமுன்னரே, அவர்கள் செய்த பாபமெல்லாம் நீங்கி, பரிசுத்தராகி, விழுதி ருத்ராக்ஷலிங்கதாரணம்பெற்று, சோதிப்பிரகாஸமுள்ளவர்களாகி, அதிவிருவிய் ராகலோகத்தை விட்டுக் கடைத்தெழிக் கைலாயமடைந்தார்களென்பதாம்.

பக்கம் - ௧௪௮, செய்யுள் - ௩.

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுக்கள் ஜ்யோதிர்லிங்கத்தைத் தேடியும்

காணாது.

முன்பொரு கல்பத்தில் திருமாலினுடைய நாபிக்கமலத்திற்குள் நிய ப்ரஹ்மா, தேவர் முதலியவர்களைச் சிருட்டித்துத் தானே பரப்ரஹ்மமென்றகங்கரித்து, திருப்பாற் கடலில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் திருமலை நோக்கு, “நீயார்” என்று கேட்க; விஷ்ணு, “நானுன்பிதா” என்று கூற; ப்ரஹ்மா கோபித்தெழுந்து பலவாறிகழ்ந்து, “நாமிருவரும் போர்புரிவோம்; அப் போரில் வென்றவரே பரமாவர்” என்று கூற; இருவருஞ் சம்மதித்து நெடுநாள் பெரும்போர் புரிந்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் அவர்கட்கு மத்தியில் அக்கிமலை உருவம்கொண்டு பூமிக்கும் ஆகாயத்துக்குமொன்று யோங்கி நின்றருளினார். அவர்கள் அதனைக்கண்டு, போர்புரிதலை யொழிந்து, இம் மலையின் அடிமுடியைக் கண்டவர்களை பரமாவாரென்று கூறி, ப்ரஹ்மா முடியைக் காணும் பொருட்டு அன்னப்பறவையுருவங்கொண்டு ஆகாயத்திற் பறந்து சென்றனன். திருமால் பன்றியுருவங்கொண்டு பாதலமேழையும் கீண்டு சென்று நெடுநாள் வருந்தியும் திருவடியைக் காணாது திரும்பி வந்தனர். ப்ரஹ்மா அநேககோடிகாலம் பறந்து மேலேழலகங்கையும் கடந்து சென்றும் சிறகுகள் முரிந்தும் வருந்தித் திருமுடியைக் காணாமல், அங்குத் தோன்றிய ஓரசரீரிவாக்கினால் மனந்தெளிந்து, திரும்பி வந்து, திருமலைக் கண்டு நின்றனன். பின்பு, இருவரும் தாங்கள் அகாரணரென்பதை யுணர்ந்து, அகந்தையொழிந்து சிவலிங்கந்தாபித்துப் பூசிக்க; பெருமான், பார்வதிஸுமேதராயெழுந்தருளி உங்கட்கு வேண்டியவரங்களைக் கேளுக்களென்ன; அவர்கள், “எம் பெருமானே! அடியேங்கட்குத் தேவரீரது திருவடிக்கண் அன்பு ஒன்றே வேண்டும்” என்று வணங்கினர். பெருமான் அவ்வாறே யருளி, அவர்களைத் தங்கள் பதவியிலிருக்க அதுக்கிரகித்து, அவ்வழல்வடிவாக வெழுந்தருளிய பெரிய தமது வடிவத்தைச் சுருக்கி ஒரு மலையுருவாக வெழுந்தருளினார். அஃதே இன்றும் சோணசைலம், அருணாசலம் முதலிய பலகாரணப் பெயரோடு விளங்குகின்றதென்பதாம்.

